

Giới thiệu Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành

Thể loại: Ngôn tình

Converter: tieuquyen28

Editor: Trường An

Thời điểm kiếp trước, nàng là cháu dâu của hắn, kêu hắn hai tiếng Thất thúc.

Kiếp này, nàng lại mang danh phận thê tử của hắn, vẫn như khi trước, gọi hắn hai tiếng thất thúc.

"Nhị đường ca thật sùng nhị đường tẩu" Nàng đang theo chợt nhớ tới chuyện lúc sáng, liền thuận miệng nói nhỏ.

Hắn ngẩng đầu ra khỏi quyển sách, dung nhan tuấn mỹ mà lạnh lùng nói: "Nếu như nàng thích, ta cũng có thể đối xử với nàng như vậy"

"Nga..." Nghe hắn nói nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống.

Hắn buông sách, thân hình cao lớn phủ lên người nàng, ngón tay thon dài đặt lên áo.

"Thất thúc, ngươi làm cái gì vậy?"

"Sùng ngươi"

Truyện ngọt, sùng, thích hợp đọc giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Trường An

Đời người bách chuyển luân hồi, một người cuối cùng sẽ có kết cục gì, dù là đại la thần tiên chỉ sợ cũng khó có thể đoán trước được.

Còn nhớ lúc nhỏ, lão tổ tông từng ôm A La khóc nhè vào ngực, yêu thương an ủi, A La của ta không cần tài năng xuất chúng, cũng không cần phải xử sự khéo léo. A La của ta là phúc tinh trời sinh, sẽ được sùng ái sung sướng cả đời.

Khi đó A La mềm nhũn dựa vào ngực lão tổ tông, cũng không biết lời này có ý gì.

Đợi nàng lớn lên một chút mới hiểu, lão tổ tông đã chuẩn bị cho nàng đồ cưới thật dày, cũng chọn cho nàng một vị hôn phu kinh tài tuyệt đỉnh, thậm chí ngay cả mẹ chồng cũng ôn hòa từ ái, nhìn nàng từ nhỏ lớn lên. Gả vào gia tộc quyền thế như vậy, nàng thật sự không có gì phải lo lắng, chỉ cần an tâm hiếu thuận cha mẹ chồng, phu thê ân ái, sống cuộc sống thiếu nữ nãi nãi an nhàn, giàu sang phú quý là được.

Chẳng qua, sai một ly đi một dặm, tiền đồ cẩm tú mà lão tổ tông đã sớm trải đường cho nàng lại đột nhiên xuất hiện một lỗi rẽ.

Bất kì ai cũng không ngờ tới, cuối cùng A La chết đi như vậy.

Nàng lúc này đã sớm không còn tổ mẫu che chở, không có vị hôn phu yêu thương, giữa đầu nhìn cái nơi không thấy ánh mặt trời này, âm u ẩm ướt, lạnh lẽo thấu xương.

Trong bóng đêm rét lạnh không biết ngày tháng, không phân rõ ngày đêm, đối khổ lạnh lẽo này, mỗi khắc đều là dày vò.

Bên tai truyền đến tiếng vang, giống như tiếng nước, phảng phất như tiếng côn trùng kêu, lại ong ong như có ngàn vạn người đang nói chuyện.

Nàng vô lực nâng mí mắt, nhìn đôi chân vì nhiều năm không thể nhúc nhích mà dần dần khô héo của mình, cùng với mái tóc hoa râm dơ bẩn ẩm ướt, nàng nghĩ, kỳ thật chết đi cũng tốt.

Sống như vậy có khác gì chết đâu.

Không ai có thể ngờ được, vị tiểu thư yêu kiều được lão tổ tông Tần Giang Hầu phủ nâng niu trong lòng bàn tay sẽ ra nông nổi này.

Người không phải con kiến, Diệp Thanh La cũng không tham sống sợ chết như thế.

Đang suy nghĩ thì nghe được động tĩnh bên ngoài, không bao lâu liền nhìn thấy một bóng người lác lư từ cửa thông đạo đầy rêu đi vào.

Đó là một nữ nhân mang khăn che mặt, y phục hoa quý lộng lẫy.

Trên vách tường có một ngọn đèn leo lét làm cái bóng của nữ tử kéo dài.

Nàng khó khăn ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ thân phận người đến, nhưng mãi vẫn không làm được.

"Diệp Thanh La, tôi qua ngui có nghe được tiếng đàn "Hầu La Hương" hay không?" thanh âm người kia băng lãnh, tàn khốc.

A La giật mình, trước đó nàng quả thật nghe thấy tiếng đàn "Hầu La Hương" xen lẫn tiếng nước ong ong truyền đến, nàng thậm chí cho rằng đó là ảo giác của mình.

"Ngui có muốn biết ai là người đánh đàn, lại vì ai mà đàn không?"

Trong đôi mắt lơ mờ, héo rũ của A La dâng lên một tia hi vọng, nàng nhìn chằm chằm bóng dáng người nọ.

Khúc "Hầu La Hương" này là năm đó Vinh Hân viết cho nàng, là khúc đàn đỉnh ước của nàng và Vinh Hân.

Người tới nhìn chằm chằm thần sắc của nàng, đôi mắt trong bóng đêm lóe ra tia sáng quý dị, giấu cợt.

"Ngui không nghe nhầm, đó đúng là khúc "Hầu La Hương"."

"Không..." A La khó nhọc thốt lên.

Trên đời này, ngoại trừ Vinh Hân sẽ không có người thứ hai có thể đàn khúc nhạc này.

"Ngui đoán không sai, cũng chính là Tiêu Vinh Hân tự tay đàn tấu."

"Không!" cổ họng A La khàn khàn, phát ra thanh âm khó nghe.

Nàng kích động giãy giụa, xích sắt trên tay chân phát ra tiếng vang lách cách, chốc lát sau, nàng thờ phỉ phò, che ngực, chật vật ngược mắt trừng nữ nhân che mặt.

Dưới ánh đèn mờ, tất cả cảnh trước mắt đều trở nên mơ hồ, ký ức xa xăm ngày xưa lần lượt hiện lên.

Năm ấy nàng vừa cập kê, trong gió xuân tươi đẹp, đình viện muôn hoa khoe sắc, nàng nhìn bạch y thiếu niên cao lớn đứng dưới tàng cây đào, ngượng ngùng cười khẽ.

Thanh âm thiếu niên nhu hòa mơ hồ vang lên bên tai, kèm theo tiếng nước ong ong truyền đến.

"A La, ta vì ngui đàn khúc "Hầu La Hương", đời này kiếp này cũng chỉ đàn vì ngui."

Tiêu Vinh Hân vì nàng đàn khúc "Hầu La Hương", cũng thế đời này kiếp này, "Hầu La Hương" chỉ vì nàng mà tấu.

Làm sao có khả năng hắn đàn vì người khác.

Nữ nhân che mặt thương hại nhìn người đang giãy giụa trên mặt đất, cười nói: "Ngui cũng không nghĩ sai, đời này kiếp này, Tiêu Vinh Hân quả thật chỉ vì Diệp Thanh La mà đàn khúc "Hầu La Hương", hắn thật sự tuân thủ lời hứa của hắn."

A La chịu đựng cổ họng đau đớn, mờ mịt nhìn người nọ, lẩm bẩm: "Cái gì, có ý tứ gì..."

Nữ nhân che mặt chột cười lên, vừa cười vừa nói: "Qua nhiều năm như vậy, có phải ngui vẫn luôn muốn biết ta là ai không."

A La gât đầu theo bản năng, đúng vậy, nàng muốn biết, rất muốn biết.

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn không thể hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhớ rõ, Vinh Hân theo Thất thúc và phụ thân ra ngoài chinh chiến, nàng ở nhà mang thai chín tháng sinh hạ hài nhi, nghe được tiếng nó oa oa khóc nỉ non.

Sau khi sinh nhi tử, vừa một mội vừa vui sướng, nàng mê man, tỉnh lại thì đã ở chỗ này.

Có đôi khi nàng thậm chí cảm thấy cuộc sống trước kia chỉ là một giấc mộng, có lẽ từ khi bắt đầu có ký ức nàng đã sống ở cái nơi âm u ẩm ướt này, giống như một con kiến.

Diệp tam cô nương điểm lệ từng được lão tổ tông Tấn Giang Hầu phủ yêu thương sủng ái, từng hạnh phúc bên bạch y thiếu niên trẻ tuổi tài hoa kia, chẳng qua chỉ là một giấc mộng của con kiến hèn mọn sống trong cái khe âm u ẩm ướt mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, nữ nhân kia lại cười khấn che mặt ra.

Gương mặt nữ nhân kia lộ rõ trước mắt A La, nàng đột nhiên trợn mắt, cả người đại ra, hít thở không thông.

Gương mặt kia đã qua tuổi 30 nhưng được bảo dưỡng rất tốt, dung nhan tuyệt mỹ.

Bất kì ai nhìn cũng sẽ cảm thấy đó là một gương mặt nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo vô song.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy gương mặt này, toàn thân A La như rơi vào hầm băng, nhin không được run rẩy.

Gương mặt kia quá giống mình.

Nàng cơ hồ cho rằng, đó chính là mình.

"Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc là ai..." thanh âm A La tràn ngập sợ hãi.

"Ta chính là Diệp Thanh La a! Là Tứ thiếu nữ nãi nãi Tiêu gia, phu quân ta là Tiêu Vinh Hân, hiện đã phong hầu bá tước, nổi danh thiên hạ, con trai ta thông minh hiểu thuận, năm nay đã 17 tuổi, ngày mai sẽ thành thân với Thập Tam công chúa đương triều, bây giờ tại Yên kinh ta là một nhân vật rất được hâm mộ nha."

"Ngươi, ngươi..." cô hống A La phát ra thanh âm như quái thú.

"Phu quân cực kỳ sủng ái ta, hôm qua là đêm trăng tròn, hân vì ta đàn khúc đính ước ngày xưa "Hầu La Hương"."

"Không!" A La không để ý đến xích sắt trói buộc, muốn nhào qua, "Ta mới là Diệp Thanh La! Ngươi không phải ta, ngươi không phải ta! Tiêu Vinh Hân là phu quân ta, hân là của ta!"

Nhưng nàng giãy giụa cũng vô ích, thân thể suy yếu bị xích sắt kéo trở về, chặt vật ngã xuống nền đất ẩm ướt đầy rêu.

Nàng thở hổn hển, liều mạng mở to mắt nhìn chăm chăm nữ nhân giống mình như đúc kia.

Nhi từ 17 tuổi? Sao lại có nhi từ 17 tuổi? Chính là hài tử năm đó mình sinh sao?

Mình đã bị giam trong địa lao này đau khổ lạnh lẽo mười bảy năm sao?

"Ha ha ha ha, không sai, ngươi là Diệp Thanh La, nhưng ta cũng là Diệp Thanh La, Diệp Thanh La ta chiếm cứ chồng con ngươi, hưởng thụ tất cả những gì ngươi vốn có! Còn ngươi chỉ có thể như con chuột, con kiến sống trong địa lao âm u tăm tối này, vĩnh viễn không thấy mặt trời! Ngươi biết không, Tiêu Vinh Hân rất sủng ái ta, ta muốn cái gì hân liền cho cái đó! Ban đêm hân cũng rất mạnh mẽ, khiến ta muốn ngừng mà không được! Còn có nhi từ, một tiếng nương hai tiếng nương, đúng là nhi từ hiểu thuận nhất trên đời này! Ha ha ha!"

"Diệp Thanh La" trước mắt cười to đắc ý, vô cùng mỹ mãn thưởng thức bộ dáng chặt vật điên cuồng như quái thú của A La.

"Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai!" A La vô lực muốn chống đỡ thân thể, nhưng kiếp sống nhiều năm trong địa lao đã hủy hoại thân thể nàng.

"Ngươi biết đây là đâu không? Ngươi nhất định không đoán được! Nơi này chính là thủy lao phía dưới hồ Song Nguyệt ở hậu viện Tiêu gia!"

"Diệp Thanh La" sung sướng đắc ý, nhướng mày nhìn xuống A La, cười nói: "Mỗi đêm trăng tròn, Tiêu Vinh Hân đều cùng ta tản bộ bên hồ, đàn khúc "Hầu La Hương" cho ta."

Hồ Song Nguyệt trong hậu viện Tiêu gia...

Con ngươi A La co rụt lại.

Hồ Song Nguyệt, nàng biết rất rõ, đó là nơi lần đầu tiên nàng gặp Vinh Hân, cũng là nơi đính ước ngày xưa.

Có khi nàng đang ngủ phàng phất có thể nghe thấy tiếng nói chuyện như có như không của Vinh Hân, nàng vẫn cho đó là ảo giác của mình, lại không ngờ, tại thời điểm đó phu quân mình yêu cách mình gần trong gang tấc!

Nàng tuyệt vọng ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn về phía nóc địa lao.

Nơi này chính là đáy hồ Song Nguyệt sao?

Chỉ cách một tầng nước, Diệp Thanh La nàng biến thành tù nhân?

"Cuộc sống của ta bây giờ thật sự quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức ta cảm thấy không cần thiết giữ lại ngươi."

"Diệp Thanh La" cười thỏa mãn, nói với A La.

A La chợt nhận ra điều gì, dùng hết sức lực toàn thân, yếu ớt hét về hướng nóc địa lao: "Vĩnh Hãn, ta mới là A La của ngươi, cứu ta! Mau tới cứu ta!"

Hậu trạch Tiêu gia, trong Thiên Vận các.

Trên giường, nam nhân trung niên tuấn mỹ như trích tiên đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lại mờ mịt trống rỗng.

"Phụ thân lại gặp ác mộng?" thiếu niên bên cạnh mở miệng hỏi.

"Ta không mơ thấy giấc mộng này đã lâu rồi." nam nhân ngồi dậy, vỗ vỗ trán, mệt mỏi nói.

"Mẫu thân đang ở trong phủ, nếu phụ thân nhớ nàng, ta sẽ lập tức mời nàng qua đây?"

"Không cần." Nam nhân lắc đầu, khẽ nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh trong mộng.

Thân thể nàng tiều tụy, đầu đầy tóc bạc.

"Chắc là gần đây thân thể phụ thân bất an nên ban đêm mới gặp ác mộng đi?"

"Có lẽ vậy."

Nam nhân khẽ thở dài, rũ mắt nhìn mái tóc trên vai mình.

Còn chưa tới bốn mươi, tóc đen là thành hoa râu.

Giống như Diệp Thanh La trong giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Editor: Tường An

Trong lúc A La ngủ mơ, cảnh tượng âm u ẩm ướt này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, bởi vậy, toàn thân nàng không ngừng lạnh run.

"Sau khi rơi xuống nước, cô nương vẫn luôn nói rất lạnh."

"Hôm nay Trần ngự y đã tới bắt mạch chưa, nói thế nào?"

"Bẩm lão tổ tông, Trần ngự y nói không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật tốt là được."

"Nếu không có gì đáng ngại thì sao lại không ngừng phát run, nàng còn nhỏ, có thể để lại di chứng gì hay không?"

"Này... Trần ngự y nói đây là tâm bệnh sau khi bị rơi xuống nước, luôn cảm thấy thân thể rất lạnh, chờ thêm vài ngày sẽ tốt lên."

Nghe thanh âm này, nàng cảm thấy cực kỳ quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ rốt cuộc là ai?

Giữa giữa mở mắt ra, đập vào mắt là màn giường vàng nhạt, bên cạnh là một lão thái thái vẻ mặt hiền lành, thân thiết nhìn mình, tóc mai bạc trắng, trên trán đeo khăn gấm đính hạt châu, vừa nhìn liền khiến nàng ngẩn ra.

Bộ dáng này chính là lão tổ tông của mình, nhưng nàng nhớ rõ trước khi nàng gả đến Tiêu gia, lão tổ tông đã không còn trên nhân thế.

Nàng giật giật cánh môi khô khốc, đang muốn nói gì đó, lão tổ tông đã ôm nửa người A La vào ngực: "Tiểu tâm can của ta, A La, ngươi tỉnh rồi, nếu còn tiếp tục ngủ như vậy sẽ làm ta lo lắng chết!"

A La bị lão tổ tông ôm vào ngực, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp rất dễ chịu, không có hàn khí lạnh thấu xương như vừa rồi, thân thể nho nhỏ bất giác càng dựa sát vào lão tổ tông trước mắt.

Lão tổ tông thấy nàng như vậy càng thêm thương tiếc, nắm tay nàng nói: "Rõ ràng trên người không quá lạnh nhưng lại không ngừng phát run, ngự y nói đây là tâm bệnh, sợ là phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian mới chậm rãi khỏe lên."

A La lơ đãng nhìn tay mình bị lão tổ tông nắm, nhỏ xinh thanh tú lại hơi mập mạp giống tay trẻ con, giống như bộ dáng bảy, tám tuổi, nàng không khỏi hơi kinh ngạc. Cúi đầu nhìn thân thể mình, lúc này mới phát hiện, nàng sờ đi có thể được lão tổ tông ôm vào ngực là vì thân thể này chỉ mới bảy, tám tuổi mà thôi.

A La bảy, tám tuổi nhỏ nhắn xinh xắn, trên người mặc một bộ trung y vàng nhạt thêu hoa, mắt cá chân đeo khóa trường mệnh xâu bằng sợi dây đỏ.

Nàng bây giờ không phải là nữ nhân đáng thương bị cầm tù 17 năm như trong ác mộng mà là nữ hài tử mềm nhũn như mèo con dựa vào ngực lão tổ tông.

Nàng nhất thời không dám nói lời nào, chỉ sợ mình lên tiếng, giấc mộng ngọt ngào ấm áp này sẽ tan biến, càng cẩn thận dựa sát vào người lão tổ tông.

Lão tổ tông đau lòng vuốt ve bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, nhẹ giọng vỗ về: "Tiểu tâm can ngoan, đừng sợ, đó chẳng qua là ác mộng thôi, đều qua rồi, tổ mẫu đã lệnh cho hạ nhân đốt địa long, đặt trong Noãn các, nơi này rất ấm áp, mùa đông cũng không sợ lạnh."

Lời này lão tổ tông Diệp gia dĩ nhiên dành cháu gái nhỏ chuyện rơi xuống nước thôi, nhưng rơi vào tai A La lại là ý tứ khác.

Nàng cẩn thận ngẩng đầu lên, ánh mắt mong mỏi mà không dám tin nhìn gương mặt từ ái của lão tổ tông, bờ môi run run, khó khăn hỏi: "Đây chẳng qua là ác mộng? Điều... điều đã qua?"

Đôi tay già nua của lão tổ tông vuốt ve khuôn mặt cháu gái, đau lòng nói: "Đúng vậy, chỉ là ác mộng thôi. Hôm nay mẫu thân và ca ca ngươi đi Vạn Thọ tự thắp hương cầu phúc cho ngươi. Lại nói, đúng là linh thật, vừa bái phật về ngươi liền tỉnh lại."

Tay lão nhân gia dù được bảo dưỡng tốt cũng có nếp nhăn, vuốt ve trên khuôn mặt non mịn của A La, tuy hơi thô ráp nhưng mang lại cho A La cảm giác ấm áp khó tả.

Nàng khẽ cắn môi, đôi mắt trong trẻo rung rung: "Lão tổ tông, chúng ta đang ở chỗ nào?"

Nàng nhớ rõ mình hẳn là đã chết, chẳng lẽ đi đến âm tào địa phủ gặp lại người thân của mình? Nhưng lại sao mình lại mang bộ dáng khi còn bé?

Lão tổ tông không biết trong lòng cháu gái nhỏ đã trải qua kỳ ngộ, chỉ cho rằng nàng hỏi chỗ ở, nhân tiện nói: "Mấy ngày nay ngươi bệnh không nhẹ, ta sợ hạ nhân không cẩn thận cho nên mang ngươi về Vinh Thọ đường, ngươi xem, đây không phải là Vinh Thọ đường trong Noãn các sao?"

A La nghe vậy, thân thể khẽ run lên, hai mắt đầm lệ mờ mờ xuyên qua khuỷu tay lão tổ tông nhìn phía ngoài màn gấm.

Nhìn thấy Lỗ ma ma hầu hạ mình từ nhỏ đứng dựa vào đầu giường, bên cạnh Lỗ ma ma là vài nha hoàn tầm 12, 13 tuổi, theo thứ tự nàng nhận ra là Vũ Xuân, Thúy Hạ, Đan Thu, Hương Đông. Hiện tại các nàng vẫn là tiểu cô nương chưa trưởng thành, mặc váy áo màu đỏ, đứng bưng mâm, ống súc miệng và khăn chờ hầu hạ.

Nàng lại dời mắt nhìn quanh phòng, bên phải giường là bộ bàn ghế gỗ đàn hương, gần cửa sổ là cái tủ nhỏ khắc hoa bát tiên, bên cạnh có một hương đình đang cháy, khói thơm lượn lờ.

A La nghĩ đến hương an thần, trong lòng vẫn có chút hoảng hốt, nhưng mơ hồ nhận ra đây đúng là bài trí trong lòng lão tổ tông lúc mình bảy, tám tuổi.

Sau này lão tổ tông giá hạc về tây (chết), bộ bàn ghế kia đưa đến phòng đại bá mẫu, còn hương đình thì đưa qua phòng mẫu thân mình.

Lúc ấy Đình ma ma trong phòng mẫu thân còn oán giận nói: "Trong lòng lão tổ tông nhiều thứ tốt, vậy mà nhị phòng chỉ được cái hương đình, cũng quá ít đi."

Ý tứ là, mẫu thân được chia ít, ngược lại các phòng khác thì nhiều.

Mà hiện giờ, đồ vật được phân tới các phòng còn đặt y nguyên trong phòng ngủ của lão tổ tông, còn lão tổ tông vốn đã mất thì đang yêu thương ôm mình vào lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lão tổ tông, hàng tóc mai bạc trắng cùng ánh mắt quen thuộc, sự mê mẩn trong lòng A La dần nhạt đi.

Có lẽ những năm tháng lạnh lẽo tàn khốc kia chỉ là một cơn ác mộng, nàng cũng không phải thiếu nữ Tiều gia, càng không phải nữ nhân đáng thương bị giam nhiều năm sau khi sinh con.

Nàng vẫn là nữ hài tử bảy tám tuổi được lão tổ tông nâng niu, yêu thương che chở.

Lão tổ tông nhìn A La trong ngực, thấy môi nàng hơi run rẩy, đôi mắt to ướt nước mắt, cứ như vậy ngây ngẩn nhìn chằm chằm mái tóc bạc của mình, không khỏi kinh ngạc: "A La còn chỗ nào không thoải mái sao?"

A La nghe tổ mẫu hỏi, nhẹ nhàng lắc đầu, vươn tay vuốt sợi tóc bạc của bà, nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông, ta không có chỗ nào không thoải mái, ta chỉ nhớ ngươi."

Nàng nhớ lão tổ tông.

Hương thơm thoang thoảng, bàn ghế gỗ đàn sáng bóng kia đều là những hồi ức thoải mái trong con ác mộng liên tiếp của nàng.

Nghĩ đến đây, lỗ mũi đột nhiên chua xót, lại giống như tiểu oa nhi nước mắt rơi như mưa.

"Tiểu tâm can ngoan, làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe? Mau, mau gọi Trần ngự y!" lão tổ tông thấy vậy, sợ hãi ôm chặt nàng vào ngực, không biết làm thế nào cho phải.

A La bỏ nhào vào lòng lão tổ tông, ôm cổ bà, vừa khóc vừa nói: "Lão tổ tông, A La rất nhớ ngươi, A La rất nhớ ngươi..."

Thanh âm nức nở như bị nhiều ủy khuất làm lão tổ tông đau lòng muốn chết.

"Lão tổ tông ở đây a, vẫn luôn ở cùng ngươi, tiểu tâm can ngoan, đừng khóc..."

Bên cạnh, Lỗ ma ma thấy vậy, vội vàng đưa khăn, lại phân phó mấy tiểu nha hoàn nhanh chóng đi xách nước, trong phòng một mảnh rối ren.

Sau khi khóc rống một trận, mọi ủy khuất trong con ác mộng dài đằng đẳng kia cũng phai nhạt theo trận khóc này. Nàng hiện tại ở trong ngực lão tổ tông, làm nũng như một tiểu oa nhi bình thường, để lão tổ tông tự tay dứt cháo gạo nếp táo đỏ.

Lỗ ma ma từ gian ngoài đi vào, thấy lão tổ tông cười ha hả cầm thìa dứt cháo cho cô nương, cô nương ăn từng miếng thơm ngọt, khuôn mặt tinh xảo cũng dần lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong lòng cũng yên tâm.

Lúc cô nương vừa tỉnh lại giống như bị ác mộng dọa sợ, nhìn có chút ngây ngốc, sau khi khóc một hồi mới khỏe trở lại.

Nàng tiến lên cười nói: "Vừa mới sai người đi mời Trần ngự y đến, bây giờ đang đợi ngoài cửa, lão tổ tông, ngươi xem?"

Lão tổ tông nghe vậy, vừa từ ái dứt một thìa cháo cho A La, vừa cười nói: "Bảo hấn vào xem một chút đi, tuy nhìn có vẻ tốt rồi nhưng đại phu chưa bắt mạch, cuối cùng vẫn không yên tâm."

Lỗ ma ma nghe phân phó, ra ngoài mời Trần ngự y vào, A La ăn được nửa bát cháo liền cảm thấy nuốt không nổi nữa.

"Như vậy không được, chưa ăn được bao nhiêu, ngay cả Vượng Tài còn ăn nhiều hơn ngươi."

Vượng Tài là con mèo hoa nuôi trong phòng lão tổ tông, càng lớn tuổi càng ăn nhiều. A La nhớ lúc mình bảy tám tuổi rất thích chơi với nó, chỉ tiếc sau này không biết tại sao Vượng Tài đi mất, không tìm về được, nàng còn buồn khóc vài ngày.

Lúc này trong lòng A La càng cảm thấy quanh cảnh mình bảy tám tuổi mới là thật, trong mộng chẳng qua là ảo cảnh mà thôi, nghĩ vậy, toàn thân mềm nhũn nằm trong chăn ấm đệm êm, ngọt ngào ảm áp.

Nàng tươi cười nhìn tổ mẫu, có ý chu cái miệng nhỏ nhắn: "Không cần đâu, lão tổ tông, A La thật sự không ăn nổi nữa."

Lão tổ tông gờ tay lên, vừa bắt đắc đi lại sùng nịnh néo cái mũi nhỏ của nàng: "Ngươi a, vừa tỉnh liền bắt đầu nghịch ngợm, đợi lát nữa Trần ngự y tới, ta nói hấn kê cho ngươi mấy thang thuốc bổ!"

A La bị hù nhảy dựng, uống thuốc cũng không phải chuyện đùa, nàng nhìn nửa bát cháo, lại nghĩ đến bát thuốc đen tuyền, vội vàng gật đầu lia lịa: "Ta ăn ta ăn! Ta thích nhất ăn cháo!"

Nàng hiện tại bảy tám tuổi, bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy vẫn có.

"Như vậy mới ngoan!" lão tổ tông nhìn vẻ mặt nàng nhu thuận, thật là đáng yêu, nhìn không được nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc xù của nàng.

Hai bà cháu đang cười nói thì nghe tiếng bước chân từ gian ngoài truyền đến, Lỗ ma ma đi vào bẩm báo: "Là đại cô nương, nhị cô nương, tứ cô nương và biểu cô nương tới."

A La nghe vậy, chợt cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Tường An

Vẫn là thời điểm bảy, tám tuổi có lão tổ tông cung chiều, điều này làm đầy lòng nàng thờ phào một hơi. Nhưng vừa nghe mấy người tỷ muội đến đây, nhất thời khiến nàng nhớ lại đủ loại ký ức về các nàng.

Những ký ức kia cũng không tốt đẹp gì mấy.

Diệp gia có ba nhi tử, chia làm ba phòng. Đại phòng có hai nữ nhi, đại cô nương Diệp Thanh Dung, nhị cô nương Diệp Thanh Liên, Nhị phòng là A La và ca ca Diệp Thanh Xuyên, Tam phòng chỉ có một nữ nhi là Diệp Thanh Huyền.

Ngoài ra, trong nhà còn có một vị biểu cô nương mất mẹ đến tìm nơi nương tựa, là nữ nhi của muội muội đại phu nhân Diệp gia, tên Phùng Tú Nhã.

Diệp gia có tổng cộng năm vị cô nương, chênh lệch nhiều nhất chỉ có ba tuổi thôi, còn lại đều xấp xỉ tuổi nhau, từ nhỏ lại chơi cùng nhau, hẳn là nên thân thiết mới phải.

Nhưng có tình, A La và mấy vị tỷ muội này ít nhiều cũng có ngăn cách, không quá hòa hợp.

Lại nói nguyên nhân, trước khi A La được sinh ra, lão tổ tông bị bệnh nặng, thái y đều nói không thể cứu chữa, cả nhà tập trung ở Vinh Thọ đường vội vàng chuẩn bị hậu sự.

Nhưng đúng lúc này, Nhị thái thái đang mang thai bảy tháng, cũng chính là mẫu thân A La, đột nhiên đau bụng, vừa được đỡ về phòng không bao lâu thì sinh ra A La.

A La vừa ra đời, bên lão tổ tông bỗng có chuyển biến tốt, cứ như vậy mà sống được, sức khỏe dần dần khôi phục.

Sau sự kiện đó, lão tổ tông nói nàng vốn đang phiêu đảng trong một không gian không rõ trắng đen, đột nhiên có vị tiên nữ ném một oa nhi vào tay nàng, còn nói với nàng, hảo hảo nữ hài nhi này, sau đó nàng liền tỉnh lại.

Chuyện này truyền đi, mọi người đều tặc lưỡi cảm thán, nói A La là do tiên nữ đưa đến, bởi vì A La ra đời mới cứu được mạng lão tổ tông.

Đến khi lão tổ tông hoàn toàn khỏe lại, ôm tiểu oa nhi mềm mại, trắng trẻo như bạch ngọc trong lòng, nói đây chính là oa nhi trong mộng, yêu thích cực kì, từ đó sủng ái A La như tâm can bảo bối.

Đừng nói các tỷ muội khác, ngay cả trưởng tử trưởng tôn Diệp gia cũng không được lão tổ tông thích bằng A La.

Chuyện gì cũng có hai mặt lợi và hại, A La từ nhỏ đã được lão nhân gia cung chiều, tính tình lại lười nhác mạnh mẽ, so với mấy tỷ muội khác, A La có chút bị chiều hư, trở thành một tiểu thư vô đức vô tài.

Bởi vì ngón tay quá non mịn, không đánh đàn được, không chịu nổi đau khổ, vì không thích mùi mực, viết chữ cũng không tốt bằng các tỷ muội, ngày thường đến học đường đọc sách, tuy nói ý vào trí nhớ tốt, học nhanh hơn bọn tỷ muội, nhưng vẫn không bằng người ta dụng công chăm chỉ học tập, mà nàng thì chỉ biết chơi đùa với Vương Tài trong phòng lão tổ tông, dần dà người ngoài nhìn vào, nàng thật sự là một tiểu cô nương kiêu căng bị chiều hư.

Mặt khác, vì nàng được sủng ái như vậy, chi phí ăn mặc đều tốt hơn mấy tỷ muội khác, tiểu hài tử thấy vậy trong lòng sao có thể thoải mái, khó tránh khỏi sinh ra bất mãn với A La.

Từ nhỏ đã có nhiều ngăn cách, sau khi lớn lên, từng người từng người gả đi, mấy tỷ muội càng xa cách với A La.

Giờ đây, A La trải qua một đời, ký ức như mộng như ảo, cái đầu nhỏ cũng nghĩ nhiều hơn trước kia.

Nàng cẩn thận nhớ lại từng chút từng chút, trong lòng hiểu rõ, A La kia tuổi nhỏ, mặc dù nhìn vô tâm vô phách, cũng không để ý mấy người tỷ muội nhưng tâm lý rất cuộc vẫn khó chịu.

Đều là tiểu cô nương thích thể diện, ai mà không muốn mình được mọi người ca ngợi. A La còn nhỏ không nói ra miệng nhưng trong lòng biết rõ, mọi người khen nàng chẳng qua là nể mặt lão tổ tông mà thôi, có ai thật lòng khen nàng? Ngoài miệng thì nịnh nọt dễ nghe, kỳ thật trong lòng đều thầm nói, cô nương này bị lão tổ tông chiều hư, về sau sẽ phải chịu khổ.

Khi đó, lão tổ tông nói đã sớm chọn cho nàng một vị hôn phu tốt, cũng chuẩn bị rất nhiều đồ cưới, nói A La đời này không có gì phải bận tâm, là số mệnh một đời được nâng niu chiều chuộng.

Sau này quả nhiên không sai, dù lão tổ tông mất trước khi nàng xuất giá, nhưng đồ cưới của nàng thật là mười dặm hồng trang không ai so được, mà vị hôn phu của nàng cũng do lão tổ tông đích thân lựa chọn, từ nhỏ đã quen biết A La, yêu thương sủng ái A La trong lòng bàn tay, Tiểu thiếu gia tài trí tung hoành Tiểu Vinh Hân.

Có điều...

A La cắn môi, lại nhớ tới giấc mộng băng lãnh dài đằng đằng kia.

Có điều, sau này nàng bị đẩy vào con đường mà lão tổ tông có nằm mơ cũng không ngờ tới, cuối cùng chết thảm trong thủy lao tối tăm không ánh mặt trời.

Vừa nghĩ tới, nàng đã muốn rùng mình.

Chung quy bị người ta nói trúng rồi, nàng sau này phải chịu khổ, là nỗi đau khổ mà người thường không tưởng tượng nổi.

Trong những năm tháng dày vò đó, nàng cũng từng nghĩ tới, có phải mình tự làm tự chịu hay không? Nếu không phải mình không có điểm nào tốt, có phải loại chuyện này sẽ không xảy ra với mình không?

Còn nữ nhân giả mạo mình rốt cuộc là ai?

Chẳng qua, cuối cùng vẫn không có đáp án mà thôi.

A La đang cúi đầu suy nghĩ miên man thì thấy rèm che lay động, tiếng cười nói thanh thúy truyền đến, mấy tỷ muội đã tiến vào phòng.

A La từ trong khuỷu tay lão tổ tông nhào người ra liền thấy bốn tỷ muội đi vào, theo thứ tự là Diệp Thanh Dung, Diệp Thanh Liên, Diệp Thanh Huyền, đi cuối cùng là Phùng Tú Nhã.

Hiện tại tuổi các nàng vẫn còn nhỏ, lớn nhất là Diệp Thanh Dung mười tuổi, còn lại đều xấp xỉ A La, tám bảy, tám tuổi.

Mấy tỷ muội vào phòng, thấy A La đã tỉnh lại, đang rúc trong khuỷu tay lão tổ tông, không khỏi hơi kinh ngạc, đầu tiên phản ứng kịp là Phùng Tú Nhã, nàng tiến lên một bước, kinh hi nói: "A La, ta nói, sáng sớm đã nghe chim hi thước kêu ngoài cửa sổ, nghĩ hôm nay sẽ có chuyện vui, không ngờ đúng là người đã tỉnh lại!"

Nói xong liền sáp lại, hỏi han ân cần với A La.

A La nghe vậy, mím môi cười với nàng, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Tú Nhã tỷ tỷ."

Phùng Tú Nhã là nữ nhi mà muội muội thứ xuất của đại thái thái sinh ra sau khi gả cho Phùng gia, sau này Phùng gia suy tàn, vốn giao Phùng Tú Nhã cho nhà mẹ đẻ của đại thái thái chăm sóc, trùng hợp, Phùng Tú Nhã ở lại Diệp gia mấy ngày, lão tổ tông thấy nàng hợp ý A La, liền dứt khoát lưu nàng lại, nuôi ở đại phòng cùng Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên, xem như thêm bạn chơi.

Lão tổ tông vừa nghe thấy lời Phùng Tú Nhã nói, mừng rỡ cười ha hả: "Cái miệng nhỏ này đúng là ngọt, ta nghe nói hôm nay nữ học (lớp học dành cho nữ tử) có bài kiểm tra nhỏ, mấy tỷ muội làm bài thế nào?"

Trong mấy tỷ muội Diệp gia, tính tình mỗi người đều khác nhau, trong đó, Diệp Thanh Huyền là nữ nhi Tam phòng, mà xưa nay Tam phòng không được lão tổ tông thích, lại chỉ có một nữ nhi, càng có vẻ không được sủng. Từ nhỏ Diệp Thanh Huyền đã bị mẫu thân dạy bảo phải biết lấy lòng lão tổ tông, lấy lòng A La, đáng tiếc nàng không thông minh bằng Phùng Tú Nhã, lần nào cũng bị Phùng Tú Nhã đoạt hết nổi bật.

Bây giờ vừa nghe lão tổ tông hỏi, cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng, liền vội vàng tiến lên cười nói: "Lão tổ tông, mấy tỷ muội chúng ta đều làm được tốt, không làm mất mặt Tấn Giang Hầu phủ, có điều, tiên sinh nhớ kỹ Tam tỷ tỷ, nói Tam tỷ tỷ học tốt lại thông minh, không phải ta có thể so được, nói lần này Tam tỷ tỷ không thể tham gia kiểm tra, thật là đáng tiếc."

Lời này vừa thốt ra đúng là biến A La thành tài nữ tiên sinh tâm tâm niệm niệm, dĩ nhiên chọc lão tổ tông vui vẻ, xoa xoa đầu A La, cười thờ dãi: "Người khi nào thì có bản lĩnh này, sao ta không biết!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Liên nghe vậy, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Tiểu xiếc này của Phùng Tú Nhã và Diệp Thanh Huyền, trước kia nàng thấy nhiều rồi.

Có điều, so với hai người này, thân phận nàng đương nhiên khác biệt, nàng là đích tôn nữ Tấn Giang Hầu phủ, phụ thân đã sớm thừa kế tước vị Tấn Giang Hầu, hai ca ca đọc sách cũng tốt, nhất là đại huynh trưởng đã tiến vào quan trường, tiền đồ tương lai vô hạn.

Nàng dĩ nhiên không cần nịnh bợ Diệp Thanh La của Nhị phòng như vậy.

Về mặt nàng mất tự nhiên, cười nhạt nói: "Lão tổ tông, hôm nay chúng ta kiểm tra làm thơ, cầm kỹ, thư pháp. Bọn tỷ muội đều làm thơ, cố ý mang về cho lão tổ tông xem."

"Tốt, tốt, nhanh lấy ra cho ta xem."

Lão tổ tông Diệp gia tuy sủng A La như thịt trên đầu quả tim nhưng bình thường cũng yêu thương các cháu gái khác, nghe Diệp Thanh Liên nói vậy, vội vàng muốn xem.

Diệp Thanh Dung liền sai nha hoàn dâng mấy bài thơ bọn họ tỷ muội làm lên cho lão tổ tông.

Lão tổ tông nhìn qua một lượt, gật đầu liên tục, khen không dứt miệng: "Viết rất tốt, viết rất tốt, nét chữ thanh nhã mỹ lệ, dùng từ thỏa đáng, người không biết còn tưởng là nữ trạng nguyên viết đấy!"

Diệp Thanh Liên nghe thế, về mặt có chút đắc ý.

Kỳ thật, bản về tài tình, trường tử Diệp Thanh Dung còn nhỏ đã đọc đủ thi thư, tài hoa hơn người, người ngoài ai mà không khen là tài nữ Diệp gia. Nhưng không nói đến tài tình, chỉ bản về dung mạo, dĩ nhiên phải nói đến Diệp Thanh La.

Diệp Thanh La mới bảy tuổi mà dung mạo đã tuyệt sắc, toàn bộ Yến Kinh cũng không tìm ra người thứ hai. Năm ngoái lão tổ tông mang nàng tiến cung gặp thái hậu nương, lão nhân gia vừa nhìn thấy tiểu mỹ nhân nhi liền luyện tiếc không muốn buông tay, nói sao có thể sinh được nữ hài xinh đẹp như vậy.

Thân là đích tôn nữ Diệp gia, nhị cô nương Diệp Thanh Liên tài tình và dung mạo đều không kém, nhưng cũng không đủ xuất sắc, hơn nữa, lão tổ tông sủng ái Diệp Thanh La, càng khiến Diệp Thanh Liên không có tiếng tăm bằng các cô nương khác trong nhà.

Hiện tại nghe thấy lão tổ tông khen thơ tốt, dù không phải chỉ khen một mình nàng nhưng vẫn có chút đắc ý, vừa nhìn A La vừa cười nói: "Lão tổ tông nói đùa, nếu để người ngoài nghe được còn không chê cười ta. Nếu mấy ngày nữa có Thường cúc yến, mấy tỷ muội chúng ta rơi xuống thể hạ phong, sau này chẳng phải sẽ không có mặt mũi gặp người sao."

"A Liên, đừng tự diệt nhục khí của mình, mấy tỷ muội các ngươi, người người đều là tài nữ, sao lại có đạo lý rơi xuống thể hạ phong?"

Đối với cháu gái mình, lão tổ tông luôn rất coi trọng.

Chẳng qua, A La vừa nghe, trong lòng lại lộp bộp.

Thường cúc yến a... đây là thường cúc yến thời điểm nàng bảy tuổi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Editor: Tường An

Năm đó Hiền Đức thái hậu thích thường cúc, tiên hoàng lấy hiếu trị quốc, tháng tám hàng năm đều tổ chức thường cúc yến tại Yến Kinh, mời hầu môn phu nhân và các cô nương tham dự, cùng Hiền Đức thái hậu thưởng cúc, làm thơ chơi đùa.

Về sau, tuy Hiền Đức thái hậu đã mất nhưng thường cúc yến hàng năm tại Yến Kinh vẫn được lưu truyền đến nay như một phong tục đặc hữu.

A La bảy tuổi, tính tình trẻ con thích náo nhiệt, vốn nên thích thường cúc yến. Chỉ có điều, thường cúc yến không chỉ thưởng cúc mà còn phải làm thi từ ca phú, các cô nương khuê tú đều muốn nhân cơ hội thể hiện tài năng của bản thân.

A La không có gì để thể hiện, hàng năm đều rơi xuống hạ phong, cảm thấy có chút mất mặt, bởi vậy thường cúc yến hàng năm trở thành chuyện khiến nàng đau đầu.

An phận nhân nhả làm một cô nương hầu môn không tốt à, tại sao nhất định phải so đấu thi từ ca phú?

A La nghĩ tới đây liền phiền não nhủ mảy. Mặc dù không sợ mấy tiểu oa nhi so đấu, nhưng trong lòng nàng vẫn không thích.

Huống hồ, kiến thức của nàng trước kia không thể so được với hiện tại, thi từ ca phú không tề, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, có nói ra cũng chẳng ai tin. Hơn nữa, mấy tỷ muội đều có một tay chữ tốt, nét chữ xinh đẹp thanh nhã.

Nàng có thể so được sao?

Mấy cô nương dĩ nhiên nhìn ra A La buồn rầu, cũng nhìn nhau cười, Diệp Thanh Liên còn che miệng nói: "A La, mấy ngày nay phải chăm chỉ luyện đàn, đọc sách, không thể để người khác xem thường tỷ muội chúng ta."

Lời này hiển nhiên là bỏ đá xuống giếng, A La mím môi không lên tiếng.

Đúng lúc này Trần ngự y đã đến ngoài cửa, tiểu nha hoàn Như Ý đi vào bẩm báo, mấy tỷ muội cũng cáo từ đi ra ngoài.

Nhân lúc mọi người ra ngoài hết mà Trần thái y chưa vào, lão tổ tông cười ha hả lôi kéo tay A La, nói: "A La không cần khổ sở, chờ vài ngày nữa người khỏe hẳn, tổ mẫu nói Nhị ca ngươi dạy người luyện chữ, dù thế nào đi nữa, thường cúc yến cũng không thể để người khác xem thường A La."

Nhị ca mà lão tổ tông nói chính là nhị tử Đại phòng Diệp Thanh Thụy, năm nay mười bốn tuổi, tài năng xuất chúng, bá danh sư thư pháp Đồng Tử làm thầy.

A La không đành lòng phụ ý tốt của lão tổ tông, nhu thuận gật đầu: "Lão tổ tông nói vậy, ta an tâm."

Vừa nói xong liền thấy Trần thái y tiến vào, nhắm mắt bắt mạch cho A La một lúc, nói thân thể tốt, chỉ hơi suy yếu, hảo hảo nghỉ ngơi là được.

A La lại bị đút một chén canh tổ yến, ăn xong liền cảm thấy mệt mỏi ngáp một cái. Lão tổ tông thấy vậy liền bảo nàng ngủ tiếp, dặn dò Hồ ma ma chăm sóc nàng cho tốt, sau đó mới rời đi.

Màn rèm vàng nhạt buông xuống, A La được hầu hạ nằm trên giường đệm mềm mại, đắp chăn thêu màu hồng phấn. Trong phòng lại đốt hương thơm làm nàng cảm thấy ấm áp ngọt ngào, tâm tình căng thẳng cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Cảnh tượng sau khi tỉnh lại cơ hồ làm nàng không dám tin, nàng sợ một khi nhắm mắt lại, xung quanh sẽ lại là thủy lao âm u ẩm ướt.

Nàng khẽ cắn môi, nâng tay lên, nhìn bàn tay trẻ con nhỏ nhắn mập mạp, lại sờ sờ thân thể mình.

Nàng hiện tại chính là tiểu nữ hài bảy tuổi được lão tổ tông yêu thương ôm vào lòng.

Thở phào một hơi, ngửi hương khí thoang thoảng trong phòng, nàng lại bắt đầu suy nghĩ chuyện thương cúc yến.

Phàm là thế gia có hầu môn có tiếng ở Yên Kinh đều được mời đến dự thưởng cúc yến, Tiêu gia đương nhiên cũng sẽ tham dự.

Như vậy, lần này nàng sẽ gặp Vĩnh Hân đi? Có lẽ hiện tại Vĩnh Hân vẫn là một tiểu nam hài chín tuổi nhỉ..

Nàng nắm chặt chăn gấm, bỗng nhiên nhớ tới "Diệp Thanh La" giả mạo mình tươi cười đắc ý, nói Tiêu Vĩnh Hân sủng nàng ta mười bảy năm, nói Tiêu Vĩnh Hân đàn "Hầu La Hương" cho nàng ta.

Nhất thời trong lòng không biết là tư vị gì, nhớ đến quang cảnh năm mình bảy tuổi, nghĩ tới cha mẹ và huynh trưởng, không biết hiện tại bọn họ có giống trong trí nhớ của mình hay không? Ngây ngốc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mí mắt nặng trĩu, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Một giấc này nàng ngủ rất sâu, khi tỉnh lại đã là ngày thứ hai. Hồ ma ma thấy nàng tỉnh, vội vàng phân phó mấy nha hoàn đi vào hầu hạ A La rửa mặt chải đầu, mặc quần áo.

Lão tổ tông biết động tĩnh bên này, cũng đích thân đi qua, vuốt ve vàng trán nhỏ của A La: "Nhìn tinh thần đã tốt hơn nhiều rồi."

Đúng lúc này, Đại thái thái, Tam thái thái và đích tôn đại thiếu nữ đến thỉnh an lão tổ tông, biết A La đã tỉnh, tất nhiên cũng qua thăm, vây quanh A La đau lòng trù mến một phen.

Sau đó, vẫn là lão tổ tông thấy người nhiều sợ âm ỉ nàng nghỉ ngơi nên mới nói mọi người giải tán.

Lão tổ tông nhìn nàng trang điểm xong, chải đầu thành hai búi tóc nhỏ, mặc y phục hồng phấn thêu hoa, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mịn, một tiểu nữ hài nhỏ xinh lại quy củ ngồi ngay ngắn trên ghế con, không khỏi vừa đau lòng vừa buồn cười, nói: "Bị bệnh một hồi, nhìn lại không giống ngày xưa, có vẻ hiểu chuyện hơn."

A La nghe vậy, cũng cười: "Bây giờ nhớ tới trước khi bị bệnh, cứ cảm thấy như ngăn cách một tầng sương mù, ngoại trừ nhớ rõ lão tổ tông, những người khác đều rất mới lạ!"

Lão tổ tông đánh giá nàng một lượt, cuối cùng nói: "Người a, người thì nhỏ mà suy nghĩ thì nhiều, sợ là vẫn buồn phiền chuyện thương cúc yến đi, kỳ thật, chẳng qua là một bữa tiệc mỗi năm một lần, không biết đã tổ chức bao nhiêu lần rồi, có cái gì phải căng thẳng, ngược lại khiến một tiểu hài tử sợ hãi."

A La không thể trực tiếp nói với lão tổ tông chuyện mình đã trải qua, chỉ nhu thuận cười cười, làm nũng nói: "Lão tổ tông, nhà người ta đều hận không thể tranh thủ mặt mũi cho cô nương nhà mình, lão nhân gia ngài lại không ngóng trông cháu gái mình tranh đoạt nổi bật."

Lão tổ tông vốn lo lắng cho nàng, thấy nàng còn có tâm tư trêu ghẹo mình, trong lòng cũng hơi yên tâm: "Thì tính sao, cháu gái ngoan bảo bối của ta đời này đều có người yêu thương, muốn tranh đoạt làm cái gì? Ta cũng không phải tú bà tuyển mỹ nữ!"

A La nghe vậy liền bật cười.

Nói cũng phải, đều là thiên kim tiểu thư như nhau có cái gì phải ganh tị tranh đoạt, chẳng qua, tiểu cô nương khó tránh khỏi tính háo thắng mà thôi.

Hai bà cháu cười nói vui vẻ, Hồ ma ma mang chén thuốc và dược thiện vào, bày trên bàn. Lão tổ tông sợ nàng một mình không có hứng, liền ở lại ăn cùng nàng.

Đang ăn thì nghe tiểu nha hoàn đi vào bẩm báo: "Nhị thái thái và Tam thiếu gia đã trở về từ sáng sớm, thay xiêm y xong sẽ qua bên này."

A La đang ăn một ngụm canh nấm, nghe lời này, tay cầm muỗng hơi buông xuống.

Lão tổ tông vừa gấp một miếng thịt chiên bơ thơm mềm bỏ vào bát A La vừa nói: "Chắc là hôm qua nhận được tin người tỉnh lại nên vội vã chạy về."

A La khẽ gật gật đầu: "Vâng."

Nhị thái thái và Tam thiếu gia là mẫu thân và ca ca của nàng.

Trong trí nhớ của A La, mẫu thân mất sớm hơn lão tổ tông.

Mẫu thân vốn là nữ nhi thế gia thư hương Giang Nam, tài mạo song toàn, nghe nói khi đó đã sớm đính hôn, có điều sau này gia đình sa sút, nhà trai từ hôn, sau đó không biết nhân duyên thế nào gả cho phụ thân, xem như hung hăng đánh vào mặt gia đình kia.

Đáng tiếc, từ lúc mẫu thân gả vào Diệp gia, phụ thân đều ở biên cương phòng thủ, phu thê chung đụng thì ít xa cách thì nhiều.

A La nhớ, quan hệ giữa hai người bọn họ rất xa lạ, mỗi lần phụ thân ngẫu nhiên về nhà, hai bọn họ nhất định sẽ đối xử trịnh trọng hữu lễ với nhau.

Đến năm A La mười tuổi, mẫu thân bệnh nặng một trận rồi mất.

Sau khi mẫu thân mất, phụ thân giống như một đêm già đi mười tuổi, rồi nhà đi biên quan, từ đó về sau không trở về nữa.

Cha mẹ đều không ở bên, ca ca lại bị mù bẩm sinh, việc hôn nhân cũng không được như ý. Cưới tẩu tử cũng coi là môn đăng hộ đối nhưng tính tình lại không hợp với ca ca, A La mơ hồ nhớ sau khi thành thân, có mấy lần ca ca ngủ ở thư phòng.

Nàng là nữ tử chưa lấy chồng làm sao hiểu được mấy chuyện đó, chỉ thuận miệng hỏi một câu, ca ca liền lấy cớ đọc sách mệt mỏi nên ngủ lại thư phòng luôn.

Bây giờ nghĩ lại, trong lòng ca ca khổ sở bao nhiêu, chỉ không nói với nàng mà thôi.

Đang suy nghĩ, Nhị thái thái Ninh thị và Diệp Thanh Xuyên đã tiến vào phòng. Làm con dâu không thể so với những tiểu cô nương được nuông chiều từ bé kia, sau khi vào phòng, cùng nữ tử đoàn trang hành lễ bái kiến lão tổ tông rồi mới đứng sang một bên.

A La tiến lên chào hỏi mẫu thân, Ninh thị thân nhiên nhìn nàng một cái, trong mắt cũng không có bao nhiêu độ ấm, khẽ gật đầu nói: "Nhìn tinh thần đã tốt lên rồi."

A La nhìn mẫu thân, mẫu thân đã hai mươi mấy tuổi nhưng trên mặt không hề có dấu vết tuổi tác, ngược lại vẫn giống như lúc mười bảy mười tám tuổi. Đôi mắt như thu thủy, lông mày như trắng rằm, môi đỏ tựa yện chi, da dẻ trắng như tuyết, mái tóc đen dài mềm mại đáng yêu, lại mang khí chất thanh nhã của người đọc sách.

Nàng vốn cho rằng nữ nhân ở địa lao trong mộng cực kỳ giống mình, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng mẫu thân mới nhận ra, nữ nhân kia nhiều hơn vài phần lệ khí, thiếu đi vài phần văn nhã xinh đẹp.

Mà Ninh thị thấy nữ nhi ngược mắt, cẩn thận đánh giá mình, lúc mình nhìn qua thì lông mi hơi run run, cuống quýt rũ mắt xuống, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Có điều, tính tình nàng vốn đậm mực, hơn nữa nữ nhi từ nhỏ đã nuôi bên cạnh lão tổ tông, cho nên cũng không mở miệng hỏi gì nhiều.

A La cúi đầu, nghĩ sau này lớn lên bộ dáng mình cơ hồ giống hệt mẫu thân, lại nhớ tới khi mình mười tuổi thì mẫu thân buông tay nhân gian. Mặc dù ngày thường không thân cận mẫu thân nhưng dù sao máu mủ tình thâm, cái mũi không khỏi chua xót.

Ninh thị là con dâu phải hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, nhưng Diệp Thanh Xuyên là cháu trai nên không cần, vì thế A La liền kéo ca ca cùng ngồi trên giường nói chuyện.

Diệp Thanh Xuyên vừa sinh ra đã bị mù, mấy năm nay cầu y vô số, thuốc uống không biết bao nhiêu nhưng cũng không thấy tốt lên, thời gian dài, Diệp gia cũng nhận mệnh.

Chẳng qua, Diệp Thanh Xuyên trời sinh thông minh, trí nhớ tốt, phàm là văn chương phụ tử đọc qua, chỉ nghe một lần đã nhớ kỹ không sót một chữ, bản thân lại siêng năng chăm chỉ nên dù mắt mù vẫn luyện được một tay chữ tốt.

Ngoài ra, tướng mạo hắn cũng như A La, cực kỳ giống mẫu thân, ngũ quan tinh xảo như họa, từ nhỏ đã uống thuốc triển miên nên trên người luôn thoang thoang mùi thuốc, nhưng không khiến người ta chán ghét mà ngược lại mơ hồ có khí độ thế ngoại tiên nhân.

Hiện tại tuổi còn nhỏ, ca ca chưa cưới vợ, A La cũng không cần kiêng dè, kéo ca ca ngồi trên giường, trong lòng cảm thấy hết sức thân mật, hỏi lung tung liên tục không ngừng.

Diệp Thanh Xuyên theo mẫu thân đi Vạn Thọ tự cầu phúc cho muội muội, ai biết hôm qua mới bái phạt xong, chưa kịp nghỉ ngơi liền nghe nói muội muội tinh lại, tất nhiên vội vã chạy về nhà, thay quần áo, rửa mặt súc miệng xong, đi đến phòng lão tổ tông gặp muội muội.

Hắn mắt mù không nhìn thấy, bị bàn tay nhỏ bé mềm mại của muội muội kéo qua giường ngồi, trong lòng tràn đầy cảm giác quen thuộc, nhưng lại mơ hồ nhận thấy có chút không giống ngày xưa.

Người mù tâm linh nhạy cảm, cứ cảm thấy trải qua lần bệnh này, khí tức A La có gì đó không giống lúc trước?

Dùng xong bữa sáng, lão tổ tông cùng Ninh thị rời đi, trước khi đi còn dặn dò Diệp Thanh Xuyên: "Mấy ngày nay A La bị bệnh, không đi học được, A Xuyên hảo hảo giảng lại cho nàng."

Kỳ thật, lão tổ tông không nói thì Diệp Thanh Xuyên cũng muốn trò chuyện với muội muội.

A La chỉ nghĩ, nàng tuổi nhỏ phụ thân lại ở biên cương phòng thủ, một năm gặp chẳng được mấy lần, tính tình mẫu thân đậm mực ít nói, tuy có lão tổ tông yêu thương nhưng dù cũng là lão tổ tông, cho nên đối với A La mà nói, người thân cận nhất chính là người ca ca ruột này.

Sau này lão tổ tông mất, ca ca là chỗ dựa duy nhất của nàng ở nhà mẹ đẻ.

"A La sao lại nhìn chằm chằm ta vậy?" Diệp Thanh Xuyên không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được A La đang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đánh giá mình.

"Ca ca, A La bị bệnh xong, chỉ cảm thấy giống như một đời không gặp ca ca." A La mím môi ngượng ngùng cười, kéo tay ca ca làm nũng.

Thanh âm tiểu hài đồng bảy tuổi nhỏ nhẹ mang theo chút trẻ con lại nói ra từ "một đời" làm lòng Diệp Thanh Xuyên hơi cứng lại.

Hắn bắt giác nâng tay, muốn vuốt đầu A La.

Trang sức trên đầu A La hơi mát lạnh, ngón tay thon dài tỉ mỉ vuốt ve búi tóc A La, lại theo sợi tóc đi xuống, nhẹ nhàng xoa xoa gò má tròn mềm của nàng.

"Đây là bệnh đến choáng váng sao?" hắn mặc dù mới mười tuổi, ở trước mặt muội muội lại có giọng điệu tiểu đại nhân, ngữ khí tràn ngập sùng nịnh.

Trong lòng A La ê ẩm, ý mình còn nhỏ liền thuận thể chui vào ngực ca ca.

Diệp Thanh Xuyên hôm nay mặc quần áo nguyệt sắc, vạt áo có mùi thuốc nhàn nhạt, chớp mũi A La ngửi mùi hương quen thuộc, suýt nữa rơi nước mắt.

"Ca ca, A La rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi." Nàng dùng thanh âm hài đồng, thay nữ tử bị giam nhiều năm trong địa lao nói ra tưởng niệm trong lòng.

Diệp Thanh Xuyên nghe lời này, lại phát hiện tia bi thương và bất đắc dĩ trong giọng nói của A La, hắn không khỏi kinh ngạc, ngực đau xót, theo bản năng ôm chặt muội muội thơm mềm trong ngực: "A La, chẳng lẽ đang trách ca ca không ở bên cạnh ngươi sao? Nhưng mẫu thân thật sự muốn đi Vạn Thọ tự thấp hương, ca ca cũng muốn đi cùng."

Dứt lời, hắn lại nghĩ đến một chuyện, liền suy đoán: "Hay là, A La còn giận mẫu thân?"

"Giận mẫu thân?" A La nghi hoặc ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: "Vì sao lại giận mẫu thân?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Tường An

"Ngày đó, không phải vì chuyện Khải Nguyệt nên ngươi mới cãi nhau với mẫu thân sao?" Diệp Thanh Xuyên khẽ thở dài, nói.

Nghe vậy, A La mới nhớ ra.

Đây là chuyện xảy ra vào năm nàng bảy tuổi, nhưng thật ra chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Mẫu thân là tam tiểu thư Ninh gia, bên trên còn có một tỷ tỷ ruột thịt, vị tỷ tỷ kia gả vào Phùng gia ở Giang Nam, sinh được một nữ nhi tên Khải Nguyệt. Trước đó vài ngày, dương được phái đến Nhậm Châu làm việc, đúng lúc đi ngang qua Yến Kinh nên dĩ nhiên là muốn ghé qua Diệp gia. Đã nhiều năm không gặp mẫu thân, liền dứt khoát ở lại Diệp gia, hai tỷ muội hàn huyên trò chuyện.

Khải Nguyệt biểu tỷ cũng xấp xỉ tuổi A La, hai người cùng chơi đùa vốn cũng không có gì, chỉ vì ngày ấy, A La nhìn thấy mẫu thân vẽ một bức họa cho Khải Nguyệt biểu tỷ, vẽ giống y như thật.

A La thấy vậy, trong lòng không biết là tư vị gì.

Mẫu thân tính tình lãnh đạm, đối với phụ thân, ca ca, thậm chí là mình đều rất lạnh nhạt, không ngờ lại ưu ái Khái Nguyệt biểu tỷ như vậy. Vì thế, A La rất bất mãn, nói chuyện với mẫu thân có phần bất kính, suýt nữa làm ấm lên.

Sau này mẫu thân mất, nàng gả vào Tiêu gia, cũng quên mất chuyện này, bây giờ ca ca nhắc tới, nàng không khỏi im lặng.

Chút tâm tư nhỏ này nàng nhớ rõ, lúc đó chẳng qua là tiểu hài tử giành kẹo, không nhìn nổi mẫu thân mình đối với người khác tốt hơn mình thôi.

Hiện giờ nhớ lại, vừa chua xót lại vừa buồn cười.

Diệp Thanh Xuyên thấy muội muội không nói gì liền cho rằng mình đoán đúng, khẽ thở dài, thương tiếc sờ sờ mái tóc mềm mại của A La: "Quả nhiên ta đoán đúng rồi, sức khỏe ngươi luôn rất tốt, chưa bao giờ bị bệnh, vậy mà hiện tại lại bệnh nặng như vậy, quả nhiên trong lòng còn nhớ chuyện này."

Nghĩ đến nàng còn nhỏ, chút chuyện nhỏ ấy mà cũng nhớ thật lâu.

"Kỳ thật, mẫu thân cũng rất lo lắng cho ngươi, ngày đó ngươi tranh cãi ầm ĩ một trận rồi xoay người chạy đi, mẫu thân vẫn ngồi bên giường một lúc lâu, ta nghe ma ma nói, mấy ngày sau đó tâm trạng mẫu thân luôn không tốt."

Thanh âm Diệp Thanh Xuyên hết sức dịu dàng: "Dù sao cũng là huyết mạch tương liên, sao mẫu thân lại không lo lắng cho ngươi chứ, lần này ngươi bị bệnh, mấy ngày vẫn không khá lên được chút nào, mẫu thân không biết làm sao, chỉ còn cách dẫn ta đi Vạn Thọ tự cầu phúc cho ngươi."

A La nghe vậy, trong lòng ấm áp, nghĩ tới sau này mẫu thân mất, lão tổ tông cũng không còn, mặc dù có ca ca và phu quân yêu thương nhưng vẫn thấy thiếu chút gì đó.

Dù tính tình mẫu thân lãnh đạm nhưng dù sao cũng là mẫu thân ruột thịt của mình.

"Ca..." nàng khẽ cắn môi, thanh âm nhỏ nhẹ: "Chuyện huynh nói ta đều biết, ta không giận mẫu thân, nếu huynh không nhắc chuyện ngày ấy, suýt nữa ta đã quên rồi. Lại nói, chỉ là một bức họa mà thôi, chẳng có gì quan trọng, A La ta là người hẹp hòi như vậy sao?"

Diệp Thanh Xuyên nghe muội muội nói vậy, đôi mắt đen nhánh tuy giống như nhìn về phía hư vô nhưng lại chứa ý cười ấm áp.

"Thì ra A La nhà ta là đại nhân đại lượng như vậy?"

"Đương nhiên rồi!" nàng đứng lý hợp tình khoe khoang.

Diệp Thanh Xuyên nhìn không được bật cười, càng thương tiếc vuốt tóc A La: "Đội lạt nữa mẫu thân còn qua đây thăm ngươi, ngươi nhất định phải khiến nàng an tâm..."

A La nằm trong lòng ca ca gật đầu liên tục: "A La biết!"

Hai huynh muội nói chuyện một lúc, A La bị bệnh, Diệp Thanh Xuyên dĩ nhiên rất thương tiếc, hỏi han ân cần, nhắc tới chuyện Trần thái y bắt mạch, A La đều nói lại rõ ràng.

Nói xong, A La nhìn bộ dạng ca ca tuần mỵ nhả nhặn, bỗng nhiên nghĩ tới tương lai ca ca sau này.

"Ca ca, hôm nào ta lại tìm một đại phu giỏi, nói không chừng sẽ chữa khỏi mắt cho huynh."

Nàng nhớ hình như có nghe phụ thân của Thất thúc ở Tiêu gia có một vị bằng hữu là thần y chu du tứ phương, am hiểu thuật châm cứu, lúc đó Vĩnh Hân nói nếu vị thần y kia đến Yên Kinh, có thể mời hắn chữa trị tật mắt cho ca ca.

Có điều cũng chỉ nhắc tới mà thôi, sau này phụ thân của Thất thúc ra biên quan chinh chiến, không đề cập đến vị bằng hữu thần y kia nữa.

Diệp Thanh Xuyên không chuyện này, mấy năm nay Diệp gia cũng đã tận tâm tận lực tìm không biết bao nhiêu đại phu chữa mắt cho hắn, liền ôn nhu cười nói: "Đây là ghét bỏ ca ca mắt mù sao, đang yên đang lành lại nhắc tới chữa mắt?"

A La nghe ca ca nói vậy, sợ hắn nghĩ nhiều, vội vàng giải thích: "Ca ca nói gì vậy, A La cũng chỉ muốn tốt cho huynh thôi mà!"

Diệp Thanh Xuyên nghe giọng nàng gấp gáp giải thích, càng thêm đau lòng vỗ vỗ gương mặt nàng: "A La ngoan, khỏi bệnh lại trở nên hiểu chuyện."

Hai huynh muội đang nói thì loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài kèm theo tiếng bước chân hỗn độn, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

A La còn đang nghi hoặc, đã thấy Hồ ma ma đi vào, trên tay còn bưng một chén trà sâm táo đỏ.

"Bên ngoài có chuyện gì sao?" Diệp Thanh Xuyên buông muội muội ra, ngồi trên giường nhàn nhạt hỏi.

Hắn đối với muội muội thì dịu dàng thân cận, đối với người khác thì lập tức thay đổi thái độ, cũng không phải là cố ý mà do bản tính thôi.

"Tam thiếu gia, là Vượng Tài xảy ra chuyện, sáng nay còn thấy nó chơi đùa trong sân, không biết vì sao bây giờ lại không thấy." Hồ ma ma cẩn thận đặt chén trà sâm táo đỏ lên bàn, nhíu mày lo lắng nói.

"Vượng Tài?" A La vừa nghe liền cau mày.

Đúng là thời điểm nàng bảy tám tuổi, Vượng Tài đi mất, không ngờ lại là ngày hôm nay.

Trong lòng nàng lo lắng liền kéo ca ca ra ngoài xem, vừa bước vào đại sảnh đã thấy lão tổ tông ngồi trên ghế, vẻ mặt lo lắng than thở, bên cạnh là mẫu thân mình cùng Đại thái thái và Tam thái thái cẩn thận hầu hạ, an ủi.

"Lão tổ tông, Vượng Tài đã xảy ra chuyện gì?"

Lão tổ tông thấy cháu gái bảo bối đi vào, nước mắt suýt nữa rơi xuống, kéo A La qua ngồi bên cạnh mình: "Từ lúc người sinh ra, ta liền nuôi Vượng Tài, hôm nay không biết vì sao lại không thấy!"

A La nghe lão tổ tông khóc, nhớ tới sau này vẫn không tìm được con mèo kia, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu. Mặc dù hiện tại nàng đã không phải là tiểu nữ hài hồ chút là khóc lóc, nhưng nghĩ đến Vượng Tài mất rồi, nàng vẫn có chút luyến tiếc.

"Lão tổ tông ngài đừng khổ sở, Diệp gia cũng không lớn lắm, nó còn có thể chạy đi đâu chứ? Lại nói Vượng Tài nhà chúng ta rất có linh tính, trừ phi bị người ta bắt, nếu không thì sẽ biết tự tìm đường trở về."

"Hạ nhân đã tìm hết một lượt mà vẫn không tìm thấy, ta lớn tuổi rồi, vốn nghĩ nếu ta không còn, sẽ đem Vượng Tài phó thác cho A La, ai ngờ Vượng Tài lại đi trước ta!"

Lão tổ tông bị thương nói, tuy chỉ là một con mèo mà thôi nhưng dù sao cũng đã nuôi bên người mấy năm, so với nhi tử, tức phụ còn thân thiết hơn!

A La thấy vậy, lại nhớ tới những ngày mình bị giam dưới thủy lao.

Sau khi mình chết, liệu có ai thương tâm vì mình hay không? Hay là, bọn họ chưa bao giờ biết A La thật đã sớm tang mệnh, ngược lại vẫn cứ nâng niu sủng ái A La già kia?

Trong lòng A La chợt dâng trào bị thương cho số mệnh bản thân đời trước, lại đau lòng lão tổ tông, luyến tiếc Vượng Tài, cuối cùng vừa dậm chân vừa đỡ lão tổ tông, nói: "Đi, lão tổ tông, chúng ta ra ngoài tìm xem, ta cũng không tin chúng ta kêu nó mà nó không nghe được!"

Nàng vừa dứt lời, mấy người trong phòng đều bị hù nhảy dựng, âm thầm liếc nhau, cùng tiến lên ngăn cản.

Lão thái thái lớn tuổi không chịu nổi khổ sở a, lẽ như có chuyện gì không hay xảy ra, vậy làm sao được!

Ninh thị thấy vậy cũng khẽ nhủ thầm, vừa muốn tiến lên thì nghe lão tổ tông nói: "A La nói đúng, vẫn là A La hiểu ta nhất, Vượng Tài mất, ta cũng không muốn sống, nếu còn ngăn cản ta không để ta đi tìm, vậy không phải làm ta vội chết sao!"

Ai ngờ A La bên cạnh còn hăng say thêm dầu vào lửa: "Lão tổ tông, ta đỡ ngài, chúng ta cùng ra ngoài xem."

Mọi người nghe vậy, trong lòng tức A La lại gây chuyện, nhưng giận mà không dám nói gì, chỉ còn cách lo lắng đề phòng đi theo sau, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ra khỏi phòng.

Kỳ thật, chuyện con mèo trong phòng lão tổ tông đi mất đã kinh động toàn bộ Diệp gia, lão đại Diệp Trường Cần, lão tam Diệp Trường Mẫn đều đang ở nhà, mang theo nhi tử, nữ nhi chia nhau tìm ở hậu viện.

Có điều, đã lật tung cái hậu viện lên rồi, đừng nói mèo, ngay cả một cọng lông mèo cũng không thấy!

Đúng lúc đang không biết phải làm thế nào thì thấy A La đỡ lão tổ tông, cùng một đám người phía sau chạy tới.

Hai nhi tử thấy lão tổ tông run rẩy đi tới, cuống quýt chạy lại: "Mẫu thân đừng sốt ruột, đã có chúng con đi tìm rồi, bên ngoài trời lạnh, lão nhân gia ngài về phòng nghỉ ngơi thôi!"

Lão tổ tông lắc đầu than thở: "Các người a, tìm cả nửa ngày mà vẫn chưa tìm được, bảo ta làm sao yên tâm nghỉ ngơi chứ!"

Mọi người không biết làm sao, nhìn nhau cười khổ, chỉ có thể cẩn thận đi cùng, một đoàn người dạo một vòng quanh hậu viện, cuối cùng vẫn không tìm thấy.

Kế tiếp lại đi đến chỗ ngọn núi giả trong rừng trúc, Diệp Trường Cần đường đường là Tấn Giang hầu, là người có quyết đoán, kiên trì khuyên nhủ lão tổ tông: "Mẫu thân, ngài cũng thấy đó, bên này gần hồ, không khí rất lạnh, mẫu thân vẫn nên vào đình nhỏ bên kia nghỉ tạm, để ta dẫn hạ nhân đi tìm một lượt."

A La đứng trong rừng trúc, đúng lúc một trận gió lạnh thổi qua, lại nghe Đại bá nói vậy, cũng sợ lão tổ tông có việc gì, liền khuyên nhủ: "Lão tổ tông, Đại bá nói có lý, chúng ta qua đình ngồi chờ, được không?"

Lão tổ tông ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy thì đi thôi, ta cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút cũng tốt."

Rồi lại phân phó: "Đi lấy áo choàng đến cho A La khoác thêm, tránh bị cảm lạnh."

Dứt lời liền có người làm theo.

A La cùng lão tổ tông ngồi xuống, mấy vị thái thái cẩn thận hầu hạ. Trên ghế đã sớm có hạ nhân trải đệm ấm, lại lấy màn gấm treo quanh đình.

Lão tổ tông tuy hơi mệt mỏi nhưng nhớ tới Vượng Tài, trong lòng vẫn khổ sở, lão nhai nói: "A La, lúc ngươi vừa ra đời không bao lâu, Lục gia liền ôm Vượng Tài đến, tuy nó chỉ là một con mèo bình thường nhưng ta vừa nhìn liền thích, ánh mắt nó thông minh, rất giống ngươi. Mấy năm nay nuôi bên người, một ngày không nhìn thấy sẽ khó chịu a!"

Trong lòng A La cũng không dễ chịu, nhưng cũng vỗ về an ủi lão tổ tông: "Ngài yên tâm, Vượng Tài nhà chúng ta được lão tổ tông thích chính là có phúc khí, nhất định có thể gặp dữ hóa lành."

Lão tổ tông ôm tiểu A La, thờ dài nói: "Nó chỉ là một con mèo thôi, sao tự nhiên lại biến mất như vậy chứ."

A La nghe lời này, trong lòng vừa động.

Tính nết vốn vô tư không hỏi thế sự, nhưng sau khi trải qua con ác mộng kia, không khỏi suy nghĩ nhiều một chút.

Tỷ như, vì sao năm đó mình vô duyên vô cớ bị giam trong thủy lao, rốt cuộc là ai làm? Tỷ như, hôm nay Vượng Tài biến mất là do đi lạc hay bị người hại? Nếu nói đi lạc cũng không hợp lý, một con mèo nhu thuận như vậy, lại chơi đùa trong viện nhà mình, tại sao lại đột nhiên đi mất?

Lúc này, gió lạnh thổi qua rừng trúc, phát ra tiếng vang xào xạc kèm theo tiếng nước truyền vào tai A La.

A La dựa nửa người vào lão tổ tông, trong lúc hoảng hốt giống như trở lại trong thủy lao.

Nàng nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe tiếng vang bên tai, không chỉ có tiếng nước hồ gọn sóng, tiếng gió thổi trong rừng trúc, mà còn có rất nhiều những tiếng động nhỏ không dễ phát hiện.

Có tiếng dế mèn kêu trong bụi cỏ, tiếng con kiến chui qua khe đá, còn có tiếng ai đó ngáp một cái, tiếng cô lỗ phát ra từ bụng nha hoàn nào đó.

Nhưng trong nháy mắt, tiếng lão tổ tông lại nhai, tiếng mấy vị thái thái khuyên giải, tất cả đều không nghe thấy, thế giới của nàng lại yên tĩnh như khi ở trong thủy lao.

Vạn vật vô thanh, lại phảng phất như có tiếng động.

Trong trạng thái cực kỳ yên tĩnh lại nghe được vạn vật này, trong phần đông những tiếng động rất nhỏ, A La phân biệt được một tiếng động yếu ớt, đó là tiếng kêu bi thương của một con mèo.

Hơi xa một chút, nhưng vẫn có thể truyền vào tai nàng.

Là Vượng Tài.

Nàng chợt mở mắt ra: "Lão tổ tông, ta nghe thấy tiếng Vượng Tài!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Tường An

Trong lòng lão tổ tông vốn đang nhớ Vượng Tài, đột nhiên nghe A La nói vậy, khó hiểu hỏi lại: "Tìm được Vượng Tài?"

Bên cạnh, Đại thái thái khẽ nhủ mảy.

Nhà mẹ đẻ nàng họ Khâu, cũng là danh gia vọng tộc ở Yến Kinh, phụ thân là Lễ bộ thượng thư, dưới gối chỉ có hai con, một nam một nữ, huynh trưởng của nàng hiện giờ đã làm tới chức Từ Nguyên đại tướng quân.

Nàng từ nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, sau gả đến Tấn Giang Hầu phủ làm dâu trưởng, sinh đích tôn, trưởng tôn và hai nữ nhi cho Diệp gia. Sau khi gả vào Diệp gia được mấy năm thì tiếp nhận việc bếp núc, quản lý Diệp gia trước sau gọn gàng ngăn nắp.

Đều là con dâu Diệp gia, khó tránh khỏi âm thầm so sánh giữa các chị em dâu. Một người xuất thân thư hương thế gia nhưng gia đạo sa sút, dung mạo

tuy tốt, tính tình lại cực kỳ lãnh đạm không được người thích, còn một người xuất thân nhà quan lại nhỏ, không lên được mặt bàn.

Bởi vậy, nàng luôn bày ra tư thái rộng lượng hào phóng, đảm đang hiền lành, ngày thường quản lý chuyện nhà đầu vào đấy, mạnh hơn hẳn hai người em dâu.

Nhưng nàng thật sự không ngờ, nhân sinh luôn hoàn hảo, suôn sẻ của nàng lại đụng phải một tiểu nha đầu như A La.

Lúc Nhị phòng Ninh thị mang thai thứ hai, nàng cũng không có ý nghĩ gì. Nàng đã có hai nhi tử, hai nữ nhi, đối với nhi tử của Ninh thị vừa sinh ra đã bị mù, nàng cũng có chút thương xót, thờ dài nói với ma ma bên cạnh: "Tam thiếu gia bị mù bẩm sinh, khổ thân Nhị thái thái."

Vì thế, nàng cũng thật lòng ngóng trông Ninh thị sinh được một nhi tử khỏe mạnh.

Lần đó, Ninh thị sinh ra một nữ hài, nàng thờ dài, trong lòng càng thêm thương xót.

Chẳng qua, không ngờ tiểu nha đầu kia lại được lão tổ tông ưu ái, nàng niu như tâm can bảo bối, còn ôm về nuôi bên cạnh mình, một khắc không rời.

Thậm chí, hai nữ nhi như hoa như ngọc của nàng còn không sánh bằng!

Cũng không thể trách nàng không rộng lượng, kể ra A La có điểm nào tốt, không phải là bộ dáng xinh đẹp thôi sao, chỉ có vậy mà được vào mắt lão tổ tông? Huống hồ, nếu nói bộ dáng đẹp, theo nàng thấy, cũng là tướng hồng nhan họa thủy mà thôi!

Về phần nói tiên nữ phò thác trong mộng lại càng buồn cười hơn, chuyện này cũng tin được sao? Nếu là tiên nữ hạ phàm thì nên đầu thai trong bụng Đại thái thái nàng mới đúng.

Mấy năm nay, Đại thái thái thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng chường mắt A La, có điều, lão tổ tông luôn cưng chiều A La, nàng cũng nhường nhịn, bày ra bộ dáng yêu thương A La.

Đối với chuyện tìm mèo, nàng vốn cảm thấy A La còn nhỏ không hiểu chuyện, giật dây lão thái thái lớn tuổi chạy khắp nơi tìm mèo, hiện tại thấy A La nói nghe được tiếng Vương Tài kêu, trong lòng càng thêm bất mãn.

Chẳng qua ngại thân phận, nàng không tiện phát tác, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "A La, ngươi là tiểu hài tử không nên nói lung tung, rõ ràng không nghe thấy âm thanh gì, ngươi nói như vậy không phải vô duyên vô cớ chọc lão tổ tông khó chịu."

Bên cạnh, Tam thái thái xưa nay là người gió chiều nào che chiều ấy, nghe vậy cũng hùa theo: "Đúng vậy, dù sao A La còn nhỏ, chắc là lo lắng quá nghe nhầm thôi."

Ngược lại, lão tổ tông không nghe lọt tai lời nói của hai con dâu, ôm A La, chờ mong nói: "A La, ngươi nghe được tiếng Vương Tài ở đâu?"

Lão tổ tông nói vậy, ánh mắt những người khác đều nhìn về phía A La.

A La bị nhiều người nhìn như vậy, áp lực không thờ nổi.

Nàng nhìn ra được, mọi người kỳ thật đều không trông cậy tìm được mèo, hiện tại giống trông khua chiêng đi tìm chẳng qua là an ủi lão tổ tông mà thôi, miễn bị tội danh bất hiếu. Vốn định đi tìm một vòng xong có thể trở về, ai ngờ nàng lại nói ra lời này.

Đại lão gia Diệp Trường Cần nghe A La nói vậy, nghiêm khắc nhìn A La, nhíu mày nói: "A La, hạ nhân đã lật tung cả hậu viện lên cũng không tìm thấy Vương Tài, ngươi nói làm sao ngươi nghe được động tĩnh?"

Vị đại bá này làm quan nhiều năm, ánh mắt không gian mà uy, ngày thường A La cũng có chút sợ hãi, nàng không khỏi cúi đầu, khẽ cắn môi, đôi mắt to đen láy nhìn lão tổ tông bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông, ta cũng không biết, nhưng vừa rồi ta thật sự nghe tiếng Vương Tài kêu."

Nàng bị giam trong thủy lao dưới hồ Song Nguyệt mười bảy năm, một thời gian dài sống trong không gian yên tĩnh tịch mịch, lỗ tai nàng bắt giác có thể phân biệt rõ cả những tiếng động rất nhỏ.

Nàng biết, vừa rồi trong tiếng gió mang theo hơi ẩm từ mặt hồ thổi vào, thật sự có kèm theo tiếng gào yếu ớt của Vương Tài.

Lão tổ tông xưa nay thương A La nhất, thấy trong mắt tiểu cô nương lộ ra vẻ sợ hãi, không khỏi đau lòng ôm A La qua, lại nói với đại nhi tử: "A La còn nhỏ, dù nghe nhầm thì có sao, ngươi cần gì phải hỏi nàng như hỏi phạm nhân vậy!"

Dứt lời, lại cúi đầu bẽn lẽn dõ A La: "A La, ngươi nói vừa rồi làm sao nghe được Vương Tài kêu, đừng sợ, dù nghe nhầm cũng không ai nói ngươi."

A La dựa vào ngực lão tổ tông, dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, ngẩng đầu nhìn về phía cái đình bên bờ hồ.

Hậu viện Diệp gia nhỏ hơn hậu viện Tiêu gia rất nhiều, đây chỉ là cái hồ nho nhỏ năm đó gia gia sai người đào mà thôi.

Trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, ở giữa hồ có một cái đảo nhỏ rậm rạp cỏ lau.

Hiện tại đã vào mùa thu hoạch, bụi lau sậy kia đã khô vàng xơ xác, cảnh tượng có vẻ tiêu điều.

"A La, lão tổ tông sùng ái người nhất, bây giờ Vượng Tài mất, trong lòng lão tổ tông cũng nôn nóng, chuyện không chắc chắn thì không nên nói lung tung."

Tam thái thái cẩn thận nhìn mặt Đại thái thái và Đại lão gia xong, nhin không được lại lên tiếng.

Xung quanh đây có rất nhiều người, nếu thật sự có tiếng mèo kêu, tại sao không có ai nghe thấy?

A La không để ý đến ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hít sâu một hơi, giờ tay chỉ về phía bụi lau sậy giữa hồ.

"Vượng Tài... hẳn là ở đó đi."

Vừa rồi nàng nghe được tiếng vang của nước xen lẫn tiếng sạt nhỏ bé của cỏ lau.

Nàng nghĩ, có lẽ chính là chỗ đó.

Trong lòng cũng không chắc chắn lắm, nhưng trực giác nói cho nàng biết, chính là chỗ đó.

Lão tổ tông theo ngón tay A La, nhìn về phía bụi cỏ lau giữa hồ, nhất thời giật mình: "Không sai a, trong viện đã tìm nhiều lần mà không thấy, chỉ có bụi cỏ lau đó là chưa tìm."

Đại lão gia nghe vậy, nhàn nhạt liếc A La một cái, phân phó hạ nhân: "Mang thuyền qua đây, chèo qua chỗ đảo nhỏ giữa hồ tìm một chút."

Dứt lời, Lâm quân gia vội vàng dẫn người đi tháo dây thừng cột thuyền.

Đại thái thái khẽ nhíu mày, nàng biết, lão tổ tông đã lên tiếng, phu quân dĩ nhiên chỉ có thể làm theo, nhưng chẳng qua là làm điều thừa mà thôi. Đang ngày mùa thu hoạch, mặt hồ lại không kết băng, con mèo kia làm sao chạy qua đó được?

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ phải người chèo thuyền qua xem một chút mà thôi, nàng cũng không lên tiếng.

Để xem, nếu trên đảo không có Vượng Tài, tiểu nha đầu A La này nói thế nào?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi liếc mắt Nhị thái thái bên cạnh, lại thấy Nhị thái thái hơi mím môi, nhíu mày nhìn về phía đảo nhỏ.

Nhị thái thái đúng là mỹ nhân, gió thổi sợi tóc nhẹ phất, nhìn càng khiến người ta trù mến.

Đại thái thái cười cười, không nói gì.

Ninh thị cảm giác được ánh mắt của Đại thái thái, quay đầu nhìn qua, Đại thái thái liền thu liễm nụ cười, làm bộ nhìn sang hướng khác.

Ninh thị thấy vậy, thầm thở dài.

Lúc này, hạ nhân đang chèo thuyền về phía đảo nhỏ.

Trong đình một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng mái chèo khua nước theo gió thu truyền đến.

Không bao lâu, Lâm quân gia dẫn theo vài hạ nhân đã đến chỗ đảo nhỏ, dùng mái chèo đẩy bụi lau ra tìm kiếm.

Đại lão gia đứng bên cạnh lão tổ tông, vẻ mặt nghiêm túc không nói lời nào.

Diệp Thanh Xuyên mất mủ, không nhìn thấy vẻ mặt những người xung quanh, nhưng linh tính của hắn lại sâu sắc, cũng nhận ra tâm tư mọi người.

Hắn biết lão tổ tông sùng ái A La, lần này A La tự chủ trương nói Vượng Tài ở trên hòn đảo kia, chỉ sợ càng chọc đại bá phụ không thích.

Nếu như không tìm được mèo, mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng không biết chê cười A La thế nào.

Hắn khẽ nắm chặt bàn tay giấu dưới ống tay áo.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy trải qua lần bệnh này, A La có chút không giống trước kia.

Trước kia, A La kiêu căng tùy hứng, nhưng A La bây giờ tuy vẫn làm nũng với mình như cũ nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được vài phần cẩn thận trong đó.

Nàng giống như một con mèo bị người ta bắt, sợ hãi thử vờn chân nhỏ ra thăm dò.

Diệp Thanh Xuyên đang suy nghĩ thì nghe tiếng Lâm quân gia kinh hi truyền đến.

"Tìm thấy!"

"Vượng Tài ở chỗ này!"

Diệp Thanh Xuyên nghe vậy, đầu tiên là hơi run sợ, sau đó trái tim treo lơ lửng mới hạ xuống.

Hắn không hiểu một người mất mù như hắn cũng không nghe thấy tiếng mèo kêu, vì sao A La lại nghe được, có điều, tốt xấu gì lần này A La cũng không bị người khác chê cười.

Nắm tay siết chặt dưới ống tay áo chậm rãi buông lỏng.

Lão tổ tông vui mừng muốn khóc, nắm tay A La nói: "Xem, thật sự tìm được! Tìm được Vượng Tài rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Tường An

Mà lúc này, mọi người có chút không dám tin nhìn bụi lau sậy giữa hồ, thật sự thấy Lâm quản gia ôm Vượng Tài lên thuyền trở lại, nhất thời thần sắc khác nhau.

Đại thái thái nhíu mày, im lặng không nói gì.

Nhị thái thái khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tam thái thái hoài nghi nhìn về phía A La.

Sắc mặt đại lão gia rốt cuộc cũng giãn ra, nói: "Mẫu thân, đã tìm được Vượng Tài rồi, ta đưa lão nhân gia ngài về phòng trước thôi, miễn ở chỗ này bị lạnh."

So với đám con dâu, đại lão gia chỉ hi vọng gia đình an bình, mẫu thân mình không đến mức vì một súc sinh mà thương tâm. Tuy hắn không thích A La tự chủ trương, nhưng tìm được Vượng Tài dù sao cũng là chuyện tốt.

Lão tổ tông lại không đồng ý: "Chờ mang Vượng Tài về đây, ta tận mắt nhìn thấy mới yên tâm."

Đại lão gia gật đầu, đảo mắt nhìn cháu gái nhỏ được mẫu thân ôm trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen trong veo nhìn về hướng nhỏ.

"Làm sao A La biết Vượng Tài ở trên đảo nhỏ kia?"

Việc này nhắc tới cũng kỳ quái, mèo không có khả năng biết bơi, huống chi giờ là cuối thu, nước hồ rất lạnh.

Hắn vừa hỏi, những người khác đều nghi ngờ nhìn A La.

Lúc này A La lo lắng Vượng Tài, vừa nghe thấy tiếng Vượng Tài kêu liền nói ra. Bây giờ bị đại bá hỏi, nàng cũng hơi giật mình.

Đúng vậy, vì sao nàng có thể nghe thấy?

Tuy nói lúc bị giam dưới hồ Song Nguyệt, nàng không phân biệt được ngày đêm, xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng nước, tiếng gió cực kỳ nhỏ, tai nàng đã quen với việc nhận biết các loại tiếng động dù là nhỏ nhất. Nhưng bây giờ không phải ở dưới hồ Song Nguyệt, xung quanh cũng không hề yên tĩnh mà có rất nhiều tiếng động, tiếng nói chuyện, vậy mà trong nháy mắt nàng vẫn cảm thấy mọi tiếng động đều biến mất, phảng phất như trở lại thủy lao kia.

"Ta..." môi A La nhẹ nhấp, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nhìn lão tổ tông, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy giống như nghe được Vượng Tài cầu cứu ta."

Một tiểu cô nương xinh xắn động lòng người chỉ mới bảy tuổi mà thôi, bị đại bá hỏi, lại bị nhiều người nhìn chằm chằm, nói ra lời này cũng hợp tình hợp lý.

Lão tổ tông bảo hộ nàng, trừng mắt đại nhi tử nói: "Từ nhỏ A La đã nuôi bên cạnh ta, cũng nhìn Vượng Tài lớn lên, ngày thường lại hay chơi đùa với nó, sợ là lòng có linh tê."

Đại lão gia nghe cũng thấy có đạo lý, trầm ngâm một chút, đang định nói gì thì đúng lúc Lâm quản gia ôm mèo cập bờ, lão tổ tông dĩ nhiên vội vàng nghênh đón, nhận lấy Vượng Tài.

Bộ lông Vượng Tài bù xù, hai mắt sệt sệt nhìn xung quanh, toàn thân phát run, chân trước còn có vết máu.

Lão tổ tông kinh hãi: "Đây là thể nào?"

Lâm quân gia vội nói: "Lúc tìm thấy Vượng Tài thì thấy nó nằm trong khe đá, chân trước hình như bị thương, dính máu loang lổ, nô tài đã giúp nó lau sơ qua rồi."

Lão tổ tông ôm Vượng Tài, đau lòng nói: "Vượng Tài ngoan, nhanh, nhanh đi mời đại phu!"

Đại phu vội vàng xem xét thương thế cho Vượng Tài, thì ra là bị một cây đinh đâm vào chân, lại mắc kẹt trong khe đá không ra được. Đại phu rút cây đinh kia ra, bôi thuốc băng bó cho nó, Vượng Tài kêu thảm thiết không ngừng, làm lão tổ tông cũng sốt ruột theo.

A La ngồi bên cạnh vuốt ve đầu Vượng Tài, ý muốn an ủi nó một chút.

Thật vất vả mới băng bó kỹ cái móng vuốt nhỏ, hai mắt Vượng Tài đều rơm rớm nước mắt, lão tổ tông nhìn lại đau lòng.

Xong xuôi, A La ôm Vượng Tài qua Noãn các nghỉ ngơi, còn lão tổ tông thì gọi Lâm quân gia đến, giao trách nhiệm điều tra rõ chuyện này.

Nàng không tin Vượng Tài tự bơi qua đó, càng không tin trên đảo nhỏ lại vô duyên vô cớ có đinh.

Trong Noãn các, A La chỉ làm như mình là tiểu hài tử bảy tuổi không hiểu chuyện, dựa nửa người vào đệm giường, lấy chăn gấm đắp lên chân, để Vượng Tài nằm ghé vào chân mình nghỉ ngơi.

Vượng Tài bị tra tấn một hồi, bây giờ cuộn mình nhắm mắt ngủ.

Trong lúc ngủ, cái đuôi nhỏ lắc lư vài cái, hai lỗ tai cũng thường run run.

"Chúng ta đều chịu khổ một hồi, cũng may còn bảo vệ được tính mạng bản thân."

A La vươn bàn tay nhỏ vuốt ve bộ lông mềm mại của Vượng Tài, nghĩ đến khoảng thời gian ở hồ Song Nguyệt, thì thầm nói.

"Đừng sợ, sau này A La sẽ che chở ngươi, không để ngươi bị người khác khi dễ, được không?"

Nàng khép hờ mắt, làm bằm một câu như vậy, nhưng đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng cô lỗ phát ra từ bụng Vượng Tài.

Lỗ ma ma nhẹ nhàng vén rèm lên, thấy A La nhắm mắt như đã ngủ, liền không dám kinh động, khoát tay bảo hạ nhân mang canh ngân nhĩ đi hâm nóng, chờ nàng tỉnh lại lấy cho nàng ăn thêm.

Ai ngờ Lỗ ma ma vừa quay đầu liền gặp Nhị thái thái đi vào.

"Vừa mới ngủ." Lỗ ma ma hành lễ, nhỏ giọng trả lời.

Trước kia nàng hầu hạ trong phòng Nhị thái thái, sau này chuyện phụ trách chăm sóc A La nên chuyển sang phòng lão tổ tông, bên ngoài nhìn vào nghĩ nàng là người của lão tổ tông, nhưng tiền lương hằng tháng đều lĩnh từ phòng Nhị thái thái.

Nhị thái thái gật đầu, cũng không có ý rời đi mà đi thẳng vào Noãn các.

Lỗ ma ma thấy vậy, bận rộn đỡ Nhị thái thái ngồi xuống, lại rót trà cho nàng.

Nhị thái thái không có tâm trạng uống trà, chỉ xuyên qua rèm gấm nhìn nữ nhi tựa nửa người vào giường ngủ.

Màn gấm hồng phấn mơ hồ, trong phòng hương thơm thoang thoảng, nữ nhi bảy tuổi ôm mèo ngủ say, đáng thương co rúc trong chăn gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng.

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Trong Noãn các lúc nào cũng đốt địa long sao?"

Lỗ ma ma gật đầu, nói: "Vâng, từ sau khi cô nương bị bệnh, thường cảm thấy lạnh, nếu không ấm áp, nàng sẽ gặp ác mộng."

Nhị thái thái nghe vậy, hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó, cầm chén trà nhỏ nhìn nữ nhi nằm trên giường.

Trong phòng cực kỳ yên lặng, chỉ có tiếng đồng hồ nước thỉnh thoảng vang lên, A La nhắm mắt giả bộ ngủ, có thể nghe thấy tiếng hít thở của mẫu thân ngoài màn gấm.

Nàng có chút bất đắc dĩ, vốn cho rằng mẫu thân chỉ ghé sang xem một chút rồi đi, không ngờ sẽ ngồi lại lâu như vậy.

Nhớ tới lời ca ca nói, nàng nhất thời không biết nên đối mặt với mẫu thân thế nào.

Nàng đã bảy tuổi, cũng không thân cận mẫu thân, ngày thường chỉ gọi một tiếng mẫu thân lúc thỉnh an mà thôi.

Khổ sở giả bộ nửa ngày, sống mũi cũng toát mồ hôi, cuối cùng không nhịn được nữa, giả vờ trở mình, sau đó xoa xoa mắt, mông lung mở mắt ra.

Lỗ ma ma tiến lên hầu hạ: "Tam cô nương tỉnh?"

A La gật đầu, mờ mịt nhìn về phía mẫu thân: "Mẫu thân, sao ngài lại ở đây?"

Nói xong liền muốn xuống giường chào hỏi.

Nhị thái thái đặt chén trà lên bàn, nhàn nhạt nói: "Không cần, ngơoi cứ nằm đi."

Tuy vậy, A La vẫn đi ra chào hỏi.

Nhị thái thái nhìn nữ nhi mình, hỏi: "Cảm thấy thân thể thế nào?"

"Hồi mẫu thân, đã khỏe."

Nhị thái thái gật đầu: "Vừa bị rơi xuống nước, phải cẩn thận nghỉ ngơi, nữ hài tử đừng để lại bệnh căn mới tốt."

"A La biết, cảm ơn mẫu thân."

A La quy củ đáp lời, thanh âm non nớt mà nghiêm trang.

Nói xong, hai mẹ con trầm mặc một lúc lâu, không nói thêm lời nào nữa.

Lỗ ma ma thấy vậy, cảm thấy bầu không khí hơi xấu hổ, liền cười nói: "Hạ nhân đã hầm xong canh ngân nhĩ, đang hâm nóng lại, Nhị thái thái có muốn dùng với Tam cô nương một chút không?"

"Không được." Nhị thái thái nói chuyện luôn không nhiều lời.

Lỗ ma ma bất đắc dĩ nhìn cô nương nhà mình, trong lòng thầm than, vị Nhị thái thái này đúng là mỹ nhân băng lãnh, ngày thường rất ít cười, hiện giờ nói chuyện với nữ nhi mình, thần sắc cũng không chút thay đổi.

Nếu nói trong lòng nàng căn bản không thương nữ nhi này thì sao lại ngồi đây chờ lâu như vậy, nếu là yêu thương nữ nhi, hiện tại đôi mắt, ngay cả ngữ khí cũng chẳng có chút âm áp nào.

Kỳ thật A La cũng cảm thấy bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười. Nàng cẩn thận hồi tưởng lại một phen, nhớ rõ mỗi lần mình và mẫu thân gặp nhau, quả thật thường xuyên không có lời nào để nói.

A La mím môi nhin cười, vươn tay vuốt lông Vượng Tài.

Nhị thái thái rũ mắt, nhìn bàn tay nhỏ của nữ nhi vuốt một đường từ lưng đến đuôi mèo, con mèo kia giống như lấy lòng, cái đuôi nhẹ nhàng đung đưa.

Nữ nhi này cực kỳ giống mình, ngay cả bàn tay cũng hệt như mình hồi bé.

"A La, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Nàng nhìn con mèo, nhớ lại chuyện ban nãy, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

A La cúi thấp đầu, nàng biết mẫu thân đang hỏi chuyện nàng tìm được Vượng Tài.

"Ta cũng không biết, tự nhiên lại giống như nằm mơ..."

Về việc này, nàng còn có thể nói gì chứ?

Kỳ thật, bản thân nàng cũng không hiểu.

Đang yên đang lành, tại sao mình có thể nghe tiếng Vượng Tài kêu trên đảo nhỏ?

"Nằm mơ?" Nhị thái thái nhìn nữ nhi, nghĩ đến chuyện khác thường sau khi rơi xuống nước: "Ta nghe Lỗ ma ma nói, ngơoi bây giờ rất sợ lạnh?"

A La nghe lời này liền ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn đen láy nhìn mẫu thân, từ trong đôi mắt cơ hồ giống hệt mình kia thấy được một tia lo lắng.

Lỗ mũi bỗng chua xót, trong lòng lại ngọt ngào, cũng không biết là tư vị gì.

Thì ra mẫu thân vẫn quan tâm mình chứ không phải như mình nghĩ.

Nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, dưới ánh nhìn soi mói của mẫu thân, không khỏi đưa tay lên gỡ gỡ mái tóc xù của mình: "Mẫu thân... hình như là vậy..."

Nhị thái thái thấy nàng ngượng ngùng, ánh mắt có chút ảm áp, nhưng chỉ trong nháy mắt lại trở nên trong veo, lãnh đạm.

"Vẫn nên cẩn thận tĩnh dưỡng, không thể chủ quan." Sau đó phân phó Lỗ ma ma: "Trong phòng ta có một ít quỳnh trân, là cậu A La năm ngoái hái được trong núi, lát nữa ngươi qua phòng ta lấy về cho A La dùng."

Lỗ ma ma vội vàng đáp: "Vâng."

Nhị thái thái quay đầu nhìn A La, muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết nói gì, liền im lặng.

A La nghe mẫu thân nói vậy, cổ họng có chút nghẹn ngào.

Ngày xưa nàng chỉ trách mẫu thân lãnh đạm, bây giờ nghĩ đến, có lẽ cũng không phải cố ý, chỉ vì tính tình nàng không thích nói chuyện, cho nên mới khiến mình ngờ vực vô căn cứ đi?

Nàng càng cúi đầu thấp hơn, không muốn để mẫu thân thấy hai mắt mình ngấn lệ, lại làm bộ đặt Vượng Tài lên giường, đứng dậy quay lưng lau nước mắt.

Mẫu thân mất năm nàng mười tuổi, từ đó về sau, nàng trở thành hải tử không có nương.

Mặc dù lúc mẫu thân còn sống cũng không cảm thấy mẫu thân yêu thương nàng, nhưng dù sao cũng có chút nhớ nhung, sau này mẫu thân đi rồi, trong lòng nàng cũng cảm thấy cô đơn.

Nàng cắn môi, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, vắt óc suy nghĩ nên nói cái gì, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang kỳ lạ.

A La không khỏi hoài nghi.

Tiếng vang này mãnh liệt, nhanh chóng mà hữu lực, trước giờ nàng chưa từng nghe tiếng động nào kỳ lạ như vậy.

Lúc đầu tưởng là ảo giác, vì thế nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, rốt cuộc kết luận quả thật có tiếng vang này.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng vang, cuối cùng dừng trên bụng mẫu thân.

Nàng mơ hồ nghe được âm thanh kia phát ra từ trong bụng mẫu thân.

Bụng những người khác không có tiếng vang kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ mẫu thân bị bệnh?

Nhị thái thái đang lặng lẽ quan sát nữ nhi, đột nhiên thấy nữ nhi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn chăm chăm bụng mình.

Dù nàng là một người bình tĩnh, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc: "A La, làm sao vậy?"

Nói thật, A La cũng không hiểu chuyện này là thế nào, nàng nhìn chòng chọc bụng mẫu thân nửa ngày, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Mẫu thân... ngài, gần đây ngài có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Nàng nghĩ, chắc là bị bệnh nên mới như thế đi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Tường An

Nhị thái thái càng kinh ngạc hơn, nhú mày suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu như nói chỗ nào không khỏe thì thật là không có..."

Kỳ thật thân thể nàng vốn yếu ớt, từ sau khi sinh A La sức khỏe càng suy giảm, nhiều khi nguyệt sự kéo dài không tới, mấy năm nay cũng uống thuốc điều trị mà không hữu hiệu, về sau nghĩ cũng không có trở ngại gì nên từ bỏ.

Chẳng qua, lời này không tiện nói với tiểu nữ nhi bảy tuổi.

A La thấy mẫu thân hơi ngập ngừng, lại nhớ hiện tại cách thời điểm mẫu thân chết bệnh chỉ có ba năm mà thôi! Chẳng lẽ lúc này mẫu thân đã có bệnh chứng gì, ba năm sau bệnh trở nặng, cứ như vậy buông tay nhân gian?

Nghĩ đến đây, A La rút cuộc không giả ngu nữa, đứng bật dậy: "Mẫu thân, nếu ngài có chỗ nào không khỏe thì phải nhanh mời đại phu đến xem a, không thể tiếp tục trì hoãn!"

Nhị thái thái nghe thanh âm nữ hài non nớt nói ra lời kinh người như vậy, cực kỳ khiếp sợ: "A La, ngươi sao vậy? Đang yên đang lành tự nhiên lại nói ra lời này?"

A La gấp đến độ rơi nước mắt.

Mẫu thân mất khi nàng mười tuổi, lúc ấy mọi người chỉ xem nàng là con nít, không ai nói cho nàng biết mẫu thân bị bệnh gì, lừa gạt nàng cho qua chuyện, nàng cũng hồ đồ tin là thật. Đời này sống lại dù thế nào cũng phải cứu mẫu thân, không để mẫu thân sớm hương tiêu ngọc vẫn như đời trước!

Nàng quý xuống, òa khóc nói: "Mẫu thân, ngài mau mời đại phu xem đi, A La chỉ sợ hiện giờ mẫu thân đã nhiễm bệnh rồi! Nếu không sớm chữa trị, về sau bệnh nặng thêm thì khó có thể trị tận gốc!"

Nhị thái thái thấy vậy, thật sự bị hù nhảy dựng, nàng nhìn chăm chăm nữ nhi, nhớ tới chuyện A La tìm ra Vương Tài, không khỏi cảm thấy việc này quý dị.

Khẽ cắn môi, nàng trầm giọng phân phó Lỗ ma ma: "Đóng cửa lại."

Lỗ ma ma cũng nhìn ra không thích hợp, may mắn lúc này không để mấy nha hoàn khác hầu hạ trong phòng, nàng nhanh chân đi ra, quan sát vài đứa nha hoàn bên ngoài, xác nhận không nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng rồi mới cẩn thận đóng cửa lại.

Vừa trở lại liền thấy Nhị thái thái nhíu mày nói: "A La, ngươi đứng lên, giữa ban ngày ban mặt, ngươi cũng không phải đại phu, tại sao lại nói như vậy?"

A La quý khóc ở đó, miễn cưỡng lấy tay bịt miệng, ngẩng đầu lên, ủy khuất nói: "Mẫu thân, ta nghe thấy tiếng động khác thường trong bụng ngài, nó khác với mọi người."

Lời này khiến Nhị thái thái và Lỗ ma ma giật mình, hai người nhìn nhau, tầm mắt cùng rơi vào bụng Nhị thái thái.

Nhị thái thái ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, một lúc sau, nàng run giọng hỏi A La: "Cái gì, tiếng động gì?"

A La lau nước mắt, chớp chớp đôi mắt đỏ bừng, nghiêng đầu suy nghĩ rồi thành thật nói: "Tiếng rầm rập hơi giống như tiếng động trong phòng bếp."

Vừa nói nàng vừa chỉ vào một vị trí trên bụng mẫu thân, khoa tay múa chân: "Là chỗ đó, nó còn đang vang."

Nhị thái thái theo tầm mắt A La, nhìn bụng mình một lúc, bàn tay run rẩy đặt lên chỗ đó.

Nàng nhớ mấy tháng nay mình hay bị ra máu.

Nàng cũng không để ý lắm, loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng A La chỉ là tiểu nữ hài bảy tuổi, sẽ không biết điều này...

Cuối cùng, Lỗ ma ma trấn tĩnh lại trước, nhỏ giọng đề nghị: "Nhị thái thái, mặc kệ lời Tam cô nương nói là ngôn ngữ hài đồng hay thật sự có chuyện, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Việc này trước không cần lộ ra, Nhị thái thái cũng nên mời đại phu xem mạch, nếu không sao thì tốt, cứ coi như Tam cô nương bệnh nặng hồ đồ."

Nhị thái thái lúc này cũng tỉnh táo lại, gật gật đầu, nói với A La: "A La, ngươi đứng lên đi, cẩn thận người khác nhìn thấy sẽ nghi ngờ."

A La thấy mẫu thân đồng ý mời đại phu xem mạch, trong lòng tạm yên tâm, để Lỗ ma ma đỡ, lão đảo đứng dậy.

"Mẫu thân, ta thật sự nghe thấy, cái này không làm giả được, cũng giống như ta nghe tiếng Vương Tài kêu cứu trên đảo nhỏ, ngài không thể qua loa tắc trách ta, phải mau mời đại phu y thuật cao minh đến xem."

Nàng vừa mới khóc, giọng khàn non nớt kèm theo giọng mũi nhưng lại rất nghiêm túc.

Nhị thái thái lúc đầu khiếp sợ, giờ đây nhìn đôi mắt trong veo nồng đậm lo lắng của nữ nhi, nàng thở dài một tiếng.

Nàng đi lên, lấy khăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho A La: "Chuyện này bất luận là thật hay giả cũng không được lộ ra, nếu để người khác biết, khó tránh khỏi bàn ra tán vào."

A La vội vàng gật đầu, nói: "Vâng, mẫu thân, ta sẽ không nói chuyện này cho bất kì ai!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma nhớ tới cái gì, muốn nói lại thôi.

Nhị thái thái dĩ nhiên nhìn thấu tâm sự của nàng, liền nhắc nhở A La: "Lão tổ tông tuy thương ngươi nhưng bên cạnh nàng nhiều người nhiều miệng, ngươi nói chuyện cũng phải cẩn thận."

A La hơi run sợ, sau liền hiểu ra.

Nha hoàn bên cạnh lão tổ tông có tâm niệm bực tức lấy lòng các phòng, khó đảm bảo có nha hoàn nào đó tư mật với phòng nào.

Việc này, ngay cả lão tổ tông mình cũng không thể nói.

Nàng cắn môi, đôi mắt ướt sưng nhìn mẫu thân, nhu thuận nói: "Mẫu thân, ta biết, ta không nói cho lão tổ tông, cũng không nói với bất kì ai, chuyện này ngoài mẫu thân, Lỗ ma ma và ta, sẽ không có người thứ tư biết."

Nhị thái thái nghe vậy mới yên lòng, lại dặn dò A La một phen, thấy sắc trời không còn sớm, tránh cho người khác nghi ngờ mới vội vàng rời đi.

Tiền nẫu thân xong, A La ngẩn người ngồi trên ghế, suy tư nửa ngày vẫn không thể hiểu được, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. Đúng lúc này, nha hoàn Xuân Hương bên cạnh lão tổ tông mời nàng qua ăn tối, nàng mới lau mặt, chuẩn bị tinh thần đi qua.

Bữa tối, mấy tỷ muội đều đến đông đủ, đang vây quanh lão tổ tông.

Tất nhiên, lão tổ tông có ý lưu lại chỗ ngồi bên cạnh mình cho A La.

Đồ ăn rất phong phú, lão tổ tông tự tay gấp những món A La thích đặt vào bát nàng, có điều, trong lòng A La lo lắng bệnh của mẫu thân, ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc, nuốt không trôi.

Đang thất thần thì nghe Diệp Thanh Huyền nũng nịu cười nói: "Tam tỷ tỷ, người tốt xấu gì cũng nên nói, đến lúc đó người sẽ mặc thế nào đi dự tiệc?"

A La ngẩng đầu nhìn qua, thấy mọi người đều đang nhìn mình, tựa hồ đang chờ mình trả lời.

Nhưng mà, vừa rồi mọi người đang nói cái gì?

Lão tổ tông thấy vậy, cười hiền lành nói: "Chắc là A La đang nghĩ xem mình nên mặc bộ nào đi? Ta nói, tỷ muội các người không cần bận tâm, ngày mai ta sẽ nói với Đại thái thái của các người làm cho các người mỗi người hai bộ xiêm y, nhất định phải đổi mới hoàn toàn y phục, đến lúc đó hào hào tranh nổi bật."

A La nghe lời này mới biết thì ra mọi người đang nói chuyện thường cục yển.

Nàng nghĩ nghĩ, cười nói: "Các vị tỷ muội đều tinh thông cầm kỳ thi họa, chỉ có ta vì trận bệnh này mà bỏ dở việc học, thường cục yển, chỉ sợ sẽ cản trở các tỷ muội."

Kỳ thật, trong lòng nàng hiểu rõ, cho dù không bị bệnh, nàng cũng chưa hẳn không phải là gánh nặng.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, đại cô nương Diệp Thanh Dung thần nhiên liếc nàng một cái: "A La cũng không cần lo lắng, người tự có điểm tốt của người."

Bản lĩnh lớn nhất của A La không phải là lấy lòng trưởng bối sao? Nàng tất nhiên không cần chăm chỉ học tập, chỉ cần ở trước mặt trưởng bối tươi cười làm nũng, mấy lão thái thái và phu nhân hầu môn ai mà không kéo tay nàng khen ngợi luôn miệng?

Diệp Thanh Dung không thích bộ dáng A La như vậy, theo lời mẫu thân nàng nói, đẹp thì đẹp nhưng quá nhu nhược, cuối cùng chỉ là hồng nhan bạc mệnh mà thôi, làm sao có phúc phận nhận nổi sủng ái của lão tổ tông?

Giống như con mèo kia.

Lão tổ tông cười ha ha, an ủi A La: "Người bệnh nặng mới khỏi, đừng để chút chuyện đó trong lòng, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, thường cục yển có gì mà lo lắng, đến lúc đó cứ coi như ra ngoài hít thở không khí thôi."

Chúng tỷ muội nghe lời này, trong lòng hiểu rõ, lão tổ tông sợ là đã sớm tính toán tốt tương lai cho A La, A La tất nhiên không cần bận tâm tranh giành nổi bật gì.

Ngồi mát ăn bát vàng, chính là nói A La.

Về phần các nàng, trừ đại phòng Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên xuất thân tốt, Diệp Thanh Huyền không có điểm nào xuất chúng, còn như Phùng Tú Nhã chỉ là biểu tiêu thụ ăn nhờ ở đậu, gặp được một cơ hội quý như thường cục yển, đương nhiên muốn tranh nổi bật, thu hút sự chú ý, kiếm cái tài danh, hào hào trải đường cho tương lai.

Nghĩ đến đây, trong lòng các vị tỷ muội ngửi vị tạp trần, A La bây giờ cũng không phải tiểu hài tử bảy tuổi đơn thuần, dĩ nhiên cảm giác được bọn họ tâm tư khác thường, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thật, nàng có thể hiểu tâm tư các vị tỷ muội, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng chưa chắc có thể tâm bình khí hòa được.

Chẳng qua, hiện giờ nàng quan tâm không phải là thường cục yển mà là bệnh tình của mẫu thân.

Cũng bất an đối với vận mệnh tương lai của bản thân.

Tiếng động dồn dập trong bụng mẫu thân không biết rốt cuộc là thế nào, nếu không chữa trị kịp thời, chỉ sợ ba năm sau mẫu thân vẫn sẽ buông tay nhân

gian.

Còn có thưởng cúc yển kia, nàng hẳn là sẽ gặp Tiêu Vinh Hân của Tiêu gia, nàng bảy tuổi và Vinh Hân chín tuổi vừa gặp nhau đã hợp ý, mấy lão thái thái và phu nhân hầu môn đều trên bọn họ là kim đồng ngọc nữ.

Từ đó về sau, Tiêu gia và Diệp gia qua lại thường xuyên hơn trước, nàng và Vinh Hân cũng xem là hai nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, lớn lên liền thuận lý thành chương gả vào Tiêu gia.

Đời này sống lại, nàng theo bản năng muốn thay đổi tất cả.

Nàng quay sang nói với lão tổ tông: "Lão tổ tông, A La mới khỏi bệnh, thân thể còn chưa khỏe hẳn, đến lúc đó miễn cưỡng đi cũng chỉ quấy rầy hứng trí của các tỷ muội, không bằng dứt khoát không đi?"

Nghe vậy, lão tổ tông liền lắc đầu: "A La, tính tình ngươi cứ gặp chuyện là muốn trốn, như vậy không được. Chẳng qua là thưởng cúc yển mà thôi, ở đó còn có lão hồ ếch thịt người sao? Hơn nữa, lão thái quân Thừa Quốc hầu gia, còn có lão thái thái Tiêu gia đều rất nhớ tiểu nha đầu ngươi, ngươi nhẫn tâm để lão nhân gia thất vọng?"

Mấy tỷ muội khác nghe, trong lòng càng không biết là tư vị gì.

Trong lòng Phùng Tú Nhã nghĩ thầm, cơ hội tốt như vậy, A La thật sự không cần?

Diệp Thanh Dung thân nhiên đảo mắt qua A La, sau đó rũ mắt, che đi tia khinh thường không dễ nhận ra.

Chỉ sợ A La lo lắng sẽ mất mặt xấu hổ tại thưởng cúc yển đi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: Tường An

Bữa tối nay, A La ăn mà không biết mùi vị gì, nàng tự biết không thể thoát khỏi vận mệnh tham dự thưởng cúc yển. Cả buổi tối, mấy tỷ muội nói đủ thứ về thưởng cúc yển, đều là thái độ chờ mong, chỉ có nàng ỉu xiu.

Lão tổ tông cũng nhìn ra, lại không nói thêm gì, chỉ vén sợi tóc trên trán nàng, nói: "Trở về nghỉ ngơi sớm thôi, không cần nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có lão tổ tông chống cho ngươi."

Trong lòng A La ảm áp, cảm kích nhìn bà: "Lão tổ tông đối với ta thật tốt."

Nghe lời này, lão tổ tông bật cười, nói với Lỗ ma ma bên cạnh: "Ngươi xem đứa nhỏ này nói ngốc cái gì, tiểu hài tử mà bộ dáng lại giống như người lớn vậy!"

Lỗ ma ma cũng cười: "Lão tổ tông từ ái, Tam cô nương cũng nhu thuận hiểu chuyện, biết lão tổ tông đối tốt với Tam cô nương."

Lát sau, lão tổ tông cũng trở về phòng, A La được Lỗ ma ma hầu hạ lên giường đi ngủ, trong lòng lại lo lắng bất an. Nàng tựa nửa người trên giường, nhìn ánh trăng chiếu bóng hoa lựu trên cửa sổ, gió thu thổi qua nhẹ nhàng lay động.

Nhắm mắt lại, chớp mũi quanh quẩn mùi đàn hương như có như không.

Lỗ ma ma sai hai tiểu nha hoàn buông rèm xuống, lại tắt hết nến trong phòng, chỉ chừa lại một cây trên bàn.

Xong xuôi, Lỗ ma ma đi đến trước giường, thấy bàn tay trắng nõn của A La đặt trên chăn gấm, đôi mắt trong suốt sáng như sao, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Đây là cô nương nàng tự tay nuôi lớn, tình cảm dĩ nhiên không thể so với người bình thường.

Vươn tay sờ trán A La, hơi lạnh, Lỗ ma ma liền cười nói: "Cô nương đã tốt hơn rồi."

A La nhìn Lỗ ma ma luôn quan tâm chăm sóc mình, nhẹ giọng nói: "Ma ma, ta nhớ mẫu thân."

"Àn?" Lỗ ma ma hơi kinh ngạc nhìn A La.

Nàng biết Tam cô nương và Nhị thái thái xưa nay không thân cận, sao bây giờ bỗng nhiên thay đổi tính tình? Nàng lại nghĩ đến chuyện ban ngày, có phải Tam cô nương lo lắng cho Nhị thái thái hay không?

Nói cho cùng, mẫu tử liền tâm mà.

"Ta lo lắng nàng." A La rũ mắt, có chút khó sở nói.

Lỗ ma ma trầm ngâm một lát, xem canh giờ rồi nói: "Cũng tốt, ta đi qua bẩm báo với lão tổ tông một tiếng, nếu được cho phép, chúng ta liền qua bên thái thái."

A La gật đầu, Lỗ ma ma đi qua phòng lão tổ tông, A La vẫn nằm trên giường miên man suy nghĩ. Một lát sau, Lỗ ma ma trở lại, phía sau là Đỗ Quyên hầu hạ bên cạnh lão tổ tông.

Đỗ Quyên dịu dàng săn sóc, hầu hạ lão tổ tông đã vài năm, nàng đi đến bên giường, nhẹ giọng cười hỏi: "Cô nương có thấy chỗ nào không khỏe không?"

A La nhu thuận đáp: "Đỗ Quyên tỷ tỷ, ta rất tốt, chỉ là vừa rồi gặp ác mộng, muốn qua bên thái thái một chút."

Đỗ Quyên cười nói: "Lúc này Nhị thái thái hẳn là chưa ngủ, nếu muốn thì nên qua sớm một chút, ta lập tức sai người sắp xếp."

Sau đó quay đầu phân phó nha hoàn Hoàn Nhi vài câu, Hoàn Nhi liền tuân lệnh đi làm, còn nàng tự mình đỡ A La dậy, mặc thêm áo ngoài, đội mũ trùm đầu, rồi cùng đi qua chỗ Nhị thái thái.

Sân viện Nhị thái thái cách Vinh Thọ đường của lão tổ tông không xa, từ hậu viện đi qua một cửa vòm, lại qua hai cái ngõ là tới.

Đỗ Quyên đã sớm cho người thông báo Nhị thái thái, Ninh thị đang đứng chờ trước cửa, thấy Đỗ Quyên đến liền tiến lên, khẽ gật đầu nói: "Muộn như vậy còn làm phiền Đỗ Quyên cô nương."

Đỗ Quyên tuy chỉ là nha hoàn nhưng hợp ý lão tổ tông nhất, Ninh thị là Nhị thái thái Diệp gia cũng có vài phần tôn trọng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy vậy, vén áo thi lễ, cười nói: "Nhị thái thái nói chi vậy, đây là việc ta phải làm, lão thái thái nói, cô nương mới khỏi bệnh, tiểu hài tử bệnh lâu ngày khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, bảo ta nhất định phải đưa nàng đến phòng Nhị thái thái, còn dặn Nhị thái thái một câu, đừng quá câu thúc nàng."

Ninh thị nghe vậy liền hiểu rõ, lão tổ tông đây là không yên lòng, sợ có người ủy khuất tôn nữ bảo bối, ngay cả mẹ ruột là mình cũng muốn dặn dò một phen: "Phiền Đỗ Quyên cô nương hỏi thăm lão thái thái, ta tất nhiên sẽ hảo hảo chăm sóc A La."

Bên cạnh, A La nghe lời này, trong lòng không biết là tư vị gì.

Trước kia, nàng tuổi nhỏ, không hiểu vì sao mẫu thân lãnh đạm với mình. Có đôi khi nhìn Thanh Huyền thân thiết với Tam thẩm, nàng cảm thấy mình và mẫu thân thật xa lạ. Tuy cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao có lão tổ tông yêu thương nàng là đủ rồi.

Bây giờ không còn là tâm tính tiểu hài tử, nàng nghe lời này không khỏi có suy nghĩ.

Mình đúng là được lão tổ tông đau sủng như tâm can bảo bối, lão nhân gia đối với ai cũng không yên tâm, ngay cả mẹ ruột của mình cũng không tin tưởng. Thế gian này có ân sinh thành, cũng có ân nuôi dưỡng, giữa mẫu thân và mình, ân nuôi dưỡng quá đậm bạc, không sinh ra khoảng cách đã may rồi, nói gì đến thân thiết?

Đỗ Quyên thi lễ rồi đi, A La hơi cúi đầu đứng trước Noãn các, không nói lời nào.

Nhị thái thái tiễn Đỗ Quyên xong, xoay người lại liền thấy nữ nhi cúi đầu, bả vai nhỏ gầy rũ xuống, nhìn không có chút tinh thần nào, ủ rũ như cã dầm sương, không khỏi nhíu mày hỏi: "A La, ngươi làm sao vậy?"

A La mím môi, vụng trộm ngược mắt nhìn mẫu thân: "Lúc này mẫu thân đã ngủ rồi sao? A La quấy rầy ngài?"

Nhị thái thái cảm thấy, cái liếc mắt của nữ nhi phảng phất như trân châu đen giữa thủy ngân trong suốt, mang theo vài phần ủy khuất cầu toàn, vài phần cẩn thận.

Nàng nhất thời mềm lòng, khẽ thờ dài.

Trước mắt dù sao cũng là nữ nhi mình, lại là tiểu hài tử, ngữ khí dịu dàng hỏi: "Đã rửa mặt chưa?"

A La vội gật đầu như gà mổ thóc: "Àn."

"Vậy thì sớm đi ngủ thôi." Nhị thái thái thật sự không biết nói chuyện gì với nữ nhi nhà mình, vì thế quay đầu phân phó Lỗ ma ma: "Sương phòng phía tây đã lâu không có ai ở, tuy hằng ngày có người quét dọn nhưng sợ sẽ có muỗi, người đến phòng ta mang chút huân hương xua muỗi qua."

Lỗ ma ma nghe lệnh rồi đi, Nhị thái thái lại phân phó mấy nha hoàn đi chuẩn bị, mỗi người một việc.

Một lát sau, phân phó xong xuôi, hai mẹ con ngồi trên giường, nhất thời không biết nói gì.

Cuối cùng vẫn là A La đành mở miệng trước: "Mẫu thân, ngài có mời đại phu đến xem mạch chưa?"

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Nhị thái thái có chút ngưng trọng: "Hôm nay mời thì quá vội vàng, sợ sẽ khiến người khác hoài nghi, cho nên tính ngày mai sẽ mời đại phu. A La, người hiện tại..."

Hơi ngừng một chút, Nhị thái thái đánh giá nữ nhi mình: "Hiện tại vẫn còn nghe thấy tiếng động trong bụng ta sao?"

Kỳ thật, Nhị thái thái đã suy xét chuyện này hồi lâu, sờ sờ bụng mình, sờ thế nào cũng cảm thấy thật sự có chút không thích hợp, thậm chí còn eo mỗi lưng đau.

"Đúng vậy." A La nhìn bụng mẫu thân, nhắm mắt lại tinh tế lắng nghe: "Mẫu thân, chỗ đó có tiếng rầm rập, rất dồn dập, giống như..."

Nàng nhất thời không biết phải miêu tả thế nào, khoa chân múa tay nói: "Giống như có một người gõ trống rất nhanh, lại giống như..."

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mở mắt ra nhìn về phía bụng mẫu thân.

"Mẫu thân, đó là tiếng tim đập ư?" Nói ra lời này, nàng cũng rất kinh ngạc: "Nhưng tại sao mẫu thân lại có hai tiếng tim đập chứ?"

Nghĩ đến đây, nàng cúi đầu, đặt tay lên ngực mình, thì thầm tự nói: "Tim A La cũng không đập nhanh như vậy a..."

"A La, ý người là, trên người ta có hai loại tiếng tim đập?" Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng thần sắc nữ nhi quá nghiêm túc, không giống đang nói dối, cho nên Ninh thị cũng tin tưởng.

"Vâng." A La hiểu ra, hai mắt sáng lên, nhìn không được nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, ngài, không phải là ngài có tiểu bảo bảo ư?"

Nghe vậy, Ninh thị biến sắc.

Nàng cúi đầu, cẩn thận cân nhắc.

Lần gần nhất phu quân trở về là ba tháng trước, trong ba tháng này, nàng thỉnh thoảng có ra máu nhưng số lượng không nhiều, chắc không phải là thật sự có thai chứ? Nếu là có thai, vậy bào thai trong bụng cũng không ổn?

A La nhìn sắc mặt mẫu thân, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình, hiện tại nàng chỉ hận không thể lập tức kéo một người đang mang thai tới đây, để nàng nghe xem tiếng tim thai có phải là tiếng động mình nghe được hay không.

"Mẫu thân, có phải ta sắp có tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội không?"

"Không thể nói bậy!" Ninh thị đột nhiên đứng dậy, khẽ trách mắng.

Dứt lời lại cảm thấy mình đối với nữ nhi có hơi nghiêm khắc, dịu giọng nói: "Ngày mai mời đại phu đến thì sẽ biết, người một tiểu cô nương không nên nói lung tung."

"Ân ân ân!" A La gật đầu liên tục, "Ta biết, ta biết!"

Lát sau Lỗ ma ma trở lại, Ninh thị lại phân phó Lỗ ma ma vài câu chăm sóc A La cho tốt, sau đó liền đi thẳng về phòng.

A La lại được Lỗ ma ma hầu hạ nằm lên giường.

Có thể vì thích huân hương bên phòng mẫu thân hơn, cũng có thể vì vừa trò chuyện với mẫu thân nên trong lòng thả lỏng, rất nhanh A La đã thấy mí mắt nặng trĩu, muốn chìm vào giấc ngủ.

"Ma ma, người nói khi nào Vương Tài sinh mèo con a?" Lúc sắp ngủ say, nàng còn nhìn không được hỏi một câu như vậy.

Lỗ ma ma nghe cô nương nhà mình nói mớ, không khỏi buồn cười: "Hảo hảo mà ngủ đi, nằm mơ còn bận tâm chuyện Vương Tài sinh mèo con."

Thật là, cái đầu nhỏ của cô nương không biết nghĩ những thứ gì.

"Tức phụ A Cảnh trong viện Nhị ca có phải cũng sắp sinh tiểu bảo bảo hay không?" Nàng liều mạng chống cự cơn buồn ngủ, hỏi thăm tức phụ A Cảnh.

Nghe Lỗ ma ma trả lời khẳng định xong, nàng không khỏi mong lung nghĩ, ngày mai có thể đi nghe bụng của tức phụ A Cảnh một chút, nếu tiếng động giống trong bụng mẫu thân, vậy mẫu thân cũng sắp sinh tiểu bảo bảo rồi.

Có điều, còn chưa suy nghĩ rõ ràng, nàng rốt cuộc chìm vào mộng đẹp.

Có lẽ vì tuổi nhỏ, lại bận tâm quá nhiều việc, nàng ngủ rất sâu, đợi đến khi tỉnh lại đã thấy một vài tia nắng sớm xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng. Tây sương phòng trong viện mẫu thân trồng hoa uyển ương song sắc, đến mùa này hoa đã tàn, chỉ còn cành lá lờ mờ lay động trước cửa sổ.

Nàng nửa tỉnh nửa mê ôm chần ngồi dậy: "Ma ma, mẫu thân đã mời đại phu chưa?"

Lỗ ma ma vốn thấy nàng ngủ say, tối qua còn nói mớ Vượng Tài sinh mèo con gì đó nên không đành lòng gọi nàng dậy, muốn để nàng hảo hảo ngủ một giấc. Bây giờ vừa tỉnh lại liền nhớ đến chuyện mời đại phu, nhất thời cảm khái nói: "Chung quy là mẫu tử liên tâm, tuy cô nương không dưỡng bên cạnh Nhị thái thái nhưng vẫn lo lắng Nhị thái thái đây, cô nương cũng là đứa nhỏ có hiếu."

Vừa phân phó nha hoàn lấy nước cho A La rửa mặt, Lỗ ma ma vừa lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn mặc cho A La.

"Thái thái đã mời đại phu đến, bây giờ còn đang bắt mạch."

A La nghe xong liền nóng vội, ngay cả giày cũng không mang, chỉ mặc trung y đã chạy ra ngoài, may là Lỗ ma ma nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại, bắt nàng mặc xong quần áo mang giày rồi mới đi.

Đợi ăn mặc chỉnh tề, nàng liền phóng qua phòng mẫu thân, vừa tới nơi thì thấy đại nha hoàn Ti Bội bên cạnh mẫu thân đang tiễn đại phu ra cửa, đoán chừng đây là đại phu hôm nay mẫu thân mời đến.

Đã bắt mạch xong rồi?

Rốt cuộc là bị bệnh hay mang thai?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Tường An

Lo lắng cả một đêm, đến khi sắp biết chân tướng, A La lại có chút sợ hãi. Nếu như mẫu thân thật sự mắc bệnh nan y thì phải làm thế nào đây? Còn nếu mẫu thân mang thai, vậy cái thai này có giữ được hay không? Nàng nhớ rõ đời trước, mẫu thân chỉ có nàng và ca ca mà thôi, không có hài tử nào khác.

A La suy nghĩ miên man đi vào phòng, thấy mẫu thân đang ngồi yên trên giường, thần sắc có hơi khác thường.

Nghe tiếng rèm che bị vén lên, Ninh thị liền ngẩng đầu nhìn qua.

A La khẽ giật mình, cảm thấy trong mắt mẫu thân lộ ra tia cân nhắc.

Trong lòng nàng hơi trầm xuống, cẩn thận mon men đến bên cạnh giường, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, ngài làm sao vậy?"

Ninh thị cúi đầu đánh giá nữ nhi, thấy vẻ kinh hoàng và lo lắng trong mắt nàng, tình cảm ẩn chứa trong đôi mắt ngây thơ non nớt khiến nàng nhìn không đành lòng.

Nàng vẫy lui nha hoàn, đợi đến khi trong phòng chỉ còn mình và nữ nhi mới mở miệng hỏi: "A La, nói cho mẫu thân, từ nhỏ ngươi đã có khả năng nghe được những loại âm thanh đó sao?"

A La dĩ nhiên hiểu vì sao mẫu thân hỏi như vậy, thành thật nói: "Không có, là mấy ngày trước bị bệnh, sau khi tỉnh lại thì trùng hợp Vượng Tài mất, không biết sao ta lại nghe được tiếng mèo kêu trên đảo, thêm lần này nghe thấy tiếng động trong bụng mẫu thân, chỉ có hai lần mà thôi."

Ninh thị trầm mặc một lát, nâng tay sờ sờ bụng mình: "Ta không ngờ đã mang thai ba tháng mà bản thân lại không biết."

Trong hầu phủ, mỗi hai tháng đều có đại phu đến xem mạch cho thái thái và cô nương các phòng, đúng lúc lần trước đại phu đến thì nàng không có ở trong phủ nên bỏ lỡ.

A La nghe vậy, kinh hi reo lên: "Thật sao? Ta sắp làm tỷ tỷ?"

Tiếng động nàng nghe được là tiếng tim đập của thai nhi sao?

Ánh mắt Ninh thị lại không có quá nhiều vui mừng, ngược lại có chút sầu lo: "Chuyện ta mang thai tất nhiên sẽ bẩm báo với lão tổ tông, nhưng chuyện ngươi nghe được nhịp tim của thai nhi thì tuyệt đối không thể lộ ra."

A La gật đầu lia lịa: "Mẫu thân, chuyện này ta hiểu."

Ninh thị nhìn nữ nhi kinh hi, biết nữ nhi thật lòng mừng cho mình, nhất thời cũng có chút cảm động, nâng tay muốn vuốt tóc mai A La nhưng giữa chừng lại thu tay.

"Mấy ngày nữa ngươi phải tham gia thường cục yến, đã chuẩn bị gì chưa?"

Đúng là vạch áo cho người xem lưng, A La cúi đầu nói: "Có thể chuẩn bị cái gì, bản về tài tình, ta là kém cỏi nhất trong số các tỷ muội, lại vừa bệnh nặng một trận, ta đã không ôm hi vọng gì nữa, chỉ cầu đừng quá dọa người là được."

Ninh thị nhàn nhạt nói: "Ta năm đó cũng đọc đủ thư thi, không dám xưng học phú ngũ xa nhưng cũng tinh thông cảm kỳ thi họa, chưa từng nghĩ lại sinh ra một nữ nhi như ngươi vậy."

A La nghe mặt đỏ rần, cẩn thận giấu lại, đôi trước nàng sống đến mười bảy tuổi hình như thật sự chẳng có gì để ca ngợi, cũng không biết tại sao Vĩnh Hân yêu thương cưng chiều nàng như bảo bối?

Nàng nhẹn không được cúi đầu thấp hơn, nhỏ giọng nói: "Là nữ nhi làm mẫu thân mất thể diện."

Ninh thị thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng đáng thương, hiếm khi cười nói: "Chờ dùng bữa sáng xong, ta xem chữ ngươi một chút đi."

"Vâng..." A La không dám nói gì, nhẹ giọng đáp.

Một lát sau, Diệp Thanh Xuyên đến thỉnh an mẫu thân, gặp A La cũng ở đây thì hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, một nhà ba người cùng nhau ăn sáng.

Sau đó, Diệp Thanh Xuyên đi đọc sách, còn A La ở lại phòng.

Ninh thị phân phó nha hoàn chuẩn bị giấy và bút mực, tự tay viết một chữ rồi bảo A La viết theo.

A La nhìn chữ trên giấy, chỉ cảm thấy uyển chuyển thanh nhã, không lòng không khỏi sợ hãi than, năm đó mẫu thân tài danh truyền khắp thiên hạ quả nhiên không tầm thường. Chỉ tiếc ca ca bị mù bẩm sinh, hận mình không chịu cố gắng, không thể làm mẫu thân nở mặt nở mày.

Ninh thị cúi đầu nhìn nữ nhi cầm bút viết chữ, nhìn nửa ngày cuối cùng nhẹn không được cau mày nói: "Chữ viết quá mềm yếu, cổ tay không có lực, cứ tiếp tục như vậy, có luyện nhiều hơn nữa cũng uổng công."

A La đỏ mặt: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Ninh thị nhàn nhạt hỏi: "Ngày trước luyện chữ, ngươi học cái gì?"

Tình cảnh luyện chữ lúc bảy tuổi quá xa xôi, A La đâu còn nhớ lúc ấy học bộ thư pháp nào, cẩn thận suy nghĩ một hồi mới miễn cưỡng nói: "Là "Cửu thành cung" và chữ khắc trên bia."

Ninh thị nhất thời nhíu mày: "Bộ "Cửu thành cung" kia đối với ngươi quá thâm sâu, cũng không thích hợp, còn chữ khắc trên bia lại càng đốt cháy giai đoạn, dựa theo khả năng của ngươi hiện tại chỉ có thể bắt đầu học từ mức căn bản."

A La mờ mịt, đối với nàng mà nói, ký ức trong đầu nàng đều là mười bảy năm đau khổ dưới thủy lao, những chuyện thanh nhã của người đọc sách này đã sớm bị mài mòn trong những ngày tháng giày vò đó.

"Mẫu thân giáo huấn phải."

Ninh thị lại nói: "Đa số người mới luyện chữ đều dùng bộ "Tùy Đường", tỷ như "Đại tự âm phù", "Văn phú" và "Trí vĩnh Thiên Tự văn", nếu ngươi có thể luyện thì sẽ giúp ích rất nhiều."

A La nhu thuận đáp: "Vâng..."

Ninh thị lại tìm trên giá sách vài bản chữ cổ, nói: "Ngươi cầm mấy bản này về trước, chăm chỉ luyện tập, mỗi ngày luyện ít nhất hai canh giờ."

Hai canh giờ...?

Trong lòng A La thầm kêu khổ, nhưng lên nhìn sắc mặt mẫu thân, biết không thể thay đổi được gì, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Ninh thị mang thai đã hơn ba tháng, dĩ nhiên phải bẩm báo với lão tổ tông, lão tổ tông vừa nghe tin Nhị phòng có hi liền vui mừng, đặc biệt phân phó nhóm ma ma, nha hoàn lên tinh thần, hảo hảo chăm sóc, tuyệt đối không được xảy ra sai lầm gì. Đối với chuyện mẫu thân mang thai, trong lòng A La có chút thấp thỏm, sợ xảy ra biến cố gì. Đôi trước chưa từng nghe mẫu thân say thai năm mình bảy tuổi, ít nhất chuyện này cũng không truyền đến tai lão tổ tông, đôi này mọi chuyện đã khác, hẳn là kết quả cũng không giống đi?

Nghĩ vậy, nàng cũng không lo lắng nữa, mấy ngày nay đều ở lại phòng mẫu thân để mẫu thân chỉ bảo luyện chữ. Tính tình Ninh thị lạnh nhạt nhưng lại có

chút nghiêm khắc, mỗi khi A La viết sai, nàng đều sẽ chỉ ra và bắt sửa lại cho đúng mới thôi. Liên tiếp mấy ngày như thế, lòng bàn tay A La đều muốn có vết chai.

Lão tổ tông thấy vậy, vừa đau lòng vừa buồn cười, ôm A La, thương tiếc xoa xoa tay nàng, nói: "Cũng không phải tiểu môn hộ, nhất định muốn tranh tài danh làm gì! A La nhà chúng ta mệnh tốt, cần gì phải chịu tội như thế!"

A La nghe vậy chỉ cười. Nàng biết lão tổ tông thương mình, nhưng sau khi gả đến Tiêu phủ, nàng chẳng qua là một nữ nhân không có tâm cơ, bị người ta treo đầu dê bán thịt chó, lạng lẽ chết đi.

Lần này nàng đã thông suốt rồi, không thể luôn dựa dẫm vào người khác, bản thân phải tự lực mới có thể bảo vệ mình. Hiện giờ được mẫu thân dạy bảo, không cần biết là bản lĩnh gì, tốt xấu gì cũng học được nhiều hơn đời trước, tóm lại cũng không có gì không tốt.

Nàng liền cố ý làm nũng nói: "Lão tổ tông, ngài không thể nói như vậy, A La học được chút bản lĩnh, tốt xấu gì trong thưởng cúc yến cũng được cái tiếng tài danh, để lão tổ tông nở mặt nở mày, như vậy người khác mới nói lão tổ tông không uổng công yêu thương A La!"

Lời này khiến lão tổ tông bật cười: "Từ sau khi khỏi bệnh, nha đầu nguoi miệng cứ như rót mật!"

A La thấy lão tổ tông vui vẻ, có ý tranh thủ chút lợi ích cho mẫu thân mình, liền cố ý nói: "Lão tổ tông, hiện tại ta theo mẫu thân luyện chữ đọc thơ, cảm thấy có chút tiến bộ, trong lòng cũng vui mừng, có điều, nghĩ lại trong viện của mẫu thân có hai điểm không tốt."

"Ồ, hai điểm không tốt là gì?"

A La giờ ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn, nghiêm túc đếm: "Thứ nhất là không thể mỗi ngày bồi bên cạnh lão tổ tông, quá không thú vị!"

Lão tổ tông hiển nhiên thích nghe lời này, cười nói: "Tiểu nha đầu điều ngoa này, nói là hai điểm, điểm thứ nhất dĩ nhiên là lót đường, điểm thứ hai mới là trọng yếu đi!"

A La bị nhìn thấu tâm tư cũng không đỏ mặt: "Điểm thứ hai nha, đồ ăn bên viện mẫu thân thật sự không so được với viện lão tổ tông, muốn ăn cái gì cũng phải đi thật xa mà chưa chắc có thể lấy được."

Lời A La nói cũng là tình hình thực tế, bên viện lão tổ tông có nữ đầu bếp riêng tỉ mỉ hầu hạ, ba bữa ăn hằng ngày và đồ ăn vặt đều rất tinh xảo.

Nhưng bên mẫu thân, đồ ăn hằng ngày đều lấy từ phòng bếp hậu phủ, phòng bếp cách Noãn các hơi xa, bọn nha hoàn mang đồ ăn về đều nguội hết rồi, chứ đừng nói gì đến quả vật điểm tâm, nghĩ cũng đừng nghĩ!

A La thấy thế, trong lòng có chút khổ sở, dứt khoát mượn cơ hội tranh thủ chút lợi ích cho mẫu thân, để mẫu thân đường thai thật tốt.

Lão tổ tông nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi gật đầu, phân phó nha hoàn bên cạnh: "Đỗ Quyên, nguoi đi qua bên Đại thái thái, nói là ta bảo nàng đưa một nữ đầu bếp qua Noãn các, chuyên môn hầu hạ ẩm thực cho Nhị phòng."

A La nghe lão tổ tông phân phó, cười híp mắt, nói to: "Lão tổ tông thật tốt!"

Về sau chuyện này truyền đi, mọi người càng cảm thấy lão tổ tông thật sự quá sủng A La, chẳng qua vì Ninh thị quả thật đang mang thai nên cũng không ai nói gì.

Mà Ninh thị thì liếc nữ nhi mình một cái: "Nguoi là tiểu hài tử, lo viết chữ đọc sách là được rồi."

A La nhu thuận nghiêng đầu cười nói: "Mẫu thân, ta biết mà! Chỉ tại ta lo cho tiểu đệ đệ muội muội trong bụng ngài, không đành lòng để nó chịu ủy khuất thôi!"

Ninh thị nhìn nữ nhi tươi cười lấy lòng, ánh mắt đậm mực không khỏi có chút ảm áp: "A La, ngày mai là thưởng cúc yến, nguoi phải lo chuẩn bị cho tốt."

"A..." A La nhất thời không cười nổi, gờ tay gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: "Sao ngày mai đã đến thưởng cúc yến rồi a!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma bật cười: "Cô nương vẫn nên chăm chỉ luyện chữ đi, lâm trận mới mài dao, càng mài càng cùn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Tường An

Kỳ thật, A La không có hứng thú gì với thưởng thức yến.

Nàng nhớ rất rõ khi đó mình trở mắt nhìn bọn tỷ muội thi triển tài hoa, chỉ có duy nhất một mình nàng không làm gì, nhu thuận bồi bên cạnh vài vị lão thái thái, nghe bọn họ khen ngợi mình không dứt miệng.

"A La mỹ mạo như vậy, có đốt đèn lồng khắp Yên Kinh cũng không tìm được người thứ hai!"

"Nếu ta cũng có một tôn nữ bảo bối xinh đẹp như tiên đồng như thế thì có cho mười xú tôn tử ta cũng sẽ không đổi!"

"Không có thì nhanh chóng định hôn sự, cưới về nhà làm cháu dâu cũng tốt!"

Lúc ấy nàng gần như trở thành bánh trái thơm ngào ngạt trong mắt các vị lão thái thái, bị họ nhìn chăm chăm, hận không thể lập tức đoạt về làm cháu dâu. Cũng tại thưởng thức yến, Tiêu Vinh Hân bị kéo tới, đôi tiểu nam nữ vừa gặp nhau liền hợp ý, cứ như vậy định nửa đời sau của nàng.

Bây giờ nhớ lại, trong lòng nàng có chút không yên, lẳng lặng quan sát chung quanh. Tuy đời này không muốn có liên quan gì nữa nhưng nàng vẫn muốn âm thầm nhìn Tiêu Vinh Hân chín tuổi một lần.

Mình giờ đây lần nữa trở thành tiểu nữ hài bảy tuổi, không biết hẳn... có còn nhớ chuyện ngày xưa hay không?

Nếu còn nhớ, nàng thật hận không thể kéo hẳn lại hỏi một câu, tại sao hẳn có mắt không trông, đàn khúc Hầu La Hương cho Diệp Thanh La giả kia? Hẳn có biết thời điểm hẳn và A La giả khanh khanh ta ta, nàng phải ở dưới thủy lao chịu tội thể nào không!

Đang suy nghĩ thì nghe lão tổ tông âm giọng hỏi: "A La hôm nay sao vậy, nhìn có vẻ không yên lòng?"

Bà yêu thương vuốt tóc A La: "Cảm thấy buồn bực sao? Hay là người đi qua bên kia chơi đùa cùng bọn tỷ muội đi?"

Lão tổ tông nghĩ rằng, nàng là tiểu hài tử ngồi với mấy người lớn ở đây không thú vị, sợ nàng buồn chán.

Lời này quả thật giải đúng chỗ ngứa, A La không ngại ở đây trò chuyện với các vị trưởng bối nhưng nàng không muốn giống như đời trước, cùng Tiêu Vinh Hân bị xem là kim đồng ngọc nữ.

A La lập tức cười nói: "Lão tổ tông, A La đúng là có chút buồn bực, chỗ này hít thở không thông."

Vừa nói, nàng vừa đặt tay lên ngực.

Các vị thái thái thấy nàng không những xinh đẹp động lòng người, mồm miệng lanh lợi, bàn tay nhỏ nhắn che ngực, làm bộ dạng tiểu đại nhân, không khỏi đều nở nụ cười.

"Nói cũng phải, bên này đốt địa long, chúng ta già rồi xương cốt sợ lạnh, tự nhiên không cảm thấy buồn bực. Nàng một tiểu hài nhi khỏe mạnh hoạt bát, tất nhiên không chịu nổi gò bó."

Lão tổ tông liền phân phó Lỗ ma ma bồi A La ra vườn đi dạo, lại cố ý dặn dò: "Nhớ đi dạo một vòng rồi trở về."

A La nhu thuận đáp ứng, trong lòng lại không muốn làm theo.

Nàng biết, lão tổ tông hẳn là nhìn trúng đích tôn Uy Viễn hầu phù, mẫu thân Tiêu Vinh Hân dịu dàng từ ái, có tiếng hiền hòa, Tiêu Vinh Hân lúc bảy tuổi tài danh đã lan xa, lão tổ tông muốn sớm tính toán việc hôn nhân tương lai cho nàng đấy.

Nhưng trong lòng nàng có chút sợ hãi, muốn trốn tránh.

A La cùng Lỗ ma ma ra khỏi Noãn các, xung quanh đều là các nữ quyến trang điểm xinh đẹp, cũng không ngại trời lạnh, đang vui vẻ ngắm hoa, chơi đu dây.

A La thấy không có hứng thú, liền tùy tiện đi về phía cây cầu nhỏ, nàng biết đi qua cây cầu này sẽ đến một rừng hoa đào.

Lỗ ma ma cũng không biết điều này, thấy A La vui vẻ đi phía trước, vội vàng theo sát, nói: "Cô nương, người chờ ta với, cẩn thận lạc đường!"

A La quay đầu nhìn Lỗ ma ma thờ hớn hớn, trong lòng hơi áy náy, nhưng chỉ nghịch ngợm le lưỡi, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Chạy qua cây cầu nhỏ, xuyên qua một bụi lau sậy là tới rừng hoa đào trong trí nhớ của nàng.

Hiện tại là cuối thu, tất nhiên không có hoa đào, chỉ có những gốc cây khô cằn trong gió mà thôi. A La ngửa đầu nhìn tán cây già, nhớ tới cảnh tượng bảy năm sau mình đứng dưới gốc cây, nghe Tiêu Vinh Hân đàn khúc nhạc đính ước.

Nàng khẽ cắn môi, tiếp tục đi tới. Sâu trong rừng đào có một căn nhà gỗ, A La rất thích, sau này mỗi khi xuân về hoa nở, nàng và Tiêu Vinh Hân đều đến đây, ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vừa thưởng thức trái cây vừa ngắm hoa đào.

Nàng muốn biết, căn nhà gỗ kia có còn hay không?

Đạp lên lá khô, từng bước từng bước đi vào trong rừng, A La rốt cuộc đã đến chỗ nhà gỗ.

Căn nhà gỗ vẫn giống như trong trí nhớ của nàng, có điều nhìn mới hơn. Bên cạnh nhà gỗ, một nam nhân đang cầm dụng cụ đục đẽo thứ gì đó.

Người nọ cũng thật kỳ quái, mặc một thân cẩm bào, vạt áo tùy tiện dắt trên lưng quần, lộ ra ống quần phía dưới.

Nam nhân hơi cong lưng, quay lưng về phía A La nên không thấy rõ mặt.

A La nghiêng đầu nghi ngờ đánh giá người này, nếu nói là thiếu gia Tiêu gia, nàng cũng không nhớ Tiêu gia có ai biết điều khắc gỗ, nếu nói là hạ nhân Tiêu gia thì quần áo nhìn không giống.

Đang buồn bực liền thấy người nọ xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

Nàng biết người trước mắt, đây là thúc thúc của Tiêu Vĩnh Hân, xếp hàng thứ bảy trong hàng thúc bá, nàng và Tiêu Vĩnh Hân gọi hần là Thất thúc.

Lại nói, vị Thất thúc này cũng là nhân vật khó lường. Năm hần mười sáu tuổi, theo phụ thân đi biên cảnh Ung Châu trấn thủ, đúng lúc gặp quân địch xâm lấn, Ung Châu xảy ra biến cố lớn, phụ thân vì thủ thành mà chết trận sa trường, còn hần sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết thì kế thừa di chí của phụ thân, dẫn binh chống lại quân Bắc Địch. Sau đó viện quân triều đình tới tiếp viện, hần cùng các vị quân sư triều đình đại thắng Bắc Địch, lập công lao hần mã.

Thời điểm hần trở lại Yên Kinh chỉ mới mười bảy tuổi nhưng đã trở thành nhân vật nóng bỏng tay ở Yên Kinh, triều đình liên tiếp ban thưởng, phong hầu bá tước. Thử hỏi, ở Yên Kinh, thiếu niên mười bảy tuổi nào mà không phải dựa vào phụ thân che chở, mấy ai có được thành tựu như hần?

Huống chi, lần đó trở lại Yên Kinh, trong số đích tôn Uy Viễn Hầu phủ, hần là độc đinh duy nhất còn sống của Tứ phòng.

A La nhớ rõ, hần lớn hơn mình mười hai tuổi, bởi vì nàng tuổi con thỏ, có người nói Thất thúc cũng tuổi thỏ.

(Trong 12 con giáp Trung Quốc không có mèo, thay vào đó là thỏ (tuổi mèo)).

Như vậy tính ra, hiện tại Thất thúc hần là mười chín tuổi đi, vẫn chưa tới năm nhọc quán.

Hần mười chín tuổi cũng không lãnh khốc nghiêm khắc như trong trí nhớ của nàng, chỉ là thần sắc đậm mạc mà thôi.

Giờ khắc này, vị Thất thúc quyền cao chức trọng sau này một tay cầm bàn chải một tay xách thùng gỗ, ống quần xắn lên, đôi giày lấm tấm bùn lầy...

Tuy trên mặt hần không có biểu tình gì nhưng hiển nhiên là không ngờ lại có một tiểu cô nương bỗng nhiên chạy vào rừng hoa đào này.

Qua nửa ngày A La mới ngưng ngừng cúi đầu, cung kính nhỏ giọng gọi: "Thất thúc..."

Thanh âm ngọt ngào, mềm mại như đóa hoa mùa xuân, lại mang theo vài phần sợ sệt.

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, nhân nhật nhìn gò má phồng hòng của tiểu cô nương: "Ngươi biết ta?"

"Này..." A La há hốc mồm, cũng tại vừa gặp vị trưởng bối nghiêm khắc này nên bị dọa sợ, lúc này nàng hần là chưa biết hần mới đúng a...

Chẳng qua, A La cũng không ngốc, đảo mắt liền có chủ ý, thấp giọng nói: "Vừa rồi nghe người lớn có nhắc đến Thất thúc, bây giờ đúng lúc gặp được, nhìn khí độ cũng không phải người bình thường, ta liền suy đoán."

Lý do này có chút gượng ép, A La chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén của nam nhân nhìn mình chằm chằm, đến mức tóc nàng muốn bốc cháy.

Ngay tại thời điểm nàng cơ hồ không thở nổi, rốt cuộc nghe người kia hỏi: "Ngươi là cô nương nhà nào?"

Tuy ngữ khí vẫn lãnh đạm nhưng không còn nghiêm khắc như trước, A La khẽ thờ phào một hơi, rụt rụt bả vai, nhỏ giọng đáp: "Ta là cô nương Tam phòng Tấn Giang Hầu phủ."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, gật gật đầu: "Vậy hần là cháu gái của Diệp Thượng thư?"

Bá phụ của A La là Diệp Trường Cần, đang giữ chức Lễ bộ Thượng thư, mọi người thường xưng là Diệp Thượng thư.

A La nhẹ gật đầu.

Tiêu Kính Viễn đặt thùng gỗ xuống, để bàn chải bên cạnh bọc vải bố, nói: "Sao ngươi lại chạy đến đây?"

A La nhu thuận trả lời: "Ta vốn cùng bọn tỷ muội chơi đùa bên kia cầu, không ngờ mãi đuổi theo một con bướm rồi đi lạc, lại thấy nơi này có một mảnh rừng đào nên tò mò đi tới."

Tiêu Kính Viễn tiện tay lấy một cái khăn trắng, lau sạch tay, nhàn nhạt nói: "Cũng may là ở trong phủ, không đến mức đi lạc, nếu là ở bên ngoài, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Tiểu hài tử về sau luôn phải cẩn thận."

A La vội gật đầu như gà mổ thóc.

Nàng nhớ đời trước gả đến Tiêu gia, mọi người đều rất tin phục vị Thất thúc này, hiện tại tuy nàng sẽ không gả vào Tiêu gia nhưng bản năng chăm chú nghe trường bối dạy bảo vẫn khắc sâu trong tâm khảm, tất nhiên cẩn thận cung kính không dám cãi lời.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng mềm mại nhu thuận nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi là tiểu hài nhi ham chơi bị lạc đường, nhàn tiện nói: "Người chờ một lát, ta thu dọn mấy thứ trước nhà gỗ rồi dẫn người về tìm người nhà, bên kia có sông, người tuyệt đối không được chạy loạn."

Kỳ thật A La rất muốn nhanh chóng chạy khỏi đây, nàng không thích bầu không khí nặng nề khi ở chung với trường bối này, thật sự quá câu nệ, nhưng nghe hần nói vậy, nàng cũng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Tiêu Kính Viễn thấy A La không lên tiếng, chỉ xem như nàng không có dị nghị gì, lập tức cầm một con dao tu sửa trên tường gỗ.

A La nhìn theo động tác của hần, thấy trên tường viết hơn mười hàng chữ, vết mực chưa khô, hần là mới viết lên.

Nàng hơi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn nửa ngày, rốt cuộc hiểu ra, chắc là vừa rồi Thất thúc viết lên đi?

Nàng nhất thời xấu hổ không chịu nổi.

Nàng đã từng rất thích chữ trên tường nhà gỗ, thậm chí còn xem đó là chữ mẫu mà luyện viết theo, không ngờ lại là bút tích của Thất thúc?

Nếu lúc đó hần biết cháu dâu nhà hần xem chữ của hần như chỉ bảo, nghiền ngẫm học viết, nàng thật sự không có mặt mũi gặp người.

Mặt A La nóng lên, nhin không được giờ tay bịt kín khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Người làm sao vậy?" Tiêu Kính Viễn lơ đãng nhìn qua, thấy khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc hơi ửng hồng, mười ngón tay như búp măng run rẩy che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Tường An

Vừa hồi xong hần liền thấy tiểu cô nương dè dặt luống cuống buông tay xuống, lộ ra đôi mắt to tròn đáng thương nhìn mình.

Hần hơi sợ run, nhìn nữ hài trước mắt một lúc, nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc làm sao?"

A La ù xù, ngập ngừng nói: "Ta, ta rất lạnh..."

Rất lạnh?

Tiêu Kính Viễn thấy tiểu cô nương mặc một thân xiêm y hồng phấn làm nổi bật cái cổ trắng nõn, đầm đìa đáng yêu, bả vai nhỏ nhỏ khẽ run.

Hần không nói gì, cởi áo ngoài của mình ra, đi qua phủ thêm cho A La: "Đi, ta mang người đi tìm người nhà."

Tiểu cô nương trước mắt chỉ mới bảy tám tuổi, còn nhỏ, chẳng qua là một tiểu hài tử mà thôi, Tiêu Kính Viễn cũng không kiêng kị nhiều.

A La thì ngược lại, trường bối vừa đến gần liền ngửi thấy mùi son, quai dị, khó ngửi.

Đến khi chiếc áo kia khoác lên người, trong lòng nàng càng hốt hoảng.

Tuy bây giờ tuổi nhỏ nhưng theo bản năng nàng vẫn cảm thấy người này là trường bối, là Thất thúc của phu quân mình, mà mình là cháu dâu...

Cháu dâu khoác áo ngoài của thúc thúc...

Ngón tay nhỏ nhẹ nhàng nắm vạt áo, trên người ảm áp, trong lòng lại thấy không được tự nhiên, ánh mắt cẩn thận nhìn Thất thúc, lại mong chờ nhìn căn nhà gỗ kia.

"Đi?"

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn luôn luôn không có kiên nhẫn đối với tiểu hải tử, đừng nói là cô nương nhà người ta, ngay cả cháu ruột hắn cũng rất nghiêm khắc, không chấp nhận được chút hạnh kiểm xấu nào. Nhưng hôm nay đối với tiểu cô nương xa lạ này, nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia lại sinh ra vài phần thương tiếc, tính tình cũng trở nên tốt hơn một chút. Thấy nàng rồi rầm đứng đó, tâm tình tốt hỏi một câu.

A La không dám nói thêm cái gì, khẽ gật đầu.

Tiêu Kính Viễn liếc nàng một cái rồi sai bước đi về phía trước: "Người nhỏ như vậy, người nhà không thấy người, nhất định sẽ tìm khắp nơi."

Ai ngờ hắn đi được vài bước, vừa quay đầu lại thì thấy A La xách váy cùng áo choàng khó khăn chạy tới.

Váy của nữ hải tử vốn dài, giờ lại phủ thêm áo choàng rộng thùng thình, nhìn y chang người hát hí khúc.

Hắn hiếm khi muốn cười, lắc lắc đầu, dừng lại chờ nàng.

Hôm nay tổ chức tiệc, người tới đều là khách, Tiêu Kính Viễn cũng không muốn xảy ra chuyện gì.

A La thấy hắn chịu chờ mình, có chút ngoài ý muốn, hơi mím môi cảm kích nhìn hắn.

Đôi mắt nàng đen láy, trong trẻo, phảng phất như phản chiếu cả rừng hoa đào.

Nơi nào đó dưới đáy lòng Tiêu Kính Viễn chợt rung động.

Gió nhẹ thổi qua, lá đào vàng bay xuống, ngăn cách tầm mắt hắn, cả thế giới tựa như dừng lại tại khoảnh khắc này.

Lá vàng vừa rơi xuống đất, hắn nhìn chăm chú, nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng, khẽ nắm chặt bàn tay dưới ông tay áo.

Tiểu cô nương ngây thơ mờ mịt nhìn hắn, trong mắt có chút thấp thỏm.

Hắn xoay người đi về phía trước.

A La vội đuổi theo, đến bên cạnh hắn, nàng thở hổn hển ngửa mặt hỏi: "Thất thúc, căn nhà gỗ kia là người làm sao?"

"Phải."

"Những dòng chữ kia cũng là người viết?"

"Phải."

Nghe Thất thúc khẳng định, trong lòng A La kêu khổ.

Đời trước, nàng đúng là da mặt dày, công khai chiếm đoạt nhà của trưởng bối mà không tự biết. Mà cả nhà cũng không ai nhắc nhở nàng một tiếng!

Đang chạy, bỗng nhiên nghe một âm thanh giống như có vật gì từ trong áo choàng rơi xuống đất.

Nàng dừng lại nhìn thì thấy một con rối nhỏ làm bằng gỗ lim.

Vừa nhìn thấy cái này, nàng lại đau đầu.

Nàng đương nhiên nhận ra con rối gỗ này, năm đó thấy nó ở trong nhà gỗ, nàng thấy nó mới lạ độc đáo nên yêu thích không buông tay, dứt khoát chiếm làm của riêng.

Hiện tại... con rối gỗ rơi ra từ áo choàng của Thất thúc, điều này chứng tỏ cái gì còn phải hỏi sao?

"Này... đây là Thất thúc làm sao?" A La ngây ra một lúc, sau đó dời mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, hỏi.

Đó là một con rối gỗ bình thường, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

Nàng thật sự không biết, thì ra vị thiếu niên tướng quân uy danh hiển hách, văn thao vũ lược, tay nắm thực quyền này lại có sở thích làm mộc!

"Phải."

Đáp án nằm trong dự liệu, thậm chí còn lạnh hơn vài phần.

A La vừa nghe, suýt nữa muốn ngất.

Tiêu Kính Viễn nhìn sắc mặt tiểu nữ hài lúc hồng lúc trắng, ánh mắt cũng thay đổi, không khỏi hơi nhướn mày.

Từ khi còn niên thiếu hắn đã theo cha ra biên cương, về sau cha mẹ đều hi sinh vì nước, hắn theo tướng quân đương triều trải qua chiến tranh thảm thiết, đánh đuổi quân địch, tuổi trẻ đã được phong hầu bá tướng.

Tính ra, hắn mới trở về Tiêu phủ khoảng mấy tháng mà thôi, cháu trai cháu gái trong nhà chẳng đứa nào có thân hình mảnh mai, linh khí bức người như A La, càng không biết một nữ hài tử nhỏ bé lại có vẻ mặt thay đổi phong phú như thế?

Chẳng qua, tính tình hắn trước nay luôn lãnh đạm, không biết đồ dành tiểu hài tử nên cũng không nói gì, chỉ khom lưng nhặt con gỗ rồi lên.

A La tròn to mắt nhìn gỗ rồi trong tay hắn, chính là thứ mà đời trước nàng dùng để đốt lưng!

"Ta, ta chỉ không ngờ cái này lại là của ngươi..." Nàng lăm bầm nói, cũng không biết là đang nói với vị Tiêu Kính Viễn trước mắt hay là nói với vị trưởng bối nghiêm khắc đời trước.

Nếu nàng biết nó là của Thất thúc, vị trưởng bối làm nàng e ngại, nhất định sẽ nhanh chóng ném thật xa!

Nhưng lời này rơi vào tai Tiêu Kính Viễn lại thành ý tứ khác.

Hắn nhàn nhạt nhìn A La, thấy nàng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm gỗ rồi, không khỏi suy đoán: "Ngươi thích?"

"Có chút thích..." con gỗ rồi này làm bằng gỗ lim, sơn đỏ khắc hoa, nhìn rất đẹp mắt, khó trách đời trước nàng vừa thấy liền yêu thích không buông tay.

"Cho." Tiêu Kính Viễn trực tiếp đưa gỗ rồi cho A La.

"A?" cái miệng nhỏ nhắn của A La khẽ nhếch, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ ngửa đầu nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn gương mặt ngây thơ của tiểu cô nương, nhất thời cảm thấy thú vị: "Chảy nước miếng kia."

"A..." A La cuống quýt gãi tay sờ sờ miệng, nhưng không có nước miếng a!

Nhìn nàng mặt đỏ tới mang tai, chân tay bận rộn, khóe môi Tiêu Kính Viễn nhin không được cong lên.

Đang muốn nói gì đó thì nghe thanh âm lo lắng của một vị phụ nhân từ bên kia cầu truyền đến.

"Cô nương, rốt cuộc tìm được người rồi, vừa rồi chỉ nháy mắt một cái người đã đi đâu mất!"

Người tới là Lỗ ma ma, nàng lác mắt A La, lại thấy gần đó có sông, sợ A La không cẩn thận ngã xuống nước, lòng nóng như lửa đốt phân phó nha hoàn tìm kiếm khắp nơi. Tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng, đang nghĩ có nên đi báo cho lão tổ tông hay không, ai ngờ lại gặp A La đang nói chuyện với người khác ở đây.

A La thấy Lỗ ma ma lo lắng, ngượng ngùng lè lưỡi nói: "Lỗ ma ma, vừa rồi ta đi lạc, may mắn có Thất thúc đưa ta trở về."

Lúc này Lỗ ma ma mới nhìn trên người cô nương khoác áo ngoài của nam tử, lại thấy thanh niên bên cạnh tuy vẻ mặt lạnh lùng nhưng ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, vừa nhìn liền biết là quý công tử, vội vàng tiến lên nói lời cảm tạ.

Sau đó cởi áo choàng ra trả cho Tiêu Kính Viễn rồi mặc áo choàng lông cho A La.

Mặc dù mới bảy tuổi, còn chưa cần phải chú ý nam nữ kiêng kỵ, nhưng dù sao cũng là nữ nhi hầu môn, không thể dùng áo choàng của nam tử để chống lạnh.

Tiêu Kính Viễn nhìn ma ma dẫn tiểu nữ hài rời đi, khẽ nhíu mày, chợt nhớ tới cái gì, vội nói: "Cái này vẫn là cho người đi."

A La nghe vậy liền quay đầu, nhìn con rối gỗ trong tay hắn, nàng hơi do dự, cuối cùng vẫn nhận lấy.

"Cảm ơn Thất thúc." Nàng cúi đầu, cung kính nói.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng lúc này còn luống cuống ngượng ngùng, bây giờ lại cực kỳ câu nệ, bộ dáng như tiểu đại nhân thì khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Trên đường trở về, A La bị Lỗ ma ma quở trách một phen, lúc về đến nơi thì bữa tiệc đã qua một nửa, đang nghĩ tìm chỗ nào tránh đi thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là La thị, đích tôn thái thái Tiêu gia, cũng là bà bà (mẹ chồng) của nàng đời trước, mẫu thân của Tiêu Vĩnh Hân.

La thị tính tình hiền lành, lúc nào trên mặt cũng mang theo nụ cười, có thể nói ở Tiêu gia, từ cha mẹ chồng đến con cháu, không ai là không thích nàng.

Đối với vị bà bà này A La cũng hết sức kính trọng, nhưng hiện tại thật sự không muốn gặp nàng, theo bản năng muốn trốn tránh. Ai ngờ La thị đã cầm lấy tay A La.

"Đây không phải là A La sao? Vừa nãy thấy lão tổ tông dẫn người qua phòng khách, sao lúc ta qua đó lại không gặp? Ta còn nói đợi lúc nào gặp sẽ

mang người đi gặp Vĩnh Hân, cho hẳn biết, trên đời này còn có nữ hài tử thông minh xinh đẹp như người, miễn cho hắn coi thường đám tỷ muội!"

Đúng là sợ cái gì sẽ gặp cái đó, A La thật muốn trực tiếp đào một cái lỗ trốn vào.

"Đại thái thái, ta..." khuôn mặt nhỏ nhắn của A La nghẹn đỏ bừng.

"A La, người xem, bên này đang thi thơ văn, người cũng lại đây thử xem."

A La nghe xong càng sợ hãi, nàng không có tài nghệ gì a, không muốn so đấu cái gì, nàng chỉ muốn tránh đi mà thôi!

Nhưng đúng lúc này, lão tổ tông và mấy vị lão thái thái khác đều nhìn thấy A La, cứ như vậy, A La bị La thị dẫn vào chính sảnh.

Nhất thời, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía A La, thấy tiểu cô nương xinh đẹp tinh xảo, tuy còn nhỏ cũng có thể nhìn ra tương lai nhất định sẽ là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Trong đám người phát ra tiếng kinh diễm tán thưởng.

A La khẽ cúi đầu, đi tới bên cạnh lão tổ tông, nhu thuận ngồi xuống.

Một số người lập tức châu đầu ghé tai hỏi thăm đây là cô nương nào của Diệp gia, những người biết, tất nhiên rôm rả trả lời.

A La thâm thở dài.

Nàng cũng không muốn làm Diệp Thanh La mỹ nhân Yến Kinh, nhưng bất đắc dĩ, chuyện gì nên đến rồi sẽ đến, trốn không thoát a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Tường An

Đợi đến khi A La ngồi bên cạnh lão tổ tông, quả nhiên nhận được rất nhiều lời khen, thậm chí có còn có người hỏi việc hôn nhân, nửa thật nửa giả muốn A La làm con dâu cháu dâu nhà mình.

Bởi vì A La được La thị dẫn vào, La thị lại là dâu cả của Tiêu gia, đương nhiên không thể không góp lời, cười ha hả nói với bà bà mình là Tiêu lão thái thái: "Mẫu thân, ngài xem, còn nói đến hôn sự rồi này, ta vừa liếc mắt liền nhìn trúng Diệp Tam cô nương, ngài là trưởng bối chúng ta tin cậy, thế nào cũng phải đoạt được tiểu tiên nữ về nhà chúng ta a!"

Lời này nửa thật nửa giả, chọc mọi người cười phá lên, bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

Tiêu lão thái thái lôi kéo tay lão tổ tông Diệp gia, cười nói: "Người nghe thấy không, ta là tỷ muội tốt của người bao nhiêu năm, bây giờ bị con dâu ta đẩy ra nói chuyện, nếu không đoạt được A La về làm dâu, chỉ sợ bộ xương già này sẽ bị đuổi ra khỏi cửa đấy!"

Kỳ thật, trước khi đến đây, trong lòng lão tổ tông Diệp gia đã sớm có tính toán. Tuy A La còn nhỏ nhưng chuyện kết thân cũng phải tiên hạ thủ vi cường. Bằng không đợi đến khi mười bốn mười lăm tuổi, thiếu niên có tiền đồ ở Yến Kinh đều đính hôn hết bảy tám phần rồi, lúc đó còn ai để chọn nữa?

Thứ nhất, bà muốn xem gia phong nhà chồng, thứ hai là nhân phẩm mẹ chồng, thứ ba là xem tài mạo, ba thứ này một thứ cũng không thể thiếu, đương nhiên quan trọng nhất là tính nết phải hợp với A La, như vậy hai người ở chung mới hòa hợp.

Tính toán kỹ như vậy, còn được mấy người phù hợp với yêu cầu của bà?

Về phần Tiêu gia, đúng là nằm trong danh sách chọn lựa của bà.

Tiêu lão thái thái và bà là tỷ muội thân thiết từ nhỏ, con dâu cả La thị nhân phẩm tính tình đều tốt, cũng thật lòng thích A La. Bây giờ nghe Tiêu lão thái thái nói vậy, bà liền biết thời biết thế cười nói: "Nói vậy, nếu ta không đồng ý, chẳng phải là hại lão bà bà người sao! Mau gọi mấy tôn tử của người đến đây, xem ai hợp mắt!"

Lão nhân gia hai bên đều đã lên tiếng, người xung quanh tất nhiên càng ồn ào bàn luận.

A La nghe vậy, trong lòng đánh trống, nàng không cần a, không phải đòi trước nàng cứ như vậy thuận lợi gả đến Tiêu gia sao? Tiêu lão thái thái kêu đám cháu trai đến, nàng và Tiêu Vĩnh Hân chơi đùa hợp ý, cũng định ra vận mệnh của nàng sau này.

Con người đảo vài cái, A La làm bộ ngây thơ dựa vào ngực lão tổ tông, vẻ mặt hồn nhiên hỏi: "Lão tổ tông, các ngài đang nói cái gì, chẳng lẽ không cần ta nữa, muốn tặng ta cho người khác sao?"

Kỳ thật, cô nương bảy tám tuổi định thân cũng không phải là không có, A La dung mạo xinh đẹp, ánh mắt thanh thuần, nhìn thế nào cũng là tiểu nữ hài không hiểu sự đời, lời này nói ra chẳng những không đột ngột mà càng chọc người triu mến.

Mọi người cười rộ lên: "Xem A La bộ dáng tốt, tính tình cũng đơn thuần, thật sự là tiểu tâm can bảo bối a!"

"Đúng vậy a, cũng không biết nàng xưa nay hồ đồ, tại sao có thể đường ra một tôn nữ bảo bối làm người ta yêu thích vậy chứ."

Người nói lời này có quan hệ tốt với lão tổ tông Diệp gia, bình thường hay trêu ghẹo nhau.

Trong lúc các vị lão thái thái cười cười nói nói, Đại thái thái Diệp gia bên cạnh mặc dù vẫn tươi cười như cũ nhưng nụ cười đã hơi cứng lại.

A La đã sớm không phải tiểu nữ hài tâm tính ngây thơ, có thể nhận ra Đại thái thái khác thường, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về hướng cách đó không xa, mấy người tỷ muội đang so tài văn thơ, xem ra đã sắp kết thúc rồi, trên gương mặt kiêu căng của Diệp Thanh Dung lúc này mang theo ý cười thân nhiên, hẳn là đạt thành tích tốt. Về phần Diệp Thanh Liên bên cạnh thì có chút phân tâm, trùng hợp quay đầu nhìn qua phía bên này.

Hai tỷ muội bốn mắt nhìn nhau, A La rõ ràng nhận ra tâm tư vị đường tỷ này.

So với đại đường tỷ, nhị đường tỷ Diệp Thanh Liên này đương nhiên không chiếm được chỗ tốt. Nếu A La tham gia thì còn có người đứng hạng bét, hiện tại A La ngồi bên lão tổ tông được mọi người khen ngợi, Diệp Thanh Liên liền có vẻ kém cỏi.

A La thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng cười nói: "Các vị nãi nãi khen làm A La xấu hổ, thật ra bàn về tài tình, A La kém hơn bọn tỷ muội nhiều. Không nói ai khác, tài văn thơ của Dung tỷ tỷ, cả đời ta cũng không theo kịp!"

Bên cạnh, Đại thái thái thật sự không ngờ A La có thể nói ra những lời như vậy, có chút khó tin nhìn A La.

Trong lòng Tiêu lão thái thái cực kỳ thích A La, nhất thời không nghĩ nhiều, cười nói: "A La còn nhỏ mà biết khiêm tốn như thế, ta rất thích nữ hài tử giống A La vậy, nhu thuận quy củ, đón vào cửa, chỉ nhìn đã thích rồi, cần gì làm văn thơ!"

Lúc Tiêu lão thái thái nói lời này thì hội thi bên kia cũng vừa kết thúc, một đám tiểu cô nương đi qua bên này, có vài người thỉnh tai nghe được, đều xấu hổ liếc mắt nhìn nhau.

La thị tất nhiên cũng nhìn thấy, muốn nhắc nhở nhưng không còn kịp rồi.

Tiêu lão thái thái vừa dứt lời, cũng nhìn thấy một đám cô nương chạy tới, nhớ lời mình vừa nói cũng cảm thấy không ổn, đang định nói gì đó hòa hoãn lại thì nghe A La lên tiếng trước: "Đó là vì Tiêu nãi nãi thiên vị ta nên mới nói như vậy. Hôm qua nương ta còn dạy ta, nhân sinh muốn hình vạn trạng, đều là thú nhưng có thú trắng nhỏ xinh, trâu đen to lớn, cũng là chim bay nhưng hùng ưng bay cao mà chim yến chao liệng, khó nói bên nào tốt bên nào kém, vạn vật đều là sinh linh, đều có nét độc đáo riêng. Sau khi nghe, ta cảm thấy rất có đạo lý, tự biết tài tình không bằng bọn tỷ muội, cũng chỉ có thể tận tâm tận hiếu trò chuyện với các vị nãi nãi, nếu bảo ta đi thi văn thơ như bọn tỷ muội, chẳng phải làm mất hết mặt mũi lão tổ tông nhà ta sao!"

Nói xong, nàng còn ngượng ngùng le đầu lười phẩn hồng.

Thanh âm tiểu hài tử non nớt ngọt ngào lại nói ra đạo lý lớn như vậy, nhất thời khiến mọi người hơi giật mình, nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Tiêu lão thái thái vui mừng ôm chặt nàng, nói: "Nói có lý, nói có lý, sớm nghe nói mẫu thân ngươi xuất thân thư hương môn đệ Giang Nam, bây giờ xem quả nhiên không giả, dạy bảo được nữ nhi tâm tư trong sáng như ngươi."

Bọn tỷ muội nghe những lời A La nói cũng kinh ngạc, Diệp Thanh Dung khẽ nhủ mảy, Diệp Thanh Liên vẻ mặt không tin nổi. Chưa từng nghĩ có một ngày A La có thể giữ thể diện cho các nàng.

Chẳng mấy chốc, bọn tỷ muội đều tụ tập lại đây, đúng lúc mấy tiểu hài tử Tiêu gia cũng tới, các lão thái thái mở hầu bao, phân phát quà cho con cháu, tiếng chào hỏi, tiếng cảm tạ, ồn ào náo nhiệt.

Vài vị tôn tử Tiêu gia cũng xuất hiện, A La thừa dịp nhìn qua, quả nhiên thấy Tiêu Vĩnh Hân.

Hiện tại hắn chỉ mới tám tuổi mà dung mạo như bạch ngọc, mày kiếm mắt phượng, đã mơ hồ có thể nhìn ra khí chất phong lưu tuấn mỹ trong tương lai.

A La gặp lại phu quân đời trước, âm thầm quan sát, nghĩ hắn nhớ rõ chuyện cũ hay là hoàn toàn không biết gì cả? Đang suy nghĩ thì Tiêu Vĩnh Hân dường như cảm nhận được ánh mắt A La, cũng nhìn về phía này.

Hắn vừa nhìn thấy A La liền ngẩn ra, quan sát nhiều hơn một chút.

Bên cạnh, La thị đứng lúc nhìn thấy cảnh này, tất nhiên thích ý, nói: "Vĩnh Hân, mau tới đây, đây là Tam muội muội Diệp gia."

Nghe La thị nói vậy, mấy lão thái thái cũng chú ý thấy, trêu ghẹo: "Xem Vĩnh Hân kia, lần đầu nhìn thấy tiểu muội muội mà đã không dời được mắt!"

A La thấy vậy không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ hắn nhớ rõ chuyện trước kia. Đang nghi hoặc, muốn cẩn thận đánh giá lại, không ngờ trong mắt Tiêu Vĩnh

Hắn lộ vẻ phiền chán, sau đó quay mặt qua hướng khác.

A?

A La nghiêng đầu, cơ hồ không dám tin.

Nếu nói hắn không nhớ chuyện đời trước thì khi gặp mình không nên có phản ứng như vậy mới đúng, còn nếu hắn nhớ, có thể kích động, cũng có thể là áy náy hoặc trốn tránh, nhưng cũng không nên là phiền chán chứ?

Đang nghĩ ngợi miên man thì nghe vài vị lão thái thái đề nghị, cho một đám tiểu hài tử ra vườn cúc chơi, vì thế nhóm ma ma mang bọn họ ra ngoài.

A La cũng vội vàng đuổi theo.

Nàng vốn dĩ muốn tránh mặt Tiêu Vinh Hân, không muốn lại gả vào Tiêu gia, nhưng hiện tại bất gặp ánh mắt phiền chán kia thật sự khiến nàng kinh ngạc, muốn tìm hiểu rõ ràng.

Vườn cúc Tiêu gia đã có từ rất lâu, truyền lại qua mấy đời, các loại cúc trong vườn đều là giống nổi tiếng, đây cũng là lý do thường cúc yến được tổ chức ở Tiêu gia.

Hoa cúc trong vườn hoặc vàng hoặc trắng, thướt tha lay động, gió thu thổi qua mang theo hương thơm thanh đậm quanh quần chớp mũi, khiến người ta tâm tình vui vẻ thoải mái.

A La âm thầm quan sát tất cả hành động của Tiêu Vinh Hân, nhưng Tiêu Vinh Hân căn bản không thèm liếc nhìn nàng. Điều này càng khiến nàng càng nghi hoặc hơn, không biết hắn rốt cuộc là thế nào?

Đột nhiên, một thanh âm sáng lảng vang lên bên tai: "Tam cô nương có biết đây là loại cúc gì không?"

A La vội vàng quay đầu nhìn sang, liền thấy thiếu niên trước mắt mày rậm mắt to, tướng mạo khá anh tuấn, nàng nhận ra đây là nhi tử Tam phòng Tiêu gia, Tiêu Vinh Trạch. Lúc chưa gả thì đối với nàng có vài phần sắc sảo, có điều, sau này nàng gả cho Tiêu Vinh Hân, em dâu và anh chồng (đại bá) có cớ kị cho nên quan hệ xa lạ hơn rất nhiều.

Nàng cười khẽ, cúi đầu nhìn gốc hoa cúc chỗ mình đang đứng.

Tinh tế đánh giá một chút, mặc dù là hoa cúc nhưng nhìn lại hơi giống thược dược, sắc hoa như ngọc lục bích, dưới ánh mặt trời ngày thu, trong màu xanh biếc lại lộ ra ánh vàng, đúng là sắc sỡ lóa mắt.

Cúc xanh là tuyệt phẩm trong các loài cúc, vừa có sự kiều diễm của mẫu đơn, thược dược, lại vừa có dáng vẻ thướt tha của cúc, có thể nói ba vẻ đẹp hội tụ tại một thân.

Chẳng qua, A La cũng chỉ có thể vờ như không biết, khẽ cười hỏi: "Nhị thiếu gia, đây là hoa gì a? A La không biết."

Tiêu Vinh Trạch tuy mới mười tuổi nhưng cũng hiểu chuyện, vừa gặp tiểu muội muội đáng yêu chọc người trêu mếu như vậy liền không dòi nổi mắt, có ý lấy lòng, vội vàng giải thích tường tận về hoa cúc xanh cho A La nghe.

A La vừa nói chuyện với Tiêu Vinh Trạch vừa âm thầm chú ý Tiêu Vinh Hân, chờ có cơ hội liền thử dò hỏi hắn xem rốt cuộc là thế nào.

Một đám cô nương, thiếu gia lúu rú trò chuyện, đi đến gần lương đình bên cạnh vườn cúc thì nghe Diệp Thanh Huyền nói: "Di, trong lương đình bên kia là vị đại ca ca nào?"

A La theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, thấy có hai người đang ngồi đánh cờ trong lương đình, trong đó có một người là Thất thúc Tiêu Kính Viễn mình đã gặp lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn đã thay một thân cẩm bào xanh ngọc, trở lại là bộ dáng thiếu gia quý tộc ngày thường. Mặt khác, bởi vì chưa đến tuổi nhũc quán hắn đã theo cha ra sa trường trải qua sinh tử, tuổi trẻ đã được phong hầu bái tước, cho nên toàn thân hắn toát ra khí chất oai hùng túc lệ khác hẳn với các thiếu gia Hầu môn ở Yên Kinh.

Nghe Diệp Thanh Huyền hỏi, Tiêu Vinh Trạch cười nói: "Đây không phải là đại ca ca, đây là Thất thúc nhà ta."

Diệp Thanh Huyền có chút ngoài ý muốn, không khỏi lần nữa liếc mắt nhìn thoáng qua Tiêu Kính Viễn, không biết sao khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ.

Theo sau còn có các đệ tử Tiêu gia khác, gặp vị Thất thúc là niềm kiêu ngạo của Tiêu gia cũng ở đây, đều lại gần, lần lượt thi lễ chào hỏi. A La không nghĩ nhanh như vậy đã gặp lại hân, bất giác sờ sờ gổ rồi trong tay áo.

Nhưng cũng may, Thất thúc dường như không chú ý tới nàng đứng trong đám người, chỉ trò chuyện với mấy đứa cháu, nghiêm túc dặn dò bọn họ hảo hảo tiếp đãi khách khứa hôm nay, Tiêu Vinh Hân và Tiêu Vinh Trạch đều vâng dạ đáp lời, không dám chậm trễ.

Một lát sau, đoàn người rời khỏi lương đình, lại bắt đầu chơi đùa, cười nói ồn ào náo nhiệt. A La nhân cơ hội lần vào trong đám người, cúi đầu né tránh, lảng lẽ cách xa Tiêu Vinh Trạch, đi đến chỗ Tiêu Vinh Hân.

Tiêu Vinh Hân trước mắt hơi khác với người trong trí nhớ A La.

Nàng nhớ rõ, Tiêu Vinh Hân là một tiểu nam hài tuần tú, từ nhỏ thích đọc sách, tài thơ văn xuất chúng, tính tình điềm đạm, đối xử với mọi người vô cùng dịu dàng, tình cảm huynh đệ trong nhà rất tốt, lúc mới gặp cũng rất quan tâm chăm sóc nàng.

Nhưng bây giờ thì sao, Tiêu Vinh Hân thoát nhìn có chút quái gở, dường như là đáp lời các cô nương, ngay cả thái độ đối với huynh đệ nhà mình cũng xa cách, giữa thường cục yên vui tươi náo nhiệt, hân lè loi đứng một mình, trầm mặc nhìn bụi hoa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

A La đến gần, mỉm cười với Tiêu Vinh Hân, nhẹ giọng nói: "Tam thiếu gia, sao không cùng chơi với mọi người?"

Tiêu Vinh Hân khẽ nhú mày, cúi đầu nhìn chằm chằm bụi hoa cúc, căn bản không để ý tới A La.

Trong lòng A La càng cảm thấy nghi hoặc, ở cái tuổi này, tính tình hân vốn không nên như thế a.

Vì thế, nàng khẽ sát lại, nghiêng đầu cười cười, tiếp tục bắt chuyện: "Tam thiếu gia, đây là hoa gì, người giới thiệu cho ta một chút được không?"

Tiêu Vinh Hân ngẩng đầu, ngây ngốc liếc nàng một cái, nói: "Ta không biết, đừng hỏi ta."

A La nhìn ánh mắt xa cách kia, hơi run sợ, cơ hồ không dám tin hân làm sao lại biến thành bộ dạng này?

Nàng đột nhiên có chủ ý, cắn môi, làm bộ ủy khuất nói: "Tam thiếu gia, người thật hung dữ... vừa rồi Nhị thiếu gia nói với ta xuất xứ của hoa cúc xanh, còn nói chuyện Hầu La Hương gì đó, người..."

Nàng cố ý.

Hầu La Hương là tên một loài hoa cúc rất quý hiếm, nàng cũng chưa từng nhìn thấy.

Nhưng đối với A La và Tiêu Vinh Hân đời trước, Hầu La Hương là tên khúc nhạc đính ước của bọn họ, là hồi ức ngây ngô hồn nhiên tại rừng hoa đào.

Nếu như hân có chút ấn tượng với chuyện đời trước, ba chữ "Hầu La Hương" nhất định sẽ làm hân chú ý.

Mà chỉ cần nét mặt hân có chút khác thường thôi, nàng liền có thể biết hân có nhớ chuyện đời trước hay không.

Nàng lặng lẽ quan sát phản ứng của Tiêu Vinh Hân.

Nào ngờ, sau khi nghe ba chữ "Hầu La Hương", hân chẳng hề nhúc nhích, nhú mày, phẫn chán nói: "Ta cũng không phải là hân, tại sao phải ân cần với người xa lạ! Người muốn biết thì cứ đi hỏi hân là được!"

A La nghe vậy liền tròn mắt há hốc mồm, lời nói thất lễ như thế, thật sự là lời Tiêu Vinh Hân nói ra sao? Ngay cả một thiếu gia nhà bình thường cũng không dám nói chuyện với khách như vậy!

Đúng lúc này, Tiêu Vinh Trạch đột nhiên xuất hiện, kéo A La ra, không vui nói: "Vinh Hân, người đang làm cái gì? Đây là Tam cô nương Diệp gia, là khách quý nhà chúng ta, ai đời có đạo đãi khách như người chứ!"

Tiêu Vinh Hân chỉ hờ hững liếc Tiêu Vinh Trạch một cái, trào phúng nói: "Muốn lấy lòng tiểu cô nương người ta thì cũng đừng lấy ta khai đao!"

Nói xong liền phát tay áo rời đi.

A La nhìn bóng lưng tuyệt tình của nam hài, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết vì sao lại như vậy.

Bên cạnh, Tiêu Vinh Trạch thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng tràn đầy vẻ thất lạc, thật sự không đành lòng, mở miệng khuyên nhủ: "Tam cô nương đừng chấp nhặt với hân, Tam đệ này của ta cách đây vài ngày bị rơi xuống nước, tính tình đại biến, gặp ai cũng không khách khí, không phải chỉ riêng đối với Tam cô nương đâu. Ta thay hân bồi tội với người."

"Roi xuống nước?" A La nghi ngờ nhìn Tiêu Vinh Trạch, "Không biết Nhị thiếu gia rơi xuống nước khi nào?"

Tiêu Vinh Trạch gãi gãi đầu, nghĩ một chút rồi nói: "Khoảng hơn mười ngày trước đi."

Hơn mười ngày trước... A La nghĩ tới, mình cũng rơi xuống nước, sau đó Diệp Thanh La đã chết liền biến thành A La bảy tuổi.

Mà Tiêu Vinh Hân biến thành bộ dáng như vậy, cũng có liên quan đến việc rơi xuống nước?

Sau thưởng thức yến, mấy tỷ muội Diệp gia ngồi chung một chiếc xe ngựa ra về. Diệp Thanh Dung biểu hiện nổi bật trong thưởng thức yến, thanh danh tài nữ đã truyền khắp Yến Kinh, vài vị tỷ muội khác thành tích cũng không tệ.

Duy chỉ có Diệp Thanh Huyền tựa như một lòng nhớ nhưng vị Thất thúc kia, thì thảo luận lắm lắm: "Người này thật khác với những thiếu gia khác, chính là một đại anh hùng đó!"

Lúc nói chuyện, về mặt cực kỳ sùng bái.

Lời này ngược lại chọc mấy tỷ muội vui vẻ, Diệp Thanh Liên vốn buồn bực không vui, nghe vậy cũng nhịn không được cười nói: "Thôi đi, lớn tuổi không nói, bồi phận còn cao hơn chúng ta một bậc, theo ta thấy, Tiêu Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia đều rất tốt."

Bên cạnh, Phùng Tú Nhã lại bĩu môi: "Tam thiếu gia kia tốt thì tốt thật, nhưng trong mắt người ta chỉ có A La mà thôi."

Diệp Thanh Dung ngẫm lại thấy cũng đúng, nhất thời có chút buồn bực, trong số bọn tỷ muội, nếu thật sự có đối tượng thích hợp, còn nhỏ đã kết thân, dĩ nhiên cũng là Thanh Liên hoặc A La, hoàn toàn không tới lượt mình.

Diệp Thanh Huyền nghe vậy, quệt quệt miệng, nhìn A La, hiển nhiên cũng không muốn nói đến vấn đề này, nhất thời không thú vị, quay đầu nhìn ra cửa sổ, chống cằm xuất thần.

A La tất nhiên biết tâm tư bọn tỷ muội, lớn nhất là mười tuổi, nhỏ thì cũng tám tuổi mình, qua vài năm nữa sẽ phải lo nghị thân rồi. Tuy còn nhỏ nhưng khi nhìn thấy mấy tiểu nhi lang tuấn tú, ít nhiều cũng sẽ nghĩ đến chuyện tương lai.

Đời trước, thiếu niên xuất chúng không phải để mình chọn sao? Người khác cũng có ý, tỷ như Phùng Tú Nhã, không phải là không tơ tưởng Tiêu Vinh Hân, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể thất vọng mà thôi, đó không phải là người nàng ấy có thể với tới được.

Mà mình thì sao, đệ tử quý tộc trong Yến Kinh đều mặc cho mình chọn lựa, cuối cùng nhìn như chọn được người tốt nhất, ai ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng lại nhớ đến hôm nay gặp Tiêu Vinh Hân, lập tức nhủ trăm tư, đắn đo đủ loại khả năng có thể xảy ra, nhưng bất luận là khả năng nào cũng không nên là tình cảnh hiện tại.

Dù khả năng xấu nhất là đời trước Tiêu Vinh Hân đã thông đồng với A La giả kia ngay từ đầu, dựa theo tính tình của hắn, ít nhiều gì cũng có chút áy náy với mình mà không nên là thái độ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tài nào hiểu được, cũng chỉ có thể tìm cơ hội gặp lại Tiêu Vinh Hân một lần, cẩn thận thăm dò xem có thể phát hiện gì không.

Lúc này, xe ngựa đã về đến cửa phủ Diệp gia, mấy tỷ muội xuống xe, cùng ma ma đi vào. Ai ngờ vừa bước qua ngưỡng cửa thì thất nha hoàn Ti Bội bên cạnh mẫu thân vội vã tiến một đại phu ra ngoài.

A La thấy vậy không khỏi nghi hoặc, chạy đến hỏi: "Ti Bội tỷ tỷ, mẫu thân ta có chỗ nào không khỏe sao?"

Ti Bội nhìn cô nương nhà mình tuổi nhỏ đã biết quan tâm lo lắng cho mẫu thân, cảm thấy nàng hiếu thuận, thở dài nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ hơi khó chịu một chút thôi."

Nhưng A La đâu dễ gạt như vậy, nhíu mày nói: "Ti Bội tỷ tỷ, ta tuy tuổi nhỏ nhưng không cho gạt ta, rốt cuộc là thế nào?"

Ti Bội than nhẹ, về mặt có chút khó xử: "Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết hôm nay Nhị thái thái sai ta đi mời đại phu tới."

A La ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ mong nhìn Ti Bội nửa ngày, cũng không hỏi nữa, im lặng đi theo Ti Bội về phòng mẫu thân.

Sắc mặt mẫu thân tái nhợt nhưng thần sắc cũng không khác ngày thường là mấy, thấy A La trở về liền hỏi đủ thứ chuyện ở thưởng thức yến.

A La kể lại từng chuyện một, xong còn nói thêm: "Mấy ngày nay uống công luyện chữ, cuối cùng cũng không có cơ hội thể hiện."

Ninh thị nghe vậy, cười khê: "Không sao, luyện chữ là tốt cho chính mình, vốn không phải để khoe khoang trước mặt người khác. Kỳ thật, hôm nay ngươi làm rất tốt, tuy ngươi từ nhỏ được lão tổ tông sủng ái, dung mạo lại tốt, nhưng mà..."

Ninh thị nói tới đây, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tia bất đắc dĩ: "Nhưng phụ thân ngươi không ở nhà, ca ca lại bị tật mắt, ta sợ dung mạo tuyệt thế sẽ đưa tới mầm tai vạ cho ngươi... Tóm lại, ngày thường vẫn phải xử sự cẩn thận cho thỏa đáng."

A La nghe lời này, trong lòng lộp bộp.

Đời trước nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều này, mẫu thân cũng chưa từng nói với nàng... Có lẽ có nói nhưng vì mình còn nhỏ nên không để trong lòng? Hoặc là mình và mẫu thân bất hòa, căn bản không nghe lọt những lời này?

Giờ đây đã trải qua gian khổ, lời mẫu thân nói giống như một gáo nước lạnh dội tỉnh nàng, run bắn cả người.

Tai họa đời trước từ đâu mà đến, nàng căn bản không biết, có phải ngày xưa mình quá rêu rao mới chọc người khác ghen ghét hay không?

Lúc ấy nàng có cái gì để dựa vào, không phải chỉ là sự sùng ái của lão tổ tông thôi sao, nhưng một khi lão tổ tông mất, không có phụ huynh giúp đỡ, mẫu thân lại mất sớm, Diệp Thanh La nàng còn có gì chứ?

Nàng cúi đầu, hơi mím môi, lỗ mũi chua xót.

"Mẫu thân, bây giờ ta mới nghĩ ra, ngày xưa là ta không hiểu chuyện, về sau, về sau ta..."

Nói với đây, giọng nàng nghẹn ngào.

Ninh thị thở dài, vươn tay vuốt ve bím tóc của A La, ôn nhu nói: "Mẫu thân cũng chỉ tùy ý nói chuyện với người thôi, về sau cần thận một chút là được, làm sao lại khóc."

Trên người Ninh thị có một mùi hương thanh nhã, không nói ra được là mùi gì nhưng A La lại thích vô cùng, mùi hương đó quanh quẩn trong ngực, vừa nghẹn vừa xót, không biết thế nào, muốn nhìn mà nhìn không được, cuối cùng òa khóc lên.

Nàng khóc làm Ninh thị hoảng sợ, vội vàng kéo nàng qua, mềm giọng dỗ dành.

A La được mẫu thân ôm vào ngực, chỉ cảm thấy cực kỳ thoải mái, toàn thân chìm trong hạnh phúc, không nỡ buông ra. Sau đó, Lỗ ma ma mang trà bánh tới, mẫu thân và nàng cùng ăn.

Ăn xong, nàng không nỡ rời đi, liền mè nheo ăn vạ, Ninh thị không còn cách nào đành để nàng nghỉ ngơi trong phòng mình ở Noãn các.

Ninh thị thấy nàng đã ngủ, im lặng đi ra ngoài, mà sau khi Ninh thị rời đi, A La lặng lẽ mở mắt ra.

Kỳ thật, hôm nay nàng cố ý ăn vạ ở lại phòng mẫu thân.

Mẫu thân mời đại phu đến tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng nàng chỉ là hài tử bảy tuổi, mẫu thân nhất định sẽ không nói chuyện này với nàng, cho nên nàng muốn ở lại nghe lén xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng đã sớm tính toán tốt, mình đã có năng lực nghe được âm thanh mà người khác không thể nghe, vậy thì dứt khoát nằm trên giường, bình tâm tĩnh khí, cẩn thận phân biệt tất cả động tĩnh trong Noãn các.

Bên ngoài phòng có thanh âm mấy tiểu nha hoàn xôn xao trò chuyện, gian ngoài có tiếng Lỗ ma ma buông màn rèm xuống, phòng cách vách có tiếng nước sôi ùng ục...

Ban đêm yên tĩnh, tất cả thanh âm đều truyền vào tai A La, nhưng trong số đó lại không hề có thanh âm của mẫu thân.

Nàng không khỏi nhũn mảy, hít sâu một hơi, càng cẩn thận gom góp các động tĩnh trong ngoài sân viện.

Bỗng nhiên, một thanh âm lọt vào tai A La.

"Lan Uẩn, nàng cho rằng, cứ bướng bỉnh như vậy sẽ có ích sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Tường An

"Lan Uẩn, nàng cho rằng, cứ bướng bỉnh như vậy sẽ có ích sao?"

Vừa nghe thanh âm này, A La nhất thời kinh ngạc.

Thanh âm này là của ai, A La tất nhiên nhận ra, đây chính là đương gia Diệp gia, Tấn Giang Hầu, đại bá Diệp Trường Cần nhà nàng!

Mà Lan Uẩn là khuê danh của mẫu thân nàng!

Mẫu thân và đại bá...

Trong lòng A La sinh ra ngàn vạn suy đoán, nàng im lặng siết chặt nắm tay, cố gắng bình ổn cảm xúc của mình, lắng tai nghe tiếp.

"Đại bá, xin tự trọng."

A La nghe mẫu thân đáp, thanh âm áp lực và chua xót.

"Tự trọng? Lan Uẩn, nàng xem đi, trong lòng Trường Huân căn bản không có nàng, tuy hắn cưới nàng nhưng lại ghét bỏ nàng, không hề đối đãi với nàng như thê tử kết tóc, nếu không cũng không đến mức mấy năm nay luôn ở bên ngoài không về nhà? Hắn vô tình như thế, bỏ mặc vợ con, nàng cần gì phải khẳng khái một lòng với hắn? Huống chi..."

"Dù thế nào đi nữa, lúc trước ta rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu không phải Trường Huân cưới ta thì có lẽ ta đã sớm chết rồi. Ta luôn luôn nhớ rõ phần ân tình này, kiếp này gả làm vợ hắn thì sẽ thù thân vì hắn, sẽ không khiến hắn bị người khác bôi nhọ, ghen pha. Đại bá, cầu xin người nể tình A La và Thanh Xuyên, cũng nể mặt Trường Huân, tha cho ta một mạng, đừng làm ta phải lưu lạc thành phụ nhân không tuân nữ tắc!"

"Lan Uẩn, năm đó khi ta nhận được tin tức, quyết chí muốn cưới nàng vào cửa, đáng tiếc đã chậm một bước, nếu không phải vì... nếu không phải vì..." Diệp Trường Cần oán hận nói, "Nếu không phải vì Trường Huân biết tin chạy đến đó trước thì sao ta phải tro mắt nhìn nàng tiến vào Diệp gia, làm em dâu ta! Chẳng thà mấy năm nay nàng và hắn phu thê ân ái, cảm sát hòa mình, ta cũng sẽ chặt đứt tâm tư, nhưng giờ đây tro mắt nhìn nàng lẻ loi một mình, sống như góa phụ, bảo ta làm sao chịu được, ta, ta..."

Kế tiếp mơ hồ có tiếng vải vóc bị xé rách và tiếng giấy giũa, còn có tiếng thở dốc của nam nữ.

Trong bóng tối, A La trừng to mắt, toàn thân cứng đờ, ngừng hô hấp, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Làm sao đây, làm sao đây, nàng lại nghe thấy tiếng động này.

Một tiếng vải dệt bị xé lại truyền vào tai A La, khí huyết nàng dâng trào, không nhịn được nữa, lập tức từ trên giường bật dậy.

Không được, nàng không thể tro mắt nhìn mẫu thân bị người ta khi nhục!

Nàng cần phải ngăn cản chuyện này!

Không ngờ hai chân nàng vừa chạm đất thì nghe thấy giọng nữ thở hổn hển, tàn nhẫn nói: "Dừng lại!"

Thanh âm này vừa vang lên, tiếng xé vải ngừng lại, kèm theo đó là tiếng nam nhân thở dốc.

"Diệp Trường Cần, mặc kệ trước kia thế nào, ta đã gả vào Nhị phòng Diệp gia, là thê tử của Diệp Trường Huân, phu xướng phụ tùy, bất luận hắn đối với ta ra sao ta cũng sẽ không làm chuyện cầu thả, loạn luân như thế! Hôm nay nếu người ép buộc ta, một phụ nhân tay không tác sát như ta cũng không làm gì được người nhưng vẫn có thể đâm một kéo cắt đứt cổ họng, dùng tiện mệnh này giữ trong sạch cho Trường Huân!"

"Nàng điên rồi!" nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ha ha, trong bụng ta đã có cốt nhục Diệp gia, là máu tháng trước Trường Huân để lại cho ta, Diệp Trường Cần, hôm nay người phát rồ muốn cưỡng bức ta, ta liền một thì hai mệnh! Dưới cửu tuyền, ta và hài nhi trong bụng có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Ninh thị nói xong, Diệp Trường Cần trầm mặc thật lâu.

Một lúc sau, hắn khàn giọng, oán hận: "Ba tháng trước, Trường Huân chỉ về nhà hai ngày, không ngờ người lại mang thai con hắn! Các người đúng là như keo sơn a, ngược lại là ta nghĩ sai rồi!"

Thanh âm ghen ghét mà tràn đầy tức giận.

Ninh thị cười khê, trào phúng nói: "Đại bá, chuyện trong phòng vợ chồng chúng ta, người là đại bá, quản được sao?"

"Nàng, nàng, Ninh Lan Uẩn, sao nàng có thể đối với ta như thế! Nàng có biết những lời hôm nay ta nói với nàng đều là lời từ tận đáy lòng ta, móc tim móc phổi hay không!"

"Tim của đại bá, vẫn nên lưu lại cho đại tẩu đi." Thanh âm Ninh thị lãnh đạm.

"Tốt, tốt, ta hiểu rồi, Ninh Lan Uẩn nàng thật vô tâm, uống công ta lúc trước, lúc trước..."

Nói tới đây, nam nhân không nói thêm gì nữa, suy sụp rồi đi.

Mà A La im lặng đứng trước giường, rót cuộc thử phào nhẹ nhõm.

Khẽ nhắm mắt lại, nàng siết chặt áo ngủ bằng gấm, lúc này mới cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, chẳng biết từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi.

Hai chân mềm nhũn bò lên giường, nàng ôm chần, mờ mịt ngồi đó, nhớ lại những gì mình vừa nghe được, rồi liên tưởng đến cảnh tượng của mẫu thân đòi trước.

Khi ấy, mẫu thân không phát hiện mình mang thai, đại bá đến gây khó dễ, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Ba năm sau, mẫu thân đột ngột qua đời không rõ nguyên nhân, rốt cuộc có liên quan đến chuyện này không?

Trong lòng suy đoán đủ loại khả năng, mà loại nào cũng khiến nàng đau lòng không thôi.

Nghĩ đến những lời ban ngày mẫu thân đã nói, bây giờ nàng mới nhận ra, mẫu thân đang đánh thức nữ nhi, đồng thời cũng đang nói với chính bản thân mình.

Mẫu thân có dung nhan tuyệt thế, phụ thân lại không ở bên cạnh, nữ tử thì bị mù, nhà mẹ đẻ lại chẳng giúp được gì, tất nhiên người khác sẽ như hổ rình mồi!

Nghĩ đến đây, thân thể nhỏ nhắn của nàng nhịn không được mà run rẩy.

Trong lòng dâng lên hận ý không thể kiềm chế.

Đại bá, đại bá đúng không... rồi sẽ có một ngày nàng thay mẫu thân trả mối nhục này!

Không biết qua bao lâu, Ninh thị đi vào Noãn các, nàng khẽ thở dài cúi đầu nhìn nữ nhi ngủ trên giường. Nữ nhi chỉ mới bảy tuổi mà thôi, nhỏ nhắn xinh xắn, bộ dáng cực kỳ giống mình hồi nhỏ.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết tình huống mạo hiểm vừa rồi, vẫn ngủ rất an tường, điềm tĩnh.

Mệnh nàng tốt mà cũng không tốt, tốt là có lão tổ tông yêu thương, chưa bao giờ biết tư vị sầu lo, không tốt là dù sao cũng sinh ra ở Nhị phòng, lại có một mẫu thân nhu nhược vô dụng như mình, không biết tương lai về sau sẽ ra sao.

Ninh thị ngẩn ngơ đứng đó, nghĩ đến phu quân ở biên cương xa xôi lạnh nhạt với mình, nghĩ đến nữ tử bị mù, trong nhà còn có ánh mắt nhìn chằm chằm sắc đẹp của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương.

Nàng chỉ là một nữ tử bình thường, lẽ loi một mình không nơi nương tựa, tương lai mờ mịt không biết sẽ đi về đâu.

Khi còn trẻ, nàng là mỹ nhân thế gian hiếm thấy, lại có tài danh, người khác đều nói nữ tử tài mạo song toàn như nàng, không biết sẽ tìm được một phu quân tốt thế nào.

Nhưng lão hòa thượng ở Hàm Sơn Tự xem tướng cho nàng lại nói, hồng nhan bạc mệnh, chi sợ đời này không được sống yên ổn.

Lúc đó nàng căn bản không tin, nhưng con người sống trên đời tựa như bị ràng buộc bởi một sợi dây vô hình, sợi dây kia gọi là vận mệnh.

Vận mệnh đã bức nàng đến tình cảnh hiện giờ.

Cúi đầu nhìn nữ nhi quá giống mình, nàng nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt tinh xảo của nữ nhi.

A La căn bản không ngủ, nàng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, biết mẫu thân đi vào nên chỉ có thể giả bộ ngủ. Sau đó nghe mẫu thân thở dài, sững sờ, rồi vươn tay sờ mặt mình.

Tay mẫu thân mềm mại, ngón tay thon dài, hơi run rẩy chạm vào mi mắt nàng.

Mũi nàng chua xót, muốn khóc, lại đau lòng vạn phần.

Nàng nghĩ, chính đôi tay này vừa rồi cảm kéo, suýt nữa đâm bản thân bị thương đi?

Nàng chỉ hận mình nhỏ tuổi, thân thể nhỏ bé mảnh mai không làm được gì, càng hận mình đời trước vô tri, hoàn toàn không biết đến khốn cảnh của mẫu thân lúc đó!

A La liều mạng đè nén sự tự trách và oán hận trào dâng trong lòng, làm bộ ngủ say.

Không biết qua bao lâu, mẫu thân rót cuộc thu tay lại, xoay người đi tới trước cửa sổ, ngửa đầu nhìn vầng trăng thanh lãnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này A La mới lặng lẽ mở mắt ra.

Ánh trắng mờ lung, ôn nhu như nước, trong phòng phảng phất mùi hương thoang thoang, mà nữ tử đứng trước cửa sổ thân ảnh mờ mịt, toàn thân bao phủ một tầng sương khói u sầu.

A La mở to mắt nhìn mẫu thân, nước mắt chua xót tràn ra, trượt xuống gò má bạch ngọc.

Thân thể nhịn không được khẽ run rẩy.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mẫu thân tựa như một tầng sương, đợi ngày mai khi bình minh ló dạng, ánh trắng lụi tàn, mẫu thân cũng sẽ tan biến theo.

Một đêm này, A La thức trắng, không ngừng hồi tưởng lại tất cả.

Nàng cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn bao giờ hết, thậm chí trong mười bảy năm khổ sở dưới thủy lao cũng chưa từng thanh tỉnh như thế.

Trước đây, nàng chưa từng ý thức được vì sao nàng lại mang theo ký ức trở lại năm mình bảy tuổi.

Bởi vì nàng muốn thay đổi những chuyện xấu xa xảy ra trong bóng tối mà nàng chưa từng biết đến, thay đổi vận mệnh mẫu thân và ca ca, cũng đổi vận mệnh của chính mình.

Sáng sớm nàng đã thức dậy, đuổi hết nha hoàn hầu hạ, chỉ giữ lại một mình Lỗ ma ma.

"Ma ma, hôm qua mẫu thân rốt cuộc thế nào, vì sao tự đứng mời đại phu tới?"

"Này..."

"Ma ma, đó là mẫu thân của ta, đừng bởi vì ta nhỏ mà gạt ta, ta muốn biết sự thật."

Vừa nghe lời này, Lỗ ma ma hơi kinh ngạc nhìn A La.

Hôm nay không biết cô nương làm sao, nhìn có chút khác ngày thường, ánh mắt sáng ngời, bình tĩnh sắc bén không hợp với lứa tuổi, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

"Vốn cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nay thân thể phu nhân khó chịu, hôm nay còn bị đau bụng nên mới mời đại phu đến xem."

"Nga, vậy đại phu nói cái gì?"

"Này..." Lỗ ma ma thật sự không biết những lời này có nên nói với tiểu hài tử hay không, nhưng thấy cô nương nhìn mình chằm chằm, bà đành nhắm mắt nói: "Đại phu nói, tướng thai không ổn, phải tịnh dưỡng thật tốt."

Lỗ ma ma vừa dứt lời, một cái gối ôm bị ném mạnh xuống đất.

Bà kinh hãi ngẩng đầu nhìn qua.

Trên gương mặt nhỏ nhắn còn mang nét trẻ con của A La tràn đầy phẫn nộ.

"Nếu là tướng thai không ổn, vì sao còn có người dám tới quấy rầy nàng, vì sao không chịu để nàng thanh tịnh, để nàng an tâm dưỡng thai!"

"Này..." mặc dù đã chăm sóc cô nương từ nhỏ đến lớn, lúc này Lỗ ma ma cũng bị dọa sợ: "Cô nương, ta chưa bao giờ dám quấy rầy Nhị thái thái a, sao lại nói như vậy?"

A La cũng biết mình vô duyên vô cớ nổi giận, chung quy là nàng tức giận tên đại bá vô sỉ kia, lại dọa đến người bên cạnh.

Có điều, nàng thật sự quá tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở phì phò nói: "Người nói với lão thái thái, gần đây ta ở nhà quá buồn bức, muốn ra ngoài giải sầu!"

Nàng muốn viết thư cho phụ thân, cầu phụ thân trở về.

Cho dù vị phụ thân kia đối đãi với mẫu thân rất lạnh nhạt, không biết săn sóc, cho dù nàng và phụ thân chưa từng thân cận, trước mắt đây là biện pháp duy nhất nàng có thể làm.

Ngoại trừ phụ thân, nàng còn có thể xin ai giúp đỡ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Tường An

A La đếm đầu ngón tay, cẩn thận nhẩm tính tình huống của bản thân hiện giờ, mới biết rằng cuộc sống giàu sang phú quý đời trước kỳ thật giống như đèn lồng nguyên tiêu, muốn màu muốn vẻ, rực rỡ lóa mắt nhưng chẳng qua chỉ là mặt ngoài mà thôi, người khác đâm nhẹ một cái là thủng.

Mẫu thân thân thể yếu ớt, nhà mẹ đẻ không thể dựa vào, ca ca thì mù bẩm sinh, tổ mẫu tuy yêu thương mình nhưng dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, nếu biết chuyện gièm pha đại bá muốn khi dễ mẫu thân thì chẳng phải sẽ tức chết hay sao!

Trước mắt là một mảnh mờ mịt, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới là phụ thân.

Dù sao phụ thân cũng là phu quân của mẫu thân, giờ đây mẫu thân vì thủ tiết cho hán mà suýt nữa mất mạng, bất luận thế nào thì hán cũng nên trở về chứ.

Suy nghĩ cẩn thận xong, A La chạy đến thư phòng tìm giấy bút, nàng trải giấy tuyên thành ra, bắt đầu viết thư cho phụ thân.

Viết cái gì bây giờ?

A La thở dài, quan hệ của cha mẹ rất lãnh đạm, nếu viết mẫu thân nhớ nhưng phụ thân thì thật sự không thể tin, đành phải ý vào mình tuổi nhỏ, da mặt dày nói mình nhớ phụ thân thôi.

Nàng cân nhắc tìm từ, bắt đầu hạ nét bút non nót, đêm qua nữ nhi nằm mơ thấy phụ thân, nhớ nhưng khôn xiết, vài ngày trước nữ nhi rơi xuống nước, bệnh nặng một hồi, cho rằng đời này không thể nhìn thấy phụ thân được nữa, khẩn cầu phụ thân xin nghĩ trở về.

Viết xong, nàng đọc lại một lần, đúng là tiểu nữ hài liên miên cần nắn làm nũng, nàng hơi đỏ mặt, nhưng ngẫm lại mình bây giờ biến thành đứa bé bảy tuổi, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể làm chủ, lợi thể duy nhất chính là da mặt dày nũng nịu.

Xong xuôi, nàng cẩn thận dán kín, nghĩ cách ra ngoài, lén đưa đến trạm dịch.

Giấu kỹ phong thư vào người, nàng rửa mặt rồi đi thỉnh an lão tổ tông. Vừa đến thì thấy lão tổ tông đang tựa vào đệm lưng thêu hoa phú quý, tay ôm lò sưởi, Đỗ Quyên đứng bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

Hôm qua thường cúc yển, lão tổ tông hết sức hài lòng với cháu gái yêu của mình, thấy nàng đến liền kêu vào, bảo nàng cỡi giày ngồi lên nhuyễn塌.

"Hôm qua đều gặp vài huynh đệ Tiêu gia rồi, chơi thân với ai nhất?"

A La tất nhiên hiểu tâm tư lão tổ tông, cố ý nói: "Các vị thiếu gia Tiêu gia rất tốt, chỉ tiếc đều là nam hài, A La không thích, ngược lại là mấy vị tỷ tỷ Tiêu gia, bộ dạng tốt, nói chuyện cũng hợp."

Lão tổ tông nghe vậy, chỉ cho rằng A La không hiểu, bật cười: "Ngươi a, còn là hài tử ngốc!"

Bà thở dài: "Bây giờ nói đến chuyện này quả thật quá sớm, nhưng ta già rồi, không biết còn sống được tới khi nào, vẫn nên tính toán tất cả cho ngươi trước."

A La nhìn mái tóc hoa râm của lão tổ tông, dĩ nhiên hiểu tâm sự của bà.

Chỉ tiếc, bà nào biết, đời trước an bài chu đáo đến mấy cũng không thắng được vận mệnh, cho nên đời này nàng phải tự mình nghĩ cách thay đổi chứ không thể cứ ngồi chờ chết như đời trước.

A La làm bộ như không hiểu ý tứ trong lời bà nói, cố ý chuyển đề tài: "Lão tổ tông, hôm qua Tứ tỷ tỷ Tiêu gia có nhắc tới, phía nam kinh thành có cửa hàng vải mới khai trương, ở đó có rất nhiều loại vải mới xinh đẹp!"

Lão tổ tông thấy cháu gái nhỏ một lòng chỉ nghĩ đến vải dệt quần áo, căn bản không nghĩ tới chuyện nam nữ, đành nói: "Nếu thế liền phân phó quản gia đi chọn mua là được."

A La mềm giọng khẩn cầu: "Lão tổ tông, quản gia làm sao biết vải nào đẹp vải nào xấu, A La muốn tự đi xem. Mấy ngày nay bọn tỷ muội đều đi học, chỉ có A La phải ở nhà tĩnh dưỡng, có thể để Lỗ ma ma cùng ta tự đến đó chọn được không?"

Lão tổ tông vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong của A La, lại nghĩ nàng bệnh nặng mới khỏi, chưa đi học, ở nhà mãi cũng buồn chán, không tốt cho sức khỏe, cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Cũng được, nhưng phải kêu thêm vài người đi cùng, chỉ có thể đến đó chọn vải rồi về, không được ham chơi."

Được lão tổ tông cho phép, A La lập tức gạt đầu lia lịa, không cần nghe đã đáp ứng.

Vừa ra khỏi cửa lớn Diệp gia, A La liền giống như chim xỏ lồng, nhìn đông nhìn tây, Lỗ ma ma nhắc nhở cũng không nghe. Đợi đến khi ra khỏi ngõ Diệp gia, nàng bắt đầu tự chủ trương.

"Trên đường đến cửa hàng vải có đi ngang qua Như Ý lâu, chúng ta dừng lại ở đó, bốn cô nương muốn mua đồ ăn ngon!"

Lỗ ma ma vừa nghe liền lắc đầu phản đối: "Cô nương, không thể, nếu người muốn ăn thì để hạ nhân đi mua là được."

A La đã sớm có chủ ý, dĩ nhiên không chịu: "Lỗ ma ma, tương ra khỏi doanh, quân lệnh đã không còn hiệu lực, bây giờ đã ra khỏi phủ rồi, lời lão tổ tông nói người đừng để trong lòng, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh là được."

Lỗ ma ma dờ khóc dờ cười, bắt đắc dĩ, thở dài khuyên giải: "Cô nương, người dù sao cũng còn nhỏ, như vậy không được, hay để ta đi qua..."

A La khoát tay ngắt lời Lỗ ma ma: "Lỗ ma ma, xuống xe, chúng ta đi Như Ý lâu."

Ngữ khí A La chém đinh chặt sắt, Lỗ ma ma không có cơ hội phản đối.

Lỗ ma ma nhất thời sững sốt, chỉ thấy trên gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn là vẻ kiên định trước nay chưa từng có, căn bản không thể phản bác.

Như Ý lâu là cửa hàng điểm tâm nổi tiếng tại Yên Kinh, có thể so với điểm tâm trong cung, bánh ngọt ở đây là độc nhất vô nhị, không nơi nào bán. A La đi vào Như Ý lâu, lượn vài vòng rồi tùy ý mua một ít điểm tâm.

Lỗ ma ma theo sát phía sau, muốn khuyên nàng trở lại xe ngựa sớm nhưng lại không dám nhiều lời.

A La ở trong Như Ý lâu nửa ngày, rốt cuộc đi ra, nhưng không phải trở lại xe ngựa mà đi thẳng về hướng trạm dịch. Lỗ ma ma vội vàng đuổi theo, nào ngờ chỉ chớp mắt một cái đã không thấy A La đâu.

Lỗ ma ma hoảng sợ, nhịn không được dậm chân nói: "Cô nương của ta ơi, đây cũng không phải ở nhà, sao có thể chạy loạn như vậy, lỡ như bị lạc, cái mạng ta cũng không đủ bồi a!"

A La nhìn Lỗ ma ma bị mình bỏ lại, rốt cuộc thở phào một hơi.

Kỳ thật, nàng rất tin tưởng Lỗ ma ma, bà nuôi nấng nàng từ nhỏ, đối xử với nàng như nữ nhi ruột, sau này nàng gả chồng, mang thai, bà cũng đốc lòng hầu hạ bên cạnh.

Nhưng Lỗ ma ma không biết chuyện đại bá và mẫu thân, nàng cũng không muốn để nhiều người biết chuyện này, hơn nữa, nàng viết thư cầu phụ thân trở về, càng không muốn Lỗ ma ma biết.

Dù sao trong lòng Lỗ ma ma, nàng chỉ là tiểu hài tử mà thôi, sợ là có chuyện gì, bà vẫn sẽ báo cho mẫu thân biết.

Nàng sờ sờ phong thư trong ngực, xuyên qua đám người, vội vàng đi về phía trạm dịch nằm hơi chếch ở phía đối diện Như Ý lâu. Chỉ cần nộp thư vào đó, không bao lâu nữa phụ thân hẳn là sẽ nhận được thư của mình rồi.

Đời trước, từ nhỏ đến lớn nàng cũng từng viết thư cho phụ thân, chẳng qua, trong đó đều là những lời khuôn sáo lãnh đạm, chứ không như bây giờ, làm nũng khoe mẽ cầu phụ thân trở về.

Hiện tại nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh cược một lần, cược vị phụ thân một đêm đầu bạc sau khi mẫu thân qua đời kia, sau khi đọc thư thì có thể trở về, cứu vãn cục diện lần này.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên trước mặt nàng xuất hiện một bức tường.

A La bất chợt không kịp dừng lại, cứ như vậy tông vào.

Cái mũi đau đớn, nước mắt ào ào chảy xuống, nàng không thể tin ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đẫm lệ lập tức trợn to.

Thì ra người đứng trước mặt nàng chính là người hôm qua mới gặp, Thất thúc Tiêu gia.

Nàng vóc người nhỏ, vừa rồi hơi thất thần liền tông vào lưng hắn, cái thất lưng kia thật rắn chắc, mũi nàng sợ là lệch luôn rồi.

"Thất, Thất thúc... người?" Sao nàng lại trùng hợp đụng trúng vị này?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, nhú mày nhìn tiểu cô nương nước mắt mũi tèm lèm: "Vì sao chỉ có một mình người? Người nhà người đâu?"

"Này..." A La không ngờ hắn hỏi trực tiếp như vậy, chột dạ cúi đầu, "Vừa rồi ta lạc mất người nhà."

Tiêu Kính Viễn nghe xong liền nhướng mày, thấy nàng cúi thấp đầu, đôi mắt trong veo đảo qua đảo lại, bộ dáng thông minh tinh quái, nhàn nhạt nói: "Tam

cô nương, hình như đây là lần thứ hai ngươi lạc mất người nhà?"

Hắn gặp nàng hai lần, cả hai lần đều là tiểu nữ hài lẻ loi một mình.

A La ngẫm lại thấy hắn nói cũng đúng, càng cúi đầu thấp hơn: "Ta... là ta không tốt..."

Nàng cúi đầu nhận sai.

Nhưng nói xong lời này, nàng đột nhiên ý thức được cái gì.

Đời trước nàng là cháu dâu hắn, đương nhiên phải cẩn thận dè dặt vâng lời, nhưng hiện giờ nàng và hắn có quan hệ gì đâu! Tại sao hắn vừa nói, mình liền nhận sai?

Suy nghĩ rõ ràng, nàng nhất thời như được tiếp thêm sức lực, ngẩng đầu lên, không cam lòng liếc hắn một cái: "Bị lạc thì bị lạc đi, ta có thể tự tìm đường về nhà."

Có điều, nhìn đôi mắt trong veo mang theo vẻ không cam lòng và chút ghét bỏ kia làm hắn hơi buồn cười, khoe môi bất giác khê cong lên, nhíu mày nói: "Tam cô nương, ngươi mới bấy lớn mà là gan thật lớn, cẩn thận gặp phải người què*."

*Bọn bắt cóc, buôn bán trẻ con.

Không phải là hắn cố ý hù dọa nàng, tiểu cô nương xinh xắn như vậy đi ra đường, bị tên ăn mày nào đó chụp được, bán đi tha hương dị quốc, tất nhiên có thể đầu cơ kiếm lợi, bán được giá cao.

Nhưng A La căn bản không hiểu điều này: "Giữa ban ngày ở đâu ra người què, Thất thúc cũng thật là, tự dưng chặn đường ta, hại ta bị đụng đau mũi, bây giờ còn làm ta sợ."

Tiểu cô nương mềm giọng oán giận khiến người ta không nổi tiếng, mặc dù ngữ khí của nàng có phần không thích mình.

"Đi thôi, ta đưa ngươi về phủ."

Kỳ thật, hôm nay Tiêu Kính Viễn đến trà lâu phẩm trà cùng bằng hữu, không ngờ vừa đến cửa trà lâu thì nhìn thấy nàng trong đám người, một tiểu nữ hài trắng trẻo xinh xắn như tiểu ngọc nữ vậy, muốn không chú ý cũng khó.

Chỉ không nghĩ tới mình đột nhiên xuất hiện không hề nàng nhảy dựng mà lại làm nàng bị đụng thất điên bát đảo.

Mới không cần đâu. A La theo bản năng nghĩ như vậy, khó khăn lắm nàng mới tìm được cơ hội một mình đến trạm dịch gửi thư, bây giờ trạm dịch ở ngay trước mắt rồi, lẽ nào lại bị mang về phủ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Tường An

Nàng liếc hắn một cái, lau sạch nước mắt nước mũi, thay dáng vẻ điệu ngoa vừa rồi thành bộ dáng cung kính: "Thất thúc muốn đưa ta về nhà tất nhiên là vì không đành lòng nhìn một tiểu hài tử lưu lạc đầu đường, nhưng kỳ thật Thất thúc không cần lo lắng, ta vốn không bị lạc, ta chỉ sai họ tới Như Ý lâu mua chút điểm tâm mà thôi, ta đứng chờ ở đây, lát nữa họ sẽ đến tìm ta, nếu Thất thúc còn bận việc gì, xin cứ tự nhiên."

Những lời này nàng nói có đầu có đuôi, khéo léo, quy củ, khác hoàn toàn với đứa bé oán giận, chơi xấu khóc nhè lúc nãy.

Tiêu Kính Viễn chấp tay sau lưng, nhướng mày cười nói: "Nếu lát nữa người nhà ngươi đến đón, hôm nay ta cũng không bận việc gì, chỉ bằng cứ đứng đây chờ cùng ngươi, nếu không..."

Đáy mắt hắn ẩn chứa ý cười nghiền ngẫm: "Bằng không, ta sẽ không yên tâm."

Hắn rõ ràng là cố ý!

A La tức muốn dậm chân.

Nàng dè dặt bất mãn, đành phải nhắm mắt nói: "Cũng tốt, vậy thì thỉnh Thất thúc cùng ta chờ một lát đi."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói gì thêm.

A La đứng bên cạnh, len lén liếc nhìn Tiêu Kính Viễn, trên mặt hắn đã không còn ý cười, biến thành đầu gỗ vô cảm, thoát nhìn hết sức nghiêm túc, đây cũng là nguyên nhân đời trước nàng vẫn luôn sợ hãi hắn.

Thật ra tướng mạo của hắn và Tiêu Vinh Hân khá giống nhau, là con cháu Tiêu gia làm gì có ai tướng mạo không tốt chứ, chẳng qua là cha mẹ sinh con trời sinh tính, đều là người Tiêu gia, tướng mạo tương tự nhưng tính tình, khí chất lại khác nhau.

Tiêu Vinh Hân là hào môn công tử được nuôi dưỡng trong hậu trạch, văn nhược, tuấn mỹ, không nhiễm bụi trần, còn Tiêu Kính Viễn có lẽ vì sớm cùng phụ thân phòng thủ biên quan, đã trải qua gian nan vất vả, cho nên dù chưa đến tuổi nhược quán mà đã mang khí chất lãnh lệ, kiên cường.

Trên ngã tư đường nhộn nhịp, tiếng rao hàng vang lên không ngớt, đúng lúc này, một phụ nhân nông thôn xách lồng hoa đi đến, chào bán: "Vị gia này, mua hoa cho khuê nữ nhà ngươi đi, đây đều là hoa sáng nay mới hái trên núi, còn đọng hạt sương này."

Nghe lời này, Tiêu Kính Viễn khẽ nhíu mày, lạnh lùng liếc qua.

Phụ nhân kia vốn thấy tiểu cô nương xinh đẹp và nam tử y phục đẹp đẽ, hẳn là nhà giàu có nên mới đến chào hàng, ai ngờ bị nam tử kia liếc một cái, sợ tới mức hồn vía lên mây: "Vị gia này, ta, ta... ta quấy..."

Chưa nói xong đã xách lồng hoa chạy mất.

Bên cạnh, A La suýt nữa cười phá lên, nàng cũng biết vị Tiêu Thất gia này không phải dễ đối phó, còn trẻ đã chinh chiến sa trường, hẳn mà không vui, chỉ cần liếc mắt một cái là dọa người ta sợ gần chết rồi.

Cũng tại phụ nhân kia không có mắt nhìn, chạy đến trêu chọc vị ôn thần này.

"Thảm thảm, người khoan đi đã, hoa này bán thế nào?" Nàng gọi phụ nhân kia lại.

Phụ nhân kia nghe tiếng gọi, tươi cười vui vẻ nhìn A La, nhưng liếc qua ôn thần bên cạnh thì hơi do dự, không biết nên đi hay ở.

A La tiến lên, cố ý nói: "Thảm thảm không cần sợ, cha ta trời sinh mặt lạnh, thật ra không có ác ý gì đâu."

Nàng tùy tiện chọn mấy đóa hoa, quả nhiên còn rất tươi, liền hài lòng quay đầu, ngửa mặt nói với Tiêu Kính Viễn: "Ta muốn mấy đóa hoa này, được không?"

Gương mặt nhỏ nhắn mang theo chút nghịch ngợm, khiêu khích.

Tiêu Kính Viễn đen mặt, chấp tay sau lưng, không nói.

Làm sao hắn có thể không biết, tiểu nha đầu kia căn bản là cố ý.

Cho dù hắn lớn tuổi nhưng cũng chỉ hơn nàng mười hai tuổi thôi, sao có thể làm phụ thân nàng được? Chẳng qua là nàng hùa theo lời phụ nhân kia, cố ý châm chọc hắn già.

A La thấy hắn im lặng không nói, không có ý từ bỏ bạc mua hoa cho mình, nàng liền có chủ ý, chu môi ừm khuất nói: "Cha, ngài không muốn mua hoa cho A La đúng không? Hay là ngài tiếc bạc?"

Tiêu Kính Viễn nghe tiếng "cha" thanh thúy từ miệng nàng, sắc mặt càng đen hơn, lạnh lùng liếc A La một cái, rút cuộc lấy một khối bạc vụn từ trong tay áo ném vào rổ hoa của phụ nhân kia: "Cầm đi đi."

Phụ nhân nhận bạc vụn, mừng rỡ không thôi, phải biết đây chỉ là hoa dại hái trên núi, không đáng bao nhiêu tiền, dù bán cả rổ hoa cũng không được nhiều bạc như vậy! Bà lập tức cầm lấy bạc, thiên ân vạn tạ, rồi giống như sợ Tiêu Kính Viễn đổi ý, ôm rổ chạy biến.

A La đạt được mưu kế nhỏ làm Tiêu Kính Viễn tốn chút bạc, trong lòng cảm thấy thư thái, liền cầm mấy đóa hoa cài lên tóc, có điều việc này trước nay đều do nha hoàn làm, nàng cài nửa ngày, hoa cũng muốn héo mà vẫn không sao cài được.

Tiêu Kính Viễn thờ ơ lạnh nhạt nửa ngày, cuối cùng nhìn không được, vươn tay cài cho nàng.

A La hơi giật mình, nghi ngờ nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn vẫn không nói chuyện, chỉ cầm lấy đóa hoa, nhẹ nhàng cài lên tóc nàng.

Thời điểm đôi tay hữu lực kia khẽ chạm vào tóc nàng, A La hơi ngẩn ra, nàng không ngờ một người luôn có vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như hắn mà lại có đôi tay khéo léo đến vậy, thậm chí có chút... dịu dàng.

Có điều, khi hắn thu tay lại, trước mắt nàng vẫn là đầu gỗ vẻ mặt vạn năm không đổi, A La liền cảm thấy vừa rồi đều chỉ là ảo giác mà thôi.

Nàng còn nhớ, Thất thúc này là một người tính tình lạnh lùng, cho nên gần đến năm tam thập nhị lập (30 tuổi) vẫn chưa cưới vợ.

Cũng có người nói mệnh hần cứng rắn, khắc nghiệt, cho nên dứt khoát không dám liên lụy người khác.

Nàng hơi mỉm môi, trong lòng bỗng có chút không được tự nhiên, đảo mắt mấy cái, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng đổi đề tài.

"Thất thúc, nghe nói cách đây vài ngày, Tam thiếu gia quý phủ rơi xuống nước, ngã bệnh?" nàng nhỏ giọng hỏi dò.

"Àn." Tiêu Kính Viễn liếc mắt nhìn nàng.

"Thật trùng hợp, mấy ngày trước ta cũng rơi xuống nước, bệnh nặng một hồi. Không biết Tam thiếu gia bệnh có nghiêm trọng không, là ngày nào rơi xuống nước? Sau đó chữa trị thế nào?" đều vì rơi xuống nước mà sinh bệnh nặng, mình hỏi cái này, chắc hẳn sẽ không thấy kì quái đâu nhỉ?

"Hắn rơi xuống nước hôm mừng tám tháng trước, sau đó liền sốt cao, bệnh nặng." Tiêu Kính Viễn lời ít mà ý nhiều.

Kỳ thật, lúc ấy Tiêu Vĩnh Hân sốt đến mức bất tỉnh nhân sự, nói năng mê sảng, người trong nhà đều nghĩ rằng hắn không sống nổi.

"Nga..." A La cả kinh, tình huống của hắn cũng không khác nàng là mấy a?

Nàng nghi ngờ nhìn Tiêu Kính Viễn, nhin không được lại hỏi: "Nghe nói sau khi hắn khỏi bệnh thì tính tình trở nên khác trước kia, là bị lưu lại bệnh chứng gì sao?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhú mày trầm ngâm một lát.

Hắn nghĩ tới chuyện mấy ngày trước ngẫu nhiên nghe được.

Mẫu thân cực kỳ thích vị Diệp Tam cô nương này, đại tẩu cũng rất hài lòng nàng, cho nên đã sớm muốn tiểu cô nương này làm cháu dâu Tiêu gia. Mà xứng đôi với tiểu cô nương này nhất dĩ nhiên là cháu trai thứ ba của hắn, Tiêu Vĩnh Hân.

Bây giờ tiểu cô nương lại hỏi thăm hắn về chuyện Vĩnh Hân, ý tứ quá rõ ràng.

Huống hồ, nhớ lại ngày đó, trong một đám tiểu nha đầu tiểu nam hài, tiểu cô nương này chỉ đi theo Vĩnh Hân hỏi này hỏi kia, căn bản không để ý thái độ Vĩnh Hân lãnh đạm.

Hiển nhiên là tiểu cô nương này cũng rất có hảo cảm với Vĩnh Hân.

Hắn im lặng nửa ngày, cúi đầu nhìn tiểu cô nương bên cạnh, đúng lúc đổi mắt trong trẻo thông minh kia đang nhìn hắn, phảng phất như có thể nhìn thấu lòng hắn vậy.

"Trị liệu thích đáng, thân thể hắn đã hoàn toàn khỏe lại rồi, tuy gần đây tính tình có chút kì quái nhưng cũng không đến mức lưu lại bệnh chứng gì, Tam cô nương có thể yên tâm."

Hắn nói như vậy là vì muốn nói tốt cho cháu mình trước mặt tiểu cô nương.

"Ách, vậy là tốt rồi..." A La nghĩ chuyện này thật kì quái, xem ra chuyện mình và Tiêu Vĩnh Hân rơi xuống nước là có liên quan đến nhau, theo lý hai người đều rơi xuống nước, hẳn là đều có ký ức đời trước.

Nhưng vì sao hắn lại lãnh đạm, chán ghét mình như vậy, nàng nghĩ nát óc mà vẫn không tài nào hiểu được.

Cho dù không thích mình đi nữa, vì sao khi nhắc đến "Hầu La Hương", thái độ của hắn vẫn thờ ơ?

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí nàng không yên lòng, cúi đầu nhìn qua lại thấy hàng lông mày thanh tú trên gương mặt tinh xảo nhíu chặt, bộ dáng trầm tư, buồn rầu.

Hắn bỗng nhiên có xúc động muốn vươn tay, vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của nàng, thay nàng xóa đi vẻ buồn rầu đó.

Con cháu Tiêu gia đông đúc, hắn có rất nhiều cháu trai cháu gái, độ tuổi không đồng đều, cũng có một số theo hắn tập võ luyện chữ, nhưng lại không có ai làm hắn có loại cảm giác này.

Không có lý do gì, chỉ muốn giúp nàng, không để nàng lo âu phiền não.

Có lẽ... vì bộ dáng nàng quá xinh xắn đáng yêu thôi, tiểu cô nương tinh xảo như búp bê sứ như vậy, mỗi ngày nên tươi cười vui vẻ.

Đang thất thần suy nghĩ, đột nhiên có tiếng la lớn truyền vào tai: "Tránh ra, tránh ra, bắt kẻ trộm a!"

Lời vừa dứt thì thấy một hán tử mặc y phục vải thô len lỏi trong đám đông, người trên đường bị dạt sang hai bên, mà phía sau có mấy quan binh vội vã đuổi theo: "Ngăn người kia lại, hắn là kẻ trộm!"

Nhưng động tác của hán tử kia cực kỳ linh hoạt, đá ngã quầy hàng hai bên đường, đoạt lấy hoa quả, rau củ trong tay mọi người, ném ra phía sau, ngã tư

đường biến thành một đồng hỗn loạn, gà bay chó sủa.

Trong lúc hỗn loạn, Tiêu Kính Viễn chợt cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn qua thì thấy tiểu cô nương bên cạnh đã không thấy tung tích!

Trong lòng hắn trầm xuống, thật sự không ngờ mình thân kinh bách chiến mà lại phạm phải sơ sót như vậy!

Hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tìm kiếm trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn đã bắt đầu tìm kiếm A La, nhưng thật ra nàng căn bản không chạy xa, chỉ thừa dịp hỗn loạn trốn phía sau cây cột trong trà lâu, im lặng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, biết Tiêu Kính Viễn đi tìm mình, nàng mới thò đầu đảo mắt nhìn quanh, rồi ôm phong thư trong ngực chạy về hướng trạm dịch.

Nàng cũng không trông cậy sẽ giấu Tiêu Kính Viễn được lâu nhưng tốt xấu gì cũng phải gửi được thư rồi mới bị mang về nhà.

Nào ngờ nàng vừa tới trước cửa trạm dịch thì đụng phải phụ nhân bán hoa lúc này, bà ta cười hi hi nhìn nàng: "Vị tiểu muội muội này, cha ngươi đâu?"

A La cười đáp: "Cha ta a, đang đứng bên cạnh trà lâu đó."

Phụ nhân kia phì cười: "Tiểu nha đầu đừng giả bộ, người vừa rồi căn bản không phải phụ thân ngươi, ta thấy vị công tử kia tuổi còn trẻ, làm sao có khuê nữ lớn như ngươi chứ. Ngươi đừng sợ, đại thẩm sẽ mang ngươi đi tìm người nhà."

Kỳ quái, trong một ngày mà có tới hai người muốn mang nàng đi tìm người nhà?

A La tất nhiên không tin, cười nói: "Đại thẩm, không cần, ta tự trở về là được rồi."

Dứt lời, nàng liền xoay người bỏ chạy, ai ngờ mới được vài bước thì nghe phụ nhân kia hô: "Một, hai, ba, đó!"

Nhắc tới cũng thật tà đạo, A La vừa nghe vậy, chẳng biết tại sao hai mắt tối sầm, toàn thân mềm nhũn, cố gắng thế nào cũng không chống đỡ được, cứ như vậy ngã xuống.

Trước khi nàng hoàn toàn hôn mê, có nghe thấy phụ nhân kia nôn nóng, lo lắng hô: "Khuê nữ ngoan, ngươi làm sao vậy, hay là đói xiu? Đi, nương mang ngươi về nhà!"

Hồngбет... thật sự bị Tiêu Kính Viễn nói trúng rồi, nàng bị bắt cóc...

Thời điểm A La vừa tỉnh lại liền ngửi thấy mùi gì đó làm người ta buồn nôn, bên tai là tiếng nói chuyện không kiêng nể gì của một đôi nam nữ.

"Tiểu nha đầu này tướng mạo tốt, tuổi lại không lớn, nếu như đầu cơ trục lợi, chỉ sợ sau này có thể bán được mấy trăm lượng bạc ấy chứ!"

"Ta sợ nàng cũng có chút lai lịch, chúng ta ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, ta thấy thiếu niên đi cùng nàng cũng không phải loại dễ đối phó."

"Xuy, thì sao chứ, theo ta thấy, dù có quyền thế thì chẳng qua chỉ là thiếu gia không hiểu chuyện, diễn trò một chút đã lừa được hắn."

A La bất đắc dĩ mở mắt ra, lúc đầu không thể thích nghi với ánh sáng lò mờ nơi này, đợi chốc lát nhìn rõ mới nhận ra, nàng đang bị nhốt trong một ngôi miếu đồ nát, bên cạnh là một cánh tay của tượng phật, còn có một cái bàn thờ ba chân.

Gần cửa sổ có một đôi nam nữ vừa nường gà vừa thảo luận làm sao để bán nàng được giá cao.

Nữ là phụ nhân nông thôn kia, còn nam chính là hán tử mặc áo vải thô.

Xem ra đây là một nhóm người quê, chỉ sợ đã sớm nhìn trúng mình đi.

Nàng thăm thò dài, nâng tay sờ sờ trên người, quần áo coi như chỉnh tề, cũng không thiếu cái gì, chỉ có cái khóa trường mệnh đeo ở cổ chân đã biến mất.

Hiển nhiên, hôm nay ra ngoài, nàng không mang theo vật gì quý giá, chỉ có cái khóa trường mệnh kia đã bị lấy mất.

Chợt nhớ tới phong thư viết cho phụ thân, vội vàng lục lại trong ngực một phen, quả nhiên không có, hẳn là cũng bị lấy đi rồi.

May là trong thư không nhắc đến chuyện gì quan trọng đến mức bọn người què kia có thể lợi dụng.

Nàng yên lặng nhắm mắt lại, nhớ lại tất cả, trong lòng không khỏi tự trách.

Nếu nàng không khăng khăng muốn trốn thoát Tiêu Kính Viễn thì sao phải rơi vào hoàn cảnh này.

Không nghe lời người tốt, sớm muộn cũng chịu thiệt, A La không ngờ mình sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Thờ dài một tiếng, A La nhìn ánh sáng xuyên qua song cửa sổ rách nát chiếu vào, nàng nên làm gì bây giờ?

Nếu lão tổ tông, mẫu thân và ca ca biết, nhất định sẽ rất lo lắng.

Lão tổ tông đã lớn tuổi, mẫu thân thì đang mang thai, lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra, nàng phải làm thế nào đây?

Ai sẽ tới cứu nàng? Là vị đại bá bụng dạ khó lường, hay là phụ thân xa tận chân trời?

A La nở nụ cười chua xót, nàng biết mình không thể trông cậy vào những người đó.

Về phần báo quan? Chờ đến khi quan phủ tìm được nàng, có phải nàng đã bị bán đến dị quốc, lưu lạc tha hương hay không?

Ngay tại thời khắc tuyệt vọng này, trong đầu nàng chợt hiện ra khuôn mặt đầu gối vô cảm kia.

Thất thúc... hẳn sẽ cứu nàng sao?

Lúc trước nàng ghét bỏ hắn, còn trêu chọc thị phi, chắc hẳn sẽ nghĩ nàng bị bắt cóc căn bản là tự làm tự chịu đi, như vậy, hẳn có còn giúp nàng không?

Nàng cố gắng nhớ lại những hiểu biết của mình đời trước đối với vị Thất thúc này, cuối cùng thờ phào một hơi, nàng nghĩ hẳn sẽ đến. Mặc dù hẳn đối với con cháu trong nhà cực kỳ nghiêm khắc, nhưng trên triều đình lại xử sự công bằng, làm người chính trực, tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu. Nàng mất tích khi đang đứng bên cạnh hắn, theo tính cách của hắn, nhất định sẽ tìm ra nàng mới yên tâm.

Nghĩ vậy, nàng nhất thời yên tâm hơn rất nhiều.

Lại nhìn về phía đôi nam nữ kia, xác nhận hai người này muốn bán nàng lấy bạc, chỉ cần nàng thức thời, không khóc nháo ầm ĩ, bọn họ cũng không dám quá khó xử nàng.

Đột nhiên, hán tử kia đứng lúc quay đầu nhìn qua, phát hiện A La đã tỉnh.

Hắn vội chạy tới xem xét, hung ác nói: "Nha đầu kia, gia mang ngươi đi hưởng phúc, ngươi cần phải biết tốt xấu, nếu dám không nghe lời, coi chừng gia tát chết ngươi!"

Phụ nhân kia thấy vậy, cũng chạy qua, cười hi hi nói: "Ngươi thật là, cẩn thận dọa sợ tiểu cô nương."

Ngữ khí bà ta mềm nhũn: "Tiểu cô nương, ngươi tên gì? Có thấy không khỏe chỗ nào không? Đói bụng chưa? Nướng lấy gà nướng cho ngươi ăn."

Trong lòng A La hiểu rõ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ ngây thơ ngờ ngác: "Ngươi, sao ngươi lại xưng là nương ta? Ta đang ở đâu đây?"

Phụ nhân kia thấy A La không khóc nháo, cũng cười nói: "Vừa rồi ngươi bị ngã xỉu giữa đường, là ta cứu ngươi, cha mẹ ngươi không cần ngươi nữa, ta không còn cách nào đành phải mang ngươi về nhà ta, về sau ngươi sẽ là nữ nhi của ta."

A La nghe lời này, trầm nghĩ đúng là nói hươu nói vượn, có quỷ mới tin.

Chẳng qua, bây giờ nàng cũng chỉ có thể tin.

A La lập tức bày ra bộ dáng nhút nhát nhìn phụ nhân kia: "Ngươi, ngươi muốn làm nương của ta? Nhưng mà... ta đói bụng rồi..."

Nói xong, nàng còn ưỡn khuỷu sờ sờ bụng.

Bộ dáng này lại chọc phụ nhân kia vui vẻ: "Thật là tiểu cô nương đáng thương, ngoan ngoãn, nhanh đến ăn gà nướng đi, rất thơm đấy!"

Vì thế, A La nhu thuận đi theo phụ nhân đến ngồi bên đồng lửa chờ ăn gà nướng, mà hán tử kia nhìn chăm chăm làn da trắng trẻo mịn màng của A La, ánh mắt hiện lên một tia khác thường.

Tiểu cô nương này tuy còn nhỏ nhưng bộ dáng xinh xắn, da dẻ mềm mại, có thể tưởng tượng lớn lên sẽ khuynh quốc khuynh thành thế nào, đến lúc đó còn không biết sẽ tiện nghi tên vương bát đản nào!

A La cẩn thận dè dặt ngồi yên, nhìn máu và nội tạng gà rải rác chung quanh, trong lòng ác hân, nhưng nàng biết ở dưới mái hiên nhà người ta không thể

không cúi đầu, cố gắng nhìn xuống, làm bộ ngây thơ vô tri nghe phụ nhân kia nói chuyện.

Phụ nhân kia huyền thuyên không ngừng, nước miếng văng tứ tung, miêu tả về sau nàng sẽ hưởng phúc thế nào.

Còn hán tử áo vải thô vẫn luôn nhìn chăm chăm A La.

Trong lòng A La lộp bộp.

Nàng cũng không phải thật sự là tiểu nữ hài bảy tuổi, đương nhiên có thể nhìn ra, ánh mắt của hán tử kia không phải đang nhìn một đứa trẻ, mà giống như... nhìn một nữ nhân.

Nghĩ đến đây, tay nàng bắt giác siết chặt.

Vốn nghĩ rằng mình chỉ cần nhẫn nhịn, kéo dài thời gian đợi người tới cứu là được, không ngờ còn phải đối phó tên hán tử này, lỡ như hán tử này sinh ý xấu với mình thì sao?

A La ngẩng đầu cười với phụ nhân kia, nhỏ giọng nói: "Nương, lúc ấy người bán hoa cho ta, ta liền cảm thấy người thật lương thiện phúc hậu, bây giờ nghe người nói chuyện, cảm thấy người đúng là người tốt, còn tốt hơn cả nương của ta nữa."

Phụ nhân đang nói hăng say, nước miếng văng tứ tung, nghe vậy nhất thời sững sốt, rồi bật cười: "Nói đúng, ta thật lòng xem người như nữ nhi mà đối đãi!"

A La vừa nhu thuận gật đầu, vừa dè dặt nhích người qua, ngồi gần phụ nhân thêm một chút.

Phụ nhân cảm thấy A La ý lại mình, không khỏi nhìn A La nhiều vài lần, thấy nàng mi thanh mắt sáng, môi đỏ hồng như anh đào, hết như tiên nữ từ trong tranh bước ra vậy! Một tiểu mỹ nhân tuyệt thế như thế, lại nhu thuận mềm mại, khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

Mặc dù bà ta đã làm vô số chuyện xấu nhưng lúc này cũng không khỏi dịu giọng nói: "Lại đây với nương, nương ôm người."

Tuy trong lòng A La cực kỳ không thích phụ nhân này, nhưng bên cạnh còn một hán tử cứ nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, nàng đành phải nhẫn nhịn, giả bộ vui thích sà vào lòng phụ nhân.

Một lúc sau, con gà đã tỏa ra mùi hương thơm nức, phụ nhân xé một miếng thịt gà cho A La, hiện giờ nàng cũng có chút đói bụng, liền cảm kích nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn rồi chậm rãi ăn.

Phụ nhân nhìn nàng vâng lời, hài lòng gật đầu: "Không hổ là cô nương xuất thân trong sạch, đói bụng như vậy mà tướng ăn vẫn rất tao nhã."

Càng có hi vọng bán được giá tốt.

Sau khi ăn xong, hán tử kia nhìn bên ngoài một chút, nói: "Sắc trời đã tối, xem ra lát nữa có thể sẽ đổ mưa, chúng ta nghỉ sớm một chút, sáng mai còn mau chóng lên đường."

Đến thời điểm nằm ngủ, hán tử kia vẫn liên tục liếc nhìn A La.

Trong lòng A La giật thót, cẩn thận nhích lại nằm gần phụ nhân, cách xa hán tử kia.

Phụ nhân lấy một sợi dây thừng, một đầu cột vào chân mình, một đầu cột vào thắt lưng A La, đề phòng A La chạy trốn.

A La không nói gì, nhu thuận để mặc cho bà ta cột.

Vừa nằm xuống một lát, phụ nhân kia đã bắt đầu ngáy như sấm, A La căn bản không ngủ được, lẳng lặng nằm đó, nghe động tĩnh của hán tử.

Tên hán tử có vẻ rất an phận, cũng phát ra tiếng ngáy.

A La hơi thả lỏng, nhắm mắt để đầu óc mình an tĩnh lại, muốn cảm nhận động tĩnh bên ngoài.

Lúc này trời đang mưa rất to, hạt mưa rơi trên mái hiên ngôi miếu đồ nát, phát ra tiếng vang "ba ba ba".

Có lẽ vì tiếng mưa quá nhiều, A La không thể cảm nhận được những thanh âm ở xa.

Hơi ẩm lùa vào từ cửa sổ mang theo từng cơn gió lạnh, A La yên lặng che kín y phục trên người, suy nghĩ liệu Tiêu Kính Viễn có tìm được mình hay không? Dù hai người quê này có lưu lại dấu vết gì, chỉ sợ đã bị trận mưa này xóa sạch rồi.

Trong lòng nàng bồn chồn lo lắng, nếu nàng thật sự gặp chuyện bất trắc, mẫu thân phải làm thế nào, sẽ thương tâm muốn chết, lại còn bị đại bá như lang như hổ kia khi dễ sao?

Nàng tự trách, cũng hận bản thân yếu đuối nhu nhược, không quyền không thế, không thể hiếu kính lão tổ tông, cũng không thể che chở mẫu thân, ngược lại còn ngu ngốc rơi vào tay người quê!

Đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy vài tiếng sột soạt. Trái tim A La nhất thời vọt lên tới cổ họng.

Một đôi tay hơi hám mà thô ráp mò lên mắt cá chân A La, thân thể nàng nhất thời cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: Tường An

Tên hán tử mò mẫm bò qua, nhỏ giọng dụ dỗ: "Tiểu nha đầu đừng sợ, ta chỉ sờ một chút thôi."

Sao có thể không kinh hoàng chứ, đây là lần đầu tiên A La gặp người thô bỉ như vậy, mà người nọ còn đang sờ mó cổ chân mình.

Toàn thân nàng phát run, nom nớp lo sợ nói: "Vị đại thúc này, ta còn nhỏ, cầu xin người tha cho ta đi, nếu không, nương tính đây sẽ tức giận."

Nàng nhìn ra hán tử và phụ nhân này là phu thê, hẳn là hán cũng sợ bà ta phát hiện hành vi của mình.

Vậy mà hán tử lại nhe răng cười: "Tiểu nha đầu ánh mắt cũng không tệ, nhưng người cũng đừng trông cậy vào nàng, ta đã hạ thuốc mê nàng rồi, bây giờ dù có sét đánh bên tai cũng không tỉnh lại được, dĩ nhiên sẽ không phá hỏng chuyện tốt của ta..."

Lúc này, tên hán tử đã bắt đầu cời dây thừng trên người phụ nhân.

A La gấp muốn khóc, nhỏ giọng khẩn cầu: "Thúc thúc, ta thật sự còn nhỏ, nếu người khi dễ ta, sợ là ta không sống được bao lâu nữa, nhưng nếu người tha cho ta, tương lai có thể từ hưởng dụng, còn đổi được một số bạc lớn. Thúc thúc ngẫm lại đi, rốt cuộc là vàng bạc tốt hay là thống khoái nhất thời tốt?"

Hán tử hơi ngoài ý muốn liếc nhìn nàng: "Người tuy nhỏ mà rất hiểu chuyện, nói cũng có lý."

A La vội vàng gật đầu: "Đúng, đúng, ta đáng người nhỏ nhắn, chỉ không cẩn thận một chút là sẽ rất thảm. Không bằng thúc thúc nghĩ lại đi, chờ bán ta đổi được vàng bạc rồi đến thanh lâu tiêu dao mới là kẻ lâu dài."

Tên hán tử hiển nhiên động tâm, cúi đầu suy nghĩ, nhìn có vẻ đã dao động.

A La cẩn thận nép sát vào người phụ nhân, không dám gây ra động tĩnh gì, sợ hán thay đổi chủ ý.

Nhưng nào ngờ hán nhìn phụ nhân kia, lại nhìn A La trắng trẻo mềm mại, đột nhiên "phi" một tiếng rồi nhào tới, muốn ôm lấy A La: "Hồ lão tam ta đời này chỉ lần lộn cùng đàn bà thô thiển, còn chưa từng hưởng thụ tư vị của hầu môn quý nữ! Dù có thể đến mười cái thanh lâu thì thế nào, chẳng qua đều là mặt hàng tầm thường vạn người gỏi mà thôi, tối nay có thể nếm thử tư vị tiểu nha đầu người, đời này xem như sống không uổng! Vàng bạc chó má gì, Hồ lão tam ta từ bỏ!"

Mùi thoát xộc thẳng vào mũi làm A La nghẹn không thở nổi, đáng sợ hơn là đôi tay thô ráp kia bắt đầu xé quần áo trên người nàng, A La tuyệt vọng hét chói tai: "Buông ta ra! Người thả ta ra, nếu thả ta, người còn có đường sống, còn nếu dám động vào ta, phụ thân và đại ca ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

"Cmn, hôm nay ta chính là không muốn sống nữa!" Hồ lão tam t*ng trùng lên não, căn bản không nghe lọt tai.

"A... cứu mạng, cứu mạng!" A La rốt cuộc không nghĩ được gì nữa, hét ầm lên.

Tiếng sấm nổ vang, mưa to tầm tã, thanh âm của nàng lớn đến mức chấn động cả ngôi miếu đồ nát.

Một tia sét xẹt qua bầu trời, đột nhiên, cửa miếu bị đá văng ra, một nam tử khoác áo mưa, đội đầu lạp xông vào, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm trong ngôi miếu.

Một hán tử thô bỉ đang bóp chặt tiểu cô nương mảnh mai, muốn xé rách chiếc váy đơn bạc trên người nàng.

Đáy lòng dâng lên căm hận ngút trời, hán lập tức tiến lên, đá bay hán tử kia, sau đó ôm tiểu cô nương vào ngực.

Hán tử thô bỉ bị đá một cái, luống cuống giò tay che vết thương trên đầu đang chảy máu, bò dậy nhìn qua thì mới nhận ra đây chính là vị thiếu niên ban ngày đã đi cùng tiểu cô nương.

Hắn kinh hãi, chớp lấy con dao gần đó, bỏ về phía thiếu niên.

Tiêu Kính Viễn chinh chiến sa trường, giết không biết bao nhiêu mạng người, sao có thể e ngại một người không đáng để vào mắt như vậy, lập tức một tay ôm A La, một tay đấu với hán tử thô bỉ, chỉ vài hiệp đã chế phục được hắn, lạnh lùng vô tình đập lên ngực tên hán tử.

Râu quai nón của hắn dính đầy máu đỏ tươi, mà trong ngực rơi ra một cái bình sứ nhỏ.

Tiêu Kính Viễn khom lưng nhắt lên, nhận ra đây là mê dược liền cười lạnh một tiếng, trực tiếp thô bạo đổ vào miệng hán tử. Thấy hắn kêu gào thảm thiết, Tiêu Kính Viễn không nói hai lời, dùng mũi giày đá một phát vào cằm khiến hắn lập tức ngất đi.

Sau đó hắn nhìn về phía phụ nhân bên cạnh, đồ hết số mê dược còn lại vào miệng bà ta.

Xong xuôi, hắn ôm A La nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu đồ nát.

Lúc này, A La vẫn còn kinh hách, chưa thể hồi phục tinh thần, run rẩy bầy núp trong ngực Tiêu Kính Viễn như một chú chim nhỏ bé gặp bão tố.

Tiêu Kính Viễn cảm nhận được thân thể lạnh lẽo, nhỏ bé trong ngực mình, tựa như con thỏ bị chấn kinh.

Hắn không phải là người dịu dàng ầm áp, cũng không có lòng thương xót đối với những loài động vật nhỏ yếu, trước nay đa phần chỉ tiếp xúc với thiết huyết hán tử, ngay cả thái độ đối với đám con cháu trong nhà cũng rất nghiêm khắc.

Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ biết, một tiểu hài tử run rẩy nép vào ngực mình lại có thể khiến người ta thương tiếc đến vậy.

"Người đừng sợ, đã không sao rồi." Hắn cười ngửa, cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy nàng, giấu thân thể nhỏ bé của nàng trong áo choàng của mình, không để nàng dính chút mưa gió nào.

Nhưng A La rất sợ, cực kỳ sợ hãi, nàng co người, dán sát vào lồng ngực hắn, tham lam hưởng thụ chút cảm giác ầm áp này, ngơ ngác ngồi đó, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

Vừa rồi nàng đương nhiên biết sắp sửa xảy ra chuyện gì, cũng bởi vì biết cho nên nàng mới không ngừng phát run.

Ai có thể ngờ tới, hán tử kia lại muốn làm chuyện xấu xa đồi bại như vậy với một đứa bé bảy tuổi!

Nếu Tiêu Kính Viễn không đuổi tới đúng lúc, nàng thật không dám nghĩ hậu quả sẽ thế nào.

Cảnh tượng đó lặp đi lặp lại trong đầu, thân thể nàng run rẩy không ngừng, bị vây trong nỗi sợ hãi cực độ, đột nhiên một tia chớp chợt lóe phía chân trời, xuyên qua khe hở áo choàng lọt vào mắt nàng.

Trong đêm mưa gió tầm tã, sấm chớp ầm ầm, nàng xui xẻo tựa vào lồng ngực ầm áp cường tráng, giống như người chết đuối vớ được cọc, nắm chặt lấy y phục hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Bên tai truyền đến tiếng dỗ dành của nam nhân, tiếng được tiếng mất trong mưa gió.

"Quên chuyện vừa rồi đi, không có chuyện gì xảy ra cả..."

"Đừng sợ, ta sẽ không bỏ qua tên súc sinh kia!"

"Người không sao, không phải sợ, ta ôm người, sẽ bảo hộ người, sẽ không buông tay ra..."

Người này hẳn là không quen dỗ dành người khác, giọng điệu cứng nhắc nhưng nghe vào tai A La lại khiến nàng nghĩ tới cái thủy lao âm u ảm ướt trong mộng, năm này qua năm nọ lơ mơ không biết ngày đêm, chỉ có một cây đèn leo lét trong góc động.

Một ngọn đèn nhỏ như vậy, trước đây chẳng đáng là gì, nhưng trong suốt mười bảy năm đằng đẵng trong bóng tối, đó lại là thứ duy nhất mang lại ánh sáng và ầm áp cho nàng.

Nước mắt đột nhiên tuôn trào, nàng không khỏi ôm chặt hắn hơn, cơ hồ muốn nhét cả người vào trong ngực hắn.

"Người đừng bỏ ta lại, ta sợ, ta thật sự rất sợ... Ta không biết nên làm gì bây giờ... Không có ai giúp ta, không ai có thể. Ta không dám nói với lão tổ tông, không dám nói với ca ca, ta sợ bọn họ lo lắng, nhưng ta còn nhỏ như vậy, lại ngốc nghếch, không thể làm gì được, ngay cả lên gửi một phong thư cũng không làm được..."

Thanh âm non nớt yếu ớt của tiểu cô nương kể ra nỗi sợ hãi trong lòng, từng câu từng chữ tựa như kim châm đâm vào tim hắn.

Giữa đêm thu bão bùng, thiên địa phẳng phất như chỉ còn bọn họ, ngựa không ngừng vó, hạt mưa tạt vào gương mặt kiên cường của hắn, hắn mím chặt môi, khẽ nheo mắt, bàn tay to siết chặt dây cương.

Hắn không nói lời nào, im lặng dùng chính bản thân mình bảo vệ nàng khỏi mưa gió.

Đây là một khách điểm trên quan đạo ở Yến Kinh, không lớn cũng không nhỏ.

A La ngủ không yên ổn, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, thỉnh thoảng lại mơ hồ phát ra vài thanh âm sợ hãi.

Tiêu Kính Viễn muốn nghe nhưng giọng nàng quá nhỏ, hẳn chỉ đại khái biết là nàng nói mình sợ tối, sợ lạnh, sợ cả đời vĩnh viễn không thoát ra được.

Hắn nghĩ, hẳn là nàng mơ thấy ác mộng đi.

Một con ác mộng lạnh lẽo hắc ám.

Từ đầu đến cuối, tay nàng vẫn siết chặt y phục của hắn không buông, chẳng còn cách nào, hắn đành ôm nàng trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, dỗ dành trấn an.

Còn hắn, tất nhiên là cả đêm không chợp mắt.

Thời điểm A La tỉnh lại trời đã sáng rồi, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, nàng miễn cưỡng mở to đôi mắt sưng đỏ, mê mang nhìn gương mặt nghiêm túc trước mắt nửa ngày mới nhớ những chuyện đã xảy ra tối qua.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn liền nhìn thấy vẻ mặt nhập nhèm, đáng vẻ yêu kiều của nữ hài nhi. Sau đó, nàng cúi đầu, cắn môi, cẩn thận dè dặt đánh giá hắn: "Thất thúc, hôm qua là ta không tốt, nếu ta nghe lời người thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Nếu là lúc trước, Tiêu Kính Viễn tất nhiên sẽ hung hăng giáo huấn tiểu nữ hài không nghe lời này một trận, cho nàng một bài học, dù sao hắn vẫn đều xử sự như thế.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dáng rụt rè của nàng, mấy lời giáo huấn đúng là không nói nên lời.

Nàng cũng không phải thủ hạ của hắn, càng không phải mấy đứa cháu hư đốn trong nhà, làm sao tùy ý răn dạy được?

"Thôi, không có việc gì là tốt rồi. Lần này người cũng đã được một bài học, về sau làm việc phải cẩn thận, không thể chủ quan." Hắn đen mặt, nói tiếp, "Hôm qua, nếu không phải ta..."

Ai ngờ mới nói tới đây đã thấy A La rùng mình, thân thể nhỏ nhỏ khẽ run rẩy.

Hắn lập tức im bặt.

"Khụ, người đừng sợ, về sau cẩn thận một chút, sẽ không xảy ra chuyện gì." Hắn nhất thời mềm giọng nói...

A La vội vàng gật đầu như gà mổ thóc: "Ta biết, ta biết, về sau sẽ không dám nữa."

Tiêu Kính Viễn thấy nàng nhu thuận như vậy, gật đầu nói: "Ở đây có quần áo lão bản đã chuẩn bị, tự người thay đi, rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó ta sẽ phái người đưa người về nhà."

A La cúi đầu nhìn qua, bên cạnh giường quả thật có một bộ quần áo mới.

Nàng cảm kích nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Thất thúc."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói gì nữa, xoay người đi thẳng ra ngoài, nào ngờ vừa ra đến cửa thì nghe thấy trên giường truyền đến một tiếng "a" khe khẽ.

Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn tiểu cô nương đang chán nản sờ mắt cá chân mình.

"Sao vậy?"

"Ta..." A La cúi đầu, rầu rĩ nói: "Thư của ta không còn, lặc chân cũng không thấy..."

Tiêu Kính Viễn nhớ trước khi bị bắt cóc, A La có đi Như Ý lâu, mà đối diện là trạm dịch, hắn lập tức hiểu ra, nhướn mày nói: "Thư? Người viết thư cho ai? Lúc đó người muốn đến trạm dịch gửi thư sao?"

Chuyện đã đến nước này, A La không thể không nói, đành thẳng thắn thành khẩn: "Ta viết thư cho phụ thân."

"Nếu là viết cho cha người, vì sao phải đích thân lên lút đi gửi?"

"Ta..." khuôn mặt nhỏ nhắn của A La tràn đầy khó xử, "Ta muốn cầu phụ thân về nhà, nhưng không muốn người trong nhà biết."

Tiêu Kính Viễn nhíu mày nhìn chăm chăm nàng, một lúc sau, cứng ngắc phun ra một câu: "Thay quần áo, xuống lầu dùng bữa trước rồi nói."

"Vâng, ta biết."

Sau thời gian một chén trà, Tiêu Kính Viễn trở lại khách điểm, tiện tay ném áo choàng cho chương quỳ, hỏi: "Vị cô nương kia đã dùng bữa chưa?"

Chương quỳ lắc đầu: "Bẩm Thát gia, vẫn chưa, vị tiểu cô nương kia còn ở trong phòng, chưa từng đi ra."

"Ân?"

Chương quỳ nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt hắn, khó xử nói: "Ta không rõ lắm, vị cô nương kia đóng cửa ở trong phòng không thấy ra, ta, ta cũng không tiện đi vào hỏi."

Vừa nhìn liền biết, vị cô nương kia tuy nhỏ tuổi nhưng quý khí, không phải người bình thường, huống chi lại được Tiêu Thát gia đích thân mang về, hẳn tất nhiên không dám mạo phạm.

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không hỏi thêm nữa, đi thẳng lên lầu.

Cầu thang gỗ phát ra âm thanh cọt két, Tiêu Kính Viễn khoanh tay đi đến trước cửa, không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, bèn lên tiếng hỏi: "Tam cô nương?"

"Thất thúc..." ngữ khí của người trong phòng tràn đầy cảm giác thất bại.

"Làm sao vậy?"

"Thất thúc... ta, ta không biết..." thanh âm ngưng ngừng, lại bắt đầu dõng dạc.

"Không biết cái gì?" Tiêu Kính Viễn thật sự không hiểu.

"... Không biết mặc quần áo." Lúc này, giọng A La còn nhỏ hơn muỗi kêu.

Loại chuyện này làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra trước mặt trưởng bối chứ, nhưng hoàn cảnh hiện giờ, nàng xấu hổ cũng phải nói.

Kỳ thật, chuyện này... cũng không thể trách nàng.

Đời trước nàng sống đến từng tuổi đó, nhưng bất luận trước hay sau khi xuất giá, đều là do ma ma và nha hoàn hầu hạ, nàng căn bản không cần động tay vào. Chỉ sợ kẻ cả bọn tỷ muội trong nhà cũng chưa từng tự mặc quần áo đâu... Loại chuyện này, thật sự không cần tự mình làm.

Về sau mang thai, nha hoàn bên cạnh lại càng hầu hạ thỏa đáng, nàng không phải động tay vào bất cứ việc gì.

Đến khi bị nhốt trong thủy lao, làm gì có cơ hội mặc những bộ y phục rườm rà của hầu môn khuê tú, càng không có khả năng học cách tự mặc.

Nhưng Tiêu Kính Viễn không hiểu, hắn càng không biết đám cháu trai cháu gái của hắn ngày thường được hầu hạ thế nào, có biết tự mặc quần áo hay không.

Hắn nghe nàng nói vậy, mặt không thay đổi trăm mặc nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng "nga" một tiếng.

A La thấy sau một lúc lâu hắn mới "nga" một tiếng, xấu hổ muốn chui đầu xuống gầm giường.

Nếu nàng thật sự là một tiểu nữ hài bảy tuổi, có lẽ nàng còn có thể tự nhủ với bản thân, mình tuổi nhỏ, không có gì. Nhưng trong đầu nàng có ký ức đời trước, có ý thức của người trưởng thành, và cũng biết xấu hổ.

Sao nàng có thể nói với trưởng bối một chuyện khó mở miệng như vậy a?

Mặt nàng nóng bừng, muốn khóc lại không khóc được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ván gỗ kéo kẹt, nàng biết, Tiêu Kính Viễn rời đi.

Hắn nghĩ thế nào, có phải cau mày lắc đầu xem thường không, hay là cố ý mặc kệ nàng?

Lại cảm động y phục rườm rà kia lên, muốn mặc, nhưng mặc thế nào cũng không thích hợp.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân cùng với tiếng gõ cửa: "Cô nương, ta là nương tử của chương quỳ, là Thát gia bảo ta tới."

A La nghe vậy, hai mắt sáng lên.

"Mời vào."

Cửa mở, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi đi vào, khuôn mặt phúc hậu, tươi cười ôn hòa giúp A La ăn mặc chỉnh tề.

"Được rồi, cô nương còn có gì phân phó, cứ nói là được."

A La ngồi ở mép giường, ngược lưng nhìn phụ nhân kia: "Cảm ơn nương tử chường quây."

"Đây đều là Thất gia phân phó, chỉ là chút việc nhỏ, cô nương thật quá khách khí."

Đang nói thì nghe tiếng gõ cửa, nương tử chường quây liền đi mở cửa, người đến là Tiêu Kính Viễn.

"Thất gia, tiểu nhân đã hậu hạ cô nương mặc y phục xong, xin cáo lui trước, nếu ngài có gì phân phó, cứ nói là được."

"Đa tạ." Tiêu Kính Viễn gật đầu, chờ nương tử chường quây rời đi, mới đóng cửa lại.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn một lớn một nhỏ.

A La không dám nhìn Tiêu Kính Viễn, cực kỳ xấu hổ ngồi ở mép giường, tay chân luống cuống không biết đặt đâu.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy xấu hổ vì sự nhu nhược, ngu ngốc của mình như lúc này.

A La cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ vân vê góc chăn vải thô, khẽ cắn môi, mặt nóng bừng.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Kính Viễn đi tới, vén áo bào, ngồi xổm một chân xuống, cầm lấy cổ chân nàng.

"A..." nàng kinh ngạc, nhin không được nhìn qua.

Tiêu Kính Viễn một tay cầm chân nàng, một tay cầm khóa trường mệnh.

Đó là khóa trường mệnh của nàng, dùng sợi dây màu đỏ xuyên qua, đeo trên cổ chân.

Lúc này, sợi dây đỏ kia hẳn là hỏng rồi, đã đổi một sợi mới, to hơn sợi cũ một chút.

Tiêu Kính Viễn không ngẩng đầu, chăm chú giúp nàng đeo khóa trường mệnh vào, rồi đứng lên, lấy một vạt từ trong ngực ra.

"Đây là thư người viết cho phụ thân người?"

A La nhìn phong thư trong tay hắn, đúng là của mình.

"Phải. Người tìm về?"

Nàng nghĩ, khóa trường mệnh và phong thư chắc là đều ở chỗ ngôi miếu đồ nát, là hắn vừa mới tìm về sao?

Tiêu Kính Viễn không trả lời mà nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: "Vì sao muốn giấu người nhà, lén lút viết thư cho cha người?"

"Ta... ta nhớ phụ thân." Nàng thấp giọng nói.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng, mím môi im lặng một lát, rồi ném phong thư xuống giường, thân nhiên nói: "Ta và người cũng chẳng thân quen, người không muốn nói, ta sẽ không miễn cưỡng."

Lời này giống như tiếng sấm nổ bên tai A La.

Trải qua chuyện tối qua, nàng theo bản năng ý lại vào vị Thất thúc này, nhưng bây giờ nghe hắn nói như vậy, rõ ràng là phải sạch quan hệ với nàng.

Nàng có chút hoảng sợ, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt bất giác hiện lên tia khẩn cầu: "Thất thúc, không phải ta cố ý muốn gạt người, thật sự là..."

Nàng khẽ cắn môi, hai mắt rung rung: "Ta, ta..."

Những chuyện xấu xa trong nhà, nàng không tiện nói với người ngoài.

"Người không muốn nói thì có thể không nói. Còn phong thư này, ta sẽ nhờ người đưa đến tay phụ thân người." Ngờ khi Tiêu Kính Viễn có vẻ lãnh đạm, nhưng vẫn nói như vậy.

A La sững sốt, ngẩng đầu nhìn nam nhân cao lớn, lạnh lùng xa cách trước mắt, trong lòng ngũ vị tạp trần, "oa" một tiếng khóc lên.

Nàng nắm chặt tay, che miệng lại: "Thất thúc, Thất thúc thật tốt! Nếu người là cha ta thì tốt rồi!"

Nếu phụ thân nàng là Thất thúc, có phải mọi chuyện sẽ khác hay không?

Như vậy nương không cần sợ bị đại bá khi dễ, mắt của ca ca có lẽ sẽ được chữa khỏi, nàng cũng có thể tránh thoát vận mệnh đáng sợ kia... Nếu Thất thúc là phụ thân nàng, tất cả đều có thể thay đổi!

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, rũ mắt nhìn tiểu cô nương đang ủy khuất oa oa khóc nhe, bất đắc dĩ nói: "Nữ hài nhi Tiêu gia chúng ta không có ai thích khóc như ngươi."

Ai dám khóc, đều bị hấn trực tiếp phạt đứng ở góc tường.

Nói thì nói vậy, nhưng hấn vẫn lấy một cái khăn sạch bỏ vào tay A La.

A La dĩ nhiên nghe ra vẻ ghét bỏ trong lời nói của hấn, chẳng qua, nàng không để ý, vừa hít hít mũi vừa cầm khăn lau lung tung trên mặt: "Về sau ta sẽ không khóc nữa..."

Nói xong, nước mắt lại ào ào rơi xuống.

"Lại nói, ta còn không có khả năng sinh được nữ nhi lớn như ngươi vậy." Tiêu Kính Viễn huyệt thái dương đột nhiên đau nhức.

Hấn còn chưa thành thân đấy...

A La lau mặt sạch sẽ, hai mắt đỏ rực, nhảy xuống giường, ngửa mặt nói: "Thất thúc, có một số việc, ta nói cho ngươi, ngươi tuyệt đối không thể nói với người khác."

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nghiêm trang của đứa trẻ trước mặt, nhướn mày nói: "Ngươi có thể không nói."

Hấn cũng không phải loại người nhất định muốn biết bí mật của người khác.

"Nhưng mà..." A La xoa xoa mũi, nghẹn ngào nói: "Ta muốn nói nha!"

Tiêu Kính Viễn nhướn mày, không nói chuyện.

"Thật ra, có một hôm, nương ta..." ai ngờ vừa nói đến đây thì nghe thấy tiếng cô lỗ vang lên.

Nàng cúi đầu nhìn, âm thanh đó phát ra từ bụng nàng.

Tiêu Kính Viễn bất đắc dĩ: "Đã lúc nào rồi, đi, đi xuống lầu dùng bữa trước đi."

"Được rồi." nàng sờ sờ bụng, quả thật rất đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Tường An

Nhà ăn của khách điểm khá đơn sơ, chỉ có vài cái bàn và mấy cái ghế dựa mà thôi. Hiện tại cũng không có vị khách nào khác, chỉ có mỗi nàng và Tiêu Kính Viễn.

Tiêu nhị cung kính mang com canh lên, tất nhiên là không so được với thức ăn ở nhà, chỉ có cháo và bánh bao, nhưng nhìn cũng sạch sẽ.

Nhìn đồ ăn trên bàn, nhìn đĩa bánh bao nóng hổi hấp, hương thơm dụ hoặc chui vào mũi, bụng nàng càng kêu to hơn, nhin không được nuốt nước miếng. A La lặng lẽ nhìn Tiêu Kính Viễn bên cạnh, đang nghĩ chờ hấn động đũa trước, ai ngờ lại nghe hấn nhà nhạ nói: "Chắc không phải không biết cầm đũa chứ?"

Tiêu Kính Viễn đối với mấy loại chuyện này thật không ôm chút hi vọng nào, hấn đã nhìn ra, tiểu cô nương này chính là tiểu thư hầu môn được nương chiều từ bé, không nói đến mười ngón tay không dính nước mùa xuân, chỉ sợ ăn một bữa com, mặc một bộ y phục cũng là vấn đề.

"Ta biết, ta biết nha!" khuôn mặt trắng nõn của A La ứng hồng, vội vàng biện giải: "Ta muốn nói là, mời Thất thúc dùng trước."

Nàng cũng là đứa trẻ ngoan biết chú ý cấp bậc lễ nghĩa đấy, trước khi trưởng bối động đũa, nàng chắc chắn sẽ không tùy tiện ăn trước.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng lầy lòng của nàng, ậm ậm nói: "Không cần, ta đã ăn rồi."

"A?" A La nghiêng đầu nhìn bàn thức ăn thơm ngào ngạt, "Vậy ta liền không cần khách khí?"

"Ừm."

Tiêu Kính Viễn đặt bánh bao tới trước mặt nàng, lại mang thìa canh qua cho nàng ăn cháo.

A La cảm động vô cùng, nhẹ gật đầu với Tiêu Kính Viễn rồi vội vàng ăn.

Lúc này nàng đã đói lắm rồi, mặc dù ăn rất nhanh nhưng động tác vẫn ưu nhã, sau khi quét sạch một đĩa bánh bao, con đói đã giảm bớt, tốc độ của nàng cũng chậm lại, vừa nhai kỹ nuốt chậm vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhìn qua cửa sổ, nàng phát hiện không biết từ lúc nào đã có hai hàng hắc y nhân đứng chính tề bên ngoài, thân thể cường tráng, mặt không đối nghiêm chỉnh đứng gác.

"Bọn họ là ai?" nàng khó hiểu hỏi.

Bọn họ đến lúc nào, vì sao nàng không nghe thấy chút động tĩnh gì.

Đúng lúc này, tiểu nhị lại mang lên một đĩa đậu và một đĩa trái cây. Tiêu Kính Viễn vừa bóc đậu vừa lơ đãng nói: "Thuộc hạ của ta."

"Ngà?" A La nghi hoặc, hần hần là vừa từ Bắc Cương trở về thì được phong hầu, nhưng là chức vị gì ấy nhỉ, hình như là tổng binh kiểu kỵ binh của kinh thành. Kiểu kỵ binh cũng chính là quân đội bảo vệ Yên Kinh, trực tiếp nghe lệnh thiên tử, quyền hành khá lớn, quan viên bình thường gặp kiểu kỵ binh cũng phải lễ độ nhường nhịn ba phần.

Nói vậy, hai hàng hắc y nhân bên ngoài chính là kiểu kỵ binh?

A La đương nhiên có nghe nói đại danh của kiểu kỵ binh, giờ mới gặp bọn họ, nàng có chút tò mò, nhin không được cẩn thận đánh giá.

Gió thu se lạnh, hôm qua lại mưa cả đêm, không khí ẩm ướt, nhưng kiểu kỵ binh vẫn sừng sững đứng đó, thân hình cao ngất, bất chấp thời tiết, hết sức cường hãn.

Tiêu Kính Viễn chỉ cho rằng A La không hiểu, cũng khó trách, tiểu thư khuê các được nuông chiều từ bé làm sao hiểu được mấy thứ này, liền nói thêm: "Đây là thân tín của ta từ khi ta ở Bắc Cương, sau này theo ta trở lại kinh thành, đều trở thành kiểu kỵ binh, ngày thường chỉ nghe mệnh lệnh của ta."

Hần nhìn nàng một cái, giải thích tiếp: "Người không cần lo lắng gì cả, những người này miệng còn kín hơn vỏ trai, chuyện không nên nói thì một chữ cũng không nhiều lời."

Hần nói như vậy là vì, tuy A La còn nhỏ, mới bảy tuổi, chưa cần chú ý kiêng kỵ nhiều, nhưng dù sao cũng là tiểu thư hầu môn, nếu để người khác biết chuyện tối qua, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh.

"Àn, ta biết, cảm ơn Thất thúc."

A La dĩ nhiên hiểu ý hần, không khỏi thầm cảm thán hần suy nghĩ chu đáo.

"Nam nhân kia, ta đã xử lý rồi." hần vừa nhẹ nhàng băng quơ nói, vừa đặt đĩa đậu mới bóc xong ở trước mặt A La.

"A?" A La nhìn đĩa đậu đã được hần bóc vỏ sạch sẽ, nghe lời hần nói liền nghi hoặc quay đầu nhìn hần.

"Ta đưa phụ nhân kia đến nha môn, để bọn họ thẩm tra xử lý vụ án này." Tiêu Kính Viễn thần nhiên nói.

Về phần tên hán tử kia bị hần xử trí thế nào thì không cần nói cho nàng biết.

Thủ hạ của hần vốn ra tay tàn nhẫn, huống chi lần này là hần đích thân động thủ, kết cục của hán tử kia đương nhiên là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Có điều, ngẫm lại tối qua tiểu cô nương bị kinh hách, ngón cái hần khẽ động.

Không đem tên kia rút gân lột da, nghiền xương thành tro là hần đã nhân từ lắm rồi.

A La nghe Tiêu Kính Viễn giải thích liền hiểu ra. Tuy nàng tuổi nhỏ nhưng chuyện này mà truyền ra cũng không dễ nghe, âm thầm xử lý hán tử kia, chỉ để lại phụ nhân làm chứng, bắt đến nha môn thẩm tra.

Nàng ngược mắt, ngẩn ngơ nhìn nam nhân trước mắt, khuôn mặt luôn lạnh lùng, kiên nghị giống như đầu gỗ vậy. Nhưng không ai có thể tưởng tượng được, một nam tử như hần lại hành sự chu đáo, cẩn thận đến thế, chu toàn mọi phương diện.

Mũi nàng bỗng dưng chua xót, lại muốn khóc: "Thất thúc, người thật tốt..."

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí mềm mại, có xu hướng khóc lóc nước nỡ của nàng, nhất thời đau đầu không thôi, nhủ mảy nói: "Thôi thôi, mau ăn đậu đi."

A La cúi đầu, hai mắt rung rung ăn đậu, lại nhìn Tiêu Kính Viễn một cái, rốt cuộc nhìn không được, thật lòng nói ra một câu: "Người còn tốt hơn cả cha mẹ ta!"

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, im lặng nửa ngày, nâng tay vuốt huyết thái dương đang ần ần đau.

A La suy nghĩ một lát, nói ra nguyên nhân mình viết thư cầu cha trở về với Tiêu Kính Viễn.

Dĩ nhiên, nàng còn nhỏ như vậy, không thể nói tí mĩ, chỉ hàm hồ nói đại bá không phải người tốt, cố ý muốn khi dễ nương.

Khôn khéo như Tiêu Kính Viễn tất nhiên hiểu ý tứ trong đó.

Hắn cũng chưa từng gặp mẫu thân A La, nhưng thoáng có nghe người nhà nhắc tới, biết bị phu nhân Nhị phòng Diệp gia dung mạo không tầm thường, từng nổi danh khuynh quốc khuynh thành.

Kỳ thật không cần nghe nói, chỉ nhìn tiểu cô nương trước mắt là có thể đoán được, hiện giờ nàng còn nhỏ nhưng đã có thể tưởng tượng ra bộ dáng nàng khi lớn lên.

Như vậy, dung mạo mẫu thân nàng dĩ nhiên sẽ không kém.

Phu quân đi phòng thủ biên cương, để lại thê tử dung mạo tuyệt thế ở nhà, bị người khác mơ ước cũng là chuyện thường.

Tiêu Kính Viễn trầm tư nửa ngày mới nói: "Phụ thân ngươi đóng quân ở Nam Lạc, cho dù nhận được thư của ngươi, nhưng không có lệnh điều quân, chỉ sợ cũng không dễ dàng trở về."

Bất luận thế nào, phòng thủ biên quan không phải trò đùa, là một quân nhân, không thể tự mình làm chủ được.

"Ta cũng biết là không có lệnh thì phụ thân không thể trở về, nhưng tình cảnh trong nhà hiện giờ, ta nên làm thế nào cho phải..." A La lo lắng nói.

Nghe nương nói, ba tháng phụ thân mới về nhà một lần, nếu có trở về thì cũng phải chờ rất lâu.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn ánh mắt u sầu của nàng, đột nhiên cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Điều này cũng giống như trên bầu trời xanh thẳm lại có vài áng mây đen, khiến người ta không khỏi muốn xóa đi tí vết đó.

"Người là trẻ con, không cần quan tâm chuyện này, đây đều là chuyện của người lớn."

"Nhà ta làm gì có người lớn làm chủ a!" A La bất đắc dĩ, cắn môi nói.

Người lớn duy nhất mà nàng có thể dựa vào chính là lão tổ tông, nhưng lão tổ tông lớn tuổi rồi, thân thể cũng không tốt, nàng không dám để bà phiền lòng vì chuyện này.

Tiêu Kính Viễn do dự một chút, cuối cùng vẫn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng: "Ta sẽ nghĩ biện pháp để phụ thân ngươi được điều về kinh thành."

"A? Thật sao?"

A La chợt ngừng đầu, không thể tin được nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn chỉ cảm thấy, đôi mắt nàng vụt sáng, tràn đầy kinh hỉ, tựa như viên bảo thạch phản chiếu ánh sáng mặt trời, lại giống như vàng trắng hoa mỹ giữa trời đêm.

Hắn gạt đầu, nhàn nhạt nói: "Chuyện này cũng không khó."

Vấn đề quan binh và thu hoạch mùa đông mỗi năm đều do Binh bộ định ra rồi trình lên cho Hoàng thượng xem xét phê duyệt. Tuy hắn không lệ thuộc Binh bộ mà trực tiếp nhận lệnh của thiên tử, nhưng Binh bộ thượng thư hiện tại là bạn chí thân của phụ thân năm đó. Hơn nữa, phụ thân của A La chỉ là một thiên tướng chứ không phải đại tướng quân, dù điều động một thiên tướng cũng không ảnh hưởng đến đại cục, việc nhỏ như vậy, hắn đi tìm Binh bộ thượng thư nói một câu là xong, cũng lắm là tốn chút quà cáp mà thôi.

Nhưng A La không biết chi tiết bên trong, nàng chỉ nhớ Tiêu Kính Viễn rất có địa vị ở triều đình, sau này còn dẫn dắt mấy chục vạn đại quân, nắm giữ ấn soái, về phần Tiêu Kính Viễn mười chín tuổi ở trong triều có địa vị thế nào thì nàng không rõ.

"Cám ơn ngươi, Thật thúi!" ánh mắt A La tràn đầy cảm kích, thanh âm cũng cực kỳ vui sướng.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương trước mắt, lại nghĩ đến bộ dáng nàng khóc nhè, khóe môi bất giác cong lên.

Nàng thật giống thời tiết tháng ba, nói khóc liền khóc, thích cười liền cười.

Cũng không biết tối qua là ai lo lắng hải hùng như trời sập.

"Ta đã sai người báo cho người nhà ngươi rồi, bọn họ sẽ đến đón ngươi nhanh thôi. Nếu người nhà ngươi có hỏi thì ngươi cứ khẳng khẳng nói mình bị người què bắt, sau đó không lâu thì được kiều ky binh cứu, cũng không cần nhắc tới ta. Bởi vì tối qua cửa thành đóng sớm nên ngươi được kiều ky binh sắp xếp ở lại khách điểm, do nương tử chúng ta chẳng chiếu cố. Còn những chuyện khác ngươi đều không biết, nhớ kỹ chưa?"

Tiêu Kính Viễn chung quy vẫn không yên tâm, dặn dò kỹ lưỡng từng câu.

"Ân, ta biết, ta đều nói đúng theo lời Thất thúc dặn, còn những chuyện khác ta không hề biết gì cả, ta bị sợ choáng váng đầu óc, đã sớm quên mất!"
Nàng vội vàng gạt đầu lia lịa.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, khước môi lại cong thêm một chút, lúc nói lời này, nhìn bộ dáng nàng rất thông minh, ai không biết còn tưởng tiểu cô nương này thông minh cỡ nào, kỳ thật nàng chính là tiểu hồ đồ.

Đúng lúc này, A La ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, liền bắt gặp ý cười như có như không trong mắt hắn.

"Ách, làm sao vậy?" Thật hiếm khi nàng thấy Tiêu Kính Viễn cười, trong nụ cười đó mang theo vài phần cười nhạo và bất đắc dĩ, hắn đang cười cái gì, cười nàng sao?

Khước môi Tiêu Kính Viễn lập tức hạ xuống, nét mặt bình tĩnh, cứng ngắt.

"Không có gì." Hắn nhử mày nhìn tiểu cô nương, tiếp tục căn dặn: "Còn nữa, về sau không được nghịch ngợm chạy loạn, ngoan ngoãn ở nhà, không thể gây chuyện lung tung!"

A La nghe vậy, tự biết đuối lý, khẽ gạt đầu, chột dạ nói: "Ân... ta biết, về sau sẽ không dám nữa."

"Còn nữa..." hắn lại muốn nói tiếp.

Trong lòng A La kêu khổ, thâm nghĩ vẫn chưa hết sao?

Nàng không khỏi nhớ lại, hình như ngày xưa Tiêu Vinh Hân rất kính sợ vị Thất thúc này, khi đó nàng không hiểu, tự nhiên cũng học theo hắn, nhìn thấy Thất thúc liền nơm nớp lo sợ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, xem ra đều có nguyên nhân hết, vị Thất thúc này đúng là quân giáo nghiêm khắc...

"Còn cái gì a?" A La chắc lưỡi, thấp thòm chờ hắn nói tiếp.

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấy bộ dáng nàng sợ sệt, nhưng hắn xưa nay xử sự công bằng, nghiêm khắc, không mềm lòng chút nào, tiếp tục nói: "Tuổi ngươi cũng không nhỏ lắm, hắn là độ tuổi đi học, vì sao mỗi ngày đều chơi bởi lêu lổng, lang thang ngoài đường mà không đi học?"

A La nghe hắn nói thế, vừa ừm khua vừa kinh ngạc, lại dở khóc dở cười, rốt cuộc mở miệng giải thích: "Thất thúc, mấy ngày trước ta rơi xuống nước, bệnh nặng một trận, cho nên phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian. Ngày trước ta tất nhiên có đi học chứ không phải ngày ngày chơi bởi lêu lổng, lang thang ngoài đường."

Nghe hắn nói như vậy, giống như nàng là tên lưu manh ngoài phố không bằng.

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói bị rơi xuống nước sinh bệnh, càng nhử mày chặt hơn, nhất thời nhớ tới thằng cháu Vinh Hân của mình cũng rơi xuống nước, còn lưu lại bệnh chứng, lập tức vươn tay cầm lấy cổ tay nàng.

A La cả kinh, mặc dù nàng nhỏ tuổi nhưng cũng là nữ hài tử, tối qua bị hắn ôm vào ngực là vì tình huống đặc thù, nhưng hiện tại, sao hắn lại cầm cổ tay mình?

Đang kinh ngạc thì thấy ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn nhẹ nhàng đặt lên mạch tượng ở cổ tay mình.

Thì ra hắn còn biết bắt mạch a...

Một lúc sau, Tiêu Kính Viễn buông tay nàng ra, thản nhiên nói: "Thân thể ngươi rất tốt, chỉ là thể hư mà thôi, trở về điều dưỡng vài ngày là được."

"Ân, ta biết rồi." ở trước mặt vị Thất thúc này, A La không có cơ hội lác đầu, chỉ có thể gạt đầu.

Nàng thu tay lại, theo bản năng vuốt nhẹ cổ tay.

Chẳng biết tại sao, loại xúc cảm mà hắn lưu lại thật lâu không biến mất.

A La được đại đường huynh Diệp Thanh Tông dẫn người tới đón về.

Diệp Thanh Tông mặc trường bào xanh đen, tóc búi cẩn thận tỉ mỉ. Lúc hắn tới, Tiêu Kính Viễn đã đi rồi, hắn chỉ gặp một vị tham tướng trong kiêu kỵ binh. Diệp Thanh Tông cung kính cảm tạ tham tướng xong liền qua khách điểm đón A La về.

Lúc này, A La đang ngồi trò chuyện với nương tử chừng quây, thật đại đường huynh đến, lập tức chạy qua chào hỏi.

Trong trí nhớ của nàng, vị đại đường huynh này là người thành thật, xử sự cẩn thận, bị đại bá chê là yếu đuối, cũng không được đại bá yên thích. Nàng thì ngược lại, rất tin nhiệm vị đường huynh này, có chuyện gì cũng sẽ nói với hắn.

Dĩ nhiên, hiện giờ đã biết chuyện đại bá muốn khi dễ mẫu thân, ít nhiều gì nàng cũng có lòng phòng bị đối với hắn.

Diệp Thanh Tông lại không nhìn ra tiểu đường muội phòng bị mình, thấy nàng không có việc gì liền thở phào một hơi, nhin không được khiển trách: "A La, người lần này thật sự hơi quá rồi, lão tổ tông rất lo lắng cho ngươi, cả nhà đều không được yên ổn."

A La đuối lý, cúi đầu đáp: "Đại đường huynh giáo huấn phải, về sau A La không dám nữa."

Diệp Thanh Tông thấy nàng như vậy thì có chút ngoài ý muốn, hắn cho rằng nàng sẽ cọt nhả nguy biến một phen cơ, nhưng chỉ giật mình chút thôi, liền mềm lòng, thở dài nói: "Không phải là bị người què dọa sợ chứ? Ngươi đừng sợ, bây giờ không sao rồi, lúc trở về nhận sai, xin lỗi lão tổ tông là được."

"Ân, A La biết." nàng biết rõ sau khi trở về sẽ không có chuyện tốt.

Diệp Thanh Tông đón nàng ra xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, Lỗ ma ma và mấy nha hoàn cũng đến, một đám vây quanh nàng hỏi han ân cần, Lỗ ma ma còn ôm nàng sụt khóc.

Về đến Diệp phủ đã thấy lão tổ tông đích thân ra cửa chờ, vừa thấy A La liền hai mắt đầm lệ, ôm chặt nàng, cẩn thận nhìn trên dưới trước sau, xác định nàng bình an vô sự mới yên tâm.

Sau đó liền nổi giận, trách mắng: "Nha đầu ngươi đúng là vô tâm vô phách, ngày đó chiều theo ý ngươi, lại gặp phải chuyện lớn như vậy! Ngươi có biết nếu ngươi thật sự bị bắt cóc, từ nay về sau sẽ không thể gặp được cha mẹ, cũng không gặp được lão tổ tông nữa không!"

A La quỳ xuống, dập đầu nhận sai.

Mọi người xung quanh đều lên tiếng khuyên lão tổ tông bớt giận.

Lão tổ tông mắng nửa ngày, rốt cuộc nguôi giận, lại phân phó hạ nhân bưng trà lên hầu hạ A La, chuyện này mới yên tĩnh xuống.

Đêm đó, A La dĩ nhiên ngủ lại phòng lão tổ tông, hỏi han ân cần, lời ngon tiếng ngọt, dỗ lão tổ tông vui vẻ, đừng tức giận vì chuyện nàng nghịch ngợm.

Lão nhân gia bị A La chọc cười, ngáp dài đi ngủ.

Lỗ ma ma hầu hạ A La lên giường nằm, nhưng xoay qua xoay lại vẫn không ngủ được, tất cả những chuyện xảy ra đêm qua khiến nàng chấn động không nhỏ. Lúc ấy tình huống quá rối ren, căn bản không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, bây giờ nằm trong chăn, nghe tiếng gió thu bên ngoài, liền nhớ tới chuyện ở ngôi miếu đồ nát.

Nghĩ lại đúng là quá nguy hiểm, nếu Tiêu Kính Viễn không xuất hiện đúng lúc thì hậu quả sẽ thế nào, nàng ngẫm nghĩ, nhin không được rùng mình.

Vì vậy, nàng không khỏi nhớ lại những việc Tiêu Kính Viễn đã làm, cuối cùng chột nhớ tới một việc, liền bật dậy hỏi: "Con rồi gỗ của ta đâu?"

Lỗ ma ma vừa mới nằm xuống, sắp ngủ thì nghe thấy nàng hỏi, kinh ngạc nói: "Rồi gỗ nào cơ?"

Dứt lời, bà lại đau lòng khuyên: "Cô nương, nháo cả ngày rồi, ngươi không mệt sao? Vẫn nên nghỉ sớm chút đi, nhìn xem, hai mắt ngươi còn hồng hồng, ngủ sớm một chút mới nhanh khỏe lại được."

"Chính là vật lúc trước ta đặt trên bàn!" A La khế đá chần xuống: "Là vật mà sau khi dự thưởng cục yến về, ta tiện tay ném trên bàn."

Lỗ ma ma giật mình nhớ lại: "Lúc ấy ngươi tiện tay ném, ta chỉ nghĩ là ngươi không thích, nên sai Vũ Xuân đặt dưới đáy thùng."

A La khẩn cầu nhìn Lỗ ma ma: "Ma ma, ta muốn nó, nếu không ta sẽ không ngủ được."

Lỗ ma ma thương A La nhất, làm sao chịu được ánh mắt khẩn cầu của nàng chứ, lập tức đứng dậy đi tìm.

Một lát sau rốt cuộc cũng tìm được, A La ôm con rồi gỗ như ôm bảo bối, vui sướng chui vào chăn đi ngủ.

Đêm nay, A La gặp một giấc mộng hơi đáng sợ.

Trong mộng, Tiêu Kính Viễn đến trước giường nàng, trên tay cầm con rồi gỗ kia, khuôn mặt cứng nhắc, đứng đắn.

Hắn nâng tay lên, dùng rôi gỗ gõ đầu nàng, gõ một cái lại hỏi một câu.

"Người còn dám nghịch ngợm nữa không?"

"Về sau có dám chạy loạn hay không?"

"Không nghe lời, phải đánh!"

"Còn không mau đi học đi!"

"Người biết đánh đàn không? Biết làm thơ không?"

"Hôm nay luyện chữ thế nào?"

A La đau đầu quá, lập tức giật mình tỉnh lại.

Nàng xoa xoa đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, lục lọi cảm con rôi gỗ ra, nghiêng đầu nhìn kỹ nửa ngày, cuối cùng le lưỡi, lắc đầu.

"Aizz... Thất thúc thật đáng sợ! Khó trách bọn Vĩnh Hân đều sợ hắn."

Nói xong, nàng tiện tay ném nó sang cái bàn bên cạnh.

Đáng thương con rôi gỗ bị nàng vô tình vứt bỏ, lúc rơi xuống bàn còn phát ra tiếng leng keng.

Cùng lúc đó ở Tiêu gia, Tiêu Kinh Viễn cũng đã nằm xuống, chuẩn bị đi ngủ, nhưng bất giác lại nhíu mày.

Không biết vì sao, hắn nghĩ tới những chuyện ban ngày.

Nhớ tới tiểu cô nương nũng nịu kia, hắn không khỏi lắc đầu thở dài.

"Tiểu cô nương này, về sau ai mà cưới nàng, sợ là suốt ngày phải bận tâm lo lắng."

(Hắc hắc, người ta nói ghét của nào trời trao của đấy anh ạ, chưa biết chừng về sau anh còn sợ mình già, không xứng với tiểu cô nương người ta ấy chứ)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Tường An

Sáng nay dậy sớm, A La ăn sáng cùng lão tổ tông xong liền qua chỗ mẫu thân. Hôm qua lúc trở về, một đám người vây quanh trong phòng lão tổ tông, trong đó tất nhiên có Ninh thị, lúc ấy A La có lên nhìn qua, thấy mẫu thân tuy vẻ mặt hơi lãnh đạm nhưng ánh mắt vẫn lộ vẻ lo lắng, nàng có chút đau lòng.

Vừa bước vào sân viện mẫu thân thì người thấy mùi thuốc, đến khi thấy Ti Bội đang bung một chén thuốc, nàng liền hiểu: "Mẫu thân có chỗ nào không khỏe sao?"

Ti Bội vội đáp: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là tương thai không ổn thôi, đây là thuốc an thai."

A La gật đầu, trong lòng lại nghĩ tới đời trước mẫu thân không bảo vệ được cái thai này, nhận tiện nói: "Ti Bội tỷ tỷ, người bận rộn việc gì thì cứ đi làm đi, thuốc này giao cho ta bung qua cho mẫu thân."

Ti Bội nào dám a: "Cô nương, người đừng náo loạn, chén thuốc nóng hằm hạp, nếu bị rơi vỡ thì thôi, nhưng nếu làm cô nương bị bỏng thì phải làm thế nào."

A La ngẫm lại thấy cũng đúng, không nói gì nữa, đi theo Ti Bội vào phòng.

Ninh thị thấy nữ nhi nhảy chân sáo, tâm tình vui vẻ không giống như bị chấn kinh, cũng hơi yên tâm. Nhưng nhớ tới chuyện hôm qua, vẫn có chút không vui, nói: "Người cũng quá hoang đường, lỡ như xảy ra chuyện gì, hậu quả thật không dám tưởng tượng."

A La cười hi hi, chạy đến bồi tội: "Mẫu thân, ta biết sai rồi, về sau sẽ không dám nữa, lần này coi như nhân họa đắc phúc, ta cũng học được một bài học,

người ta cũng nói, đại nạn không chết tất có hậu phúc, cho nên nữ nhi là người có phúc khí nha!"

Ninh thị không nói gì, ngẩn ngơ nhìn nữ nhi nửa ngày, cuối cùng thở dài.

Nàng cũng không rõ, mình trời sinh tính tình lãnh đạm, không hay nói cười, vì sao lại sinh ra một nữ nhi bất hảo như vậy.

A La thấy vẻ không vui trên mặt mẫu thân đã mất, nhanh chóng được một tắc lại tiến một thước, cố ý úy khuất nói: "Hôm nay bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, trên đường ta tới đây còn hắt xì một cái."

Ninh thị nhìn bộ dáng chơi xấu của nàng liền đoán nàng nói dối, nhưng cũng lười vạch trần, phân phó Ti Bội trái đem lên tháp, nhét lò sưởi vào lòng A La, lại sai nha hoàn chuyển cái bàn nhỏ qua, bên trên đặt trà nóng và một ít hoa quả.

"Ta thấy mấy ngày nay thân thể ngươi cũng tốt lên nhiều rồi, nếu vậy cũng nên đi học lại." Ninh thị nhân nhạ nói.

"Vâng... mẫu thân nói phải."

A La không nghĩ tới mẫu thân sẽ nói lời này, nhất thời nhớ đến ác mộng tối qua bị Thất thúc gõ đầu, không khỏi rùng mình, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, nữ tiên sinh dạy học cũng chưa chắc đã so được với mẫu thân, ta theo mẫu thân luyện chữ vài ngày đã có tiến bộ không nhỏ."

Ninh thị bất đắc dĩ nói: "Ta chẳng qua chỉ dạy ngươi vài thứ căn bản mà thôi, nếu thật sự muốn tiến bộ thì không hẳn có thể dạy ngươi."

"Vì sao?"

"Nghiêm sư xuất cao đồ, ta tự biết mình không làm được nghiêm sư."

A La ngẫm lại cũng thấy có lý, gật gật đầu nói: "Mẫu thân nói đúng, người ta nói nghiêm phụ từ mẫu, mẫu thân tính tình dịu dàng, đối với A La rất tốt, dĩ nhiên không nỡ trách phạt A La. Nói vậy..."

Nàng cố ý thờ dài: "Nếu như phụ thân trở về dạy ta thì thật tốt biết bao a!"

Nào ngờ A La vừa nhắc đến phụ thân, trong mắt Ninh thị liền hiện lên tia âm đạm, miến cưỡng cười nói: "Phụ thân ngươi đóng quân biên cương, không dễ gì được trở về, một năm chỉ có thể về một hai lần là đã cảm tạ hoàng ân rồi."

A La cẩn thận quan sát thần sắc mẫu thân, tiếp tục dò hỏi: "Vì sao phụ thân phải đóng quân ở Nam Lạc, ta nghe ca ca nói, phụ thân đã ra ngoài sáu năm, theo lý cũng nên được điều về kinh rồi chứ?"

Ninh thị im lặng không lên tiếng.

A La âm thầm buồn bực, lại cố ý nói: "Hay là như vậy đi, hôm nào ta sẽ nói với lão tổ tông gọi phụ thân trở về, đến lúc đó phụ thân vừa có thể hiếu thuận lão tổ tông vừa dạy bảo ta, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao!"

Ninh thị nghe lời nói ngây thơ của nữ nhi, cười khổ một tiếng, thở dài nói: "Phụ thân ngươi tính tình quật cường, ngay cả lão tổ tông gọi hấn, hấn cũng không trở về."

"Vì sao a? Chẳng lẽ cha không thích Yên Kinh, không thích ở Diệp phủ? Hay là..."

Nàng nghiêng đầu, cố ý đoán: "Hay là không thích ta và ca ca?"

Ninh thị nghe nữ nhi nói vậy liền lắc đầu phản bác: "Nói hươu nói vượn, các ngươi là con hấn, sao hấn lại không thích được. Nếu nói là không thích, vậy cũng nên là..."

A La thấy mẫu thân nói nửa câu thì ngừng, gấp đến mức trán đổ mồ hôi: "Vậy cũng nên thế nào?"

Ninh thị do dự, ánh mắt ưu thương, nhìn song cửa sổ khắc hoa, lẩm bẩm: "Có lẽ là hấn không thích nhìn thấy ta đi..."

"A? Vì sao a?" A La bỗng nhiên ý thức được điều gì, tiếp tục truy hỏi: "Mẫu thân xinh đẹp như vậy, sao phụ thân lại không thích chứ?"

Ninh thị vốn bị nữ nhi ép hỏi, chọc trúng chỗ đau trong lòng, lại nói ra lời không nên nói trước mặt nữ nhi, bây giờ chợt tỉnh táo lại, nhìn nữ nhi, nói: "Ngươi là tiểu hài tử làm sao hiểu được cái này, chuyện giữa ta và cha ngươi không được phép hỏi nữa."

A La sao có thể không hỏi chứ, đối với nàng mà nói, đây là vấn đề mấu chốt nhất!

Nếu giữa phụ thân và mẫu thân có ngăn cách, chi sợ dù phụ thân trở về, cái nhà này cũng không thành cái nhà được!

A La cẩn thận dè dặt nhìn mẫu thân, vẻ mặt hồn nhiên nói: "Nhưng mà nữ nhi muốn phụ thân trở về nha..."

Ninh thị cắn môi, ngữ khí hết sức kiên định: "Ngươi còn nhỏ, có rất nhiều chuyện không hiểu, ngươi chỉ cần nhớ, không được nhắc tới chuyện gọi phụ thân ngươi trở về trước mặt lão tổ tông."

A La thấy thần sắc mẫu thân nghiêm khắc, trong lòng lập tức cả kinh, không dám nói gì nữa, chỉ nhu thuận gật đầu.

Sau khi dùng cơm trưa, A La đi dạo một vòng cho tiêu cơm, rồi về phòng nằm trên tháp nghỉ tạm.

Có điều, nàng dĩ nhiên không ngủ, ngưng thần tập trung nghe ngóng tiếng động xung quanh, lúc đầu không nghe được gì, chỉ có tiếng nha hoàn bên phòng cách vách quạt lửa nấu thuốc, nhưng một lát sau, dần dần nàng có thể nghe được âm thanh trong phạm vi lớn hơn.

Tiếng côn trùng kêu trong sân, tiếng lão ma ma cầm chổi quét dọn lá khô, xa hơn một chút là tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng trò chuyện của bọn nha hoàn ở viện kế bên.

Trong lòng nàng mừng thầm, nỗ lực của nàng hình như lại tiến bộ hơn trước rất nhiều, có thể nghe được âm thanh trong phạm vi rộng hơn.

A La vội vàng bình tâm tĩnh khí, cẩn thận tìm thanh âm mình muốn nghe trong số nhiều tiếng động hỗn độn kia.

Rất nhanh, nàng bắt được một thanh âm cách mình không xa, chỉ bởi vì cố ý đề thấp nên lúc đầu không chú ý đến thôi.

Nàng nhú mào, tập trung tất cả nỗ lực vào nơi đó, rốt cuộc cũng nghe rõ ràng.

Đây là giọng nói của mẫu thân và Lão ma ma.

"Hôm nay A La nhắc tới lão gia, nhìn bộ dáng kia, hẳn là rất nhỏ."

"Thái thái, lời cô nương nói, ta cũng có nghe thấy. Cô nương cũng thật là úy khuất, Diệp phủ lớn như vậy, Đại lão gia thừa kế tước vị, Đại phòng dĩ nhiên mọi việc thuận lợi trôi chảy, còn Tam phòng, tốt xấu gì Tam lão gia cũng làm quan trong triều, có việc gì thì có thể giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ có Nhị phòng chúng ta, lão gia nhiều năm không ở kinh thành, cô nương tuổi nhỏ, thiếu gia lại bị tật mắt. Cả Diệp gia từ trên xuống dưới, ai mà không biết Nhị phòng chúng ta thế yếu, ngoài mặt bọn họ dĩ nhiên không dám làm gì, nhưng sau lưng không thiếu âm thầm ngáng chân, khi dễ, không biết ăn bao nhiêu thiệt thòi. Nếu chỉ là những chuyện này, chúng ta cũng có thể chịu đựng. Nhưng qua vài năm nữa, thiếu gia sẽ phải định thân, không có lão gia ở kinh thành thu xếp, thiếu gia lại bị mù, không biết việc hôn nhân rồi sẽ ra sao!"

Lời này Lão ma ma quả thật nói trúng tâm sự trong lòng A La, đó đều là chuyện nàng lo lắng a! Huống chi, còn có một Đại bá đối với mẫu thân như hờn mồi!

Nàng khẽ siết chặt nắm đấm nhỏ, nhú mào tiếp tục nghe mẫu thân đáp lại thế nào.

Ai ngờ Ninh thị im lặng nửa ngày, khẽ thở dài nói: "Nếu nhất định muốn lão gia trở về cũng không phải là không thể, chẳng qua, hẳn trở về liền nhìn thấy ta, trong lòng lại không được tự nhiên, khiến hẳn khó xử."

Lão ma ma dậm chân: "Cô nương của ta a!"

Bà là ma ma hoài môn của Ninh thị, sau khi Ninh thị gả đến đây thị gọi là thái thái, hiện tại gọi cô nương chính là cách gọi ngày xưa, khi Ninh thị chưa gả.

"Theo ta thấy, lão gia tính tình bướng bỉnh, người cũng chẳng khác gì! Cho dù năm đó quan hệ giữa người và lão gia có không được tự nhiên, nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ vẫn một mực nhớ kỹ hay sao? Hẳn không trở lại, các người cũng không chung sống như phu thê bình thường thì làm sao biết là không được?"

"Lão ma ma, người chung quy không hiểu hẳn, năm đó hẳn cưới ta, trong lòng ta tất nhiên vô cùng cảm kích, coi hẳn như ân nhân. Nhưng đối với hẳn mà nói, chỉ sợ cưới ta là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Trong mắt hẳn không chấp nhận được một hạt cát, tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng ghét bỏ ta, ta vốn cũng không xứng với hẳn!"

Ninh thị nói tới đây, ngừng lại đã có chút nghẹn ngào.

Lão ma ma ai oán: "Cô nương nói thế là không đúng, ta thấy, tuy lão gia quanh năm không ở Yến Kinh, hai người các người cũng như người xa lạ, nhưng tốt xấu gì cũng lưu lại huyết mạch ở nhà là A La cô nương và thiếu gia. Người xem, lần trước lão gia chỉ trở về có hai ngày, không phải cô nương lại mang thai sao?"

Lời này làm Ninh thị quỳnh lên, sắc mặt đỏ hồng, xoay mặt đi, thấp giọng nói: "Lão ma ma, cái này không tính."

"Sao lại không tính? Tục ngữ nói, phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, nếu lão gia nguyện ý ngủ cùng giường, lưu lại huyết mạch cho cô nương thì không có cái gì mà không được tự nhiên! Cuộc sống phu thê ai chẳng có lúc mâu thuẫn, nhưng cuối cùng vẫn ân ái hòa thuận, như vậy mới có thể sống với nhau đến già!"

A La nghe đến đó đã tròn mắt há hốc mồm, không biết làm thế nào cho phải.

Không nói đến những câu khác, mẫu thân nói câu "trong mắt không chấp nhận được một hạt cát" và "ta vốn không xứng với hẳn" rốt cuộc có ý gì?

Xét về dung mạo hay tài tình, mẫu thân đều là nhất đẳng, mặc dù gia thế hơi kém một chút nhưng triều đại này đều là nữ gả cao, nam cưới thấp, vấn đề gia thế vốn dĩ không phải chuyện gì to tát.

Như vậy, lời nói của mẫu thân ám chỉ điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Tường An

Lại nói, hôm đó A La nghe được cuộc nói chuyện của mẫu thân và Lỗ ma ma, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nàng không hiểu lấy dung mạo và tài hoa của mẫu thân, đừng nói gả vào hầu môn, thậm chí vào cung làm phi đều được, tại sao lại nói là không xứng với phụ thân chứ?

Suy nghĩ nát óc vẫn không rõ, lẩn qua lộn lại không ngủ được.

Làm thế nào biết được chuyện trước kia của cha mẹ đây? Lỗ ma ma hẳn là biết, đáng tiếc, bà rất trung tâm với mẫu thân, miệng kín như bưng, sợ là khó có thể dò hỏi được gì từ miệng bà ấy.

Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy một thanh âm truyền vào tai: "Đây là lão tổ tông Uy Viễn Hầu phủ sai người đưa tới cho Tam cô nương chúng ta bồi bổ thân thể."

"Cái này gọi là Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn, nữ hài nhi cũng có thể ăn, có tác dụng tư âm bổ thận, nâng cao sức khỏe."

"Thật là làm khó nàng còn nhớ tới tiểu nha đầu kia! Ngày khác ta sẽ dẫn A La đến nhà cảm tạ..."

"Lão tổ tông quá khách khí, lão thái thái nhà chúng ta thật lòng yêu thương Tam cô nương như cháu gái ruột, cứ nói tại sao mình lại không có một cháu gái bảo bồi bổ yêu như vậy, lại nghe nói Tam cô nương từng bị rơi xuống nước, bệnh nặng thể hư cho nên mới đưa thuốc sang đây..."

A La nghe chuyện có liên quan đến mình, xác nhận là người Tiêu phủ đưa thuốc gì đó tới, lão tổ tông đang nói chuyện với họ.

Về phần Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn?

A La nhú mày, cứ cảm thấy tên này hết sức quen tai.

Tỉ mỉ suy nghĩ một lát mới nhớ, thứ này hẳn là của Tiêu Kính Viễn đi?

Hình như hẳn có một vị bằng hữu là thần y ngao du thiên hạ, từng tặng hẳn một ít thuốc viên, chính là Ngũ sắc phù chính bổ hư hoàn, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh.

Khởi tử hồi sinh thì chắc là nghe nhầm đồn bậy, nhưng khẳng định là rất quý giá, không dễ dàng cho người khác.

Cho nên... đây là Tiêu Kính Viễn đưa cho lão tổ tông Tiêu gia, có ý mang sang đây sao?

A La có chút không dám tin.

Nàng nhú mày suy nghĩ một lúc, vội vàng đứng dậy, chạy qua phòng lão tổ tông xem.

Qua đến nơi thì người Tiêu gia đã rời đi, còn lại vài cô nương đang vây quanh lão tổ tông trò chuyện.

Lão tổ tông thấy A La đến, liền nói: "Xem này, đây là nãi nãi Tiêu gia cố ý sai người mang tới cho ngươi bồi bổ thân thể, ngươi nhất định không thể bướng bỉnh nữa, phải thành thật ăn mới tốt."

A La nhìn cái hộp gỗ lim mạ vàng nhỏ trên bàn trước mặt lão tổ tông, vừa liếc mắt liền nhận ra là đồ của Tiêu Kính Viễn... Đồi trước nàng đã nhìn thấy nó trong phòng nãi nãi Tiêu gia, có lẽ là sau này bà ấy bị bệnh nên Tiêu Kính Viễn lấy ra cho bà dùng.

Không ngờ tốt bụng như vậy, lại sớm đưa cho người ngoài như mình hưởng dụng?

A La cảm thấy có chút không nhận nổi, tựa vào người lão tổ tông, cố ý nói: "Lão tổ tông, cái này thoát nhìn rất trân quý, dù sao A La còn nhỏ, không dùng thì hơn, hay là chúng ta mang trả lại, không thì giữ cho lão tổ tông dùng?"

Lão tổ tông chọc chọc trán nàng: "Mấy ngày trước ngươi rơi xuống nước, hôm qua lại bị kinh hách, người Tiêu gia đã nói rất rõ là cho ngươi dùng, nha đầu kia, ngươi thật sự tiếc hay là sợ uống thuốc mới nói như vậy?"

Phùng Tú Nhã bên cạnh cười trêu: "A La, mau nhận lấy đi, đây là người ta đưa cho cháu dâu tương lai đây!"

Nghe lời này, mấy tỷ muội khác khề biến sắc, Diệp Thanh Huyền miễn cưỡng cười cười: "Tú Nhã nói phải, Tam tỷ tỷ, chuyện từ lúc nào vậy, sao không nói với bọn tỷ muội."

A La nghe vậy, xấu hổ mà không biết làm sao, dậm chân nói: "Lời này không thể nói lung tung, sợ là có hiểu lầm gì đó!"

Nàng đương nhiên biết, sau khi Tiêu Kính Viễn bắt mạch, nói nàng thể hư, chắc là thương xót hay thế nào nên lấy thuốc tốt ra cho nàng dùng.

Khả năng là hẳn không tiện trực tiếp đưa thuốc qua đây cho nên mượn tay lão thái thái nhà hẳn, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với mấy vị con cháu khác của Tiêu gia?

Bây giờ tự nhiên lại bị người khác nói này nói nọ!

"Có thể có hiểu lầm gì chứ?" Diệp Thanh Liên cười như không cười nói ra một câu.

Phải biết, ở Diệp gia, trên A La còn có Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung, đừng nói hiện tại tuổi nhỏ không nên định thân, cho dù muốn định thân thì theo quy củ, A La cũng không nên định trước hai vị này.

Tình cảnh hiện giờ, trong lòng Diệp Thanh Liên cực kỳ không thích.

Hơn nữa, ngày ấy A La nổi bật trong trường cúc yến ở Tiêu gia, chỉ nói vài câu đã lần lượt tài danh của nàng và tỷ tỷ.

A La đương nhiên đánh chết cũng không muốn gả cho Tiêu Vĩnh Hân, nghe lời này liền sợ sẽ lưu lại mầm tai họa, vội vàng giải thích với lão tổ tông: "Lão tổ tông phải làm chủ cho A La, A La mới không cần định thân với Tiêu gia như bọn họ nói, A La muốn ở nhà với lão tổ tông cả đời!"

Lão tổ tông cười to, vỗ về nàng: "A La đừng sợ, A La đừng sợ, người tuổi còn nhỏ, tổ mẫu làm sao nỡ xa người!"

Lão tổ tông nói đến đây, ý cười càng đậm, làm đám ma ma nha hoàn phía sau cũng cười rộ lên.

A La thật sự hết đường chối cãi, cuối cùng đành phải làm bộ giận dữ, ủy khuất nói: "Ta mặc kệ, dù sao ta sẽ không kết thân với Tiêu gia, không muốn!"

Đáng thương nàng tuổi nhỏ, sao có thể nghiêm trang tỏ vẻ mình không yêu Tiêu Vĩnh Hân, đành dùng chiêu tiểu hài tử phát giận.

Lão tổ tông thấy mặt A La hồng hồng, thật sự sốt ruột, liền thở dài lắc đầu: "A La dù sao vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện đâu, việc này để sau này hẵng nói. Về phần được hoàn Tiêu gia đưa đến, ngày khác ta bảo ma ma đưa quà đáp lễ cho bọn họ, tóm lại không thiếu nợ nhân tình là được."

Lúc này A La mới nín khóc mỉm cười, nhào qua ôm lão tổ tông, hảo hảo thân mật một phen.

Từ phòng lão tổ tông đi ra, bọn tỷ muội cũng lần lượt giải tán, chỉ có Diệp Thanh Huyền vẫn đi theo A La, bộ dáng muốn nói lại thôi.

A La dĩ nhiên nhìn ra nàng có chuyện muốn nói, cố ý hỏi: "A Huyền hôm nay sao vậy, muốn theo ta qua Noãn các chơi à?"

Diệp Thanh Huyền nhất thời có chút ngượng ngùng, cười nói: "A La tỷ tỷ, ta hỏi người chuyện này."

"Chuyện gì, người cứ hỏi đi."

Diệp Thanh Huyền cúi đầu, néo néo mấy đầu ngón tay, do dự nói: "Ta muốn biết vì sao người không muốn kết thân với Tiêu gia?"

"A?"

A La kinh ngạc, không khỏi quan sát Diệp Thanh Huyền một phen.

Kỳ thật, tứ đường muội chỉ nhỏ hơn mình nửa tuổi, lúc nhỏ cũng thường xuyên chơi đùa với nhau. Khổ nỗi sinh cùng năm nhưng không cùng mệnh, mình tuy sinh ra ở Nhị phòng nhưng được lão tổ tông sủng ái, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, còn Diệp Thanh Huyền thì không hề được chú ý.

Ngẫu nhiên cùng bồi bên cạnh lão tổ tông, lúc khách nhân khen A La cũng sẽ thuận tiện khen Diệp Thanh Huyền khả ái.

Nhưng chỉ thuận tiện mà thôi, ai cũng có thể nghe ra bọn họ nghĩ một đằng nói một nẻo.

A La vô tâm vô phách, thời điểm bảy tám tuổi chẳng hề nghĩ gì đến hôn sự, mặc dù chơi cùng Tiêu Vĩnh Hân thì cũng chỉ cảm thấy vị ca ca này miễn cưỡng nhìn thuận mắt, đối với mình lại hết sức sủng ái nhường nhịn.

Chưa từng nghĩ, vị tiểu đường muội kém mình nửa tuổi này đã sớm bắt đầu tính toán hôn sự như vậy.

Diệp Thanh Huyền bị A La nhìn, ngượng ngùng, ngại thẹn le lười nói: "Hảo tỷ tỷ, ta chỉ hỏi người một chút thôi, người đừng nghĩ nhiều."

A La vội lắc đầu: "Đều là tỷ muội tốt, ta nghĩ nhiều cái gì. Chẳng qua, ta nói với lão tổ tông không muốn kết thân với Tiêu gia, tất nhiên là thật lòng không muốn. Về phần tại sao..."

Nàng hơi dừng lại một chút, đếm đầu ngón tay nói: "Một là ta không thích ai trong mấy vị công tử Tiêu gia."

Nói đến đây, trong đầu nàng chợt hiện ra gương mặt Tiêu Kính Viễn... Ân, thật ra hẳn đối đãi với nàng không tệ, vậy trước tiên cứ loại hẳn ra đi.

"Hai là, ta còn nhỏ như vậy, chuyện tương lai ai biết được, làm gì hấp tấp muốn kết thân, tuổi nhỏ mà cứ một lòng một dạ muốn gả ra ngoài, có biết xấu hổ hay không!"

Nghe lời này, Diệp Thanh Huyền hận không thể chôn đầu vào ngực.

A La nhìn bộ dáng nàng đáng thương, "phốc" một tiếng cười rộ lên, đi qua dắt tay nàng, thân mật nói: "Hảo muội muội, ta đùa ngươi đó, ngươi đừng để trong lòng! Chúng ta là tỷ muội thân thiết một nhà, chơi với nhau từ nhỏ, có chuyện gì ngươi có thể nói với ta nha!"

Diệp Thanh Huyền cắn môi, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Cũng không có gì, chính là, chính là... mẹ ta nói, Tiêu gia vô cùng tốt, nếu tương lai ta có thể kết thân, bà cũng yên tâm."

A La nghe vậy, nhất thời giật mình.

Thì ra Tam thái thái bên kia vẫn nhìn chằm chằm chuyện này.

"Nếu ngươi có tâm thì phải nghĩ biện pháp a!" A La bày mưu tính kế.

"Ta nên nghĩ biện pháp thế nào?" dù sao cũng còn nhỏ, đừng nhìn Diệp Thanh Huyền đã biết bận tâm hôn nhân đại sự, thật ra đầu óc rất đơn giản.

"Như vậy đi, lão tổ tông nói vài ngày nữa sẽ dẫn ta đến Tiêu gia đáp lễ, ta liền mang ngươi đi cùng, vậy không phải ngươi sẽ có cơ hội trò chuyện với mấy vị công tử Tiêu gia sao?"

Diệp Thanh Huyền nghe vậy, lập tức kinh hí reo lên: "A La tỷ tỷ, ngươi thật tốt!"

Từ biệt xong, A La tâm tình khoái trá, nhảy chân sáo về phòng, làm nha hoàn phía sau phải chạy theo. Nào ngờ một thanh âm bỗng truyền vào tai nàng.

"Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, mẫu thân vô liêm sỉ, không trong sạch, sinh ra khuê nữ tuổi còn nhỏ đã biết thông đồng nam nhân!"

"Ba" một tiếng, giống như có người tát một bạt tai, sau đó liền nghe thấy một thanh âm dè dặt tức giận, trách mắng: "Ngươi đang nói ai đó?"

Nữ nhân kia bị đánh, vừa khóc nức nở vừa mắng: "Diệp Trường Cần, đừng tưởng ta không biết chuyện giữa ngươi và nàng ta năm đó! Trong lòng ta biết rất rõ, chỉ không muốn nói ra mà thôi! Tài nữ Giang Nam gì chứ, chẳng qua là chiếc giấy rách người khác không cần thôi, làm chuyện vô liêm sỉ với người ta, suýt nữa mất hết thanh danh! Ai ngờ hai huynh đệ các ngươi lại tranh giành nàng ta như bảo bối, ngươi không tranh lại Trường Huân, mấy năm nay vẫn luôn âm ức đấy!"

"Tiện nhân! Ai cho phép ngươi nói nàng như vậy, ngươi xứng sao!"

"Ta nói sai à, ta nói sai chỗ nào? Chẳng lẽ không đúng sao, lúc trước nàng ta..."

Nhưng nữ nhân chưa nói hết lời, nam nhân đã tiến lên, bóp chặt cổ nàng, sau đó nghe thấy tiếng ho sặc sụa, tiếng khóc rống, loạn thành một đoàn.

Kế tiếp liền có nha hoàn, ma ma vọt vào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Tường An

Đầu mùa đông, gió thổi qua cuốn theo vài chiếc lá khô vàng, A La ngo ngắc đứng trên con đường nhỏ, cả người ngây ngốc như một tảng đá.

Phía sau, Vũ Xuân thấy cô nương đang vui vẻ bỗng nhiên ngây ngốc bất động, nàng bị dọa, vội vàng tiến lên hỏi: "Cô nương, cô nương, ngươi làm sao vậy?"

Một lúc sau A La mới hồi phục tinh thần, về mặt hoảng hốt nhìn hai nha hoàn bên cạnh, biết các nàng căn bản không nghe thấy những lời vừa rồi.

A La quay đầu nhìn về phía hàng rào, bên đó chính là vườn hoa nhỏ cách sân viện Đại phòng không xa, cũng nhờ trận gió vừa rồi nàng mới nghe được động tĩnh Đại phòng.

"Cô nương, cô nương, người đừng làm ta sợ, mau, Thúy Hạ, người mau đi gọi người tới!"

Vũ Xuân quả thật sợ muốn khóc, ánh mắt cô nương trông rộng xa xôi, giống như hoàn toàn biến thành một người khác, căn bản không phải cô nương ngày thường.

A La hít sâu một hơi, gơ tay chống vào cây liễu khô héo bên đường, miễn cưỡng đứng vững: "Ta không sao, vừa rồi hơi mệt chút thôi."

Trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Không cần lộ ra, cẩn thận lão tử tông biết được, sợ lại phải ép buộc một phen."

Vũ Xuân và Thúy Hạ đương nhiên biết điều này, liền không dám nhiều lời, hai người nhìn nhau một cái, đành phải cẩn thận dè dặt nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Lúc này, A La đã bình tĩnh lại, lắc lắc đầu: "Không làm gì cả, chúng ta về trước đi."

Vừa về đến phòng thì thấy mẫu thân đã nghỉ ngơi, nàng cũng không dám quấy rầy, lặng lẽ đi vào Noãn các, nằm trên tháp, suy nghĩ những lời hôm nay nghe được.

Nàng biết Đại bá có ý đồ với mẫu thân, hơn nữa, có thể đoán ra hai người đã quen biết nhau trước khi mẫu thân gả cho phụ thân.

Theo cuộc nói chuyện A La nghe thấy, hiển nhiên Đại bá mẫu cũng biết chuyện này, còn âm thầm ghen ghét mẫu thân.

Có điều, khi Đại bá mẫu nói cái gì "chiếc giày rách", "vô liêm sỉ", Đại bá tuy tức giận nhưng cũng chỉ nói Đại bá mẫu không có tư cách nói mẫu thân chứ không bác bỏ.

A La đầu đầu thở dài, khẽ trở mình, lại nhớ tới lời hôm trước Lỗ ma ma và mẫu thân nói chuyện với nhau.

Mẫu thân nói, bà vốn không xứng với phụ thân.

Mẫu thân còn cảm thấy, phụ thân căn bản không thích nhìn thấy bà cho nên mới không muốn về nhà.

Kiếp trước Diệp Thanh La tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ biết giữa cha mẹ và Đại bá còn có sóng ngầm mãnh liệt như vậy. Giờ đây nàng nhờ vào nhĩ lực hơn người, vô tình biết được bí mật này.

Nàng cười khổ, ừ xù đứng dậy.

Nàng lên làm gì bây giờ?

Đột nhiên, nàng nghĩ tới Tiêu Kính Viễn.

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn là người rất tốt, thế nhưng đưa Ngũ sắc phù chính bỏ hù hoàn trân quý cho nàng dùng, chỉ dựa vào việc này đã có thể khiến nàng cảm kích hẳn cả đời... tuy rằng bản thân nàng cảm thấy không cần thiết lắm.

Thế cục trước mắt không rõ, lấy năng lực của nàng hiện giờ không thể giải quyết được, nếu Tiêu Kính Viễn chịu giúp nàng một tay thì tốt biết mấy a!

Nghĩ đến đây, nàng lập tức gọi: "Ma ma, ma ma!"

Lỗ ma ma cũng phát hiện hôm nay cô nương nhà mình có chút kì quái, từ chỗ lão tử tông trở về liền ủ rũ như cà dầm tương, nhìn không có tinh thần.

Bây giờ nghe thấy nàng gọi, bà vội vàng chạy vào: "Cô nương làm sao vậy?"

"Ma ma, con rồi gỗ của ta đâu, người còn nhớ không?"

"Nhớ a!" Lỗ ma ma sao có thể không nhớ, tối hôm đó rõ ràng cô nương đã đi ngủ rồi, tự nhiên lại sống chết đòi tìm rồi gỗ, bà đành phải đi lục tìm cho ra.

Ai ngờ sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy con rồi gỗ bị cô nương vứt trên bàn.

Lúc ấy bà còn kinh ngạc, hỏi A La sao chỉ chớp mắt liền không cần nó nữa. Nàng liền bĩu môi, mắt hững hờ nhìn con rồi gỗ, lẩm bẩm: "Mới không thèm đâu!"

Bà không có cách nào, đành phải cất lại vào ngăn tủ.

Bây giờ mới qua mấy ngày, sao lại bắt đầu hỏi rồi?

"Ma ma, ma ma, người mau lấy ra cho ta a, đó là con rối gỗ ta thích nhất! Không có nó, ta ngủ không yên!" A La kéo tay Lỗ ma ma, về mặt khăn cầu nói.

Lỗ ma ma nhìn bộ dáng thành khăn của cô nương nhà mình, khóe miệng giật giật, im lặng nửa ngày mới nói: "Cô nương, người nói có thật không? Ta đã cắt nó vào đáy tủ rồi!"

A La trịnh trọng gật đầu, đáng thương nói: "Ta muốn con rối gỗ của ta!"

Lỗ ma ma nặng nề thở dài: "Thôi được rồi, cô nương nằm xuống trước, ta lập tức đi tìm."

Aizz... số khổ a, hầu hạ một cô nương sáng nắng chiều mưa như vậy, thật là số khổ a.

Lại nói, bộ dáng cô nương giống hết nương nàng, nhưng tính tình sao lại kém xa vậy chứ!

Một lúc sau, Lỗ ma ma rút cuộc tìm được con rối gỗ, đưa cho A La.

Nàng cầm nó, quan sát một lượt rồi ôm chặt trong ngực, chui vào ổ chăn.

"Thất thúc, Thất thúc, người phải giúp ta a... Ta nhất định phải biết chuyện cha mẹ ta rút cuộc là thế nào. Bất mạch đúng bệnh mới có thể kê đơn, nếu ta không biết giữa bọn họ có hiểu lầm gì, chỉ sợ đời này cha mẹ ta không có cơ hội sống chung rồi!"

Nàng nhắm mắt, ôm chặt rối gỗ, lẩm bẩm cần nhàn một lúc, rút cuộc chìm vào giấc ngủ.

Lỗ ma ma hầu hạ bên cạnh, nhin không được nhìn A La vài lần.

Cẩn thận lắng nghe nhưng vẫn không nghe rõ cô nương đang lẩm bẩm cái gì.

Không biết qua bao lâu, bà thở dài: "Thật là làm người khác không bớt lo mà!"

A La rút cuộc vẫn phải ăn Ngũ sắc phù chính bỏ hư hoàn.

Nàng biết thứ này rất trân quý, cứ cảm giác như mình đang ăn vàng ngọc vào bụng, nhưng sau khi nuốt vào thì cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Ăn được vài viên, nàng cảm thấy thân thể mình hình như nhẹ nhàng linh hoạt hơn, khí sắc hồng hào, tinh thần thoải mái, ngay cả lão tổ tông cũng nói sắc mặt nàng trắng hồng, càng chọc người yêu thích.

Mỗi lần nói đến chuyện này, bá mẫu, thẩm thẩm và bọn tỷ muội Đại phòng, Tam phòng đều trêu ghẹo A La vài câu, A La cũng không để ý. Lão tổ tông đã sai người đưa bái thiếp, muốn đến Tiêu gia đáp lễ, cảm tạ ân tình Tiêu gia đưa thuốc tốt.

A La dĩ nhiên cầu còn không được, tuy nàng không thích đến Tiêu gia nhưng dù sao ở đó có Tiêu Kính Viễn. Kỳ thật nàng cũng không thích hán lăm, ngược lại còn hơi sợ hán, sợ bị hán cầm gỗ rối gỗ đầu giống trong mộng. Nhưng chịu thôi... ai bảo nàng có việc muốn cầu người ta.

Nàng cũng không quên ngày đó hứa với Diệp Thanh Huyền sẽ dẫn nàng ấy đi cùng, lão tổ tông đương nhiên đồng ý.

Diệp Thanh Huyền thấy A La thật sự giữ lời hứa, trong lòng cực kỳ vui mừng, ngay cả thái độ của Tam thái thái đối với A La cũng ôn hòa hơn trước, khen A La đã lớn, hiểu chuyện.

Trong lòng A La hiểu rõ, Tam thái thái trông cậy Diệp Thanh Huyền có thể kết thân với Tiêu gia.

A La vui như mở cờ, vị tứ đường muội này đời trước gả đến Hoài Châu xa xôi, nghe nói cuộc sống ở đó cũng không tốt, nàng nhớ lại liền có chút đau lòng.

Đời này gả vào Tiêu gia, chỉ cần né Tiêu Vĩnh Hân thì chắc sẽ không đến nỗi nào.

A La thân thiết dắt tay Diệp Thanh Huyền, hai tỷ muội cùng lão tổ tông đi Tiêu gia. Lần này Tiêu gia rất thanh tịnh, không náo nhiệt như hôm thương cúc yến. Tiêu lão thái thái đích thân nghênh đón mọi người vào sảnh chính, hai lão tỷ muội vào phòng, ngồi trên thấp trái đệm ấm, thân mật trò chuyện.

Trong phòng đốt địa long nên hơi nóng.

A La và Diệp Thanh Huyền nhu thuận lễ phép chào hỏi xong liền đứng bên cạnh hai vị lão nhân gia.

Tiêu lão thái thái vui mừng hơn hờ giới thiệu mấy vị cháu gái đang có mặt trong phòng, trong đó có một vị làm A La có chút ngoài ý muốn.

Đó là Kha Dung, cháu gái ruột của La thị, mẫu thân Tiêu Vinh Hân.

La thị xuất thân quan gia, tỷ tỷ gả đến Kha gia ở Lạc Dương, nhưng vận mệnh không tốt, phu quân mất sớm, bà thủ tiết vài năm rồi tái giá với người khác.

Kha Dung chính là nữ nhi của tỷ tỷ La thị ở Kha gia, lớn hơn A La một tuổi.

Dung mạo của Kha Dung có nét tương tự A La, đôi trước hai người vừa gặp đã thân.

Có điều, A La nhớ rõ, hẳn là vài năm sau hai người mới gặp nhau, lúc đó Kha Dung không có chỗ dựa, chỉ có thể tìm đến nương tựa dì.

Nhưng sao đôi này lại gặp nhau sớm hơn vài năm?

Trong lòng A La cảm thấy khác thường, lại nghĩ Kha Dung có vài phần tương tự mình, càng nghi hoặc, quan sát Kha Dung kỹ hơn.

Kha Dung là người thông minh, rất nhanh liền phát hiện, vị muội muội chúng tình phùng nguyệt này đang nhìn mình.

Hai tiểu cô nương dung mạo tương tự, lại đứng đối diện nhau, những người khác cũng nhìn ra điểm này.

"Hôm qua A Dung đến đây, ta cứ cảm thấy dung mạo A Dung nhìn quen mắt nhưng không nhớ ra là giống ai, bây giờ mới biết, không phải là giống A La sao!" Tiêu lão thái thái cũng phát hiện các nàng khá giống nhau.

Những người khác đương nhiên đã nhìn ra, chỉ chờ lão thái thái lên tiếng thôi, cho nên bà vừa nói ra, mọi người liền phụ họa: "Phải đó, nếu không nghe lão thái thái nói, chúng ta quả thật nhìn không ra, bây giờ nhìn lại đúng là giống tỷ muội ruột!"

Có người còn kéo hai người các nàng lại một chỗ, cẩn thận đánh giá, kỳ thật dung mạo A La tinh xảo, kiêu diễm hơn Kha Dung vài phần, nhưng mọi người không ai nói ra, chỉ luôn miệng bảo rất giống, hệt như một khuôn đúc ra.

A La nghe những lời này, ngoài mặt tươi cười nhìn Kha Dung nhưng trong lòng lạnh lẽo.

Chẳng lẽ... chính là nàng ấy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Tường An

Bồi bên cạnh lão tổ tông, trên mặt A La vẫn tươi cười như cũ nhưng trong lòng đã cuộn cuộn dậy sóng.

Nàng không ngừng hồi tưởng lại mười bảy năm dài đằng đẵng dưới thủy lao, nữ nhân kia từng xuất hiện mấy lần, mỗi lần đều mặc hắc y và che giấu dung mạo, cho nên A La rất khó tìm được manh mối để suy đoán thân phận người này.

Nhưng đến thời khắc cuối cùng, khi nữ nhân kia lộ ra gương mặt thật, nàng liền phát hiện đó là một gương mặt giống hệt mình.

Nàng cũng nhiều lần suy nghĩ, người giả mạo mình rốt cuộc là ai, cẩn thận điểm lại những người mình quen biết một lượt, trước đó mơ hồ hoài nghi biểu tỷ Khải Nguyệt, nhưng sau ngẫm lại cảm thấy không giống lắm.

Về phần Kha Dung, nàng quả thật chưa từng nghĩ tới, bởi vì trước khi nàng gả đến Tiêu gia, Kha Dung... đã mất rồi.

Làm sao nàng có thể nghĩ đến một người đã sớm qua đời lại đoạt vị trí của nàng được?

Huống chi, Kha Dung và nàng cũng không giống nhau đến mức đó.

Nhưng hôm nay đối mặt với Kha Dung, sống lưng nàng bắt đầu phát lạnh, một khả năng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chợt hiện ra trong đầu.

Cái chết của Kha Dung... có lẽ căn bản là giả thì sao?

Người đã chết thì thân phận cũng chẳng còn, tất nhiên có thể dùng thân phận của mình để sống tiếp.

A La nghĩ đến đây, trong lòng khiếp sợ không thôi, lại nhìn Kha Dung đang nghiêng đầu tò mò đánh giá mình, nàng không khỏi sờ tóc gáy.

Trong phòng rõ ràng có đốt địa long ấm áp, rõ ràng đối diện là một đôi mắt ngầy thơ trong suốt tương tự mình, nhưng A La lại cảm thấy xung quanh tựa như địa ngục âm hàn.

Đúng lúc này, vài vị cháu trai Tiêu gia đến bái kiến, lão tổ tông nhìn đương nhiên rất thích, bận rộn sai người phân phát quà cho từng người.

Nhất thời trong phòng trở nên đông đúc, cháu trai cháu gái Tiêu gia xếp thành hai hàng, xiêm y rực rỡ đủ màu, vô cùng náo nhiệt. Lão tổ tông Diệp gia không khỏi hâm mộ nói: "Vẫn là người có phúc khí, con cháu đầy cả sảnh đường, nhà ta cũng đầy đủ cháu trai cháu gái, vốn không cảm thấy ít, nhưng bây giờ nhìn lại không náo nhiệt bằng nhà người."

Tiêu lão thái thái dĩ nhiên thích nghe lời này, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ta lại hâm mộ người đó, mấy đứa cháu gái đều như hoa như ngọc, chẳng nói đâu xa, nếu ta có thể được một đứa cháu gái như A La, ta chỉ hận không thể đem hết mấy xú tiểu tử này ra đổi!"

Lời này làm mọi người trong phòng mím môi cười rộ lên, lão tổ tông Diệp gia cũng cười, vỗ vỗ tay Tiêu lão thái thái: "Đây chính là người nói, đừng để đến lúc đó lại luyến tiếc, chơi xấu ta!"

A La vẫn im lặng ngồi ở đó, bỗng nhìn thấy Kha Dung ngồi bên cạnh Tiêu Vĩnh Hân.

Tiêu Vĩnh Hân hiển nhiên không thích nói chuyện với các huynh đệ khác trong nhà, nhưng khi Kha Dung đến gần hắn, hắn vẫn rất bình thản. Không biết Kha Dung cười nói vào tai hắn cái gì, chỉ thấy Tiêu Vĩnh Hân lấy một nắm hạt dẻ, bóc vỏ cho Kha Dung ăn.

Bên cạnh có mấy vị tỷ muội Tiêu gia mở miệng trêu ghẹo nhưng Tiêu Vĩnh Hân vẫn không có phản ứng gì, chỉ chăm chú bóc hạt dẻ cho Kha Dung.

A La nhìn cảnh này, trong lòng thầm giật mình, nắm tay nhỏ dưới ống tay áo nhịn không được run lên.

Cảnh tượng kiếp trước hiện ra rõ ràng trước mắt nàng.

Tiểu nam hài tươi cười dịu dàng bóc hạt dẻ, bỏ vào tay nàng!

Thay đổi, thật sự thay đổi, tất cả đều thay đổi.

Không riêng một mình nàng thay đổi, ngay cả Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung cũng thay đổi.

Nàng ngẩn ngơ nhìn chằm chằm hai người cách đó không xa, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn.

Giờ khắc này, nàng thậm chí có chút mờ mịt, không rõ mình vẫn là Diệp Thanh La bị giam dưới thủy lao mười bảy năm, hay là A La bảy tuổi được nuông chiều sung ái.

"A La tỷ tỷ, chúng ta cũng qua kia xem một chút, có được không?"

Thanh âm năn nỉ của Diệp Thanh Huyền vang lên bên tai, A La chợt hồi thần, không hiểu nhìn Diệp Thanh Huyền.

Diệp Thanh Huyền chớp chớp mắt, ngờ ngẩn vô tội nói: "Ta cũng muốn đi xem nài."

Nại?

Lúc này A La mới nhớ ra hình như Tiểu Kính Viễn được người khác tặng một đôi bạch lộc, vẫn nuôi tại hậu viện Tiêu gia. Thình thoảng A La còn đi thăm bọn chúng, thấy chúng sinh được mấy con nai con.

"Àn, chúng ta cũng qua xem đi."

Diệp Thanh Huyền thấy A La đồng ý, lập tức tươi cười rạng rỡ, nàng chỉ sợ A La không đi thì mình cũng không thể đi được.

Tiểu nữ hài, tuy bởi vì mẫu thân ân cần chỉ bảo mà sớm nghĩ đến chuyện kết thân, nhưng dù sao vẫn là hài từ bảy tuổi, vừa nghe có bạch lộc mới lạ, đương nhiên sẽ nhịn không được muốn đi xem.

Hơn nữa, mấy vị thiếu gia Tiêu gia đều đi qua đó, đúng lúc nàng có thể mượn cơ hội nói chuyện.

A La và Diệp Thanh Huyền nắm tay nhau, cùng các thiếu gia, cô nương đi qua, một đoàn trùng trùng điệp điệp. Trong lòng A La có tâm sự, cố ý liếc nhìn về phía Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung vài lần, chỉ thấy Tiêu Vĩnh Hân đi phía trước, Kha Dung leo đèo theo sau, mở miệng ngậm miệng gọi Vĩnh Hân ca ca, có vẻ thân mật.

A La khẽ nhủ mảy, thầm nghĩ đời trước cũng không thấy Kha Dung thân cận Tiêu Vĩnh Hân như vậy a.

Nhưng ngẫm lại, có lẽ là có thân cận mà mình không để ý thôi? Tóm lại, hẳn là năm Kha Dung mười tuổi mới đến Tiêu gia, khi đó mình chưa gặp Kha Dung được mấy lần thì làm sao biết được ngày thường nàng ấy và Tiêu Vĩnh Hân chung đụng thế nào.

Chẳng qua... khi có mặt mình thì Tiêu Vĩnh Hân đều chỉ một lòng quan tâm mình, căn bản không thèm chú ý Kha Dung.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện.

Nếu như Kha Dung vẫn luôn thích Tiêu Vinh Hân, quan hệ hai người cũng rất tốt, nhưng chỉ cần có mặt mình, Tiêu Vinh Hân liền chỉ vây quanh mình, vậy chẳng phải sẽ khiến Kha Dung sinh lòng ghen ghét?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng Kha Dung chính là người giả mạo mình.

Nếu thật sự là Kha Dung, vì sao nàng ấy giả mạo mình?

Bởi vì trong lòng nàng ấy thích Tiêu Vinh Hân, nhưng mình lại đoạt mất Tiêu Vinh Hân, cho nên nàng ấy mới trả thù mình?

Vậy... Tiêu Vinh Hân thì sao, hẳn có biết thế từ mình đã sớm thay người hay không, biết rõ là giả mà vẫn thuận tay đẩy thuyền hay thật sự bị lừa gạt?

Trong lòng A La rối loạn, đang miên man suy nghĩ thì đã đến hậu viện Tiêu gia, bên này không gian trống trải, đập vào mắt là một mảnh lau sậy và cam thảo, tuy cảnh sắc không phồn hoa đẹp đẽ như chỗ khác, nhưng tại Yến Kinh tắc đất tắc vàng, mảnh đất trống này xa hoa lãng phí cỡ nào.

Diệp Thanh Huyền có chút hưng phấn, phải biết nữ nhi nhà phú quý, lớn như vậy còn chưa bao giờ ra khỏi Yến Kinh, mặc dù thỉnh thoảng có theo mẫu thân đi biệt viện ở mấy ngày thì cũng chỉ là một hai năm mới có một lần, ngày thường làm sao thấy được cảnh sắc này.

"A La tỷ tỷ, người xem, bạch lộc ở bên kia, còn có cả bạch mã!" Diệp Thanh Huyền hô lên như vậy có vẻ thiếu quy củ.

Nhưng cũng may tiểu thư Tiêu gia cũng không cười nhạo, ngược lại còn thân thiết kéo tay hai người các nàng cùng đi vào xem.

Tiêu Nhị thiếu gia Tiêu Vinh Trạch đi tới, tay xách một cái sọt đựng đầy cỏ xanh: "Đội lát nữa các muội cầm qua đút cho ngựa và nai, chúng nó thích ăn cái này!"

Tiêu Tứ cô nương Tiêu Hoài Cẩm phì cười, cố ý nói: "Nhị ca nghĩ ra ý kiến hay, vậy người cầm giúp chúng ta luôn đi, chúng ta là nữ hài nhi làm sao cầm nổi, hiếm khi thấy người tự hiến ân cần như vậy a!"

Tiêu Vinh Trạch len lén liếc nhìn A La, ngược ngùng gãi gãi đầu: "Cũng được, vậy ta liền giúp các muội cầm đi."

Tiêu Hoài Cẩm và Diệp Thanh Huyền thấy vậy đều bật cười, trong lòng A La có tâm sự, muốn cười cũng không cười nổi, đành miễn cưỡng mím môi.

Đúng lúc này bỗng nghe thấy vài đệ tử Tiêu gia hô "Thất thúc", A La vội vàng xoay người nhìn qua, thấy Tiêu Kính Viễn và một nam nhân tầm 40 tuổi đang đi về hướng bên này.

A La cảm thấy nam nhân kia nhìn quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một lát liền đoán ra, đây chính là Binh bộ thượng thư Tôn Vinh Triết.

Gặp một đám cô nương, thiếu niên bá kiến, Tiêu Kính Viễn khó tránh khỏi phải giới thiệu từng người với Tôn Vinh Triết, biết bọn họ cũng muốn đi xem nai, vì thế một đám người dứt khoát đi cùng luôn.

Diệp Thanh Huyền dù sao cũng là tiểu cô nương chưa trải đời, thấy có người ngoài đi cùng thì không khỏi thấp thỏm, nắm chặt tay A La hơn.

A La vừa đi theo mọi người, vừa lén nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Nàng tuy là tiểu hài tử nhưng trải qua một đời, kiến thức và kinh nghiệm không thể so với những hài tử cùng lứa, nàng hiểu rõ xung quanh có rất nhiều người không thể dựa vào.

Nhưng theo bản năng, nàng sinh ra tâm ý lại đối với Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn làm người chính trực, xử sự công bằng, tính tình cao thượng, nếu như hắn đồng ý giúp mình thì tất nhiên là quá tốt. Nếu không giúp, hẳn cũng sẽ không làm ra chuyện bỏ đá xuống giếng.

A La cắn môi, nghĩ tới tình cảnh ngày đó hắn cứu mình, sau đó còn đưa được hoàn cho mình dùng.

Hắn... hẳn là sẽ giúp mình đi.

Không phải lúc trước hắn đã đáp ứng sẽ nghĩ cách giúp phụ thân được điều về kinh sao?

Nghĩ tới đây, A La nhận không được liếc nhìn qua, chỉ thấy Tiêu Kính Viễn đang nói gì đó với Binh bộ thượng thư Tôn Vinh Triết, không hề có ý nhìn về hướng này.

Nàng đảo đảo mắt, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào tìm cơ hội nói chuyện riêng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Editor: Tường An

Hôm nay Tiêu Kính Viễn mời Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân đến nhà làm khách, nhân tiện qua xem hai con bạch lộc nuôi trong vườn, không ngờ lại gặp một đám tiểu cô nương, thiếu niên lủi rủ kéo nhau đến xem nai.

Hắn dĩ nhiên có nhìn thấy A La trong đó, nàng giống như một con mèo nhỏ mở đôi mắt trong veo giao hoát nhìn về hướng bên này. Hắn không khỏi buồn cười, thầm nghĩ nàng hẳn là bận tâm chuyện điều động cha nàng trở về.

Nhắc tới cũng khéo, hôm nay hắn cũng vừa nhắc tới Diệp Trường Huân với Tôn đại nhân, đã giải quyết xong chuyện điều Diệp Trường Huân về Yên Kinh, đang muốn tìm cơ hội báo cho nàng biết, nào ngờ đúng lúc gặp ở đây.

Chẳng qua, nhìn bộ dáng lén la lén lút của nàng, hắn cũng không có ý định lập tức nói cho nàng biết, trước hết cứ để nàng thấp thòm một lát đi.

Vì thế, đáng thương A La cứ liên tục ra sức nháy mắt với Tiêu Kính Viễn, còn kém làm mặt quỷ với hắn luôn, ai biết nháy đến mức mắt muốn rút gân mà Tiêu Kính Viễn căn bản không có phản ứng gì.

Nàng không khỏi có chút uể oải, chắc không phải trước kia nàng đã hiểu lầm hắn chứ, thật ra hắn không phải người chính trực, tốt bụng như nàng nghĩ?

Thấp thỏm lo lắng một hồi, đoàn người đã đi tới gốc cây chỗ hai con bạch lộc đang nằm, nhìn chúng có vẻ mệt mỏi, ỉu xiu.

Hai hạ nhân chăm sóc nai thấy Thái gia nhà mình cùng các cô nương, thiếu gia đi tới, vội tiến lên thỉnh an rồi bẩm báo tình huống của bạch lộc.

Tiêu Kính Viễn thấy hai con bạch lộc không có tinh thần, cúi đầu nằm đó, trong lòng cũng cả kinh, lập tức đi tới xem xét. Hai hạ nhân kia bẩm báo rõ ràng, không dám giấu diếm, thì ra hôm qua chúng nó còn rất tốt, nhưng sáng nay lại phát hiện chúng không được linh hoạt như thường ngày. Có điều, hai con bạch lộc này được đưa tới vội vàng, vị đại phu chăm sóc chúng lại bị bệnh chưa kịp vào kinh, cho nên bây giờ không ai xem bệnh cho chúng. Bọn họ cũng đã đi mời đại phu, đáng tiếc Yên Kinh tuy có đại phu chuyên xem bệnh cho thú nhưng đều chưa từng gặp loại nai này, lúc bọn họ đến thú y quán, mấy vị đại phu biết hai con bạch lộc này quý giá, không ai dám kê đơn thuốc.

Tiêu Kính Viễn nghe xong, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng sờ sờ sừng nai.

Các vị cô nương, thiếu gia cũng lo lắng, đều kí thác hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Chẳng qua, Tiêu Kính Viễn là tướng quân chinh chiến sa trường, là lương đồng triều đình, nhưng lại không phải đại phu chuyên xem bệnh cho thú vật.

Cho dù hắn biết bắt mạch cho người, cũng sẽ không biết bắt mạch cho nai.

Hắn nhíu mày nhìn hai con nai một lúc, cuối cùng mở miệng: "Tốt xấu gì cũng mời đại phu đến xem thử."

A La đứng một bên nhìn bạch lộc, tính ra nàng và chúng cũng xem như quen biết đã lâu, còn từng tận mắt thấy chúng sinh nai con đấy.

Hai con nai này vẫn giống như trong trí nhớ, tứ chi thon dài, hai cái sừng ưu nhã, lông toàn thân trắng muốt, vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, chỉ có đôi mắt đen như bảo thạch giờ đây lộ vẻ tiều tụy.

A La hơi đau lòng, cẩn thận quan sát một phen, sau đó nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên liền nghe thấy trong bụng chúng phát ra tiếng động giống như dòng khí sôi trào.

Trong lòng nàng đã có suy đoán, nhin không được mở miệng đề nghị: "Hay là chúng ăn phải thứ gì nên bỏ ăn."

Hai hạ nhân kia vừa nghe liền tức giận: "Cô nương không thể nói như vậy, trước giờ chúng ta phụ trách chăm sóc hai con bạch lộc chưa từng phạm sai lầm gì, hôm nay cũng cho nó ăn như mọi ngày, sao có thể tự dưng bỏ ăn?"

A La tất nhiên biết hai người này sợ bị trách phạt nên mới tức giận nói thế, nàng nhàn nhạt nói: "Ta cũng không phải đại phu, làm sao biết cái này, ta thấy bụng chúng nó hơi phình lên nên mới suy đoán thế thôi. Rốt cuộc là thế nào, đương nhiên mời đại phu tới mới biết được."

Nhưng vấn đề là, đại phu ở đâu ra? Vị đại phu chuyên xem bệnh cho hai con nai này chỉ sợ bây giờ còn cách kinh thành vài trăm dặm đấy!

Mọi người nhất thời không nói gì, hai hạ nhân kia hai mặt nhìn nhau, các tiểu thiếu gia, cô nương đều thương xót mà bất đắc dĩ nhìn bạch lộc.

Binh thường bọn họ chưa từng thấy con nai nào toàn thân trắng muốt, ưu nhã xinh đẹp, lại có đôi mắt đen như bảo thạch vậy. Lão thái thái cũng nói, hai con nai này có linh tính, phải nuôi dưỡng cho tốt.

Không ngờ mới đưa đến Tiêu gia không lâu lại bị bệnh như vậy?

Mặt ai cũng như đưa đám, bọn họ thật sự rất thích hai con bạch lộc này.

Đột nhiên, Tiêu Kính Viễn dời mắt nhìn về phía A La.

"Tam cô nương, vì sao ngươi đoán là chúng nó bỏ ăn?"

A La có thể cảm nhận được, ánh mắt hắn nhìn mình tràn ngập kỳ vọng.

Nhớ tới vừa rồi hắn không thèm nhìn mình một cái, trong lòng nàng có loại cảm giác không nói nên lời, một chút đắc ý, một chút kiêu ngạo, còn có chút vui sướng vì hắn rốt cuộc nhìn thấy mình.

Nàng hơi mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ bình tĩnh, thân nhiên nói: "Ta thấy bụng chúng nó hơi phình lên, nhìn giống như bị đầy bụng."

"Đầy bụng?" Tiêu Kính Viễn lại nhìn về phía hai con nai, hắn thật sự không nhìn ra cái gì.

"Nếu không, ngươi vỗ nhẹ hoặc sờ bụng chúng nó xem? Hoặc là dứt khoát áp tai vào nghe một chút?"

A La nghĩ, mình có thể nghe thấy tiếng động trong bụng chúng, Tiêu Kính Viễn là người luyện võ, nhĩ lực tất nhiên rất tốt, cẩn thận lắng nghe chắc cũng có thể nghe được gì đó đi?

Hai hạ nhân kia thấy vậy, tiến lên nói: "Thất gia, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng, hai con nai hôm nay đột nhiên bị bệnh không rõ nguyên nhân, chúng nó..."

Nhưng mới nói đến đây liền bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Kính Viễn liếc qua, hai người lập tức ngậm miệng.

Tiêu Kính Viễn ngồi xổm bên cạnh hai con nai, cẩn thận sờ vào bụng chúng, quả nhiên cảm thấy cái bụng hơi phình lên, lại đến gần áp tai nghe ngóng, đúng là bên trong có âm thanh bất thường.

Im lặng một lát, hắn ngẩng đầu nhìn A La, lại thấy nàng làm bộ không để ý, ngẩng đầu nhìn trời, căn bản không nhìn về phía này.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Tam cô nương, hai con nai này thoạt nhìn đúng là bị đầy bụng, ngươi có biện pháp gì không?"

A La khẽ cắn môi, cố ý nói: "Thất gia, ta chẳng qua chỉ là tiểu hài tử làm sao hiểu được cái này, nhưng mà mỗi lần Vương Tài nhà ta vị đầy bụng, ta liền cho nó uống chút nước muối rồi giúp nó xoa bụng thông khí!"

"Vương Tài?" Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Thì ra Tam cô nương còn nuôi chó."

A La lắc đầu, thanh âm giòn tan: "Không không không, đó là con mèo ta và lão tổ tông nuôi!"

Mèo? Mèo tên Vương Tài?

Trong đám người có một tiểu thiếu gia nhin không được "phốc" một tiếng bật cười.

Có lẽ bởi vì cổ nhin cười cho nên tiếng "phốc" kia có chút áp lực, giống như tiếng đánh rắm.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, khóe miệng co quắp, muốn cười nhưng lại không thể không nhin xuống.

Thất thúc là nhân vật không thể đắc tội, bọn họ không dám lỗ mãng trước mặt Thất thúc.

Về mặt Tiêu Kính Viễn vẫn nghiêm túc: "Tam cô nương nói đúng, hai con nai này có lẽ thật sự bị đầy bụng."

Nói xong, hắn nhìn về phía hai hạ nhân kia: "Cứ làm theo ý của Tam cô nương thử xem."

Hai người kia dĩ nhiên cực kỳ không tình nguyện, nhưng Tiêu Kính Viễn đã hạ lệnh, bọn họ không thể không làm.

Trong lúc hai hạ nhân bận rộn chăm sóc bạch lộc, Binh bộ thượng thư đi báii kiến Tiêu đại lão gia, còn những người khác đứng đó đều cảm thấy không ổn, chỉ vì cái âm thanh giống như đánh rắm kia thật sự quá gây chú ý, cứ cảm thấy ánh mắt sắc bén của Thất thúc đảo qua như đang hoài nghi bọn họ.

Thế là cả đám hai mặt nhìn nhau, dưới lòng bàn chân như bôi dầu, đều tự tìm lý do chuẩn mất.

Diệp Thanh Huyền cũng chạy theo tỷ muội Tiêu gia, duy chỉ có A La bị Tiêu Kính Viễn giữ lại.

Một lớn một nhỏ, một cao một thấp đứng dưới tàng cây, một người cố ý ngẩng đầu nhìn trời, một người nhiu mày nhìn kỹ, đều không nói gì.

Qua nửa ngày, Tiêu Kính Viễn nhìn nữ hài khẽ mím môi trước mắt, bất đắc dĩ cười nói: "Tam cô nương, có việc gì thì cứ nói là được."

"Ta mới không có việc gì đâu!" A La đáp lưu loát dứt khoát.

"Nga, người không có gì muốn hỏi?"

"... Không có!" A La mạnh miệng.

Nàng cũng không tin hẳn vốn dĩ đã đồng ý giúp mình, vừa rồi lại giúp hẳn xem bạch lộ, chẳng lẽ hẳn còn có thể không nói sao?

Mới không tin đâu!

"Người biết vị đại nhân vừa rồi đi cùng ta là ai không?"

"Không biết!" nàng cũng không phải thật sự là tiểu hài tử bảy tuổi, đương nhiên biết, nhưng dù biết cũng phải làm bộ như không biết.

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, bất đắc dĩ cười: "Đó chính là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, lệnh điều động tướng sĩ biên quan lần này đều do hắn đề ra rồi dâng lên Hoàng thượng xem xét phê duyệt."

Nàng đương nhiên biết, nhưng cha nàng rốt cuộc thế nào, có thể trở về hay không? Chắc là hẳn muốn hẹn vị đại nhân kia cùng thưởng nai, sau đó nói chuyện cha nàng đi? Hiện tại không thưởng nai được nên không biết phải mở lời thế nào sao?

A La cuối cùng nhịn không được lên lút lờm Tiêu Kính Viễn một cái, muốn xem xem hẳn rốt cuộc có ý tứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên biết nàng đang âm thầm nhòm qua đây.

Về mặt kia rõ ràng hẳn không thể lập tức chạy tới ép hỏi, lại cố gắng chịu đựng, bày ra bộ dáng kiêu ngạo nhìn trời, khiến hẳn nhịn không được muốn cười.

Hắn thậm chí nhớ tới con sóc nhỏ hẳn từng nuôi ở biên thành, mỗi khi thèm ăn đều đòi theo hạt dẻ trong tay hẳn, đôi mắt nhỏ kia quả thật giống y tiểu cô nương trước mắt.

Hại hẳn cơ hồ muốn bóc hạt dẻ đút cho nàng ăn.

Khóe miệng hẳn giật giật, cố nhịn cười, nhướng mày, ra vẻ bình tĩnh nói: "Tam cô nương, hôm nay đa tạ người nhắc nhở, nếu hai con nai không có gì lo ngại, Tiêu mỗ nhất định sẽ tự mình đến cửa cảm tạ."

Hắn ngẩng đầu nhìn trời: "Sắc trời không còn sớm, Tam cô nương là nữ nhi cũng không tiện ở lại đây lâu, Tiêu mỗ sẽ sai người đưa Tam cô nương qua phòng lão tổ tông, tránh cho hai vị lão nhân gia lo lắng."

Ể... A La tròn tròn mắt, như vậy sao được!

Nàng không muốn đi, ít nhất không thể cứ đi như vậy!

Nàng còn một đống chuyện muốn tìm hẳn xử lý đây!

Tiêu Kính Viễn là nhân vật bậc nào, thậm chí A La sống hai đời cũng không khôn khéo bằng một đầu ngón tay của hẳn, hẳn lập tức nâng tay làm tư thế mời: "Tam cô nương, thỉnh."

A La thật sự nóng nảy, sớm quăng bộ dáng kiêu ngạo lên chín tầng mây, cũng không quan tâm mặt mũi gì nữa, dậm chân nói: "Thất gia, chuyện lúc trước người đáp ứng ta thì sao!"

Tiêu Kính Viễn rất hợp thời bày ra vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện gì?"

A La nhìn bộ dáng không hề để bụng của hẳn, kinh ngạc tròn tròng mắt.

Thì ra hẳn không tốt như mình nghĩ, căn bản là đồ nói không giữ lời? Uống công nàng tín nhiệm hẳn như vậy.

Nếu hẳn thật sự không phải loại người một lời nói đáng giá ngàn vàng, vậy sau này mình còn có thể trông cậy vào ai đây?

Tuy A La cảm thấy Tiêu Kính Viễn không phải người như thế, nhưng lúc này tâm tình đang lo sợ bất ổn, lại nghĩ đến Kha Dung làm người ta sồn tóc gáy, còn có Tiêu Vĩnh Hân khác xa đời trước kia, nhất thời cảm thấy nặng trĩu sinh sống lại quả thật từng bước gian nan, không biết cuối cùng sẽ rơi vào kết cục gì!

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi cảm thấy bị thương.

Tiêu Kính Viễn chỉ thấy sắc mặt tiểu nữ hài trước mắt lúc đỏ lúc trắng, đôi mắt trong veo linh động kia chợt trở nên thất vọng và uể oải, sau đó rung rung ướt át, rồi từng giọt nước mắt như trên châu thi nhau rơi xuống.

Mặc dù hần đã trải qua bao nhiêu sóng gió nhưng nhất thời cũng hơi ngây ra.

Này... tiểu cô nương này sao tự dưng lại khóc a?

A La vừa tức vừa khổ, nàng che miệng, hai mắt rung rung bị phản nhìn hần: "Thất gia, uống công ta tin người, tin nhiệm người như cha mình, thì ra người chỉ đang trêu chọc ta mà thôi! Không nói lúc trước, hôm nay tốt xấu gì ta cũng giúp người đưa ra ý kiến chữa bệnh cho bạch lộc, người, người làm sao có thể đối xử với ta như thế!"

Tiêu Kính Viễn theo bản năng muốn vươn tay đỡ nàng, nhưng hần còn chưa thành thân, dĩ nhiên cũng không có con nhỏ, làm sao biết cách đỡ con nít, ngữ khí cứng ngắt nói: "Người, người đừng khóc a..."

A La càng nghĩ càng ủy khuất: "Người, người xấu xa... không ngờ người lại là người như thế..."

Hần xấu xa? Không ngờ hần là người như thế?

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, nhếch môi muốn nói gì đó, nhưng mà hần nên nói cái gì bây giờ?

Bên kia, Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân bái kiến Tiêu đại lão gia xong liền muốn qua đây xem Tiêu Kính Viễn chữa trị cho bạch lộc thế nào rồi, ai ngờ vừa đến thì thấy một tiểu nữ hài trắng trẻo xinh xắn đang nước mắt nước mũi tèm lem, còn Tiêu Kính Viễn bên cạnh thì chân tay luống cuống.

Thấy vậy hần liền vui vẻ.

Phải biết, hần nhìn Tiêu Kính Viễn từ nhỏ lớn lên, biết đứa nhỏ này là người đáng tin cậy, tính tình cương nghị, bình tĩnh trầm ổn, trời sinh nghiêm túc, ít nói, từ sau bốn năm tuổi Tiêu Kính Viễn hiểu chuyện, hần còn chưa bao giờ thấy đứa nhỏ này chân tay luống cuống như vậy đâu.

Hần lập tức giờ tay vuốt vuốt chòm râu, cười ha ha nói: "Kính Viễn, người lớn như vậy mà còn ở đây khi dễ tiểu hài tử sao?"

Dứt lời, hần cúi đầu nhìn A La.

Vừa nhìn, hần có chút ngoài ý muốn.

Lúc này vì có rất nhiều tiểu hài tử, hần cũng không nhìn kỹ cho nên không phân biệt được ai với ai, bây giờ cẩn thận đánh giá mới phát hiện tiểu nữ hài này da dẻ trắng hồng mềm mịn, ngũ quan tinh xảo, tuy khóc đến hoa lệ dài vù nhưng hàng mi phảng phất như bao phủ một tầng sương mù mờ ảo, thanh nhã mà khí khái.

Bây giờ còn nhỏ, đợi lớn thêm một chút còn không biết sẽ tuyệt sắc cỡ nào.

Hần không khỏi kinh ngạc, lại thấy bộ dáng nàng khóc đáng yêu như vậy, lập tức sinh lòng yêu thương.

Tiểu nữ hài xinh xắn như vậy khiến người ta nhìn không được muốn cưng chiều hơn một chút.

Hần đã có một cháu trai, hai cháu gái, nhưng không đứa nào đáng yêu, chọc người thích như tiểu cô nương trước mắt.

Thế là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân tươi cười hòa ái, hỏi: "Tiểu cô nương, người mấy tuổi, là phòng nào, sao lại khóc thành như vậy?"

Rồi cố tình nhìn sang Tiêu Kính Viễn bên cạnh: "Chắc không phải là hần khi dễ người chứ? Đừng sợ, cứ nói với gia gia, gia gia sẽ làm chủ cho người!"

A La không ngờ đang khóc lại gặp một người như vậy.

Nàng lau nước mắt nhìn qua, đây không phải vị Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân vừa nãy sao?

Vị Tôn đại nhân này chính là nhân vật có quyền lực quân cha nàng đó.

A La lập tức ngưng khóc, tiến lại gần Tôn đại nhân, thanh âm nhỏ nhẹ hô: "Tôn gia gia."

Tôn đại nhân nghe vậy liền vui vẻ: "Người còn biết ta họ Tôn?"

A La vội gật đầu: "Đương nhiên biết, đương nhiên biết, ngài là Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, trước kia ta từng nghe cha ta nhắc tới người, cha nói

cha rất bội phục những nhân vật anh hùng. Tôn đại nhân đứng thứ nhất!"

Chiều vỗ mông ngựa này kỳ thật có vẻ không đủ chân thật, ít nhất A La mới bảy tuổi không nên biết nịnh nọt như vậy, chẳng qua, A La mơ hồ nhớ được, vị Tôn đại nhân này rất thích người khác coi hắn là anh hùng. Bởi vì ngày thường, hắn thích nhất là kể chuyện xưa của mình cho mấy vị cháu trai nhà hắn "Năm đó gia gia đánh trận ở chiến trường Tây Bắc..."

Tôn đại nhân nghe A La nói vậy, kinh hãi trợn tròn mắt, khó tin nhìn A La: "Người còn nhỏ như vậy mà biết ta, có thể thấy đây chính là do phụ thân người dạy người đi!"

A La gật đầu: "Đúng a, cha ta từng đề cập chuyện này với ta, chỉ tiếc hắn ở biên quan đóng quân nhiều năm, ngày thường chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên cũng không thể kể nhiều chuyện cho ta nghe."

Đáng thương Diệp Trường Huân công minh chính trực còn không biết mình đã bị nữ nhi lôi kéo cùng vỗ mông ngựa.

Tôn đại nhân vốn cho rằng nàng là nữ nhi Tiêu gia, giờ nghe nàng nói vậy, cũng không nhớ ra Tiêu gia có vị nào đóng quân biên quan, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn là ai chứ, tất nhiên nhìn ra chút tâm tư của A La.

Tiểu cô nương vốn dĩ đang khóc lóc nhìn mình, vẻ mặt thất vọng khó chịu, vậy mà nháy mắt đã nín khóc mỉm cười, trời quang mây tạnh, sau đó cũng không thêm liếc nhìn mình cái nào.

Tự làm tự chịu, chính là nói hắn hiện giờ.

Thấy Tôn đại nhân nhìn về phía mình, hắn thần nhiên nói: "Đây là cô nương Nhị phòng Tấn Giang Hầu phủ, xếp hàng thứ ba."

Khuê danh của nữ hài nhi không thể dễ dàng nói với người khác, cho nên hắn chỉ nói thân phận và thứ hạng của nàng trong nhà.

Tôn đại nhân nghe vậy liền biết đây chính là nữ nhi của vị Diệp Nhị lão gia Diệp Trường Huân kia.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt hắn kỳ quái nhìn Tiêu Kính Viễn một cái, sau đó cúi đầu, thân thiết hỏi A La: "Thì ra là Diệp Tam cô nương, vậy người có muốn phụ thân người trở về hay không?"

A La nghe lời này, nhất thời kinh hãi.

Gậy trúc đưa tới trước mặt người, thử hỏi người có bò hay không!

Nàng lập tức bò lên cây gậy: "Muốn, đương nhiên muốn, tiểu nữ ngày ngày ngóng đêm mong phụ thân trở về, đến lúc đó cha con đoàn tụ, để tiểu nữ làm tròn hiếu tâm."

Tôn đại nhân nhìn bộ dáng tiểu cô nương nôn nóng khẩn trương không hề che giấu, cảm thấy thật thú vị, vuốt râu cười ha ha nhìn Tiêu Kính Viễn: "Kính Viễn, người nói chuyện này nên làm thế nào?"

Tiêu Kính Viễn đen mặt, thần nhiên nói: "Kính Viễn không biết, dĩ nhiên tất cả đều thỉnh Tôn đại nhân làm chủ."

Tôn đại nhân nhìn bộ dáng nhặt nhẻo của hắn, càng cười to hơn, lại quay đầu nói với A La: "Tam cô nương không cần lo lắng, lệnh tôn có thể về kinh trước năm mới!"

"Thật sao?" A La nghe tin này, vui sướng suýt nữa nhảy cẫng lên, "Tôn gia gia, ngài thật tốt!"

A La thật sự không ngờ, vừa thất vọng đối với Tiêu Kính Viễn, đảo mắt liền gặp trọng thần triều đình Binh bộ thượng thư Tôn đại nhân, mà vị Tôn đại nhân này tính tình thật quá tốt, đối với mình gần gũi hòa ái, chứ ai như Tiêu Kính Viễn cổ quái kia.

Theo lời đề nghị của Tôn đại nhân, Tiêu Kính Viễn dẫn nàng qua phòng Tiêu lão thái thái gặp tổ mẫu nàng.

Đọc đường đi, nàng không thêm để ý đến Tiêu Kính Viễn, chỉ lo vui vẻ đi đằng trước.

Nếu phụ thân có thể trở về, mọi chuyện đều có phụ thân làm chủ, ngưi thân quý xà gì đó, nàng cũng không phải sợ, cần gì nhất định phải dựa vào vị Thất thúc mặt lạnh này chứ?

"Tam cô nương." Tiêu Kính Viễn nghiêm mặt nhìn nữ hài vui vẻ nhảy nhót phía trước, rốt cuộc nhịn không được gọi.

"Di, là ai kêu ta?" A La giả bộ nhìn trái nhìn phải.

Tiêu Kính Viễn đương nhiên biết nàng cố ý, bắt đắc dĩ thở dài: "Vừa rồi hai hạ nhân chăm sóc nai đến bắt báo, hai con bạch lộc kia đã khỏi bệnh, lời Tam cô nương nói quả nhiên là thật, Tiêu mẫu vô cùng cảm kích. Nếu Tiêu mẫu có chỗ nào đắc tội cô nương, kính xin chớ trách."

A La nghe vậy, bĩu môi nhìn trời, cố ý nói: "Ngươi rõ ràng đã đáp ứng với ta, chính ngươi lại quên mất!"

Tiêu Kính Viễn lại thờ dài.

Hắn luôn là người giữ lời hứa, tất nhiên nhớ rõ chuyện này, hơn nữa trên thực tế hắn đã đề cập với Tôn đại nhân rồi, nếu không thì lúc này Tôn đại nhân đã không dùng ánh mắt nghi hoặc, kỳ quái nhìn mình.

Nhưng ai bảo hắn nghĩ một đằng nói một nẻo chứ, cuối cùng lại tặng không ân tình cho người khác.

Tuy Tiêu Kính Viễn hẳn xưa nay không làm loại chuyện lấy lòng, nhưng bây giờ vô duyên vô cớ chọc tiểu hài tử giận đối với mình à!

"Là lỗi của Tiêu mỗ." ngữ khí Tiêu Kính Viễn cứng ngắc, đành phải thừa nhận sai lầm.

Hắn quả thật có sai, sai ở chỗ không nên trêu chọc tiểu hài tử!

A La có chút khó tin nhìn nam nhân cao cao tại thượng này, nàng không ngờ hắn lại nhận lỗi với mình.

Phải biết, đời trước vị Thất thúc này tính tình cứng nhắc lãnh đạm, không biết nói đùa với văn bối, lạnh lùng xa cách đến mức không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Hắn trực tiếp nhận lỗi như vậy, ngược lại khiến nàng hơi ngượng ngùng.

A La giờ tay sờ sờ lỗ tai mình, hơi cúi đầu, mím môi nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, kỳ thật cũng không thể trách ngươi..."

Ai bảo nàng có tình già vờ chứ...

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng ngượng ngùng của tiểu nữ hài, một lúc sau đột nhiên nở nụ cười.

Hắn thật không biết mình là thế nào, dù gì cũng là tướng quân chinh chiến sa trường, thế mà ở đây chơi trò giận đối với tiểu hài tử?

Nàng nói cái gì thì chính là cái đó, nếu nàng muốn giả vờ, hắn liền biết thời biết thế thuận theo là được.

"Ngươi cười cái gì à!" A La vất vả lắm mới mở miệng nhận sai, người này thế nhưng còn cười?

"Tam cô nương, chuyện điều phụ thân ngươi về kinh đúng là ta nói không giữ lời, hôm nay ngươi lại giúp ta một đại ân, ta tất nhiên phải hảo hảo cảm tạ ngươi." Tiêu Kính Viễn nghiêm trang nói.

"À? Vậy ngươi tính cảm tạ ta thế nào?" hai mắt A La sáng lên, nàng dĩ nhiên biết, lời Tiêu Kính Viễn nói rất có phân lượng.

Huống chi, trong lòng nàng có rất nhiều chuyện muốn nhờ hắn giúp, chẳng qua là ngại mở miệng thôi, bây giờ có cơ hội nhất định phải nắm chắc!

"Tam cô nương có chuyện gì, cứ nói với ta là được." Tiêu Kính Viễn hào phóng nói.

A La đảo mắt vài cái, đã có chủ ý hay, dùng hoài không hết!

"Ta yêu cầu cái gì ngươi đều có thể làm được sao?"

"Chỉ cần không phải chuyện phạm pháp, thương thiên hại lý, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của Tiêu mỗ, ta nhất định dốc toàn lực." Tiêu Kính Viễn lập tức thêm vào hai chữ "chỉ cần".

Cũng may A La căn bản không để ý hai chữ này, dù sao nàng không bảo hắn làm chuyện xấu là được.

"Kỳ thật ta cũng không có quá nhiều chuyện cần ngươi giúp đỡ, nhưng có một việc, nếu Thất thúc có thể đáp ứng ta, vậy chúng ta liền xóa chuyện hôm nay." A La cười hi hi nói.

"Việc gì?" Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương ý cười đầy mặt, nhất thời có dự cảm không tốt.

Cái bộ dáng giáo hoạt đắc ý kia, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Editor: Tường An

A La mỉm môi cười khê, thông thả nói: "Thất thúc, người cũng biết, một tiểu hài tử như ta vừa bận tâm cha mẹ vừa lo lắng ca ca, thật sự không dễ dàng..."

"Ân?" càng nghe cái ngữ khí kéo dài của nàng, hắn càng cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Thật sự chưa từng nghĩ, tiểu hài tử tuy nhỏ mà tâm nhãn nhiều như vậy.

"Người nói ta cần nhất là cái gì?" A La ngại nói thẳng ra, từ từ dẫn dắt hắn.

Tiêu Kính Viễn nhớ tới lời lúc trước nàng nói, sắc mặt hơi đen lại, nửa ngày mới phun ra một chữ: "Cha."

A La nghe vậy, gợn ngón trở lên, lắc lắc, bất đắc dĩ nói: "Không đúng không đúng, cha ta sắp trở về rồi nha, ta không cần. Ta cần nhất bây giờ chính là một đại ca ca đối tốt với ta!"

"Ân?"

A La bất đắc dĩ, nàng cảm thấy người này có vẻ không thông suốt được, đành phải nói rõ ràng hơn một chút.

Nàng hơi cúi đầu, đảo mắt vài cái rồi nói: "Ví dụ như, đường tỷ A Dung, A Liên của ta, đại đường ca và nhị đường ca bình thường đều đối với các nàng ấy khá tốt..."

Về phần tốt thế nào, nàng gợn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn lên, bắt đầu đếm: "Có thể hỏi han ân cần, chu toàn mọi mặt, muốn ăn hoa quế cao của Quế Hưng Trai, đại đường ca mua cho! Muốn ăn vịt nướng Vạn Hương Phường, nhị đường ca mua cho! Thích sơn phấn cửa hàng nào, đều mua cho hết!"

Liệt kê xong, nàng thờ dài, bĩu môi: "Nhưng ta thì không có a!"

Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn tiểu nha đầu kẻ đông kẻ tây trước mặt, nhú mày một lúc, cuối cùng dường như hiểu được một chút: "Vậy bây giờ người muốn mua cái gì?"

A La dậm chân, không thể tin nhìn cái người đầu gối kia: "Hiện tại ta không cần mua cái gì a!"

Tiêu Kính Viễn đau đầu, nâng tay vuốt vuốt huyết thái dương, chậm rãi phun từng chữ: "Vậy người rốt cuộc muốn ta làm cái gì?"

A La cười cười, ngượng ngùng đề nghị: "Trước tiên người tạm thời làm đại ca của ta đi, có được không?"

Kỳ thật, nàng cũng không có ý tốt, lời này quả thật là công phu sư tử ngoạm.

"Đại ca?"

Tiêu Kính Viễn càng nhú mày chặt hơn.

Hắn không nghĩ đến, chỉ trong nháy mắt bối phận của mình đã hạ xuống, từ thúc thúc thành đại ca...

Nhưng A La nhìn vẻ mặt nghiêm túc và hàng mày nhíu chặt kia, hiển nhiên liền hiểu làm ý hắn, trong lòng nàng thấp thỏm, cẩn thận hỏi: "Thế nào, có thể không?"

Nếu không thể, vậy nàng chỉ có thể lui một bước mà cầu tiếp theo...

"Khụ, cũng không phải ta vu vạ người, liền lấy hạn định là một năm đi." Nàng nhanh chóng gợn một ngón tay ra, một năm, chỉ có một năm a!

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng cò kè mặc cả của nàng, trong lòng hắn bất đắc dĩ thờ dài.

Hắn thật sự không hiểu, một đứa trẻ như nàng, ngoại trừ bận tâm cha mẹ ra, còn có cái gì có thể khiến nàng nhớ mãi không quên mà đưa ra yêu cầu này?

Hắn rũ mắt, trầm mặc.

A La thấy hắn như vậy, suýt không nhịn được mà nổi giận, chắc không phải người này căn bản không muốn đáp ứng, tính dứt khoát từ chối đi? Dù sao, bây giờ hắn nói một câu "ta không đồng ý" rồi phui mông rồi đi, mình cũng chẳng có biện pháp nào.

"Thất thúc... người, người không đồng ý sao?" nàng rụt rè mở miệng, cẩn thận quan sát sắc mặt hắn.

Chỉ tiếc, mặt người này giống như tượng gỗ điêu khắc, nhìn không ra chút manh mối nào.

Này... rốt cuộc là có ý gì nha?

Tiêu Kính Viễn im lặng nửa ngày mới khẽ nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Tam cô nương, rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì, cứ nói thẳng ra đi?"

Một khuôn mặt trẻ con trắng nõn, hai búi tóc giống như hai cái sừng bò tốt, Tiêu Kính Viễn nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là tiểu nha đầu còn non nớt hơn cả mấy đứa cháu gái mình, nhưng vì sao trong cái đầu nhỏ kia lại nhiều chủ ý vậy chứ?

"Ta... ta..." thấy hần hỏi trực tiếp như thế, A La ngưng ngừng cúi đầu, cắn cắn môi, cố gắng lấy dũng khí, thanh âm nhỏ nhẹ mang theo chút ủy khuất, khẩn cầu: "Thất thúc... ta chỉ muốn nhờ ngươi giúp ta... bởi vì không ai có thể giúp ta..."

Tiêu Kính Viễn trầm mặc, nhìn tiểu nữ hài trước mắt.

A La nhất thời có chút thất lạc.

Thật ra, nàng cũng có ý muốn chơi xấu, cho rằng dựa vào chút ân tình nhỏ nhỏ, lại ỷ vào hần nhân phẩm tốt, dứt khoát thừa dịp chiếm chút tiện nghi.

Ai ngờ, người ta căn bản không hề dễ nói chuyện.

Trong lúc nàng đang chán nản, lại nghe Tiêu Kính Viễn nói: "Được, ta đáp ứng ngươi."

Giọng hần trầm thấp, tuy nhẹ nhàng nói ra mấy chữ này nhưng lại rất có trọng lượng, nhất định là lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Vào khoảnh khắc đó, A La cơ hồ cho rằng mình nghe lầm.

Làn gió hiu quạnh thổi qua kẽ lá phát ra tiếng vang xào xạc.

Nàng chợt nhớ tới, cũng trong con ác mộng kia, nàng lẳng lặng nhắm mắt trong bóng tối, lắng nghe động tĩnh bên ngoài thủy lao.

Có phải trong lòng nàng đã từng vô số lần hi vọng xa vời, ngóng trông có thể nghe thấy thanh âm của Vĩnh Hãn, nghe hần nói một câu: A La, ta tới cứu ngươi.

Chẳng qua, cuối cùng nàng vẫn không thể đợi được mà thôi.

Tiêu Kính Viễn đáp ứng xong, thấy tiểu cô nương vẫn cúi đầu như cũ, không có chút phản ứng nào, không khỏi kỳ quái hỏi: "Lại làm sao nữa?"

Chẳng lẽ không nên là vui sướng ngẩng đầu, tràn ngập kinh hi, hai mắt tỏa sáng?

A La nghe hần hỏi, càng cúi đầu thấp hơn, không dám nhìn hần.

Tiêu Kính Viễn nhìn lại thì thấy từng giọt nước mắt trong suốt trượt dài trên gò má bạch ngọc.

Hần giật mình, nửa ngày mới mở miệng được: "Sao đang yên đang lành lại khóc?"

A La lắc đầu, dùng sức lắc đầu, giống như muốn thoát khỏi cảm giác bị ai như thủy triều ập đến kia.

Nàng vờn tay lau sạch nước mắt nước mũi, chậm rãi bình tĩnh lại, ghen ngào nói: "Mới không khóc đâu!"

"Được rồi, không khóc liền không khóc đi." Hiện tại Tiêu Kính Viễn đã hiểu, thân là một người trưởng thành sắp đến tuổi nhọc quán, tuyệt đối không thể tranh đúng sai với tiểu hài tử.

Nàng nói hôm nay là mừng sáu, vì sao ngươi phải khẳng khẳng nói với nàng hôm nay là mừng tám chứ, dù sao mừng tám và mừng sáu cũng không khác nhau là bao.

A La nghe ngữ khí bất đắc dĩ, nhường nhịn của hần, không khỏi nín khóc mà cười.

Ta mặc kệ, dù sao ngươi đã đáp ứng ta, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, không giữ lời là con chó nhỏ!"

Lúc nàng nói chuyện, cái miệng nhỏ lâu bà lâu bầu, đáng yêu vô cùng.

Tiêu Kính Viễn đáp: "Ta đã nói thì sẽ giữ lời, ngươi yên tâm."

A La gật đầu: "Ta biết."

Nàng vẫn luôn biết, bởi vì Tiêu Vĩnh Hãn nói, Thất thúc là người một lời nói đáng giá ngàn vàng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết vừa rồi bị làm sao, gió thổi vào mắt à?" Tiêu Kính Viễn cũng không dám nói là nàng khóc.

A La liếc hắt một cái, chớp chớp mắt.

Hàng lông mi đen dài vũ động trên con ngươi trong trẻo như bầu trời sau mưa.

Giờ khắc này, hắt bóng dung có ảo giác, bên trong tiểu cô nương ngây thơ xinh xắn, nghịch ngợm chơi xấu này là một linh hồn đau thương.

Chỉ là chưa từng để lộ ra mà thôi.

"Thật ra cũng không có gì... chẳng qua vừa rồi đột nhiên có chút khổ sở."

A La cúi đầu, cũng không muốn nói dối nên dứt khoát ăn ngay nói thật.

"Nga..." Tiêu Kính Viễn không hỏi lại vì sao nàng khổ sở.

A La ngẩng mặt lên, nở nụ cười tươi tắn trẻ con: "Hiện tại không khó chịu."

Tất cả những nỗi khổ cực dưới đáy nước đều là một giấc mộng, bây giờ nàng là tiểu nữ hài bảy tuổi, hưởng thụ tính kiêu căng tùy hứng của tiểu hài tử, tương lai rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Nàng thờ phào một cái, cười nói: "Đúng rồi, Thất thúc, ta có một việc muốn nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Ngũ sắc phù chính bỏ hư hoàn kia... kỳ thật không cần đưa cho ta."

"Vì sao?"

"Chỉ sợ người khác sẽ hiểu lầm..." nàng không muốn bị người khác suy diễn lung tung, đặc biệt là mọi người đều cho rằng nàng sẽ định thân với Tiêu gia, tuổi của nàng bây giờ thật sự không tiện giải thích.

"Được." sắc mặt Tiêu Kính Viễn hơi lạnh xuống, nhưng vẫn đáp ứng.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, vừa ngẩng đầu lên thì gặp Lỗ ma ma đang đi về hướng này.

Tiêu Kính Viễn liền nói: "Ma ma nhà ngươi đã tới, ta đi xem hai con bạch lộc trước."

A La thấy hắt muốn đi, vội vàng hỏi: "Đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng ta, nếu ta muốn tìm ngươi thì phải làm thế nào?"

Nàng không quên, hôm nay vì có thể nói chuyện riêng với hắt, thật sự là còn khó hơn lên trời.

Mà nàng còn có rất nhiều chuyện muốn nhờ hắt giúp đỡ đó.

Tiêu Kính Viễn đã xoay người rời đi, nghe vậy cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Nếu muốn tìm ta thì cứ truyền tin cho ta là được."

"Truyền tin?" A La sốt ruột, "Nhưng truyền tin bằng cách nào a?"

"Về sau ngươi sẽ biết."

Dứt lời, người đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Tường An

Thời điểm trở lại đại sảnh đã thấy mọi người đang chờ ở đó, bởi vì A La tới muộn nên Diệp lão tổ tông nói A La vài câu: "Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, thật quá tùy hứng!"

A La cười cười: "Còn không phải tại hoa viên nhà Tiêu nải nải chơi vui quá, chúng ta liền nhịn không được ham chơi một chút."

Lời này chọc Tiêu lão thái thái vui vẻ: "Về sau A La thường xuyên đến nhà nải nải chơi, nải nải cho ngươi chơi thỏa thích!"

Lúc trò chuyện, A La chỉ đơn thuần nhìn Tiêu lão thái thái, trong mắt mang ý cười nhưng trong lòng lại nghĩ, rốt cuộc có mấy người biết đến sự tồn tại của thủy lao dưới đáy hồ Song Nguyệt? Chuyện lớn như vậy có thể giấu diếm sao?

Nghĩ vậy, A La liền quay đầu nhìn mấy vị đệ tử Tiêu gia, hoặc đứng hoặc ngồi trong phòng.

Phần đông con cháu Tiêu gia đều là người tốt, quy củ Tiêu gia rất nghiêm, trên dưới đồng lòng, giữa mẹ chồng nàng dâu và chị em dâu cũng rất ít xảy ra tranh chấp, có thể nói gia phong rất tốt, khó trách lúc trước lão tổ tông chọn Tiêu gia làm nhà chồng của nàng, là hi vọng nửa đời sau nàng có thể không sầu không lo, thoải mái mà sống.

Nhưng ai mà ngờ được mặt hồ nhìn như yên ả này lại ẩn giấu sóng ngầm mãnh liệt như vậy.

Về đến nhà, A La cùng lão tổ tông ăn tối. Lão nhân gia lớn tuổi không ăn được nhiều, sợ khó tiêu hóa. Ăn xong, A La ở lại trò chuyện với lão tổ tông một lát rồi mới qua bên viện mẫu thân.

Trước khi đi, lão tổ tông cười nói: "Gần đây lại hay qua chỗ mẫu thân ngươi, cũng không chịu bồi lão bà ta."

A La tươi cười làm nũng: "Lão tổ tông nói gì vậy, A La đây là có chí tiến thủ nha!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma cũng nói: "Đúng vậy a, bây giờ cô nương có rất nhiều bài tập, vài ngày nữa là đi học lại, trong lòng nàng sợ có quá nhiều bài không hiểu sẽ bị người khác chê cười, đi theo Nhị thái thái luyện chữ đọc sách một chút, thời gian gần đây cũng có tiến bộ."

Lão tổ tông nghe vậy, tất nhiên vui mừng, vội gật đầu nói: "Đi thôi đi thôi, bản về học văn, nương ngươi còn giỏi hơn bá mẫu và thẩm thẩm ngươi không biết bao nhiêu lần, háo hão theo nương ngươi học tập mới là trọng yếu."

Qua phòng mẫu thân được một lát thì đã đến giờ đi ngủ. A La nhìn ra mẫu thân hình như có tâm sự, nhưng nàng cũng không hỏi. Trước khi đi ngủ, chỉ hàm hồ một câu với Lỗ ma ma: "Hôm nay mẫu thân có vẻ không yên lòng."

Dứt lời, nàng còn ní non một câu gì đó, rồi mới nhắm mắt lại.

Lỗ ma ma ở lại chốc lát, sau đó đi phòng cách vách.

Đợi đến khi Lỗ ma ma rời đi, A La lập tức mở mắt, chuẩn bị nghe lén.

Chắc chắn Lỗ ma ma biết rõ chuyện của mẫu thân năm đó, không chừng lát nữa hai người sẽ nhắc tới.

Ai ngờ A La chờ thật lâu cũng không nghe Lỗ ma ma và mẫu thân bên kia nói gì, A La cũng bắt đầu mệt mỏi. Dù sao thân thể này chỉ mới bảy tuổi mà thôi, trẻ con ham ngủ, không thức khuya được.

Ngay tại thời điểm nàng mơ màng sắp ngủ, một thanh âm bỗng nhiên truyền vào tai.

"Phu nhân, mấy bức họa này đúng là quá đẹp, khiến người vừa nhìn liền nhớ đến lão gia lúc còn trẻ."

Đây là tiếng Lỗ ma ma cảm thán.

A La giật mình, con buồn ngủ nhắm mắt biến mất.

Nàng mở to mắt, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên kia, không dám lơ là chút nào.

"Cất vào đi." Thanh âm mẫu thân nhàn nhạt, không có bất kì cảm xúc dao động gì.

"Aizz, thái thái, ta thấy mấy bức tranh này vẽ đẹp như vậy, không bằng cứ treo lên, hôm nào lão gia về nhìn thấy nhất định sẽ rất vui mừng."

"Cất đi." Thanh âm mẫu thân vẫn lạnh nhạt như cũ, lại thêm vài phần quật cường.

A La đảo mắt, vội vàng nhảy xuống giường, vòng qua nha hoàn gác đêm, yên lặng đi đến bên cửa sổ, giơ ngón tay đâm thủng một lỗ, ghé mắt nhìn vào.

Trên bàn có khoảng hơn mười bức tranh. Từ góc độ của nàng không nhìn thấy rõ lắm, hình như vẽ một nam nhân... thật sự là phụ thân lúc còn trẻ?

A La chỉ biết là họa kỹ của mẫu thân rất cao siêu nhưng chưa từng nhìn thấy bà vẽ tranh, ngẫu nhiên hỏi thì bà chỉ nói từ lâu đã không còn vẽ nữa. Cũng chính vì vậy mà sau này khi mẫu thân vẽ tranh cho Khai Nguyệt biểu tỳ, trong lòng nàng mới cảm thấy không thoải mái.

Thật sự chưa từng nghĩ đến, lúc còn trẻ, mẫu thân đã vẽ nhiều tranh cho phụ thân như vậy.

Nàng dán lỗ tai vào cửa sổ, muốn nghe tiếp cuộc trò chuyện bên trong.

Nhưng nàng phải thất vọng rồi, Lỗ ma ma không nói gì nữa, mẫu thân cũng chẳng có động tĩnh, cứ như vậy cất những bức họa kia vào cái rương lớn khắc hoa bên cạnh giường, sau đó bắt đầu chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

A La chỉ có thể chạy về phòng, nằm trên giường suy nghĩ lung tung hơn nửa đêm.

Sáng hôm sau thức dậy, A La nghe thấy tiếng "cô cô" ngoài cửa sổ, nàng lập tức nhào người nhìn ra thì thấy trên hành lang có cái lồng sắt, bên trong là hai con bò câu giường đôi mắt đen tròn nhìn nàng.

A La liền hỏi: "Lỗ ma ma, bò câu này ở đâu ra?"

Lỗ ma ma nhún mày: "Không biết, là quản gia sáng nay vừa ra cửa thì thấy có người đưa bò câu tới, người nọ nói vài ngày trước cô nương ra ngoài chơi, gặp bò câu nhà họ liền muốn mua, lúc ấy đã đưa bạc nhưng không mang bò câu về, hôm nay họ không được nữa nên đưa bò câu đến quý phủ."

Lỗ ma ma nói xong, hoài nghi nhìn cô nương nhà mình: "Có chuyện này thật sao?"

Bà nhớ hôm trước A La chuồn êm ra phủ, suýt nữa xảy ra chuyện, chắc không phải là lần đó chứ?

Lúc đầu A La còn có chút mờ mịt, sau bỗng nhiên nghĩ ra.

Nàng nhớ đời trước, trong viện của Tiêu Kính Viễn có nuôi bò câu trắng, nghe nói chúng nó có thể đưa thư.

Lúc đó nàng căn bản không hiểu, chỉ ngẫu nhiên nghe Vĩnh Hãn nhắc tới thôi.

Cộng với lời Tiêu Kính Viễn đã nói hôm qua, nàng nhất thời hiểu ra, vội gật đầu: "Đúng đúng đúng, là ta mua."

Lỗ ma ma vẫn nghi hoặc: "Sao tự dưng cô nương lại mua, xưa nay cô nương không thích bò câu mà."

Trước kia, ngoài hiên có treo họa mi, vẹt, cô nương chê ồn ào, sau này lão tổ tông không nuôi nữa.

"Hôm đó ta cũng chỉ nhất thời nổi hứng mà thôi, không phải sau khi trả bạc liền quên luôn chuyện này sao."

Lỗ ma ma ngẫm lại thấy cũng đúng, tính tình cô nương hay nổi hứng bất chợt, bà cũng không nói gì nữa, chỉ phân phó nha hoàn chăm sóc tốt hai con bò câu.

A La ăn sáng xong, hứng trí bùng bùng đùa nghịch bò câu, cũng không biết chúng nó có thể truyền tin hay không, cứ thử xem đã.

Lỡ như gặp phải chuyện gì cũng không đến mức hốt hoảng, luống cuống.

Nghĩ vậy, A La lập tức về phòng lấy giấy bút, viết hai chữ "Có chuyện", hong khô mực rồi dùng chỉ đỏ buộc vào chân bò câu, thừa dịp Lỗ ma ma không có ở đây, thả nó cất cánh bay đi.

Nhìn theo hướng bò câu biến mất phía chân trời, trong lòng nàng có chút hưng phấn, không biết rốt cuộc có được hay không, cảm giác như làm kẻ trộm vậy.

Trưa hôm đó, nàng cũng không có tâm tư dùng bữa, chỉ ăn qua loa một chút rồi canh giữ trước cửa sổ, ngóng trông bò câu trở về.

Lúc này là sau giờ Ngọ, ngoài cửa không có người canh gác, vài chiếc lá khô còn sót lại trên những gốc cây trong sân nhẹ nhàng lay động trong làn gió se lạnh đầu đông.

A La cho nha hoàn lui xuống nghỉ tạm, còn mình vẫn chờ ở đó.

Thời điểm nàng sắp ngủ gật thì nghe thấy tiếng gõ khe khẽ dưới mái hiên.

Nàng vội vàng mở cửa sổ nhìn ra, thấy Tiêu Kính Viễn đang đứng bên cạnh cửa sổ.

Đây là điều nàng không ngờ đến, vì thế không khỏi tròn mắt nhìn hắn.

Thâm trạch nội viện, hắn vào bằng cách nào a? Mấy nha hoàn quanh đây không ai phát hiện sao?

Tiêu Kính Viễn đã sớm đoán được nàng sẽ kinh ngạc, nhìn thấy bộ dáng tròn mắt không dám tin của nàng cũng ngoài ý muốn, trực tiếp hỏi: "Có chuyện?"

A La im lặng một lát, cuối cùng nói ra một câu: "Không có việc gì."

"Ân?" Tiêu Kính Viễn không thể tin kẻ như nàng, không có việc gì?

"Ta, ta chỉ muốn thử nghiệm..." nàng chỉ thử xem biện pháp này có linh nghiệm hay không...

Sắc mặt Tiêu Kính Viễn nhất thời đen lại: "Ta đi đây."

Nhưng lúc này, A La chợt nhớ tới một chuyện: "Đừng, ta nhớ ra rồi, là có chuyện muốn tìm người giúp!"

"Àn?" Tiêu Kính Viễn hiển nhiên không tin.

A La quan sát xung quanh, xác định không có ai mới nhỏ giọng nói: "Là như vậy, người có thể giúp ta tra xem, trước khi nương ta xuất giá đến Diệp gia thì có... có chuyện gì đặc biệt hay không?"

Chuyện này, nếu không vạn bất đắc dĩ thì nàng cũng không muốn người khác biết, nhưng hiện giờ xem ra rất khó nghe được gì từ miệng Lỗ ma ma, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Editor: Tường An

"Được."

A La cho rằng mình đưa ra yêu cầu như thế, hẳn là Tiêu Kính Viễn sẽ hỏi lý do, nhưng hắn lại không hỏi gì cả, cứ dễ dàng đáp ứng như vậy.

A La đang muốn giải thích thêm thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, kèm theo tiếng nói chuyện của Thúy Hạ, trong lòng nàng gấp gấp, muốn bảo Tiêu Kính Viễn mau rời đi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, vừa quay đầu lại thì Tiêu Kính Viễn đã biến mất.

Nàng không khỏi chép miệng chắc lưỡi, thầm nghĩ hắn còn có thể xuất quỷ nhập thần như vậy?

Bên này, Thúy Hạ đi vào, tay bưng chén canh sữa bò tổ yến, thấy A La nhòai người ra cửa sổ liền nhíu mày nói: "Cô nương, đứng chỗ cửa sổ rất lạnh, cẩn thận bị phong hàn đấy."

A La gật gù đầu, đi qua ngồi trên tháp, ăn canh sữa bò tổ yến.

Ăn xong, nàng viện cớ buồn ngủ, phân phó Thúy Hạ ra ngoài.

Thúy Hạ nghe vậy, nghi ngờ nói: "Sao tự dưng cô nương lại buồn ngủ, chẳng lẽ có chỗ nào không khỏe sao? Đúng lúc hôm nay thái thái mời Vương đại phu lại đây, hay là để Vương đại phu xem mạch?"

A La buồn bực hỏi: "Hôm nay nương ta thân thể khó chịu sao? Hay là bắt mạch định kỳ?"

Thúy Hạ lắc đầu: "Chỉ biết là hôm nay thái thái có chút không thích hợp, về phần có vấn đề gì trở ngại hay không thì tiểu nhân cũng không biết."

"Vương đại phu đi chưa?"

"Chưa, hẳn là đang đi cùng Lỗ ma ma."

"Tốt, vậy người lui xuống trước đi, ta nằm nghỉ một lát là được."

Thúy Hạ đi rồi, A La liền chạy tới trước cửa sổ, nhìn con bò câu còn lại trong lồng.

Vừa rồi nàng còn chưa nói xong hắn đã chạy mất rồi, không lẽ bây giờ lại gọi hắn về à?

A La hơi ngượng ngùng, lại cảm thấy nên gọi hắn tới.

Nàng nhìn con bò câu trắng trước mặt, nó cũng mở đôi mắt to bằng hạt đậu đen nhìn nàng.

Nàng nhìn không được chớp mắt một cái, nó cũng chớp mắt theo.

A La bật cười: "Ta nói này, tiểu bạch a, vừa nãy huynh đệ của người đã bay đi truyền tin cho ta, người cũng phải học tập một chút."

Nói xong, nàng lại viết một tờ giấy, cột vào chân tiểu bạch rồi thả nó bay đi.

"Không biết lần này có dùng được không?"

"Hắn có cảm thấy phiền hay không a?"

"Kỳ thật ta còn có chút không dám tin, hắn giữ lời hứa đến vậy..."

A La vừa lăm bằm lâu bầu vừa viết lung tung trên giấy tuyên thành.

Đúng lúc này, nàng nghe một thanh âm đậm mạc ngoài cửa sổ truyền đến: "Tam cô nương, lại thế nào?"

A La lập tức quay đầu nhìn qua, kinh hi phát hiện, Tiêu Kính Viễn đang đứng ngoài cửa sổ!

"Nhanh như vậy a?" thì ra tiểu bạch bay nhanh đến vậy, Tiêu Kính Viễn cũng chạy nhanh không kém?

Tiêu Kính Viễn mặt không đổi sắc đứng ngoài cửa sổ, tay cầm một con bồ câu, thân nhiên nói: "Tam cô nương, ta còn chưa về nhà."

Đi được nửa đường lại gặp phải bồ câu truyền tin, không có biện pháp, đành phải vòng trở lại.

"Như vậy a..." A La hồ thẹn.

"Còn có chuyện gì sao?" Về mặt Tiêu Kính Viễn không kiên nhẫn, nhưng trong mắt lại lộ ra tia vui vẻ.

"Thật ra, thật ra ta muốn nói với ngươi, chuyện ta nhờ ngươi tra, tuyệt đối đừng nói cho người khác!"

Chuyện này liên quan đến thanh danh của mẫu thân, lỡ như bị truyền ra ngoài thì không tốt.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương trước mắt.

Nàng dựa vào cửa sổ, một tay chống cằm, chớp chớp mắt, chờ đợi nhìn hắn.

Hắn im lặng nửa ngày.

"Ngươi phải thay ta giữ kín bí mật a..." A La hơi mệt mỏi, dứt khoát dùng hai tay chống cằm, động tác này làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phồng lên, nhìn như một quả đào đỏ hồng.

"Ta đi." Hắn xoay người, nhét con bồ câu trong tay vào lồng sắt, thân ảnh tựa như chiếc lá trong gió, nháy mắt đã biến mất.

Tận mắt nhìn hắn rời đi, A La không khỏi lú lờ.

Nàng biết Tiêu gia đòi đòi tập võ, tuy Vinh Hân thích đọc sách nhưng từ nhỏ cũng học một số kỹ năng phòng thân, dĩ nhiên vị thiếu niên tướng quân này công phu cũng không kém.

Nhưng thật không ngờ, hắn còn có thể bay đi như một con chim vậy.

"Cô nương, thái thái bên kia sợ là không tốt!" Thúy Hạ vội vã chạy tới.

"Làm sao?" A La giật mình, đứng bật dậy.

"Vừa rồi ta nghe lén được Lỗ ma ma nói gì đó với thái thái, sau đó còn lau nước mắt."

"A?"

A La hồi tưởng lại đòi trước.

Khi đó, nàng căn bản không biết mẫu thân đã từng bị hù dọa, hắn là vô thanh vô tức bị bắt, chẳng lẽ đòi này sẽ lặp lại vận rủi đòi trước sao?

Đến tối, A La không dám làm gì, chỉ dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Nghe một hồi cũng không thấy Lỗ ma ma và mẫu thân nói chuyện gì quan trọng, thời điểm nàng đang tính dứt khoát đi qua hỏi mẫu thân thì nghe được một thanh âm xa lạ truyền vào tai.

"Hay là hôm nay đừng bỏ?"

"Vì sao không bỏ?"

"Ta thấy hôm nay bên đó mời đại phu đến, sợ là có động tĩnh, nếu bây giờ bị tra ra sẽ phiền toái lớn."

"Cứ bỏ đi, xong lần này, chúng ta cũng nhanh chóng lĩnh thưởng."

A La cũng không nhận ra hai người nọ là ai, nghe giọng có lẽ là một lão bà tử và một nha hoàn.

Giọng nha hoàn kia rất lạ, hiển nhiên không phải người hay xuất hiện trước mặt nàng.

Bọn họ là ai?

A La tiếp tục lắng nghe, chỉ tiếc bọn họ không nói thêm gì nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước sôi ùng ục.

Nàng miễn cưỡng đè nén khiếp sợ trong lòng, nhủ mảy suy nghĩ cẩn thận, dần hiểu ra.

Hai người kia hẳn là hạ nhân trong phòng bếp đi?

Bởi vì lão tổ tông phân phó làm phòng bếp riêng cho Nhị phòng, Đại thái thái liền điều vài người từ phòng bếp chung qua.

Nghĩ đến đây, toàn thân A La phát rét.

Nàng cố gắng nhớ lại Đại thái thái ngày trước, thật ra là một người ôn hòa, xử lý chuyện trong phủ cũng khá công bằng.

Thậm chí, trong ấn tượng của nàng, sau khi mẫu thân qua đời, Đại thái thái có chút thương tiếc nàng mệnh khổ, cũng quan tâm chăm sóc nàng.

Tuy không tính là mẹ hiền nhưng cũng rất có phong phạm thái thái hầu môn.

Không ngờ lại có khả năng làm ra chuyện âm độc như thế?

Thúy Hạ thấy cô nương nhà mình tuổi còn nhỏ, khoanh tay trước ngực, nhủ mảy đi qua đi lại trong phòng, lại nghĩ đến vừa rồi cô nương đứng ngơ ngác không nói lời nào, bộ dáng giống như bị choáng váng, nhất thời cũng hơi sợ.

"Bên thái thái nếu có việc gì, cô nương cũng nên qua hỏi thăm một câu, như vậy mới không làm thái thái lạnh tâm." Thúy Hạ nghĩ nghĩ, mở miệng khuyên nhủ.

"Không." A La ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Người ra ngoài trước đi, để ta yên tĩnh một lát."

"A?"

"Ra ngoài đi." A La phát tay, không muốn nhiều lời, ý bảo Thúy Hạ ra ngoài.

Thúy Hạ khó hiểu, nhưng thân là nha hoàn, nàng cũng không tiện nói cái gì, đành phải lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, A La nhanh chóng viết tin vào một tờ giấy nhỏ, chạy đến cửa sổ, kéo cái lồng sắt qua, cuộn mảnh giấy cột vào chân bồ câu.

"Tất cả đều kính nhờ người, lần này nhất định phải mời được Tiêu Thất thúc đến!"

Nàng chấp tay trước ngực, lẩm bẩm khẩn cầu rồi cho bồ câu cất cánh.

"Lần này hẳn về tới nhà chưa nhỉ?"

"Cho dù hẳn đã về nhà, có thể tức giận, dứt khoát không đến hay không?"

Nàng biết câu chuyện "Cậu bé nói dối", không phải lần này hẳn sẽ không tin chứ?

Thấp thỏm chờ đợi một lát, ngoài trời đã tối, tuyết bắt đầu rơi, Tiêu Kính Viễn còn chưa xuất hiện, lúc này đã đến giờ ăn tối, A La đành phải đi dùng bữa trước.

Hôm nay có tuyết rơi, Diệp Thanh Xuyên tan học sớm, về đến nhà liền đi thăm hỏi lão tổ tông trước, sau đó qua thỉnh an mẫu thân, một nhà ba người cùng nhau ăn tối.

Diệp Thanh Xuyên cực kỳ yêu thương muội muội, tươi cười ấm áp hỏi hôm nay nàng ở nhà làm những gì.

A La vừa nói chuyện vừa quan sát khuôn mặt ca ca.

Tướng mạo ca ca tuần mỹ, cao lớn, tuy là nam tử, lại có phong thái dịu dàng, hòa nhã như mẫu thân, nam nhi như vậy hẳn là nên được nữ nhi ở Yến Kinh yêu thích, chỉ tiếc đôi mắt kia.

"A La đang nhìn gì vậy?" Tuy không nhìn thấy nhưng Diệp Thanh Xuyên có thể cảm nhận được ánh mắt của muội muội.

"Không có gì, chỉ là đã lâu không gặp ca ca, thật nhớ!" A La vội vàng cúi đầu ăn cơm, cười nói.

Dùng bữa xong, ca ca và mẫu thân ngồi nói đủ thứ chuyện ở trường, lát sau thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn mới rời đi.

Ca ca vừa đi, A La vốn dĩ muốn hỏi thăm mẫu thân một chút, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi suy yếu của bà thì đành từ bỏ.

Đúng lúc này, Lỗ ma ma bung chén thuốc vào, chuẩn bị hầu hạ mẫu thân uống thuốc.

A La nghĩ tới những lời đã nghe được, trong lòng nôn nóng, lập tức giả bộ lão đảo, đụng trúng người Lỗ ma ma, nước thuốc liền rơi vãi đầy đất.

Lỗ ma ma không khỏi bất đắc dĩ nói: "Cô nương, người cũng quá lỗ mãng."

Trái lại, Ninh thị chỉ thản nhiên nói: "Không có gì, A La cũng không cố ý, thuốc này, uống cũng được, không uống cũng chẳng sao."

A La gật gật đầu: "Vẫn là uống thuốc ít tốt, thuốc này thật đáng, người liền muốn khóc, nhất định là tiểu muội muội, tiểu đệ đệ sẽ không thích! A La cũng ghét nhất là uống thuốc!"

Lỗ ma ma thấy A La trẻ con như vậy, thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

A La tìm lý do, lén lút chạy ra ngoài, đúng lúc thấy một tiểu nha hoàn đi đổ bã thuốc, nàng vội vàng kéo Thúy Hạ qua, thì thầm vào tai phân phó.

Một lát sau, Thúy Hạ quả nhiên dùng khăn tay gói một ít bã thuốc trở về.

"Tốt, người ra ngoài trước đi."

Thúy Hạ khó hiểu nhìn cô nương nhà mình, trong lòng càng nghi hoặc nhiều hơn, cứ cảm thấy cô nương có chút không giống trước kia, nhưng cũng không rõ là khác chỗ nào, chỉ có thể nghe lệnh đi ra ngoài.

A La cẩn thận đặt bã thuốc lên bàn, dùng mũi ngửi nhưng không ngửi ra vấn đề gì.

Nàng thở dài, lo lắng nhìn về phía cửa sổ, ngóng trông bóng dáng Tiêu Kính Viễn.

Rõ ràng là những người đổ hạ được trong thuốc dưỡng thai của mẫu thân, có điều, loại được kia không lập tức có hiệu lực, mà tích tụ từng chút từng chút làm mất hài tử trong bụng mẫu thân.

Hiện tại, thân thể mẫu thân đã có chút không thích hợp, nếu cứ tiếp tục uống thuốc, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng.

Đêm nay mẫu thân nhất thời nản lòng thoái chí không uống thuốc, nhưng ngày mai thì sao.

Cho nên, đêm nay nàng nhất định phải nghĩ biện pháp.

Nàng còn nhỏ như vậy, cũng không có người có thể dùng, đành phải gửi gắm tất cả hi vọng vào Tiêu Kính Viễn.

Nhưng trải qua hai lần trước, có phải Tiêu Kính Viễn sẽ tức giận, không đến nữa hay không?

A La đứng trước cửa sổ nhìn hoa tuyết lẳng lặng rơi trên khung cửa, nắm tay nhỏ siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Editor: Tường An

A La ngăn người nhìn chằm chằm hành lang vắng vẻ, thậm chí không còn cảm nhận được cái lạnh của gió đêm.

Lúc này, nàng phảng phất như trở lại là Diệp Thanh La bị giam dưới thủy lao tối tăm không thấy mặt trời.

Ban đầu, nàng cảm thấy đó là một con ác mộng đáng sợ, mười bảy năm đau khổ tưởng chừng là một khoảng thời gian rất dài, lại tựa như chỉ nháy mắt đã qua.

Nàng cố gắng niệm phong con ác mộng kia vào một góc sâu trong đáy lòng, không dám thả nó ra.

Nàng cố gắng sống đúng với bộ dáng mà một tiểu hài tử bảy tuổi nên có.

Nhưng tại cái đêm tuyết rơi đầy trời, trong tình thế bốn bề thọ địch này, nàng mới nhận ra rằng, con ác mộng kia tựa như một con hổ đói khát, chỉ đợi thời cơ để nhảy ra, cắn nuốt cả linh hồn nàng.

Cho dù biết trước những chuyện sắp xảy ra, nhưng nàng còn nhỏ như vậy thì có thể làm được gì đây, hữu tâm vô lực mà thôi.

Nàng có thể đi tìm lão tổ tông, tìm mẫu thân để vạch trần tất cả, nhưng ai sẽ tin nàng chứ? Lão tổ tông lớn tuổi hay mẫu thân tướng thai bất ổn, ai có thể cứu vãn chuyện này?

"Làm sao?"

Một thanh âm đột nhiên truyền vào tai nàng, không mang theo chút độ ấm nào, tựa như những bông tuyết ngoài kia.

A La kinh ngạc, ngược mắt nhìn qua.

Một nam nhân mặc hắc y, thân hình cao ngất nổi bật giữa đêm tuyết.

Có vài bông tuyết rơi trên bả vai rộng lớn vững chãi của hắn, chậm rãi tan đi.

"Ta..."

A La vốn cho rằng hắn sẽ không đến, nào ngờ hắn vẫn xuất hiện, chẳng qua, nàng đã trông ngóng lâu lắm cho nên nhất thời không biết nên nói gì.

"Tam cô nương, ta muốn nói với ngươi vài điều."

"Ân?" A La cẩn môi, cẩn thận nhìn nam nhân ngoài cửa sổ.

"Thứ nhất, chuyện ngươi nhờ ta, ta nhất định sẽ làm tốt." thần sắc nam nhân lạnh lùng, nghiêm túc.

"Ân." Nàng cực kỳ hồ thẹn, cúi đầu nhỏ giọng đáp.

"Thứ hai, xưa nay ta miệng kín như bưng, lời không nên nói, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa chữ."

"Ân." Cái này, kỳ thật nàng cũng biết.

"Thứ ba..." Tiêu Kính Viễn lườm cái đầu nhỏ trước mắt, cố ý bỏ qua chút cảm giác không đành lòng, nói hết ra: "Ta bề bộn nhiều việc."

Hắn đường đường là tổng binh kị kỵ binh Yến Kinh, không phải công tử quần là áo lụa, chơi bời lêu lổng.

A La xấu hổ đỏ mặt nhưng vẫn kiên trì nói: "Thất thúc, lần này ta tìm ngươi là thật sự có việc..."

"Ân?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày.

"Nương ta, nương ta..." giọng A La hơi nghẹn ngào, "Ta muốn nhờ ngươi cứu nương, còn có tiểu đệ đệ tiểu muội muội."

"Nương ngươi làm sao?" Tiêu Kính Viễn rút cuộc phát hiện thần sắc nàng có chút không thích hợp.

A La ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo tràn đầy đau thương: "Có người muốn hại tiểu đệ đệ tiểu muội muội trong bụng nương, ta sợ đứa nhỏ này không giữ được."

Tiêu Kính Viễn khẽ nhíu mày.

Kỳ thật, tuy hiện giờ hắn đã có chiến công hiển hách, được phong hầu bá tướng, lại nhậm chức tổng binh kị kỵ binh, nhưng hắn chẳng qua chỉ mới mười chín tuổi thôi, sang năm mới đến tuổi nhậm quán.

Huống chi, từ nhỏ hắn đã theo phụ thân đi phòng thủ biên cương, thời gian ở Yến Kinh không nhiều.

Cho nên đến từng tuổi này, hắn chỉ mơ hồ biết trong nhà cao cửa rộng sẽ có những việc ngấm ngấm, xấu xa, lại chưa từng tiếp xúc.

Đương nhiên cũng có thể là hắn trẻ tuổi thành danh, vẫn chưa có người nào dám tính kế hắn, cũng không đáng.

Ai lại đối nghịch với một nhân vật trẻ tuổi quyền cao chức trọng chứ, hơn nữa, ngay cả vợ con cũng chưa có.

Trước kia hắn chỉ cảm thấy vị tiểu cô nương Diệp gia này quá mảnh mai yếu đuối, lại thích khóc, còn một lòng muốn phụ thân về nhà, nhưng hắn chưa bao giờ ý thức được, có lẽ tình cảnh của nàng hiện giờ cũng không như mình nghĩ, có lẽ... vì nàng quá gian nan mới nghĩ ra nhiều biện pháp tình quái xảo trá như vậy.

"Từ từ nói." Tiêu Kính Viễn nhìn cửa sổ, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhảy vào, mang theo khí lạnh vào gian phòng ấm áp ngập tràn hương thơm của nữ hài nhi.

"Trước tiên, ngươi nói cho ta biết, có phải nương ngươi mang thai hay không?"

"Phải."

"Tướng thai không ổn?"

"Phải."

"Vậy tại sao ngươi cho rằng có người muốn hại đứa bé trong bụng nàng?"

A La lau nước mắt, lấy gói bã thuốc trên bàn ra: "Có khả năng trong này có thứ gì đó, có thể khiến nương ta sảy thai."

Tiêu Kính Viễn nhận lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, xong liền nhíu mày.

"Nương ngươi uống thuốc này bao lâu rồi?"

"Ta cũng không biết, chắc là hơn mười ngày."

"Lập tức ngừng." Tiêu Kính Viễn tuyên bố chắc nịch.

A La nghe giọng điệu của hắn, tất nhiên biết thuốc này không tốt, nhưng làm thế nào để ngừng đây, muốn mở miệng nói thuốc này có vấn đề thì phải có chứng cứ a, nàng cau mày suy nghĩ biện pháp xử lý chuyện này.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng A La nhỏ bé cau mày suy nghĩ, trong lòng bỗng có chút thương tiếc, chuyện này giao cho nàng xử lý thật sự quá khó xử cho nàng.

Hắn trầm ngâm một lát, hỏi nàng: "Hôm nay là vị đại phu nào bắt mạch cho nương ngươi?"

A La cắn cắn môi: "Nghe nói là một vị ngự y họ Vương, hình như tên Vương Nhân Quý."

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Ta mang bã thuốc này cho đại phu kiểm tra trước, sau đó lại đi tìm vị Vương đại phu này, trước khi ta tra ra manh mối, ngươi tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, về phần mẫu thân ngươi, ngươi cũng phải ngăn cản không cho nàng tiếp tục dùng thuốc này."

"Ta biết." Dù phải dùng mọi biện pháp, nàng cũng sẽ không để mẫu thân tiếp tục uống thuốc có độc!

"Ta phải đi đây." Dứt lời, Tiêu Kính Viễn nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vừa đáp xuống đất, hắn chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu lại nói: "Qua vài ngày nữa, phụ thân ngươi sẽ hồi kinh."

Lời Tiêu Kính Viễn nói trước khi đi làm A La mừng rỡ không thôi. Dù nói thế nào đi nữa, hài tử trong bụng mẫu thân là cốt nhục của phụ thân, hắn sẽ không bỏ mặc không quan tâm. Chỉ cần phụ thân trở về, Nhị phòng liền không phải là cô nhi quả phụ mặc cho người ta khi dễ nữa, tốt xấu gì cũng có người làm chỗ dựa!

Nhưng kinh hi xong, nàng lại nhớ đến chuyện thuốc dưỡng thai, trong lòng cũng dần trầm xuống.

Tiêu Kính Viễn tất nhiên sẽ điều tra, nhưng hiện tại là đêm khuya, tuyết lại rơi dày, hắn thật sự có thể tra kịp sao? Mẫu thân đã uống thuốc kia hơn mười ngày rồi, tướng thai đã không ổn, nếu lại uống tiếp 1, 2 ngày nữa làm sao được? Tiêu Kính Viễn bảo nàng ngăn cản mẫu thân uống thuốc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Chung quy chỉ mới bảy tuổi, mặc dù ngày thường được mọi người cưng chiều nhưng trong chuyện này, tiếng nói của nàng cũng chẳng có phân lượng gì.

Nếu nàng trực tiếp nói với mẫu thân rằng thuốc có vấn đề, dù mẫu thân tin thì cũng sẽ bị chấn kinh, mà mang thai kỳ nhất là bận tâm lo lắng.

Nghĩ vậy, A La không khỏi cảm thấy nên nghĩ biện pháp khác.

Trái lo phải nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ tới lão tổ tông, tính toán cân nhắc một phen, có thể xem như có chủ ý.

Vì thế, sáng hôm sau trời còn chưa sáng, A La đã bò dậy.

Lỗ ma ma thấy nàng dậy sớm, hơi giật mình nói: "Ngày thường cô nương đều ngủ nướng, sao hôm nay dậy sớm vậy, mặt trời mọc đằng tây sao?"

A La dụi dụi mắt, qua loa lấy cớ: "Ta vừa nằm mơ thấy lão tổ tông, muốn gặp bà!"

Dựa vào cái cơ này, A La mang người chạy qua phòng lão tổ tông. May mà lão tổ tông lớn tuổi, tỉnh dậy sớm, vội vàng sai người mở cửa đón A La vào.

Lão tổ tông còn chưa rửa mặt đã thấy cháu gái cung lại đây, luôn miệng nói nằm mơ thấy mình, dĩ nhiên cực kỳ vui vẻ, ôm A La vào lòng, ủ ấm tay chân nàng, lại phân phó nha hoàn lấy trái cây cho nàng ăn.

Cái miệng nhỏ của A La hoạt động không ngừng, i ôi trong lòng lão tổ tông, đồ bà cười không ngừng. Đến khi dùng bữa sáng, Đại thái thái, Tam thái thái và bọn tỷ muội cũng tới, hầu hạ bên người lão tổ tông, nói đùa, nịnh hót, vô cùng náo nhiệt.

A La thấy thế, nhân cơ hội thờ dài nói: "Tỷ muội chúng ta đông người dĩ nhiên là tốt, chẳng qua, ta bỗng nhớ tới mình sắp có tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội, nhưng bây giờ có muốn, chỉ sợ cũng không thể rồi!"

Lão tổ tông vừa nghe liền cả kinh: "Sao lại không thể? Tiểu hài tử đừng nói lung tung!"

Những người khác cũng nghi ngờ nhìn về phía A La, không biết tại sao nàng đột nhiên nói lời này.

A La ra vẻ khó hiểu, nghiêng đầu nói: "Chẳng lẽ không đúng sao, hôm qua ta nhìn thấy Lỗ ma ma than thở, nương ta hình như còn khóc, ta hỏi, các nàng lại không nói. Ta đoán, tiểu đệ đệ tiểu muội muội của ta chắc là không có rồi."

Đồng ngôn vô kỵ nhưng rơi vào tai lão tổ tông lại hù dọa bà nhảy dựng.

"Lỗ ma ma đâu, kêu nàng vào đây!"

Mấy nha hoàn trong phòng đều bị dọa sợ, biết sự tình trọng đại, vội vàng kêu Lỗ ma ma đi vào.

"Nhị thái thái bên kia rốt cuộc là thế nào, không phải mấy ngày trước nói tướng thai rất ổn à, sao dạo mắt lại không ổn rồi? Ngươi mau nói cho rõ ràng!"

Lỗ ma ma không ngờ chuyện này lại truyền đến tai lão tổ tông, càng không phòng bị cô nương nhà mình, thấy chuyện không thể giấu được nữa, đành phải quỳ ở đó, hai năm rõ mười nói rõ ràng!

Bọn tỷ muội đều trầm mặc không dám nói gì, Tam thái thái cũng không dám hé răng, Đại thái thái thì không nhịn được nói: "Kể ra, nàng đúng là mệnh khổ, mang thai mấy lần đều không thuận lợi."

Lão tổ tông thờ dài, nói với Đại thái thái: "Đi, các ngươi cùng ta đi qua xem vợ lão Nhị một chút."

A La nghĩ rằng, tính tình mẫu thân nhu nhược thiện lương, không hẳn có thể tra ra manh mối, thậm chí, không chừng chỉ lặng lẽ đổ thuốc không uống chứ không làm lớn chuyện này, cuối cùng rơi vào kết cục nén giận.

Nhưng A La lại không nuốt trôi con giận này, đã có tâm tư ác độc đối với mẫu thân, nàng càng muốn tra ra manh mối, làm âm ỉ long trời lở đất, cho dù không thể trừng phạt người đứng phía sau thì tốt xấu gì cũng rung cây nhát khi, làm cho bọn họ biết, Nhị phòng cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Tường An

Một đám người lập tức kéo nhau qua phòng Ninh thị. A La đã canh chuẩn thời gian Ninh thị chuẩn bị uống thuốc, mọi người vừa đến thì thấy tiểu nha hoàn bưng chén thuốc đến trước cửa, Ti Bội đi ra, nhận lấy mang vào phòng.

Trong lòng A La thầm may mắn, chỉ cần trễ một chút nữa thôi, chỉ sợ mẫu thân đã uống chén thuốc này rồi.

Nàng vội vàng đỡ lão tổ tông, dẫn theo đoàn người đi vào phòng.

Lại nói, hôm nay Ninh thị cảm thấy bụng ản ản đau, tối qua đi tiểu đêm còn ra máu, trong lòng cũng biết là không ổn. Nàng nghĩ cái thai này đến là may mắn, nhưng không nghĩ là không thể giữ được, lại nhớ tới phu quân quanh năm phòng thủ biên quan, những ánh mắt như lang như hổ xung quanh, trong mắt không khỏi lộ tia bi thương.

Nàng nhất thời nản lòng, nghĩ cái thai này cũng chưa chắc có thể giữ được, còn không bằng cứ như vậy mất đi, về sau cũng không cần lo lắng bận tâm nữa!

Nghĩ đến đây thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, một nha hoàn đi vào bẩm báo: "Thái thái, lão tổ tông, Đại thái thái và Tam thái thái tới."

Ninh thị hơi kinh ngạc, vội chỉnh trang lại, đứng dậy nghênh đón.

Lão tổ tông quan sát thần sắc Ninh thị, thấy sắc mặt nàng hơi trắng bệch, ánh mắt âm đạm, thân hình gầy yếu tựa như gió thổi qua là đổ, liền thở dài nói: "Bây giờ ngươi đang mang thai, không cần đứng, cứ ngồi xuống nói chuyện đi."

Ninh thị thấy Đại thái thái và Tam thái thái đều đứng hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, vốn dĩ cũng muốn kiên trì nhưng thật sự là eo mỗi lưng đau, bắt buộc đành ngồi xuống.

Lão tổ tông đánh giá Ninh thị một phen: "Ta xem sắc mặt ngươi không tốt, mấy ngày nay có chỗ nào khó chịu không? Vương đại phu nói thế nào?"

Ninh thị rũ mắt, ôn nhu đáp: "Mấy ngày nay cũng không biết thế nào, hay bị đau bụng, trong lòng cảm thấy không ổn nên mời Vương đại phu tới bắt mạch, chỉ nói tương thai không ổn, phải hảo hảo sinh dưỡng, khai phương thuốc dưỡng thai."

"Vậy mỗi ngày ngươi phải cố gắng uống thuốc, còn A La, để nàng qua viện ta ở đi, tránh cho nàng quấy rầy ngươi."

"Vâng, con dâu nghe theo lão tổ tông phân phó."

Nhắc đến thuốc dưỡng thai, lão tổ tông nhân tiện nói: "Ta tùy tiện qua đây xem ngươi một chút, vừa rồi vào cửa nhìn thấy tiểu nha hoàn bụng chén thuốc tới, thừa dịp còn nóng ngươi mau uống đi, cẩn thận nguội sẽ không hiệu quả."

Ninh thị nghĩ cũng đúng, liền đáp ứng, Ti Bội lập tức hầu hạ Ninh thị uống thuốc.

A La nhìn cảnh này, biết đã đến thời điểm máu chót.

Nàng tựa vào ngực lão tổ tông, vô ý nói: "Lão tổ tông, nói ra, có thuốc này còn phải cảm ơn tam thẩm đó."

"Cảm ơn ta?" Tam thái thái không khỏi buồn bực: "Có liên quan gì đến ta chứ?"

Đại phu này không phải do nàng mời, thuốc cũng không phải do nàng sắc, nghĩ thế nào cũng không có liên quan gì đến nàng a.

A La nói: "Ta nhớ rõ hôm đó đi ngang qua phòng bếp, nghe nữ đầu bếp nói chuyện với nhau, là Tam thái thái cố ý dặn bỏ thêm thuốc bột gì đó, có thể an thai a!"

"A?" mọi người vừa nghe liền kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tam thái thái.

Tam thái thái cũng cực kỳ kinh ngạc, giơ tay chỉ vào mình, không dám tin hỏi: "Ta?"

A La đương nhiên biết chuyện này tuyệt đối không phải do Tam thái thái làm.

Cũng chính vì vậy, nàng mới cố ý dương đông kích tây.

Trước tiên, kéo một người hoàn toàn không liên quan vào vũng nước đục này, như vậy đối phương sẽ kinh hãi, tận lực chứng minh bản thân trong sạch.

Mặt khác, những người không liên quan bị khiếp sợ, cũng sẽ trợ giúp điều tra.

Duy chỉ có người chân chính đứng sau màn sẽ cảm thấy bất ngờ, sau đó tọa sơn quan hổ đấu, yên lặng theo dõi kì biến.

Thật ra, nàng ít nhiều cũng cảm giác chuyện này có liên quan đến Đại thái thái.

Nhưng hiện tại Đại phòng quản lý việc bếp núc, là phụ tá đắc lực của lão tổ tông, nàng không thể đắc tội cho nên không dám trực tiếp chỉ mũi dùi về hướng Đại phòng.

Đối với nàng, quan trọng nhất là bảo vệ thai nhi trong bụng mẫu thân, phải bắt đầu từ phòng bếp, chặt đứt chiêu kê đơn này.

Về phần người đứng sau màn rốt cuộc là ai, đại khái không cần nói ra, trong lòng mọi người đều có suy đoán.

A La sờ sờ đầu, nghi ngờ nói: "Ta nghe nữ đầu bếp nói vậy mà, chẳng lẽ không phải, hay là ta nhớ lộn rồi?"

Sắc mặt mọi người đã sớm thay đổi.

Mặc kệ có phải Tam thái thái hay không, chỉ cần thật sự có chuyện nữ đầu bếp bỏ thuốc bột vào chén thuốc dưỡng thai, sự tình tất nhiên không đơn giản!

Phải biết, thang thuốc dưỡng thai đều đã sớm được bốc đúng liều lượng, phân thành từng gói, chỉ cần bỏ vào nồi nấu thôi, làm gì có nữ đầu bếp dám can đảm bỏ thêm cái gì vào!

Đỉnh đến huyết mạch Diệp gia, khó tránh khỏi liên lụy đến những việc ngầm ngầm, mọi người ở đây đều cảm nhận được, chuyện này sợ là không tầm thường.

Ninh thị nghe vậy cũng khiếp sợ, nhíu mày nói: "A La, người nghe thấy lúc nào, là ai nói, có nhớ rõ không?"

Lão tổ tông cũng sốt ruột: "A La, đây không phải chuyện nhỏ, không thể qua loa, người nhất định phải nhớ rõ, rốt cuộc là ai đã nói?"

A La ngoeo đầu suy nghĩ hồi lâu.

Theo động tác của nàng, một đám người xung quanh đều nín thở chờ đáp án.

Cuối cùng, A La nhíu mày, thờ dãi: "Ta thật sự không nhớ rõ là ai, chỉ nhớ người nọ là một nữ đầu bếp nấu thuốc!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi.

Sắc mặt Ninh thị trắng bệch, run rẩy che bụng, hoảng hốt nhận ra điều gì đó.

Mấy ngày nay, không phải nàng không hoài nghi, thậm chí còn điều tra nha hoàn, bà tử trong viện, nhưng đều không phát hiện được gì.

Nói cho cùng, vẫn tại mình sơ sót, thật sự có người âm thầm hại mình?

Nếu cái thai này không giữ được, vậy chẳng phải là sự sơ suất và yếu đuối vô năng của mình hại chết hài tử của mình sao?

Thân thể gầy yếu của Ninh thị run rẩy như lá rụng trong gió, không biết nên nói gì cho phải.

Sắc mặt lão tổ tông nặng nề nhìn quanh đám người, cuối cùng dừng trên người Tam thái thái đang khiếp sợ không thôi.

"Dù sao A La còn nhỏ, không hẳn là nghe được rõ ràng, người không cần quá để ý."

Tam thái thái nghe vậy, lập tức quỳ xuống: "Lão tổ tông minh giám, ta ngày thường đều chưa từng quản gia, việc trong nhà cũng không đến tay ta, làm sao ta có bản lĩnh thông thiên, gài người vào phòng Nhị tâu để giở trò xấu được! Huống hồ, ta hại nàng thì có ích lợi gì đâu! Lão tổ tông, ngài nhất định phải đòi lại sự trong sạch cho ta a!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Huyền thấy mẫu thân quỳ, cũng quỳ theo: "Lão tổ tông, mẫu thân không phải loại người ác độc như thế, tuyệt đối không làm chuyện hãm hại Nhị bá mẫu!"

Tam thái thái vội đến phát khóc: "Hoặc là A La nghe lầm, hoặc là có người làm chuyện xấu rồi cố ý muốn vu oan cho ta, hảo một kẻ nhất tiến song điều!"

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều giật mình, nói vậy cũng có lý, lỡ như là nhất tiến song điều thì sao?

Lão tổ tông giận tái mặt: "Tú Quyên, người đứng lên trước, A La còn nhỏ, cũng có thể là nghe lầm, chuyện này tất nhiên phải điều tra rõ ràng, ta muốn xem là người nào phát rồ, dám dùng mưu kế hạ lưu ở hậu trạch Diệp gia, mưu hại huyết mạch Diệp gia ta!"

Lão tổ tông lập tức hạ lệnh, vây kín sân viện Nhị phòng, sau đó kêu tất cả hạ nhân phòng bếp tới, lần lượt thẩm vấn.

Nhưng hỏi tới hỏi lui cũng không có người nào thừa nhận, một đám quỳ ở đó thê thốt, lệ rơi đầy mặt.

Mọi người thấy vậy, ít nhiều cũng có chút nghi ngờ, Diệp Thanh Liên mở miệng trước: "Lão tổ tông, A La còn nhỏ, chắc là nghe lầm rồi? Ta thấy, Tam thái luôn đối xử với mọi người không tệ, sẽ không đến mức làm ra loại chuyện này đâu."

Diệp Thanh Dung liếc A La một cái, cũng hùa theo: "A La, chuyện này rất quan trọng, không thể nói lung tung."

Đại thái thái cũng góp lời: "Đúng vậy, A La, người cẩn thận nhớ lại, lúc đó rốt cuộc là ai nói lời này, nếu người chỉ ra được, chúng ta tất nhiên sẽ xử trí theo gia pháp, bây giờ phòng bếp nhiều người như vậy, cũng không thể đều xử phạt hết? Người nghe thấy người nọ nói chuyện, hẳn là sẽ nhớ đối phương có bộ dáng gì đi? Hay là người thật sự nhớ lộn, nghe lầm?"

Mọi người ngẫm lại thất cũng có lý, nhìn bộ dáng hồ đồ của A La, có thể là nhớ lộn rồi.

A La sao có thể không muốn tìm ra người nọ, nàng nhìn chăm chăm nhóm người kia, cẩn thận nhớ lại, nhưng làm thế nào cũng không nhớ rõ người nói chuyện rốt cuộc là ai.

Vừa rồi nàng cũng nghe thử giọng nói của những người đó nhưng không có ai giống cả, nhất thời cũng có chút không xác định, hay là hai người kia căn bản không phải người trong phòng bếp?

Mọi người thấy về mặt nàng không xác định, càng thêm không tin.

Đại thái thái tiến lên, quỳ xuống nói: "Lão tổ tông, từ khi ta gả vào Diệp gia vẫn luôn quản lý việc bếp núc, ta tự biết mình tư chất ngu dốt nên ngày đêm làm lụng vất vả, không dám có nửa phần lười biếng. Hiện giờ Nhị đệ muội có thai, ta thấy mừng cho nàng, cũng ngóng trông nàng có thể mẹ tròn con vuông, nữ đầu bếp ở Nhị phòng đều do ta một tay an bài, bây giờ A La nói có người âm thầm giở trò, ta lo sợ bất an, chỉ mong lão tổ tông có thể làm rõ đúng sai, xem rốt cuộc là thật sự có người bụng dạ khó lường hay là A La nghe lầm, trả lại sự trong sạch cho con cháu... bằng không, ta thà đập đầu chết"

ở đây còn hơn là bị nghi ngờ như thế!"

Nàng nói cứ như A La cố ý nói xấu nàng vậy.

Không nói người khác, ngay cả lão tổ tông cũng bắt đầu nghi hoặc: "A La, ngươi cố nhớ lại xem lúc ấy người nọ ra sao, nói cái gì?"

Kỳ thật, A La đã lặp lại rất nhiều lần rồi, nhưng bây giờ nàng không có chứng cứ, vừa ngóng Tiêu Kính Viễn khi nào mới có thể giúp mình điều tra rõ, vừa thờ dài chỉ vào chén thuốc đã nguội, nói: "Ta nhớ được gì thì đã nói hết rồi, có hỏi nữa ta cũng không biết. Chỉ bằng tìm vài đại phu tới kiểm tra chén thuốc kia, nếu thật sự có cái gì không đúng, đại phu dĩ nhiên có thể phát hiện."

Lão tổ tông gật đầu, đang muốn phân phó hạ nhân thì nghe có người vào bẩm báo, Diệp Trường Cần đã trở lại.

Không ai ngờ tới, lúc Diệp Trường Cần tiến vào, trực tiếp mang theo hai vị ngự y, một trong số đó là Vương đại phu.

Nữ quyền lập tức tránh sang một bên, mời hai vị ngự y kiểm tra chén thuốc rồi bắt mạch cho Ninh thị.

Mọi người đều trầm mặc không lên tiếng, nhưng đều thấy được ánh mắt trầm trọng của đối phương.

Chuyện này vốn không truyền ra ngoài, càng không báo cho Diệp Trường Cần, không biết vì sao hắn lại đột nhiên trở lại, còn trực tiếp dẫn theo hai vị ngự y.

Ngược lại, trong lòng A La mơ hồ có suy đoán, chẳng lẽ là Tiêu Kính Viễn làm?

Nếu Tiêu Kính Viễn tiết lộ tin tức này cho Diệp Trường Cần, buộc hắn về xử lý, đúng là có khả năng.

Có điều... Diệp Trường Cần sẽ giúp nương sao?

Hắn rõ ràng...

A La cắn môi, nhớ lại tình cảnh đêm đó hắn khi dễ nương.

Hắn rốt cuộc có rắp tâm gì?

Trong thời khắc mấu chốt này, hắn sẽ thừa dịp hại thai nhi trong bụng nương, hay sẽ chủ trì công đạo?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Editor: Tường An

Diệp Trường Cần, ngươi rốt cuộc nghĩ thế nào?

Ninh thị khẽ mím môi, vẻ mặt lãnh đạm mặc cho hai vị ngự y thay nhau bắt mạch cho mình.

Lão ngự y đặt ngón tay thon dài lên cổ tay Ninh thị, mạch đập yếu ớt nhưng rõ ràng, Ninh thị nín thở ngẩng đầu, xuyên qua màn che mông lung, nhìn về phía Diệp Trường Cần bên ngoài.

Cách một tầng màn lụa mỏng, nàng không nhìn rõ lắm, chỉ mơ hồ thấy người nọ chấp tay sau lưng, đi qua đi lại.

Diệp Trường Cần hận nàng, ít nhất đã từng hận.

Về phần đêm đó, hắn uống chút rượu, không biết sao lại nghĩ đến chuyện cũ rồi chạy tới đây âm ỉ một phen.

Theo lời hắn nói, nàng biết, hắn chẳng những hận nàng mà còn điên cuồng ghen ghét phu quân Diệp Trường Huân.

Nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng bộ dáng Diệp Trường Cần, người này là trưởng tử Diệp gia, luôn luôn hành sự cẩn thận, khả năng tự kiểm chế rất tốt, trong triều cũng có chút địa vị, khi ở nhà thì vẻ mặt uy nghiêm, ít cười ít nói, ai có thể ngờ được người như vậy có thể nói ra những lời xấu xa giấu trong đáy lòng như thế.

Phảng phất như một vụn năm trôi qua, ngự y rốt cuộc bắt mạch xong, đi ra ngoài.

Ninh thị suy yếu tựa vào đệm êm, hoảng hốt nhìn ngơ y nói chuyện với Diệp Trường Cần, trước mắt một mảnh trắng xóa.

Thời điểm nghe nữ nhi nói lời đó, nàng liền biết mình đã rơi vào bẫy của người khác.

Nhưng là ai bày ra cái bẫy này?

Diệp Trường Cần, hần nhân cơ hội trút hết căm phẫn, dứt khoát đẩy mình vào nơi vạn kiếp bất phục hay không?

Ninh thị cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, bị đè nén hít thở không thông.

Năm đó nàng lựa chọn gã cho Diệp Trường Huân, cuối cùng vẫn không trốn thoát khỏi bàn tay Diệp Trường Cần, phải cẩn thận dè dặt mà sống trước mặt Diệp Trường Cần.

Đang miên man uy nghĩ thì thấy lão tổ tông cũng đi tới, nói gì đó với Diệp Trường Cần.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay run rẩy.

Sau khi tiễn ngơ y rời đi, lão tổ tông giận run người: "Trong Diệp gia ta lại có người dám làm ra chuyện ác độc cỡ này! Là ai, là ai muốn mưu hại huyết mạch Diệp gia!"

Diệp Trường Cần vội vàng diu đỡ mẫu thân: "Mẫu thân, ngài đừng tức giận, hài nhi nhất định sẽ tra rõ chuyện này, về phần đệ muội, tuy uống phải thuốc nạo thai nhưng dù sao đối phương ra tay nhẹ, thân thể có tổn thương nhưng nhất thời không có trở ngại gì lớn, bây giờ ngơ y khai mấy phương thuốc dưỡng thai bồi bổ trở lại, sẽ không sao đâu."

Nhưng lão tổ tông vẫn không thể bình tĩnh, trầm thống ra lệnh: "Đi, gọi hết tất cả đến đây, phong tỏa viện này lại, lần lượt thẩm tra cho ta, không tra ra tên bại hoại phát rồ này, ta liền đập đầu chết ngay tại đây!"

Diệp Trường Cần sợ mẫu thân xảy ra chuyện gì, vội vàng quỳ xuống khuyên nhủ: "Mẫu thân, đều tại hài nhi quản gia không nghiêm cho nên mới để xảy ra chuyện gièm pha. Thỉnh mẫu thân trở về nghỉ ngơi, hài nhi sẽ nghiêm tra việc này, nhất định sẽ cho mẫu thân một câu trả lời thỏa đáng!"

Lão tổ tông đau khổ nói: "Là cho Lan Uẩn một câu trả lời thỏa đáng!"

Diệp Trường Cần nghe vậy, hơi giật mình, vội nói: "Phải, phải, là cho đệ muội một câu trả lời thỏa đáng."

Lúc này, nữ quyến trong nhà đều lại đây, Đại thái thái dẫn đầu, quỳ bên cạnh phu quân, khóc lóc nói: "Lão tổ tông, trong chén thuốc kia thật sự bị hạ dược vật âm độc là chuyện chưa bao giờ ngờ tới, chuyện đến nước này, không liên quan đến phu quân, đều trách ta không phòng bị kẻ xấu mới để chúng có cơ hội, bây giờ con dâu không dám nói gì khác, chỉ cầu lão tổ tông trách phạt, từ nay về sau, con dâu cũng không dám quản việc bếp núc nữa..."

Nàng còn chưa dứt lời, lão tổ tông đã cười lạnh một tiếng, chỉ vào nàng mà mắng: "Người nói cái gì vậy, bây giờ còn chưa tra ra kẻ nào làm chuyện âm độc này, người lại muốn bỏ gánh không quản, người đang cố ý chọc giận ta đúng không! Hay là, các người đều ghét bỏ ta lớn tuổi vô dụng, muốn chọc ta tức chết, các người mới vui vẻ!"

Từ lúc gã vào Diệp gia, Tam thái thái vẫn luôn lấy Đại phòng làm chủ, sai đâu đánh đó, hiện tại thấy Đại thái thái ngày thường uy phong bị lão tổ tông giáo huấn không chút lưu tình như vậy, cũng giật mình cả kinh. Ngược lại, phải mượn cơ hội này, hảo hảo thể hiện một phen, tiện thể cho mọi người biết, Tam phòng cũng không phải dễ bắt nạt!

Nghĩ vậy, trong lòng nàng đắc ý, đè nén cảm giác sung sướng, quỳ xuống nói: "Lão tổ tông đừng tức giận, lời này sao có thể coi là thật, trong lòng Đại thái thái cũng khó chịu a. Quan trọng nhất bây giờ chính là điều tra ra kẻ đứng sau màn, trả lời trong sạch cho con dâu, bằng không, con dâu, con dâu, con dâu..."

Nói đến đây, giọng nàng nghẹn ngào đứt quãng.

Bên cạnh là vài cô nương Diệp gia, Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung thấy mẫu thân mình bị mắng, về mặt tối tăm ảm đạm, cũng quỳ xuống theo.

A La khẽ cắn môi, quỳ luôn.

Nàng biết, tất cả đều vì nàng làm âm ỉ mà ra, nhưng nếu nàng không làm như vậy, chỉ sợ cái thai của mẫu thân sẽ không giữ được.

Lão tổ tông giận dữ tột độ, bị phẫn không thôi, lại thấy con cháu quỳ đầy đất, run giọng nói: "Đều là huyết mạch Diệp gia, ta cũng không mong gì nhiều, chỉ hi vọng các người chung sống hòa thuận vui vẻ, lại không ngờ, gia môn bất hạnh, xảy ra gièm pha thế này! Ta, ta, ta làm sao có mặt mũi đi gặp phụ thân người..."

Nói đến đây, lão tổ tông đột nhiên ngã ra phía sau, may mắn có nha hoàn bà tử nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp.

Nhưng dù vậy cũng lao đảo một hồi mới đứng vững, dọa đám người xung quanh sợ hãi không nhẹ, lập tức có người đi mời ngơ y, người bưng nước, người đắp lưng, tình huống rối ren.

Đại thái thái bị mắng cầu huyết lâm đầu, lúc này không dám nhiều lời, vội vàng phân phó người đỡ lão tổ tông về phòng, lại phân phó canh giữ sân viện

Nhị phòng, không được để kẻ xấu thừa dịp trốn thoát.

Sau một hồi hỗn loạn, chỉ còn Diệp Trường Cần lẻ loi đứng đó.

Hắn im lặng một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn vào trong phòng.

Cách một tầng màn lụa, hắn dĩ nhiên không thấy rõ tình hình bên trong.

Hắn cắn chặt răng, trầm giọng nói: "Đệ muội yên tâm, chuyện này, ta chắc chắn cho người một công đạo!"

Dứt lời, liền kiên quyết rời đi.

Diệp Trường Cần nói sẽ cho Nhị phòng một công đạo, nhưng chuyện này có vẻ không dễ chút nào.

Hắn thăm vắn tất cả nữ đầu bếp của Nhị phòng, cuối cùng cũng có một người khai ra, là Tôn ma ma trong phòng Đại thái thái.

Tin tức vừa truyền ra, Đại thái thái liền chạy đến trước mặt lão tổ tông, hung hăng tát mình vài bạt tai, sau đó lại chạy tới Nhị phòng, nói muốn giao Tôn ma ma cho Ninh thị xử lý.

Ninh thị nhìn khuôn mặt tràn đầy áy náy của Đại thái thái, còn có thể nói gì đây?

Chỉ phát tay, mặc cho nàng ta xử trí Tôn ma ma.

Ninh thị không ngờ, lúc ấy đương nhiên đã nhìn ra manh mối, chỉ không có chứng cứ mà thôi, bây giờ có thể vạch trần âm mưu, bảo vệ bào thai trong bụng, nàng đã thiên ân vạn tạ rồi.

Cuối cùng, Đại thái thái đích thân xử trí Tôn ma ma, thật sự không lưu tình chút nào.

Xong chuyện, đám nha hoàn bàn tán xôn xao, đều không rét mà run.

Mặt ngoài, mọi người chỉ nói Đại thái thái không niệm tình xưa, nhưng trong lòng ai cũng có suy đoán.

Đang yên đang lành, vì sao Tôn ma ma lại hãm hại Nhị phòng, không phải là Đại thái thái chỉ điểm sao? Loại chuyện này, không có lệnh của chủ tử, nô tài nào dám tự tiện làm chứ?

Mọi người âm thầm cười nhạo, tất nhiên là không tin.

Kỳ thật, A La cũng không tin, nhưng trong tình cảnh hiện tại, nàng cũng hiểu đạo lý chó cùng rứt giậu.

Hiện tại, Đại thái thái đã mất hết thể diện, trải qua lần giáo huấn này, có lẽ bà ta sẽ không dám nữa.

Về phần sau này, ngày tháng còn dài, A La tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp nắm được nhược điểm của bà ta, cho bà ta nếm thử tư vị bị người khác hạ độc.

Náo loạn một trận, Đại thái thái im lặng ngốc trong phòng vài ngày, mỗi khi gặp Ninh thị cũng không kiêu căng như trước.

A La nhìn Đại thái thái tinh thần sa sút, trong lòng cười thầm.

Buổi tối hôm nọ, nàng nghe được Diệp Trường Cần và Đại thái thái nói chuyện.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, Diệp Trường Cần hung hăng tát bà ta vài cái, thậm chí còn phân phòng ngủ.

Hôm đó, Đại thái thái tựa vào đầu giường, khóc cả đêm.

Đương nhiên, A La chỉ tự biết thế thôi, không dám nói với người khác, Đại thái thái cũng làm bộ như không có việc gì.

Thời gian trôi qua, chuyện này cũng dần lắng xuống, bọn nha hoàn cũng có đề tái mới để bàn tán, không hề nhắc đến nữa.

Hôm nay, khi tuyết trong sân bắt đầu tan, Diệp gia rốt cuộc nhận được tin tức, thứ tử Diệp gia Diệp Trường Huân sắp về đến Yên Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Tường An

A La nghe tin phụ thân sắp về tới kinh thành thì thờ phào một hơi.

Nàng biết, chuyện thuốc dưỡng thai làm âm ỉ như vậy khiến trong lòng Đại thái thái ghen khuất. Tuy trải qua lần này, bà ta không dám ra tay với mẫu thân nữa, nhưng chỉ sợ lỡ như bà ta lần quần trong lòng, dứt khoát hạ ngoạn tay, đến lúc đó làm sao mình ứng phó được?

Bây giờ phụ thân sắp trở về, nàng cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Mấy ngày nay dùng phương thuốc dưỡng thai của ngự y, khí sắc mẫu thân đã tốt lên, tướng thai cũng ổn, ngoại trừ thỉnh thoảng nôn nghén thì không có gì đáng ngại.

Ninh thị từng cố ý gọi A La tới, hỏi chuyện ngày ấy.

A La biết suy nghĩ của mẫu thân, le lưỡi cười nói: "Mẫu thân đừng hỏi mấy thứ kia, bây giờ trong đầu ta chỉ nghĩ kẻ xấu bị trừng phạt rồi, mẫu thân có thể yên tâm dưỡng thai, A La có thể ngóng trông tiểu đệ đệ tiểu muội muội, vậy không phải rất tốt sao?"

Ninh thị nhìn nữ nhi chăm chăm một lúc, khẽ thở dài, vươn tay vuốt tóc A La: "Ngươi a, đúng là tinh quái, ta thật sự là nhờ phúc của ngươi."

Chóp mũi thoang thoang hương thơm của mẫu thân, ấm áp thoải mái, trong trí nhớ của nàng, quả thật rất ít khi thấy mẫu thân dịu dàng như thế.

Trong lòng A La mềm nhũn, hận không thể nhào vào lòng mẫu thân làm nũng.

Chẳng qua, nàng nhịn xuống, nghiêng đầu cười với mẫu thân, cố ý nói: "Mẫu thân, nếu ta nói, ta thật sự là tiền nữ hạ phạm, là phúc tinh của mẫu thân, ngài có tin không?"

Ninh thị nhìn ánh mắt nữ nhi bướng bỉnh, thờ dài cười nói: "Tin chứ, sao lại không tin!"

Tuy mẫu thân nói vậy nhưng A La biết bà nhất định không tin, bà vĩnh viễn sẽ không biết, Diệp Thanh La dưới thủy lao âm u đã phải đau khổ chờ bao nhiêu năm mới có thể lần nữa trở lại nhân gian, lần nữa làm một tiểu nữ nhi kiều căng của Diệp gia, một lần nữa được ngửi hương thơm thanh đậm thuộc về mẫu thân.

Ninh thị cảm thấy trong đôi mắt ngây thơ đầy ý cười của nữ nhi chợt mơ hồ có một tia đau thương không dễ phát hiện, liền lo lắng hỏi: "A La?"

A La lắc lắc đầu: "Ta không sao, chỉ là ngóng trông tiểu oa nhi trong bụng mẫu thân ra đời sớm một chút."

Lúc nói lời này, nàng im lặng nghe tiếng tim đập ổn định của bào thai trong bụng mẫu thân, thầm nghĩ, đời này nàng nhất định sẽ che chở mẫu thân và tiểu oa nhi kia, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Ngày nào A La cũng nhắm đếm còn bao nhiêu ngày nữa phụ thân về kinh, ngày thứ hai là phụ thân về đến nhà rồi. Trong viện mẫu thân đã sớm quét tước dọn dẹp, đệm chăn màn gấm đều giặt lại, thay mới.

A La yên lặng nhìn tất cả, nàng biết, mẫu thân cũng rất mong phụ thân trở về.

Chỉ tiếc, đời trước nàng chưa bao giờ biết điều này, nàng chỉ cho rằng mẫu thân lãnh đạm, không dễ thân cận, đối với mình và phụ thân đều xa cách.

Nói cho cùng, vẫn do nàng nhỏ tuổi không hiểu chuyện.

Hôm nay, mẫu thân và Lỗ ma ma ngồi trong Noãn các, tự tay làm một ít y phục nhỏ cho tiểu oa nhi, A La thì về phòng mình tự luyện chữ. Gần đây thân thể mẫu thân rất tốt, tình trạng nôn nghén cũng giảm bớt, có thời gian dạy nàng học, chỉ mới vài ngày, chữ viết của nàng đã tiến bộ không ít.

Ngoài luyện chữ, nàng còn cố ý lục lại sách cũ ra ôn tập một lượt, miễn cho bị thụt lại phía sau.

Đang cầm sách lật tới lật lui, A La chợt nhìn thấy con gỗ rơi đặt trên bàn.

Nàng không khỏi bật cười.

Mấy ngày nay trong nhà xảy ra chuyện như vậy, nàng không có cơ hội truyền tin cho Tiêu Kính Viễn đến đây.

Bây giờ nhìn con gỗ rồi, nàng liền nhớ tới, cũng nên nói lời cảm tạ hần mới phải.

Nghĩ là làm, A La lập tức viết giấy, cuộn lại rồi cột vào chân bồ câu, thả nó cất cánh.

Trong lòng nàng có chút thấp thỏm, lần trước gặp mặt thấy hắn có vẻ không vui, không biết lần này có đến không? Dù đến, chỉ sợ cũng không tình nguyện đi?

Kỳ thật, A La cũng hiểu, hắn là tổng binh kiêu kỳ binh, lại là đệ tử có thành tựu nhất của Tiêu gia thế hệ này, ngày thường bận việc trong quân doanh, trong triều, còn phải xã giao, e là khó có thời gian rảnh rỗi, làm sao có thể thường đến đây được?

Nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy lần này hắn sẽ không đến.

Đang suy đoán lung tung thì nghe thấy tiếng gõ nhẹ ngoài cửa sổ, A La ngẩn ra, cực kỳ kinh hi.

Nàng vội vàng nhào qua mở cửa, nhìn không được nói: "Thất thúc, người thật sự đến..."

Nói đến đây, nàng nhất thời im bặt.

Người đến cũng không phải Tiêu Kính Viễn mà là một cô nương mặc tử y.

A La thấy vị cô nương kia hơi quen mắt, cẩn thận nhớ lại, hình như là một nữ thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn trong quân doanh, về sau còn lập công lớn, được phong quan rất uy phong.

Chẳng qua hiện tại, mặt mày vị cô nương này còn non nớt, thẳng tắp đứng đó, cung kính nhìn A La.

"Cô nương, thuộc hạ tên Tiêu Nguyệt, hầu gia phân phó thuộc hạ đến, nói nếu cô nương có việc gì thì có thể giao cho thuộc hạ làm, hoặc là truyền đạt lại."

Trong lòng A La có chút thất vọng.

Xem ra Tiêu Kính Viễn thật sự thấy nàng quá phiền, không muốn vì nàng mà chậm trễ thời gian cho nên mới phái người tới thay.

"Cô nương cần thuộc hạ làm chuyện gì?" Tiêu Nguyệt nhìn vẻ mặt thất lạc của tiểu cô nương nũng nịu trước mắt, nhất thời có chút không đành lòng, liền thấp giọng hỏi.

A La lắc lắc đầu: "Thật ra cũng không có gì, chỉ muốn nhờ người nói với Tiêu Thất gia, lúc trước làm phiền hắn giúp đỡ quá nhiều, A La vô cùng cảm kích."

"Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ truyền lời."

"Vậy thôi, cô nương có thể đi."

Tiêu Nguyệt gật đầu, xoay người rời đi.

A La bỗng nghĩ đến điều gì, gọi Tiêu Nguyệt lại hỏi: "Có phải gần đây Tiêu Thất gia bận rộn nhiều việc không?"

"Phải." Tiêu Nguyệt nghĩ một chút, nghiêm túc đáp.

"Phải không, hắn bận rộn những chuyện gì a?"

"Trong phủ muốn định thân cho hầu gia, hắn là bận chuyện định thân đi."

"Định thân?" A La kinh hãi.

"Đúng vậy." Tiêu Nguyệt có chút không rõ, vì sao khi nghe hầu gia muốn định thân, vẻ mặt tiểu cô nương lại giống như gặp quỷ.

A La biết mình thất thố, vội lắc đầu: "Không có gì, không có gì, người đi trước đi!"

Đợi đến khi Tiêu Nguyệt đi rồi, A La liền chấp tay sau lưng, sầm mi khổ kiếm đi qua đi lại trong phòng.

Nàng nhớ rất rõ chuyện hôn sự của Tiêu Kính Viễn.

Đời trước, khi nàng gả vào Tiêu gia đã là mười sáu tuổi, tính ra Tiêu Kính Viễn đã hai mươi tám tuổi, chỉ hai năm nữa là đến tuổi lập niên nhưng vị hầu gia này vẫn chưa thành thân.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì hắn khắc thê.

Nghe nói, thời niên thiếu Tiêu Kính Viễn đã định thân với nữ nhi nhà Tôn thượng thư, là một nữ tử tài mạo xuất chúng, nhưng ai ngờ chưa được mấy ngày, cô nương Tôn gia ăn một miếng quýt liền bị nghẹn chết.

Có nghe nói ai ăn quýt bị nghẹn chết không? Cố tình cô nương Tôn gia chính là ăn quýt nghẹn chết.

Chết mặc danh kì diệu a.

Lúc ấy, mọi người đều nói vận khí Tiêu Kính Viễn không tốt, vừa định thân xong thì đối phương liền chết.

Chẳng qua, chuyện này cũng không có gì, dù sao Tiêu Kính Viễn là rể hiền trong mắt hào môn quý tộc ở Yến Kinh, chết một người thì vẫn có thể tiếp tục định thân.

Vì thế, một năm sau, Tiêu gia lại chọn một hôn sự khác cho Tiêu Kính Viễn, nghe nói lần này là hán đích thân chọn trúng, là Nhị cô nương Tả Hầu gia, bộ dáng dĩ nhiên không tệ, còn tính thông kỹ thuật điều khác.

Chỉ tiếc, ba tháng sau khi định thân với Tiêu Kính Viễn, Nhị cô nương Tả Hầu gia theo mẫu thân lên núi bái Phật, gặp giặc cướp, qua đời.

Về chuyện này, mọi người bàn tán xôn xao, có người nói vị cô nương kia thất tình nên cắn lưỡi tự sát, cũng có người nói thời điểm chạy trốn ngã xuống núi té chết.

Mặc kệ nói thế nào, tóm lại, nàng ấy chết.

Vị hôn thê thứ hai chưa qua cửa của Tiêu Kính Viễn, lại chết...

Hai lần rồi, chắc không đến mức có lần thứ ba đi?

Lão thái thái Tiêu gia đi cầu bùa bình an cho Tiêu Kính Viễn, mỗi ngày lại thắp hương bái Phật cho hắn, hai năm sau lại định ra một mối hôn sự.

Lần này, đa phần các cô nương trong Yến Kinh không nguyện ý định thân với hắn, cũng may vị Tiêu Thất gia này địa vị cao, chỉ cần muốn tìm thì sẽ có.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn lại định thân với cô nương Viên gia, một nữ nhi quan tam phẩm bình thường.

Nghe nói vị cô nương kia từ khi định thân với Tiêu Kính Viễn liền cửa lớn không ra cửa sau không bước, nhà hoàn bà tử thành đàn, mỗi ngày ăn canh cũng phải nuốt từng miếng nhỏ, lo sợ chưa vào cửa Tiêu gia thì đã đi đời nhà ma.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, thời điểm vị cô nương này đang tắm thì trượt chân ngã vào thùng nước, đợi đến khi ma ma phát hiện, kéo người lên thì đã tắt thở.

Vị phu nhân quan tam phẩm kia nổi giận, trực tiếp mang người đến Tiêu gia, khóc lóc nói Tiêu Thất gia khắc chết nữ nhi nàng, muốn Tiêu gia cho bọn họ một công đạo, không thể để nữ nhi nàng chết oan ức. Tiêu gia tự biết đuối lý, nhân nhượng cho bớt phiền, chịu nhận lỗi rồi an táng cô nương kia trong phần mộ tổ tiên Tiêu gia, lại bồi thường không biết bao nhiêu bạc mới tính xong việc.

Từ đó về sau, Tiêu Thất gia khắc thê vang danh tứ hải, chẳng những ở Yến Kinh không ai dám kết thân với hắn, ngay cả những gia đình cách kinh thành xa ngàn dặm, mỗi lần nhắc tới hắn liền lắc đầu ngao ngán.

Dù sao thì, phạm là có chút mặt mũi, có ai nguyện ý mang cái tiếng "Vị nình bọ Tiêu gia mà bất chấp cả tính mạng nữ nhi mình" đâu!

Cũng từng có người đề nghị hắn tìm một nữ tử nhà nghèo, chỉ tiếc bị hắn cự tuyệt.

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng A La còn sợ hãi.

Nàng nhàu chặt mày, không khỏi nghĩ, mình là người tri ân báo đáp, nhất định không thể tro mắt nhìn hắn lại đi trên con đường khác thê.

Nhất định phải nghĩ biện pháp, tốt xấu gì cũng giúp hắn có một mối hôn sự trôi chảy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: Tường An

A La cảm thấy mình hắn là nên can thiệp hôn sự của Tiêu Kính Viễn và nữ nhi Tôn Thượng thư. Nhưng can thiệp thế nào, trước mắt nàng cũng chưa nghĩ ra.

Lăn qua lăn lại suy nghĩ một đêm, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Sáng hôm sau vừa tỉnh lại đã thấy Lỗ ma ma tươi cười không khép được miệng, nàng dụi dụi mắt: "Ma ma, có chuyện gì vui sao?"

Lỗ ma ma mừng rỡ nói: "Hôm nay lão gia đã sớm trở lại, bây giờ đang ở trong phòng lão tổ tông, cô nương mau dậy rửa mặt thay y phục, đợi lát nữa qua phòng lão tổ tông là có thể gặp lão gia!"

"Cha trở lại?" trong lòng A La vui vẻ, vội vàng để Lỗ ma ma hầu hạ rửa mặt chải đầu, đồ ăn sáng cũng không kịp dùng liền muốn chạy qua viện lão tổ tông.

Vừa vào phòng đã thấy Đại bá và Tam thúc đều ở đây, đang vây quanh trò chuyện với lão tổ tông, bên cạnh là một nam nhân thân hình còn cường tráng hơn cả Đại bá và Tam thúc, đang mỉm cười nói gì đó với lão tổ tông.

Đây chính là phụ thân.

Nàng đứng ở cửa ngóng nhìn phụ thân, cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Phụ thân là võ tướng duy nhất trong ba nhi tử Diệp gia, nhiều năm phòng thủ Nam Cương, rất ít khi được về nhà, cho nên quan hệ giữa nàng và người phụ thân này cũng không thân thuộc.

Lúc nàng còn nhỏ, phụ thân có trở về mấy lần nhưng ký ức nàng rất mơ hồ, duy chỉ có một lần nàng mười tuổi, mẫu thân mất, phụ thân trở về canh giữ bên linh cữu mẫu thân, một đêm đầu bạc.

Mất mẹ, trong lòng nàng cảm thấy mờ mịt, đau thấu tâm, có điều tuổi nhỏ, không biết kể với ai mà thôi.

Mặc dù có lão tổ tông yêu thương nhưng chung quy không phải mẫu thân, nàng mơ hồ ý thức được, lão tổ tông và mẫu thân không giống nhau, mẫu thân vừa chết, nàng liền trở thành hài tử không có nương.

Đêm đó nàng không ngủ được, sờ soạng đứng dậy, lặng lẽ đi đến linh đường thì đúng lúc thấy phụ thân đang canh giữ ở đó.

Kỳ thật, nàng muốn nói vài câu với phụ thân, muốn phụ thân ôm mình một cái, chỉ cần hần gọi một tiếng A La thôi, lòng nàng cũng sẽ an ủi rất nhiều. Nhưng nàng đứng đó hơn nửa canh giờ, phụ thân vẫn không hề quay đầu lại lần nào.

Hần ngồi chồm hổm ở đó, ngẩn ngơ nhìn bài vị trước linh đường, không nói một câu.

Thậm chí bây giờ A La còn nhớ rõ mùi hương khói lượn lờ trong linh đường.

Mùi hương kia sau này vẫn theo nàng rất lâu, mãi đến khi nàng gả đến Tiêu gia, làm thê người ta, rồi có thai, mới chậm rãi tan đi.

Nhiều năm sau, nàng bị giam dưới thủy lao u ám, khi nhớ tới phụ thân, chỉ là một bóng lưng thẳng tắp cương nghị và mùi hương khói kia.

Giờ đây, nàng vượt qua khoảng cách sinh tử, sống với thân phận tiểu nữ hài bảy tuổi, ngược mắt nhìn bộ dáng chưa đầy ba mươi của phụ thân, hàng mày đen rậm có vẻ tục tũn, lại rất mạnh mẽ, bỗng dưng cảm thấy căn phòng âm áp này căn bản không hợp với một võ tướng anh dũng như vậy.

"A La?" Diệp Trường Huân cũng thấy nữ nhi đứng ở bậc cửa, nhìn đôi mắt trong veo mang theo vẻ xa lạ và đánh giá, không khỏi có chút buồn bực.

Hắn cũng không rõ, vì sao mới bốn tháng không gặp mà nữ nhi lại nhìn mình giống như mười năm tám năm không gặp.

Bên cạnh, lão tổ tông bất đắc dĩ liếc nữ nhi từ một cái: "Còn không phải tại ngươi, nhiều năm không ở nhà, ngay cả nữ nhi của mình cũng xa lạ."

Dứt lời liền kêu A La vào.

A La mỉm môi, đi tới bên cạnh lão tổ tông, ý ời tựa vào lòng bà, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm phụ thân.

Diệp Trường Huân nhìn ánh mắt đánh giá của nữ nhi, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Hắn quanh năm giao tiếp với tướng sĩ Nam Cương, cũng không biết nên cư xử thế nào với thê tử và tiểu nữ nhi của mình.

Nghĩ vậy, hắn bắt giác dời mắt nhìn sang.

Phía dưới, cách vài người, chính là Ninh thị.

Hôm nay Ninh thị mặc váy dài màu trắng, có thể nói là rất bình thường, nhưng dù vậy, nàng chỉ cần đứng một chỗ là đã có khí chất văn nhã đậm mực trời sinh, tựa như một đóa sen yên lặng nở rộ.

Ánh mắt hắn khựng lại một lát, tim đập lỡ một nhịp, hơi mỉm môi liền muốn dời mắt đi.

Nào ngờ Ninh thị vốn đang cụp mắt dường như đã nhận ra ánh mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn lại.

Nhất thời, bốn mắt chạm vào nhau.

Gò má Ninh thị ửng hồng, miễn cưỡng cười nói: "A La choáng váng sao, mau gọi phụ thân a!"

A La núp trong ngực lão tổ tông, lại cố ý không gọi cha, chỉ nhỏ giọng nói: "Nương..."

Tầm mắt Diệp Trường Huân dừng trên người Ninh thị, nàng có chút lúng túng nói: "Hôm nay A La làm sao..."

Diệp Trường Huân vội vàng nói: "Không sao, không sao, đừng dọa A La."

Đúng lúc này, A La hô một tiếng giòn vang: "Cha."

Nàng vừa gọi, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía nàng.

Diệp Trường Huân có chút ngoài ý muốn nhìn đứa nhỏ nép trong lòng mẫu thân mình, đứa nhỏ cơ hồ giống thê tử mình như đúc, trong mắt lộ ra kinh hi.

Ai ngờ A La hơi nghiêng đầu, vẻ mặt không bằng lòng hỏi: "Cha, có phải ngài không thích A La hay không?"

Diệp Trường Huân nhướn mày, khó hiểu hỏi lại: "Sao A La lại nói vậy?"

A La bĩu môi, giọng ủy khuất: "Tại sao lâu như vậy cha cũng không về nhà! Đại bá và Tam thúc mỗi ngày đều về nhà, chỉ có phụ thân, quanh năm không thấy bóng dáng!"

Lời nói đầy tính trẻ con cứ như vậy dễ dàng nói ra.

Lời này cũng không phải giả bộ, thật ra đòi trước nàng đã muốn hỏi rồi.

Vì sao thời điểm mẫu thân mang thai, cha không trở về?

Vì sao sau khi mẫu thân qua đời, cha một mình gặm nhấm đau thương, ngay cả nữ nhi cũng không thèm liếc nhìn một cái?

Vì sao cha có thể cười ngửa mặt đi không trở lại, thậm chí ngày nữ nhi xuất giá cũng không về xem một chút?

Nghĩ như vậy, hai mắt nàng hơi ướt át, cúi đầu, bĩu môi.

Diệp Trường Huân không ngờ nữ nhi lại nói như thế, hắn vẫn cảm thấy nữ nhi xinh xắn đáng yêu hắn là nên ngồi trên đùi mẫu thân, ngây ngốc mềm mại, không hiểu chuyện.

"Ta..." Diệp Trường Huân không biết trả lời vấn đề này thế nào, đặc biệt là trước mặt nhiều người như vậy, trước mặt Ninh thị, hắn càng không biết mở miệng ra sao.

Cho nên, hắn lại nhìn về phía Ninh thị.

Ninh thị tiếp nhận ánh mắt xin giúp đỡ của Diệp Trường Huân, bắt đầu dĩ đành phải nhìn nữ nhi, ngữ khí hơi khiển trách: "A La, nói bậy gì đấy, phụ thân ngoại phòng thủ biên quan, đây là quân lệnh, cũng không phải do hắn định đoạt."

Ai ngờ Ninh thị vừa nói xong, lão tổ tông liền thờ dài: "A La của ta nói đúng đó, tính ra, Trường Huân ở bên ngoài đã nhiều năm, bỏ bê thê nhi ở nhà, thật quá kỳ cục!"

Diệp Trường Huân vội cung kính đáp: "Mẫu thân, lần này hài nhi trở về, sẽ không phải đi nữa."

"Thật sao?"

"Vâng, triều đình đã ban lệnh, trước tiên sẽ nhậm chức ở kinh thành, nếu như có vị trí thích hợp thì sẽ cân nhắc thêm. Ta cũng nghe nói, vị trí kia là ở ngoại thành Yên Kinh, cũng không xa nhà lắm."

"Nếu thật vậy thì tốt quá!" lão tổ tông mừng rỡ vô cùng, nhất thời nhớ tới cái gì, buột miệng nói: "Ta nghe nói, lão Thất Tiêu gia hiện giờ là tổng binh kiêu kỵ binh, đóng quân ở Ngưu sơn ngoại thành Yên Kinh, nếu như ngoại có thể vào kiêu kỵ binh thì tốt, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!"

A La vừa nghe nhắc tới lão Thất Tiêu gia liền dựng thẳng lỗ tai.

Diệp Trường Huân lại nói: "Kiêu kỵ binh chính là quân đội trực tiếp làm việc cho thiên tử, sao có thể dễ dàng vào được, nhi tử không cầu vào kiêu kỵ binh, chỉ cần một vị trí tùy ý là đủ."

Diệp Trường Cận liếc nhìn Nhị đệ của mình, ánh mắt như có như không lướt qua chỗ Ninh thị, nhàn nhạt nói: "Hôm nay Trường Huân có thể nghĩ như vậy, cũng tốt..."

Tối nay Diệp gia hiếm khi có một bữa cơm đoàn viên, nam nhân ngồi bàn ngoài, nữ quyến ngồi bàn trong, cả nhà vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì chuyện Đại thái thái vừa qua không lâu, tuy không còn ai nhắc tới nữa nhưng vẫn cảm thấy không tự nhiên, huống chi trước khi Diệp Trường Huân trở về, mọi người đã nhất trí gạt hấn, như vậy lại càng khiến Đại thái thái cảm thấy có tật giat mình.

Đại thái thái hôm nay không nói chuyện, chỉ yên lặng hầu hạ bên cạnh lão tổ tông, thỉnh thoảng phân phó hạ nhân lấy thêm cơm.

Ninh thị xưa này không hay nói, đặc biệt là hôm nay Diệp Trường Huân trở về, nàng càng lộ vẻ an tĩnh.

Vì thế, trong ba đứa con dâu, chỉ có Tam thái thái nói nhiều nhất, chọc lão tổ tông vui vẻ, lại nói lần này Nhị bá có thể nhậm chức ở ngoại thành Yên Kinh thì từ nay về sau, Diệp gia vẫn thần võ tướng đủ cả.

Lão tổ tông dĩ nhiên vui mừng, nhất thời bị đồ cao hứng liền sai người mang rượu trái cây lên cho nữ quyến uống một chút. Ninh thị tuy mang thai không được uống rượu nhưng mọi người khuyên mãi, cũng nhấp môi uống non nửa ly.

A La vừa chơi đùa với bọn tỷ muội vừa chú ý động tĩnh bên cha mẹ.

Phụ thân tất nhiên cùng các bá bá, thúc thúc, đường huynh uống chén rượu lớn, thông khoái vô cùng.

Còn mẫu thân, sau khi nhấp một ngụm rượu trái cây, hai gò má bạch ngọc ửng đỏ say lòng người, ánh mắt cũng có chút mê ly.

A La cúi đầu, âm thầm cân nhắc.

Mẫu thân mang thai đã bốn tháng, theo lý thuyết hấn là có thể làm chuyện phòng the đi...

Dù thế nào cũng phải nhân cơ hội, tác hợp hai bọn họ lại một chỗ a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Editor: Tường An

Ninh thị mang thai không thể thức khuya nên xin phép về phòng trước, A La cũng nhân cơ hội đi cùng mẫu thân. Trước khi đi, nàng lặng lẽ gạt góc áo ca ca, nhỏ giọng dặn dò: "Đại lát nữa, huynh khuyên phụ thân về sớm một chút, đừng uống nhiều quá."

Diệp Thanh Xuyên hơi run sợ, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn đối với tâm tư của muội muội, nhưng hấn cũng nhanh chóng hiểu ra, gật đầu nói: "Được, ta biết rồi."

Cùng mẫu thân trở về phòng, A La mượn cơ hội nhọc, trốn đi ngủ trước, để một mình mẫu thân ở trong phòng.

Nàng nghĩ, nếu phụ thân trở về, chẳng phải hai người liền có thể ngủ cùng nhau sao?

Đại nửa ngày, rốt cuộc nghe thấy tiếng bước chân phụ thân, nàng vội vàng dựng thẳng lỗ tai, chuyên chú nghe động tĩnh của cha mẹ.

Đầu tiên là tiếng phụ thân vào cửa, mẫu thân cùng nha hoàn đỡ hấn lên giường, sau đó mẫu thân ngồi xổm xuống giúp phụ thân cởi giày.

Phụ thân tất nhiên đã uống khá nhiều rượu, mẫu thân liền phân phó nha hoàn mang canh giải rượu đã chuẩn bị sẵn, tự tay cho hấn uống.

A La không khỏi thở dài trong lòng, trước kia nàng chỉ cho rằng mẫu thân tính tình lãnh đạm, bây giờ xem ra là rất dịu dàng chăm sóc phụ thân, tốt đến không thể tốt hơn.

Cha thật ngốc a, tại sao không biết quý trọng, không ở nhà ôm ôn hương nhuyễn ngọc, lại chạy tới Nam Cương xa xôi chim không thềm ỉa kia làm gì!

Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng rên rỉ khàn khàn của phụ thân.

Nàng nhất thời tròn tròn mắt, thầm nghĩ, chẳng lẽ là...?

Cẩn thận lắng nghe, tiếng rên khàn khàn kia dần pha thêm một chút thống khổ.

A La không khỏi giơ tay bịt kín gương mặt đỏ bừng, xem ra là thật.

Vừa thở phào một hơi thì nghe mẫu thân thở dài: "Dù Đại bá và Tam đệ mời, tốt xấu gì chàng cũng nên uống ít một chút, bây giờ uống nhiều quá, thân thể lại khó chịu."

Thanh âm dịu dàng mềm mại, mang theo tia đau lòng.

"Ta biết... ta chỉ là... vui quá..." giọng phụ thân đứt quãng.

Mẫu thân lại thở dài một tiếng, sau đó nâng tay, nhẹ nhàng xoa bóp cho phụ thân, phụ thân liền phát ra thanh âm trầm thấp mà thỏa mãn.

A La tiếp tục nỗ lực nghe góc tường, không dám bỏ qua chút động tĩnh nào.

Dần dần, nàng nghe thấy hơi thở của mẫu thân dường như nặng nề hơn trước.

Nàng cắn môi, thầm mắng phụ thân: "Thật ngốc, làm nương ta mệt muốn chết rồi!"

Đúng lúc nàng vừa mắng xong câu này thì phụ thân bỗng lên tiếng: "Lan Uẩn?"

Giọng điệu có chút kinh ngạc, giống như bây giờ mới nhìn thấy mẫu thân vậy.

Mẫu thân ngừng xoa bóp, hai người đều không nói chuyện, chỉ có hô hấp hơi dồn dập.

A La không nhìn thấy tình hình, chỉ có thể nghe tiếng động, trong lòng nóng nảy lại không biết làm sao, hận không thể chạy qua, đâm thủng cửa sổ giấy xem bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì!

Cũng không biết im lặng bao lâu, hình như phụ thân vươn tay kéo một cái, mẫu thân liền kinh hãi nhỏ giọng thét một tiếng, kế tiếp chính là tiếng thân thể ngã lên giường.

"Này xem như là chuyện đã thành đi!" A La vui mừng suýt nữa muốn vỗ tay.

Chẳng qua, nàng vui mừng quá sớm, hai người ở trên giường lăn lộn một phen, phụ thân đột nhiên khàn giọng nói: "Cẩn thận chút, bây giờ nàng đang có thai."

Sau đó đứng dậy, nói thêm: "Cũng tại ta uống quá nhiều rượu, đúng là rồi rắm, nàng hiện đang mang thai, ta nghe nương nói lúc trước tưởng thai không ổn, phải hảo hảo sinh dưỡng... Ta, vừa rồi có phải ta..."

Giọng hần có vẻ dồn dập: "Có phải ta làm nàng đau không?"

Thanh âm mẫu thân vốn mềm mại dịu dàng, lúc này lại có chút lạnh lùng: "Không."

A La nóng nảy, không phải nói sau ba tháng thì không sao à, huống hồ gần đây mẫu thân đã dưỡng tốt lắm, tại sao phụ thân lại bận tâm đến vấn đề này?

"Ta..." phụ thân nghe vậy, tay chân luống cuống.

Mẫu thân dứt khoát đứng dậy, vừa gọi nha hoàn vào dọn dẹp, vừa thản nhiên nói: "Chàng hảo hảo nghỉ ngơi, ta hơi mệt, để Ti Bội ở lại hầu hạ chàng."

Dứt lời liền đi thẳng ra cửa.

"Nhanh đuổi theo, đuổi theo a!" A La thầm nôn nóng.

Hiển nhiên là mẫu thân có chút tức giận.

Có lẽ bởi vì bị phụ thân cự tuyệt, có lẽ bởi vì bản khoán chuyện mình đang mang thai?

A La suy sụp nằm vật ra giường, nghĩ đến phụ thân một mình trông phòng, nghĩ đến mẫu thân xấu hổ bỏ đi vì bị phụ thân dừng ngay lúc mẫu chốt, không khỏi thở dài liên tục.

Nhìn ngôn hành (hành vi cử chỉ) của phụ thân hôm nay, ánh mắt chờ mong hướng về phía mẫu thân, là biết hần cũng không phải vô tình với mẫu thân.

Nhưng làm sao thời điểm mẫu chốt lại đẩy mẫu thân ra a?

Sao hần không nghĩ xem, một nữ nhân mang thai còn chạy lại xoa bóp, hầu hạ hần uống canh giải rượu, hần còn không nhanh chóng nên làm gì thì làm đi!

Thật là khờ!

Cũng khó trách đời trước phụ thân và mẫu thân ly biệt mấy năm, khi trở về giai nhân đã sớm hương tiêu ngọc vấn, âm dương ngăn cách, vĩnh viễn không thể gặp nhau nữa!

Đời này, bất luận thế nào nàng cũng phải tác hợp hai người này, không để bọn họ phải tiếc nuối như đời trước.

Nghĩ đến đây, không biết tại sao lại nhớ tới Tiêu Kính Viễn.

Năm mươi bảy tuổi nàng mang thai sinh con, rồi gặp biến cố, từ đó về sau không còn nhìn thấy ánh mặt trời, cũng không biết sau này Tiêu Kính Viễn rốt cuộc cưới vợ sinh con như người bình thường, hay vẫn mang cái danh khắc thế, một đời một kiếp lẻ loi một mình.

Trong lòng đột nhiên phiền muộn vô cùng.

Người như hắn nên có một tuyệt thế giai nhân bồi hắn cả đời mới phải.

A La nằm trên giường suy nghĩ miên man, lúc thì nghĩ tác hợp cha mẹ, làm bọn họ hảo hảo chung sống, lúc lại nghĩ hẳn là nên chia rẽ Tiêu Kính Viễn và nữ nhi Tôn Thượng thư, nhưng còn có tiểu thư Tả Hầu phủ, nghĩ nghĩ, cuối cùng chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Một đêm đầy mộng mị, chốc lát là mẫu thân xảy ra chuyện, phụ thân đau lòng gào khóc, nàng đứng bên cạnh, chống nạnh chỉ vào mũi phụ thân mà mắng "Đáng đời, ai bảo ngươi ngốc, không biết dỗ dành nữ nhân"; chốc lát lại là Tiêu Kính Viễn lẻ loi hiu quạnh đứng bên bờ hồ Song Nguyệt, ngăn người nhìn cảnh liễu rủ, nàng chạy tới, chống nạnh nổi giận mắng "Đáng đời ngươi, đã nói ngươi không thể cưới tiểu thư Tả Hầu phủ kia, không phải ngươi nhìn trúng người ta sao, giờ thì tốt rồi, nàng ấy ăn quyết thấp nhang cũng ghen chết té chết, ngươi phải gánh tiếng xấu".

Cứ lặp đi lặp lại mãi, chốc lát là cha, chốc lát là Tiêu Kính Viễn, làm A La mệt mỏi cực kỳ, sáng hôm sau tỉnh dậy liền cảm thấy eo mõi lưng đau.

Sau khi thức dậy, A La mở mắt ngồi trên giường thật lâu, cuối cùng đã có chủ ý.

Có một số việc nàng nhất thiết phải làm, nên tác hợp thì tác hợp, nên chia rẽ thì nhanh chóng chia rẽ.

Vì thế, nàng hỏi Lỗ ma ma: "Cha ta đâu?"

"Đã dậy từ sớm, đang đánh quyền trong sân."

"Đánh quyền?" A La chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Vừa dậy đã đánh quyền, vì sao không biết chạy qua phòng nương hỏi han ân cần một phen, nhân cơ hội dỗ dành?"

"Cô nương nói cái gì?" Lỗ ma ma không nghe rõ, hỏi lại.

A La vội vàng lắc đầu: "Không có gì, ta rửa mặt trước, rồi qua xem cha ta."

Nàng mau chóng rửa mặt, thay y phục, lúc đi qua thì phụ thân đã đánh quyền xong, vừa mới tắm, cả người thần thanh khí爽.

"A La thỉnh an phụ thân." A La sửa lại bộ dáng tiếc hận vừa rồi, nhu thuận nói.

"A La dậy thật sớm" trong ấn tượng của hắn, A La vẫn là tiểu oa nhi sáng sớm thức dậy sẽ khóc lóc đòi sữa.

"A La dậy không sớm" A La nghiêng đầu cười nói: "Mẫu thân mới thức dậy sớm."

"Nga, mẫu thân ngươi đã dậy rồi?" Vừa nghe A La nhắc tới mẫu thân, Diệp Trường Huân vội nhìn về phía phòng Ninh thị.

A La thấy vậy, trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại cố ý nói: "Đúng a, ban đêm mẫu thân thường ngủ không ngon, buổi sáng cũng thức dậy sớm."

"Vì sao?" Diệp Trường Huân nhíu mày.

"Ta cũng không hiểu lắm a..." A La cố ý kéo dài âm cuối, "Chẳng qua, hình như ta từng nghe mẫu thân nói, ban đêm ngủ một mình hay cảm thấy lạnh, còn thường xuyên nằm mơ."

"Thật vậy sao?" trong mắt Diệp Trường Huân lộ vẻ lo lắng, đau lòng.

A La thâm đắc ý, hừ, ngươi cũng biết đau lòng mẫu thân à, vậy cần gì phải cự tuyệt người ta xa ngàn dặm? Chuyện Đại bá mẫu hãm hại mẫu thân, ta còn gạt chưa nói, nếu nói cho ngươi biết, chẳng phải sẽ khiến ngươi hối hận chết?

Vì thế, nàng lại cố ý nói: "Ta còn nghe nói, ban đêm mẫu thân đôi khi ngăn người nhìn ánh nến, đôi khi lại thì thảo luận lắm bả một mình, cũng không biết nói cái gì."

A La nói xong, Diệp Trường Huân cũng không tiếp lời, chỉ ngẩn ngơ đứng đó, ánh mắt rối rắm, không biết đang nghĩ gì.

A La lập tức làm bộ thở dài một hơi: "Có đôi khi ta cũng không ngủ được, bởi vì ngủ một mình thật không thú vị, buồn chán, cứ cảm thấy có ai ngủ cùng mình thì thật tốt, có điều, Lỗ ma ma nói ta lớn rồi, không ngủ cùng ta nữa! Ngẫm lại, có lẽ mẫu thân cũng giống ta, muốn có người ngủ cùng!"

Diệp Trường Huân nghe vậy, nhú mảy nhìn A La, lại nhìn hướng phòng Ninh thị: "Mẫu thân ngươi là người lớn, đương nhiên không giống người."

A La bĩu môi: "Ngươi lớn hay con nít đều giống nhau thôi, ngủ một mình đều sẽ buồn chán!"

Diệp Trường Huân nhất thời ghen hờn, ngẩng đầu nhìn phòng Ninh thị, đúng lúc thấy một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại thấp thoáng trước cửa sổ, hấn không khỏi sùng sốt, gạt mình đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Tường An

A La khuyến khích phụ thân xong liền muốn tìm cơ hội khuyến khích mẫu thân, bắt đầu dĩ đến thời điểm dùng bữa sáng, ca ca đã tới, cả nhà cùng nhau ăn sáng.

A La chú ý thấy mẫu thân chưa hề liếc mắt nhìn phụ thân, vẻ mặt nhàn nhạt, phụ thân thì ngược lại, cứ nhìn mẫu thân mãi.

Nàng trầm nghĩ, trên giường không tích cực, bây giờ có nhìn thế nào cũng vô dụng!

Một bữa cơm ăn chẳng thú vị chút nào, A La vốn dĩ còn trông cậy phụ thân sẽ nói gì đó, ai ngờ suốt bữa cơm đều là bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói lời nào.

Aizz... A La thờ dài.

Ăn sáng xong, ca ca đi học, còn A La vì lý do chưa khỏe hấn nên không cần đi, dứt khoát ăn vạ, muốn mẫu thân dạy mình luyện chữ.

Nàng chú ý thấy lúc phụ thân ra đến cửa còn đặc biệt quay đầu nhìn mẫu thân, mẫu thân lại không thèm liếc hấn lần nào.

Đáng đời!

A La vừa nghĩ thầm, vừa đến gần mẫu thân, lắc đầu thờ dài.

Ninh thị thấy lúc ăn sáng nữ nhi cứ nhìn đông nhìn tây giống như đang tính toán cái gì, bây giờ lại thờ dài phiền muộn như tiểu đại nhân, không khỏi hỏi: "A La có chuyện gì mất hứng à, hôm nay nhìn không có tinh thần?"

A La đã sớm chờ mẫu thân hỏi những lời này, lập tức thờ dài nói: "Sáng nay ta thấy phụ thân luyện quyền, liền đi qua nói chuyện một lát."

Ninh thị tất nhiên có nhìn thấy nữ nhi và phu quân nói chuyện, có điều khoảng cách khá xa, không nghe rõ là nói cái gì, hiện tại nữ nhi nhắc tới, nàng liền im lặng chờ nữ nhi nói tiếp.

A La dứt khoát nói: "Ta hỏi phụ thân vì sao thức dậy sớm như vậy, ngài đoán hấn nói gì?"

"Nói cái gì?" Ninh thị thật ra biết phu quân luôn luôn dậy rất sớm, thậm chí còn sớm hơn mình.

Nàng ngủ không sâu, ngày thường hễ có động tĩnh là sẽ tỉnh giấc, nhưng trước kia ngủ cùng giường với phu quân, sáng hôm sau tỉnh lại thì phu quân đã thức dậy rồi, nàng lại không hề phát giác.

A La thấy mẫu thân tin liền gật gù nói: "Phụ thân nói, hấn ở ngoài chinh chiến nhiều năm, trên người chịu không biết bao nhiêu thương tích, mấy năm nay, ban đêm vết thương cũ ần ần đau làm hấn lần qua lần lại không ngủ được."

Ninh thị khẽ nhú mảy.

A La thấy thế, lại cố ý nói tiếp: "Phụ thân còn nói, mấy năm nay hấn ở bên ngoài, áo cơm không ai chăm sóc, ăn đói mặc rách, còn bị đau bao tử và thấp khớp."

Ninh thị nghe đến đây, quay mặt sang chỗ khác, nhẹ giọng "phì" một tiếng: "Ngươi đừng nghe hấn nói bậy."

Miệng thì nói thế nhưng rõ ràng đã tin vài phần, bộ dáng đăm chiêu cúi đầu.

A La thấy vậy, trong lòng đắc ý, nghĩ chờ đến tối lại dẫn dò Lỗ ma ma, tác hợp bọn họ lại một chỗ đi.

Huống hồ, nhìn thái độ hai bên cũng không phải là không quan tâm nhau, chẳng qua là nhiều năm không sống chung nên hơi xa lạ, khách khí mà thôi.

A La lấy cớ đi về phòng luyện chữ, để mẫu thân ở đó cúi đầu suy nghĩ.

Về phòng, vừa bày giấy bút ra, A La chợt nhớ đến hôn sự của Tiêu Kính Viễn, phiền não không thôi. Bây giờ mà viện lý do ra ngoài thì hơi khó, mấy ngày nay lại không đi học nên cũng không có cơ hội ra ngoài.

Nàng lén lút nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì cửa sổ phòng này nằm ở góc rẽ nên ít có người chú ý, trong lòng lập tức nghĩ, hay là kêu nữ thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn đến đây một chuyến đi?

Vì thế, nàng lại việc cũ quen tay, viết giấy nhờ bỏ câu đưa tin.

Xong xuôi, nàng liền vắt óc suy nghĩ nên nói với thuộc hạ của hần thế nào.

Tuy vị này bây giờ chỉ là chân chạy việc, nhưng về sau tốt xấu gì cũng được phong quan a, có vài lời cũng không tiện nói với nàng ấy.

Nếu Tiêu Nguyệt đến, mình nên nói thế nào để thuyết phục nàng mời được Tiêu Kính Viễn đến, chuyện này nhất định phải chính miệng nói với hần mới được.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gõ nhẹ ngoài cửa sổ truyền đến.

A La hít sâu một hơi, đi qua mở cửa sổ, chuẩn bị thì triển công phu ba tác lược, li lợm la liếm cũng phải khiến Tiêu Nguyệt đáp ứng yêu cầu của mình, vì thế, nàng bày ra gương mặt tươi cười ngọt ngào: "Tỷ tỷ..."

Ách... nụ cười trên mặt cứng ngắc, vừa gọi tỷ tỷ liền phát hiện không đúng.

Người đứng ngoài cửa là Tiêu Kính Viễn.

Nàng nhất thời không thể tin nổi, ngây ngốc nhìn hần nửa ngày.

"Choáng váng?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày, ngữ khí có chút chế nhạo.

A La nở nụ cười tươi rói, ngược ngung nói: "Thất thúc, ta còn tưởng là người sẽ không tới đâu!"

"Àn, có chuyện gì, người nói đi." Tiêu Kính Viễn thoát nhìn tâm tình không tốt lắm.

Chẳng qua, A La vẫn rất vui vẻ, nàng đã lâu không gặp Tiêu Kính Viễn, bây giờ nhìn thấy hần, trong lòng tràn đầy hưng phấn, hận không thể hảo hảo trò chuyện một phen.

Sau khoảnh khắc kinh hi ban đầu, nàng nhớ tới mục đích mình tìm hần.

"Thất thúc, ta cảm ơn người đã giúp ta một đại ân, cứu mẫu thân ta."

Nàng đại khái cũng đoán được vì sao Diệp Trường Cần lại đột nhiên về nhà, còn trực tiếp mang theo hai vị ngự y, hiển nhiên là có liên quan đến Tiêu Kính Viễn.

Chuyện của bọn họ trên triều nàng không hiểu lắm, có lẽ là có quen biết qua lại đi?

"Nhắc tay chi lao." Về mặt Tiêu Kính Viễn có vẻ hơi lãnh đạm.

A La tất nhiên cảm nhận được, nhất thời tay chân luống cuống. Nhìn bộ dáng cự người xa ngàn dặm này của hần, nàng làm sao mở miệng nói chuyện kia đây.

"Ngoại trừ cảm tạ, còn có việc gì không?"

Tiêu Kính Viễn hỏi vậy, A La càng khó mở miệng hơn.

Hần lãnh đạm, không cần nói cũng hiểu.

A La không biết làm sao, kỳ thật hần có thể không đến, nhưng hần rồi, lại lạnh lùng như vậy.

A La cúi đầu, cắn cắn môi, lấy hết dũng khí, nói: "Thất thúc, người giúp ta một đại ân, trong lòng ta rất biết ơn, có một việc, đáng lẽ ta không nên nói nhưng ta vẫn muốn nói cho người, người nghe xong cũng đừng cảm thấy không tưởng tượng nổi."

"Nói đi." Giọng Tiêu Kính Viễn thản nhiên, không hề bị ảnh hưởng bởi lời A La nói.

A La biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, ít nhất là trong bầu không khí hiện tại nói ra cũng không tốt, nhưng nàng vẫn nhắm mắt nói ra: "Ta nghe nói, Thất thúc đang muốn định thân?"

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Kính Viễn liền dời qua, mang theo chút nghiến ngấm: "Làm sao ngươi biết? Ai nói cho ngươi biết, là Tiêu Nguyệt sao?"

A La vội vàng gạt đầu, xong lại lắc đầu: "Loại chuyện này, ít nhiều gì lão tổ tông nhà ta cũng có nghe thấy, ta cũng chỉ nghe người lớn nhắc tới."

Tiêu Kính Viễn nhú mày, một lúc sau mới nói: "Phải."

A La trầm mặc một lát, cúi đầu do dự nửa ngày, rốt cuộc quyết định: "Vậy ta nhất định phải nói."

"Ân?"

A La thờ dãi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, ngươi có ân với ta, cho nên ta không thể trơ mắt nhìn ngươi định thân như vậy."

Tiêu Kính Viễn im lặng.

A La bơm dừng khí, tiếp tục nói: "Ngươi ngươi muốn định thân, hẳn là nữ nhi nhà Tôn thượng thư đi?"

Trong mắt Tiêu Kính Viễn lộ ra tia khác thường, thật sâu nhìn A La, nhàn nhạt nói: "Làm sao ngươi biết?"

A La càng khẳng định, vội vàng nói: "Đừng, Thất thúc, ngươi không thể định thân với nàng, sợ là không bao lâu nữa nàng sẽ xảy ra chuyện! Nếu vậy, chẳng phải tự dung sẽ liên lụy thanh danh của ngươi?"

Tiêu Kính Viễn mặt không đổi sắc nhìn tiểu cô nương trước mắt, hô hấp có ngừng trong nháy mắt, một lát sau mới thông thả nói: "Nhưng mà, tin tức của ngươi là sai, người ta muốn định thân là cô nương Tả Hầu phủ."

"A?" A La kinh ngạc, sao bỗng dừng lại đổi trình tự, biến thành cô nương Tả Hầu phủ rồi? Đây không phải là người chết cuối cùng sao?

Nhưng đây là ngã chết a, so với người thứ nhất ghen chết lại càng không may mắn!

"Vây, vây, vây..."

Tiêu Kính Viễn nhìn đôi mắt trong veo của tiểu cô nương đảo trái đảo phải, giống như cái đuôi cá xoay chuyển trong nước, cuối cùng kết luận một câu: "Vậy thì càng không thể định thân!"

"Vì sao?"

A La rõ ràng có thể nghe ra sự hoài nghi trong giọng nói của Tiêu Kính Viễn.

Nàng biết, hẳn nhất định sẽ không tin, nhưng nàng lại không thể không nói.

Bằng bất cứ giá nào, A La ngắt đầu, cắn môi: "Thất thúc, mặc kệ ngươi có tin hay không, ta biết bất luận là cô nương Tả Hầu phủ hay nữ nhi Tôn thượng thư, ngươi đều không thể định thân với các nàng. Các nàng.. sợ là không lâu nữa sẽ gặp nạn, đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ liên lụy thanh danh của ngươi."

Tiêu Kính Viễn nghe ngữ khí trịnh trọng và vẻ kiên quyết trong mắt tiểu cô nương, trầm mặc một hồi, cười cười: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?"

A La nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn cười với nàng, bộ dáng rõ ràng là không tin.

Tiêu Kính Viễn rũ mắt: "Cho dù lời ngươi nói là thật thì thế nào, nếu ta vì đối phương sắp gặp nạn mà không dám định thân, Tiêu Kính Viễn ta sẽ thành loại người gì?"

A La giật mình, hồi lâu mới có chút thất lạc nói: "Cho nên ngươi vẫn sẽ định thân với cô nương Tả Hầu phủ sao?"

"Có lẽ vậy, có điều vẫn đang nói thôi, cũng chưa xác định."

A La nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, hiện tại hẳn còn chưa xác định, nhưng hẳn có định thân hay không, cũng sẽ không thay đổi chủ ý vì lời mình nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Tường An

"Thất thúc, nếu ta nói, ta nằm mơ thấy người lần lượt định thân với cô nương Tôn thượng thư và Tả Hầu phủ, sau đó các nàng đều bất hạnh qua đời, người phải chịu thanh danh khắc thê, từ nay về sau chỉ có thể lẻ loi một mình."

A La dừng lại, cẩn thận dè dặt nhìn hấn: "Có phải người căn bản sẽ không tin?"

Tiêu Kính Viễn hơi mím môi, rũ mắt xuống, trước cửa sổ khuê phòng điêu khắc hoa văn phủ quý rườm rà, vài sợi tóc đen nhẹ nhàng quét trên mặt tiểu cô nương, linh động nghịch ngợm.

Hắn năm nay mười chín tuổi, sang năm là năm nhũ thục quán, cái tuổi này cũng nên định thân rồi.

Mẫu thân đã bắt đầu thu xếp một mối hôn sự cho hấn.

Đối với hấn mà nói, chuyện định thân không có gì là không thể, về phần cưới ai cũng không phải là chuyện trọng yếu.

Chỉ là... Tiêu Kính Viễn khẽ cắn răng, nghĩ tới những lời người bạn thân chí giao đã nói.

"Gần đây người không bận rộn việc gì, chạy đi đâu?"

"Người đẻ bụng tiểu cô nương Diệp gia như vậy, là muốn nuôi đẻ sau này làm tiểu tức phụ sao?"

"Ta chưa từng thấy người đối xử đặc biệt với cô nương nào như vậy!"

"Kỳ thật, cô nương kia bộ dáng không tệ, người cứ định thân trước rồi bảy tám năm nữa cưới về, cũng không hấn là không được."

"Ngày đó ở trên đường, không phải người mua hoa cho nàng sao? Ta đứng lúc nhìn thấy."

Tiêu Kính Viễn khẽ nheo mắt.

Những lời này, hấn có thể cho vào tai này ra tai kia, coi như bạn thân nói chuyện không có chừng mực, nhưng mà, đêm qua hấn nằm mơ...

Nhớ tới giấc mơ kia, Tiêu Kính Viễn đột nhiên biến sắc, nhũn chặt mày.

"Phải, ta không tin."

Hắn dừng lại một chút, không nhìn ánh mắt rung rung khẩn cầu của tiểu cô nương: "Cho dù tin, ta cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi chủ ý. Nếu như đối phương nhất định sẽ gặp tai nạn thì tại sao ta không thể xoay chuyển căn khôn, thay đổi vận mệnh của họ?"

Nghe vậy, trong lòng A La lộp bộp.

Nàng cắn răng, bắt đầu dĩ nhiên hấn: "Người cho rằng người có thể thay đổi vận mệnh sao?"

Nếu hấn có thể, sao đời trước lại xui xẻo liên tiếp ba lần như thế, cuối cùng đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa thành thân!

"Cho dù không thể, cũng không sao."

"Người!" A La quả thật hận rèn sắt không thành thép, trợn to mắt, tuyệt vọng nhìn Tiêu Kính Viễn: "Ta cũng không phải muốn hại người, là muốn tốt cho người, hi vọng người không cần phải..."

Không cần giống như đời trước... cô đơn một mình.

Nhưng giờ khắc này, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng, bài xích của hấn, nàng bỗng nhiên nhận ra rằng, nàng không có biện pháp thay đổi điều gì.

Đột nhiên nhớ tới đời này, bộ dáng tinh thần phấn chấn và ánh mắt ngẫu nhiên chứa ý cười của hấn.

Thật ra lúc ấy nàng cũng có chút nghi hoặc, vì sao hấn không giống như Định Bắc Hầu nghiêm túc trong trí nhớ của nàng, chỉ cho rằng có lẽ là vì bây giờ hấn còn trẻ.

Hiện tại mới chợt nhận ra, có phải bởi vì hấn bây giờ còn chưa trải qua những chuyện bất đắc dĩ trong sinh mệnh hay không?

"Thất thúc, nếu ta nói, ta có thể biết được một số chuyện tương lai, người có tin không?" nàng ngược mắt, nghiêm túc nhìn hấn, vội vàng nói.

"Ta không tin." Tiêu Kính Viễn vẫn không nhìn nàng, ngữ khí nhàn nhạt.

"Người... Ta có thể chứng minh cho người xem, ta biết tương lai..."

Nàng còn chưa nói hết lời, Tiêu Kính Viễn đã ngắt ngang: "Người không cần nói, ta cũng không muốn nghe, hiện tại, người có muốn biết chuyện trước

kia của mẫu thân ngươi hay không?"

"Mẫu thân ta?"

"Phải, ta tra được chút manh mối."

"Mẫu thân ta làm sao?"

Tiêu Kính Viễn nhìn ánh mắt nôn nóng của A La, nhượng mảy, thân nhiên nói: "Nếu ngươi có thể biết trước tương lai thì cần gì hỏi ta chuyện quá khứ của mẫu thân ngươi?"

"Này..." A La không ngờ hắn sẽ hỏi như vậy, đành phải nói: "Tương lai mà ta biết không bao gồm cái này!"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng sốt ruột biện giải, không khỏi nở nụ cười, cười xong gương mặt lại khôi phục lãnh đạm như trước.

"Trước khi gả cho cha ngươi, mẫu thân ngươi từng định thân với Tô gia ở Giang Nam, Tô gia là thế giao với Ninh gia là nhà ngoại ngươi, nhưng sau này Ninh gia sa sút, Tô gia cũng bị liên lụy vào một vụ án, ốc còn không mang nổi mình ốc, cho nên Tô gia liền hủy hôn, để tử công tử Tô gia cưới Minh Hi quận chúa – nữ nhi của Lạc Vương. Nhưng vị tử công tử kia thâm tình với mẫu thân ngươi, sống chết không muốn hủy hôn, liền trốn khỏi nhà, mượn bằng hữu ba mươi lượng bạc, một mình đến cưới mẫu thân ngươi, rồi nhân lúc người Tô gia chưa biết, mang theo mẫu thân ngươi đi tha hương."

A La tròn mắt há hốc mồm, thật không ngờ trước khi gả cho phụ thân, nương còn từng thành thân rồi. Nàng vẫn cho rằng, nương chỉ bị người ta hủy hôn mà thôi.

"Chuyện sau đó thế nào thì rất khó tra ra bởi vì đã quá lâu rồi, người biết chuyện cũng ít, chỉ biết vị tử công tử kia không biết xảy ra chuyện gì mà bạo bệnh qua đời, mẫu thân ngươi một mình trở lại Diệp gia, không bao lâu sau, phụ thân ngươi liền tới cửa cầu hôn."

"Vậy Đại bá của ta thì sao, có liên quan gì?"

"Đại bá và phụ thân ngươi năm đó đi theo tổ phụ ngươi đến Giang Nam nhậm chức, bọn họ quen mẫu thân ngươi vào lúc đó, nghe nói..." dù sao cũng là chuyện cũ của cha mẹ người khác, Tiêu Kính Viễn ngừng một chút mới nói tiếp: "Nghe nói cả đại bá và phụ thân ngươi đều thích mẫu thân ngươi."

Có vài lời, Tiêu Kính Viễn chưa nói, nhưng A La đã đoán được.

Hiển nhiên, sau khi Tử công tử Tô gia chết, Đại bá và phụ thân hai nam tranh một nữ, cuối cùng phụ thân cưới được mẫu thân, chỉ vì hiểu làm gì đó mà quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân khá xa cách.

A La nhớ tới tình cảnh khi bọn họ ở chung, nghĩ đến thái độ của cha mẹ hôm nay, nếu bọn họ đã có tình, đêm nay lại nghỉ cùng một phòng, như vậy có khả năng sớm có bỏ khúc mắc hay không?

Đang suy nghĩ thì nghe Tiêu Kính Viễn nói tiếp: "Tam cô nương, cái này cho ngươi."

A La ngẩng đầu, thấy Tiêu Kính Viễn lấy ra một con búp bê gỗ.

Nó được điêu khắc rất tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen láy, mái tóc chải thành hai cái sừng nhỏ buộc dây lụa xanh, bộ dáng giống mình như đúc.

A La giờ hai tay nhận lấy búp bê gỗ, có chút không dám tin nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, cái này cho ta sao?"

Tiêu Kính Viễn tránh né đôi mắt trong suốt tràn ngập khát vọng của nàng, lạnh nhạt nói: "Phải, cái này ngươi giữ đi, ta không thể làm tròn lời hứa của mình..."

"... Xin lỗi, về sau, ta sẽ không xuất hiện nữa."

Ánh mắt kinh hãi của A La khi nhìn thấy con búp bê gỗ nháy mắt đông cứng lại.

"Ngươi..." nàng cắn môi, giọng nói có chút ỳ khướt, có chút tuyệt vọng, "Vì sao, Thất thúc, có phải vì ta không tốt hay không, là ta sai rồi, về sau ta sẽ không bao giờ tùy hứng gọi ngươi đến đây nữa, ngươi, ngươi đừng giận ta được không?"

Dứt lời, nước mắt liền tí tách rơi xuống.

Kỳ thật, bây giờ phụ thân đã trở về, đối xử với nàng rất tốt, nếu nàng muốn cái gì, phụ thân nhất định có thể đáp ứng, cũng không nhất định phải bám lấy Tiêu Kính Viễn không buông.

Nhưng bất tri bất giác, trong lòng nàng đã coi hắn là chỗ dựa của mình, bỗng nhiên mất đi, nàng kinh hãi, lại luống cuống.

Tiêu Kính Viễn khẽ thở dài, nâng tay lên, xuyên qua song cửa sổ như một chương ngại không thể vượt qua, nhẹ nhàng vuốt tóc A La.

"Ngươi rất tốt, rất hiểu chuyện, ta chưa từng giận ngươi, cũng sẽ không tức giận với ngươi. Hôm nay là ta không tốt, là lỗi của ta, ngươi đừng trách ta."

"Đợi sau này người lớn lên, nếu có duyên gả vào Tiêu gia, ta... ta vẫn là Thất thúc của người."

Thời điểm Tiêu Kính Viễn bình tĩnh, ôn nhu nói ra lời này, hần lại nghĩ tới sự kỳ vọng của mẫu thân, và những suy đoán lung tung của bạn thân.

Tiểu cô nương trước mắt còn rất nhỏ, còn là cháu dâu mà mẫu thân hần nhìn trúng.

Đối với Tiêu Kính Viễn mà nói, có việc nên làm, có việc không nên làm.

Hần biết mình không nên quá thân cận với tiểu cô nương này.

A La nghe hần nói vậy, càng khóc to hơn, liều mạng lắc đầu nói: "Không, sẽ không, ta mới không cần gả vào Tiêu gia các người! Người mặc kệ ta, người mặc kệ ta, trong lòng ta hận người!"

Tiêu Kính Viễn khế cắn môi, không nói gì, xoay người nhảy lên, hóa thành một bóng đen, cứ như vậy biến mất.

A La ôm con búp bê gỗ khóc nửa ngày, cuối cùng đột nhiên đứng dậy, ném búp bê gỗ xuống đất.

"Ai thêm búp bê gỗ của người! Người rõ ràng nói không giữ lời!"

A La thương tâm nửa ngày, đến trưa cũng mệt mỏi không muốn ăn cơm. Lỗ ma ma và Ninh thị phát hiện A La hơi khác thường, hỏi thì A La chỉ nói mơ thấy ác mộng, căn bản không nhắc đến chuyện này.

Đến tối, phụ thân trở về ăn tối cùng nàng và mẫu thân, nàng không khỏi nhìn phụ thân nhiều mấy lần.

Tâm tư Diệp Trường Huân đều đặt trên người Ninh thị, cẩn thận xem xét, càng nhìn càng cảm thấy thân thể nàng gầy yếu, đúng là bộ dáng buổi tối ngủ không ngon, đang đầy bụng áy náy thì thấy nữ nhi nghiêng đầu nhìn mình.

Ánh mắt trong trẻo kia thật sự rất giống phiên bản thu nhỏ của Ninh thị.

Hần cười cười, buông đũa xuống, lại gần hỏi: "A La đang nhìn gì đấy?"

"Cha, có thật là sau này ngài không đi nữa không?" nàng nhịn không được hỏi.

"Sao bỗng nhiên A La lại hỏi như vậy?" dù Diệp Trường Huân không có tâm tư tinh tế cẩn thận, cũng cảm nhận được sự thấp thỏm trong giọng nói của nữ nhi.

A La mím môi, nhớ tới buổi sáng Tiêu Kính Viễn nói sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, trong lòng đau xót, nước mắt suýt nữa lại rơi xuống, nàng vội vàng nhẫn nhịn, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ta muốn cha cùng ăn cơm với ta và nương, không muốn ngài rời đi..."

Diệp Trường Huân nghe vậy, nhất thời hơi ngây ra, hần nhìn Ninh thị, rồi lại nhìn A La.

Ninh thị cũng không ngờ nữ nhi còn nhỏ mà nói ra lời này, không khỏi đau lòng, cắn môi nhìn về phía phụ quân.

Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, đều có chút không được tự nhiên.

Một lúc sau, khuôn mặt cương nghị của Diệp Trường Huân hơi ửng hồng, ho nhẹ một tiếng, vươn tay sờ đầu nữ nhi: "Yên tâm, cha sẽ không rời đi, sẽ luôn ở cùng người và nương người."

Lúc này, A La khóc thật, nàng cũng không phải cố ý, ý mình tuổi nhỏ, liền nhào vào ngực cha.

"Cha nói phải giữ lời, không được gạt ta! Thật sự không được gạt ta!"

Ninh thị cũng bị dọa, ban ngày thấy nữ nhi mệt mỏi không vui, hỏi thăm Lỗ ma ma và nha hoàn cũng không biết là vì sao, bây giờ xem ra, hần là sợ phụ thân rời đi?

Nữ nhi còn nhỏ, trong lòng chất chứa không biết bao nhiêu tâm sự, mấy năm nay quả thật làm khó nàng, nghĩ đến đây, Ninh thị đau lòng, ôm nữ nhi, nhẹ giọng vỗ về: "A La đừng khóc, phụ thân người tất nhiên nói chuyện giữ lời, hần đã nói không đi thì nhất định sẽ không đi, A La phải tin tưởng phụ thân, về sau phụ thân vẫn sẽ ở nhà chăm sóc người."

Diệp Trường Huân nghe Ninh thị nói vậy, cũng vội vàng dỗ dành: "Đúng vậy, cha chưa bao giờ gạt người, gạt người là con chó nhỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cha mẹ hòa hảo

Editor: Tường An

Vì lời Tiêu Kính Viễn nói lúc sáng, cả ngày nay trong lòng A La lo sợ không yên, giống như sợ bị bỏ rơi, bây giờ nhào vào lòng phụ thân, cảm nhận được vòng tay mạnh mẽ phụ thân ôm mình, lại có mẫu thân ở bên cạnh dịu dàng an ủi, nhưng trong lòng nàng chẳng những không cảm thấy người ngoại mà còn bí thông không thôi!

Đời trước, nếu không phải bị người khác mạo danh thân thế, nàng vẫn cho rằng mình không hề có khuyết điểm. Có phụ quân yêu thương, mẹ chồng khoan dung nhân hậu, Tiêu gia cũng là hầu môn thế gia ở Yến Kinh, đời nàng còn có khuyết điểm gì đâu!

Nhưng giờ đây, khi nàng một lần nữa trở lại năm bảy tuổi, một lần nữa nhìn kỹ khoảng thời gian tuổi thơ đã chôn sâu dưới đáy lòng, nàng mới phát hiện, tất cả mọi thứ khi còn bé thật ra là một vết sẹo khắc sâu trong lòng nàng, bị chính nàng lặng lẽ giấu đi, nhưng nó chưa bao giờ khép lại.

Vì sao mẫu thân đáp ứng vẽ tranh cho Khải Nguyệt biểu tỳ nhưng lại chưa từng vẽ cho nàng? Đây là chuyện tranh giành tình cảm giữa tiểu nữ nhi, lúc ấy nàng giả vờ tỏ ra không để ý, không hẹp hòi, nhưng bây giờ khóc lóc trong lòng phụ thân, nàng vẫn muốn hỏi, vì sao.

Vì sao khi mẫu thân mất, phụ thân cứ ngây người ngồi trước linh đường, vì sao không chịu quay đầu lại nhìn nữ nhi phía sau hắn, nữ hài đang thấp thòm lo âu vì bỗng nhiên mất đi mẫu thân? Sau này lớn lên, nàng có thể tự nhủ với mình, nàng có lỗi tổ tông yêu thương, căn bản không để ý trong lòng phụ thân có mình hay không, nhưng khi nàng lần nữa sống lại thì nàng mới biết, kỳ thật không phải như thế, nàng để ý, cực kỳ để ý!

Nàng càng khóc càng bi phẫn, càng khó chịu, cuối cùng nằm trong lòng phụ thân, khóc đến nước mắt hỏn hển: "Các người đều muốn đi, nương muốn đi, cha cũng muốn đi, các người đều đi, đều không cần ta nữa..."

Ninh thị thấy A La khóc thảm như vậy, đỡ thế nào cũng không nín, lập tức bị dọa, nhẹ nhàng vỗ lưng thuận khí cho nàng, Diệp Trường Huân lại càng không biết làm gì, hoàn toàn không hiểu vì sao nữ nhi nhu thuận mềm mại lại khóc sụt sùi như thế.

Hắn cũng muốn học Ninh thị, vươn tay vỗ lưng dỗ dành nàng, nhưng hắn lực đạo lớn, không cẩn thận vỗ A La sặc sụa không ngừng, nước mắt nước mũi cùng chảy xuống.

Ninh thị bất đắc dĩ liếc hắn một cái, bảo hắn đặt A La lên tháp, lại phân phó nha hoàn mang trái cây tới, ôm A La, ôn nhu dỗ dành.

A La khóc một hồi, vui trong ngực mẫu thân như con chó nhỏ, thường phát ra tiếng thút thít.

Hai mắt nàng sưng đỏ, mờ mịt nhìn mẫu thân, lại xem về mặt thân thiết, rồi rầm rập không biết làm sao của phụ thân, tâm tình dần dần thoải mái.

Đời trước không như ý, nhưng đời này sẽ có cơ hội bù lại.

Mặc dù Tiêu Kính Viễn từ nay về sau không để ý đến nàng nữa, nhưng nàng còn có cha, có nương.

Đời này cha mẹ sẽ không vứt bỏ mình, cũng sẽ không vì mình bóc lột mà chán ghét mình như Tiêu Kính Viễn...

"A La muốn cái gì, phụ thân đều cho người, người thích ăn cái gì, điểm tâm Như Ý lâu? Phụ thân lập tức phái người đi mua cho người!"

Diệp Trường Huân bất đắc dĩ chà chà tay, nhìn bím tóc nữ nhi hơi tán loạn, đột nhiên nhớ tới: "Hay là quần áo trang sức mới? Phụ thân cũng mua cho người, muốn cái gì liền cho cái đó!"

Diệp Trường Huân thật sự không biết dỗ dành con nít, lúc này hắn đã gấp đến mức trán nổi gân xanh, vắt óc suy nghĩ một tiểu nữ hài bảy tuổi thường thích cái gì, đều liệt kê ra hết.

A La bĩu môi, cọ cọ gương mặt lấm lem nước mắt vào ngực mẫu thân, nước mắt ứa khuất nói: "Ta muốn đi dạo phố, muốn đi xem hội chùa! Ta còn muốn cười ngựa lớn!"

"Hội chùa? Hiện tại không có hội chùa a! Cười ngựa lớn, đó là cái gì?" Diệp Trường Huân nhìn Ninh thị xin giúp đỡ, nhưng Ninh thị cũng không hiểu, chỉ có thể mờ mịt lắc đầu.

A La yêu kiều hừ một tiếng: "Tam thúc từng dẫn A Huyền đi hội chùa, phụ thân của Tiểu Ngư còn làm ngựa cho nàng cười."

Tiểu Ngư là nữ nhi Trương Vượng, nô bộc phụ trách quét tước sân viện.

Diệp Trường Huân và Ninh thị liếc nhìn nhau, trong mắt đều mang vẻ áy náy.

Diệp Trường Huân ngồi xuống, nhìn A La trong lòng Ninh thị, vươn tay đặt lên bả vai gầy yếu của A La: "A La, cha hứa với người, đợi sau này có hội chùa, nhất định sẽ dẫn người và ca ca đi chơi, cha cũng sẽ làm ngựa lớn cho người cười, bây giờ muốn cười ngựa không, đến..."

Nói xong, Diệp Trường Huân thật sự bày ra tư thế con ngựa.

Hai mắt A La đắm lệt mông lưng, thấy phụ thân cao lớn cương nghị lại bò ra sàn, ngốc ngốc làm bộ đáng con ngựa, nàng khẽ cắn môi, quay mặt sang chỗ khác, hừ nhẹ một tiếng: "Ta đã lớn rồi, đó là trò chơi con nít!"

Diệp Trường Huân bất đắc dĩ, đành phải ngồi lên lại: "Hay là cha tìm cho ngươi một con ngựa thật đến để ngươi cưỡi, được không?"

A La cúi đầu suy nghĩ một lát mới miễn cưỡng bĩu môi, gật đầu: "Nói chuyện phải giữ lời, không thể chơi xấu!"

Diệp Trường Huân nhìn tiểu nữ nhi làm nũng, không khỏi nở nụ cười: "Cha đương nhiên nói chuyện giữ lời!"

A La làm nũng một phen, quả thật dự được cha hận không thể hái cả ánh trăng xuống cho nàng, trong lòng cũng bình tĩnh lại. Tuy mỗi khi nhớ tới những lời tuyệt tình của Tiêu Kính Viễn vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không bi thống như trước.

"Ta vốn nghĩ đời này hẳn không giống vị Thất thúc đời trước, ai ngờ cuối cùng vẫn giống nhau."

Đời trước, mỗi lần gặp hẳn nàng đều không dám nhiều lời, cúi đầu thỉnh an xong liền nhanh chân chạy trốn.

Nghĩ vậy, nàng lại mang con búp bê gỗ ra xem, điêu khắc rất cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả y phục cũng giống hệt như hôm nàng tham dự thưởng cúc yến.

Lật qua lật lại liền nhìn thấy sau lưng búp bê gỗ còn khắc hai chữ nhỏ, nhìn kỹ mới phát hiện đó là hai chữ A La, tên của nàng.

Khẽ cắn môi, nàng nằm bò trên khung cửa sổ, nhìn cái lồng chim bồ câu bên ngoài.

A La ngẩn ngơ nhìn lồng chim thật lâu, rốt cuộc đứng dậy, phân phó nha hoàn: "Thả con bồ câu kia đi."

Sau đó lại sai người gọi Lỗ ma ma tới, ném con búp bê gỗ cho bà: "Đem cái này và con rối gỗ lần trước, cất hết vào rương đi!"

Lỗ ma ma nhú mày, nhìn chằm chằm búp bê gỗ: "Cái này ở đâu ra nha, thật là giống cô nương như đức."

A La lơ đãng nói: "Nhặt trong hòm cầu."

Lỗ ma ma nghe A La nói vậy, chỉ cho rằng nàng nói dối, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: "Cô nương, ngươi nói mê sáng cái gì, ta không dám cất đi đâu, vài ngày nữa không biết lại nằm mơ cái gì, lại bắt ta lục tìm."

A La lắc đầu, ngữ khí kiên định: "Không, ta không muốn những thứ đó, cất đi, ngay cả liếc mắt cũng không muốn."

Lỗ ma ma hiếm khi thấy A La như vậy, hơi kinh hãi, cuối cùng lắc lắc đầu: "Cũng được, ta cất đi vậy. Kỳ thật, con búp bê này điêu khắc rất giống cô nương, nhìn không may mắn, cất đi cũng tốt."

Một lát sau, búp bê gỗ và rối gỗ đều cất vào rương, bồ câu đã thả, lồng chim cũng vứt đi.

Bây giờ nàng có cha mẹ thương yêu, mới không cần hán đâu!

Khịt khịt mũi, nghĩ tới cha mẹ, nàng không khỏi nhú mày.

Mình vừa làm ầm ĩ một phen, không biết cha mẹ nghĩ sao, còn có những lời lúc sáng khuyến khích bọn họ, liệu có nghe lọt không?

A La nghĩ đến đây liền tạm thời bỏ qua chuyện Tiêu Kính Viễn, lấy có muốn luyện chữ đọc sách, đuổi hết ma ma và nha hoàn ra ngoài, mình thì ngồi ở đó, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên phòng cha mẹ.

"Nàng đừng khóc, đang yên lành sao lại khóc rồi." đây là giọng phụ thân.

Mẫu thân không nói lời nào, chỉ nhỏ giọng nghẹn ngào.

"Ta nói hai mẹ con các nàng, nhỏ khóc lớn khóc, hôm nay là thế nào?" giọng phụ thân gấp gáp, "Bằng không, ta cũng làm ngựa cho nàng cưỡi, được không?"

Trong lòng A La vốn không thoải mái, vừa nghe lời này, suýt nữa bật cười thành tiếng.

"Cha ngốc, nương mới không muốn ngươi làm ngựa cưỡi đâu..."

Dứt lời, đột nhiên nhớ tới một vài chuyện xưa, sắc mặt đỏ lên.

Nàng che mặt, ngượng ngùng nghĩ, cha a, nương a, không phải ta cố ý nghe lén, ta cũng không có biện pháp, các ngươi cứ tiếp tục đi a...

Bên kia, Diệp Trường Huân cùng Ninh thị tất nhiên không biết những lời họ nói đã rơi vào tai A La.

Ninh thị nghe phu quân nói làm ngựa cho mình cười, lập tức xấu hổ không thôi, thân thể mềm mại hơi run lên, e lệ lườm Diệp Trường Huân một cái: "Ai muốn cười ngựa chứ!"

Chỉ là, cái liếc mắt này phảng phất như chất chứa nhu tình, cực kỳ quyến rũ, Diệp Trường Huân nhìn, trong lòng như có mèo cào, kiếp sống bao nhiêu năm rong ruổi trên yên ngựa xông pha chiến trường đã luyện thành cương cân thiết cốt, vào giờ khắc này, tất cả đều hóa thành ôn nhu mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Tường An

"Ta... ta muốn cười ngựa còn không được sao..."

Giờ khắc này, Diệp Trường Huân cũng ngây đại, sự quả cảm trên sa trường đều biến thành không biết làm sao. Vừa rồi hắn còn nghĩ rằng, tiểu nữ nhi thật sự quá khó đỡ, khiến hắn không biết nên thế nào cho phải, nhưng bây giờ gặp thế tử như vậy, trong lòng hắn tràn đầy hoảng sợ, sợ nàng mất hứng, chỉ hận không thể dốc hết bản lĩnh ra dễ dàng.

"Chàng..." Ninh thị vừa thẹn vừa giận, sắc mặt ửng đỏ như ráng mây chiều, đôi mắt long lanh ngập nước ngượng ngùng liếc nhìn phu quân, quả thật không biết phải nói gì.

Diệp Trường Huân nói xong cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn cười ngựa, cười ngựa gì, ai làm ngựa cho hắn cười?

Lại nhìn nữ tử ngồi trên tháp, môi anh đào run run, cũng không biết là đang tức giận hay xấu hổ, hắn nhất thời luống cuống, đành phải cắn răng, ngồi xuống nói: "Ta biết sai rồi, ta không muốn cười ngựa, ta không cười ngựa..."

"Không không không, ta nói cười ngựa là cười ngựa kia, không phải nàng..."

Nhưng giống như càng tỏ càng đen.

Cuối cùng, hắn thất bại thở dài: "Rốt cuộc phải làm thế nào, nàng nói cho ta biết là được."

Ninh thị liếc hắn một cái, cup mắt nói: "Không phải là ta muốn thế nào mà là chàng rốt cuộc muốn thế nào."

Nàng cúi đầu, lầm bầm: "Mấy năm nay chàng xa nhà, ta thì không có vấn đề gì, ở nhà không lo ăn không lo mặc, còn có người hầu hạ, ta thế nào cũng được. Nhưng chàng xem, A La mới bấy lớn lại phải bận tâm không ít chuyện, ngày trước nàng được nuôi bên cạnh lão tổ tông, nũng nịu yếu ớt, không phải chịu ủy khuất gì, ta vẫn luôn cho rằng nàng sống rất tốt. Nhưng hôm nay nhìn nàng như vậy, chàng không biết, trong lòng ta khó chịu cỡ nào..."

Nàng ai thán một tiếng: "Chàng là phụ thân lại không ở bên cạnh, chỉ sợ trong lòng A La rất ủy khuất, chỉ không nói ra mà thôi."

"Ta biết." nhớ tới bộ dáng nữ nhi nép vào lòng mình khóc đến run rẩy, Diệp Trường Huân cũng đau lòng: "Là ta sơ sót, vẫn cho rằng nàng ở nhà đương nhiên sẽ sống tốt. Bây giờ ta được điều về kinh thành, sẽ không xa nhà nữa, về sau nhất định phải hảo hảo bù đắp lại sơ sót ngày trước."

Ninh thị gật đầu: "Chàng có thể để A La trong lòng, ta cũng thấy thỏa mãn rồi."

Diệp Trường Huân nghe lời này, cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, ngó nghiêng thế tử, ghen ghét hỏi: "Vậy còn nàng?"

"Ta?"

"Mấy năm nay ta không ở nhà, ngược lại là khổ nàng."

Diệp Trường Huân nghĩ tới lời nữ nhi nói lúc sáng, buổi tối thế tử thường ngủ không yên giấc, bị ác mộng quấy nhiễu, hắn không khỏi đau lòng, áy náy.

"Ta... không sao, ở nhà cảm y ngọc thực không thiếu thứ gì, ngược lại là chàng..." Ninh thị cũng nghĩ đến những lời nữ nhi nói, không khỏi khẽ thở dài: "Chàng ở bên ngoài chinh chiến nhiều năm, sinh hoạt không so được với ở nhà... mấy năm nay là ta không tốt."

Diệp Trường Huân nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Vì sao hán không nhìn nổi A La ủy khuất, vì sao không nhìn nổi A La hai mắt đầm lệ, đơn giản là vì A La thật sự rất giống nàng.

Từ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Ninh thị, hồn hán đã bị nàng câu đi, từ đó về sau, hán không thể nhìn nổi nàng bị ủy khuất, không muốn nàng nhũ mày sầu lo.

Chỉ cần là nàng muốn, bất luận là thứ gì, hán đều nghĩ cách mang đến trước mặt nàng, cho dù phải trả giá cả tính mạng.

Điều nàng không muốn, cho dù đau thấu tim hán cũng sẽ đi thật xa, không dám để nàng nhìn thấy.

Giờ đây, thấy nàng khẽ nhũ mày, vẻ mặt thương tiếc, đau lòng nhìn mình, ngực Diệp Trường Huân nóng lên, hai mắt hồng hồng, ngồi xổm xuống trước giường, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai nàng.

"Lan Uẩn, ta đã nói, ta thế nào cũng được, ta chỉ sợ nàng ủy khuất..."

Nhưng mà, mặc dù hán nói như vậy, Ninh thị vẫn không tin, nàng khẽ cắn môi, đôi mắt uồn uớt, bất đắc dĩ lườm hán một cái: "Chàng nói thật dễ nghe, chàng không phải chàng ngại..."

Nói đến đây, cổ họng nghẹn ngào, làm thế nào cũng không nói tiếp được.

Nhất thời tất cả ủy khuất trào dâng, nghĩ tới mấy năm nay khổ sở, nghĩ Đại bá đối với mình như hổ rình mồi, nghĩ đến tiểu nữ nhi bảy tuổi, nước mắt liền rơi xuống.

"Nàng, nàng đừng khóc!" Diệp Trường Huân vội vàng giúp nàng lau nước mắt, nhưng lau thế nào cũng không hết, cuối cùng kéo nàng vào ngực, dùng miệng lau đi từng giọt nước mắt cho nàng.

A La ở trong phòng mình, yên lặng nằm trên giường, dựng lỗ tai nghe động tĩnh của cha mẹ. Lúc đầu chỉ nghe thấy hai người ta một câu người một câu, giống như hát hí khúc, người cảm thấy ta khổ, ta cảm thấy người mệt, nàng không khỏi lắc đầu thờ dài, cha ơi là cha, người không thể chỉ nói miệng a, vẫn nên nhanh chóng lăn lên giường, phu thê ngủ chung mới là đúng đắn!

Nghe tiếp một lúc lại thấy nương muốn khóc, nàng càng lắc đầu ngao ngán.

"Cha thật ngốc, không biết dỗ ta, cũng không biết dỗ nương! Khó trách phải chạy đến Nam Cương xa xôi lạnh lẽo, đúng là đáng đời!"

Nghĩ đến đây, đột nhiên không nghe thấy tiếng cha mẹ nói chuyện nữa, nàng không khỏi kinh ngạc, càng cố gắng nhắm chặt mắt chuyên tâm lắng nghe.

Lúc này, nàng nghe được tiếng mẫu thân thở dốc, còn có tiếng khóc thút thít.

"Làm sao còn đang khóc chứ... cha quả nhiên quá ngốc." A La lẩm bẩm.

Ai ngờ vừa nói xong thì nghe thấy tiếng gầm nhẹ, có chút áp lực.

"Di?" nàng nhất thời hững hờ, nhũ mày nghe tiếp.

"Hiện giờ nàng đang mang thai, hay là thôi vậy..." giọng nam khàn khàn, nghe không giống giọng phụ thân ngày thường.

"Không sao... đã qua..." thanh âm mẫu thân đứt quãng, yếu đuối vô lực, mang theo chút nước nôi.

"Qua cái gì?"

"Đã qua ba tháng... hiện tại kỳ thật không phân phòng ngủ..." mẫu thân vừa ngượng ngùng vừa bất đắc dĩ giải thích.

"Vậy là tốt rồi." nam nhân rốt cuộc yên tâm.

Sau đó, thanh âm kia lúc có lúc không, trong chốc lát là tiếng quần áo cọ xát, chốc lát lại là tiếng y y a a trầm thấp của nữ nhân, chốc lát là tiếng giường gỗ lay động.

Mặt A La nóng lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cuống quýt trùm kín chăn.

Cha mẹ đã hòa hảo, ít nhất là ở trên giường, vậy cũng tốt.

A La vừa ăn sáng vừa nhìn mẫu thân hai má đỏ ửng, còn có ánh mắt nóng rực của phụ thân nhìn mẫu thân, không khỏi cười thầm, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Chỉ cần cha tiếp tục ở nhà, cha mẹ hảo hảo chung sống, đợi qua vài năm nữa, vị thần y có thể chữa khỏi mắt cho ca ca sẽ xuất hiện, nàng khuyến khích phụ thân mời thần y đến chữa bệnh cho ca ca, như vậy cả nhà bọn họ sẽ càng ngày càng tốt, sẽ không rơi vào kết cục như đời trước.

"A La đang người cái gì?" Ninh thị thấy nữ nhi ngay cả canh sữa bò thích ăn nhất cũng không ăn, ngược lại cầm thìa canh cười đến ngây ngốc, không khỏi nghi hoặc.

Nàng vừa hỏi, Diệp Trường Huân cũng nhìn qua: "Hôm qua trong lòng A La khó chịu, hôm nay đã tốt rồi."

A La nghe cha nói vậy, cố ý hừ một tiếng: "Chuyện hôm qua đã đáp ứng ta, cha không được quên đó!"

Diệp Trường Huân vội vàng nói: "Sao có thể quên chứ, tuy bây giờ không có hội chùa nhưng hôm nay cha có thể dẫn A La ra ngoài dạo chơi, A La thích cái gì liền mua cái đó, tiếp theo sẽ mua một con ngựa con về, cha sẽ đích thân dạy A La cưỡi ngựa, có được không?"

"Vâng!" A La thích cực, đáp một tiếng giòn vang!

Ăn sáng xong, A La liền thúc giục phụ thân ra ngoài.

Hiện tại Diệp Trường Huân đang chờ nhậm chức, cũng không bận việc gì, dẫn nữ nhi qua thỉnh an mẫu thân, nhân tiện nói kế hoạch hôm nay. Lão tổ tông đương nhiên vui mừng, bà đã lớn tuổi rồi, hi vọng nhất chính là A La vui vẻ, A La nguyện ý, bà không có lý do không đồng ý.

Sau khi ra cửa, Diệp Trường Huân cảm thấy đề nữ nhi ngồi kiệu thật sự không thú vị, dứt khoát ôm A La lên ngựa ngồi cùng mình.

A La bị phụ thân ôm lên liền cả kinh, đợi đến khi nhìn lại đã thấy mình ngồi trong lòng phụ thân, bên dưới là tuần mã cao lớn.

Nàng chưa từng ngồi cao như vậy, hơi kinh hoảng cầm chặt tay phụ thân.

Diệp Trường Huân thấy tiểu nữ nhi sợ hãi liền cười ha ha, một tay ôm nàng, một tay cầm dây cương.

"Đừng sợ, đây là Truy Phong, nó đã theo cha vài năm, rất có linh tính, tuyệt đối sẽ không làm người té xuống, huống hồ, còn có cha che chở người!"

Còn có cha che chở người...

Thanh âm ôn hòa truyền vào tai, xoa dịu cảm giác bối rối của A La khi lần đầu cưỡi ngựa, mà lồng ngực rắn chắc sau lưng tựa như một bức tường kiên cố có thể che chở nàng một đời một kiếp.

Nàng bắt giác thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng tựa vào ngực phụ thân.

Vó ngựa dầm trên con đường lát đá xanh phát ra âm thanh thanh thúy, A La ngồi trên con ngựa cao lớn, cảm giác như đang ngồi trên đám mây.

"Cha, ta cảm thấy mình như đang trên mây vậy!" A La bắt đầu cảm thụ được lạc thú khi cưỡi ngựa.

"Người xưa nói, thiên lý mã thuộc giống rồng, cưỡi ngựa cũng như cưỡi rồng."

A La nghe vậy, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, nhưng không thấy bốn vó ngựa mà chỉ thấy đầu ngựa ngẩng cao và bờm ngựa đong đưa trên cổ, nghĩ lại, quả thật giống như đang cưỡi rồng.

Lại ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện hai cha con bọn họ đã ra khỏi ngõ nhỏ, đi ra đường cái ồn ào náo nhiệt, Diệp Trường Huân nắm chặt dây cương, cho ngựa thông thả đi trong đám người.

Ngẫu nhiên cũng có người nhìn qua, thấy trên lưng ngựa là một đôi cha con, ánh mắt phụ thân mang ý cười, thân hình cường tráng, tiểu nữ nhi ngồi trong ngực hắn, bộ dáng chừng bảy tám tuổi, tết hai bím tóc như tiền nữ, mặt mày như họa, kiều thái đáng yêu, lập tức yêu thích ngưỡng mộ không thôi, có người còn ngoái đầu nhìn vài lần.

"Ồ, đây không phải là Diệp tướng quân sao?" đang đi thì đột nhiên nghe thấy ai đó hô lên.

A La theo bản năng nhìn sang.

Xuyên qua khuỷu tay phụ thân, nàng nhìn thấy hai nam nhân đứng ở Như Ý lâu phía đối diện.

Trong đó có một người thân hình cao lớn, thần sắc lạnh lùng, nhìn rất quen mắt.

Không phải là Tiêu Kính Viễn đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Editor: Tường An

A La vừa thấy Tiêu Kính Viễn, gương mặt tươi cười ngọt ngào lập tức cứng ngắc, khẽ mím môi, quay đầu đi không nhìn hắn.

Diệp Trường Huân không biết động tác nhỏ của nữ nhi, hẩn ngắc đầu nhìn qua thì thấy hai nam tử đứng dưới trà lâu, chính là đương nhiệm tổng binh kiêu kỵ binh Tiêu Kính Viễn và thế tử An Nam vương phủ Lưu Hân. Hắn mới trở về Yên Kinh không lâu, bởi vì Tiêu Kính Viễn nói giúp chuyện điều hẩn về kinh thành, hơn nữa Tiêu gia và Diệp gia là thế giao cho nên đã sớm biết nhau. Về phần thế tử An Nam vương Lưu Hân, hẩn nhận ra là vì Lưu Hân có giao tình rất tốt với Tiêu Kính Viễn.

Diệp Trường Huân lập tức ôm nữ nhi xuống ngựa hành lễ.

Tuy chức vị có cao thấp nhưng dù sao đều là võ tướng trong quân, lại xuất thân thế gia, gặp nhau ở đây khó tránh khỏi hàn huyên vài câu.

Lúc nói chuyện, thế tử An Nam vương Lưu Hân nhìn về phía tiểu cô nương bên cạnh Diệp Trường Huân.

Tiểu cô nương nhỏ gầy, chỉ cao đến eo cha nàng mà thôi, khoác áo choàng viền hoa màu hồng phấn làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn bạch ngọc. Một đôi mắt trong veo, linh động như biết nói, có điều sau khi hành lễ lại nhìn sang hướng khác.

Hơn nữa, cái miệng hồng hồng hơi chu lên, thật giống một đóa anh đào.

Lưu Hân cảm thấy thật thú vị, xem ra nữ hài này tính tình không nhỏ a!

Hắn không khỏi liếc mắt Tiêu Kính Viễn bên cạnh.

Tiêu Kính Viễn lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ trò chuyện với Diệp Trường Huân, bởi vì hơn mười ngày nữa sẽ sang năm mới, đến lúc đó sẽ biết chính xác nơi công tác mới của Diệp Trường Huân.

Diệp Trường Huân biết Tiêu Kính Viễn tuy còn trẻ tuổi, mới về Yên Kinh chưa tới một năm nhưng kiêu kỵ binh trực tiếp nhận lệnh của thiên tử, tất nhiên biết rất nhiều tin tức mà người khác không biết, bây giờ nghe hẩn nói như vậy là ám chỉ mình nhất định có thể lưu lại Yên Kinh nhậm chức, trong lòng liền yên tâm, ôm quyền cảm tạ.

A La đứng một bên cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng cố ý không nhìn Tiêu Kính Viễn nên đành phải dời mắt nhìn xung quanh, nào là điểm tâm, bánh ngọt, bánh hấp sữa khiến người ta hoa cả mắt, hương thơm nức mũi, cơ hồ làm nàng thêm chảy nước miếng.

Chẳng qua, hiện tại có người ngoài, nàng không tiện la hét đòi ăn, chỉ có thể cố nhịn xuống.

Cuối cùng, vị thế tử An Nam vương Lưu Hân cười nói: "Ta thấy tiểu cô nương hẩn là đói bụng rồi, Diệp Nhị gia, hay là đi mua chút đồ ăn trước, miễn cho tiểu cô nương nhìn thèm quá lại khóc lên."

A La nghe vậy không khỏi liếc nhìn thế tử An Nam vương.

Lúc này nàng mới nhớ tới một chuyện.

Vài năm sau, An Nam vương sẽ đăng cơ làm đế, thế tử An Nam vương cũng thuận thế lên làm thái tử.

Cho nên đây chính là cử ngũ chí tôn tương lai a,

Nghĩ vậy, A La không khỏi nhìn thế tử An Nam vương thêm vài lần, trong mắt cũng hiện lên ý cười, mím môi nói: "Thế tử nói gì vậy chứ, A La tuy còn nhỏ nhưng cũng biết, thời điểm người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không thể xem vào, càng không được khóc lóc nỉ non ngoài đường."

Nghe lời này, thế tử An Nam vương buồn cười, Diệp Trường Huân yêu thương sờ đầu nữ nhi, cười ha ha nói: "Thế tử nhắc nhở đúng, vậy Diệp mỗ liền cáo từ trước."

Sau đó Diệp Trường Huân dẫn nữ nhi đi dạo phố, chọn lựa đồ ăn. A La hưng phấn chỉ đông chỉ tây, cái này muốn mua cái kia cũng muốn mua, cuối cùng ôm một đống lớn, còn Diệp Trường Huân lấy bạc thanh toán.

Tiêu Kính Viễn và thế tử An Nam vương ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên trà lâu, đúng lúc nhìn thấy một đôi cha con phía dưới.

"Chắc chắc chắc, ta vẫn biết mình bộ dáng đẹp, được các cô nương yêu thích nhưng không ngờ ngay cả tiểu cô nương bảy tám tuổi cũng cười với ta." Lưu Hân cười ha hả, cố ý liếc Tiêu Kính Viễn bên cạnh: "Nàng căn bản không thêm đề ý người, nhất định là vì bộ dáng người quá già quá xấu."

Tiêu Kính Viễn nhú mày, thản nhiên nói: "Người suy nghĩ nhiều."

Lưu Hân lại đầy bụng đồng tình, lắc đầu cảm thán: "Phụ thân người ta đã trở lại, xem ra không có phần của ngươi nữa rồi! Nhìn đi, tiểu cô nương của ngươi bây giờ cần bản không thêm để ý ngươi!"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, lạnh lùng liếc hắn một cái: "Nói cái gì, không thân chẳng quen, nàng không phải tiểu cô nương của ta."

Lưu Hân cũng không để ý ngữ khí lạnh lùng của bạn thân, cười ha ha nói: "Ta thấy, tiểu cô nương kia từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn ngươi, tính tình không nhỏ a, tương lai nếu ngươi thật sự muốn cưới tiểu cô nương này về nhà, chỉ sợ phải tốn chút tâm sức."

Sắc mặt Tiêu Kính Viễn vốn chỉ lạnh lùng mà thôi, vừa nghe lời này liền giống như rét buốt như băng sương, nghiêm túc nói: "Tính tình ngươi phong lưu phóng khoáng, ngày trước ta không nói tới, bây giờ càng lúc càng kỳ cục. Ta và nàng có quan hệ gì? Cho dù muốn đón dâu cũng không đến mức coi trọng một tiểu nha đầu chưa dứt sữa, ngươi đừng có mang sự trong sạch của người ta ra nói lung tung, nếu thật sự truyền đi, mọi người sẽ nghĩ thế nào?"

Lưu Hân lại nhướng mày, ý vị thâm trường hỏi: "Nếu không phải tính toán như vậy, tại sao ngươi cự tuyệt hôn sự với Tà Hâu phù? Không phải lúc trước ngươi gặp thiên kim Tà Hâu phù, cũng có chút thương thức nàng sao?"

Tiêu Kính Viễn nhìn phớt lờ nhện nhện ngoài cửa sổ, tiểu cô nương đang được cha nàng ôm lên.

Ánh mặt trời âm áp ngày đông rơi vào đôi mắt trong veo sạch sẽ của nàng, phản chiếu tia sáng động lòng người.

"Ta đã dâng tấu chương lên thiên tử, thỉnh cầu đến Bắc Cương, trong vài năm nữa sẽ không trở về."

"Ngươi, ngươi choáng váng à!"

Lưu Hân kinh hãi, tên này muốn lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn sao?

Tiêu Kính Viễn lại không hề để tâm, thân nhiên giải thích: "Cự tuyệt mối hôn sự này là vì không muốn chậm trễ cô nương nhà ngươi ta."

Có lẽ vì gặp phải Tiêu Kính Viễn, lại nhớ tới bóng lưng vô tình rời đi của hắn, A La càng hận không thể đánh vào người phụ thân, làm nũng khoe mẽ, mua này mua kia.

Nàng cần rất nhiều rất nhiều tình thân và yêu thương để lấp đầy cảm giác đau đớn vì bỗng dưng bị vứt bỏ.

Về phần Diệp Trường Huân, nghĩ tới mình cùng thê tử chung sống hài hòa, nghĩ tới đủ loại tư thái động lòng người của thê tử đêm qua, trong lòng vui sướng cực kỳ, tiểu nữ nhi lại ngoan ngoãn đáng yêu như thế, làm hắn hận không thể bù đắp hết những thiếu sót mấy năm qua cho nàng, cho nên nữ nhi muốn mua cái gì liền mua cái đó, nói cái gì thì chính là cái đó, cuối cùng còn dẫn nữ nhi đi chọn mua ngựa.

Diệp Trường Huân chọn tới chọn lui cũng không hài lòng con nào, ở trong quán doanh lâu, gặp lương câu bảo mã nhiều không kể xiết, tất nhiên không nhìn trúng mấy con ngựa non tầm thường ngoài chợ.

Chọn mãi vẫn không mua được, A La có chút thất lạc, Diệp Trường Huân dứt khoát hứa hẹn sẽ nhờ người mua một con ngựa non thượng đẳng từ phương Bắc về cho A La, lúc này A La mới tươi cười rạng rỡ.

Hôm đó cũng không biết đã mua bao nhiêu thứ, A La cùng phụ thân thắng lợi về nhà, vừa đến cửa viện Nhị phòng, A La liền kích động muốn chạy vào tìm mẫu thân.

Nàng còn có ý mua một ít tơ lụa thượng đẳng để may đồ mới cho tiểu đệ đệ tiểu muội muội!

Nào ngờ trong phòng chỉ có một tiểu nha hoàn canh giữ, còn mẫu thân, Lỗ ma ma và mấy đại nha hoàn đều không ở đây, nàng không khỏi buồn bực hỏi: "Mẫu thân ta đâu?"

Lúc này, Diệp Trường Huân cũng đi vào, không thấy thê tử trong phòng liền thuận miệng nói: "Có lẽ đi thỉnh an lão thái thái?"

A La lại cảm thấy không thích hợp, nhìn chằm chằm bộ dạng ấp a ấp úng của tiểu nha hoàn, cau mày nói: "Rốt cuộc làm sao?"

Tiểu nha hoàn rụt rè nhìn Diệp Trường Huân một cái rồi mới nói: "Nô tỳ cũng không biết chi tiết, chỉ biết bên Đại phòng có chuyện, không biết tại sao lại âm ỉ đến chỗ lão tổ tông, liền lụy đến Nhị phòng chúng ta, cho nên Nhị thái thái mới qua đó một chuyến."

Đại phòng? A La nhíu mày, nhìn phụ thân xin giúp đỡ: "Cha, chúng ta qua xem đi?"

Diệp Trường Huân gật đầu: "Được."

Hai cha con lập tức vội vàng đi qua viện lão tổ tông, phát hiện người của các phòng đã có mặt đông đủ, ma ma, nha hoàn đều sắc mặt khó coi, cẩn thận dè dặt đứng một bên, lúc Diệp Trường Huân đi tới cũng cúi đầu không dám nhìn.

A La thấy vậy càng cảm thấy nghi hoặc, nắm tay phụ thân đi vào sân.

Một nam tử mặc thanh y vải thô quý trên bậc thang trước cửa phòng, miệng kêu gào: "Lão tổ tông, mẫu thân ta tận tâm tận lực hầu hạ ở Đại phòng Diệp gia bao nhiêu năm, bây giờ chết thật thê thảm, lão tổ tông tốt xấu gì cũng phải cho chúng ta một công đạo, chớ để người chết hàm oan nơi cửu tuyền!"

A La vừa thấy người này, trong lòng đã hiểu.

Chuyện nên đến rồi sẽ đến.

Nam tử này tên Tôn Sát, là nhi tử của Vương ma ma, ma ma hồi môn của Đại thái thái.

Chuyện thuốc an thai của mẫu thân bị hạ được, chính là vị Vương ma ma này tận lực ôm hết tội lỗi, xem như miễn cưỡng bảo vệ Đại phòng.

Bây giờ nghe lời này, hẳn là sau khi Vương ma ma bị đuổi đi, người đã chết, nhi tử người ta tức giận, chạy đến Diệp gia đòi công đạo.

A La hơi mím môi, quét mắt nhìn trong phòng.

"Cha, chúng ta vào xem một chút được không?"

Hiện giờ cha đã trở lại, Nhị phòng cũng có chỗ dựa, nàng tin cha nhất định sẽ che chở nương, che chở nàng.

Lần đó nàng không dám làm âm mưu chuyện này, chỉ sẽ bắt lợi cho Nhị phòng, nhưng bây giờ thì không sợ nữa.

Diệp Trường Huân vẫn chưa nghĩ nhiều, thấy người nọ kêu trời trách đất, liền quay đầu nói với nữ nhi: "A La đi về trước, phụ thân vào xem."

"Không không không, nương còn ở bên trong, ta muốn tìm nương."

Dứt lời, A La đã kéo tay phụ thân vào phòng.

Phía dưới người quỳ đầy đất, lão tổ tông đang ngồi trên tháp thờ phi phò, oán hận dậm dậm chân.

"Trường Cần, ngươi nói đi, rốt cuộc là sao! Chuyện lần đó có phải ngươi có chuyện gì gạt ta hay không?"

Thời điểm lão tổ tông đang nói, mọi người thấy Diệp Trường Huân đi vào, nhất thời sắc mặt có chút xấu hổ, ngay cả lão tổ tông cũng á khẩu, một lúc sau đột nhiên khóc lên: "Trường Huân, là ta có lỗi với ngươi!"

Diệp Trường Huân vốn không nghĩ chuyện này có liên quan đến mình, đến khi vào phòng, gặp ánh mắt mọi người nhìn mình, hẳn ít nhiều cũng ý thức được.

Hắn tính tình cường hãn, làm việc không câu nệ tiểu tiết nhưng không có nghĩa hắn là người thần kinh thô. Phòng thủ Nam Cương nhiều năm, hắn đã sớm luyện được bản lĩnh nghe nhìn đoán ý.

Lúc này nghe mẫu thân nói vậy, hắn lập tức bước lên phía trước, cung kính hỏi: "Nhi tử vừa trở về, không biết trong phủ đã xảy ra chuyện gì, mẫu thân đừng khóc, có chuyện gì cứ nói ra là được."

Lão tổ tông nhìn Diệp Trường Huân, lại nhìn Đại thái thái quỳ phía dưới, chuyện này bà biết mở miệng thế nào đây, không khỏi khóc lóc ai oán: "Gia môn bất hạnh, đều tại ta hồ đồ!"

Diệp Trường Huân nhú mày, nhìn mọi người thần sắc khác nhau, cuối cùng dừng trên người thê tử mình.

Lúc này, sắc mặt Ninh thị không còn hồng nhuận như buổi sáng mà trắng bệch như đoá hoa khô héo, thậm chí cả môi cũng không còn huyết sắc.

"Lan Uẩn, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm của hắn có chút khác thường.

Dựa vào trực giác, hắn biết chuyện này có liên quan đến thê tử mình.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn trực tiếp gọi tên nàng trước mặt người khác, xưng hô mà trước giờ chỉ khi ở trên giường hắn mới gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Tường An

Nhưng không ai dám mở miệng, ai mà dám nói với vị Diệp Nhị gia nhiều năm phòng thủ biên cương này rằng, trong lúc hấn chinh chiến sa trường, thê tử mang thai ở nhà suốt nửa bị người nào đó mưu hại?

Mọi người đều á khẩu không trả lời được, một là không dám mở miệng, hai là vì không dám đắc tội Đại phòng.

Cuối cùng, A La dùng thanh âm non nớt kể lại: "Cha, chuyện là thời gian trước mẫu thân tương thai không ổn, mời đại phu đến xem rồi mở phương thuốc dưỡng thai, nào ngờ sau khi uống thuốc thân thể mẫu thân càng không tốt. Sau này vô tình phát hiện ra là có người hạ độc trong thuốc dưỡng thai."

Thật ra cũng không phải là độc, chỉ là được nạo thai mất tính mà thôi, nhưng A La cố tình nói là độc.

Bởi vì lúc này, nàng biết nhất định sẽ không có ai biện giải đó là được nạo thai hay là độc được.

Tuy Diệp Trường Huân đã sớm có suy đoán nhưng khi nghe nữ nhi nói, hấn liền biến sắc, xanh mặt nhìn về phía thê tử Ninh thị.

Ninh thị cúi thấp đầu không nói lời nào, thân thể đơn bạc khẽ run rẩy.

Diệp Trường Huân gian nan thu hồi ánh mắt, cắn răng hỏi: "A La nói tiếp đi, sau đó thế nào?"

A La nhìn Đại thái thái bên cạnh, thấy bà ta bắt đầu nộ nóng, liền cố ý nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy đương nhiên phải tra rõ, Đại bá phụ dẫn ngự y đến kiểm tra, cuối cùng tra ra là Vương ma ma, cho nên lập tức đuổi Vương ma ma đi."

Dứt lời, nàng giơ tay chỉ vào Tôn Sát: "Đây chính là nhi tử của Vương ma ma."

Diệp Trường Huân nhìn chằm chằm Tôn Sát, thấy hấn chẳng qua là một hài tử trung thực chừng 20 tuổi mà thôi.

Hấn tất nhiên không tin chỉ là một hạ nhân cũng dám hại Nhị thái thái Diệp gia!

"Vương ma ma là ai, vì sao muốn hại nương ngươi?"

Thanh âm Diệp Trường Huân băng hàn khiến đám người xung quanh kinh hãi đâm chiến, nào có ai dám nói cái gì, cuối cùng vẫn là Đại thái thái ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng, ngữ khí yếu ớt nói: "Vương ma ma là ma ma hồi môn của ta."

Nói xong câu này, nàng dường như có dừng khí hơn: "Ngươi có gì muốn hỏi thì trực tiếp hỏi ta là được, chuyện đến nước này, ta cũng không có gì phải giấu diếm nữa."

Diệp Trường Huân im lặng một lát, chợt cười lạnh, xoay người quỳ một gối trước mặt lão tổ tông: "Mẫu thân, mong lão nhân gia ngài không cần gạt hài nhi, A La nói có người từng hạ độc trong thuốc dưỡng thai của Lan Uẩn, có việc này hay không?"

Lão tổ tông bi thương thở dài: "Phải, thật sự có việc này, ta vốn dĩ không muốn nhắc lại, chỉ cầu gia đình bình an hòa thuận, đáng tiếc cuối cùng vẫn không tránh được, nếu nhi tử của Vương ma ma đã tìm tới cửa, chúng ta dứt khoát làm rõ minh bạch đi, cho dù một nhà tan đàn xẻ nghé, đó cũng là mệnh của ta!"

Diệp Trường Huân không nói tiếng nào, chỉ quỳ lạy mẫu thân mình: "Chuyện của nhi tử, mẫu thân nhìn chỉ thêm bức bối, nhi tử có thể tự giải quyết, kính xin mẫu thân tạm thời tránh mặt, vào trong nghỉ tạm."

Lão tổ tông hai mắt rung rung, nhìn vẻ mặt kiên quyết của nhi tử, không khỏi bi thương khóc rống lên, nàng hiểu đứa con trai này nhất, ý đã quyết thì mười con trâu cũng không kéo lại được, mấy năm nay hấn phòng thủ bên ngoài, bà làm mẫu thân trong lòng nhớ con cũng không dám gọi hấn trở về, sợ chọc phiền toái cho hấn!

Thật sự không nghĩ tới, bao nhiêu năm qua cẩn thận như vậy, cuối cùng vẫn để hấn gặp chuyện ảm ỉ không may này!

Bà run rẩy đứng dậy, ma ma bên cạnh đỡ vào Noãn các.

Diệp Trường Huân lại sai người đóng chặt cửa sổ, ý tứ rất rõ ràng, hôm nay hấn muốn điều tra rõ, bất luận phát sinh chuyện gì, lão tổ tông đều không thể nhúng tay.

A La đứng bên cạnh, nhìn tình cảnh này, im lặng không nói.

Kỳ thật nàng biết, lão tổ tông thật lòng yêu thương mình, nhưng nàng cũng mơ hồ đoán được, có lẽ... hiểu con không ai bằng mẹ, lão tổ tông căn bản biết nhưng vì gia đình hòa thuận, dứt khoát làm như không biết đi?

Chung quy... lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt.

Nghĩ đến đây, nàng hơi rũ mắt xuống.

Sau khi mẫu thân rời đi, Diệp Trường Huân liền quay đầu nhìn huynh trưởng.

"Đại ca, ta và người huyết mạch tay chân, Đại ca muốn làm thế nào, ta tuyệt đối không nói hai lời, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng Lan Uẩn, liên lụy đến huyết mạch Diệp gia ta, Trường Huân không thể khoan dung hồ đồ, nhất quyết phải tra ra manh mối mới thôi!"

Lời hắn nói tràn ngập khí phách, không cho phép cự tuyệt.

Diệp Trường Cần nhú mày, nhìn nhị đệ nhà mình một lúc mới nói: "Người đã muốn tra, vậy tùy người đi."

Nghe được lời này, Diệp Trường Huân nhìn mọi người trong phòng: "Diệp Trường Huân ta ở biên cương phòng thủ mười năm, ra sức vì nước, lưu lại gia quyến ở Yên Kinh, chỉ nghĩ rằng người trong nhà có thể bảo hộ mẹ con nàng bình an, bây giờ xảy ra chuyện này, nếu ta không biết thì thôi bỏ qua, nhưng hiện tại ta đã biết, nếu không tra ra manh mối thì ta không xứng làm chồng, làm cha. Hôm nay, trong số các người, nếu ai biết chân tướng lại cố ý giấu diếm, ta mà biết được, bất luận là ai đều sẽ phạt nặng, tuyệt không nương tay!"

Nói xong, hắn rút trường kiếm bên hông, trực tiếp chém gãy cái bàn gỗ hoa lê bên cạnh.

Nghe tiếng động này, mọi người đều cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết rằng, đương triều đề cao đạo hiếu, đừng nói là một cái bàn gỗ nhỏ trong phòng lão tổ tông, dù chỉ là cái chổi lông gà, làm nhi tử cũng không thể làm tổn hại. Vậy mà bây giờ vị Diệp Nhị gia này lại rút kiếm chém thẳng vào đồ đạc trong phòng mẫu thân mình.

Đây chính là không thêm đặt lão tổ tông vào mắt.

Diệp Trường Huân đã tức giận đến mù quáng, hắn cầm trường kiếm tiến lên, xách cổ áo Tôn Sát, lớn tiếng ép hỏi: "Mẫu thân người vì sao mà chết, còn không nói rõ cho ta!"

Tôn Sát bị dọa sợ choáng váng.

Mẫu thân hắn là ma ma hồi môn của Đại phòng, luôn được Đại thái thái nể trọng, mấy năm nay hắn cũng kiếm được không biết bao nhiêu tiện nghi, xem như nhân vật có chút thể diện trong đám nô bộc Diệp gia. Ai ngờ biến cố xảy ra, mẫu thân hắn bị phạt đánh, lúc đuổi ra khỏi Diệp gia chỉ còn lại nửa cái mạng. Hắn tay trắng, mưu sinh gian nan, còn phải nuôi mẹ già nửa sống nửa chết.

Cuối cùng, vào một đêm nọ, mẫu thân hắn vì không muốn liên lụy nhi tử mà dùng đai lưng treo cổ trên xà nhà.

Mất thấy đã sắp qua năm mới, hắn thật không ngờ nương cứ đi như vậy, ngay cả cái sủi cào ngày tết cũng chưa kịp ăn! Hắn nhất thời phẫn nộ, bị buộc đến đường cùng mới chạy đến làm âm ỉ trước cửa Diệp gia, nói Diệp gia bức tử nương hắn.

Vốn dĩ cũng không trông cậy sẽ được gì, nào ngờ, lão tổ tông Diệp gia biết chuyện, sai người mang hắn vào, bởi vậy mới có con sóng gió này.

Bây giờ bị Diệp Nhị gia tóm cổ ép hỏi, hắn sợ choáng váng, cuống quýt nói: "Nhị gia tha mạng, Nhị gia tha mạng, chuyện này thật sự không liên quan đến ta, nương ta cũng bị oan uổng a!"

"Bớt nói nhảm đi, nói rõ ràng!"

Tôn Sát ho sặc sụa, chỉ chỉ cổ mình, Diệp Trường Huân liền ném hắn xuống đất, đen mặt nói: "Nếu người dám có nửa câu nói dối, đừng trách kiếm của ta không có mắt!"

Tôn Sát đã sợ lắm rồi, nằm sấp ở đó đáp: "Nhị gia, Nhị gia, nương ta chỉ làm nô tài ở Đại phòng, làm sao có thể tự dung đi hại Nhị thái thái, bà và Nhị thái thái lại không thù không oán, hưởng hồ, bà hại Nhị thái thái thì có ích lợi gì chứ? Đây, đây đều là..."

Hắn nom nóp lo sợ liếc Đại thái thái một cái: "Đây đều là Đại thái thái chỉ điểm a!"

Đây đều là Đại thái thái chỉ điểm...

Lời này giấu trong lòng không biết bao nhiêu người, chỉ là không ai dám nói toạc ra mà thôi, lúc này Tôn Sát ồn ào một trận, mọi người đều sợ trắng mặt, ta nhìn người người nhìn ta, co đầu rút cổ không biết làm thế nào cho phải.

Diệp Trường Huân mím chặt môi, ánh mắt sắc bén bắn về phía Đại tẩu nhà mình.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, không biết cánh cửa sổ nào đóng chưa kín, gió đông thổi vào khiến mọi người rét run.

"Đại tẩu, người còn có gì muốn nói?"

Giữa bầu không khí giương cung bạt kiếm này, thanh âm Diệp Trường Huân có vẻ tỉnh táo dị thường.

Đại thái thái cười lạnh, trào phúng nhìn Diệp Trường Huân.

"Không phải trong lòng người đã nhận định rồi à, là đại tẩu ta muốn hại tức phụ người, còn phải hỏi sao? Ta thấy, người ở bên ngoài đánh nhau nhiều năm, bản lãnh cũng lớn rồi, trong mắt căn bản không có Diệp gia, cũng không có mẫu thân, càng không nói đến người đại tẩu này! Bây giờ người muốn

chém muốn giết thì tùy, lại đây báo thù cho tức phụ người đi, còn hỏi ta làm cái gì!"

Diệp Trường Huân cười lạnh: "Đừng lờ thể diện Diệp gia hay lễ nghi đạo hiếu gì ra với ta, ta chỉ muốn biết là kẻ nào hạ độc trong thuốc dưỡng thai của thế tử ta!"

"Nhị thúc, nương ta sao có thể làm ra loại chuyện này được!"

Người nói chuyện là Diệp Thanh Dung, nàng tuy mới hơn chín tuổi nhưng tài hoa hơn người, dung mạo lại tốt, xưa nay tính tình cao ngạo, làm sao chịu được mẫu thân mình bị người khác ép hỏi như vậy.

Còn ba tử nữ khác của Đại phòng, trưởng tử Diệp Thanh Tông tính tình cẩn thận, nhị tử Diệp Thanh Thụy văn nhược yếu đuối, nhị nữ Diệp Thanh Liên thường bị tỷ áp một đầu, lúc này đương nhiên không dám lên tiếng.

A La thấy đại đường tỷ đứng ra, nghĩ phụ thân không tiện giằng co với văn bối, liền mở miệng: "Đại đường tỷ sao lại nói vậy, cha ta cũng không có ý hoài nghi Đại bá mẫu, chẳng qua vị Vương ma ma kia là tâm phúc của Đại bá mẫu, bây giờ mắc phải sai lầm lớn bạc này nhưng chỉ bị đuổi khỏi Diệp gia, cũng chưa từng báo quan, điều này không khiến người khác cho rằng trong đó có ẩn tình. Hơn nữa, Vương ma ma bị đuổi ra không bao lâu liền thất cổ tự sát, người biết chuyện chỉ nói là Vương ma ma xấu hổ không có mặt mũi mà sống, ai không biết còn tưởng rằng Vương ma ma bị giết người diệt khẩu đấy! Dù nói thế nào, chẳng lẽ Đại phòng không nợ cha mẹ ta một công đạo?"

Diệp Thanh Dung nhũn mày, vẻ mặt không dám tin nhìn A La, thật không ngờ A La lại có thể nói ra một đồng đạo lý làm người ta không thể biện giải như thế.

A La liếc mắt Diệp Thanh Dung một cái rồi ngẩng đầu nói với cha mình: "Cha, A La hi vọng ngài có thể tìm ra kẻ xấu khi dễ nương, hung hăng báo thù cho nương! Mấy năm ngài không ở nhà, nương không biết phải chịu bao nhiêu ủy khuất đâu!"

Lời này bình thường không thể nói lung tung, nhưng bây giờ nương xảy ra chuyện này, nàng không tiếc nói ngoa một chút.

Dù sao, hiện tại khẳng định không ai có tâm tư so đo với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Editor: Tường An

A La nói lời này, có thể xem là lửa cháy đổ thêm dầu.

Diệp Trường Huân nheo mắt, từng chữ từng chữ rõ ràng: "A La yên tâm, cha đã trở về, nhất định sẽ không để các người chịu bất cứ ủy khuất gì nữa!"

Ánh mắt mọi người đều mang theo nghi ngờ và suy đoán, ngay cả hai đứa con trai của Đại thái thái cũng vậy, trong lòng đều hoài nghi mẫu thân mình, nghi ngờ nhìn về phía Đại thái thái.

Càng không nói đến ánh mắt sắc bén của Diệp Trường Huân, quả thật khiến bà ta đứng ngồi không yên.

Đại thái thái cắn chặt răng, cơ hồ muốn cắn nát.

Bầu không khí chung quanh trầm thấp mà áp lực, Đại thái thái giống như không thở nổi, một lúc lâu sau, bà thông thả dời mắt nhìn phu quân mình, Diệp Trường Cần.

Ngay cả bản thân bà cũng không biết, lúc này vì sao muốn nhìn nam nhân kỳ thật đã sớm phân phòng với mình.

Có lẽ là muốn cầu xin giúp đỡ, có lẽ là muốn nhìn xem, hắn có thể nói chuyện vì mình, dù chỉ một câu hay không.

Nhưng cuối cùng, bà thất vọng rồi.

Diệp Trường Cần chỉ nhũn mày, quay đầu nhìn hướng phòng trong.

Hành động này tựa như một cọng rom cuối cùng đè chết bà, một tia kiên trì yếu ớt nơi đáy lòng ầm ầm sụp đổ.

Bà khẽ cắn môi, nước mắt chảy xuống, xoay người ngẩng đầu nhìn Diệp Trường Huân: "Không phải người muốn biết chân tướng sao, ta sẽ nói cho người biết, ta sẽ nói hết tất cả!"

Đại thái thái bỗng nhiên cao giọng: "Hôm nay các người không bỏ qua ta, không chừa cho ta con đường sống, vậy thì đừng trách ta nói ra hết tất cả mọi chuyện, cũng không lưu lại đường sống cho các người!"

"Diệp Trường Huân, không sai, được là ta hạ, nhưng ta không muốn lấy mạng nàng, ta chỉ không muốn nghiệt chủng trong bụng nàng được sinh ra!"

"Câm miệng!" ánh mắt Diệp Trường Huân lóe lên tia sắc bén.

"Ha ha ha, lúc này người lại muốn ta câm miệng, vậy ta cố tình không câm miệng đây, ta muốn nói, nói hết chân tướng cho các người, người cho rằng cái thai trong bụng Ninh Lan Uẩn là của người sao, không phải, nó là của Diệp Trường Cần! Đại bá cùng em dâu thông dâm, thông ra nghiệt chủng! Ha ha, đây chính là Diệp gia các người, các người có tư cách gì trách cứ ta, ta vì muốn giữ thể diện cho các người mới không muốn nghiệt chủng kia được sinh ra!"

"Ba" một tiếng, Đại thái thái bị tát một cái khá mạnh, thân thể lao đảo, ngã lăn ra đất.

Sau một tiếng thét chói tai, từ nữ Đại phòng Diệp gia cùng tiến lên, nâng mẫu thân bọn họ dậy.

Cái tát này không phải do Diệp Trường Huân đánh, mà là Diệp Trường Cần.

Diệp Trường Cần tức xanh mặt, chỉ vào phụ nhân trên mặt đất mà quát: "Người đừng có ngậm máu phun người! Hài tử trong bụng nàng có liên quan gì đến ta?"

Khóe miệng Đại thái thái rướm máu, vùng vẫy ngồi dậy, thờ hồn hèn nói: "Sao lại không liên quan, không phải người vẫn một lòng tỵ tước em dâu mình sao, thế nào, có gan làm mà không có gan thừa nhận? Là ai ngồi trong thư phòng viết một xấp giấy tuyên thành toàn hai chữ Lan Uẩn! Người cho rằng ta không biết chuyện trước khi Ninh Lan Uẩn gả vào Diệp gia sao, người giấu ai chứ!"

Hai mắt Diệp Trường Cần đỏ ngầu, nhắc chân muốn đá Đại thái thái.

Mấy từ nữ Đại phòng vội vàng khốc lóc ngăn cản, Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên thậm chí còn quỳ xuống ôm chân Diệp Trường Cần.

Nhất thời, trong phòng rối loạn ầm ỹ.

Diệp Trường Huân nhìn tất cả, cười lạnh một tiếng: "Nữ nhân của ta, hài tử trong bụng chính là của ta! Trước khi gả cho ta, nàng thế nào ta không quan tâm, nhưng sau khi gả cho ta, ta hằng năm ở bên ngoài, theo nhân phẩm của nàng, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bôi nhọ thanh danh Diệp gia! Đại tẩu nhẫn tâm hại vợ con ta, cũng đã nhận tội rồi, vậy giao cho nha môn xử trí đi, cần gì phải liên lụy người vô tội, hắt bát nước bẩn này!"

Ninh thị nhìn tình hình trong phòng, toàn thân lạnh lẽo, răng run cầm cập.

Nàng đã trải sự đời, biết thế gian này không sạch sẽ, một khi bị hắt nước bẩn thì có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ, dùng một trăm cái giếng cũng rửa không sạch.

Giữa phu thê vốn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, phu quân ở bên ngoài nhiều năm, sợ là trong lòng vốn đã ghét bỏ mình rồi, bây giờ còn bị đại tẩu nói như vậy, mặc dù phu quân không tin nhưng người ngoài sẽ nghĩ thế nào, nam nhi đại trượng phu làm sao chịu được sỉ nhục như thế.

Trong lòng Ninh thị thậm chí đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu hấn thật sự không tin nàng, nàng liền đựng đầu chết ở đây, chứng minh trong sạch!

Nhưng mà thật sự không thể ngờ được, Diệp Trường Huân lại không hề hoài nghi nàng, ngược lại còn bảo vệ sự trong sạch của nàng trước mặt mọi người.

Trong mắt hấn thậm chí không hề có chút hoài nghi nào.

Nước mắt trào ra, Ninh thị ngẩn ngơ nhìn phu quân. Mặc kệ lời hấn nói là thật lòng hay chỉ vì bảo vệ nàng, nàng cũng cảm động không thôi.

A La đứng bên cạnh phụ thân, thấy mẫu thân đơn bạc như lá rụng trong gió, nàng vội vàng chạy qua, cầm tay mẫu thân, lớn tiếng nói: "Nương, ngài đừng khóc, ai dám khi dễ ngài, ta sẽ mách với phụ thân, để phụ thân dạy dỗ bọn họ! Có vài người làm chuyện xấu, lại hắt nước bẩn, tạo lời đồn hủy hoại thanh danh người khác, bảo kiếm của phụ thân nhất định không tha cho họ!"

Ngôn ngữ hài đồng nói ra lời này, ít nhiều cũng làm người khác tỉnh ngộ, đúng vậy, có vài người cố ý hắt nước bẩn cho người khác.

Hài tử trong bụng Nhị thái thái là của ai, đương nhiên Nhị gia biết rõ nhất, Nhị gia không cảm thấy mình bị đội nón xanh, như vậy những lời Đại thái thái nói căn bản là giả dối.

Lại nghe A La nói tiếp: "Mất ca ca không tốt, ta lại là nữ hài tử, e là có người sợ cái thai của nương ta là tiểu đệ đệ, đoạt nổi bật của nàng đây!"

Lời này dứt khoát chỉ thẳng Đại thái thái, muốn áp chế Nhị phòng, củng cố địa vị Đại phòng.

Ninh thị lúc này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng chưa từng nghĩ tới, phu quân liêu lĩnh che chở nàng đến thế, không hề có chút hoài nghi nào, nữ nhi nhỏ bé mảnh mai vào thời điểm mấu chốt nói trúng chỗ yếu hại của đối phương, vạch trần ý đồ của bọn họ.

Nàng lập tức ngồi xổm xuống, kéo nữ nhi vào lòng, ôm thật chặt.

"A La..." nàng không biết nói gì cho phải, vùi đầu vào hõm vai gầy nhỏ của nữ nhi.

Trong>Noãn các, sắc mặt lão tổ tông tái nhợt, run run ngồi trên tháp, ngẩn ngơ nghe động tĩnh bên ngoài.

"Nghiep chuong, nghiep chuong, Diệp gia ta đã làm cái nghiệt gì a!"

Nói đến đây, bà chậm rãi ngã xuống tháp.

Thái y được mời tới, sau khi bắt mạch chỉ nói lão tổ tông khí huyết công tâm, tình dưỡng vài ngày là được, không có gì đáng ngại. Tất cả cháu trai cháu gái trong nhà đều ở lại trông chừng, A La cũng ở nửa ngày, sau lại lo lắng mẫu thân, đành phải chạy về viện Nhị phòng xem mẫu thân trước.

Diệp Trường Cần và Diệp Trường Huân đều đứng trước cửa, đều nghiêm mặt, không ai nói chuyện.

Diệp Trường Huân híp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm huynh trưởng.

"Có tin hay không tùy ngươi, hài tử trong bụng Lan Uẩn không liên quan đến ta, ta và nàng trong sạch." Diệp Trường Cần nói.

Nhưng hắn vừa dứt lời, Diệp Trường Huân liền vùng một nắm đấm qua.

"Diệp Trường Huân, ngươi đừng tưởng là ta không biết rằng ngươi có ý! Biết rõ tất cả mà còn đùa giỡn tâm cơ, nếu không vì sao Vương ma ma đột nhiên chết, Tôn Sát làm sao to gan dám tìm đến Diệp gia, đều do ngươi đứng sau chỉ điểm!"

"Ngươi còn dám nói vậy!" Diệp Trường Huân lại thêm một đấm.

Diệp Trường Huân vỗ tường, nhưng Diệp Trường Cần lại là văn nhân yếu ớt.

Diệp Trường Cần chịu hai đấm, lỗ mũi đã nở hoa, máu chảy ròng ròng, ai ngờ Diệp Trường Huân còn chưa bỏ qua, lại bồi thêm một đấm, đánh đến mức lão tam Diệp Trường Mẫn phải mang nô bộc đến can ngăn.

Cho đến khi bị tách ra, Diệp Trường Huân thở hổn hển nói: "Ta đương nhiên tin tưởng thê tử ta, nàng hoàn toàn trong sạch! Nhưng bây giờ ta không tin ngươi! Mấy năm nay ta phòng thủ biên cương là vì cái gì? Không riêng vì bản thân ta mà còn vì Diệp gia! Kết quả thì sao, ngươi đối đãi với vợ con ta thế nào?"

Hắn nghĩ tới bộ dáng thê tử mấy lần muốn nói lại thôi, chỉ cho rằng thê tử có vài lời không muốn trực tiếp nói với mình, hoặc căn bản là ghét bỏ mình mà thôi, chưa từng nghĩ nàng ở Diệp gia phải chịu khổ sở, ủy khuất mà mình không tưởng tượng nổi!

Hắn nghĩ tới bộ dáng nữ nhi núp trong lòng mình, khóc lóc nức nở, không có phụ thân che chở, tình tình mẫu thân lại nhu nhược, ca ca bị mù bẩm sinh, nàng thì còn nhỏ, mấy năm nay không biết trong lòng xót xa thế nào!

Nghĩ đến đây, nắm đấm Diệp Trường Huân lại kêu răng rắc: "Nếu không nể tình huyết mạch tay chân, hôm nay ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi!"

Dứt lời, hắn xoay người sai bước rồi đi.

Trên đường không ai dám ngăn cản hắn, mặt hầm hầm về đến Nhị phòng, nha hoàn ma ma đầu cũng không dám nâng, đều cứng ngắc đứng đó.

Hắn đi thẳng vào phòng, thấy Ninh thị tựa nửa người trên tháp, Lỗ ma ma và A La ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

Ninh thị thấy phu quân trở về, liền nháy mắt ra hiệu với Lỗ ma ma.

Lỗ ma ma có chút không yên lòng, do dự một chút, cuối cùng vẫn dẫn A La ra ngoài.

A La bị Lỗ ma ma dắt ra ngoài, lúc đi ngang qua Diệp Trường Huân nhìn không được nhỏ giọng nói: "Cha, không cho ngài khi dễ nương ta!"

Nói xong liền cuống quýt chạy theo Lỗ ma ma.

Bộ dáng hiện tại của cha đúng là quá dọa người, hi vọng nương không bị hắn dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Tường An

Phụ thân hung thần ác sát như vậy, mẫu thân trải qua chuyện vừa rồi, tinh thần không được tốt, A La tất nhiên lo lắng phụ thân khi dễ mẫu thân. Nàng vốn muốn qua xem lão tổ tông nhưng bây giờ ngấm lại, nàng không dám đi mà trốn trong phòng mình, nằm trên tháp, bình tâm tĩnh khí lắng nghe động tĩnh bên phòng mẫu thân.

Lúc đầu căn bản không nghe thấy gì cả, chỉ mơ hồ cảm nhận được tiếng hít thở của hai người, phụ thân thì nặng nề, mẫu thân thì nhỏ nhẹ yếu ớt.

A La đoán, hẳn là phụ thân đã đi vào, đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn mẫu thân, còn mẫu thân cúi đầu không nói, hai người đều trầm mặc?

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc nghe mẫu thân lên tiếng: "Chàng bệnh vực ta trước mặt người ngoài, ta đương nhiên vô cùng cảm kích, nhưng trong lòng có ý kiến gì, hoặc có điều gì muốn hỏi thì cứ nói, ở đây không có người ngoài, chỉ cần chàng muốn biết, ta sẽ nói thật, không giấu diếm bất cứ chuyện gì."

Nghe lời này, A La không khỏi thở ra một hơi.

Kỳ thật, nàng nhìn ra, nương đối với cha không phải vô tình, cha đối với nương cũng không phải không yêu, bây giờ nếu có thể nhân dịp này dứt khoát nói rõ với nhau, có lẽ sẽ tốt hơn cho bọn họ.

Dù sao cũng tốt hơn là hai người đều hồ đồ, hiểu lầm nhau.

Diệp Trường Huân chưa bao giờ nghĩ đến thế tử sẽ nói như vậy.

Hắn cúi đầu nhìn thế tử mềm mại dựa trên tháp.

Nàng quả thật là mỹ nhân, từ lần đầu nhìn thấy nàng, hắn liền biết nàng là nữ nhân xinh đẹp động lòng người nhất hắn từng gặp.

Mặc dù hiện tại nàng đang mang thai, da dẻ vẫn trắng hồng mịn màng, kiều diễm như hoa. Dáng người mảnh khảnh dựa vào tháp, tóc đen mượt như thác nước đổ từ đầu vai xuống trước ngực, dài đến vòng eo nhỏ nhắn. Hàng mày nhu hòa, khuôn mặt bạch ngọc, lúm đồng tiền như hoa, điểm đậm đáng yêu lại quyến rũ, khiến người ta hận không thể nâng niu chiều chuộng, che chở cả đời.

Bất cứ nam nhân nào nhìn một nữ nhân dùng đôi mắt mang theo khát cầu ngược nhìn mình, đều sẽ nhịn không được mà tiến lên, hung hăng ôm chặt nàng.

Nàng quá tốt đẹp cho nên Diệp Trường Huân biết, nam nhân thích nàng nhiều không kể hết, trong đó dĩ nhiên có nam nhân xuất chúng hơn, gia thế tốt hơn, tướng mạo anh tuấn hơn, tài hoa hơn, thậm chí nói chuyện ngọt hơn hắn.

Năm mười sáu tuổi hắn gặp nàng, chỉ cho rằng nàng là hoa trong gương, là trăng trong nước, chưa từng nghĩ đến, có một ngày minh nguyệt kiều hoa sẽ thuộc về hắn.

Hắn biết trước khi gả cho mình, nàng đã từng gả cho người khác, nhưng không sao, hắn để ý chuyện này làm gì chứ? Nếu không phải nàng đã từng gả thì cũng không đến lượt hắn cưới được nàng.

Hắn cũng biết trong lòng nàng không có mình, nhưng không sao, hắn có thể chậm rãi bồi bên cạnh nàng, dùng thời gian cả đời để nói cho nàng biết, hắn thật lòng muốn bảo hộ nàng một đời một kiếp.

Hắn biết đáy lòng nàng căt giấu một người, chôn sâu một đoạn tình, từng bị tổn thương, đương nhiên hắn không để ý điều này, cũng sẽ không hỏi đến.

Vết thương lòng năm xưa rồi sẽ có ngày lành lại, nếu cả đời không thể lành, vậy hắn sẽ ôm nàng cả đời, thay nàng che đi vết thương.

Hắn suy nghĩ mọi chuyện tốt đẹp như vậy, duy chỉ không nghĩ đến, có lẽ nàng căn bản không muốn hắn bồi bên cạnh nàng, có lẽ sự tồn tại của hắn đối với nàng là không thoải mái, khó chịu.

Cho nên hắn mới cách xa nàng, chạy đến Nam Cương xa xôi lạnh lẽo.

Hắn sẽ đứng trên đỉnh núi cao nhất Nam Cương, dõi mắt nhìn về phương bắc, nghĩ về nữ nhân mềm mại đáng yêu nằm trong Noãn các.

"Thật ra, nàng không cần phải như thế." Trầm mặc nửa ngày, Diệp Trường Huân cắn răng nói: "Nàng không muốn nói, ta sẽ không bao giờ hỏi, nàng cũng không cần miễn cưỡng bản thân."

Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Ta cưới nàng không phải vì buộc nàng giao cho ta cái gì!"

Ninh thị nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, run rẩy cắn môi, nước mắt trong suốt tràn ra.

"Chàng là phu quân của ta, ta là thế tử của chàng, chẳng lẽ xảy ra chuyện như vậy, chàng không nên hỏi ta điều gì? Chẳng lẽ chàng là nam nhân mà

không cảm thấy khó chịu chút nào sao? Hay là, hay là..."

Nàng ngừng một chút, che mặt khóc lên: "Hay là, chàng căn bản không để ý ta, không coi ta là thê tử của chàng?"

Ninh thị khóc hoa lê đài vũ, thân thể cũng co quắp lại.

Diệp Trường Huân không nhịn được, tiến lên ôm chặt nàng, giọng khàn khàn: "Không có, ta không có ý đó!"

"Nàng đừng khóc a!"

Nhưng Ninh thị chẳng những không nín mà còn khóc nhiều hơn, khóc đến mức thở hổn hển, khóc đến mức giờ tay đánh vào ngực hấn.

Vừa đánh vừa khóc nói: "Chàng làm phu quân mà căn bản không để ý quá khứ của ta, cũng không thêm hỏi, người khác nói ta không tuân thủ nữ tắc, chàng nói chàng tin tưởng ta, nhưng chàng có từng hỏi ta chưa? Chàng thật sự không sợ ta làm chuyện gì có lỗi với chàng sao?"

Nàng vừa nức nở thút thít vừa đánh hấn, sợi tóc đen hỗn độn ướt nước mắt dính vào cái cổ trắng nõn, cánh tay mềm mại vòng quanh cổ hấn, nắm tay trắng hồng vô lực đánh vào ngực hấn.

Một nam tử hán thao luyện sa trường, toàn thân nhuệ khí như hấn làm sao chống cự được với nước mắt của nàng, quả thật chỉ hận không thể ôm chặt nàng vào lòng, hung hăng yêu thương.

Hấn vừa dùng môi lau đi nước mắt trên mặt nàng, vừa nói: "Nàng đừng khóc, nàng muốn ta hỏi cái gì ta liền hỏi cái đó, điều tùy nàng còn không được sao?"

Nhưng lời này vào tai Ninh thị lại càng khiến nàng thêm căm giận.

Nàng khóc lóc, dùng móng tay cào lưng hấn, căm hận nói: "Chàng cắt, chàng cắt đi, trở về Nam Cung của chàng đi, đừng trở lại nữa, ta không cần chàng trở lại..."

Nếu ngày xưa nàng bảo hấn cắt, hấn dĩ nhiên sẽ cắt ngay lập tức, ai bảo hấn không dám làm trái ý nàng dù chỉ một chút chút.

Nhưng mà bây giờ, cho dù Diệp Trường Huân vẫn chưa thông suốt thì cũng biết lúc này không phải thời điểm cắt.

Hơn nữa, hấn cũng không nỡ cắt.

"Lan Uẩn ngoan, đừng khóc, đừng giận ta, ta thật sự không biết rốt cuộc nàng muốn thế nào a, trong lòng ta, nàng nghìn tốt vạn tốt, ta cần gì phải hỏi nàng cái gì nha."

Nói đến đây, hấn tham lam dùng môi hôn sạch những giọt nước ở cổ nàng, cũng không biết ả này giờ đổ mồ hôi hay là nước mắt, vừa vào miệng làm hấn huyết mạch sôi trào, bàn tay to ôm chặt eo nàng, để nàng tựa vào người mình.

"Chàng đồ vô tâm vô phế này..." trong tiếng khóc của Ninh thị có làm nũng, có tức giận, ghen ghét, vô cùng đáng thương: "Chẳng lẽ ta thật sự có gì đó với Diệp Trường Cần, chàng cũng không thêm để ý sao, nếu trong bụng ta không phải là huyết mạch của chàng thì chàng sẽ làm thế nào?"

"Làm sao có khả năng đó, nói bậy bạ cái gì! Trong bụng nàng đương nhiên là hài tử của Diệp Trường Huân ta, dù ta không tin nàng, chẳng lẽ còn không tin bản thân mình, đêm hôm đó..."

Diệp Trường Huân nói tới đây, không khỏi nhớ lại đêm đó, hai mắt nóng rực, hô hấp nặng nề, tay cũng nhịn không được bắt đầu xoa nắn lưng nàng.

Mà Ninh thị cũng nhớ đến một đêm kia, tâm thần lay động, toàn thân vô lực.

Ngày đó, Diệp Trường Huân hộ tống sứ giả nước Nam La mang quốc thư đến Yến Kinh, vì hành trình vội vàng nên chỉ ghé nhà hai ngày mà thôi, trong hai ngày này còn phải gấp gáp thân bằng hảo hữu, đôi khi ngồi trên bàn rượu đến giờ tỵ mới xong, sáng hôm sau lại phải lên triều sớm.

Hấn làm sao có thời gian cùng nàng triền miên.

Nhưng chỉ hai ba canh giờ hấn cũng không nỡ bỏ qua, mạnh mẽ quăn lấy nàng không buông, cả đêm không ngủ, lăn qua lộn lại ép buộc nàng, hại nàng nguyên ngày hôm sau mệt mỏi không chịu nổi.

Hấn, không làm thì thôi, một khi đã làm lại quá tham lam, làm nàng mệt muốn chết.

Qua hai ngày đó, hấn đi, đừng nói ma ma bên cạnh nàng, ngay cả Tam thái thái cũng nhìn ra không thích hợp, nháy mắt với nàng, nói Nhị bá chỉ trở về có hai đêm đã làm Nhị tẩu mệt đến phát bệnh.

Nàng xấu hổ không chịu nổi, nhưng những đêm sau đó hồi tưởng lại, chỉ thấy cô đơn không thôi.

Ninh thị vừa tức vừa hận, lại ý loạn tình mê, hai cánh tay thon dài ôm lấy thắt lưng rắn chắc của hấn, môi đỏ hé mở: "Thì tính sao? Coi như thân thể ta không trong sạch, nói không chừng trong bụng đã sớm có dã chủng, cho chàng đội nón xanh, chàng vẫn là nhanh chóng vứt bỏ ta mà đi thôi!"

Nàng khép hờ mắt, vừa nói vừa cọ lưng tung thân thể mình vào ngực Diệp Trường Huân.

Nghe lời này, Diệp Trường Huân dù có thể nhường nhịn thế nào cũng phải giận, hấn nhin không được nữa, trực tiếp ôm nàng lên, làm hai chân nàng kẹp lấy thắt lưng rắn chắc của mình, cứ như vậy cùng ngã xuống giường.

"Nàng điên rồi sao, nói mê sảng cái gì! Hôm nay nếu ta không làm cho nàng biết hài tử trong bụng nàng là của ai thì ta không mang họ Diệp!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Tường An

A La kéo chăn che kín mặt, bịt luôn hai mắt và lỗ tai.

Nàng thật không ngờ, thì ra cha mẹ bình thường nghiêm trang mà ở trên giường lại như vậy...

Nàng không muốn nghe, miễn cho ngày mai không dám nhìn mặt bọn họ.

Nào ngờ, lỗ tai nàng hiện tại rất nhạy bén, dù không hề cố ý nghe lén nhưng âm thanh y y nha nha vẫn cứ chui vào tai nàng, trong đó còn xen lẫn tiếng cha mẹ nhỏ giọng trò chuyện, lúc thì lời ngon tiếng ngọt, lúc lại thút tha thút thít, ngẫu nhiên còn có tiếng va chạm và tiếng nước "bạch bạch"...

Thậm chí thời điểm động tình cha còn nói ra mấy lời khiến nàng tròn tròn mắt, không thể tin nổi.

Còn có thể như vậy?

Nghe mấy lời thô tục này mà nương cũng không giận?

Nương chẳng những không giận mà còn giống như rất thích thú...

Cũng không biết qua bao lâu, hai người rốt cuộc miễn cưỡng dừng lại.

Sau đó cha lại ôm nương ôn tồn một phen, nói toàn những lời đường mật, cái gì "Lan Uẩn tâm can bảo bối", cái gì "đời này trong mắt chỉ có một nữ nhân là nàng", cái gì "hận không thể ôm nàng cả đời", rồi lại "hận không thể đào tâm ra cho nàng xem", kế tiếp bắt đầu nhắc đến chuyện trước kia, từ Đại bá đến chuyện trước khi nương gả cho cha đều nói ra hết.

Thì ra trong lòng nương đã sớm quên chuyện quá khứ, ngày xưa trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho rằng mình đã đính thân với người ta thì dù thế nào cũng không thể hủy, cho nên người ta cầm ba trăm lượng bạc đến cưới, nương cũng thuận theo.

Về sau chịu rất nhiều đau khổ, cuối cùng vẫn không thành, nương trở về Ninh gia, cha đến cửa cầu cưới, nương liền đáp ứng.

Sau khi gả vào Diệp gia, trong lòng nương dần dần có cha, khổ nỗi cha lại cho rằng nương vẫn còn nhớ người xưa, hai người âm kém dương sai, hiểu lầm nhiều năm như vậy.

Thỏ lộ tất cả xong, đoán chừng là vì cha nghe nương nói yêu mình, nhất thời động tình, hai người lại làm lần nữa, tiếng giường lại vang lên.

A La vén chăn ra, bắt đắc dĩ thờ dài.

"Ta thật sự rất muốn ngủ... Ta mới là tiểu hài tử thôi, đừng để ta nghe mấy thứ thanh âm này chứ!"

Bất luận người trong nhà ngăn cản thế nào, Diệp Trường Huân đều không thay đổi chủ ý, cuối cùng Đại thái thái bị Diệp Trường Huân đưa đến nha môn.

Diệp gia mất hết thể diện, quan hệ hai huynh đệ Diệp Trường Huân và Diệp Trường Cần coi như đóng băng, nhà mẹ đẻ của Đại thái thái và Diệp Trường Huân trở thành thù.

Diệp Trường Huân căn bản không thèm để ý, âm ỉ đến nước này, hấn cũng bất chấp tất cả, ai tới cầu tình hấn cũng không nghe vào, ngay cả Ninh thị khuyên bảo hấn nhân nhượng một chút cho đỡ phiền, hấn cũng chỉ bảo nàng không cần xen vào.

Mới qua mấy ngày, lão tổ tông như già đi mười tuổi, bà thờ dài, ngo ngác nói, phân nhà đi, các người ai lo phận nấy đi, không cần lo cho lão bất tử ta

nữa.

A La thấy tình cảnh này, đau lòng ôm lão tổ tông nói: "Về sau A La hầu hạ ngài, ngài đi theo cha mẹ ta đi."

Lão tổ tông cười khỏ, sờ sờ búi tóc A La: "Trước kia ta vẫn luôn không yên tâm ngươi, đang nghĩ phải chuẩn bị tốt mọi thứ cho ngươi, nhưng thật ra trong lòng ta... trong lòng ta vẫn cảm thấy có lỗi với ngươi..."

Về phần tại sao có lỗi với A La, lão tổ tông chưa nói.

Trong lòng A La hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra.

Lão nhân gia đã lớn tuổi, già đi, đôi khi có thể già hồ đồ.

A La không có ý trách cứ gì lão tổ tông, nhưng hiển nhiên bà luôn tự trách bản thân.

Kết quả phân nhà là, Đại phòng tiếp tục ở lại tổ trạch Diệp gia, Diệp Trường Huân và Diệp Trường Mẫn đều được chia một khoản bạc, sau đó dọn ra ngoài lập gia.

Đối với Ninh thị mà nói, đây tất nhiên là một tin tức tốt, từ nay về sau không phải sống chung một nhà với Đại bá luôn nhòm ngó mình, bớt đi rất nhiều chuyện, mà Tam thái thái cũng rất vui mừng.

Mấy năm nay, Tam thái thái luôn thấp hơn Đại thái thái một đầu, trên lại có mẹ chồng nhìn, kỳ thật cuộc sống cũng không thoải mái, bây giờ có thể ra ở riêng, sau này nàng cũng là thái thái đương gia rồi, đương nhiên cậu còn không được. Lại nói, Đại thái thái rơi vào hoàn cảnh như vậy, trong lòng nàng cũng thầm vui vẻ, Ninh thị thì nhu nhược, về sau Diệp gia liền phải dựa vào nàng rồi. Mặc dù hiện giờ phân gia nhưng sớm muộn gì cái nhà này vẫn do nàng đảm đương.

Ai ngờ sau này Diệp Trường Cần cưới kẻ thất, cũng là nữ nhi nhà quan, biết lo liệu trong ngoài Diệp gia, đến cuối cùng Diệp gia vẫn không đến phiên nàng đảm đương, tính toán thất bại từ trong trứng nước, dĩ nhiên chuyện này nói sau.

Lúc này, Diệp Trường Huân dẫn theo vợ con ra ngoài ở, tuy nói tài sản cũng có vài trạch viện, nhưng không có cái nào hài lòng, vì thế Diệp Trường Huân liền bận rộn tìm mua một trạch viện mới.

Ban đầu, vì chuyện của mình nên Diệp gia âm ỉ đến mức phân gia, trong lòng Ninh thị có chút bất an, sau được phu quân trấn an, lại có nữ nhi ở bên cạnh khuyên bảo, Ninh thị cũng không băn khoăn nữa.

Diệp Trường Huân hằng năm không ở nhà, Diệp Trường Cần lại có lòng mơ ước nàng, mấy năm nay nàng đơn độc một mình, người khác đều nhìn trong mắt, chẳng qua chưa từng nói rõ ra thôi, có ai đứng ra làm chủ cho nàng đâu?

Hiện tại phu quân đã trở về, chịu vì mình làm đến mức này, nàng tất nhiên cảm động không thôi, chỉ ngóng trông một nhà bốn người có thể ra ở riêng, sống những ngày thanh tịnh.

Diệp Trường Huân là lão nhị Diệp gia, chỉ được chia chút bạc mà thôi, về sau sợ là phải dựa vào bổng lộc mà sống, tuy không được cảm y ngọc thực nhưng nàng cũng không để ý.

Chỉ cần cả nhà sống yên ổn, bình an thì dù ăn muối nàng cũng vui vẻ.

Diệp Trường Huân biết ý nghĩ của thê tử, trong lòng vô cùng cảm động, có điều, hấn làm chồng làm cha, trước kia làm không tốt thì thôi, bây giờ đã trở về, bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp cho vợ con sống tốt, không chịu ủy khuất mới được.

Hấn dùng bạc được chia lúc phân gia, mua một tòa nhà trong con hẻm cách khu phố phồn hoa nhất Yên Kinh chừng vài trăm mét, cũng coi như yên tĩnh.

Tòa nhà này có ba trạch viện, ngôi đồ tường xám, trong ngoài bờ tường đều có mấy cây liễu già đã vài thập niên, bậc thang được lát bằng bạch ngọc và cẩm thạch, ngay cả cửa sổ cũng làm bằng gỗ thượng đẳng, trong sảnh chính và vài gian phòng lớn thậm chí còn dùng lưu ly xa xỉ làm song cửa.

"Đây vốn là phủ trạch của tể tướng tiền triều Tôn Tĩnh Nguyên, trạch viện không lớn lắm nhưng được xây rất dụng tâm, ở rất thoải mái, đi lại thuận tiện, chờ sau này nàng mang A La ra ngoài dạo phố cũng không phải đi xa."

Diệp Trường Huân nắm tay Ninh thị, một tay dắt nữ nhi, lần lượt giới thiệu nhà mới.

Ninh thị tất nhiên hết sức hài lòng, ba trạch viện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đồ đạc bài trí lại đầy đủ, rất giống ngôi nhà trong mơ của nàng.

Chẳng qua, sau khi vui sướng thỏa mãn xong, Ninh thị có chút lo lắng: "Tòa nhà này tinh xảo như vậy, sợ là giá cả xa xỉ đi."

Mua nhà ở Yên Kinh vốn không dễ, chỗ này cũng chỉ cách cửa nam hoàng cung hai ba con đường mà thôi, sáng sớm bách quan vào triều, người ở xa một chút thì phải dậy sớm hơn bình thường, ai mà không muốn ở gần chứ, để tìm được một nơi thế này không biết phải vất vả cỡ nào.

Ninh thị cũng biết số bạc phu quân mình được chia cũng không nhiều lắm, mua nhà tốn kém như vậy, về sau phải sống thế nào?

Diệp Trường Huân lại không để ý, nhướn mày cười nói: "Chuyện tiền bạc có vì phụ lo, nương tử bận tâm làm gì, ta ở ngoài chinh chiến nhiều năm, chẳng lẽ còn không nuôi nổi vợ con?"

Đang nói thì nghe Lỗ ma ma tới bẩm báo, bên ngoài có một đoàn người đến giao hàng.

Thế là mọi người vội vàng qua xem, bọn họ đưa tới một bộ gia cụ bằng gỗ lim, toàn là hàng thượng đẳng, không có thứ nào ít tiền.

Nghĩ tới lời phụ thân nói vừa rồi, trong lòng nàng cũng có suy đoán, hẳn là phụ thân ở Nam Cương tích góp được chút bạc, chỉ là ở trong quân không tiện nói ra mà thôi.

Đời trước nàng xuất giá mười dặm hồng trang, không biết bao nhiêu người ghen tỵ đỏ mắt, tổ mẫu từng lộ ra, nói trong đó có một phần của phụ thân nàng. Lúc ấy nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là chút tâm ý của phụ thân mà thôi, bây giờ xem ra phần tâm ý này cũng là một khoản không nhỏ.

Bên này, Ninh thị bắt đầu phân phó hạ nhân dọn dẹp, an trí các phòng, ai ở phòng nào đều sắp xếp rõ ràng.

A La ở sương phòng phía tây, vừa nhìn liền biết là khuê phòng của tiểu thư phủ Tể tướng năm đó, thậm chí cả song cửa, bậc thang, không có chỗ nào không thanh nhã, A La vừa thấy liền thích.

Diệp Thanh Xuyên thì ở tiền viện, bởi vì tuổi hắn đã khá lớn, qua vài năm nữa sẽ đón dâu nên không tiện ở cùng viện với cha mẹ.

Diệp Trường Huân an bài thỏa đáng xong lại bắt đầu chọn mua nha hoàn, sau khi mời người dạy dỗ huấn luyện thì đưa đến hầu hạ trong phòng A La và Ninh thị.

Bố trí ổn thỏa tất cả, ý chỉ nhậm chức của Diệp Trường Huân cũng được ban xuống, là chức viên ngoại Binh bộ thị lang.

A La mừng rỡ, Diệp Trường Huân cũng hết sức vừa lòng, lập tức mời vài vị bằng hữu đến chung vui.

Hắn sợ Ninh thị vất vả liền bảo nàng an tâm nghỉ ngơi, lại mời chương quầy tửu lâu lớn nhất Yến Kinh đến lo liệu giúp bày tiệc, ăn uống.

A La ngồi trước cửa sổ sương phòng phía tây, nghe thanh âm âm ỉ ở tiền viện, nghĩ phụ thân ở lại Yến Kinh, lâu dần cũng coi như nhân vật có mặt mũi, tương lai hôn sự của mình sẽ không đến mức kém.

Về phần ca ca, chờ vài năm nữa vị thân y kia xuất hiện, nàng lại khuyến khích phụ thân mời hắn trị mắt cho ca ca, sau đó lại tìm một mối hôn sự tốt cho ca ấy.

Một nhà bọn họ sẽ sống thoải mái thích ý!

Đang miên man suy nghĩ thì trông thấy một dải vàng nhạt ngoài sân, phá lệ bắt mắt giữa trời đông giá rét, A La không khỏi kinh hi hởi: "Ma ma, người xem?"

Lỗ ma ma đang giúp A La sửa sang phòng ở, nghĩ qua một hai năm nữa A La lớn hơn một chút, cũng nên trang điểm rồi.

Nghe A La hỏi như vậy, bà ngẩng đầu nhìn qua, cười nói: "Hoa đầu xuân, đó là hoa đầu xuân a, không ngờ còn chưa đến tết mà hoa xuân đã nở rồi, đúng là hiếm thấy!"

A La nhìn mấy đóa hoa xuân trong sân, cũng nở nụ cười.

"Hoa đầu xuân nở, mùa xuân đến, nương ta sắp sinh tiểu đệ đệ tiểu muội muội, cha cũng đã trở về."

Nàng nhỏ giọng thì thào, ngẩng đầu nhìn bầu trời sau song cửa sổ, có một cánh chim đúng lúc lướt ngang qua, bay về phía chân trời.

Lúc này, nàng không khỏi nghĩ tới đời trước.

Nàng biết, quá khứ sẽ không tái hiện, bởi vì từ khoảnh khắc nàng lần nữa mở mắt ra, nàng liền biết đời này và đời trước hoàn toàn không giống nhau.

Tất cả đều sẽ tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45

Năm nay là năm Nhân Hòa thứ chín.

A La nhớ rất rõ, mùa đông năm nay sẽ phát sinh biến cố lớn.

Đầu tiên là thái tử đương triều nhiễm phong hàn bất hạnh qua đời, kế tiếp là thiên tử băng hà, bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, thiên tử chưa kịp xác định người thừa kế ngôi vị hoàng đế, cho nên ba vị hoàng tử bắt đầu tranh đoạt đế vị, Yên Kinh trải qua một phen long trời lở đất.

Tình hình này kéo dài đến mùa xuân năm Nhân Hòa thứ mười, An Nam vương mang binh tiến vào Yên Kinh, trước hết là mời tiên hoàng thái hậu ra mặt, sau đó bách quan dâng tấu, thỉnh An Nam vương kế thừa đế vị, bình định nội loạn.

Chuyện này nói trắng ra là... Thái tử chết, hoàng đế chết, vài vị hoàng tử muốn tranh đoạt đế vị, ai ngờ gừng càng già càng cay, huynh đệ của lão cha hoàng đế xuất hiện, diệt toàn bộ vài vị hoàng tử bọn họ.

Đương nhiên còn có một cách nói khác là, nãi nãi giúp nhi tử tiêu diệt một đám tôn tử không nghe lời.

Đời trước, thời điểm xảy ra chuyện này, A La gần tròn mười lăm tuổi, đã định ra hôn sự với Tiêu gia, vì Tiêu Kính Viễn là tổng binh kiêu kỳ binh nên sớm biết được tin tức, báo cho lão tổ tông Tiêu gia, lão tổ tông liền sai người đưa gia quyến Tiêu gia và Diệp gia ra khỏi kinh thành, đến thôn trang trên núi ở ngoại thành tránh nạn.

A La ở lại thôn trang kia một năm, đến khi xuống núi cũng qua tuổi cập kê, nhanh chóng gả cho Tiêu Vĩnh Hân.

Đời này, A La đã sớm theo cha mẹ tự lập môn hộ, ít lui tới Tiêu gia, hơn nữa, vì A La không thích nên hôn sự này cũng chậm chạp không định ra, càng không có khả năng thông qua Tiêu gia biết được tin tức này.

Nàng âm thầm tính toán, làm thế nào nói cho phụ thân, tốt xấu gì cũng có thể tránh được tai nạn lần này.

Trầm ngâm một hồi, nàng liền đứng dậy chạy qua thư phòng phụ thân, việc này không nên chậm trễ, không thể kéo dài được nữa.

Nào ngờ lúc còn cách thư phòng một khoảng xa, nàng chợt nghe thấy động tĩnh bên trong.

A La khề thờ dài, mặt hồng hồng, dừng bước nhìn hai nha hoàn Vũ Xuân và Thúy Hạ phía sau, thấy vẻ mặt các nàng vẫn như thường, lúc này mới yên tâm.

Hiện tại thính giác của nàng nhạy bén hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, đại đa số thời điểm, nàng có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không nghe được, có lúc chiếm được rất nhiều lợi ích, nhưng cũng có lúc khiến nàng phiền não không thôi.

Tỷ như hiện tại, vì sao trong thư phòng phụ thân lại truyền đến tiếng động chỉ khi trên giường mới có.

Ngẫm lại liền biết, lúc này tất nhiên là nương đưa trà bánh qua cho cha.

Cha đói bụng, chẳng những ăn trà bánh mà còn thuận tiện ăn luôn cả nương.

Nàng vẫn nên về phòng chờ một chút, miễn cho quấy rầy hứng trí hai người.

Ai ngờ đang muốn xoay người thì thấy tiểu đệ Thanh Việt đang đi về hướng bên này.

Năm bọn họ mới chuyển đến tòa nhà này, mẫu thân sinh tiểu đệ đệ Diệp Thanh Việt, bây giờ hắn đã bảy tuổi rồi. Bộ dáng hắn khác với ca ca, tỷ tỷ, hoàn toàn không có nửa phần thanh nhã của mẫu thân, ngược lại cực kỳ giống phụ thân Diệp Trường Huân. Mới bảy tuổi đã khỏe mạnh kháu khỉnh, khí lực lớn đến mức có thể dùng một tay nâng một thanh đại đao nặng mấy cân, không thích đọc sách, ngày ngày chỉ thích trèo lên trèo xuống, vung đao múa kiếm.

Lúc này, thấy Thanh Việt nhảy cẫng lại đây, vui vẻ reo lên: "Tỷ tỷ đang qua phòng cha a! Đi, chúng ta cùng đi, ta đang muốn cho cha xem bộ quyền pháp ta mới học!"

Nói xong liền nắm tay A La chạy về phía trước, quả thật giống như con bò tót.

A La vội vàng dỗ hấn: "Không không không, không phải ta muốn tìm cha, chúng ta qua phòng ta nói chuyện trước đi."

Diệp Thanh Việt căn bản không tin, buồn bực nhìn nàng: "Tỷ, người nói dối dối ta thôi, vừa rồi ta thấy người nhìn về phía thư phòng cha, không phải muốn qua tìm cha sao?"

A La thầm thở dài, đời này nhiều thêm một đệ đệ, tứ chi phát triển, đầu óc cũng không đơn giản, giống như thằng quý nhỏ, dùng hồng dễ dàng lừa gạt hấn a.

"Vừa rồi đúng là ta muốn qua tìm cha, nhưng bây giờ đột nhiên nhớ ra, hôm nay sai A Ngưu ra phở mua hạt dẻ xào đường, đang còn nóng hổi đó, nếu hiện tại không ăn, để nguội sẽ mất ngon, Thanh Việt ngoan, theo tỷ tỷ đi ăn hạt dẻ xào đường đi!"

Dứt lời, A La liền kéo đệ đệ về phòng.

Nhưng Diệp Thanh Việt lại cười nhạt: "Tỷ tỷ, nếu thật sự có hạt dẻ xào đường, người còn sẽ ra ngoài sao, đừng đùa ta, nhìn người lên lên lút lút như vậy, nhất định là có chuyện gạt ta, đi thôi đi thôi, chúng ta cùng đi tìm cha."

A La nghe lời này, quả thật muốn khóc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Diệp Thanh Việt, người không nghe lời tỷ tỷ!"

Diệp Thanh Việt quay đầu le lưỡi: "Người gọi ta một tiếng ca ca, ta liền nghe lời người a!"

A La khó thở, tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Việt, nhưng hấn chạy nhanh như vậy, nàng làm sao đuổi kịp.

Hai tỷ đệ đang âm ỉ thì thấy cửa thư phòng mở ra, Diệp Trường Huân đứng trước cửa, trầm mặt nhìn hai người.

Bảy năm qua trôi qua, Diệp Trường Huân 35 tuổi, ở cái tuổi này, hấn đã có chút địa vị trong triều, hành vi ôn trọng, mặt mày cương nghị, thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào đứng đó, khí độ bất phàm.

Diệp Thanh Việt vừa thấy phụ thân, lập tức đành hoàng lại, không dám chạy loạn nữa, đứng nghiêm ở đó như cọc gỗ.

A La yêu kiều hừ một tiếng, liếc trắng mắt đệ đệ nhà mình, chạy tới bên cạnh phụ thân, bĩu môi nói: "Cha, Thanh Việt khi dễ ta!"

Vốn dĩ có một đệ đệ bảo bối như vậy, A La cũng rất yêu thương cưng chiều, nhưng hấn lớn lên một chút liền thích nghịch ngợm gây sự, leo tường dỡ ngói, dần dần A la cũng không có biện pháp với hấn.

Cho nên, chạy đi cáo trạng với cha là chuyện thường xuyên như cơm bữa.

Trong ba đứa con, Diệp Trường Huân sủng ái nhất chính là nữ nhi A La.

Sắp tròn mười lăm tuổi, A La nghiêm nhiên giống hệt nương nàng lúc còn trẻ, đặc biệt là đôi mắt trong veo ngập nước cùng đôi môi kiều diễm, càng chọc người yêu thích.

Trong nhà này, Diệp Trường Huân có hai uy hiếp, một là Ninh thị, một cái khác đương nhiên là A La.

Hấn nghiêm mặt nhìn tiểu tử thú vị Diệp Thanh Việt bên kia: "Khi dễ tỷ tỷ người?"

Thanh âm hơi cao mang theo nghi ngờ cùng khiển trách, càng không cho phép bác bỏ.

Diệp Thanh Việt nhất thời giống như quả bóng xì hơi, ỉu xiu cúi thấp đầu: "Cha, ta, ta không có a..."

Diệp Trường Huân lạnh nhạt nói: "Đi, phạt người đứng ở góc tường, nâng tảng đá kia một trăm lần, không được lười biếng!"

"A? Cha! Ngài là cha ruột của ta a!" lần này đến phiên Diệp Thanh Việt muốn khóc.

Trời đất chứng giám, hấn mới bảy tuổi thôi a, bọn họ có cần phải khi dễ một tiểu hài tử bảy tuổi như vậy không?

A La che miệng cười trộm: "Đệ đệ ngoan, đệ đệ tốt, đi thôi đi thôi, tương lai làm anh hùng, tỷ tỷ vỗ tay cho người!"

Diệp Thanh Việt bị tỷ tỷ cười nhạo một phen, không làm gì được, chỉ có thể nghe lệnh đi nâng tảng đá.

Hấn đi rồi, A La theo phụ thân vào thư phòng.

Vừa bước vào phòng, A La liền biết mình đoán không sai, lúc này nương đang nghiêng người tựa vào đệm, trong mắt còn có chút mê ly chưa tan hết, trên môi còn có vết nước, hai má ửng hồng kiều diễm ướt át, càng khả nghi hơn chính là dấu vết màu hồng kia ở cổ áo kia, có lẽ vì mặc y phục vội, dây lưng hơi lỏng, lộ ra một mảng da đỏ hồng như xuân đào.

A La mím môi cười trộm, xong lại bày ra vẻ mặt ngạc nhiên: "Nương, thì ra ngài cũng ở đây?"

"Ân, vừa rồi mang trà bánh qua cho cha người, ở lại nói vài câu, sao người cũng tới đây?" Ninh thị ra vẻ bình tĩnh, chẳng qua thanh âm mang theo vẻ biếng nhác thỏa mãn.

A La cười cười: "Cũng không có việc gì, chỉ là sắp qua năm mới, đón tết trong kinh thành hoài cũng không thú vị, năm nay muốn làm mới mẻ hơn."

"Mới mẻ hơn?" Ninh thị và Diệp Trường Huân liếc nhìn nhau, đều không rõ nữ nhi bảo bối của họ có chủ ý gì?

A La thông thả nói ra ý định của mình.

Nàng vốn dĩ muốn nói rõ thế cục triều đình, nhưng sợ cha mẹ bị dọa sợ, đành phải tìm phương pháp uyển chuyển hơn, lừa nương mang theo tiểu đệ đi sơn trang trên núi ở một thời gian.

Đại ca Diệp Thanh Xuyên hiện tại đang đi học, một tháng mới về nhà một lần, huống hồ đời trước đại ca cũng ở lại học viện trong kinh, không bị liên lụy gì, đời này cứ tiếp tục ở đó cũng tốt.

Về phần cha, đường đường Binh bộ thị lang, đương nhiên không thể tùy tiện rời khỏi kinh thành, chỉ có thể nhắc nhở hấn làm việc cẩn thận.

Ninh thị nghe nữ nhi nói, không khỏi lắc đầu: "Sợ là phụ thân ngươi không thể cùng đi sơn trang, chỉ có ta mang ngươi và Thanh Việt đi cũng không thú vị."

A La vừa nghe liền biết là nương không nở xa cha.

Ngẫm lại cũng đúng, từ sau khi phân gia, cha mẹ đã nói rõ hiểu lầm năm xưa, hai vợ chồng cùng nhau bù lại mười năm tiếc nuối, mỗi ngày đều dính như keo sơn, ánh mắt nhìn nhau nhu tình dào dạt, làm sao nở tách ra lâu như vậy.

Có điều, A La biết chuyện này quan trọng, dĩ nhiên không dễ dàng nhượng bộ, làm nũng chơi xấu nửa ngày mới dụ được Diệp Trường Huân đáp ứng.

"Mấy năm nay ta bận rộn chính sự, không có thời gian đưa các ngươi đi đâu chơi, nếu A La muốn đi sơn trang thì nàng liền mang A La đi thôi. Chờ qua năm ta lại đến tìm các ngươi."

Ninh thị xưa nay tính tình dịu dàng nhu thuận, không bao giờ phản bác lời phu quân nói, lúc này thấy phu quân đã đáp ứng, nàng tất nhiên cười gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Trường Huân, chàng cũng đừng quá cưng chiều A La, cứ tiếp tục như thế sẽ chiều hư nàng, vậy làm sao được."

"Chiều hư thì có sao?" không biết vì sao Diệp Trường Huân luôn cảm thấy mình nợ nữ nhi, hận không thể cho nàng những thứ tốt nhất trên đời này, chỉ cần nàng làm nũng, cái gì hấn cũng đáp ứng.

"Aizz..." Ninh thị than khẽ, "Sang năm A La cập kê, cũng nên xem xét việc hôn nhân rồi, đợi sau này gả ra ngoài, chỉ sợ nhà chồng không khoan dung được tính tình kiêu căng của nàng."

"Nếu nhà chồng không chấp nhận được thì dứt khoát không gả! Chẳng lẽ ta không thể nuôi nữ nhi cả đời!" Diệp Trường Huân chém đinh chặt sắt nói.

Ninh thị bất đắc dĩ, nàng tất nhiên không suy nghĩ trực tiếp như phu quân, nữ hài nhi lớn lên dù sao cũng phải gả chồng, nàng phải hảo hảo lựa chọn một phen, tìm một mối hôn sự thuận lợi như ý cho A La.

Hiện tại A La không suy nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ một lòng tính toán đưa nương và đệ đệ trốn vào núi, ca ca trốn trong học viện, bận tâm duy nhất chính là phụ thân.

Chẳng qua, phụ thân thân thủ bất phạm, nếu thật sự gặp chuyện gì, chắc cũng không đến mức chịu thua thiệt.

Cùng lúc này, ngoài biên cương xa xôi phía bắc, một thiếu niên tướng quân mặc tử y, thẳng tắp đứng trên tường thành, chấp tay sau lưng nhìn về hướng Yên Kinh.

Núi non trùng điệp, phía cuối chân trời chỉ thấy từng đám cỏ khô, sương khói lượn lờ, không nhìn thấy Yên Kinh phồn hoa rực rỡ.

Tiêu Kính Viễn đã đóng quân tại đây bảy năm.

Bảy năm qua đối với hấn giống như lưu đày.

Dưới góc tường thành heo lánh, một đóa hoa loa kèn nhỏ bé không biết làm thế nào tránh đi cái rét lạnh của đêm đông, những cánh hoa non mịn co quắp lại.

Tiêu Kính Viễn nhìn, trong mắt có chút hoảng hốt, chẳng biết tại sao, hấn đột nhiên nhớ đến năm đó, trên đường phố ồn ào náo nhiệt có một tiểu cô nương linh động nghịch ngợm, đôi mắt trong veo đầy ý cười bảo hấn mua hoa cho cài hoa nàng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hấn quay đầu lại thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

Bảy năm, nàng có lẽ đã trưởng thành, định thân, cũng có lẽ đã gả làm vợ người ta rồi.

Đang suy nghĩ thì thấy một con khoái mã chạy đến từ phía xa, mang theo bụi đất mù mịt, chỉ chừng nửa khắc đã đến chân tường thành.

"Cấp báo... Yên Kinh tám trăm dặm khẩn cấp..." khoái mã ngàn dặm ngã xuống, sứ giả nghiêng người quỳ một gối xuống trước cửa thành, cao giọng hô.

Con người Tiêu Kính Viễn co rụt lại, bàn tay chấp sau lưng bắt giác siết chặt.

Ở cái nơi Bắc Cương thời tiết nước đóng thành băng này, bầu trời Yên Kinh lại muốn thay đổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46

Editor: Tường An

A La cùng mẫu thân và đệ đệ trốn đến sơn trang đã sáu bảy ngày rồi, trong núi đương nhiên không so được với kinh thành, thật sự quá lạnh. May mà A La đã sớm có chuẩn bị, từ mấy năm trước là hết đời phụ thân mua một sơn trang, bố trí địa long ở khắp nơi. Lần này các nàng vào núi, Diệp Trường Huân đau lòng thế tử và nhi nữ, tất nhiên có chuẩn bị than củi, đốt địa long ấm áp cho nên không đến mức phải chịu lạnh.

Ngày ngày A La ở trên núi cùng mẫu thân đọc sách viết chữ, tiến bộ không ít, còn Diệp Thanh Việt nghịch ngợm từ lúc vào núi lại trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều, mỗi ngày đều đi theo hạ nhân lấy lộc nhưng, thâm rùng về cho mẫu thân và tỷ tỷ, bảo là muốn cải thiện khẩu vị cho các nàng.

Đôi khi nghe thấy tiếng hổ gầm trong rừng sâu, A La không khỏi hơi sợ hãi, Diệp Thanh Việt thấy liền chạy tới, vỗ ngực nói: "Tỷ đừng sợ, có đệ ở đây, dù có mười đầu lão hổ đến ta cũng giải quyết hết!"

A La nhìn đệ đệ khỏe mạnh khẩu khinh, không khỏi bật cười.

Kỳ thật, phụ thân vừa nghe A La đề nghị lên núi, tất nhiên là có phái người theo bảo vệ, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì bất trắc, nhưng nghe tiểu gia hóa này nói lời tri kỷ như vậy, làm tỷ tỷ tự nhiên cũng yên tâm.

Mấy ngày nữa sẽ bước qua năm mới, Ninh thị không thấy phu quân lên núi thì không khỏi nghi hoặc.

Ngay sau đó, nàng lại phát hiện một chuyện kỳ lạ, thì ra bọn thị vệ tuần tra trên núi đúng lúc gặp hạ nhân Tiêu gia, thế mới biết gia quyến Tiêu gia cũng vào núi.

"Ta vốn cảm thấy ý tưởng của A La thật sự rất bất ngờ, trời thì lạnh mà cứ nhất định muốn vào núi đón năm mới, không ngờ người Tiêu gia cũng đến rồi?"

Lúc này, Ninh thị tất nhiên cảm thấy không thích hợp, bao gồm chuyện A La đột nhiên đề nghị đi sơn trang hiển nhiên cũng không phải tâm huyết đáng trào.

A La biết không thể gạt mẫu thân được nữa, đành khai ra: "Nương, ta nói thật ngài đừng tức giận, ta nghe người trong thư viện nói, qua mùa đông năm nay, Yên Kinh sẽ xảy ra đại sự, cha và ca ca thì ta không có biện pháp, bọn họ là nam nhân, lại có việc quan trọng không thể đi được, ta và ngài chỉ là nữ tử, tất nhiên muốn sớm mang đệ đệ đi lánh nạn. Lúc này, Tiêu gia hẳn là cũng có ý như vậy."

Ninh thị nghe vậy không khỏi lo lắng: "Nếu thật sự như thế, vậy cha ngươi và ca ca ngươi thì sao..."

A La thờ dãi: "Nương, loại chuyện này chỉ có thể nghe theo ý trời. Ngài phải biết, tin tức ta nghe được cũng không hẳn là đúng, nếu tự tiện nói với cha và ca ca, kéo theo bọn họ lên núi tránh nạn, đó mới là chuyện cười, sẽ không ai tin ta. Bây giờ chúng ta đi trước, để cha khỏi phải lo trước lo sau, thời điểm tất yếu chỉ cần bảo toàn bản thân là được. Cha võ nghệ cao cường, kết giao rộng rãi, nếu thật sự có chuyện gì, hẳn nhất định có thể tự bảo vệ mình."

A La dám nói như vậy là vì, trong ấn tượng của nàng đời trước, các văn võ bá quan đều bị truyền vào cung, đa số an ổn vượt qua kiếp nạn này, chỉ có một số gia quyến mất mạng trong con loạn lạc mà thôi.

Trong lòng Ninh thị vẫn không an tâm nhưng việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể phái người về Yên Kinh tìm hiểu tin tức.

Mấy ngày sau, vừa bước qua năm mới, hạ nhân cũng truyền tin đến, thiên tử băng hà!

Ninh thị vừa nghe, sắc mặt đại biến, nếu lúc trước nàng còn nghi hoặc "kiếp nạn" mà A La nói thì bây giờ nàng lại không dám không tin. Thiên tử băng hà, bất luận là phu quân đang làm quan trong triều hay trưởng tử đang học ở thư viện tất nhiên đều không thể rời Yên Kinh.

Hơn nữa, trước đó Thái tử đã hoảng (chết), không ai kế thừa đế vị, tất nhiên dẫn đến triều đình đại loạn!

Ninh thị hoang mang lo sợ, A La dù sao cũng đã trải qua một lần, bình tâm tĩnh khí an ủi mẫu thân: "Bây giờ có lo lắng cũng vô ích, ta và ngài tay trái gả không chặt, trở về kinh thành chỉ vô duyên vô cớ liên lụy phụ thân thôi."

Ninh thị lại lo lắng cực kỳ: "Không biết bên Tam phòng thế nào, có bị liên lụy hay không?"

Hiện tại, lão tổ tông đã giá hạ về tây, Đại phòng đã sớm cắt đứt quan hệ với nhà mình, duy chỉ có Tam phòng là thường xuyên qua lại, Ninh thị thiện tâm, tất nhiên nhớ tới Tam đệ muội và cháu trai cháu gái.

A La rũ mắt, im lặng một lát, nói: "Mặc cho số phận đi."

Kỳ thật, nhớ tới đủ loại chuyện ngày trước, trong lòng nàng cũng coi Diệp Thanh Huyền như muội muội ruột, nếu như có thể nàng cũng muốn giúp, nhưng mà... nếu nàng chạy đến Tam phòng nói sẽ xảy ra biến cố như vậy, ai tin nàng chứ, chỉ sợ sẽ chê cười nàng là kẻ điên. Cũng chỉ có cha mẹ luôn dung túng cho tính tình kiêu căng của nàng, mới chiều theo ý kiến của nàng, năm hết tết đến lại chạy vào núi chịu lạnh.

Sau khi ấy này, Ninh thị hiển nhiên cũng nghĩ giống A La, hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Mà thôi, việc này nói ra cũng không ai tin, biến cố lớn như thế, ai có thể dự đoán trước được, A La là phúc tinh, ta và A Việt có thể tránh khỏi loạn lạc đã là may mắn trong bất hạnh rồi, quả thật không quản được những người khác."

Suy nghĩ rõ ràng những điều này, Ninh thị cũng không tự chuốc thêm phiền não nữa, giống như ngày thường, dạy A La đọc sách viết chữ, thuận tiện mài dũa tính tình Diệp Thanh Việt.

Mãi cho đến đầu tháng hai, thời điểm ba người rốt cuộc không nhịn được nữa, hạ nhân liền tìm hiểu được tin tức, An Nam vương mang binh vào Yên Kinh, bình định chiến loạn, sau đó đăng cơ làm đế. Diệp Trường Huân cũng truyền thư đến báo bình an, Diệp Thanh Xuyên ở thư viện cũng không bị liên lụy gì, qua vài ngày nữa, đội tiêu diệt hết tàn quân, sẽ đến đón mẹ con các nàng về Yên Kinh.

Sau khi nhận được thư, Ninh thị rốt cuộc hoàn toàn yên tâm, đúng lúc hôm nay Diệp Thanh Việt bắt được thú rừng, Ninh thị liền đích thân xuống bếp làm mấy món ngon cho tỷ đệ A La.

Thời gian này, Diệp Thanh Việt thật sự hiểu chuyện hơn rất nhiều, không rảnh rỗi chọc tức A La nữa, ngược lại hay qua phòng A La trò chuyện giải buồn.

A La vui mừng cực kỳ, nàng nhìn hán tử nhỏ lớn lên, trước kia hay bị hán chọc tức, bây giờ đã ra dáng tiểu đại nhân rồi.

Xem ra, nam hài tử vẫn phải trải qua chút chuyện mới tốt.

Hai tỷ đệ đang chơi cờ trong phòng thì ngửi thấy mùi thơm từ phía phòng bếp truyền đến, tay liền không hạ cờ được nữa.

"Tỷ, thơm quá a, thịt thú rừng đúng là quá thơm!"

"Là nướng đích thân xuống bếp làm, không ngon mới lạ đó!"

Dứt lời, A La lập tức ném quân cờ, muốn chạy qua xem, nàng sắp chảy nước miếng rồi đây.

Nào ngờ vừa ra sân thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, ngay sau đó, một hộ vệ chạy tới báo: "Cô nương, thiếu gia, sợ là có một nhóm tàn quân sẽ đi qua chỗ chúng ta, hai vị nhanh chóng cùng phu nhân trốn đi thôi!"

A La cả kinh, vội vàng cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía xa, vừa nghe xong, nàng lập tức biến sắc.

Nàng biết nhóm tàn quân này thật ra là thủ hạ của Tam Hoàng tử, không có quân lương nên cướp bóc khắp nơi.

Đời trước, nàng nhớ rõ nhóm người đó không đi về hướng này, không ngờ đời này sống lại, sự tình dĩ nhiên có biến!

"Thanh Việt, nhanh, đi gọi nương, chúng ta cùng rời khỏi nơi này!"

Nếu thật sự gặp phải nhóm tàn quân kia, hậu quả thật không tưởng tượng nổi, A La quyết định thật nhanh, kim ngân châu báu trong son trang đều để lại đó trước, bảo toàn tính mạng mới là trọng yếu.

Thời điểm Tiêu Kính Viễn dẫn một đội quân tiến vào La Phù sơn chính là mừng tám tháng hai, thời tiết vẫn rất lạnh, thậm chí còn có băng tuyết.

Lúc vừa vào núi, trời còn đổ mưa, càng vào sâu trong núi, hạt mưa chậm rãi biến thành hoa tuyết, phủ lên trường kiếm và khô giáp, ngay cả bờm ngựa cũng có một tầng tuyết trắng.

"Bẩm tướng quân, nơi này có một son trang, xung quanh có rất nhiều dấu chân và vó ngựa hỗn loạn."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, ra lệnh: "Tra tiếp."

Dứt lời, hán đã nhảy xuống ngựa.

Nơi này có dấu vết vó ngựa, chứng tỏ có tàn quân vừa đi qua nơi này, dấu vết cũng chưa bị tuyết vùi lấp có nghĩa bọn chúng vừa rời đi không lâu.

Tiêu Kính Viễn lập tức tiến vào son trang, chuẩn bị đích thân tra xét.

Sau khi tinh tế quan sát, đại khái cũng đoán ra, từng có một hộ gia đình mang theo nô bộc ở nơi này, xem ra là nhà phú quý.

Khi đi hán là rất vội vàng.

Đương nhiên cũng có khả năng là căn bản chưa kịp đi thì gặp phải tàn quân, cho nên bị bắt đi rồi?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, nhú mày quan sát dấu vết lưu lại, suy đoán hướng đi tiếp theo của nhóm tàn quân này.

Nhóm tàn quân này thật ra là Thiên Khôi tướng quân dưới trướng Tam Hoàng tử mang theo thủ hạ bại tướng trốn vào núi sâu, mà Tiêu Kính Viễn muốn diệt cỏ tận gốc, tất nhiên muốn mang binh đi truy bắt.

Đúng lúc này, một binh lính cầm theo vài thứ đi qua.

"Nơi này hẳn là bị tàn quân cướp sạch, chỉ còn sót lại vài thứ này."

Tiêu Kính Viễn lơ đãng ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một thứ trong tay người lính kia.

Lúc này, máu toàn thân hắn như đông lại, cả người lạnh lẽo như rót vào hẻm băng.

Hắn nhìn thấy một vật trong cái hộp gỗ mà binh lính kia vừa mở ra, chính là một sợi dây khóa trường mệnh.

Mà cái dây khóa trường mệnh này, bảy năm trước, vào một đêm mưa sa gió giật, hắn từng tự tay đeo vào cổ chân tiểu cô nương.

"A La..."

Hồ hấp, vào giờ khắc này, ngưng trệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn nhanh chóng triệu tập nhân mã vào núi, lấy sơn trang làm trung tâm, không bỏ sót bất cứ dấu vết nào, bắt đầu tìm kiếm nhóm tàn quân kia.

Tất cả thuộc hạ, tướng lĩnh đều nhìn ra, từ lúc đến sơn trang, thần sắc tướng quân liền thay đổi, mắt đi về binh tình thông dong trong điều binh khiển tướng, ngược lại có vẻ vội vàng.

"Tướng quân, năm trước Thiên Khôi tướng quân từng đóng quân ở đây, rất quen thuộc với địa hình nơi này, huống hồ hôm nay trời đã nhá nhem tối, nếu chúng ta phân tán binh lực tìm kiếm, e là sẽ dễ rơi vào bẫy của đối phương, theo thuộc hạ thấy, chúng ta phải bàn bạc kỹ càng hơn, thăm dò địa hình trước rồi sáng sớm mai tiếp tục hành động."

Người nói lời này là Tô Ngũ, đã đi theo Tiêu Kính Viễn hơn mười năm.

Nào ngờ Tô Ngũ vừa nói xong, Tiêu Kính Viễn liền lạnh lùng liếc hắn một cái: "Là ngươi làm chủ hay ta làm chủ?"

Ánh mắt băng lãnh, thần thái kiên quyết khiến Tô Ngũ run mình.

"Dĩ nhiên là tướng quân làm chủ." Tô Ngũ cúi đầu, nhất thời không rõ tướng quân nghĩ thế nào.

Ngoài núi đã bị nhân mã bọn họ bao vây, Thiên Khôi tướng quân chỉ có thể quanh quẩn trong ngọn núi này, không thể dễ dàng chạy ra được, bọn họ chỉ cần chờ đến khi chúng hết kiên nhẫn, sau đó bắt ba ba trong rọ là xong, tướng quân hiện tại đang nghĩ gì, tại sao bỗng dưng trở nên nóng vội như thế.

Tiêu Kính Viễn lạnh lùng quét mắt đám thuộc hạ: "Nếu các ngươi có dị nghị thì có thể lập tức rời núi."

Hắn đã nói vậy, ai còn dám có ý kiến gì nữa, đồng loạt quỳ một chân xuống: "Chúng thuộc hạ do tướng quân điều khiển!"

Tiêu Kính Viễn khẽ cắn môi, gằn từng chữ: "Lục soát núi."

Trong đêm tuyết âm lãnh, ẩm ướt mà lục soát núi, tốn thời gian và sức lực, mất nhiều hơn được, có thể nói đây chính là điều tối kỵ của nhà binh, thế nhưng lúc này, Tiêu Kính Viễn không nghĩ được nhiều như vậy.

Đứng trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Giữa sắc trời u ám mờ tối, hoa tuyết lạnh lẽo rơi xuống, xa xa chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của núi non, cây cối như những bóng ma loang lổ, quý dị. Từng cơn gió rét thấu xương thổi qua khe núi phát ra tiếng vang làm người ta run rẩy, mà trong rừng sâu là tiếng kêu bén nhọn của cú mèo, âm trầm khủng bố như bùa đòi mạng.

Dáng người cao lớn đứng im bất động, nhưng nắm tay Tiêu Kính Viễn lại khẽ run rẩy.

Trong lòng bàn tay hắn đang nắm chặt sợi dây khóa trường mệnh mà bảy năm trước đã từng nhặt được ở ngôi miếu đồ nát kia, từng tự tay đeo lên cổ chân tiểu cô nương.

Tiểu cô nương kia được nuông chiều từ bé, ngay cả tự mặc quần áo cũng không biết. Vậy mà hiện giờ, trong thâm sơn tối tăm lạnh lẽo nhiều lang hổ, còn có tàn quân vây quanh, nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Là bị tàn quân bắt hay là đang khó khăn bên ba trong đêm tuyết rét lạnh?

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ lại mùa đông năm ấy, hắn đứng bên ngoài nhìn nàng qua song cửa sổ, tiểu cô nương chống cằm, tóc đen mềm mại xõa trên khung cửa tinh xảo.

Nàng tựa như một tiểu tinh linh trong núi sâu, khiến người ta nhìn không được muốn che chở, thỏa mãn hết mọi nguyện vọng của nàng.

Kỳ thật, hắn chưa từng mất kiên nhẫn với nàng, chưa bao giờ.

Chỉ là có đôi khi, hắn không thể không bày ra bộ dáng mất kiên nhẫn.

Hắn và nàng không thân cũng chẳng quen, hắn thì không sao nhưng hắn không muốn liên lụy thanh danh của nàng, lại càng không nhẫn tâm nhìn nàng còn nhỏ như vậy mà phải chịu bất cứ ảnh hưởng không tốt nào.

Cho nên, hắn quyết tâm rời đi.

Nhớ rõ ngày đó, hắn nói sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, trong đôi mắt trong veo của tiểu cô nương phảng phất như phủ một tầng sương mù, tràn đầy vẻ ủy khuất.

Nàng méo miệng khóc, nói nàng biết sai rồi, hắn đừng chán ghét nàng..

Nàng còn nói chỉ vì tốt cho hắn, bảo hắn phải tin nàng, đừng cưới cô nương Tà Hầu gia.

Rõ ràng đã qua bảy năm, nhưng những giọt nước mắt của nàng vẫn in đậm trong lòng hắn.

Tiêu Kính Viễn khó chịu cắn chặt răng, nhắm mắt lại, tự nhủ với mình rằng, đêm nay, hắn nhất định sẽ tìm được nàng.

Có lẽ vì chơi cờ với đệ đệ quá chuyên tâm, hoặc có lẽ vì món ăn nướng nấu quá mê người, cho nên lỗ tai nhanh nhạy của A La không hề nghe được động tĩnh của nhóm tàn quân.

Vì thế, khi phát hiện ra thì đã muộn.

Nàng cùng nương và đệ đệ vội vã trốn ra khỏi sơn trang, hộ vệ tùy thân liều chết chống cự, nhưng cuối cùng vẫn không địch nổi, tình thế nguy cấp.

Không còn cách nào, nàng quyết tâm che chở đệ đệ và mẫu thân, để một nửa số hộ vệ dẫn bọn họ đi trước, còn mình thì mang theo vài hộ vệ khác, cố ý lưu lại chút dấu vết, dẫn dụ nhóm tàn quân kia về phía mình.

Mẫu thân tính tình nhu nhược, nếu thật sự gặp phải chuyện gì, nhất định sẽ không sống nổi nữa, mà đệ đệ còn nhỏ, lại là nam nhi trong nhà, không thể xảy ra chuyện gì.

Còn nàng, nhìn bề ngoài là một khuê nữ mười bốn tuổi, ngây thơ đơn thuần, nhưng sâu trong nội tâm lại là một phụ nhân đã từng gả chồng, sinh con đẻ cái.

Cùng lắm thì lại chết lần nữa vậy.

Huống hồ, nàng còn có thể dùng thánh giác để né tránh nhóm người kia, dù sao cũng nhiều phần thắng hơn so với mẫu thân và đệ đệ.

Nhưng nàng đã đánh giá cao vận khí của mình, cũng đánh giá thấp sự quen thuộc địa hình vùng núi này của nhóm tàn quân, sau vài lần chạy trốn như mèo vờn chuột, hộ vệ của nàng đã ngã xuống hết, chỉ có nàng trốn sau gốc cây cổ thụ, miễn cưỡng thoát được một kiếp.

Nàng co rúm thân thể lại, hận không thể hóa thành tảng đá, hòa vào ngọn núi này, nhưng bên tai vẫn không ngừng truyền đến tiếng bước chân và sột soạt mà nhóm tàn quân lục soát trên thi thể hộ vệ.

Những người đó đã nhìn thấy nàng, biết nàng đang ở trong ngọn núi này, muốn bắt được nàng.

Nàng biết mình dung mạo tốt, cơ hồ là nổi bật nhất trong số tiểu thư quý tộc ở Yên Kinh, hưởng chi là trong mắt đám tàn quân này...

Nàng đương nhiên cũng biết rõ, một khi bị những người đó bắt được, kết cục sẽ thế nào.

Người thấy mùi máu tươi cách đó không xa, nghe được hơi thở nặng nhọc của đám tàn quân, nàng sợ hãi co người một góc, kìm nén tiếng tim đập, thậm chí bắt đầu kinh hoảng, nhịp tim của nàng đập mạnh như thế, liệu những người đó có nghe thấy không?

Dây vô không biết bao lâu, cuối cùng, đám tàn quân kia thất vọng rút lui, bắt đầu đi về hướng khác tìm tung tích nàng, đồng thời bắt đầu thương lượng săn bắt vài con hươu, con chim về lấp đầy bụng rồi tiếp tục tìm nàng.

A La cứng ngắc co rúc trong kẽ đá, nghe tiếng bước chân dần dần cách xa mình, lúc này mới cẩn thận bò ra.

Trước tiên là nhét một nắm tuyết vào miệng, lại gặm một nhúm cỏ cho đỡ đói khát, sau đó tập tễnh đi ngược lại với hướng đám tàn quân.

Nàng không biết làm thế nào để ra khỏi ngọn núi này, cũng không biết phải tìm ai giúp đỡ, nhưng nàng biết thể lực của mình kém xa đám tàn quân kia, cho nên nàng nhất định phải cách bọn chúng thật xa.

Thính giác nhạy bén có thể giúp nàng né tránh mãnh thú, cũng có thể giúp nàng tìm được chút thức ăn, chỉ cần nàng tránh được những người đó, nàng liền có thể chịu đựng đến khi phụ thân vào núi cứu nàng.

A La chặt vật tìm được một nhánh cây khô, dùng sức bẻ xuống làm gậy chống, tập tễnh đi bước đi, cố gắng tránh những hướng có tiếng gầm khê của dã thú, đi về phía có tiếng nước.

Gió tuyết tạt vào mặt và cổ nàng, da thịt non mịn làm sao chịu được dày vò như vậy, thân ảnh gầy yếu run rẩy trong cái rét thấu xương.

"Ta nhất định phải đi, phải đi..." Nàng liều mạng lẩm bẩm, nhưng kỳ thật, miệng chẳng thể phát ra được thanh âm nào.

"Ta đã chết một lần rồi, đời này tốt hơn đời trước, ta không thể chết đi như vậy, ta mà chết thì thật có lỗi với Diệp Thanh La đời trước... Ta không thể chết được..."

Dưới chân bị vướng, nàng ngã thất điên bát đảo, chặt vật đứng lên, mũi lại ngửi thấy một mùi tanh tươi. Nàng dùng gậy đẩy đẩy vật khiến mình vấp té, vừa nhìn thấy, nàng liền nôn hết nhúm cỏ vừa gặm lúc nãy.

A La quỳ trên nền tuyết thờ hồn hên, băng tuyết rơi vào mặt, vào tay nàng, những vết thương trên người lại ần ần đau.

"Ta ở dưới thủy lao chịu khổ mười bảy năm mà không chết, lúc này cũng sẽ không chết, sẽ không..."

Nàng vừa liều mạng tự nhủ với mình như vậy, vừa chống gậy đứng lên, khó khăn đi về phía trước.

Cuối cùng, nàng tìm được một sơn động, nhặt một ít cỏ khô che cửa hang, sau đó vùi mình vào trong sơn động.

Tiêu Kính Viễn không ăn không uống, đích thân dẫn người tìm kiếm khắp núi, trên đường bắt được vài tên tàn quân, từ miệng bọn họ biết được A La không rơi vào tay tàn quân, ít nhất bây giờ còn chưa.

Điều này làm hấn thờ phào một hơi, nhưng sau đó lại càng thêm lo lắng đề phòng.

Nếu như rơi vào tay tàn quân, có lẽ nàng sẽ bị tra tấn, nhưng ít nhất có thể bảo vệ được tính mạng, một nữ tử mảnh mai yếu ớt như nàng ở trong thâm sơn lạnh lẽo này, thật sự sống được sao?

Tiêu Kính Viễn không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể dốc toàn lực lần theo manh mối còn sót lại, tìm kiếm trong ngọn núi rộng lớn này.

Mãi cho đến hoàng hôn ngày hôm sau, hấn đã bắt được một đám tàn quân nữa, nhưng vẫn không thể tra được tung tích A La, khi hấn đang ở giữa ranh giới hi vọng và tuyệt vọng, thuộc hạ của hấn phát hiện ra phía trước có một sơn động, mơ hồ có dấu vết đi lại.

Hấn hít sâu một hơi, gần như không dám nhìn, nhưng rốt cuộc vẫn tiến lên, gạt đồng cây cỏ khô che cửa sơn động.

Hấn cúi đầu, nhìn thấy ở cửa động có vài quả cây đã bị gặm qua.

Hấn biết, đó không phải là dấu răng của những động vật nhỏ trong núi này mà là dấu răng người cắn ra.

Trong lòng vừa động, hấn mím môi, thử lên tiếng thăm dò: "Có ai không?"

Sơn động cực kỳ yên tĩnh, mãi một lúc lâu sau mới vang lên tiếng sột soạt, đó là tiếng vài vóc ma sát với cỏ khô.

Tiếp theo, có một người từ bên trong bò ra.

Người kia gầy yếu, quần áo trên người đã không nhìn ra màu sắc vốn có, mái tóc đen bù xù dính cò khô, gương mặt nhem nhuốc chỗ đen chỗ trắng, duy chỉ có đôi mắt trong veo như nước, ẩn chứa tia kinh hãi, thấp thòm, xen lẫn vài phần mong đợi, cực kỳ cẩn thận dè dặt nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Tường An

A La khát liền ăn tuyết, đói liền trèo cây hái vài trái cây còn sót lại, ban ngày ẩm áp một chút thì tiếp tục đi về phía trước, lạnh thì tìm sơn động trốn vào. Lúc này, sau khi vui trong sơn động lạnh lẽo ngủ một giấc, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Đó là tiếng bước chân của rất nhiều người, A La không biết đối phương là ai, nhưng nghe động tĩnh không giống của đám tàn quân lúc trước.

Nàng cắn môi, nín thở chờ đợi.

Có người phát hiện sơn động này, nàng nhẹ nhàng nhéo cánh tay mình một cái.

Có người đi về hướng sơn động, nàng ngừng thở nhắm mắt lại.

Có người dịch chuyển đồng cây khô trước cửa động, đại não và thân thể nàng bắt đầu chết lặng.

Có người nhẹ giọng nói: "Có ai không?"

Thanh âm này khàn khàn, trầm thấp mang theo tia kỳ vọng, vừa quen thuộc vừa xa lạ, phảng phất như từ rất nhiều năm trước truyền đến.

Nàng hơi ngẩn người, sau đó cẩn thận phân biệt.

Nàng bắt đầu cảm thấy không thể tin nổi.

Làm sao có khả năng...

Sao có thể là hắn?

Ký ức bị thời gian vùi lấp, từng chút từng chút tràn vào đầu óc nàng.

Một năm kia ở Tiêu gia, nàng cùng Tiêu Vinh Hân và mấy tỷ muội Tiêu gia chơi đùa, len lén núp trong góc căn nhà gỗ giữa rừng hoa đào, nàng cho rằng chỗ đó rất kín đáo, sẽ không bị phát hiện.

Nhưng có lẽ vì vậy mà bọn Tiêu Vinh Hân không phát hiện, mãi đến khi trò chơi kết thúc, bọn họ cũng không tìm được nàng.

Mà nàng thế nhưng trốn ở đó, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, có một thanh âm vang lên, đánh thức nàng.

"Có ai không?"

Là thời điểm nàng mười bốn tuổi, chính là ba chữ này, chính là cái thanh âm khàn khàn, trầm thấp này.

A La chậm chạp bò ra, ngửa mặt nhìn về phía người kia.

Hắn mặc chiến giáp bạc phản chiếu màu trắng của tuyết, cầm mộc đao râu, khuôn mặt kiên cường, lãnh khốc, chỉ có đôi mắt kia ảm ảm lộ ra vẻ nhu hòa, mong đợi.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trong đầu A La "ông" một tiếng, giống như có thứ gì đó nổ tung.

Nàng hiện tại nhớ rõ hơn bao giờ hết, đời trước, năm nàng mười bốn tuổi, tình cảnh này nhất định đã từng xảy ra.

Nhìn nam nhân hai đời đều tìm ra mình trong khốn cảnh, môi A La run run, nước mắt tràn mi.

"Tam cô nương..." lòng Tiêu Kính Viễn đau như bị mộc trâm đâm vào.

Trong đầu có một khúc hỗn loạn, hấn thậm chí cảm thấy, đời trước, hoặc là đầu đó trong giấc mộng, hấn đã từng trải qua tình cảnh hiện tại.

Hấn miễn cưỡng ổn định tâm tình, vừa nhìn qua liền thấy nước mắt nàng rơi xuống.

"Đừng khóc, A La đừng khóc..." hấn lập tức thay đổi xưng hô, khom người cầm lấy tay nàng.

Nàng lại "oa" một tiếng khóc to, trực tiếp nhào vào lòng hấn.

Thân thể mềm mại mang theo mùi máu tươi ngã vào lòng, hấn theo bản năng ôm nàng, ôm xong lại không biết làm sao.

Tay chân cứng ngắc, luống cuống, hấn cúi đầu nhìn nàng ủy khuất khóc lóc, không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng chỉ có thể thật thà, bị động nâng tay ôm chặt nàng, ôm thật chặt.

Toàn thân nàng rất lạnh, tựa như chú chim non bị đông lạnh trong tuyết, nom nớp lo sợ co quắp trong lòng hấn. Hấn thật cẩn thận ôm lấy nàng, nhẹ nhàng giống như ôm một vật không có sức nặng.

Bọn thuộc hạ xung quanh đều nhìn choáng váng.

Bọn họ có người theo Tiêu Kính Viễn bảy năm, có người đã mười năm, nhưng chưa bao giờ thấy Tiêu Kính Viễn cẩn thận dịu dàng ôm một cô nương như vậy.

Mặc dù cái người từ trong sơn động bò ra hiện tại dơ bẩn, chật vật nhưng bọn họ vẫn nhìn ra đây là một cô nương, hơn nữa là một cô nương trẻ tuổi.

Cô nương kia còn ủy khuất khóc trong lòng Tiêu Kính Viễn giống như hài tử bị ủy khuất gặp được mẫu thân mình.

Có vài người cảm thấy hai ngày nay Tiêu Kính Viễn dị thường khiến người ta không thể tin nổi, lúc này đều đã hiểu ra.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, sau đó lần lượt cúi đầu.

Bọn họ biết, tướng quân của bọn họ đến nay đã hai mươi sáu tuổi rồi mà vẫn chưa đàm hôn luận giá.

Bây giờ nhìn tình cảnh trước mắt ý vị thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Tiêu Kính Viễn không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của thuộc hạ, thực tế hấn cũng không có tâm tư để ý, hiện giờ trong lòng hấn chỉ có tiêu cô nương trước mắt.

Hấn ôm nàng, nhảy lên ngựa, ôm chặt nàng trong ngực, một tay cầm dây cương, hạ lệnh: "Lui!"

Lúc này, hấn không nghĩ truy bắt tàn quân gì nữa, dù sao bọn chúng cũng chạy không thoát, bắt muộn vài ngày cũng không sao.

Hấn muốn lập tức mang nàng ra khỏi ngọn núi băng lãnh này, cho nàng ăn đồ ăn nóng hầm hập, cho nàng ở chốn ấm áp, cho nàng tắm nước nóng.

Dọc đường, nàng vẫn vui trong lòng hấn, không nghĩ tới cô kỹ nam nữ, không nghĩ tới thanh danh nữ tử, càng không nghĩ tới bảy năm trước, nàng đã từng nghiêng ngã nghiêng lợi hận hấn, thế đời này không bao giờ thêm nhìn hấn nữa.

Nàng ý ôi trong lòng ngực ấm áp mạnh mẽ của hấn, co rúc trong áo choàng của hấn, hưởng thụ hấn che mưa chắn gió, thậm chí nàng còn bắt giác ôm chặt cánh tay hấn.

Nàng cảm thấy mình bơ vơ trong mưa gió thật nhiều năm, vô cùng mệt mỏi, sắp đến bờ vực tuyệt vọng, chính là đôi tay này của hấn cứu vớt nàng ra khỏi hầm băng.

Cho đến khi hấn ôm nàng xuống ngựa, muốn buông nàng ra, nàng theo bản năng cả kinh, tham lam ôm chặt cánh tay hấn không buông.

"Tam cô nương, đừng sợ, nơi này an toàn, đây là nhà dân dưới chân núi." hấn thấp giọng trấn an.

Nhưng A La không nghe vào, nàng liều mạng lắc đầu, nước mắt ào ào rơi xuống: "Ta không cần người đi, Thất thúc... ta muốn người... Thất thúc đừng bỏ lại ta..."

Ngực Tiêu Kính Viễn nhất thời đau đớn.

Hấn biết nàng không có ý gì khác, chỉ là gặp quá nhiều khổ sở, bỗng nhiên được hấn cứu nên sinh ra cảm giác ý lại mà thôi.

Nhưng hấn sẽ nhịn không được mà nghĩ nhiều.

Bảy năm trước, hấn từng nằm mơ, mơ thấy nàng biến thành đại cô nương, mơ thấy chuyện giữa nàng và hấn.

Trong mơ, nàng mười lăm mười sáu tuổi, đã gả làm vợ người ta, trắng hồng non mềm như đóa hoa đào.

Giấc mộng quá chân thực, đến mức hắn có thể nhìn thấy nốt ruồi son nhỏ ở đầu vai nàng.

Bảy năm qua, mỗi lần nhớ đến giấc mộng đó, hắn liền dày vò không kiềm chế được.

"Người mệt mỏi, cũng đói bụng rồi, trước tiên tắm rửa sơ qua một chút, ta sẽ nhờ đại thẩm thay y phục khác cho người, lại chuẩn bị đồ ăn nóng, có được không?"

"Ngaoan, buông tay ra..." nhìn nàng bám chặt lấy hắn không buông, yết hầu hắn khẽ động, hạ thấp giọng, khàn khàn nói: "Để người khác nhìn thấy sẽ không tốt."

A La nghe hắn nhắc nhở như vậy, cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, hai mắt nàng mông lung đắm lệ ngira mặt nhìn hắn, thấy khuôn mặt lạnh lùng, bất đắc dĩ của hắn.

Bảy năm trôi qua, hắn đã không còn là thiếu niên chưa đến tuổi nhũn quán trước kia nữa, mà càng giống vị Định Bắc hầu lạnh lùng nghiêm túc đời trước.

Nàng bấu môi, ủy khuất lâu bầu: "Người đừng chạy..."

"Ân, ta sẽ không rời đi."

A La do dự một lúc, cuối cùng vẫn lưu luyến không rời từ từ buông tay hắn ra.

Kỳ thật, thời điểm nàng buông tay, Tiêu Kính Viễn có chút mất mát, nhưng vẫn quyết tâm không nhìn nàng, xoay người đi ra cửa.

Tiêu Kính Viễn ra ngoài rồi, lúc này A La mới có tâm tư quan sát gian phòng. Đây là một gian phòng được xây bằng gỗ, giữa phòng đặt một bộ bàn ghế cũ kỹ, mà nàng thì đang ngồi trên giường đất, bên cạnh là chiếc chăn bông vải bố, phía dưới giường đất hắn là có bếp lò, nóng hừng hực.

Đang suy nghĩ thì thấy một đại thẩm mặc áo bông vải thô đi tới, gương mặt thô ráp, tươi cười hòa ái, một tay bưng một chén nước lèo nóng hổi, một tay cầm xiêm y sạch sẽ.

"Cô nương dùng cái này trước đi."

A La tham lam nhìn chén nước lèo kia, nếu là trước kia, nàng nhìn cũng không thèm, nhưng bây giờ lại nhìn không được liếm liếm môi.

Lưu luyến không rời đối với Tiêu Kính Viễn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khát vọng đối với chén nước lèo kia, nàng vội vàng gật đầu lia lịa: "Ân!"

Đại thẩm mỉm cười, bà tất nhiên nhìn ra vẻ mặt khát vọng của tiểu cô nương, đúng là một tiểu cô nương đơn thuần, bà lập tức đưa chén nước lèo cho nàng, còn ôn hòa nhắc nhở cẩn thận nóng.

A La nhận lấy chén nước lèo, từng ngậm từng ngậm mà uống, ưu nhã gì đó đều vút ra sau đầu.

Nàng vừa uống vừa cảm động nhìn chén nước lèo, thật sự quá ngon, đây là nước lèo ngon nhất đời này nàng được uống.

Tiêu Kính Viễn đứng bên ngoài, trầm mặc chờ đợi, hắn còn không biết trong nháy mắt vừa rồi, địa vị của hắn trong lòng tiểu cô nương đã bị một chén nước lèo thay thế.

Hắn còn đang nghĩ đến cái cảm giác mềm mại khi nàng ôm cánh tay mình, nghĩ đến ánh mắt trong veo khi nàng nhìn mình.

Hắn cứ mím môi đứng dưới mái hiên nông hộ đơn sơ, nhìn về hướng núi non xa xa, nghĩ lại tình cảnh hôm nay gặp nàng.

Tại sơn động đó, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền biết đó là nàng.

Kỳ thật, bảy năm trôi qua, nàng đã sớm không phải là tiểu cô nương bảy tuổi ngày xưa, dù cả người dơ bẩn, đầy vết thương, nhưng hắn vừa nhìn một cái đã nhận ra nàng.

Đó chính là bộ dáng nàng nên có sau khi lớn lên.

Thật giống như hắn đã sớm biết sau khi nàng lớn lên, bộ dáng nàng sẽ là như thế.

Hắn thậm chí còn có thể tưởng tượng được, đằng sau vẻ chật vật dơ bẩn kia là gương mặt tươi cười, dáng người xinh xắn thế nào.

Hắn cứ như vậy ngây ngốc đứng đó suy nghĩ, đến khi mây bay phía chân trời đều hóa thành hình bóng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Tường An

Hoắc Cảnh Vân đi theo Tiêu Kính Viễn từ khi phụ thân Tiêu Kính Viễn còn sống, lúc đó hai người còn là mao đầu tiểu tử, sau đó biên cương có biến, lão Hầu gia trấn thủ Bắc Cương chết trận sa trường, Tiêu Kính Viễn cũng thi thể phụ thân, dẫn theo hơn trăm thủ hạ thân tín đột phá vòng vây, hội hợp với quân sư triều đình phái tới, lập công lao hăn mã.

Hoắc Cảnh Vân chính là một trong số hơn trăm thủ hạ thân tín năm ấy, vẫn luôn được Tiêu Kính Viễn nể trọng.

Lúc đầu, hăn cũng không thể hiểu nổi chuyện này.

Bọn họ đều biết, bảy năm trước, tướng quân vốn giữ chức tổng binh kiều kỵ binh, đây chính là thiên tử ân chuẩn, chỉ cần tướng quân làm tốt, tương lai tiền đồ như gấm.

Thế nhưng, tướng quân bỗng dưng cự tuyệt hôn sự với cô nương Tà Hầu gia rồi thỉnh cầu trở lại Bắc Cương.

Tất cả những chuyện này, bọn họ nghĩ nát óc vẫn không ra.

Kể cả hôm nay, tướng quân đột nhiên khăng khăng cố chấp muốn suốt đêm truy lùng tàn quân trong rừng sâu tuyết dày, cũng khiến bọn họ nghĩ mãi không hiểu.

Cho đến khi tướng quân ôm một nữ tử gầy yếu trong sơn động đi ra, hăn mới hiểu được một chút.

Thì ra là vì nữ nhân nha.

Nếu như tất cả những điều dị thường kia đều là vì nữ nhân, vậy hăn liền hiểu.

Nhưng tướng quân quen biết nữ nhân này lúc nào?

Hoắc Cảnh Vân cau mày, chợt nhớ tới một cảnh tượng bảy năm trước.

Lúc đó, bọn họ điều tra vụ án một quan viên cấu kết với bọn buôn người, kỳ thật ban đầu là bởi vì một tiểu thư hầu môn bị bọn buôn người bắt.

Buổi sáng hôm đó, bọn họ nhớ rất rõ, tướng quân đi cùng một tiểu nữ hài được che kín mặt, còn tự tay bóc vỏ đậu cho tiểu nữ hài kia ăn.

Lúc ấy bọn họ ngoài mặt bình tĩnh thản nhiên, trong lòng lại ngầm chấn kinh, nghĩ không biết tiểu cô nương này có quan hệ gì với tướng quân, nếu nói là con tư sinh thì tuổi không phù hợp, năm đó tướng quân mới mười chín tuổi, không có khả năng có nữ nhi lớn như vậy.

Hoắc Cảnh Vân nghĩ tới chuyện này, trong đầu lóe lên một tia sáng, càng nghĩ càng cảm thấy nữ nhân hôm qua giống tiểu cô nương năm đó, hướng hồ tuổi tác cũng vừa đúng.

Vì thế, hăn nhỏ giọng hỏi Tô Ngữ: "Các người có thấy rõ bộ dáng nữ tử mà tướng quân ôm trong sơn động ra không? Trông thế nào, bao nhiêu tuổi? Tầm mười bốn mười lăm tuổi đúng không?"

Tô Ngữ lắc đầu: "Làm sao thấy rõ, không nói tướng quân dùng áo choàng che kín nữ tử kia, sau đó cũng không hề lộ diện, cho dù chúng ta có nhìn vài lần, nhưng khoảng cách rất xa, cô nương kia lại mặt mũi bần thiêu, tóc tai rối bù, ngoài đôi mắt ra, căn bản không nhìn ra tướng mạo thế nào."

"Đó là người mất mù!" một tướng sĩ khác phản bác: "Lúc đó ta nhìn lướt qua, tuy nói mặt mũi bần thiêu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia đương nhiên là mỹ nhân bại hoại, hướng hồ, đôi mắt cô nương kia quả thật rất đẹp, tựa như hắc trân châu trong nước, trong trẻo sáng ngời."

Hoắc Cảnh Vân nghe vậy, không khỏi vỗ đùi: "Vậy thì đúng rồi, quả nhiên chính là nàng!"

"Ai?" Mọi người kinh ngạc.

Hoắc Cảnh Vân thấy Tiêu Kính Viễn đứng cách đó không xa, đang nhíu mày nhìn dãy núi phía xa, không biết đang suy nghĩ cái gì, căn bản không chú ý đến bọn họ, vì thế liền thêm nắm giấm muối, kể lại ngày đó thiếu niên tướng quân của bọn họ cùng tiểu cô nương từ trên lầu đi xuống thế nào, rồi cùng tiểu cô nương ăn sáng, hầu hạ tiểu cô nương ăn cơm ra sao.

"Chắc chắc chắc, các người không biết đâu, ánh mắt tướng quân nhìn tiểu cô nương kia, ai không biết còn tưởng là con tư sinh của tướng quân nuôi bên ngoài."

"Cút mẹ người đi, nói bừa cái gì, hôm qua tướng quân ôm cô nương kia, ai mà không nhìn ra là ý gì!"

Hoắc Cảnh Vân nghĩ cũng thấy có lý, ý tứ của tướng quân rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Nhất thời, mọi người người nhìn ta ta nhìn người, đồng loạt người rộ lên.

Xem ra, không bao lâu nữa là bọn họ có thể uống rượu mừng của tướng quân rồi?

Mà Tiêu Kính Viễn hoàn toàn không biết, thuộc hạ của hắn đã nghị luận quá khứ của hắn một trận, cũng tính toán tốt tương lai cho hắn rồi, vẫn như cũ dựa vào cửa, im lặng chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, cửa mở, đại thẩm xách một thùng nước ấm đã dùng đi ra, hắn liền vội vàng tiến lên, giúp bà ấy đổ nước.

"Vừa rồi dùng chút canh nóng, tắm nước ấm, thay xiêm y của ta lúc trước, miễn cưỡng có thể mặc tạm, chỉ có điều ủy khuất cô nương, da dẻ mềm mịn, bộ dáng lại dễ nhìn như vậy, vừa nhìn liền biết xuất thân không tầm thường, sợ là chưa từng mặc xiêm y vải thô như vậy."

Đang nói thì thấy A La chạy ra, cười nói: "Cảm ơn đại thẩm, đại thẩm nói gì vậy chứ, xiêm y này ta mặc rất vừa người, rất ấm áp."

A La vừa dứt lời thì đúng lúc nhìn thấy Tiêu Kính Viễn đứng dưới mái hiên.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, nàng im lặng một lát, hơi rũ mắt xuống.

Quan hệ giữa nàng và hắn là gì, nàng nhất thời có chút mê mang, không rõ.

Đời trước, hắn là Thất thúc cao cao tại thượng, là vị thúc thúc mà phu quân nàng kính sợ, nàng là cháu dâu lại càng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

Đời này, lúc mới gặp nhau, hắn dường như khác xa Định Bắc Hầu cao quý, được người người kính trọng, chỉ là thiếu niên tướng quân mười chín tuổi, vẻ bề ngoài lạnh lùng nghiêm túc, bên trong lại ấm áp, thậm chí ngẫu nhiên còn cười với nàng.

Nàng ngầm phát hiện điều này, vì thế thỉnh thoảng còn chơi xấu, làm nũng với hắn.

Nàng được một tác lại muốn tiến một bước, không kiêng kỵ mà lợi dụng sự dung túng của hắn đối với mình.

Về sau, hắn bắt ngờ thu hồi đôi tay đã từng chia ra với nàng, thu hồi tất cả sự dịu dàng dung túng.

Có trong nháy mắt, nàng thậm chí cảm thấy, mình giống như bị ném ra đường cái.

Cũng may khi đó cha đã trở lại, cha mẹ chung sống hòa hợp, sủng ái nàng khiến nàng dần dần quên đi Tiêu Kính Viễn.

Nàng đem con gỗ rối và búp bê gỗ hắn tặng cất hết vào rương, từ đó đến nay không mở ra xem.

Đời này, nàng không có khả năng lại gả vào Tiêu gia, về sau hắn là sẽ không gặp mặt hắn nữa? Vốn là kém bói phận, cũng không phải người thân cùng huyết thống, tương lai nàng gả làm vợ người ta, làm sao có thể dễ dàng gặp được?

Chẳng qua không nghĩ đến, nàng lại gặp bất hạnh trong trận kinh biến này.

Càng không ngờ, vừa bỏ ra cửa động, người đầu tiên nhìn thấy lại chính là hắn.

Một thân chiến giáp đỉnh thiên lập địa, hắn khom lưng, vươn đôi tay ấm áp về phía nàng.

Vào thời khắc đó, nàng gần như hồng mắt, không nhớ đã từng bị hắn vứt bỏ, liêu lĩnh bắt lấy đôi tay kia, tham lam hưởng thụ lồng ngực ấm áp của hắn.

Nhớ tới hành vi của mình lúc trước, nàng không khỏi cắn môi.

Một chén canh nóng vào bụng, tắm nước ấm, thay xiêm y sạch sẽ, nàng lại trở thành nữ nhi Bình bộ thị lang được nuông chiều từ bé.

Hiện giờ đã là cô nương sắp bước qua tuổi mười lăm, tất nhiên phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Một cô nương như vậy, đối với vị Tiêu đại tướng quân nhiều năm không gặp trước mắt, dĩ nhiên phải ngượng ngùng, mất tự nhiên.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn liền nhìn thấy, A La hơi cúi đầu, tóc đen mềm mại phát qua gò má đỏ hồng như hoa đào ngày xuân, hàng mi dài rũ xuống, bộ dáng quyến rũ ngượng ngùng, ngay cả mí mắt cũng lộ ra một tầng phấn hồng tươi đẹp.

Nàng vừa tắm xong, tóc đen ẩm ướt, nhẹ nhàng buông xuống trước ngực, toàn thân phảng phất như mẫu đơn trong sương sớm, dịu dàng uyển chuyển, động lòng người.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu nữ hài bảy năm trước nay đã trưởng thành, cánh môi nàng khê hé mở, thấp giọng nói: "Cảm tạ Thất gia cứu mạng."

Nàng xưng là Thất gia mà không phải Thất thúc.

Thất thúc là xưng hô theo bối phận giữa hai gia tộc thế giao, còn Thất gia thì ngay cả chút giao tình này cũng không có.

Càng không nói đến năm đó, tiểu cô nương nhỏ nhắn vui trong ngực hắn, ngọt ngào làm nũng, ngẩng đầu chơi xấu với hắn.

Nàng, có lẽ đã quên hết những chuyện đó rồi.

Tiêu Kính Viễn đứng dưới mái hiên đợi hơn nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ này, hắn đã tưởng tượng rất nhiều lát nữa nàng đi ra sẽ nói lời gì, mỗi một lời, hắn đều nghĩ nên đáp lại thế nào.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến, nàng vừa mở miệng liền cảm tạ xa cách như thế.

Một chậu nước lạnh đổ xuống, lồng ngực ấm nóng trở nên lạnh dần, trở nên cứng rắn.

"Tam cô nương khách khí, Tiêu mẫu phụng lệnh Thái Hậu diệt trừ tàn quân, đây vốn là chức trách, nếu không cứu được cô nương, ngược lại là lỗi của Tiêu mẫu."

Thanh âm lạnh lùng khách khí, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm gì.

A La im lặng một lát, không biết nên trả lời thế nào, nàng cũng cảm nhận được, độ ấm trong mắt hắn dường như đột nhiên biến mất.

Có lẽ hắn đang tức giận, giận nàng không biết điều, một canh giờ trước còn ôm cánh tay hắn không chịu buông, một canh giờ sau liền mất tự nhiên, không dám ngẩng đầu nhìn.

Nàng khê cắn môi, càng cúi thấp đầu, nhỏ giọng hỏi: "Thất thúc... người biết tung tích của mẫu thân và đệ đệ ta không?"

Nhìn chằm chằm động tác nhỏ của nàng, ánh mắt Tiêu Kính Viễn thâm thúy, hô hấp cơ hồ ngưng trệ, lồng ngực thậm chí có chút đau đớn.

Hắn hít sâu một hơi, nắm tay khê siết chặt, cố gắng ổn định hơi thở của mình.

Nàng quả nhiên không thay đổi, dù hiện tại đã trưởng thành đại cô nương xinh đẹp quyến rũ nhưng tính tình vẫn như xưa.

Mở miệng kêu Thất gia là muốn phôi sạch quan hệ trước kia.

Lại mở miệng kêu Thất thúc là vì có việc muốn cầu, sợ hắn tức giận nên cố ý xưng hô như thế để lôi kéo quan hệ.

Nàng thậm chí còn thông minh hạ giọng, âm điệu ngọt ngào làm nũng.

Nếu đổi thành người khác, hắn đương nhiên cười nhạt, lạnh lùng đối đãi.

Mấy năm qua, người tới cầu hắn nhiều không đếm xuể, có ai dám giờ chút tiểu xiếc này trước mặt hắn.

Nhưng có tình, chút thù đoạn nhỏ này của nàng, hắn vui vẻ chịu đựng.

"Ta không biết."

Hắn vừa đáp liền thấy đôi mắt trong veo kia lộ ra nồng đậm lo lắng.

Hắn sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng như vậy, nhìn không được đổ dành: "Người đừng lo lắng, ta một đường truy tìm, biết nhóm tàn quân kia cũng không bắt được mẫu thân và đệ đệ người."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50

Editor: Tường An

Thanh âm hần khàn khàn, đáp án cũng không khác lắm với suy đoán của nàng. Dựa vào thính giác nhạy bén hơn người, nàng có nghe thấy đám tàn quân nói chuyện với nhau, mắng là hai ngày nay loanh quanh trong núi mà không tìm được người nào.

Ít nhất xem ra, đám người mà nàng gặp không có tung tích mẫu thân và đệ đệ, có lẽ họ đã trốn thoát khỏi ngọn núi này rồi.

"... Vậy là tốt rồi!" Nàng nhẹ giọng lầm bầm, thanh âm mềm mại, có thể nghe ra tia an tâm trong đó.

"Người của ta còn đang điều tra, nếu có tung tích mẫu thân và đệ đệ người, nhất định sẽ thông báo trước." Tiêu Kính Viễn nhin không được, lại dễ dàng.

"Ân." Nàng ngược đôi mắt long lanh, trong veo nhìn hần: "Cảm ơn Thất thúc."

Hần cúi đầu nhìn nàng, muốn nói "Không cần khách khí" nhưng lại cảm thấy quá không thú vị, muốn nói "Đây vốn là bổn phận của ta" thì lại quá khách khí, trong đầu suy nghĩ câu "Thất thúc" của nàng, cảm thấy áp dụng vào giờ khắc này là vừa đúng, nàng vừa không cố ý xa lạ khách khí, cũng không có ý thân cận.

Tiểu cô nương bảy năm trước hay chơi xấu, được một tác tiến một thước, liên tục thả bỏ câu gọi hần tới, tất nhiên sẽ không trở lại được.

Đúng lúc này, Hoắc Cảnh Vân chạy lại đưa đồ ăn, chính là hươu nai thuận tay săn được khi ở trong núi, hiện tại là nướng xong.

"Tướng quân, thịt hươu nai này các huynh đệ đã dùng muối và rượu trắng ướp qua, nướng vừa chín tới, mời tướng quân dùng trước." Dứt lời liền đưa qua một mâm sứ thanh hoa to đựng non nửa con hươu vừa nướng chín.

Hần cười hắc hắc, nhân cơ hội nhìn về phía A La bên cạnh.

Vừa nhìn, hần không khỏi ngáy ra, thầm nghĩ cô nương này bộ dạng thật tốt, giống như hoa lan nuôi trong phòng ấm.

Tiêu Kính Viễn lạnh lùng lườm qua, Hoắc Cảnh Vân lập tức tỉnh táo lại, vội vàng cười nói: "Vị cô nương này đói bụng không, cùng ăn một chút đi, không cần khách khí, đây là do các huynh đệ cố ý làm cho tướng quân và người ăn, ngon lắm đó."

Nói xong, đặt mâm sứ lên bàn gỗ rồi cuống quýt chạy trốn.

A La đói bụng lâu như vậy, uống một chén nước lèo chẳng qua chỉ làm ẩm dạ dày thôi, bây giờ ngửi thấy mùi thịt nướng liền bắt giác chảy nước miếng.

Nàng dè dặt nhìn mâm thịt hươu trên bàn, lớp da vàng óng ánh, trên mặt còn rắc đủ loại gia vị.

A La bất động thanh sắc nâng tay áo giả bộ ho khan, thật ra là âm thầm che giấu động tác nuốt nước miếng.

Sau đó, nàng cắn môi, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Tiêu Kính Viễn.

Lúc này, đại thẩm nông hộ đã thức thời đi ra ngoài, Tiêu Kính Viễn nhìn quanh bốn phía, thấy gần đó có cái bếp lò, trên kệ đặt chén, thìa và dao phay, hần liền lấy qua cẩn thận cắt thịt hươu thành từng miếng nhỏ.

Hần dĩ nhiên nhìn ra khi thấy thịt hươu hai mắt A La liền sáng lên, còn có động tác nuốt nước miếng giấu đầu lòi đuôi kia.

A La im lặng ở bên cạnh chờ đợi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lạng lẽ nhìn Tiêu Kính Viễn.

Hần cúi đầu, sống mũi thẳng tắp, mày kiếm mắt sáng, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ cẩn thận tỉ mỉ cắt thịt.

Chẳng mấy chốc, một khối thịt hươu nướng đã được cắt thành từng lát thịt mỏng, Tiêu Kính Viễn lại lấy một chút muối rắc lên. Sau đó lại lấy ra một đôi đũa từ ống trúc bên cạnh, đũa nhà nông đương nhiên không thể so với đũa của hầu phủ, hần nhìn nhìn, miễn cưỡng coi như sạch sẽ mới đưa cho A La.

"Ăn đi." hần làm như tùy ý nhìn nàng một cái, "Đợi lát nữa uống thêm chút canh nóng."

"Ân." Lúc này A La còn có thể nói cái gì, làm bộ trấn tĩnh chờ bên cạnh, kỳ thật trong lòng đã hận không thể lập tức nhét miếng thịt hươu nướng kia vào miệng mình, động tác thầm nuốt nước miếng đã làm vài lần.

A La lập tức nhận lấy đôi đũa, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Thất thúc."

Dứt lời, cũng không nhin được nữa, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Vừa ăn một miếng, nàng mới biết thịt nướng thơm ngon cỡ nào, làm nàng hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi.

"Ngon thật." mặc dù hơi mất tự nhiên, A La vẫn nhin không được khen ngợi, xong lại gấp thêm một miếng.

Cứ như thế ăn ba bốn miếng xong nàng mới nhớ tới Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh, cẩn thận hỏi: "Thất thúc, người không ăn sao?"

"Ta không đói bụng." Hấn cúi đầu, dùng một khúc cây chọc chọc đống củi trong bếp lò, làm nó cháy to hơn một chút.

Chân núi không lạnh bằng trên núi nhưng cũng không ấm áp, nàng vừa mới tắm xong, tóc còn ẩm ướt, làm vạt áo trước ngực cũng bị ẩm theo.

Như vậy rất dễ bị lạnh.

A La cúi đầu, lại cầm đũa gấp thịt, chẳng qua lần này không vội vàng như lúc nãy mà chậm rãi ăn từng miếng nhỏ.

Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh, vừa nghịch bếp lò, vừa nhìn nàng.

Nàng có vài phần ngượng ngùng, đột nhiên nhớ đến bảy năm trước, hấn cứu nàng từ tay người què cũng giống hôm nay vậy, hấn ôm nàng, dùng áo choàng che chở nàng thật kín, sau đó tìm khách điểm cho nàng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau hấn cùng nàng dùng bữa, ngồi bên cạnh bóc vỏ đậu cho nàng ăn.

Nghĩ đến lời vừa rồi đại thẩm nói, nhìn nàng hấn là tiểu thư nhà giàu, vị đại tướng quân kia còn nói người không biết tự mặc quần áo, nhờ ta giúp một chút.

A La có chút bất đắc dĩ, lại xấu hổ, kỳ thật sau hôm đó nàng đã học tự mặc quần áo rồi, hấn lại vẫn cho rằng nàng ngốc nghếch nũng nịu như hồi nhỏ.

"Đang nghĩ gì vậy?" Hấn cúi đầu nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong lò, hỏi.

Nàng hơi kinh ngạc ngửa mặt nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng ánh lửa.

"Ta đang nghĩ tới chuyện lúc nhỏ..." Bị hấn hỏi bất ngờ, nàng không phòng bị, nuốt xong miếng thịt trong miệng liền trả lời luôn.

Ánh mắt hấn từ bếp lò dời qua, nhìn nàng một cái.

"Trước kia là ta không tốt." Hấn cho rằng nàng nghĩ tới tình cảnh hôm hấn từ biệt nàng.

Hấn rõ ràng đã hứa với nàng nhưng lại nuốt lời, đây là lần đầu tiên hấn vi phạm lời hứa của mình.

"Không, không, người suy nghĩ nhiều, không có gì." Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận.

Nàng không oán hấn chuyện này, ít nhất hiện tại không oán.

Nàng cũng biết, hôm nay nếu không có hấn, chỉ sợ nàng sẽ bị đói chết hoặc lạnh chết trong núi rồi, làm sao có thể tính toán chi ly chuyện hồi nhỏ.

Huống chi, lúc nhỏ là nàng không hiểu chuyện, tùy hứng, bám lấy hấn không rời buông ra, chỉ hận không thể giữ hấn bên cạnh như phụ thân mình.

Yết hầu Tiêu Kính Viễn khẽ nhúc nhích, hai mắt sáng quắc nhìn nàng.

A La không có biện pháp, đành phải kiên trì giải thích: "Thật ra lúc đó là ta không tốt, ta chỉ là... chỉ là quá cần người đối tốt với ta như Thất thúc vậy, Thất thúc tốt với ta, ta liền nhịn không được mà tùy hứng."

Nàng tham lam hưởng thụ sự che chở của hấn, nhưng thật ra hấn và nàng không thân cũng chẳng quen, tất nhiên tính nhẫn nại cũng không nhiều.

"Đúng lúc cha ta trở lại, hấn đối với ta tốt lắm, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của ta."

Nghe vậy, Tiêu Kính Viễn liền nhớ tới ngày đó ở trà lâu, hấn ngồi trên cao nhìn nàng vui sướng tựa vào ngực Diệp Trường Huân, thần thái sáng láng như có thể chiếu sáng cả đường cái.

Phụ thân nàng đã trở lại, có thể sủng ái nàng, cho nàng tất cả những gì nàng muốn, cho nên nàng không cần hấn nữa.

A La nói xong bỗng cảm thấy bất an, kỳ thật nàng cũng không rõ vì sao lại nói chuyện này với Tiêu Kính Viễn, chuyện trước kia, chẳng lẽ không nên ăn ý xem như chưa từng xảy ra sao?

Nàng miễn cưỡng cười nói: "Kỳ thật... Thất thúc vẫn tin tưởng ta đi?"

"Ân?" hấn từ chối cho ý kiến, nhướng mày nhìn nàng.

"Lúc ta cầu Thất thúc hủy bỏ hôn sự, Thất thúc nói là sẽ không hủy, nhưng sau này..."

Sau này nàng dĩ nhiên biết, hai người mà nàng đề cập, hấn không cưới ai cả, ngược lại, một ý chỉ của Hoàng thượng hạ xuống, hấn rời khỏi Yến Kinh.

"Chuyện này không liên quan đến người." hấn cường ngạnh ngắt lời nàng, nói rất nhanh.

"À..." nàng hơi lúng túng nhìn hấn, là nàng tự mình đa tình? Thật ra chuyện không liên quan đến mình?

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Kính Viễn cũng phát hiện ngữ khí của mình quá lạnh lùng cứng nhắc, vì thế lại bổ sung: "Chỉ vì đúng lúc đó ta muốn rời khỏi Yến Kinh, sợ sẽ ở lại biên cương mấy năm, các cô nương trong Yến Kinh không chịu nổi khổ cực, ta cũng không đành lòng để người ta sống thủ tiết như góa phụ, thay vì chậm trễ người khác, không bằng sớm cự tuyệt việc hôn nhân này."

"Ân, cũng phải." nàng ngưng ngừng đáp.

Lại nói, cũng thật trùng hợp, sau khi hấn từ chối hôn sự, cô nương Tả Hầu phù gả cho người khác, bây giờ sống rất tốt, không đoan mệnh như đời trước nữa.

Sợ là hấn vẫn như cũ không tin lời nàng nói đi.

"Còn người?" hấn bỗng dừng hỏi.

"Ta?" A La mờ mắt nhìn hấn, vẻ mặt nghi hoặc, sao lại chuyển đề tài đột ngột vậy?

Tiêu Kính Viễn xoay mặt đi, nhìn bếp lò bên cạnh.

Ánh lửa đỏ phản chiếu vào mắt hấn, sâu thẳm trong đôi mắt ấy dường như cũng toát ra ánh lửa.

"Người hiện giờ, đã định thân chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: Tường An

"Không có đâu..." A La bật thốt lên, chợt nhớ tới đời trước mình gả cho Tiêu Vinh Hấn, mà Tiêu Kính Viễn lại là thúc thúc của hấn.

Trong lòng nàng vừa động, cố ý nói: "Chẳng qua, đã có người trong lòng rồi."

"Ngà..." Tiêu Kính Viễn phảng phất như hóa đá, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Không ngờ chỉ nháy mắt một cái, người đã lớn như vậy."

Nghe ngữ khí hấn có chút rầu rĩ, A La không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ, chắc không phải hấn cảm thấy mình nên gả cho cháu hấn chứ?

Kỳ thật, cùng sống ở Yến Kinh, khó tránh khỏi gặp mặt nhau, nàng biết mẫu thân Tiêu Kính Viễn, cũng chính là lão thái thái Tiêu gia rất vừa ý nàng làm cháu dâu, luôn nói muốn sớm định hôn sự giữa hai nhà. Mẫu thân biết tâm tư của nàng, mỗi khi nhắc đến chuyện này đều chỉ qua loa vài câu, cũng không nói rõ ràng.

Nhưng sau này thì sao, nên từ chối thế nào?

Hiện tại tuy phụ thân đã là Binh bộ thị lang, nhưng trải qua chuyện lần này, Tiêu gia có ân oán với hoàng thất, nếu như Tiêu gia thật sự muốn nàng gả cho Tiêu Vinh Hấn thì nhất định sẽ đắc tội nhà bọn họ rồi.

Nghĩ đến đây, nàng hơi nghiêng đầu nhìn qua, lại bắt gặp ánh mắt thâm thúy của nam tử, bờ môi mím lại trắng tắp như thanh kiếm, mặt mày băng hàn, nhìn có chút dọa người.

Nàng chớp mắt, nhanh chóng nở nụ cười, giải thích: "Thật ra, ta không nóng vội chuyện đính hôn, tuổi cũng không lớn, không cần phải vội vã gả chồng, hơn nữa, gả chồng cũng không tốt."

"Vì sao không tốt?" hấn không ngừng đầu, vẫn nhìn chăm chăm cúi nỏ lách tách trong bếp lò, nhàn nhạt hỏi.

A La nghiêng đầu nghĩ nghĩ, le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Người xem, ở nhà, cha mẹ đối với ta rất tốt, ca ca thương yêu ta, ngay cả đệ đệ đáng giận kia thấy ta mất hứng cũng sẽ dỗ ta vui vẻ, còn biết đi Như Ý lâu mua điểm tâm cho ta, ngày tháng thoải mái như vậy, tại sao muốn sớm gả cho người khác. Làm dâu, mỗi ngày phải hầu hạ cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân, còn phải lo liệu việc nhà, quản giáo nha hoàn hạ nhân, phiền não biết bao nhiêu!"

Tiêu Kính Viễn thông thả dời mắt về phía A La, nhìn vẻ mặt nghịch ngợm của nàng, mơ hồ có thể thấy bộ dáng tiểu nữ hài bảy tuổi năm đó.

Khóe môi hấn miễn cưỡng cong lên, nói: "Người đúng là vẫn giống trước kia, tính tình trẻ con."

Lúc này, A La ăn khá no rồi, bụng đầy, bụng chén canh nóng, nhẹ nhàng thổi: "Thời điểm không ai cưng chiều, đương nhiên không thể làm tiểu hài tử,

nếu có người sủng ái, vậy tại sao không ngoan ngoãn làm tiểu hài tử?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, hơi ngẩn người, đột nhiên có chút đau lòng, vội vàng xoay mặt đi.

A La ăn uống no đủ, tâm tình cũng tốt lên, có điều vẫn lo lắng mẫu thân và đệ đệ.

Thủ hạ của Tiêu Kính Viễn đã đi Yên Kinh báo tin cho Diệp Trường Huân, hẳn là rất nhanh sẽ có người đến đón, A La dĩ nhiên chờ mong.

Chẳng qua, Tiêu Kính Viễn vẫn nhịn không được nói: "Hiện giờ Yên Kinh cũng chưa hoàn toàn ổn định."

A La nghe hiểu ý hẩn.

Nhất thời cúi đầu nghĩ, bây giờ trở về Yên Kinh có khi còn khiến phụ thân thêm phiền, đã vậy còn không bằng tiếp tục ở lại chân núi, có Tiêu Kính Viễn ở đây, hẩn còn có thể che chở mình.

Nghĩ vậy, nàng cũng không nóng vội nữa, chỉ ngóng trông Tiêu Kính Viễn có thể nhanh chóng tìm được mẫu thân và đệ đệ. Tiêu Kính Viễn thấy nàng tuy không nói ra miệng nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong, tất nhiên không đành lòng làm nàng thất vọng.

Hẩn để lại một phần nhân thủ che chở nàng, sau đó đích thân dẫn theo nhân mã vào núi diệt trừ tàn quân, ép buộc vài ngày, cuối cùng đám tàn quân kia đều bị diệt không còn một mống.

Ngày ấy khai hoàn trở về, mọi người đều hân hoan vui mừng, duy chỉ có Hoắc Cảnh Vân đi đằng sau, làm bầm lầy bâu: "Tướng quân sao vậy nhi, mấy ngày nay cứ như ăn phải thuốc nổ, ánh mắt thì ngoan độc, những tàn quân kia rơi vào tay hẩn, bắt sống thì không nói, phạm là ai muốn chạy trốn, đều chết tương đối thảm."

Tính ra, bọn họ đã giết không biết bao nhiêu mạng người rồi, chẳng ai là chưa từng nhìn thấy người chết, nhưng tướng quân xưa nay không phải người đuổi tận giết tuyệt, làm việc luôn lưu lại một đường, ở biên quan nổi danh là nho tướng, không ngờ hôm nay đối với đám tàn quân kia lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

"Ngày xưa thấy ngươi thông minh, sao bây giờ đầu óc lại choáng váng vậy, còn có thể vì cái gì, chính là vì vị cô nương ở chân núi kia!"

Người mù cũng có thể nhìn ra, thời điểm ở dưới chân núi, ánh mắt tướng quân đều hướng về phía cô nương kia, người ta chỉ rời khỏi tầm mắt tướng quân một lát là tướng quân liền bắt đầu lo lắng. Sau đó không biết thế nào, có thể là vì tướng quân và cô nương kia ở chung không vui, ngay cả dùng bữa cũng không qua xem cô nương kia, ngược lại để cho thủ hạ truyền lời.

"Nam nhân gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, khó tránh khỏi muốn bù lại ở phương diện khác." lời này vừa nghe liền biết là người có kinh nghiệm, nói năng đạo lý rõ ràng.

"Có ý gì, ý là cô nương kia căn bản không nhìn trúng tướng quân của chúng ta? Vì sao?" Trong mắt Tô Ngũ, Tiêu Kính Viễn chính là nam nhân tốt nhất thiên hạ, biết bao nhiêu cô nương biên quan hận không thể trực tiếp nhào vào lòng tướng quân, nhưng tướng quân chẳng hề liếc mắt một cái.

Mọi người đều nói tướng quân mắt cao hơn đầu, hiện tại vất vả lắm mới nhìn trúng một cô nương, vậy mà cô nương kia lại làm bộ làm tịch?

"Ai biết được, dù sao theo ta thấy, tướng quân chúng ta gặp hạn rồi, bị một tiểu cô nương dẫn đo như thế, còn không biết sau này sẽ thế nào!"

"Này..." Tô Ngũ nhú mày, "Cô nương kia thoát nhìn tuổi tác còn rất nhỏ, không ngờ lại có thủ đoạn như vậy."

"Bộ đáng đẹp đi! Ngươi gặp được mấy cô nương lớn lên đẹp như vậy?"

"Cũng phải." Tô Ngũ nhớ tới gương mặt kia, đáng người kia, đẹp như thiên tiên, ai nhìn mà không động tâm? Ngay cả bọn họ, tự biết thân phận không xứng nên mới không có ý niệm gì mà thôi!

"Các ngươi đang nói cái gì?" Một thanh âm băng lãnh bất chợt truyền vào tai.

Mọi người cả kinh, cứng ngắc quay đầu lại, nhân vật trong cuộc đàm luận - tướng quân nhà bọn họ đang đứng phía sau, ánh mắt lăm lăm nhìn chằm chằm bọn họ.

Ánh mắt kia, sắc bén như dao.

"Tướng, tướng quân..." bọn họ vội vàng đứng thẳng lưng, không dám hé răng.

Tiêu Kính Viễn nhướng mày, đi tới, mắt lạnh đảo qua đám người trước mắt.

Từ năm mười bốn mười lăm tuổi, hẩn đã theo phụ thân ra sa trường lịch lãm, hiện tại hai mươi sáu tuổi, trải qua bao nhiêu năm chinh chiến, mưa tuyết gió sương, đao quang kiếm ảnh đã sớm ma luyện cho hẩn khí thế sắc bén, không giận mà uy. Lúc này, hẩn chỉ đảo mắt qua, mọi người liền cảm thấy như có lưỡi đao lạnh lẽo lướt trên mặt mình.

"Các ngươi thân là tướng sĩ, không lo bảo vệ quốc gia mà ở đây bàn luận thị phi như mấy phụ nhân nông thôn, ảnh hưởng thanh danh người khác?"

Mọi người không dám động, đồng thanh đáp: "Không dám!"

"Không dám? Các ngươi tốt nhất là không dám!"

Tiêu Kính Viễn cười lạnh, dứt lời liền đi thẳng.

Đợi đến khi thân ảnh kia đi thật xa, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

Xem ra... tướng quân thật sự nghiêm túc?

Chỉ có nam nhân thất bại tình trường, không có chỗ phát tiết, cho nên mới hung dữ với thuộc hạ như vậy...

A La dứt khoát ở lại chân núi, có thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn che chở, nàng cũng không cần lo về Yến Kinh sẽ liên lụy phụ thân, chỉ có điều trong lòng vương bận mẫu thân và đệ đệ thôi.

Cứ như thế qua vài ngày, cuối cùng nghe được tin tức từ Yến Kinh truyền đến, An Nam Vương hiện tại đã lên ngôi hoàng đế, tàn quân trong và ngoài Yến Kinh đều đã quét sạch, tình hình đã ổn định, mà phụ thân rốt cuộc cũng nhận được thư của mẫu thân và đệ đệ, thì ra lúc ấy bọn họ được hộ vệ dẫn dắt trốn thoát, sau đó vì lo lắng A La nên không dám rời đi, chỉ trốn trong một nông hộ ở ngọn núi bên kia rồi tìm kiếm tung tích A La.

Ba mẹ con, hai người ở núi này, một người ở núi kia, bây giờ cùng liên lạc được với phụ thân, vì thế cũng biết được tin tức của nhau.

A La đương nhiên vui sướng cực kỳ, vội vàng muốn trở lại Yến Kinh gặp cha mẹ.

Tiêu Kính Viễn cũng diệt trừ hết tàn quân, đại công cáo thành dẫn binh về kinh, dĩ nhiên tiện đường đưa A La về cùng.

Một đêm trước khi đi, A La hưng phấn trò chuyện với Vương đại thẩm, còn đưa cho bà một cái vòng tay vàng, cũng hứa hẹn, nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm nàng, bà ấy tất nhiên vui mừng, luôn miệng nói gặp được quý nhân.

Kỳ thật, mấy ngày nay ở chân núi, A La cảm thấy rất thư thái tự tại, ở đây không khí nhẹ nhàng khoan khoái, các tướng sĩ còn săn bắt thú rừng mang về, mới mẻ và ngon miệng hơn đồ ăn trong Yến Kinh, nếu không phải vì nhớ mẫu thân, nàng đều sắp vui đến quên cả trời đất.

Trong phòng, A La đang nói chuyện với Vương đại thẩm thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Lúc đầu, nàng chỉ cho là tiếng bước chân của các tướng sĩ tuần tra, bởi vì mấy ngày nay các tướng sĩ luôn không ngừng tuần tra canh gác.

Nhưng sau đó nàng phát hiện, tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại, chỉ có tiếng hít thở trầm ổn, nghe hơi quen tai, hình như là Tiêu Kính Viễn.

Vì thế nàng chạy qua mở cửa sổ nhìn ra ngoài, trong bóng đêm thanh lãnh, núi non mông lung dưới ánh trăng nhàn nhạt, ngoài hàng rào rõ ràng có một thân ảnh cao ngất.

Nàng không thấy rõ hẳn đang nhìn về hướng nào, cũng không biết về mặt hán thể nào, nhưng có thể cảm nhận được tư vị tịch mịch.

Núi non tĩnh lặng, hẳn so với núi non còn im lặng hơn.

A La nhất thời không biết nên đóng cửa sổ hay cứ để mở như vậy.

Bên cạnh, Vương đại thẩm vừa nhìn cũng nhận ra: "Đây không phải là Tiêu tướng quân sao?"

Nói xong, bà dường như ý thức được điều gì, cười khuyên nhủ: "Cô nương, đã mấy ngày không thấy tướng quân đến gặp ngươi, chắc là bận rộn đi? Ngày mai sẽ khởi hành về Yến Kinh rồi, muộn như vậy mà hán còn qua đây, hẳn là có chuyện muốn nói với ngươi đó."

Không biết tại sao, mặt A La đột nhiên nóng lên, thấp giọng nói: "Ta và hán, vốn cũng chẳng có chuyện gì để nói."

Dứt lời, nàng liền hung hăng muốn đóng cửa sổ.

Nào ngờ Vương đại thẩm ngày xưa đã từng làm bà mối, rất có kinh nghiệm, lập tức lôi kéo tay A La, vừa đẩy nàng ra ngoài vừa nói: "Xung quanh đây cũng không có ai, hán đã đến rồi thì ngươi tốt xấu gì cũng nên trò chuyện với hán một chút, dù sao ngươi ta cũng đã cứu ngươi!"

Đẩy A La ra ngoài xong, Vương đại thẩm liền lưu loát đóng cửa lại.

Bà không hề ngốc, đã sớm nhìn ra ánh mắt tướng quân kia nhìn vị tiểu cô nương này, chắc chắn hẳn không thể nâng trong lòng bàn tay mà sung đi!

Bà muốn làm người tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Tường An

"Đại thẩm, đại thẩm, người mở cửa a!" A La không thể tin được Vương đại thẩm cứ như vậy đuổi nàng ra ngoài, nàng chỉ mặc một bộ y phục bình thường, bên ngoài rất lạnh đấy!

Đáng tiếc, Vương đại thẩm căn bản không thèm phản ứng nàng.

"Đại thẩm, tốt xấu gì người cũng phải cho ta vào khoác thêm áo choàng chứ?"

"Không cần, không cần, không lạnh lắm đâu!"

Kỳ thật, trong lòng Vương đại thẩm lại nghĩ, rất lạnh đúng không? Đi tìm Tiêu tướng quân a, ta thấy áo choàng của tướng quân ấm áp cực kỳ, còn làm bằng lông điều đó!

A La bắt đầu đi đứng ngoài cửa, gió đêm thổi qua, nàng rung mình một cái.

Ngây ngốc nửa ngày, nàng rốt cuộc nhận không được, chậm chạp nhích đến bên cạnh hàng rào.

"Thất thúc..." nàng kiên trì nhỏ giọng chào hỏi.

"Đã trễ thế này, đi ra làm cái gì?" Tiêu Kính Viễn giống như hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật bị đuổi ra cửa.

"Cũng không làm cái gì, chỉ nhằm chán muốn ra ngoài tản bộ." hắn giả vờ không thấy, nàng cũng muốn chữa cho mình chút mặt mũi.

Vừa dứt lời, nàng không khách khí hất xì một cái kinh thiên động địa.

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, lập tức cởi áo choàng đưa cho A La.

Dáng người hần tương đối cao, mà nàng, tiểu cô nương mười bốn tuổi nhỏ xinh, lúc này khoác áo choàng của hần nhìn giống như tiểu hài tử mặc quần áo người lớn, đuôi áo choàng lông điều thượng đẳng quét trên mặt đất.

Vừa nhìn liền biết chiếc áo choàng này quý giá, nàng dĩ nhiên không đành lòng để như vậy, đành phải dùng tay xách lên.

"Không sao." hần nhìn thấy động tác của nàng, nhàn nhạt nói.

"Cũng không thể làm bản." bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve áo choàng, cảm xúc mềm mại thoải mái, dưới ánh trăng còn ản ản lóe kim quang, nàng cười nói: "Đây nhất định không phải lông điều bình thường đi?"

"Ân, lúc trước săn được trong núi." Thật ra là lông kim ti điều cực kỳ hiếm thấy, có điều hần không nói tí mĩ.

"Còn rất dễ nhìn." nàng thật lòng khen ngợi.

Hần không nói chuyện.

Nàng cắn môi, chợt cảm thấy hết sức xấu hổ.

Vốn dĩ là bị buộc phải ra đây, nàng thật sự không biết nên nói gì với hần, nhớ tới hôm trước hần hỏi chuyện định thân, nàng không khỏi suy đoán, chẳng lẽ mẫu thân từng đề cập với hần, muốn cháu hần cưới mình?

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn nàng, ánh trăng như nước, chiếu vào khuôn mặt nhỏ trắng mịn của nàng.

Thị lực của hần rất tốt, có thể nhìn thấy cả lông nhung gần như trong suốt trên trán nàng.

Còn nhìn thấy hai cái răng nhỏ như hai vỏ sò nhẹ nhàng cắn bờ môi hồng nhuận.

Cổ họng hần khô khốc, ngực cũng đau thắt từng trận, hầu kết khẽ động, nhàn nhạt nói: "Ngày mai ta đưa người về Yến Kinh, người có thể gặp được

cha mẹ rồi."

Sau khi trở về, gặp lại cha mẹ, hẳn có thể tưởng tượng được, nàng tất nhiên sẽ vui sướng nhào vào lòng cha mẹ, không nỡ rời ra. Về phần hẳn, nàng sẽ lại quên mất, ném hẳn lên chín tầng mây.

"Ân!" nàng gật đầu thật mạnh, ánh mắt sáng ngời như bảo thạch, "Cảm ơn Thất thúc..."

Tiếng Thất thúc ngọt lịm, kéo dài âm cuối, tựa như đang làm nũng với hẳn.

Hắn nở nụ cười, ngực lại căng đau.

"Vừa nghe có thể về nhà, người liền vui mừng như vậy."

"Mấy ngày qua cực kỳ dày vò, bây giờ tất cả đã thái bình, người nhà cũng bình an, sắp được đoàn tụ, ta đương nhiên vui về!" Nàng tươi cười, đuôi lông mày cong cong.

"Cùng ta đi dạo một vòng không?" hẳn nhìn nàng, hỏi, thấy nàng có vẻ chần chừ, liền vội vàng bổ sung: "Bọn họ đang nướng thịt, còn đốt rất nhiều lửa trại."

Nghe vậy, lúc này A La mới chú ý thấy cách đó không xa, từng đồng lửa trại đã lần lượt cháy lên.

Nàng vẫn còn hơi do dự một chút, nhưng rất nhanh liền gật đầu.

Bất luận là đời trước hay đời này, nàng đều nhu thuận ở nhà làm thiên kim quan gia, rất khó gặp được cảnh đốt lửa trại dã ngoại, sợ là sau này cũng không có cơ hội nhìn thấy nữa.

Hôm nay không có người ngoài, thủ hạ của Tiêu Kính Viễn lại là người đáng tin, tại sao nàng không nhân cơ hội thoải mái một chút?

Hai người lập tức vòng qua hàng rào, men theo đường mòn đi về phía lửa trại.

Đầu xuân, vạn vật còn chưa sinh sôi nảy nở, cỏ xuân chôn sâu dưới lớp cỏ khô héo rũ, bọn họ đi trên con đường nhỏ, chớp mũi thoang thoang mùi cỏ khô và mùi hương cách đó không xa bay tới.

A La ngẩng đầu nhìn ngọn núi phía xa, dưới ánh lửa trại, bóng núi non đen nhánh phảng phất như cách một tầng hơi nước, mông lung mà quý dị.

Ngửa mặt nhìn, trăng đã sắp xuống núi, bầu trời đêm bao la bát ngát.

Mặc cho mọi người cười nói đùa giỡn, mặc cho lửa trại rực cháy, bầu trời đêm chỉ lặng lẽ nhìn mọi việc trên thế gian.

Lần đầu tiên A La nhìn bầu trời đêm trong hoàn cảnh này, A La không khỏi xúc động, trong lòng có chút chua xót, có chút tư vị không nói nên lời.

Trời đất bao la, núi non trùng điệp, nàng mới biết mình thật nhỏ bé.

Sinh tử luân hồi, vì sao nàng trọng sinh sống lại, một lần nữa bắt đầu lại tất cả?

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn lạnh lùng bên cạnh.

"Thất thúc, người..."

Nàng muốn hỏi, Thất thúc, đời trước người công thành danh toại nhưng vẫn chưa từng kết hôn, người có cảm thấy tiếc nuối hay không? Nếu có thể quay ngược thời gian, người có khả năng thay đổi tất cả hay không?

Nhưng khi nam tử rũ mắt nhìn nàng, nàng lại nói: "Thất thúc, mấy năm người ở Bắc Cương có từng cảm thấy cô đơn hay không, dù sao nơi đó không hề phồn hoa như Yến Kinh."

Nàng nghĩ, bầu trời Bắc Cương nhất định còn bao la rộng lớn hơn bầu trời ngoại ô Yến Kinh, con người đứng dưới trời đêm, trong lòng không biết tịch mịch cỡ nào.

Ánh mắt Tiêu Kính Viễn nhìn bóng hình tiểu cô nương xinh đẹp dưới ánh lửa trại, thanh âm xa xôi như bầu trời đêm rộng lớn kia: "Cô đơn, không liên quan đến ở nơi nào, mà phải nhìn tâm"

Dù thân đang ở Yến Kinh phồn hoa náo nhiệt, vàng son phú quý, tựa vào song cửa sổ nhìn người khác vui vẻ cười nói, chẳng phải càng tịch mịch hơn sao?

"Nhìn tâm?" A La nghi hoặc ngửa mặt nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn lại quay đầu đi, né tránh ánh mắt của nàng.

"Đúng rồi, ta nhặt được cái này trong son trang nhà ngươi."

Dứt lời, hắn xòe tay, lộ ra sợi dây đỏ buộc khóa trường mệnh nàng luôn đeo từ nhỏ.

"Chắc là lúc ấy vội quá nên rơi mất, ta còn tưởng là rơi trên núi, thì ra là Thất thúc nhặt được." Nàng nhin không được cười nói.

Lão tổ tông qua đời đã vài năm, có đôi khi nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, lúc trước đồ đạc trong phòng lão tổ tông, ngay cả cái bát nàng cũng không lấy, bây giờ không có cái để tưởng nhớ. Mà cái khóa trường mệnh này, là lão tổ tông đưa cho nàng, cũng là niệm tưởng duy nhất.

"Cảm ơn Thất thúc."

Nàng cười nói như vậy, cho rằng Tiêu Kính Viễn sẽ đưa cái khóa trường mệnh cho nàng.

Nhưng không.

Tiêu Kính Viễn ngồi xổm xuống, thân nhiên nói: "Ta đeo cho ngươi."

A?

A La ngần ra, đôi mắt trong veo nổi lên tia nghi hoặc.

Tiêu Kính Viễn chỉ chỉ tảng đá bên đường, ý bảo nàng ngồi xuống.

Mà nàng, ma xui quỷ khiến cũng không cự tuyệt, thật sự theo ý hắn, ngồi xuống.

Sau đó Tiêu Kính Viễn khom người, quỳ một gối rồi nâng tay lên.

Áo choàng của hắn đã đưa cho nàng mặc, lúc này hắn một thân tứ bào đơn giản, khí vũ hiên ngang, thân hình cao lớn, cứ như vậy quỳ một chân trước mặt nàng.

Đôi tay ấm áp hữu lực nâng chân nàng lên, mặc dù chân nàng mang giày vải dệt thô ráp nhưng lại càng làm nổi bật mắt cá chân trắng nõn mịn màng.

Tiêu Kính Viễn một tay cầm chân nàng, một tay nhẹ nhàng đeo dây khóa trường mệnh vào cổ chân nàng.

Thời điểm thao tác, tay hắn vô tình chạm vào mắt cá chân nàng.

Cảm xúc hơi thô ráp, nóng bỏng, nóng đến mức nàng cơ hồ muốn rụt chân lại.

Nàng ngượng ngùng ngước mắt nhìn hắn, nhưng hắn chỉ rũ mắt, tâm không tạp niệm, chuyên chú giúp nàng buộc dây khóa trường mệnh.

Nàng hít thở sâu, áp chế thấp thỏm trong lòng, quay mặt sang chỗ khác, im lặng chờ đợi thời khắc này kết thúc.

Đây là lần buộc dây mà đời này hắn làm chậm chạp nhất.

Làm xong, hắn nhẹ nhàng đặt cổ chân trắng mềm của nàng xuống, sau đó thu tay lại.

Hương thơm ngọt ngào của tiểu cô nương vẫn còn quanh quẩn nơi chóp mũi, hắn cũng không đến mức không đứng lên được.

"Xong rồi."

Hắn vừa dứt lời, nàng liền nhanh chóng đứng lên.

Hắn biết nàng xấu hổ, từ góc độ này, hắn có thể nhìn thấy vành tai nàng ửng hồng.

Ánh mắt nàng thậm chí có chút bối rối, mắt tự nhiên.

Hắn biết đêm nay mình hơi quá phận, nhưng hắn không hối hận.

Hắn chỉ muốn, gập lại sau bảy năm, tự tay buộc dây khóa trường mệnh cho tiểu cô nương kia.

"Thất thúc..." nàng thấy hắn xoay người, đứng quay lưng lại với mình, cảm thấy bóng dáng kia có chút lạnh nhạt.

Ngữ khí của nàng mang theo tia cầu xin, bởi vì nàng cũng không rõ Tiêu Kính Viễn rốt cuộc là làm sao.

Lúc lạnh lúc nóng.

"Đi thôi, sắc trời đã muộn, nữ hài tử ở ngoài sẽ không tốt, ta đưa ngươi trở về."

"Được..."

Đi tới cạnh hàng rào, A La đưa mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, cảm thấy mình hẳn là nên nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Editor: Tường An

Trên đường đi, Tiêu Kính Viễn vẫn trầm mặc, nàng bỗng ý thức được, có lẽ đây là lần cuối cùng hai người ở chung. Đi hết đoạn đường này, ngày mai hẳn sẽ đưa nàng về Yên Kinh, từ nay về sau, kiều quy kiều, lộ quy lộ (ai đi đường nấy), nàng là nữ nhi Binh bộ thị lang, hẳn là trọng thần triều đình, là trụ cột của Tiêu gia, không còn dây dưa gì nữa.

Đời trước nàng gả cho Tiêu Vĩnh Hân, cơ hồ không có liên quan gì với hắn, chứ đừng nói chi là đời này nàng căn bản sẽ không có khả năng gả vào Tiêu gia, càng tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì.

"Làm sao?" Tiêu Kính Viễn cảm thấy nàng đi chậm lại, càng lúc càng chậm, cuối cùng ngừng hẳn.

"Thất thúc... ta, hình như ta có chuyện muốn nói với ngươi." nàng nắm chặt áo choàng lông điều, vắt óc suy nghĩ.

"Nói."

"Cái kia... cái kia..." nàng cố gắng suy nghĩ một phen, rốt cuộc mở miệng: "Có phải ngươi có một vị bằng hữu họ Kha hay không?"

Trong trí nhớ của nàng, khi Tiêu Kính Viễn tầm mười bốn mười lăm tuổi thì quen một vị du hiệp là thần y, mà vị thần y này có thể chữa trị mắt cho ca ca.

"Kha? Không biết."

"Ách... vậy sao." nàng hơi thất vọng.

Tiêu Kính Viễn đương nhiên nhìn ra tia thất vọng trong mắt nàng, im lặng một lát, hắn hỏi: "Đó là ai?"

"Thất thúc đã không biết hắn, thôi quên đi." tuy nói vậy nhưng thanh âm nàng rõ ràng mang vẻ thất lạc.

"Nói cho ta biết, đó là ai?"

A La nghe Tiêu Kính Viễn truy hỏi, đành phải nói: "Là một vị đại phu, ta cho rằng Thất thúc biết hắn, nhưng Thất thúc nói không biết hắn, vậy chính là ta nghĩ sai rồi."

"Đại phu họ Kha kia là người thế nào?"

A La không ngờ hắn hỏi kỹ như thế, chuyện này phải nói với hắn thế nào đây? Nghĩ nghĩ, nàng đành nói: "Ta cũng chỉ nghe nói có một vị thần y du tẩu ở vùng Bắc Cương, có lẽ hắn có thể chữa mắt cho ca ca, cho nên mới thuận miệng hỏi Thất thúc xem có quen biết hắn hay không mà thôi."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, không nói nữa.

Lúc này, A La chạy tới trước cửa, cởi áo choàng trả lại cho Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, trả cho ngươi."

Tiêu Kính Viễn cảm thấy: "Ngươi về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta sẽ về kinh, phải dậy sớm một chút."

"Được."

Nằm trên giường, A La lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trong đầu nàng không ngừng nhớ lại về dị thường của Tiêu Kính Viễn tối nay, nghĩ thế nào cũng không thích hợp.

Hắn rốt cuộc có tâm tư gì?

Rừng sâu truyền đến tiếng soi trù, một tiếng lại một tiếng khiến lòng người run sợ, ngẫu nhiên còn có tiếng côn trùng kêu xuyên qua khe cửa sổ.

A La thở dài, lật người xong, trong lòng nàng vừa động.

Lặng lẽ dựng lỗ tai, dùng thính giác hơn người của mình, bắt đầu nghe ngóng động tĩnh của Tiêu Kính Viễn.

Kỳ thật, làm như vậy có chút hồ thẹn, cứ cảm thấy như đang làm chuyện xấu, có điều, bây giờ A La cũng bất chấp.

Nàng cảm thấy tối nay Tiêu Kính Viễn rất thần bí, hận không thể cạy đầu hấn ra xem bên trong giấu cái gì.

Nghĩ vậy, nàng lắng tai nghe động tĩnh xung quanh.

Ngoài tiếng sói tru, tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng thú con hừ hừ rên khê, tiếng gió lạnh thổi qua rừng sâu, tiếng tuyết động tí tách...

Gần hơn một chút là tiếng ngáy của các tướng sĩ, tiếng nói chuyện, đùa giỡn, khoa tay múa chân, còn có tiếng vài tướng sĩ vụng trộm chơi bài.

A La thất vọng căn môi, vẫn tiếp tục tĩnh tâm lắng nghe.

Đúng lúc này, một thanh âm khác thường truyền vào tai nàng.

Đó là tiếng động của một người đang múa kiếm.

Kiếm khí sắc bén xé rách bầu trời đêm, nhanh chóng mãnh liệt, kèm theo đó là tiếng thở hổn hển của nam nhân.

Nam nhân kia hẳn là có mặc áo choàng, bởi vì nàng nghe thấy tiếng tay áo phản phật trong gió.

Có lẽ tâm tình nam nhân kia không được tốt, mỗi động tác đều như đang phát tiết tức giận, hoặc là bất đắc dĩ chăng?

A La nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần, cố làm bản thân không tiếp tục nghe âm thanh này nữa.

Chẳng biết lại sao, nàng biết, nam nhân kia chính là Tiêu Kính Viễn.

Tối nay, Tiêu Kính Viễn đầu tiên là đứng chỗ hàng rào thật lâu, kế tiếp là cùng nàng đi dạo một vòng rồi đưa nàng về phòng, sau đó lại một mình ra ngoài luyện kiếm, còn luyện nhanh chóng sắc bén như vậy.

Nhưng đã nghe thấy âm thanh này rồi, dù nàng làm thế nào cũng không thể bỏ ngoài tai được.

Nàng cố ý nghe tiếng gió đêm, tiếng sói tru trong rừng sâu, thậm chí là tiếng ngáy của các tướng sĩ, nhưng vẫn không thể nào bỏ qua động tĩnh của Tiêu Kính Viễn.

Tiếng luyện kiếm của hấn vừa nhanh vừa mạnh như muốn xé rách không khí, rõ ràng truyền vào tai nàng, không để cho nàng được yên giấc.

Một đêm này, nàng nhắm mắt, nghe tiếng hít thở của nam nhân kia, mãi cho đến rất khuya.

Trong mộng, nàng dường như nghe được hấn khê khàng ni non một cái tên.

A La.

Hôm sau, A La không gặp Tiêu Kính Viễn.

Tối qua nàng chưa ngủ đủ, cả đêm chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng tim đập của Tiêu Kính Viễn, cho nên lúc này, nàng ỉu xiu tựa người vào kiệu, không hề có chút phản ứng nào với tiếng lòng của người ta.

Về phần Tiêu Kính Viễn đang ở đâu, nàng không muốn biết chút nào, tốt nhất là cách nàng xa một chút, càng xa càng tốt, xa đến mức nàng không nghe được thanh âm của hấn.

Đường về kinh thành cũng không quá xa, chưa tới nửa ngày đã về đến cửa thành.

A La từ trong kiệu đi ra, thấy trước cửa thành có rất nhiều tướng sĩ canh gác, nàng biết đây là vì tân hoàng vừa đang cơ, trong ngoài Yến Kinh còn chưa yên ổn, còn dư đảng của vài vị hoàng tử trốn thoát, dĩ nhiên phải nghiêm tra.

Cũng may, ba chữ "Tiêu Kính Viễn" dùng tốt vô cùng, chỉ cần báo ra ba chữ này, kiệu của nàng liền thuận lợi thông qua.

Vừa vào cửa thành đã thấy phụ thân mang người đến đón.

A La đã lâu không gặp phụ thân, vui sướng nhảy xuống kiệu, trực tiếp chạy qua.

Diệp Trường Huân trải qua trận cung tiễn này, tất nhiên lo lắng vô cùng, bây giờ thể tử đã gặp lại thể tử, nữ nhi cũng bình an trở về, hắn cảm bả vai nữ nhi, vui mừng nói: "A La, một nhà chúng ta lại có thể đoàn tụ rồi!"

Sau đó, Diệp Trường Huân đỡ nữ nhi lên kiệu, rồi quay lại cảm tạ Tiêu Kính Viễn.

Ảnh tượng của Diệp Trường Huân đối với Tiêu Kính Viễn vẫn dừng lại ở lần gặp gỡ bất ngờ từ bảy năm trước.

Tiêu Kính Viễn và Tôn đại nhân Bình bộ thượng thư tiền nhiệm là bạn thân chí giao, mà lệnh điều mình về Yên Kinh năm đó chính là vị Tôn đại nhân này đề lên cho Hoàng thượng.

Hắn đoán được, hẳn là Tiêu Kính Viễn giúp hắn nói chuyện, Tôn đại nhân cũng từng ám chỉ với hắn.

Diệp Trường Huân không biết vì sao Tiêu Kính Viễn lại giúp mình, vì giao tình của Tiêu gia và Diệp gia, hay là vì cái khác?

Nhưng bất luận thế nào, hẳn là một người có ân tất báo, huống chi lần này Tiêu Kính Viễn còn cứu nữ nhi bảo bối của hắn.

Diệp Trường Huân lập tức ôm quyền: "Tiêu tướng quân, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hôm nay Trường Huân liền không nhiều lời, ngày khác nhất định tới cửa cảm tạ."

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấy ánh mắt vui sướng của A La khi vừa gặp Diệp Trường Huân, ánh mắt đó hoàn toàn khác với khi gặp hắn.

Mặc dù lấy mình so sánh với phụ thân người ta, thật sự có chút đáng cười.

Tiêu Kính Viễn cũng vội vàng ôm quyền, trầm giọng nói: "Diệp đại nhân nói chi vậy, giặc cỏ tác loạn, nguy hại dân chúng, Kính Viễn phụng lệnh Thái hậu tiêu diệt tàn quân, vốn là bổn phận. Về phần tới cửa cảm tạ, càng là đề cao Tiêu mỗ, ta từng đóng quân Bắc Cương, Diệp đại nhân canh giữ nhiều năm ở Nam Cương, ta và người lại cùng làm quan triều đình, một nam một bắc, giờ đây hữu duyên gặp tại Yên Kinh, không bằng chọn một ngày tốt, ta và người uống với nhau vài ly."

"Ha ha ha, Tiêu tướng quân nói chuyện thật tiêu sái, nếu vậy, mấy ngày nữa, ta sẽ mang một vò rượu ngon Nam Cương đến, nhất định cùng tướng quân không say không về."

Hẹn ngày tốt cùng uống rượu xong, hai người lại nói chuyện với nhau một lúc, Tiêu Kính Viễn cáo từ Diệp Trường Huân, cười chiến mã rồi đi.

Đi được một đoạn, hắn nhìn không được quay đầu nhìn lại, thấy cổ kiệu của nàng đã đi tới đầu đường, lúc này vừa vạn biến mất sau ngõ nhỏ.

Bên này, A La về đến nhà, còn chưa vào cửa đã thấy Ninh thị và Diệp Thanh Việt ra đón, ngay cả Diệp Thanh Xuyên cũng đứng ở cửa chờ A La.

Ninh thị vừa gặp lại nữ nhi liền nhào tới ôm chặt, đau lòng khóc lên.

"Nữ nhi ngốc, làm ta lo lắng gần chết!" Ninh thị cắn răng nói, vừa tức vừa đau lòng.

Nói thế nào A La cũng là nữ hài tử, lỡ như có sơ suất gì, đời này coi như xong rồi, sớm biết phải lo lắng hải hùng như vậy, còn không bằng mọi người cùng nhau chạy trốn!

A La thấy mẫu thân khóc lóc nỉ non, cũng đau lòng, cố ý cười hi hi đùa với mẫu thân.

"Nương, ngài xem, ta ngoại trừ mặc bộ quần áo vải thô này, làm gì có chút thương tích nào a! Lại nói, ta đúng là phúc lớn mạng lớn, được hộ vệ che chở trốn đến một nông hộ, ta ở đó mấy ngày, căn bản không phải chịu đau khổ gì cả."

A La nói nhẹ nhàng bằng quơ, lược qua mấy ngày chật vật bị tàn quân truy đuổi, chỉ nói khoảng thời gian ở nông hộ.

Ninh thị nghe vậy, ngừng khóc, nhưng sau khi vào phòng, vẫn ôm A La, cẩn thận xem xét một phen, thấy nàng tinh thần hoàn hảo mới yên tâm.

Kỳ thật, vết thương trên người A La vẫn chưa khỏi hẳn, may mắn là không ở trên mặt, không bị mẫu thân nhìn thấy mà thôi.

Lúc này, Diệp Trường Huân đi vào, nói chuyện Tiêu Kính Viễn đã cứu A La, lại nói mấy ngày nữa sẽ tới cửa cảm tạ.

Ninh thị có chút ngoài ý muốn, không khỏi nhú mày: "Nếu chàng qua đó, xem ra ta cũng phải đi cùng rồi."

Diệp Trường Huân nói: "Tiêu Thất gia còn mẹ già, ta đi tiếp Tiêu Kính Viễn, nếu nàng có thể bồi lão tổ tông Tiêu gia cũng tốt."

Ninh thị khề thờ dài: "Ta vốn không muốn đến nhà hắn, Tiêu gia sợ là một lòng ngóng trông có thể kết thân với A La nhà chúng ta đó."

Diệp Trường Huân nghe vậy, sờ sờ cằm, nghiêm túc suy tư một phen: "Thật ra, Tiêu gia cũng có vài nhân tuyển tốt, miễn cưỡng có thể xứng đôi với A La nhà chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Editor: Tường An

A La vừa nghe liền nóng nảy, vội nói: "Cha nói gì vậy, Tiêu gia tốt chỗ nào chứ, ta thấy nhà bọn họ đường huynh đệ quá nhiều, về sau nếu thật sự gả qua, còn không biết bao nhiêu chuyện phiền lòng! Hơn nữa, trong đám thiếu gia Tiêu gia, ta không nhìn trúng người nào, không phải quá đen thì chính là quá trắng, không phải quá béo thì là quá gầy!"

Nàng không tiếc lời chê bai, hạ thấp Tiêu gia, dù thế nào cũng không muốn lần nữa bước vào cửa Tiêu gia!

Đời trước hồ đồ, chỉ nghĩ rằng lão tổ tông tốt, mẹ chồng cũng tốt, trượng phu lại càng tốt, kết quả thì sao, nàng vô duyên vô cớ bị giam dưới thủy lao 17 năm, vậy mà không có một người phát hiện?

Huống hồ, Tiêu gia là hầu môn phú quý, tại sao lại có thủy lao? Điều này càng không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trường Huân chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai ngờ nữ nhi nóng nảy như vậy, quả thật vội muốn giơ chân rồi, lập tức nói: "Tiêu gia không tốt, Tiêu gia không tốt, không tốt là được!"

Hắn giờ đây đã qua ba mươi, làm Binh bộ thị lang trong triều, bên ngoài còn có chút khí thế uy nghi, nhưng ở trước mặt thê tử và nữ nhi bảo bối thì chẳng có uy nghi gì đáng nói.

A La thấy phụ thân như vậy, mím môi cười cười, quay đầu nói với mẫu thân: "Tóm lại là ta không thích! Ta còn nhỏ gấp cái gì, chờ đến khi ta mười bảy mười tám tuổi rồi nói cũng không muộn!"

Đời trước nàng mười bảy tuổi thì mang thai sinh con, sau đó gặp chuyện không may, nếu đời này có thể thay đổi, nàng có thể yên tâm hơn một chút.

Ninh thị thở dài: "Người a, sắp cập kê rồi mà còn tính khí tiểu hài tử, truyền đi sẽ khiến người ta chê cười."

Diệp Thanh Xuyên vẫn luôn trầm mặc không nói, lúc này nghe vậy cũng góp lời: "Kỳ thật A La nói cũng đúng, không cần thành thân gấp gấp như vậy, ở nhà thêm hai năm, nàng cũng tự do tự tại."

Diệp Thanh Việt cũng bỗng nhiên lên tiếng: "Đúng a, ca ca nói có lý! Bộ dáng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, cho dù mười bảy mười tám cũng không lo việc hôn nhân, cả nhà chúng ta không xa nhau thật tốt biết bao, cứ muốn sớm gả đến nhà người ta làm gì!"

Lời này làm Ninh thị lắc đầu liên tục: "Các người a, một đám lớn nhỏ, đều là cái tính tình này!"

Diệp Trường Huân thấy vậy, giải quyết dứt khoát: "Được rồi, vậy không vội hôn sự của A La, nhưng Tiêu gia thì vẫn phải đi, lần này ít nhiều gì cũng nhờ có người ta, nếu không A La nhà chúng ta chỉ sợ phải chịu khổ."

Ninh thị ngẫm lại cũng đúng, thuận tiện nói: "Mấy ngày trước ta mới mua một hộp trân châu, ta thấy cho lão nhân gia dùng là tốt nhất, tặng cho lão thái thái Tiêu gia, hẳn là bà sẽ thích."

Diệp Trường Huân mỗi khi có thứ gì tốt đều giao cho Ninh thị, lúc này nghe nàng nói vậy, đương nhiên không có đạo lý không đồng ý, liền theo ý nàng.

A La thấy cha mẹ quyết định đến Tiêu gia, sợ là nàng cũng phải đi cùng, trong lòng không khỏi hơi sợ hãi.

Nhưng nghĩ lại, đời này nàng có ca ca, đệ đệ, có cha mẹ yêu thương, cần gì phải ngại những chuyện này? Nếu đời trước, người muốn mưu hại nàng thật sự là Kha Dung, hiện tại nàng tìm kiếm manh mối, tra ra chân tướng, nói không chừng còn có thể báo thù cho mình đời trước.

Nghĩ vậy, A La không băn khoăn nữa.

Hôm đó, A La cùng cha mẹ và ca ca, đệ đệ đến Tiêu gia bái phỏng, tất nhiên được nhiệt tình chiêu đãi.

Lão thái thái Tiêu gia vừa thấy A La liền vui vẻ kéo nàng qua quan sát một phen, cuối cùng thở dài: "Nhìn bộ dạng này, càng lớn càng xinh, như hoa như ngọc, nếu mỗi ngày ta đều nhìn thấy người, cũng có thể sống lâu thêm vài năm!"

Lời này chọc mấy người xung quanh cười rộ lên, Ninh thị biết nữ nhi mình không thích kết thân với Tiêu gia, cho nên chỉ cười cười khen ngợi mấy tỷ muội Tiêu gia, lại không đáp lời Tiêu lão thái thái nói.

Dùng bữa trưa xong, đám nữ quyến liền rủ nhau đi chơi bài, A La cảm thấy không thú vị, đi theo Lục cô nương Tiêu gia ra ngoài dạo chơi, kỳ thật cũng

không có gì để xem, hôm nay trời lạnh, hoa cũng đã tàn, còn hàn mai thì chưa tới mùa hoa nở.

"A La, người cùng ta đi xem bạch lộc đi, ta nhớ lúc trước là người nghĩ ra cách cứu chúng nó đó, bây giờ chúng nó đều trưởng thành rồi, năm ngoài còn sinh hai con bạch lộc non."

A La nghe vậy liền hứng trí, lập tức theo Lục cô nương đi qua, ai ngờ nửa đường dừng phải bọn Tiêu Vinh Trạch.

Thì ra bọn Tiêu Vinh Trạch đang luyện võ ngoài sân, Diệp Thanh Việt thích chơi đùa, nói muốn so đấu với bọn hắn.

Giờ đây, Tiêu Vinh Trạch đã là thiếu niên lang 15 tuổi, sao có thể khi dễ một tiểu hài tử bảy tuổi, cho nên cố ý nhường, nào ngờ sau vài hiệp liền phát hiện, Diệp Thanh Việt mới bảy tuổi mà khí lực hơn người, còn có chút bản lĩnh. Bây giờ còn nhỏ, sau này lớn hơn một chút, sợ là mình cũng không theo kịp.

Vài huynh đệ Tiêu gia khác cũng nhìn ra, không khỏi sợ hãi than, mỗi người lần lượt lên đấu, nói muốn so thử mấy chiêu. Diệp Thanh Việt xưa nay hiếu chiến, hằng ngày ở nhà chỉ có ca ca vẫn nhất thích đọc sách và tỷ tỷ tay trái gà không chặt, đâu có ai chịu tỷ thí với hắn, lúc này hắn lập tức hưng phấn triển khai tư thế.

"Hôm nay Diệp Thanh Việt tiếp các vị đại hiệp, chúng ta cùng luận bàn một phen!"

Hắn tuổi còn nhỏ mà ôm quyền nói một câu này, thật sự chọc mọi người cười không ngừng.

Tiêu Lục cô nương và A La thấy vậy, quyết định không đi xem bạch lộc nữa, dứt khoát ở lại xem bọn hắn so võ nghệ.

A La đang say sưa xem thì thấy Tiêu Vinh Hân và Kha Dung đi tới, hai người sóng vai mà đứng, ngẫu nhiên nói vài câu gì đó, nhìn có vẻ thân thiết.

Tiêu Lục cô nương tính tình sáng sủa hoạt bát, thấy A La nhìn bên kia liền cười nói: "Vinh Hân ca ca xưa nay đối với Kha Dung tỷ tỷ rất tốt, ta còn thường xuyên trêu ghẹo hắn, có biểu muội liền quên đường muội!"

A La mỉm môi nở nụ cười, không nói chuyện.

Đời trước, nàng thật sự không biết quan hệ giữa Kha Dung và Tiêu Vinh Hân tốt như vậy, trong ấn tượng của nàng, ánh mắt Tiêu Vinh Hân nhìn Kha Dung luôn giống như nhìn người xa lạ.

Rốt cuộc là đời trước nàng nhìn nhầm, hay là đời này đã khác đi?

Mà Tiêu Vinh Trạch từ sau khi luận bàn với Diệp Thanh Việt, vẫn đứng bên cạnh nhìn các huynh đệ so chiêu với Diệp Thanh Việt, nhìn bọn họ ban đầu khinh thường Diệp Thanh Việt, sau đó bị hắn chèn ép vào một góc, không khỏi buồn cười.

Thấy A La đi qua bên này, Tiêu Vinh Trạch liền một lòng một dạ hướng về phía A La.

Nào ngờ A La không hề nhìn hắn, ngược lại đắm chiêu nhìn Tiêu Vinh Hân và Kha Dung.

Tiêu Vinh Trạch thấy vậy, trong lòng không biết là tư vị gì. Hắn năm nay đã mười lăm tuổi, nếu là thiếu gia gia giáo không nghiêm thì bên cạnh đã sớm có vài nha hoàn hầu hạ rồi. Tiêu gia lại khác, không cho phép thiếu gia chưa thành thân dính vào chuyện phong nguyệt, là đệ tử Tiêu gia thì phải sống độc thân đến khi cưới vợ.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi độc thân, chính là thời điểm suy nghĩ vẩn vơ, huống hồ A La xinh đẹp như thế, Tiêu Vinh Trạch từ nhỏ đã nhìn trúng, thậm chí hắn còn lên đề cập với mẫu thân, nói mình muốn cưới A La Diệp gia.

Hôm nay gặp lại, A La ngày càng thanh lệ tuyệt trần, bọn tỷ muội trong nhà căn bản không thể so sánh được.

Người khác cứ nói Kha Dung cực kỳ giống A La, nhưng hắn lại không cảm thấy vậy.

Kha Dung làm sao xinh đẹp, khả ái bằng A La chứ.

Ngay cả bộ dáng bầu môi của A La cũng hết sức động lòng người, đôi môi nhỏ nhắn như nụ anh đào mới nở, khiến người ta hận không thể gặm một cái.

Tiêu Vinh Trạch nhìn A La, lại nhìn Tiêu Vinh Hân, tiến lên nói: "Tam cô nương, bên này gió lớn, cẩn thận cảm lạnh, nếu người muốn xem bọn họ so chiêu, chỉ bằng vào trong lương đình đứng, bên đó tầm nhìn tốt, cũng có núi đá chắn gió."

Tiêu Lục cô nương nghe vậy, nhường mày cười cười, kéo tay A La: "Có người muốn làm người tốt, chúng ta vẫn nên nghe hắn đi!"

Ai ngờ bọn họ đi qua lương đình thì gặp Tiêu Vinh Hân và Kha Dung cũng vừa đến nơi.

Lương đình không lớn, làm sao chứa được nhiều người như vậy, hai nhóm người gặp nhau trước lương đình, tình cảnh có chút xấu hổ.

Nếu là trước kia, A La tất nhiên sẽ không so đo, một cái lương đình mà thôi, nhường cho bọn họ là được.

Nhưng bây giờ, chẳng biết tại sao khi nhìn thấy Tiêu Vinh Hân che chở Kha Dung, nàng liền chỉ cười mà không nói, nhu thuận cúi đầu xuống xem như không biết.

Dù sao đi nữa, nàng chắc chắn sẽ không chủ động mở miệng né tránh!

Kha Dung thấy vậy, đành phải nói: "Lương đình bên này không lớn, Vinh Hân ca ca, chúng ta qua chỗ tàng cây kia ngồi đi."

Không ngờ Tiêu Vinh Hân lãnh đạm đảo mắt qua A La, khẽ nhíu mày: "Vì sao, chỗ tàng cây làm sao sạch sẽ bằng lương đình?"

Hắn vừa nói lời này, mọi người hơi lúng túng.

Tiêu Vinh Trạch nhìn không được: "Vinh Hân, người nói cái gì!"

Tiêu Vinh Hân khiêu khích nhìn Tiêu Vinh Trạch: "Ta nói là, chỗ tàng cây không sạch sẽ bằng lương đình, thế nào, ta nói sai sao?"

Tiêu Vinh Trạch: "Người!"

Hắn cũng không phải loại người ác ngôn ác ngữ, nhưng khi nhìn thấy huynh đệ mình không nể mặt A La như vậy, khó thờ nói: "Người đúng là càng ngày càng kỳ cục!"

Lục cô nương cũng nói: "Mà thôi, Nhị ca có bệnh, cho đến nay vẫn không tốt lên, chúng ta đừng so đo với hắn, đi chỗ khác là được!"

Nói xong, liền kéo tay A La muốn rời đi.

A La đương nhiên nhớ tình cảnh ở Tiêu gia năm ấy, không ngờ đã qua bảy năm, Tiêu Vinh Hân vẫn như cũ, che chở Kha Dung biểu muội của hắn, ngược lại vừa gặp mình đã xù lông nhím.

Hôm nay hắn nói như vậy, rõ ràng là cố ý làm nàng xấu hổ.

Trong lòng nàng trầm xuống, cẩn thận đánh giá hắn.

Thiếu niên mười tám tuổi, một thân bạch y, tóc đen như mực, tuấn mỹ như trích tiên.

Người này nàng đã từng rất quen thuộc, bởi vì hắn sẽ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, sủng nịnh cung chiều, không nỡ để nàng nhận một chút ủy khuất nào.

Khi đó, chỉ cần nàng khẽ nhíu mày, hắn đều sẽ hỏi rõ nguyên nhân.

Chẳng qua, đời này hắn đã sớm thay đổi, chỉ chừa lại cho nàng ánh mắt thanh lãnh như băng sương vạn năm.

Tiêu Vinh Hân dĩ nhiên cũng cảm nhận được tầm mắt A La, hắn nhìn sang, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một cọng cỏ ven đường.

A La nheo mắt, trong lòng thầm cười lạnh, xoay người kéo tay Lục cô nương rời đi.

Đời này sống lại, nàng vẫn luôn không muốn giống như đời trước, nhưng thật sự không ngờ Tiêu Vinh Hân lại xem nàng như kẻ thù!

Hắn muốn thế nào?

Chuyện đời trước, hắn rốt cuộc biết cái gì?

Lục cô nương và Tiêu Vinh Trạch xấu hổ xin lỗi, Tiêu Vinh Trạch còn nói: "Tam cô nương, bên này gió lớn, cũng chẳng có gì để chơi, chỉ bằng ta dẫn các người qua sân Thất thúc, Tiểu Thương Lan bên đó vừa nở rất đẹp."

Thất thúc? A La vừa nghe, nhất thời muốn chùn bước.

Nhưng bên đó có Tiểu Thương Lan nên nàng có chút do dự, nàng vẫn luôn thích Tiểu Thương Lan, loài hoa thanh nhã nở vào ngày đông.

Lục cô nương thấy thế, liền kéo tay A La: "Đi, đi xem một chút đi!"

A La nghĩ tới Tiểu Thương Lan, cũng đi theo.

Nào ngờ đi chưa được bao xa, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn.

Sắc mặt nàng trắng bệch như giấy, toàn thân lạnh lẽo.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, trong lương đình, Tiêu Vinh Hân nâng ngón tay thon dài, nhẹ nhàng khảy dây đàn.

Hắn đàn, chính là khúc Hầu La Hương.

Chương 55

Editor: Tường An

"A La, ta vì nàng đàn khúc Hầu La Hương, đời này kiếp này cũng chỉ đàn cho nàng."

Thanh âm nhu hòa ảm áp, vượt qua sinh tử, lọt vào tai nàng.

Thanh âm đó không ngừng quán quanh đáy lòng nàng.

Mười bảy năm đau khổ dưới thủy lao, nàng chưa từng hoài nghi, cho dù nàng chết thảm trong thủy lao nhưng đáy lòng nàng vẫn luôn tồn tại một ý niệm, Vĩnh Hân ca ca sẽ đến cứu nàng.

Nhưng bây giờ thì sao, nàng rút cuộc hiểu rõ, Hầu La Hương không phải đàn vì nàng.

Hắn cũng không có khả năng vĩnh viễn là cái gì của nàng.

Thậm chí có lẽ chưa từng là của nàng.

"Tam cô nương, người làm sao vậy, sao tư dung lại khóc?" Tiêu Lục cô nương kinh hãi.

Tiêu Vĩnh Trạch cũng hoảng, vội vàng nói: "Có phải người vẫn muốn đến chỗ lương đình không? Hay là người, người..."

Hắn nhìn Tiêu Vĩnh Hân trong lương đình, lại nhìn giọt nước mắt trong suốt trên mặt A La, trong lòng đã có suy đoán: "Người đừng để ý, Nhị ca ta chính là người như vậy, hắn không cố ý nhắm vào người đâu, người đừng khóc..."

A La cười cười, lắc đầu, lau nước mắt.

Nàng không khóc vì A La đời này, A La đời này căn bản vô tình với Tiêu Vĩnh Hân.

Nàng chỉ cảm thấy khó chịu thay A La đời trước mà thôi.

Trong lòng trong mắt Tiêu Vĩnh Trạch đều là giai nhân, nhìn A La khóc, tim hắn cũng run lên, hận không thể lôi Tiêu Vĩnh Hân ra đánh một trận.

Thấy A La lau nước mắt, gượng cười, trong lòng hắn vừa chua xót, vừa ghen tuông, lại đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ giống như hôm nay, hận không thể đánh Tiêu Vĩnh Hân một trận, bắt hắn quỳ xuống nhận lỗi với A La!

Càng hận không thể trực tiếp nói cho A La biết, tên hỗn đản kia chẳng qua bộ dáng tốt một chút thôi, thật ra căn bản không phải thứ gì tốt.

Nhưng cuối cùng hắn không dám lỗ mắng, chỉ có thể cố gắng đè nén, cùng Lục muội muội và A La đi xem Tiểu Thương Lan.

Đoàn người đi đến Minh Hiền viện của Tiêu Kính Viễn, lại thấy cửa viện đóng, may mà Tiểu Thương Lan được trông ở ngoài sân. Thời điểm này đúng lúc hoa nở, đóa hoa trắng nõn như bạch ngọc, thanh lệ, long lanh, khẽ lay động trong gió đông.

Kỳ thật, trong lòng A La có chút kinh ngạc, cũng không rõ, nam tử như Tiêu Kính Viễn mà lại trông Tiểu Thương Lan, đời trước nàng cũng không biết là hắn đã từng trông.

"Đây là Thất thúc tự tay trồng, không có gì mà hắn không làm được!" Lục cô nương Tiêu Vĩnh Tuyên hiển nhiên cực kỳ sùng kính vị Thất thúc này.

"Đúng vậy, võ công của ta cũng do Thất thúc dạy, lại nói, tiểu tử Thanh Việt xem ra rất có hứng thú với võ công, nếu như có cơ hội, có thể nhờ Thất thúc chỉ điểm hắn một chút."

Tiêu Vĩnh Trạch thật lòng muốn tốt cho Diệp Thanh Việt, cũng vì muốn thân cận hơn với Diệp gia, lấy lòng A La.

A La lại không có tâm tư này, võ công của phụ thân cũng không kém, nói thế nào cũng không đến mức nhất định phải nhờ Tiêu Kính Viễn chỉ điểm.

Mấy người đang nói chuyện thì nghe có thanh âm từ xa truyền đến, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Trường Huân đi tới.

Hai người vốn dĩ ngồi trên bàn rượu trò chuyện trần thủ biên cương, bởi vì hợp ý, lại nói đến đề tài rượu nên Tiêu Kính Viễn muốn mang rượu dao hồng

từ Bắc Cương mang về cho Diệp Trường Huân ném thư, liền dẫn hắn về viện mình.

Từ xa, hai người đã nhìn thấy bọn A La.

Diệp Trường Huân cười ha ha nói: "A La, sao ngươi cũng đến chỗ Thất Gia?"

A La liếc Tiêu Kính Viễn bên cạnh, đáp: "Là Lục cô nương nói bên này có Tiểu Thương Lan, ta liền theo nàng qua xem một chút."

"Aizz, thật là nha đầu không hiểu chuyện!" Diệp Trường Huân cười, nói với Tiêu Kính Viễn: "Tiểu nha đầu này ngày thường yêu thích hoa cỏ, ta nghe nương nàng nói, nàng thích nhất là Tiểu Thương Lan này, lần trước không biết nhìn thấy ở nhà ai, trở về còn đòi trông cho bằng được, nhưng mà, hoa này không phải nói trông là trông được."

Tiêu Kính Viễn đảo mắt qua A La, ánh mắt kia xa lạ như đang nhìn vãn bối của bằng hữu vậy.

"Diệp huynh, nếu lệnh ái thích Tiểu Thương Lan, ngày mai ta cho người mang mấy cây qua là được."

"Vậy sao được, quân tử không đoạt thứ người khác thích, huống chi, nàng là tiểu hài nhi thì biết cái gì, dù thích cũng không được bao lâu, nói không chừng mấy ngày sau liền không thích!"

Tiêu Kính Viễn liếc nhìn A La, thấy nàng mím môi, cúi đầu không nói một tiếng.

Hôm nay nàng mặc váy đỏ như ý, nổi bật làn da trắng nõn, thân hình lại yếu đuối nhỏ nhắn, khoanh tay đứng đó, so với Tiểu Thương Lan còn thanh nhã, tú lệ hơn.

Vì nàng cúi đầu, hắn chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi nhẹ nhàng chớp chớp, đôi môi hồng đào hơi chu lên.

Kỳ thật, không cần nghĩ cũng biết trong lòng nàng rất muốn, chỉ không nói ra mà thôi. Nếu thật sự không cho, nói không chừng nàng sẽ oán liếc người, giống như người đã làm chuyện gì xấu xa.

"Chẳng qua là lúc trước tùy ý gieo trồng mà thôi, không ngờ lại tươi tốt như vậy, thật ra trồng ở chỗ ta cũng không thích hợp, ta không phải người yêu hoa, đưa cho Tam cô nương cũng tốt."

Bên cạnh, Tiêu Vinh Trạch cũng xen lời: "Diệp thúc thúc, Tam cô nương thích thì ngươi cứ nhận đi, chỉ là vài cây hoa mà thôi."

Hắn đúng là biết nhờ phúc của người ta.

Diệp Trường Huân thấy vậy cũng không từ chối nữa, sáng khoái nhận lấy, dù sao nữ nhi mình cũng rất thích.

Mấy người lại trò chuyện một lát rồi cùng vào phòng, Diệp Trường Huân tất nhiên cùng Tiêu Kính Viễn đi uống rượu, bọn A La thì dạo chơi trong sân, thấy ở góc sân có đặt bàn gỗ, ghế gỗ, ngựa gỗ, kiếm gỗ, thì ra đều do Tiêu Kính Viễn tự tay làm ra.

"Ta đã nói mà, Thất thúc rất tài ba, cái gì cũng biết làm! Ngươi xem, con ngựa gỗ này còn chuyển động được này! Còn có thanh kiếm kia, chỉ cần ấn vào đây là có thể tự thụt ra, cái này gọi là cơ quan!"

Lục cô nương đắc ý khoe khoang thúc thúc của mình, hứng trí bừng bừng giới thiệu những món đồ chơi nhỏ tinh xảo.

A La nhìn một lúc lâu, chặc chặc cảm thán, nàng thật sự không biết Tiêu Kính Viễn còn có bản lĩnh này, dù sao, thân là một trọng thần triều đình, sẽ không ai nghĩ hắn còn biết làm mấy thứ đồ tinh xảo này.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía hành lang, đúng lúc Tiêu Kính Viễn cũng từ phía sau song cửa sổ nhìn lại đây.

Con ngươi sâu thẳm, thẳng tắp không thêm che giấu, bốn mắt vừa chạm nhau, A La liền giật mình.

Nàng thu hồi ánh mắt trước, sau đó lại nhìn qua thì người nọ đã không còn ở chỗ song cửa sổ nữa.

Tối về nhà, A La nằm trên giường, chẳng biết tại sao trước mắt lại hiện lên ánh mắt Tiêu Kính Viễn nhìn mình.

Nói không rõ là tư vị gì, cũng chưa nói tới thích hay không thích, chỉ là cảm thấy bất ổn.

Nàng cứ cảm thấy lần này gặp lại sau bảy năm, Tiêu Kính Viễn thay đổi, không giống Thất thúc bảy năm trước, trở nên khiến người ta khó đoán hơn. Có điều nghĩ kỹ lại, bảy năm trước, hắn đột nhiên bỏ mình mà đi, kỳ thật mình chưa từng hiểu rõ người này đi.

Ngay gốc nằm nửa ngày, nàng đột nhiên nhớ lại một chuyện, lập tức gọi Lỗ ma ma: "Ma ma, con búp bê gỗ của ta đâu, ngươi tìm cho ta đi."

"Búp bê gỗ?" Lỗ ma ma sững sốt, "Búp bê gỗ gì?"

A La vội nói: "Chính là con búp bê gỗ giống ta như đúc, lúc ta còn ở nhà cũ Diệp gia đó."

"Cái kia a?" Lỗ ma ma có chút bất đắc dĩ: "Bao nhiêu năm rồi, ta chỉ nhớ là để trong rương, không hẳn có thể tìm được."

"Ma ma, người nhất định phải tìm được a! Ta rất muốn nó!"

Lỗ ma ma không còn cách nào khác, bắt đầu đi tìm, vốn không có hi vọng gì, ai ngờ tìm nửa ngày lại thật sự tìm được.

A La vui mừng nhận lấy, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá, phía sau lưng búp bê có hai chữ "A La" cứng cáp hữu lực, vừa nhìn liền biết hẳn dùng kiếm khắc lên.

Nàng nhớ tới con ngựa gỗ biết động, cũng thử ấn lung tung trên người búp bê gỗ một phen.

Không ngờ hai chân con búp bê thật sự đi về phía trước, động tác ngốc ngốc, có chút thú vị.

"Phốc!" Nàng nhịn không được bật cười: "Thì ra người còn có bản lĩnh này, mấy năm nay đã khiến người chịu thiệt nằm dưới đáy rương rồi!"

Tiêu Kính Viễn đúng là người nói chuyện giữ lời, ngày hôm sau đã có hoa tượng (người chuyên chăm sóc hoa cỏ) bên Tiêu gia đưa Tiểu Thương Lan đến, giúp A La trồng trong sân.

Bận rộn nửa ngày mới xong, trước khi đi, hoa tượng kia còn nói biện pháp làm thế nào để nuôi trồng loài hoa này, cuối cùng áy náy nói: "Tiểu Thương Lan này thích nhất là bã đậu, bã đậu của Lý gia ở chợ đông là tốt nhất, chỉ tiếc chúng ta không còn thừa, bằng không thì đã mang hết sang đây rồi."

Ninh thị vội nói không sao, chỉ là bã đậu, tự đi mua là được, nào có ai nhận hoa của người ta mà còn ngóng trông người ta đưa bã đậu tới chứ.

A La tiễn vị hoa tượng kia xong liền chạy về ngắm Tiểu Thương Lan không rời mắt, tựa như Ninh thị nói, giống như con chó nhỏ vây quanh Tiểu Thương Lan, còn kém vẫy đuôi thôi.

Sau khi ăn trưa, A La hứng trí bùng bùng muốn đi chợ phía đông Lý gia chọn mua bã đậu.

Ninh thị vốn nói Diệp Thanh Việt đi theo: "Người một nữ hài tử, đi một mình làm sao được!"

Bất đắc dĩ, A La không nghe lọt: "Có ma ma đi theo là đủ! Ta cũng không phải tiểu hài tử, sẽ không bị lạc!"

Dứt lời liền chuẩn bị ra ngoài.

Ninh thị tức giận lắc đầu thở dài: "Cũng bởi vì người không phải tiểu hài tử nên mới phải cẩn thận, cứ tiếp tục như vậy coi chừng không ai thèm lấy!"

A La mang theo ma ma và nha hoàn, ngồi kiệu chạy thẳng tới chợ đông, quả nhiên thấy cửa hàng Lý gia có bán bã đậu, nàng lập tức đi vào, nghĩ nhanh chóng mua bã đậu xong liền trở về làm vườn.

Nào ngờ vừa đi vào thì gặp một nam tử mặc tử sam đứng trước quầy, đang nói gì đó với chủ quầy.

Bóng dáng này, nàng chắc chắn sẽ không nhận sai.

"Thất... thất thúc." nàng nhất thời nói năng lắp bắp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Editor: Tường An

Nàng thật sự không ngờ lại gặp Tiêu Kính Viễn ở đây.

Nhưng nghĩ lại, gặp được hắn ở đây cũng chẳng có gì lạ.

Hắn thích làm vườn, làm vườn thì cần bã đậu, mặc dù đã đưa Tiểu Thương Lan cho mình rồi, nhưng cũng có thể hắn đến mua những vật khác, cho nên vô tình gặp nhau.

Có thể giải thích như vậy đúng không?

Đang suy nghĩ thì nam nhân áo tím xoay người lại, chính là Tiêu Kính Viễn, ánh mắt hẩn như có như không liếc qua nàng, thản nhiên nói: "Thật trùng hợp, Tam cô nương cũng đến đây sao?"

"Ân, ta đến mua một ít bã đậu..."

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Vậy Tam cô nương cứ tự nhiên, Tiêu mẫu không quấy rầy."

Dứt lời, hẩn đi thẳng vào hậu viện.

Trong lòng A La khó tránh khỏi cảm thấy nghi hoặc, vì sao hẩn không đi ra cửa trước mà đi vào hậu viện? Nhưng nhớ tới mục đích mình đến đây để mua bã đậu, A La cũng không hỏi thêm gì, đúng lúc chuông quây ra tiếp đón, nàng liền hỏi mua bã đậu.

Thì ra cửa hàng này buôn bán các loại phân bón, bã đậu chỉ là một trong số đó mà thôi, chuông quây nghe A La nói nuôi Tiểu Thương Lan, lập tức hứng trí nói với nàng tập tính và cách chăm sóc loài hoa này, cực kỳ chi tiết, rõ ràng.

Trong lúc nói chuyện, chuông quây có nhắc đến hậu viện bọn họ cũng trông Tiểu Thương Lan, muốn mời A La qua xem.

Trong lòng A La vừa động, chợt nhớ vừa rồi Tiêu Kính Viễn cũng đi vào hậu viện.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu cười đáp ứng.

Đợi đến khi vào hậu viện liền cảm thấy nơi này giống như một cái động trời, chẳng những có Tiểu Thương Lan mà còn rất nhiều loài hoa cô khác, đều là những giống bình thường hiếm thấy, mà phía cuối đường có một nam tử tùy ý ngồi giữa biển hoa, khí độ thông dong bình tĩnh.

Người nọ tất nhiên là Tiêu Kính Viễn.

Trong lòng A La vốn dĩ có suy đoán, lúc này càng thấy mình đã đoán đúng, nàng do dự một lát, quay đầu nói với Vũ Xuân và Thúy Hạ bên cạnh: "Ta thấy phía trước chính là Tiêu Thất gia, hẩn là bằng hữu của cha ta, bây giờ gặp không thể làm bộ như không thấy, nhất định phải chào hỏi dè dặt." Hai người các người chờ ở đây, miễn làm hẩn mất hứng, một mình ta qua chào hỏi là được."

Vũ Xuân và Thúy Hạ nghe vậy, cảm thấy hơi cổ quái nhưng không dám nói gì, chỉ có thể gật đầu tuân lệnh.

A La lập tức nhắc váy, cất bước đi vào vườn hoa, đến bên cạnh nam tử.

Mái tóc đen nhánh rũ xuống, áo bào tím tôn lên thân hình cao lớn rắn chắc của nam tử, hẩn ngồi đó, tay cầm một quyển sách, bất chèo chân, tà áo tím hơi vén lên, lộ ra trung y màu trắng.

Ánh mặt trời âm áp rơi trên người hẩn, ba màu sắc đen trắng tím càng khiến hẩn thêm nho nhã, cao quý.

A La cẩn thận đánh giá, thấy hẩn vẫn cúi đầu đọc sách như cũ, thậm chí còn nâng ngón tay nhẹ nhàng lật qua một tờ.

Có vẻ căn bản không chú ý thấy nàng tới.

Đúng là không có chuyện gì xấu hổ hơn chuyện này.

A La nghĩ nghĩ, đành phải mở miệng phá vỡ trầm mặc: "Thất thúc..."

"Ân?" hẩn dường như vừa mới phát hiện sự tồn tại của nàng, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sâu xa khó dò nhìn nàng: "Tam cô nương?"

A La vội vàng cười nói: "Thất thúc, vừa rồi ta thấy ngươi trong cửa hàng, trước mặt người khác không tiện nói, bây giờ qua đây là muốn cảm ơn Thất thúc đã tặng đồ cho ta."

"Ta đã nói rồi, để Tiểu Thương Lan ở chỗ ta cũng vô dụng, ta sẽ không ngắm hoa. Hôn nữa..." hẩn thản nhiên nhướn mày, liếc mắt nhìn nàng: "Đây cũng là nề tình phụ thân ngươi."

A La nghe hẩn nói chuyện xa cách như vậy, thật sự là phân rõ quan hệ, trong lòng có chút chán nản, nhưng ngẫm lại vẫn nói: "Thất thúc, không phải ta cảm ơn ngươi vì Tiểu Thương Lan, mà là vì búp bê gỗ năm đó ngươi cho ta."

"Phải không?" Ngữ khí hẩn hơi lạnh, "Ta quên rồi, búp bê gỗ gì?"

"A?" lúc này A La có muốn nói chuyện tiếp với hẩn cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng cắn môi, ủy khuất nói: "Ngươi đã quên... thôi vậy, coi như ta chưa nói gì đi."

"Ân." hẩn nhẹ nhàng đáp một tiếng, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

A La nhìn bộ dáng hờ hững của hẩn, trong lòng bỗng nhiên có chút tức giận.

Quả thật là hấn giúp đỡ nàng, nhưng bây giờ nàng giống như tên ăn xin chạy đến nói chuyện với hấn, thái độ hấn lại lạnh lùng như vậy, nàng cần gì tự làm mình khó chịu chứ?

A La mím môi, ngẩng đầu lên, tư thái kiêu ngạo như một con gà trống: "Thất thúc, không còn chuyện gì nữa, A La cáo từ trước, nha hoàn còn chờ ta ở bên kia."

Dứt lời liền muốn rời đi.

Nào ngờ nàng vừa xoay người thì nghe hấn hỏi: "Tam cô nương, lần trước ngươi hỏi một thần y họ Kha?"

A La vốn kiên quyết rời đi, nghe vậy liền dừng lại, thong thả xoay người nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc biết hấn?"

Từ một con gà trống kiêu ngạo biến thành một con gà con thấp thỏm, mặt ngoài nhìn A La bình tĩnh, nhưng thật ra tim nàng đập như trống, thầm nghĩ chắc không phải hấn đột nhiên nhớ ra mình thật sự có một bằng hữu như vậy đi?

Tiêu Kính Viễn đương nhiên nhìn ra sự thấp thỏm và kỳ vọng trong mắt tiểu cô nương.

"Đúng là có một vị thần y, họ Kha, tên Xương Lê." Hấn nhìn nàng, thong thả nói.

"Chính là hấn! Kha Xương Lê! Là tên này!" A La suýt nữa nhảy cẫng lên: "Thất thúc quen biết người này, hiện tại hấn đang ở đâu, có thể tìm được không?"

"Ngươi nghe nói đến vị thần y này từ đâu?" Hấn chậm rãi đóng sách lại, ngồi trên ghế tre nhìn A La, không đáp mà hỏi lại.

"Ta, ta nghe mấy nông hộ trên núi nói, họ bảo có một vị du y, y thuật cao minh! Thất thúc, hấn rốt cuộc ở đâu, có thể mời hấn đến Yên Kinh được không? Có lẽ hấn có thể chữa trị mắt cho ca ca ta!"

Tiêu Kính Viễn im lặng nhìn tiểu cô nương, đôi mắt trong veo như nước lóe lên tia chờ mong.

Hấn khẽ nhú mày, hồi lâu không nói gì.

Hấn quả thật có một vị bằng hữu, y thuật khá cao, chẳng qua, người kia cũng không phải tên Kha Xương Lê.

Người kia là một cô nhi, được một thần y thu dưỡng, sau đặt tên là Vô Mệnh.

Vô Mệnh, chính là cái tên người kia dùng nhiều năm qua.

Vài ngày trước, A La nhắc đến vị thần y họ Kha này, hấn liền lưu tâm tìm hiểu, phái người đến Bắc Cương tìm kiếm, không ngờ trùng hợp thăm dò được tin tức vị bằng hữu kia, biết hấn đã tìm được cha mẹ ruột, nhận tổ quy tông, sau đó mới đổi tên thành Kha Xương Lê.

Chuyện nhận tổ quy tông này chỉ mới cách đây hơn mười ngày, rất ít người biết.

Nói cách khác, trên đời này có thể có người biết có một thần y tên Vô Mệnh, cũng có thể biết một đệ tử Kha gia tên Kha Xương Lê, nhưng không thể tồn tại một nông phụ biết đến thần y Kha Xương Lê.

Tiêu Kính Viễn rũ mắt, thần nhiên nói: "Nếu ngươi cảm thấy có thể, vậy ta sẽ nghĩ biện pháp mời hấn đến, để hấn thử một lần."

"Thật sao?" A La không hề biết suy nghĩ trong đầu Tiêu Kính Viễn lúc này.

Kỳ thật, nàng biết rất ít về vị thần y kia, chỉ biết Tiêu Kính Viễn có một bằng hữu như vậy, tên như thế, y thuật cao minh, nghe nói am hiểu nhất là trị bệnh về mắt.

Nàng từng nghĩ tới nhờ hấn mời vị bằng hữu kia xem bệnh cho ca ca, ai ngờ cuối cùng không thành công, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất của nàng đời trước.

"Đừng ôm hi vọng quá lớn, chỉ thử xem thôi." Tiêu Kính Viễn cầm sách trên tay, ngữ khí nhàn nhạt.

"Cảm ơn Thất thúc!" lần này nàng thành tâm thành ý thi lễ với hấn: "Mặc kệ có được hay không, A La đều vô cùng cảm kích."

Nàng biết, đây là hi vọng lớn nhất của ca ca.

Tiêu Kính Viễn ngẩng đầu, nhú mày nhìn nữ hài tử còn thanh nhả hơn Tiểu Thương Lan trước mắt, chợt nhớ tới bảy năm trước, lời nàng nói với mình trong lần cuối cùng gặp nhau.

Nàng nói, Thất thúc, mặc kệ ngươi có tin ta hay không, nhưng ta biết, dù là cô nương Tả Hầu phủ hay nữ nhi Tôn Thượng thư, ngươi đều không thể định thân với các nàng. Các nàng... chỉ sợ không lâu sau sẽ gặp nạn, đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì, ngược lại sẽ liên lụy thanh danh của ngươi.

Nàng còn nói, Thất thúc, nếu ta nói, ta có thể biết trước một vài chuyện tương lai, ngươi có tin hay không?

Lúc ấy hấn tất nhiên không tin.

Lần đầu tiên hấn nằm mơ thấy A La trưởng thành, đứng trong ôn tuyền, sương mù quán quanh như thực như ảo.

Trong mơ, A La rõ ràng là bộ dáng mười bốn mười lăm tuổi hiện tại, thanh nhã xinh đẹp, trong veo, mềm mại như đóa Tiểu Thương Lan run rẩy trong gió.

Giấc mộng kia kiều diễm biết bao, bảy năm qua hấn không dám mở miệng nhắc đến.

Lúc ấy, sau khi tỉnh dậy, hấn bị giấc mộng này làm kinh hãi, muốn tìm đường chạy trốn, từ bỏ mối hôn sự sắp thành, từ bỏ A La, từ bỏ Yến Kinh phồn hoa, lưu đây bản thân đến Bắc Cương xa xôi lạnh lẽo.

Khi đó, A La nói cái gì hấn đều không tin.

Hấn thậm chí dùng sự lạnh lùng để che dấu nội tâm bối rối của mình, không để người khác phát hiện.

Nhưng bây giờ, A La lại nói ra một cái tên nàng căn bản không có khả năng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn rũ mắt, thu hồi tâm tư.

"Qua mấy ngày nữa đi, khi nào có tin tức, ta dĩ nhiên sẽ nói cho người biết." hấn nói: "Lão bản cửa tiệm này là bằng hữu của ta, nếu người có chuyện gì muốn tìm ta thì có thể đến nơi này."

Nói đến câu sau, ngữ khí hấn có vẻ cứng nhắc, hơi không tự nhiên.

Tay cầm sách bất giác nắm chặt.

Có điều, A La không hề chú ý tới, nàng còn đang đắm chìm trong vui sướng khi biết ca ca mình có cơ hội chữa mắt.

Nàng nghĩ, bây giờ ca ca mới mười bảy tuổi mà thôi, qua hai năm nữa đón dâu cũng chưa muộn, chỉ cần chữa khỏi mắt trong năm nay hoặc sang năm, để phụ thân tìm cho ca ca một hôn sự tốt, với tài năng của ca ca tất nhiên có khả năng làm quan.

Mà bởi vì nàng đang mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp sau khi ca ca chữa khỏi mắt, cho nên đã bỏ qua câu sau của Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn hơi ngẩng đầu lên, hai má và lỗ tai phớt hồng.

Hấn cau mày, làm như tùy ý hỏi: "Thế nào, không tiện? Người đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn, nếu như có tin tức thì kịp nói sớm cho người biết."

A La ngơ ngác: "Cái gì không tiện?"

Tiêu Kính Viễn nhìn vẻ mặt mờ mịt của tiểu cô nương, nhất thời không nói gì, khẽ cắn môi, đành lặp lại: "Ta nói là, nếu có chuyện gì cần tìm ta thì có thể nhờ lão bản truyền lời giúp."

"Được, ta biết rồi!" A La không hề nghĩ ngợi, thoải mái đáp ứng.

Bàn tay đang nắm chặt sách chợt buông lỏng.

Tiêu Kính Viễn quay mặt sang chỗ khác nhìn hoa cỏ, không nhìn tiểu cô nương trước mắt nữa.

Lão bản cửa tiệm này thật ra trước kia là thuộc hạ của hấn tại Bắc Cương, về sau mở cửa tiệm là để giúp hấn điều tra một số tin tức mà hấn không tiện ra mặt.

Trong viện này trồng các loại hoa cỏ quý hiếm, dù hiện tại đã vào đông nhưng vẫn nở rộ, ngát hương.

Chóp mũi quanh quẩn hương thơm như có như không, rõ ràng là hương hoa ngày đông mát lạnh, lại ẩn ẩn lộ ra tia ngọt ngào, ngọt khiến tâm thần người

ta lay động.

Dù là nam nhân độc thân lâu năm, định lực thâm hậu, trong lòng cũng không khỏi sinh ra chút nhu tình.

"Còn có một chuyện, ta chỉ tùy ý nói, người đừng để trong lòng." hần lần nữa mở miệng.

"Chuyện gì?" trong mắt A La đầy áp tia vui sướng, long lanh sáng ngời.

"Ngày đó ta thấy người ở Tiêu gia, có vẻ thân thiết với Vĩnh Trạch?"

"Hình như là vậy..." A La có chút không hiểu, kỳ thật, Tiêu gia nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, nàng thân với Lục cô nương nhất, chẳng qua Tiêu Vĩnh Trạch chạy đến hiến ân cần nên mới thuận tiện cùng chơi đùa.

"Ân, như vậy cũng tốt." giọng Tiêu Kính Viễn bỗng trở nên nghiêm trang, "Vĩnh Trạch tính tình ổn, làm người cũng kiên định, tuy hơi thẳng thắn nhưng rất thật lòng."

Im lặng một lát, hần lại nói: "Vĩnh Hần thì ngược lại, tuy tướng mạo xuất chúng nhất trong mấy huynh đệ, tài hoa cũng hơn người, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, tính tình có vẻ quái gở."

"Có ý gì?" A La nghi ngờ nhìn hần, không rõ vì sao hần lại xoi mói hai đứa cháu của mình như vậy.

Nàng nhớ rõ, mẫu thân đã nói với lão thái thái Tiêu gia là trong vài năm nữa không có ý muốn định thân cho nàng, tính giữ nàng ở nhà thêm một thời gian để đích thân dạy bảo, nói nàng không hiểu chuyện, lại quá kiêu căng, vẫn chưa thể gả đi được!

Tiêu Kính Viễn nhìn cái miệng nhỏ của nàng khê hé mở, giống như con chim nhỏ nghiêng đầu nhìn mình, nhất thời có chút bất đắc dĩ, đành phải nói rõ hơn.

"Ta nhớ ngày ấy người nói, đã có người trong lòng?"

"... Hình như là có chuyện như vậy." nàng thuận miệng nói dối, quay đầu liền quên mất.

"Trong số đệ tử Tiêu gia, Vĩnh Hần có tướng mạo tốt nhất, quả thật rất được các cô nương thích, nhưng mà tất cả mọi người đều thích cũng không hẳn là thích hợp với mình." Tiêu Kính Viễn nói lời tâm huyết.

"..." A La càng mờ mịt nhìn hần.

Hần thế nhưng hiểu lầm người trong lòng nàng là Tiêu Vĩnh Hần?

Đừng đừng đừng, đó là chuyện đời trước a!

Đời này, ánh mắt nào, hành động nào của nàng biểu lộ rằng nàng thích tên Tiêu Vĩnh Hần kia chứ? Nàng rõ ràng xem hần là họa thủy mà cẩn thận quan sát đề phòng a!

Hơn nữa, biểu hiện của Tiêu Vĩnh Hần đã quá rõ ràng, trong mắt trong lòng người ta chỉ có Kha Dung biểu muội, làm gì có lúc nào liếc mắt nhìn nàng một cái?

Nàng là người liều chết dây dưa một nam nhân vô tình với mình sao?

Tiêu Kính Viễn thấy A La giật mình, trong lòng thầm thở dài.

Ngày đó, mấy người bọn họ không nhìn thấy hần, nhưng lúc ấy hần và Diệp Trường Huân đang uống rượu trên lầu các cách đó không xa, chứng kiến hết cảnh tượng phía dưới.

Hần nhìn thấy nhị chất tử Tiêu Vĩnh Trạch cẩn thận cố ý lấy lòng A La, mà A La lại thường nhìn về phía nhị chất tử Tiêu Vĩnh Hần.

Thậm chí sau đó, Vĩnh Hần đánh đàn cho Kha Dung, A La quay đầu nhìn thoáng qua liền ứa nước mắt khóc.

A La bất đắc dĩ nhìn Tiêu Kính Viễn, im lặng nửa ngày mới nói nên lời: "Đã nói là ta không nghĩ đến chuyện cưới gả, tuổi ta còn nhỏ đấy!"

Nàng lâu bầu như làm nũng, lườm hần một cái, lại nói: "Huống chi, ta cũng chưa nói là đã thích người nào a!"

Có cần hần phải bận tâm như vậy không?

A La nghĩ nghĩ, đột nhiên đoán được cái gì, hai mắt trừng lớn: "Hay đây là ý tứ của lệnh đường?"

Chẳng lẽ Tiêu Kính Viễn biết ý tứ của mẫu thân hần cho nên muốn tác hợp mình và Tiêu Vĩnh Trạch? Nghĩ vậy cũng có khả năng... Nhưng mà, hần là trọng thần triều đình, là người rất bận rộn, nào có phải tam cô lục bà, cần gì làm mấy chuyện mai mối này?

"Không phải." Tiêu Kính Viễn hoàn toàn không rõ nàng nghĩ thế nào.

Hắn thật sự muốn cạy cái đầu nhỏ kia ra xem bên trong rốt cuộc nghĩ thế nào, sau đó sẽ nghiêm túc nói cho nàng biết, đừng nghĩ đến Tiêu Vinh Hân nữa, người thích người ta cũng vô dụng, người ta một lòng muốn cười biểu muội làm vợ!

Chẳng qua, hắn đương nhiên không nói ra.

Bất luận là thân phận, địa vị, tuổi tác, hắn đều không có khả năng nói với nàng những lời này.

Hắn trầm ngâm một hồi, nói: "Ta cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, dù sao tuổi người còn nhỏ, chưa biết phân biệt tốt xấu, cũng không biết nên tìm người thế nào để cùng gắn bó cả đời, chỉ sợ dễ bị người khác che mắt, thích nhầm người, cuối cùng phải thương tâm khổ sở."

"Cái này... được rồi." A La bị Tiêu Kính Viễn rót một đồng đạo lý vào tai, cái hiểu cái không, nàng lại không ngốc, làm sao có thể thích một người căn bản không thích mình, "Cảm ơn Thất thúc, ta biết chừng mực."

"Vậy là tốt rồi."

"... Nếu không có chuyện gì khác, ta đi lấy bã đậu trước?" A La nhìn hai nha hoàn đứng đợi mình cách đó không xa, biết thời gian không còn sớm, sợ các nàng chờ sốt ruột.

Tiêu Kính Viễn gật đầu.

A La nhẹ nhàng cúi đầu cáo từ Tiêu Kính Viễn, ai ngờ vừa cúi đầu liền thấy một quyển sách rơi xuống, biết đây là sách vừa rồi Tiêu Kính Viễn đang đọc, nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức khom lưng cầm lấy.

"Thất thúc, sách của người rơi rồi."

Lúc nói, nàng nhìn lướt qua tên sách, không khỏi nghi hoặc, kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Kính Viễn.

Trên bìa sách rõ ràng viết "Cổ kim toàn thư: Mục lục lược thuật trọng điểm".

Đó là quyển sách Hoàng đế tiền triều sai người biên soạn, là mục lục tổng hợp những lược thuật trọng điểm, người bình thường muốn tìm sách gì thì sẽ lật xem

Làm gì có ai rảnh rỗi quan tâm thiên hạ tổng cộng có bao nhiêu quyển sách, tên từng quyển là gì?

Thất thúc quả nhiên là Thất thúc, thật khác với người thường, sở thích đọc sách cũng không giống bình thường a!

A La mua bã đậu về đến nhà, tâm trạng xuân phong đắc ý, miệng hừ hừ hừ hừ khúc hát nào đó, tay cầm thùng nước bã đậu tưới hoa, trong đầu vừa nghĩ đến Kha thần y hôm nay Tiêu Kính Viễn nói đến, tự nhiên cảm thấy tương lai cực kỳ tốt đẹp, đời này thật sự quá trôi chảy.

Hôm nay Diệp Trường Huân hừ hừ, đang cùng Ninh thị thưởng trà, xa xa nhìn thấy thân ảnh nhảy nhót của nữ nhi ở sương phòng phía tây thì không khỏi lắc đầu.

"Nàng nói cũng đúng, tính tình A La như vậy vẫn nên ở nhà thêm vài năm, nếu sớm gả ra ngoài, chỉ sợ không chịu nổi gò bó."

"Phải a." Ninh thị khẽ than, lại nhớ đến chuyện ở Tiêu gia hôm qua, "Có điều, sang năm đã 15 tuổi rồi, cũng nên ngắm lại một chút. Hôm qua Tiêu lão thái thái có nhắc tới mấy đứa cháu trai của bà ấy, vị Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia kia tuổi tác đều thích hợp, về sau chẳng có thể quan sát xem sao, nếu như tốt thì không ngại sang năm định thân cho A La trước, chờ vài năm nữa gả cũng được."

Diệp Trường Huân nhớ lại mấy tiểu tử Tiêu gia, nhủ mảy lác đầu: "Nhìn cũng không tệ lắm, nhưng mà quá bốc động, tính tình A La còn con nít, nếu gả cho một tiểu hài tử khác, đối phương chưa chắc đã biết nhường nhịn nó, chỉ sợ cũng không hẳn có thể hạnh phúc, vẫn nên đợi vài năm rồi nói sau."

Ninh thị nghe trưởng phu nói vậy, cũng bỏ qua đề tài này.

Diệp Trường Huân nhìn ra trong mắt thế tử mờ hồ có chút lo lắng, liền đứng dậy, đi vòng qua ôm thế tử vào ngực: "Lan Uẩn, không cần lo lắng chuyện này, nữ nhi của chúng ta tuy tính tình kiêu căng tùy hứng nhưng dung mạo lại xinh đẹp như nàng, cho dù ở nhà thêm vài năm, chỉ cần ta nói muốn gả nữ nhi, toàn bộ nhà giàu ở Yên Kinh còn không phải tranh nhau muốn cướp."

Ninh thị nghe không khỏi bật cười, lườm phu quân mình một cái: "Chàng a, cũng không biết là học ai, miệng càng ngày càng ngọt."

Nàng cũng có chút hoài niệm vị phu quân nửa ngày không nói nổi một câu lúc trước.

"Ăn mật, miệng đương nhiên ngọt." Diệp Trường Huân lâu lâu được nghỉ 1 ngày, lại là ngày đông ánh mặt trời ấm áp, kiều thế trong ngực, tất nhiên thỏa mãn vô cùng.

"Mặt?"

"Ân, cái này không phải sao?"

Vừa nói, ngón tay đã nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại của thê tử.

"Lại để ta nếm thử."

Thanh âm khàn khàn lộ ra vẻ vội vàng.

"Ngô... đừng, ban ngày..."

Sau đó, Ninh thị mềm mại nhu nhược căn bản không ngăn được nam nhân mạnh mẽ cường hãn này, bị ôm ngang lên, trực tiếp đặt trên bàn trà.

"Không sao, nàng xem ai dám đi vào."

Mấy nha hoàn kia đều đã được cẩn thận dạy dỗ, ai dám không hiểu chuyện?

Vì thế, ban ngày ban mặt, ánh mặt trời ảm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào bàn trà gỗ lim, nữ nhân mềm mại, da thịt trắng nõn bị đặt trên mặt bàn, toàn thân không có chỗ nào che giấu.

Nam nhân vén áo bào, một đôi giày giẫm sát vào cạnh chân bàn.

Sau đó, bàn trà gỗ lim bắt đầu phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Trước cửa sương phòng phía tây, A La đang vui vẻ vừa hát vừa tưới hoa đột nhiên bất động.

Yên lặng một lúc, nàng nghĩ, nàng vẫn nên vào phòng, lấy bông bị lỗi tai đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Editor: Tường An

Rất nhanh đã đến ngày tết, từ sau khi lão tổ tông mất, Nhị phòng Diệp gia cũng không trở về tổ trạch lần nào, nhưng năm hết tết đến nhất định phải đến từ đường tế bái tổ tiên.

Hiện giờ, Đại phòng Diệp Trường Cần đã tục huyền, kể thật là một nữ nhân lễ giáo khuôn phép, chường quản mọi việc của Diệp gia. Nàng biết năm rồi Ninh thị không về tổ trạch tế tổ, nhưng bởi vì năm nay đúng dịp đại tế nên cố ý đích thân tới cửa nói chuyện tế tổ, muốn Nhị phòng và Tam phòng đều trở về.

"Lão tổ tông đã qua đời vài năm, mấy phòng chúng ta thì phân tán tứ phía, ngày tết về tế tổ cũng không được đoàn viên, người ngoài nhìn vào chẳng phải sẽ chê cười sao? Huống chi, như vậy cũng khó ăn nói với lão tổ tông, người biết chuyện, chỉ nói Diệp gia chúng ta đã sớm phân nhà, tự thờ cúng tổ tông, nhưng người không biết lại cho rằng huynh đệ đã sớm trở mặt thành thù!"

Diệp đại thái thái khổ tâm nói, hai mắt cũng rưng rưng: "Trước kia dù có hiểu lầm gì thì cũng là chuyện quá khứ, mấy năm nay triều đình có thay đổi lớn, đại ca ngoại sống cũng không dễ chịu, một bút không thể viết ra hai chữ Diệp, ngoại xem, tốt xấu gì cũng nên khuyên nhủ Trường Huân, luôn phải chừa chút thể diện cho Diệp gia."

Ninh thị nghe lời này, trong lòng vừa động.

Năm rồi, Đại phòng nổi bật nhất trong Diệp gia, còn Nhị phòng lại ảm đạm không ánh sáng, nhưng từ sau khi phân nhà, Diệp Trường Huân làm việc ở Binh bộ, được coi trọng, trải qua cung biến lần này, tân đế đăng cơ, Diệp Trường Huân được tân đế thưởng thức, tiền đồ càng tốt hơn.

Thậm chí hôm trước, Diệp Trường Huân từng ngầm đề lộ cho nàng biết, sang năm vị trí Binh bộ thượng thư sẽ trống, đến lúc đó hẳn có thể được đề bạt vào.

Binh bộ thượng thư là chức vị gì, Ninh thị đương nhiên biết rõ, như vậy cũng có nghĩa quan lộ của phu quân sẽ nâng cao một bước.

Nhị phòng hiện tại chính là thời điểm phong cảnh đặc ý.

Đại phòng thì ngược lại, tuy Diệp Trường Cần kế thừa tước vị nhưng thật ra mấy năm nay ngày càng suy tàn, cộng thêm cung biến lần này làm triều đình có thay đổi lớn, lúc đầu hẳn về phe Tam hoàng tử, về sau thấy tình thế không tốt mới cuống quýt đổi hướng gió, cuối cùng xem như bảo vệ được tước vị, nhưng tân đế không phải người tử, sao có thể giữ lại người không biết lúc nào sẽ ngáng chân mình.

Vì thế, lúc này Diệp Trường Cần mới sốt ruột, thúc giục đại thái thái qua đây, muốn mượn sức Nhị phòng, tốt xấu gì cũng có thể dựa vào Nhị phòng để bảo vệ địa vị Diệp gia.

Ninh thị im lặng một lúc, cũng không biết nên nói gì, chỉ nói phải thương nghị lại với phu quân nhà mình, thế mới đuổi được Đại thái thái đi.

Đến tối, Ninh thị nhắc với Diệp Trường Huân việc này, Diệp Trường Huân nhủ mảy mủn nửa ngày mới nói: "Chuyện trong triều không phải một hai lời là có thể nói rõ được, tình thế hiện tại, ta không thể dễ dàng giúp hẳn, cũng không thể bỏ đá xuống giếng. Lễ tế tổ năm nay là đại sự, ngay cả hoàng đế cũng không thể không đi, nếu không sẽ bị người ta mắng là bất hiếu."

Ninh thị nghe vậy liền hiểu ý: "Vậy hôm khác ta sẽ mời đệ muội sang đây cùng thương lượng, tết năm nay sẽ trở về tổ trạch tế bái."

Cuối cùng đã quyết định, năm nay Diệp gia đại tế, Nhị phòng và Tam phòng đều sẽ trở về.

A La nghe tin này, trong lòng có chút vui sướng, bởi vì nàng là nữ tử, không cản trở về tế tổ, đến lúc đó sẽ không có ai quản thúc nàng.

Trong núi không lão hồ, hầu tử xưng đại vương, nếu nàng muốn ra ngoài chơi đùa hay đi xem hội chùa, trong nhà ai dám ngăn cản nàng?

Nghĩ vậy, A La ngày ngóng đêm mong nhanh đến tết. Một ngày lại một ngày, cuối cùng đã đến tết, nào ngờ Tam phòng về tế tổ, để Diệp Thanh Huyền qua Nhị phòng, hai tỷ muội cũng tiện chiều cố lẫn nhau.

A La chẳng có vẻ gì là không vui, nàng còn nghĩ, hai tỷ muội cùng đi xem hội chùa không phải càng thú vị hơn sao?

Đợi đến khi Diệp Thanh Huyền qua bên này, hai tỷ muội gặp nhau, tất nhiên cực kỳ thân thiết, vui vẻ.

Diệp Thanh Huyền xem xong phòng A La, không khỏi chắc lưỡi khen: "Tam tỷ tỷ, phòng của người đúng là quá tốt!"

Dù sao cũng xuất thân hầu môn, chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng nhìn thấy heo chạy, Diệp Thanh Huyền tất nhiên nhìn ra, từ cái bình sứ và lư hương bằng ngọc đến các gia cụ nội thất trong phòng A La tồn không biết bao nhiêu bạc đó!

A La biết phụ thân mình có tích góp được chút của cải, không nói đầu xa, chỉ nói vài năm nay mẫu thân liên tục mua thêm cửa hàng là đã tồn không biết bao nhiêu bạc rồi, nội thất trong phòng nàng đã sớm dùng quen, dĩ nhiên chưa từng để ý.

Bây giờ nghe Diệp Thanh Huyền nói nàng mới giật mình phát hiện, vậy là từ lúc ra khỏi Diệp phủ ra ở riêng, cuộc sống hằng ngày của Diệp Thanh Huyền không thể so với lúc trước đi?

"Cũng chẳng còn cách nào, ta nghe nương nói, phụ thân bây giờ là Binh bộ thị lang, bạn bè đồng僚 thường mang theo gia quyến đến chơi, phòng của nữ nhi khuê các luôn phải bài trí xa hoa một chút, nếu không sẽ bị người ta chê cười."

Diệp Thanh Huyền nghe vậy mới tỉnh ngộ, thì ra là phòng má giả làm người mập? Nàng liền không nhắc lại nữa, thân thiết bàn luận với A La về hội chùa ngày tết.

Những ngày không bị cha mẹ quản thúc trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến mừng một đầu năm, ở trong nhà cũng có thể nghe được tiếng cười nói rộn rã ngoài ngõ tư đường, tiếng chiêng trống rạo ràng.

Hai tỷ muội hết sức hưng phấn, đầu tiên là dựa theo kế hoạch, lôi kéo ma ma và nha hoàn, nói hôm nay cha mẹ không ở nhà, lại là ngày tết, mọi người bận rộn suốt một năm cũng nên nghỉ ngơi một chút, uống rượu chơi bài thỏa thích một phen, sau đó còn mang hết đồ nhắm và trái cây sấy mà hai người đã tích tiền túi mua trước đó ra.

Mọi người ăn uống chơi đùa vô cùng náo nhiệt, A La và Diệp Thanh Huyền đã trù tính kỹ càng, trước tiên sẽ để hai tiểu nha hoàn chuốc say hai vị ma ma.

Đợi đến khi tất cả đều ngà ngà say, A La và Diệp Thanh Huyền nháy mắt với nhau, lấy cớ buồn ngủ muốn về phòng nghỉ trước, chờ ma ma và bọn nha hoàn tiếp tục đi uống rượu, chơi bài, hai người liền lén lút thay quần áo nha hoàn chạy ra ngoài từ cửa sau.

Vừa chuẩn ra sân, hai người liếc nhìn nhau, cười ha hả.

Đời này, chuyện điên cuồng nhất cùng lắm chỉ thế này thôi.

Hai người nắm tay cùng đi, lúc đầu còn dè dặt cẩn thận, cho đến khi ra ngõ tư đường nhón nháo, các đại cô nương, tiểu tức phụ bán đủ các loại hoa tự làm, nông dân vội vã đẩy xe rạo ràng, có người ăn mặc phú quý, có xe ngựa, cổ kiệu, nối liền không dứt, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng pháo nổ, ảo thuật, làm xiếc, náo nhiệt cực kỳ.

Lúc này trời đã bắt đầu ấm áp hơn, hai tiểu cô nương đang ở độ tuổi xinh đẹp nhất, không cần son phấn mà da trắng như ngọc, không cần lông mi giả hay trang sức trâm cài, chỉ cần cười một cái đã lộ ra tư thái nữ tử phong tình vạn chủng.

Hai tỷ muội tất nhiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ ngân lượng, hết nhìn đông lại nhìn tây, mua bao nhiêu là đồ chơi mới lạ, ngay cả bộ đồ chơi chày gỗ đập bóng của con nít cũng thu hết vào túi, còn tìm cho mình một lý do rất đường hoàng: "Đây là mua cho Diệp Thanh Việt! Nhất định hắn cũng sẽ thích!"

Đáng thương Diệp Thanh Việt chỉ luôn có hứng thú với đao kiếm chứ chưa từng chơi mấy loại đồ chơi con nít này, đang cẩn thận theo sau phụ thân và ca ca chuẩn bị tề tễ, bỗng nhiên hất xì một cái, dẫn đến ánh mắt khiển trách của mọi người.

Hắn quệt mũi, hắn cũng rất ủy khuất a.

Cuối cùng, hai tỷ muội mỗi người đeo một cái túi to, đi đường có chút mệt mỏi, A La bắt đắc dĩ vén sợi tóc trên trán đánh mồ hôi ướt nhẹp: "A Huyền, hay là chúng ta trở về đi? Sắp không công nổi nữa rồi."

Diệp Thanh Huyền thở hỏn hển nói: "Về sớm như vậy, buổi tối còn có hoa đăng đó, chúng ta không đi xem sao?"

Lâu lắm mới được ra ngoài, cứ trở về như vậy thì không tận hứng.

"Hay là vậy đi, ta biết một quán trà, nó ở đối diện Như Ý lâu, chúng ta qua đó bao một sương phòng, nhân nhả tự tại uống trà ăn trái cây, ngắm cảnh, chờ lát nữa lại đi xem hoa đăng, thế nào?"

Hai tỷ muội dĩ nhiên ăn nhip với nhau, A La lập tức dẫn Diệp Thanh Huyền xuyên qua đám đông đi về hướng Như Ý lâu.

Đáng tiếc, ngày thường không dễ gì được ra ngoài, mà dù ra ngoài thì cũng ngồi xe ngựa, lại có nha hoàn đi theo, đã khi nào tự vác túi vải đi bộ đâu?

"Quán trà kia rốt cuộc ở đâu a?" Diệp Thanh Huyền nhin không được hỏi.

A La cũng bắt đắc dĩ: "Hắn là ở ngay phía trước, đi thêm chút nữa đi."

Trong quán trà Phúc Thiên, Tiêu Kính Viễn đang cầm ly trà uống thì đúng lúc nhìn thấy tiểu cô nương công một túi vải to, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Hắn đã ngồi đó nhìn thật lâu, nàng và một tiểu cô nương khác loay hoay trong đám người, đi tới đi lui, chốc lát đi hướng đông, chốc lát lại đi hướng tây.

Ngồi đối diện hắn là Lưu Hân, hiện giờ đã là thái tử, thân phận khác xa lúc trước nhưng tính tình lại chẳng hề thay đổi.

"Người rót cuộc đang nhìn cái gì? Ta thấy, các nàng hắn là lạc đường rồi, chẳng lẽ người không thể từ trên trời giáng xuống giúp các nàng? Người biết cái này gọi là gì không? Chính là anh hùng cứu mỹ nhân!"

Tiêu Kính Viễn nhấp một ngụm trà, nhìn phía dưới lầu, căn bản không thèm để ý lời vị thái tử điện hạ mới nhậm chức kia nói.

Lưu Hân không phục, thở dài: "Người a, đúng là làm quang côn (độc thân) quá lâu, căn bản không hiểu được lòng nữ nhân!"

Tiêu Kính Viễn lạnh lùng liếc hắn một cái.

Lưu Hân vẫn nói tiếp: "Ta và người không giống nhau, bên cạnh ta không thiếu nhất chính là nữ nhân, mỗi ngày bị nữ nhân vây quanh, ta đương nhiên hiểu rõ trong lòng nữ nhân đang nghĩ gì!"

Lưu Hân và Tiêu Kính Viễn bằng tuổi nhau, năm nay đều 26, chẳng qua, Lưu Hân là đệ tử hoàng thất, mười sáu tuổi đã thành thân, mười bảy tuổi đã có trường tử Lưu Dĩ, sau đó lại nạp thiếp, cưới trắc phi, quả thật là châu ngọc vây quanh.

Tiêu Kính Viễn nghe Lưu Hân dong dài một lúc, cuối cùng chỉ đơn giản phun ra một câu: "Ta có thể thanh tịnh một lúc không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Tường An

"Thanh tịnh?" Lưu Hân nhìn hắn bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Người muốn thanh tịnh cũng được a, vậy ta lập tức đi a, nhưng chẳng lẽ lại bỏ mặc một mình người ngồi đây uống trà lạnh sao? Người cũng không xem lúc này là lúc nào, chính là thời điểm bước sang năm mới đi? Ta đường đường là thái tử lại lén lút chạy tới đây uống trà lạnh với người, ta là vì ai chứ?"

"Tuổi người cũng không nhỏ, hai mươi sáu rồi, nhĩ tử nhà người ta đều đã có thể làm thơ, còn người thì sao, nhĩ tử của người ở nơi nào?"

Tiêu Kinh Viễn bị Luru Hân lái nhải có chút nhức đầu, hấn xoa xoa mi tâm: "Nói ngắn gọn đi."

Luru Hân nhướn mày, đắc ý nhìn Tiêu Kinh Viễn: "Chuyện này thật ra rất đơn giản, nếu người là nam nhân thì liền nhanh chóng chạy xuống lầu, đi qua cười híp mắt nói với tiểu cô nương, A La a, sao người lại cồng cái bao lớn như vậy? Đang muốn đi đâu? Ca ca xách đồ giúp người, lại dẫn người đi!"

Hắn nói xong liền xòe tay ra: "Nếu như nàng đáp ứng, chuyện liền thành công!"

Tiêu Kinh Viễn đen mặt: "Ta không phải tay ăn chơi đùa giỡn nữ tử nhà lành."

Nếu thật sự nói mấy lời này, nghe thế nào cũng cảm thấy không ổn.

Luru Hân nghe vậy, lại bày kế khác: "Nếu người không muốn nói cũng được, vậy thì xuống lầu, làm bộ như vô tình gặp nhau, tốt xấu gì cũng để cô nương người ta nhìn thấy người, nàng thấy người, chẳng lẽ còn có thể không nói chuyện với người? Đến lúc đó người liền yên lặng xem kỳ biến đi!"

Tiêu Kinh Viễn nhấp một ngụm trà, nước trà đã lạnh, đắng chát.

"Được." Hắn có vẻ khó khăn gật đầu, xem ra chỉ có thể như vậy.

"Ha ha, cuối cùng cũng thông suốt rồi!" Luru Hân đẩy hấn: "Đi thôi, đi nhanh đi, đừng để con vịt nấu chín còn bay!"

Tiêu Kinh Viễn cứng nhắc đứng dậy chuẩn bị xuống lầu, nhưng vừa bước ra cửa thì nghe Luru Hân "Di" một tiếng.

"Tiểu cô nương đã xảy ra chuyện!" Kế tiếp liền nghe Luru Hân kinh hô.

Tiêu Kinh Viễn vội vàng xoay người nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Diệp Thanh Huyền không biết sao đập trúng một khối đá vụn, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Bên cạnh, A La tất nhiên nhanh chóng vron tay ra đỡ, hai tỷ muội liền muốn té xuống.

Tiêu Kinh Viễn nhú mày, tính toán nhảy xuống.

Kỳ thật ngã một chút cũng không có gì, chẳng qua, tiểu cô nương yêu kiều mảnh mai, lại không chịu được ủy khuất, nói không chừng nằm ở đó khóc nhè thì sẽ rất khó coi.

Nhưng thời điểm hấn bước chân lên song cửa sổ định nhảy xuống, thân thể đột nhiên cứng đờ.

A La không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Nàng và Diệp Thanh Huyền chỉ vì một khối đá vụn và suýt ngã sấp mặt.

May mắn thời điểm máu chốt có người tốt bụng đỡ nàng, nàng thuận thế kéo luôn Diệp Thanh Huyền.

Đến khi đứng vững, nàng ngước mắt qua thì thấy một lam y thiếu niên.

Thiếu niên này chừng mười bảy mười tám tuổi, mày rậm mắt to, da ngăm đen, nhìn có chút quen mắt.

A La cẩn thận ngắm nhìn mới nhớ ra, người này là thứ tử của Ngu tướn quân đương triều, tên là Ngu Tử Thắg, bởi vì có sức lực khỏe vô cùng nên người ta thường gọi là Ngu Thiên Quân.

Người này tính tình sang sắg, hiếu khách, võ công cũng tốt, sau này sẽ theo Ngu tướn quân ra sa trường lập quân công, được phong tướn, có địa vị trong triều.

Ngu Thiên Quân làm người ngay thẳng, không có tâm cơ gì, vốn dĩ nhìn thấy hai cô nương suýt té ngã liền tiến lên đỡ giúp mà thôi, ai ngờ vừa nhìn liền không thể dời mắt.

Tiểu cô nương mặc thanh y vải bố giống như nữ nhĩ thường dân, nhưng dung mạo thanh nhắ, thanh khiết như đóa sen mới nở, dịu dàng như nước.

Nếu là người bình thường, dù có muốn ngắm cô nương người ta thì tốt xấu gì cũng biết che giấu, vụng trộm mà nhìn, nhưng vị Ngu Thiên Quân này căn bản không thèm nhìn trộm, trực tiếp nhìn cô nương người ta chăm chăm, mắt cũng không nháy.

Cuối cùng, đừng nói A La bị nhìn có chút không chịu nổi, ngay cả Diệp Thanh Huyền bên cạnh cũng nhịn không được ho khan một tiếng: "Vị công tử này, vừa rồi thật sự cảm ơn người, nếu không sợ là hai tỷ muội chúng ta đều té ngã rồi!"

Ngu Thiên Quân được nhắc nhở, rốt cuộc hồi phục tinh thần, "ngô" một tiếng, mặt đỏ tía tai: "Không sao không sao, không cần khách khí, không cần khách khí..."

Đời trước, khi gặp người này thì nàng đã gả chồng rồi, trong bữa tiệc Tiêu gia chiều đãi tân khách cũng chưa từng trải qua trường hợp như vậy.

"Vừa rồi ít nhiều nhờ có công tử, xin hỏi cao danh quý tách công tử?"

Thật ra nàng có ý muốn kết giao, vị này về sau địa vị bất phàm, quen biết nhiều thêm một người còn tốt hơn là không biết ai.

"Tại hạ họ Nguru, tên Nguru Từ Thắng, mọi người hay gọi ta là Nguru Thiên Quân, cô nương cứ bảo ta Thiên Quân là được." Nguru Thiên Quân thành thật mang hết cả đại danh nhũ danh ra.

A La nghe không khỏi bật cười, nàng đương nhiên nhìn ra vị Nguru Thiên Quân này có chút ý tứ với mình.

Ngẫm lại, mình đối với vị hôn phu tương lai cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, quá đẹp, quá có tài, gia thế quá tốt cũng chưa chắc đáng tin.

Nguru Thiên Quân gia thế không tính là quá tốt, về phần tướng mạo, ngoại trừ đen một chút thì cũng coi là đoan chính, mấu chốt là không có tâm cơ, tính tình tốt, nhìn có vẻ là một nam nhân biết thương vợ.

Nếu về sau có thể gả cho người này cũng không hẳn là không thích hợp.

A La cười nói: "Thì ra là Nguru công tử a, tiểu nữ họ La, tên Thanh Diệp, đa tạ công tử ra tay cứu giúp."

Diệp Thanh Huyền nghe liền tròn tròn mắt, thầm nghĩ sao tỷ tỷ lại thay tên đổi họ, sau mới hiểu, Diệp Thanh La đảo ngược thành La Thanh Diệp.

"Thì ra là La cô nương, hạnh ngộ, hạnh ngộ!" Nguru Thiên Quân ôm quyền nói.

Dưới lầu, một đôi tỷ muội được anh hùng cứu mỹ nhân, hơn nữa còn tình chàng ý thiếp thân thiện trò chuyện, nhưng cảnh tượng này rơi vào mắt Luru Hân và Tiêu Kính Viễn tất nhiên có chút không thoải mái.

"A!" Luru Hân nghiêng răng nghiêng lợi vỗ ngực liên tục: "Một cơ hội tốt như vậy, vô duyên vô cớ bị người khác đoạt mất! Hắc tiểu tử này từ đâu ra a! Sao không biết tốt xấu vậy chứ!"

"Là Tam công tử nhà Nguru tướng quân, Nguru Thiên Quân." Tiêu Kính Viễn thính giác tốt, trí nhớ cũng tốt, đã sớm âm thầm ghi tạc hắc tiểu tử chường mắt kia trong lòng.

"Thì ra là nhi tử Nguru gia, không được, hôm nào ta phải nói chuyện với hắn một chút, hỏi hắn quản giáo nhi tử kiểu gì mà để nhi tử rảnh rỗi chạy ra ngoài đùa giỡn nữ tử từ nhà lành!"

"Thôi, yên lặng xem kỳ biến đi." Dứt lời, Tiêu Kính Viễn bình tĩnh ngồi xuống, ngoài miệng thì thản nhiên nói như vậy nhưng ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi bóng hình xinh đẹp dưới lầu.

Luru Hân hơi gấp gáp nhưng nhìn Tiêu Kính Viễn như vậy, nhất thời cảm thấy mình giống như thái giám bên cạnh Hoàng đế, đúng là lo lắng suông. Hắn đường đường là thái tử, về sau cũng sẽ làm Hoàng đế, ở đây thay người khác gấp cái gì? Vì thế hắn chỉ có thể tận lực kiềm chế lại.

Lát sau lại thấy A La nói gì đó với Nguru Thiên Quân, Nguru Thiên Quân còn chỉ về hướng bên này, rồi hai bên cáo từ.

Nguru Thiên Quân rời đi, A La nắm tay muội muội đi về phía trà lâu.

Luru Hân thấy vậy, nhíu mày, lập tức gọi thuộc hạ tới nhỏ giọng phân phó một phen.

Đối với ánh mắt chất vấn của Tiêu Kính Viễn, hắn chỉ ha hả cười nói: "Không có việc gì, cứ làm theo ta phân phó, thiết kế bố cục."

Đáng thương A La và Diệp Thanh Huyền vừa vào trà lâu liền bị báo là hết phòng.

"Thật không đúng dịp, hôm nay khách quá đông, hiện tại đã hết phòng riêng."

"Này..." hai người nhìn nhau, không ngờ trà lâu này dịp năm mới còn cung không đủ cầu.

Nhìn bộ dáng thất vọng của hai vị cô nương, chưởng quầy hòa khí thương lượng: "Chúng ta còn một phòng ở bên này, là của một vị gia đã đặt trước, bây giờ sợ là không đến. Hay là hai vị cô nương cứ chấp nhận dùng phòng đó trước?"

"Nếu vị khách kia đến thì chúng ta phải làm sao?" Diệp Thanh Huyền không rõ hỏi.

"Nếu vị gia kia đến, tiểu nhân lại thương lượng với vị gia kia."

Nghe vậy, hai tỷ muội nhìn nhau một cái, gật đầu: "Được, cứ làm vậy đi."

Vì thế, đợi đến khi hai tỷ muội vào phòng ngồi, Lưu Hân lập tức sai thuộc hạ kéo vách ngăn lưu ly bên cạnh cửa sổ xuống.

Thì ra giữa hai gian phòng có một tấm ngăn song gỗ chạm rồng gọi là quý lưu ly, có thể tùy tiện kéo lên kéo xuống được, cũng có thể nhìn thấy động tĩnh phòng bên cạnh.

Thiết kế này thật ra là để những quan to quý nhân đến uống trà, hạ nhân đi theo sẽ ngồi trong phòng bên cạnh, ngăn cách bằng một cửa sổ lưu ly di động, vừa tư mật, lại có thể gọi hạ nhân hầu hạ.

Đáng thương A La và Diệp Thanh Huyền không hiểu, hai tỷ muội vừa ngồi vào ghế, gọi trà, bỗng nhiên thấy bên cạnh có một song cửa sổ chạm rồng, phía bên kia rõ ràng có người.

A La vừa nâng mắt nhìn liền bắt gặp hồng y nam tử bên kia cũng nhìn về phía này.

"A..."

Bốn mắt nhìn nhau, nàng lập tức thất kinh, đứng bật dậy!

Đời này, chuyện vui sướng nhất và hoang đường nhất chính là hôm nay có thể lên chạy ra ngoài chơi, đón năm mới!

Vì sao cổ tình xảy ra chuyện này, đừng phải người quen... còn cổ tình là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Editor: Tường An

Sau giây phút bối rối ban đầu, A La miễn cưỡng trấn định lại, vội vàng cười cười, gật đầu với Tiêu Kính Viễn. Tiêu Kính Viễn thấy nàng như thế liền thu hồi tầm mắt, nâng tay gọi người tới kéo cửa kính lưu ly lên.

Tuy như vậy sẽ không nhìn thấy Tiêu Kính Viễn nhưng A La vẫn cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí còn thấp thòm lo âu, căn bản là đứng ngồi không yên.

Dù sao hôm nay là mình lên lút chuồn ra ngoài, phụ thân mà biết, không biết sẽ tức giận trách phạt mình thế nào.

Bên cạnh, Diệp Thanh Huyền đương nhiên cũng nhìn thấy Tiêu Kính Viễn, vừa nhìn nàng không khỏi đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu nhìn chén trà nhỏ mạ vàng trên bàn.

Đợi đến khi cửa sổ được kéo lên, hai người lắng nghe động tĩnh, phát hiện cửa kính này có thể cách âm, căn bản không nghe được động tĩnh phòng bên cạnh, cuối cùng mới yên tâm.

Diệp Thanh Huyền nhích lại gần, nhỏ giọng nói vào tai A La: "Người vừa rồi nhìn rất quen mắt, không phải là Tiêu Thát gia sao?"

"Ân, đúng vậy."

Vừa nghe, mặt Diệp Thanh Huyền đỏ như tôm hấp: "Nghe nói vài năm trước hấn vốn muốn định thân, ai ngờ đột nhiên lại đi biên cương, vô duyên vô cớ làm hỏng hôn sự, bây giờ đã trở về, không biết hôn sự này tính thế nào?"

Trong đầu A La đang ảo não vì bị Tiêu Kính Viễn bắt gặp, làm gì có tâm tư nghĩ đến hôn sự của hấn.

"Ai biết được, dù sao cũng là nam nhân, có lớn tuổi một chút vẫn có thể tìm một nữ tử trẻ tuổi!"

Lời này người nói vô tình người nghe có tâm, thật ra ý A La muốn nói, nữ nhân hai mươi bảy tuổi không dễ tìm được hôn sự thích hợp, có tìm cũng chỉ có thể giá làm kẻ thất, nhưng nam nhân thì khác, tùy tiện tìm nữ tử trẻ một chút vẫn rất dễ.

Nhưng Diệp Thanh Huyền nghe lại giật mình, trong lòng vạn loại tư vị.

Trong ba phòng Diệp gia, Đại phòng kế thừa tước vị gia nghiệp, Nhị phòng là phụ thân A La, Diệp Trường Huân mấy năm nay làm quan cũng như cá gặp nước, duy chỉ có Tam phòng, thật sự là tiền không có, người cũng chẳng có ai, chỉ dựa vào chút gia sản được phân mà sống qua ngày, tuy không đến mức nghèo khổ nhưng so với lúc còn ở tổ trạch Diệp gia thì đúng là không bằng.

Gia cảnh ngày càng sa sút, đối tượng kết thân đương nhiên cũng kém hơn trước kia, hiện giờ Tam phòng cũng bắt đầu lo lắng hôn sự của con cái, chỉ có

thể ngóng trông dựa vào Nhị phòng để tìm cho con mình một hôn sự tốt.

Diệp Thanh Huyền còn nhỏ, nghe mẫu thân mình khuyến khích về sau thường xuyên qua lại với A La, lấy lòng Nhị bá mẫu, nhân cơ hội tìm một hôn sự tốt.

Lúc này nhìn thấy một nhân vật như Tiêu Kính Viễn, mười bảy tuổi đã lập chiến công, được phong hầu, tuy mấy năm nay luôn ở biên cương phòng thủ nhưng người biết nội tình đều hiểu rõ, An Nam Vương lấy được ngôi vị hoàng đế, không thể không có công của hắn.

Huống hồ, ai cũng biết giao tình giữa hắn và thái tử điện hạ, thậm chí có người còn nói, hắn hai mươi bảy tuổi mà vẫn chưa thành hôn là vì đoạn tụ với thái tử.

Diệp Thanh Huyền mặc kệ đoạn tụ hay không đoạn tụ, hơn nữa nàng cũng không tin.

Nàng đã tính rồi, Tiêu Kính Viễn hơi lớn tuổi nhưng lại quyền cao chức trọng, tiền đồ vô lượng. Suy đi tính lại, nàng cảm thấy nếu mình có một vị hôn phu như vậy, sau này sẽ không phải sầu lo gì nữa, Tiêu Kính Viễn cũng có thể về ở trong nhà, giúp đỡ Tam phòng Diệp gia.

Nghĩ vậy, nàng cắn môi, ngượng đỏ mặt, hôm nay ra ngoài chơi có thể gặp được hắn, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, bất luận thế nào cũng phải chào hỏi vài câu, nói không chừng Tiêu Thất gia có thể sẽ nhớ kỹ nàng.

Đúng lúc này, tiểu nhị mang trà lên, Diệp Thanh Huyền vừa thưởng thức trà vừa hỏi A La: "Một khi người cách vách là Tiêu Thất gia, vậy chúng ta cũng nên qua chào hỏi một chút chứ?"

"Chào hỏi gì, trốn còn không kịp đấy!" Vừa dứt lời, A La đột nhiên nhớ tới chuyện nhờ Tiêu Kính Viễn tìm thần y, không biết đã có manh mối gì chưa, hẳn là mình nên tìm cơ hội hỏi một chút?

"Tỷ tỷ, nếu đã gặp, ta cảm thấy chúng ta nên thoải mái trò chuyện, nếu cứ một mực thủ lễ nam nữ thụ thụ bất thân thì quá cổ hủ đi. Chúng ta cũng đi nữ học đọc sách vài năm, nhớ rõ lời phụ tử nói, Minh hoàng lập ra nữ học không phải để dạy nữ tử tam tòng tứ đức mà vì để nữ tử có thể mở mang kiến thức. Người xem, có không ít nữ tử chưa gả cũng dạo chơi bên ngoài, trong số đó cũng không hẳn chỉ có nữ tử nhà dân thường!"

A La uống một ngụm trà, đáng đến le lưỡi.

"A Huyền a, người nói quá có đạo lý, tỷ tỷ thật sự tin phục, không bằng người đi qua đó chào hỏi Tiêu Thất gia đi, như vậy cũng không sợ bị người ta nói cô nương Diệp gia lễ nghĩa không chu toàn!"

"A..." Diệp Thanh Huyền vừa nghe liền cúi đầu xuống: "Không được a, một mình ta, ta không dám."

A La đặt chén trà xuống, ai thán: "Người không dám, cho rằng ta dám sao?"

Mỗi lần gặp Tiêu Kính Viễn, nàng cứ như chuột thấy mèo, đặc biệt là thời điểm lão chuột làm việc gì sai, càng hận không thể co đầu rút cổ không muốn mèo nhìn thấy/

Diệp Thanh Huyền cúi đầu vò khăn tay, trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc khẽ cắn môi, hạ quyết tâm nhỏ giọng lầu bầu: "Trưởng nữ của Minh hoàng, A Mạn công chúa nhìn trúng tôn tử của Thái Phó đương triều ở Ngự hoa viên, từng bước theo đuổi, sau này hai người thành thân thuộc, được coi là một chuyện tình đẹp."

"Ân?" A La kinh ngạc nhìn đường muội của mình: "Vậy thì sao? Người thế nào?"

Nàng có chút không hiểu nổi.

Bởi vì nàng cảm thấy Tiêu Kính Viễn là đồng lứa với trưởng bối của nàng, mà Diệp Thanh Huyền là muội muội nhỏ tuổi hơn nàng, hai người kia đứng chung một chỗ?

A La đồng tình nhìn Diệp Thanh Huyền: "Nếu như người có can đảm đó thì không ngại thử xem."

Diệp Thanh Huyền bị tỷ tỷ nhìn thấu tâm sự, mặt mũi đỏ bừng, nhưng vẫn đứng lên nói: "Ta cũng không có nhiều cơ hội, đây là cơ hội hiếm hoi mà ta có thể nắm bắt, Tam tỷ tỷ, người không hiểu."

A La quả thật không hiểu lắm.

Theo suy nghĩ của nàng, hai tỷ muội bọn họ chỉ hơn kém nhau nửa tuổi mà thôi, đúng là độ tuổi muốn định thân, nhưng cho dù muốn tìm đối tượng cũng phải tìm một người thành thật, đáng tin.

Tỷ như vị Ngưu Thiên Quân kia, về sau cũng đường đường là nhất phẩm Đại tướng quân, tính tình hàm hậu thành thật, lại sợ vợ, hơn nữa, huynh đệ Ngưu gia hòa thuận, nếu thật sự gả qua, cuộc sống cũng sẽ thoải mái.

Vô duyên vô cớ tìm một nam nhân lớn hơn mình nhiều tuổi, không biết sẽ mất tự nhiên cỡ nào.

Không nói đâu xa, chỉ cần hắn xụ mặt xuống, giáo huấn người một câu, người sẽ cảm thấy thế nào? Chẳng phải tương đương với việc tìm cho mình thêm

một phụ thân sao!

Diệp Thanh Huyền lúc này không biết làm sao, một cô nương nói trắng ra như vậy đã ngượng ngùng lắm rồi, chỉ u oán liếc A La một cái liền chạy đi.

A La vẫn chống cằm suy nghĩ một lát, nhũu mày, không khỏi hơi bận tâm vị muối muối này.

Nói cho cùng đều là người Diệp gia, nếu Diệp Thanh Huyền thật sự có tâm với Tiêu Kính Viễn, nàng cũng có thể giúp một chút.

Triều đại đã từng có hai vị nữ đế, cho nên tư tưởng đối với nữ tử cũng khoan dung hơn, nếu đề cập với cha mẹ rằng mình có ý trung nhân, tuy không hẳn là thể diện nhưng cũng không đến mức khiến người ta chê cười.

Nghĩ vậy, nàng có tâm thay Diệp Thanh Huyền tính toán, lập tức bình tâm tĩnh khí nghe lên cuộc nói chuyện bên phòng cách vách.

Nào ngờ, không biết có phải nàng nghe quá muộn hay không, đứng lố tai lên nửa ngày cũng không nghe được tiếng Diệp Thanh Huyền nói chuyện với Tiêu Kính Viễn mà chỉ nghe thấy đủ loại tiếng động trong trà lâu.

Có người thương lượng mua bán, có quan viên đút lót, còn có người đang yêu đương vụng trộm, thanh âm gì cũng có, duy chỉ không có mấy thanh âm mà nàng quen thuộc.

Cau mày nửa ngày, nàng không khỏi cân nhắc, chẳng lẽ đã rời đi rồi? Phòng cách vách căn bản không có người?

Nàng lại lắng nghe động tĩnh bên kia, nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy gì.

Do dự một lát, nàng rút cuộc đứng dậy, đi tới chỗ cửa sổ, cực kỳ cẩn thận đẩy ra từng chút từng chút một, ý đồ xem tình hình phòng bên.

Tiêu Kính Viễn biết vì sao Lưu Hân lừa tiểu cô nương kia đi, là vì tạo cơ hội cho hắn.

Nhưng hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Hắn muốn nghe ngóng động tĩnh bên kia, có điều trà lâu này cách âm thật sự quá tốt, cố gắng nửa ngày cũng không nghe thấy gì.

Tâm tình có chút buồn bực, hắn bưng chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Trà vừa lạnh vừa chất, so với trà nóng còn đáng hơn.

Hắn đặt chén trà xuống, chuẩn bị đứng dậy.

Đúng lúc này, cửa sổ lưu ly bị kéo xuống, lộ ra một đôi mắt to tròn dòm qua.

Giống như một chú chim non trong tổ nhẹ nhàng rướn cao đầu đánh giá cái thế giới mới mẻ xa lạ này, nàng tròn tròn mắt, cẩn thận dè dặt nhìn về phía này.

Nàng vừa nhìn thấy hắn liền khựng lại, ngốc một lát, vội vàng khép cửa sổ.

Cửa sổ lưu ly đóng kín, yên tĩnh không tiếng động.

Hắn bỗng nhiên muốn cười.

Nào ngờ, thời điểm hắn tính đứng dậy, cửa sổ lần nữa bị đẩy ra.

Lần này, nàng đẩy hết cửa sổ ra, sau đó cười lấy lòng nhìn hắn, yêu kiều nói: "Thất thúc, thật trùng hợp, người cũng tới đây uống trà a?"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng như vậy, nhướn mày, càng buồn cười hơn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

"Ân, đến uống trà cùng bằng hữu." Dứt lời, hắn vươn tay sờ sờ chén trà, mặc dù đó là chén trà không, nhưng hắn vẫn nâng lên, đặt bên môi: "Sao người lại ở đây? Thậm chí bên cạnh còn không mang theo ma ma hay thị nữ nào?"

A La chớp chớp mắt, vẻ mặt thành khẩn: "Cha mẹ, ca ca và đệ đệ của ta đều đi tổ trạch rồi, ta là nữ hài nhi, không cần tế tổ cho nên không đi. Bọn ma ma nha hoàn trong nhà đều uống rượu chơi bài, ta và muối muối quá nhàm chán nên muốn đi xem hội chùa."

"Phải không?" Tiêu Kính Viễn nhũu mày, nhân nhật nói: "Nếu đã để người ở nhà thì cũng nên có hộ vệ che chở. Hôm nào gặp được Diệp huynh, ta sẽ nhắc nhở hắn chuyện này."

"Đừng... Thất thúc, người đừng như vậy!" A La kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Editor: Tường An

Nếu Tiêu Kính Viễn thật sự nói cho phụ thân, dù xưa nay phụ thân cưng chiều nàng cỡ nào, chỉ sợ cũng sẽ giáo huấn nàng một trận, cảm tức mấy tháng mới bỏ qua!

Tiêu Kính Viễn nâng mắt nhìn nàng: "Vì sao không?"

A La thấy hần thân nhiên hỏi mình như vậy, không khỏi muốn khóc, rũ đầu xuống, nói: "Ta, ta lên chạy ra ngoài..."

"Lên chạy ra?" Tiêu Kính Viễn cầm chén trà, thanh âm càng bình tĩnh: "Nếu thế ta càng nên báo cho Diệp huynh biết. Ngươi đường đường là thiên kim nhà Bình bộ thị lang mà dám không mang theo hạ nhân, cùng đường muội chạy tới trà lâu này, nếu để người khác biết thì còn ra thế thống gì?"

A La muốn roi nước mắt.

Nàng chợt nhớ vừa rồi Diệp Thanh Huyền còn có ý với nam nhân trước mắt, vọng tưởng muốn kết thân với hần.

Thật sự nên kéo Diệp Thanh Huyền lại đây nghe một chút nam nhân kia giảng đạo lý nề nếp, giống như cha người ta, không, thậm chí như ông nội người ta vậy, mở miệng thế thống, ngậm miệng quy củ!

Nếu Diệp Thanh Huyền nghe được, để xem nàng ấy còn dám muốn kết thân với nam nhân này không?

"Thất thúc..." nàng biết hiện tại nói thế nào đều là mình không đúng, chỉ đành làm bộ đáng thương, kéo dài ngữ điệu: "Thất thúc tuyệt đối không thể nói cho cha ta biết, nếu cha biết e là sẽ đánh gãy chân ta."

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấy bộ dáng nàng là chẳng chực khóc.

Kỳ thật hần cũng không thật sự muốn nói với Diệp Trường Huân, có điều nhìn bộ dáng nàng lén lút như kẻ trộm, nhịn không được muốn đùa nàng mà thôi.

"Nếu vậy..." Hần rũ mắt, nói một nửa thì ngừng.

"Thất thúc, cầu ngươi đừng nói cho cha ta, nếu không, đời này ta muốn ra cửa một lần cũng khó khăn!"

Hần nâng mắt nhìn ánh mắt cầu xin của tiểu cô nương, chậm rãi nói: "Yên tâm, ta sẽ không nói."

Chỉ đợi một câu này, A La thở phào một hơi.

"Thất thúc, cảm ơn ngươi."

"Đúng rồi, chuyện Kha thần y, ta đã hỏi thăm, hần có việc gấp phải rời khỏi Trung Nguyên, sợ là vài ngày nữa mới trở về."

"Cái này... không quan trọng, chỉ cần hần có thể trở về, đến lúc đó lại mời hần chữa mắt cho ca ca ta đi!" A La nhớ năm mình 15 tuổi, Kha thần y từ hải ngoại trở về, xuất hiện tại Yên Kinh.

Hiện tại xem ra, đời này và đời trước cũng không khác nhau mấy.

"Còn một việc nữa...." Tiêu Kính Viễn rút cuộc cũng bình tĩnh thông dong nhắc đến việc mình muốn nói nhất.

"Cái gì?"

"Vừa rồi ở dưới lầu, ta thấy ngươi suýt nữa té ngã?"

A La không ngờ Tiêu Kính Viễn nhìn thấy cảnh đó, nói vậy, hần đã sớm nhìn thấy mình? Minh và Diệp Thanh Huyền lạc đường, chật vật đi loanh quanh chỗ ngã tư đường, hần đều nhìn thấy hết?

Vậy mà hần chỉ ngồi trên lầu xem náo nhiệt, không hề có ý ra tay giúp đỡ?

A La cắn môi, lườm hần một cái, nhỏ giọng ai oán: "Phải."

Tiêu Kính Viễn bị ánh mắt úy khuất kia nhìn, có chút đau lòng, hần im lặng chốc lát, vẫn hỏi tiếp: "Ta thấy có một vị thiếu niên cứu ngươi, là ai vậy?"

A La cúi đầu: "Là Tam công tử nhà Ngưu tướng quân, Ngưu Thiên Quân."

Nàng đột nhiên nghĩ, hẳn là Ngưu tướng quân và Tiêu Kính Viễn có quen biết, liền ngẩng đầu nhìn qua: "Thất thúc biết người này?"

"Ân, có nghe nói."

"Hắn đúng là tốt vô cùng, chẳng những đỡ chúng ta khỏi ngã, còn chỉ đường cho chúng ta, nếu không phải trong nhà hắn có việc gấp, sợ là còn muốn đưa chúng ta đến trà lâu này nữa đó."

A La quả thật cảm thấy Ngưu Thiên Quân không tệ, chỉ hơi đen một chút, nhưng nàng cũng không quá để ý vấn đề này, nam tử hần đại trượng phu cần gì trắng trẻo như vậy?

"Phải không?" ngữ khí Tiêu Kính Viễn hơi cứng nhắc, nhìn A La: "Hắn và ngươi tuổi tác xấp xỉ nhau?"

"Đúng a!" A La thân nhiên đáp, lại nghĩ, nếu như Ngưu Thiên Quân kia thật sự có ý với mình, không biết cha mẹ nghĩ thế nào, có thích thiếu niên da ngăm đen này không?

Tiêu Kính Viễn ngược mắt nhìn A La đứng bên kia khung cửa sổ, bóng dáng nữ hài nhi mềm mại xinh đẹp phẳng phất như một bức tranh mỹ nhân khêu các.

Hắn đương nhiên biết Ngưu Thiên Quân kia, tuy còn trẻ nhưng võ công khá tốt, hắn và phụ thân của Ngưu Thiên Quân cũng là bạn tốt, từng gặp vài lần, có chút thương thức thiếu niên này.

Nhưng bây giờ nghĩ tới Ngưu Thiên Quân kia, trong lòng hắn không biết là tư vị gì.

"Thất thúc?" A La rốt cuộc phát hiện bầu không khí có gì đó không đúng, nàng hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên, tò mò đánh giá thì thấy Tiêu Kính Viễn trầm mặc, ánh mắt thâm trầm không biết đang nghĩ gì.

"Ngưu Thiên Quân kia..." Tiêu Kính Viễn chậm rãi nói từng chữ.

"Ân?" A La không hiểu, Ngưu Thiên Quân làm sao, vì sao khi nhắc tới Ngưu Thiên Quân, hắn dường như mất hứng? Hay là phụ thân của Ngưu Thiên Quân và hắn có khúc mắc gì?

"...Tùy tiện lấy một nam nhi Tiêu gia ra so, đều mạnh hơn hắn gấp trăm lần."

Nghẹn nửa ngày, cuối cùng Tiêu Kính Viễn dùng một phương thức phức tạp uyển chuyển biểu đạt, vô tình hạ thấp tình địch của mình.

Đáng tiếc, lời này quá uyển chuyển, cho nên A La hoàn toàn không nghe ra ý tứ trong đó.

"Thất thúc, lời này không đúng rồi..." A La không tiện trực tiếp phản bác hắn, đành phải nhỏ giọng lầu bầu: "Cách đây vài ngày ngươi đã nói thế nào? Ngươi nói, tuy Tiêu Vĩnh Hân tướng mạo xuất chúng nhất trong các huynh đệ, tài trí hơn người, nhưng dù sao cũng còn trẻ, tính tình có chút quái gở, còn nói tất cả mọi người thích cũng không hẳn là thích hợp với mình..."

Nàng nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ ý ngươi không phải là cháu ngươi cũng có điểm không tốt sao, hôm nay lại nói tốt cho cháu mình."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhất thời không nói gì.

Một lúc sau, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực đè nén, huyết thái dương phát đau.

"Tùy ngươi đi." ngữ khí hắn chợt lạnh lùng.

Dù sao, hắn tuyệt đối không cho phép nàng gả cho tên thiếu niên ngăm đen kia.

"Vậy... nếu không có việc gì nữa, ta đi xuống trước, vừa rồi đường muội còn ở bên cạnh, mới chớp mắt đã chạy đi đâu mất." A La không tiện nói thẳng thật ra đường muội mình chạy đi tìm Tiêu Kính Viễn.

"Ngươi không cần lo lắng, nàng rất an toàn."

"Vừa rồi ngươi gặp nàng?"

"Phải. Vừa rồi nàng theo Thái tử điện hạ ra ngoài, hình như muốn đi xem hội chùa." Tiêu Kính Viễn căn bản không có tâm tư để ý vị đường muội kia muốn đi xem cái gì.

"Xem hội chùa?" A La nhất thời nhướng mày: "Nàng thế nhưng cùng Thái tử điện hạ đi hội chùa?"

Tiêu Kính Viễn không nói.

Sau chốc lát kinh ngạc, A La cũng có chút bất đắc dĩ: "Ta và nàng cùng ra ngoài, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta biết làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, Thái tử không phải lão hồ, sẽ không ăn thịt người."

Một tiểu nha đầu như vậy, Thái tử điện hạ cũng không đến mức có hứng thú, chẳng qua chỉ lừa nàng ra ngoài mà thôi.

A La cúi đầu, nghĩ cũng đúng.

Nàng cũng nhìn ra, vị đường muội này một lòng muốn tìm một nhà khá giả, có lẽ cảm thấy Tiêu Kính Viễn không có khả năng nên tính chuyển sang Thái tử?

"Vậy ta chỉ có thể đi dạo hội đèn lồng một mình?" nếu đi một mình, trong lòng nàng ít nhiều cũng hơi buồn.

"Người quá tùy hứng." Tiêu Kính Viễn thấy nàng còn nhớ tới hội đèn lồng, không khỏi bất đắc dĩ, "Ta phái người hộ tống ngươi đi."

Thời điểm hần cẩn thận tỉ mỉ nói ra lời này, hai tai hơi phấp phồng.

"Như vậy có thể chứ?" A La có chút không dám tin.

"Dù sao ta cũng không thể bỏ mặc ngươi đi một mình, lỡ như xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với phụ thân ngươi?" Tiêu Kính Viễn nói ra một lý do rất đáng hoàng.

"Ân, cũng đúng..."

A La không ngờ, hần nói phái người hộ tống nàng, nhưng thật ra là đích thân hần dẫn nàng đi.

"Thất thúc, nếu ngươi bận rộn thì cứ tùy tiện phái hai thị vệ đi cùng ta là được rồi."

Nàng nhớ rõ, sáng sớm hôm nay hần là bách quan lên triều, sau đó cùng thiên tử đi tế tổ, xong xuôi, các văn võ bá quan lại trở về, bái tế tổ tiên nhà mình.

Vì sao hần rảnh rỗi vậy?

"Nên bái tế đều đã bái tế hết rồi." có điều, hần không muốn lãng phí thời gian cho những lễ nghi phiền phức kia, dứt khoát đi ra, nào ngờ gặp phải Thái tử điện hạ cùng chung chí hướng cũng chạy ra ngoài, thế là hai người liền trốn vào trà lâu uống trà.

"Vậy là tốt rồi, cảm ơn Thất thúc." Miệng nói cảm ơn nhưng trong lòng lại nghĩ, người này không thú vị như thế, nếu hần đi cùng, mình tất nhiên không thể tự do thoải mái, không biết còn bị giáo huấn thế nào đấy.

"Lúc này thấy ngươi vác cái bao lớn như vậy, đã mua cái gì?" Tiêu Kính Viễn không biết trong lòng A La đã thờ dài buồn rầu, ngược lại nhớ tới cái bao lớn mà lúc trước nàng chặt vật cồng đi.

"Chỉ là một ít đồ chơi nhỏ mà thôi." A La đỏ mặt, ngượng ngùng không thừa nhận đó là mua cho mình, chỉ nói: "Cho Thanh Việt chơi, còn có đồ cho cha mẹ và ca ca."

Nàng tự dót vàng lên mặt mình, tỏ vẻ là một nữ nhi hiếu thuận, một tỷ tỷ sẵn sàng đệ đệ.

"Hội đèn lồng buổi tối còn có rất nhiều đồ chơi mới lạ." Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên nhìn thấu tâm tư nàng, chậm rãi nói.

"Có những thứ gì vậy?"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nôn nóng muốn biết kia, bờ môi cường nghị thoáng ý cười, nhàn nhạt nói: "Ăn, chơi, mặc, dùng, ngươi muốn cái gì đều có hết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Editor: Tường An

"Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ, phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ."

Đây là hai câu thơ thi nhân tiền triều nói về hội hoa đăng Yên Kinh.

A La đã từng đọc câu thơ này, cũng từng xem hội hoa đăng, nhưng hôm nay mới cảm thấy hai câu thơ này miêu tả quá đúng.

Trời đêm đầy sao, đèn đuốc rực rỡ, A La và Tiêu Kính Viễn cùng đi dạo, quan sát thịnh cảnh Yên Kinh mỗi năm một lần.

Nam tử bên cạnh, hồng y ngọc đai (mặc áo đỏ, đeo thắt lưng nam ngọc), phong thái hơn người, giờ đây lại cùng nàng đi dạo trên ngã tư đường, yên lặng ngắm Yên Kinh phồn hoa rực rỡ.

Ban đầu nàng có chút sợ hãi, sợ hấn bất chợt quay đầu nói chuyện gì, lại sợ hấn răn dạy mình không biết lễ nghi chạy ra ngoài chơi, cho nên mỗi hành động đều thật cẩn thận, nhưng sau đó mãi ngắm hoa đăng, dần dần quên đi thân phận của hấn.

Đúng lúc này, một chiếc lồng đèn tuần mã được treo lên cao chừng mấy chục trượng, không biết ai có tay nghề tinh xảo như vậy, đèn tuần mã lúc đầu bất động, đợi đến khi lên cao lại bốn vó phi giương, đuôi ngựa phiêu đăng, bồm ngựa cũng tản ra ánh lửa màu trắng.

Trong đám đông liên tục vang lên tiếng sợ hãi than, A La cũng nhìn đến ngáy ngốc, vỗ tay khen ngợi: "Thật đẹp!"

Thời điểm con người ta vui vẻ thường sẽ cần có người chia sẻ, nàng vừa cảm thán vừa vô thức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy gió thổi bay sợi tóc đen nhánh phất qua gương mặt hấn, dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, đôi mắt kia lộ ra tia tình cảm nàng nhìn không hiểu.

Nàng hơi kinh ngạc, muốn nhìn kỹ lại thì bất chợt chuỗi hoa đăng bên cạnh sáng lên, ánh sáng làm nàng hơi lóa mắt, đợi đến khi nhìn lại lần nữa thì đôi mắt kia đã tĩnh lặng như nước.

Trong lòng nàng có chút mờ mịt.

Cứ cảm thấy, dường như tại một góc nào đó trong trí nhớ, đã từng có một đôi mắt như vậy nhìn nàng.

"Làm sao?"

Bởi vì lồng đèn quá dài, mọi người chen chúc đi theo khiến chỗ này vốn ít người cũng trở nên đông đúc chật chội, hấn càng lúc càng gần sát vào nàng, còn giang tay bảo vệ nàng khỏi bị va chạm.

Hấn tiến lên hai bước, tóc nàng cơ hồ muốn đụng vào ngực hấn.

Hấn rất cao, thậm chí còn cao hơn phụ thân một chút, mà nàng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, vóc người nhỏ nhắn, chỉ tới vai hấn thôi.

Bờ vai hấn rất rộng, lồng ngực rất dày, hiện tại đứng trước mặt nàng, khí tức nam nhân hùng hậu mang theo nhiệt khí phả vào mặt, tựa như một bức tường ngăn cách nàng khỏi đám người nhốn nháo giữa đầy trời hoa đăng, cũng bao phủ nàng trong hơi thở nóng bỏng kia.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn hấn, lại cơ hồ không dám nhìn thẳng vào mắt hấn mà chỉ nhìn cằm, nhỏ giọng nói: "Ta, ta muốn nói, hoa đăng vừa rồi thật đẹp mắt..."

"Ân, rất đẹp." Thanh âm hấn khàn khàn, tỏ vẻ tán đồng.

Nàng nhìn cằm hấn lên xuống, đường cong cường tráng, còn mơ hồ có vài dấu vết lưu lại sau khi cạo râu.

"Người nhất định là đang trêu ta, có phải người cảm thấy chẳng có gì đẹp mắt hay không." A La suy đoán lung tung, bởi vì nàng cảm thấy Tiêu Kính Viễn không yên lòng, căn bản không nhìn hoa đăng kia.

"Không, ta thấy rất đẹp." Hấn cố chấp nhấn mạnh.

"Vây..." A La chớp chớp mắt, muốn kéo hấn qua nhìn hoa đăng, nào ngờ đúng lúc này, chiếc lồng đèn bỗng nhiên nóng lên, đám người chung quanh vội vã sợ hãi tránh né tứ phía, một tốp người vọt về phía bên này.

"A..." tình huống xảy ra bất ngờ, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, có một lực lượng khổng lồ phía sau lưng, giống như bị lốc xoáy cuốn bay ra ngoài.

Đợi đến khi xung quanh an tĩnh lại, nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục tinh thần thì nhận ra mình được hấn ôm ra ngoài.

Cánh tay mạnh mẽ kiên cố ôm chặt eo nàng, nửa người nàng cơ hồ tựa sát vào ngực hấn.

Lòng ngực hấn không giống nàng, không giống đệ đệ Thanh Việt, thậm chí cũng không giống phu quân Tiêu Vĩnh Hân kiếp trước, nó vừa săn chắc vừa có độ co giãn, lại nóng bỏng vô cùng.

Nàng thậm chí cảm thấy mình là một khối đường, bị hấn nướng đến mức muốn hòa tan trước ngực hấn, mềm nhũn không có khí lực.

Nàng vừa đau lại vừa nóng, ngẩn ngơ nhìn lồng ngực hần đang phập phồng kịch liệt.

Vì thế lúc này nàng mới chợt nhận ra mình đang dán chặt vào người hần, thân thể cũng theo hô hấp của hần mà run rẩy.

"Thất, thất thúc..." nàng muốn tránh thoát, nhưng lại không có khí lực, chỉ có thể nhỏ giọng lắp bắp: "Ta, ta..."

Nhất thời, A La không nói nên lời, cũng không biết mình muốn nói cái gì.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn tiểu nữ tử trong lòng, đôi mắt nàng thanh thuần quyến rũ, ngượng ngùng bất đắc dĩ, cánh môi kia như đóa anh đào hồng nhuận, muốn nói lại nói không nên lời.

Hần biết nàng tâm hoảng ý loạn, bởi vì lúc này, ngực nàng đang dán sát vào ngực hần.

Hần có thể cảm nhận được thân thể nàng run rẩy bất an khi lần đầu tiếp xúc với nam nhân xa lạ, đó là sự ngượng ngùng theo bản năng của nữ tử.

"Ân?" Kỳ thật, nàng nói cái gì cũng không quan trọng, hần chỉ muốn nhìn nàng nói chuyện, muốn nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia khép mở.

Nếu không, hần thật sự không thể khống chế được bản thân, nhìn không được cúi đầu hôn cái miệng nhỏ kia, hung hăng chà đạp, giày vò.

Nam nhân "Ân" một tiếng phảng phất như rượu ngon vậy, dù không có ý tứ gì khác nhưng lại khiến mặt A La càng thêm nóng bỏng.

Trong đầu âm một cái, chợt nhớ lại một chuyện đời trước.

Khi đó nàng còn rất trẻ, mười bốn mười lăm tuổi đã gả cho Tiêu Vĩnh Hân, ngày lễ tết Tiêu lão tổ tông sẽ để nàng và tỷ muội Tiêu gia cùng nhau chơi đùa.

Ngày ấy chẳng biết vì sao, nàng và các tỷ muội Tiêu gia chơi trốn tìm, thấy động tĩnh phía sau rừng cây, nàng cho rằng Tiêu Vĩnh Hân trốn ở đó, cố ý để nàng tìm được, lập tức vui sướng nhào qua.

Động tác của nàng quá nhanh, cứ như vậy ngã vào ngực người nọ.

Sau đó mới biết là nhầm người.

Bởi vì người nọ cao lớn hơn Vĩnh Hân, cũng rắn chắc hơn, khiến mũi nàng đau nhức ê ẩm.

Chuyện cũ tái hiện, A La đột nhiên cảm thấy bất an, ra sức tránh thoát cánh tay của hần, lớn tiếng nói: "Đau quá!"

Tiêu Kính Viễn thấy khuôn mặt nàng từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, nghi hoặc hỏi: "Làm sao? Đau ở đâu?"

A La che khuôn mặt nóng bừng, căn bản không dám nhìn Tiêu Kính Viễn, con ngươi xoay một vòng liền bị phần, ủy khuất nói: "Mặt đau!"

"Mặt đau?" Tiêu Kính Viễn nhíu chặt mày, ánh mắt thân thiết: "Sao mặt lại đau?"

Kỳ thật A La vốn đỏ mặt, có điều bây giờ nàng nói mặt đau, hần vừa hỏi, nàng nhất thời cảm thấy hai má có hơi ửng ửng đau thật.

Nàng nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn cảm hần một chút, cuối cùng hiểu ra.

"Đều tại râu của ngươi!" Nàng ủy khuất lên án.

"Râu của ta?" Tiêu Kính Viễn nghi hoặc khó hiểu, hần không có râu mà, nam tử ở triều đại này chưa đến 40 tuổi thì sẽ không để râu, cảm hần rất sạch sẽ a!

"Đúng, chính là râu của ngươi!" A La vươn ngón tay trắng nõn chỉ vào cảm hần: "Râu quá cứng, đâm vào mặt ta."

Dứt lời, nàng hơi nghiêng mặt cho hần nhìn chỗ bên má hơi đau.

"Hình như là vậy." Tiêu Kính Viễn chỉ thấy hai má nàng lộ ra vài vết hồng hồng, thật giống những đóa Tiểu Thương Lan nở rộ.

Vốn dĩ hần cũng có cảm giác gì, nhưng giờ nhìn thấy mới nhớ, vừa rồi vội vàng che chở nàng, cảm hần dường như có cọ vào một chỗ mềm mại, không ngờ chính là mặt nàng.

Nghĩ vậy, hần nhất thời cảm thấy chỗ dưới cằm mình còn lưu lại mùi hương thơm ngát.

A La bĩu môi, cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu: "Đều tại mặt ngươi quá cứng rắn."

Cùng là mặt, vì sao hần lại không việc gì còn nàng thì đau muốn chết, ôm mặt đứng đó khó chịu.

"Vậy ta liền đi mua thuốc mỡ cho người bôi?" Tiêu Kính Viễn thật sự không nghĩ đến, hắn che chở nàng mà lại tổn thương nàng, hơn nữa còn là vì mấy cọng râu cần bản đã cạo sạch trên cằm?

"Không cần..." Thật ra A La chỉ oán trách chút thôi, chủ yếu là để che dấu sự ngượng ngùng của mình: "Chờ ngày mai là tốt rồi, không sao."

"Vậy người còn muốn xem hoa đăng không?" Hắn cẩn thận hỏi.

"Không xem, hình như trời hơi lạnh rồi..." nàng cũng không nỡ cứ như vậy đi về, nhưng đúng lúc này có một làn gió thổi qua làm thấy hơi lạnh.

Tâm tư Tiêu Kính Viễn đều ở trên người A La, đương nhiên nhìn ra ý nghĩ của nàng, lập tức cầm cánh tay nàng, nói: "Đi, theo ta qua đây."

Cánh tay A La bị hắn nắm có chút đau, nàng nhủ mảy nhưng vẫn nhẫn nhịn, nhỏ giọng hỏi: "Thất thúc, người làm gì vậy?"

"Có thứ này có người xem, đi theo ta."

Lúc nói chuyện, hắn đã kéo nàng đi qua ngã tư đường, tới trước một tiệm may, có điều tiệm này đã đóng cửa rồi.

"Nơi này căn bản không mở cửa, đợi qua năm mới người ta mới buôn bán!" lúc này không phải thời điểm mua quần áo nha!

Nào ngờ nàng vừa dứt lời, cửa tiệm liền mở ra, chuông quầy thò đầu ra xem, thấy là Tiêu Kính Viễn thì lập tức cung kính mời vào.

Tiêu Kính Viễn dẫn A La vào trong ngôi, một lát sau chuông quầy mang tới một cái áo choàng.

A La vừa thấy chiếc áo kia, hai mắt sáng lên, cơ hồ không dám tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Editor: Tường An

Li xi đầu năm lấy hên nha mọi người ^ _ ^

A La bị Tiêu Kính Viễn dẫn tới tiệm may, vốn chỉ nghĩ tùy tiện tìm một chiếc áo phủ thêm, không đến phải chịu lạnh mà thôi, không ngờ chuông quầy cầm ra một kiện áo choàng khiến nàng lắp bắp kinh hãi.

Đây là một chiếc áo choàng lông điều màu trắng, mềm mại cực kỳ, dưới ánh đèn còn lấp lánh tơ vàng, hoa mỹ dị thường, quả thật có phần tương tự chiếc áo choàng lông lần trước Tiêu Kính Viễn khoác.

Chẳng qua, áo choàng của Tiêu Kính Viễn chỉ có phần viền là lông điều thôi, còn cái này toàn bộ là lông điều hết!

Dù A La không có kiến thức cũng biết chiếc áo này giá trị xa xỉ, người bình thường làm sao có được, trong lòng không khỏi thấp thỏm, sau khi kinh hi liền ủ rũ, ngửa mặt nói với Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, y phục này là?"

"Không phải người lạnh sao?" Giọng Tiêu Kính Viễn mang vẻ đương nhiên.

"Này... đúng là ta có hơi lạnh, nhưng mà mặc cái này, có ổn không?"

"Vì sao, người không thích?" Tiêu Kính Viễn rõ ràng thấy vẻ kinh hi trong mắt nàng khi nhìn chiếc áo lông điều tơ vàng kia.

Hắn thích nhìn nàng vui mừng, giống như bảo thạch tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười vô tư hồn nhiên của nàng, hắn cam tâm tình nguyện làm bất cứ điều gì, huống chi chỉ là một chiếc áo choàng lông điều tơ vàng.

A La mím môi, dò mắt nhìn chuông quầy đang đứng một bên.

Có vài lời, nàng ngại nói thẳng.

Tiêu Kính Viễn nâng tay, chuông quầy biết điều lập tức lui xuống.

A La nhìn Tiêu Kính Viễn, nhỏ giọng nói: "Cái áo choàng này quá quý giá, không phải người bình thường có thể có, ta vốn lên cha mẹ chạy ra ngoài chơi,

cha mẹ mà biết nhất định sẽ phạt nặng, bây giờ đột nhiên mặc chiếc áo này về, ta cũng không thể nói là tùy tiện mua ở ngã tư đường hay ở một tiệm may nào đó được."

Nàng nói xong, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, ánh đèn trong phòng khá tối, phải nhờ ánh đèn hoa đăng bên ngoài mới nhìn thấy một bên khuôn mặt kiên nghị, nhưng không thấy rõ ánh mắt của hắn.

Nghĩ nghĩ, nàng đành giải thích tiếp: "Cho dù ta có thể mua áo choàng này thì cũng tốn không ít bạc, cha mẹ nhất định sẽ hoài nghi lai lịch số bạc đó, trong nhà chưa bao giờ để ta thiếu thốn thứ gì, đồ trang sức, tơ lụa, dược liệu bổ dưỡng... nương đều an bài cho ta, tiền tiêu vặt hằng tháng ba lượng, vẫn là cha thương ta nên có ý cho nhiều, cho dù ta tích góp năm ba năm cũng chưa chắc đủ tiền mua chiếc áo này."

Tiêu Kính Viễn im lặng mãi nửa ngày.

Hắn tự nhận là luôn suy xét chu toàn, nhưng quả thật không nghĩ đến nữ nhi khuê các được chiều chuộng trong tay cũng không có nhiều bạc.

Hắn từ nhỏ đã trí tuệ hơn người, trước mười ba mười bốn tuổi không cần dùng bạc, sau đó thì ra biên cương, chỗ đó là nơi tiếp giáp giữa ba quốc gia, ngư long hỗn tạp, xung đột không ngừng, cho nên có rất nhiều cách để kiếm bạc.

Có thể nói, mỗi lần đánh thắng trận lại đoạt được không ít vật quý hiếm, chẳng qua chỉ nộp lên trên một phần, còn lại dùng làm quân lương, hoặc mọi người chia nhau, đây đều là chuyện mọi người đều ngầm hiểu mà không nói ra.

Đến khi lớn hơn một chút, hắn được phong hầu bá tướng, được ban thưởng rất nhiều, tiền bạc hàng năm thu vào đếm không hết.

Bạc, đối với hắn mà nói chỉ cần tùy tiện vung tay.

Ngày đó thấy bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt áo choàng của hắn, còn khen lông điêu tơ vàng thật đẹp, hắn liền có ý sai người đi biên cương vơ vét, tìm không biết bao nhiêu lông điêu tơ vàng mới làm được một cái áo choàng như vậy.

Muốn tìm một cơ hội đưa cho nàng, chỉ mong nàng vui vẻ mà thôi.

Ngờ đâu nàng căn bản không dám nhận.

Hơn nữa, nàng còn nhỏ tuổi nhưng nói chuyện rất có đạo lý.

Thật lâu sau, Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu cô nương buồn rầu trước mắt, cười khẽ nói: "Không sao, nếu ngươi thích, ta sẽ bảo chương quỳ cất đi, hôm nào có cơ hội sẽ đưa đến cho ngươi."

Cơ hội? Cơ hội gì?

Giữa hắn và nàng có thể cơ hội gì?

A La chợt nhớ một năm kia, hắn đưa ngũ sắc phù chính bỏ hư hoàn cho nàng, vì vậy mà gây ra hiểu lầm, nàng còn có ý đề cập chuyện này với hắn đấy.

Tiêu Kính Viễn bất giác một tia nghi hoặc trong mắt A La, nhất thời cũng hiểu suy nghĩ trong lòng nàng.

Trong mắt người ngoài, hắn và cha nàng vai vế ngang nhau, nàng thậm chí gọi hắn là Thất thúc.

Cách biệt thân phận như vậy, dù nói thế nào hắn cũng không thể đưa những thứ tiểu cô nương thường dùng cho nàng.

Hắn đưa cái gì cho nàng đều không danh chính ngôn thuận.

Đáy mắt Tiêu Kính Viễn lóe qua tia tối tăm, hắn nhìn chằm chằm tiểu cô nương cúi đầu ngượng ngùng, hô hấp dần nặng nề.

A La dĩ nhiên nghe được, nhĩ lực của nàng vốn rất tốt, trong phòng lại yên tĩnh, sao nàng có thể không nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của nam nhân kia được.

Loại âm thanh này, nàng đã từng nghe thấy ở chỗ Tiêu Vĩnh Hân vào đêm đó...

Nàng dùng sức cắn môi, nín thở, tim nhện không được đập nhanh hơn, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Ngay tại thời khắc khiến thần kinh nàng căng như dây đàn này, hoa đăng bên ngoài bỗng nhiên vụt tắt, kèm theo đó là tiếng đám người thờ dài.

Trong phòng một mảnh tối đen, yên tĩnh.

A La nghe được tiếng hô hấp của mình mới biết mình khản trương cỡ nào.

Đến lúc này, nàng làm sao còn giả ngu được nữa, một nam nhân che chở nàng như vậy, tặng cho nàng lễ vật quý giá, còn có thể là ý tứ gì...

Tiêu Kính Viễn, cái người khiến nàng sợ hãi, người nàng vốn nên gọi là Thất thúc, là thúc thúc của phu quân đời trước thế nhưng có ý với nàng?

Tiếng hô hấp nặng nề quanh quẩn bên tai, khí tức nam nhân cơ hồ bao phủ nàng khiến nàng hít thở không thông, toàn thân cứng ngắc, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Nàng có chút kinh hoảng, sợ hãi sẽ làm cái gì.

Hắn... nghĩ thế nào...

"A La." Trong bóng đêm, nam nhân rót cuộc lên tiếng, thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Hắn trực tiếp gọi khuê danh của nàng mà không phải gọi nàng là Tam cô nương.

Thanh âm kia bao hàm nồng đậm khát vọng, là âm điệu mà chỉ khi nam nhân ở trên giường mới có thể phát ra.

Trong lòng A La như bị búa tạ nện vào, nàng nín thở, chờ đợi lời nói kế tiếp của hắn.

"A La, người có từng nghĩ tới, ta từng tuổi này..."

Dù sao cũng có kỳ rất nhiều, hắn nói lời này thật ra chỉ thử thăm dò, sợ dọa đến nàng.

Nàng vẫn luôn gọi hắn là Thất thúc, lỡ như dọa nàng sợ hãi, chạy mất thì sao?

Lúc này, căn bản không cần hắn nói tiếp, nàng đã biết hắn muốn nói cái gì.

Trong lòng nàng hoảng sợ vô cùng, tất cả những biểu hiện dị thường của hắn đêm nay giống như trăm sông ngàn núi mãnh liệt ập về phía nàng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng và thất thúc của phu quân đời trước sẽ có loại quan hệ này.

Bằng bất cứ giá nào, nàng đều sẽ trốn tránh hắn.

"Tuổi Thất thúc làm sao?" chớp mũi nàng lăm lăm mồ hôi, đột nhiên ngắt lời hắn, ra vẻ ngây thơ nói: "Tuổi Thất thúc không phải rất tốt sao? Cha từng nói với ta, trong số đồng liêu cùng lứa, duy chỉ có Thất thúc xuất sắc nhất, cha mặc cảm không bằng."

Một câu này xem như chặn hết những lời Tiêu Kính Viễn có khả năng nói ra.

Vì thế, hắn biết nàng hiểu ý hắn, hắn cũng đã hiểu ý nàng.

Trong bóng đêm, hô hấp Tiêu Kính Viễn cơ hồ ngừng lại, im lặng một lúc lâu mới dần dần tìm về tri giác.

Hắn bỗng cười nói: "Phụ thân người khen nhầm."

Nàng trực tiếp đặt hắn ở vị trí trưởng bối, so hắn với cha nàng.

Tiểu cô nương nhìn ngốc nghếch, thật ra rất thông minh.

- -----

Lúc Tiêu Kính Viễn đưa A La về nhà thì trời đã rất khuya, nhớ tới tới Diệp Thanh Huyền, không biết nàng ấy hiện tại thế nào? Lại nghĩ đến những chuyện ở tiệm may, mặt A La không khỏi nóng lên, đầu ngón tay khẽ run.

Lén lút đi vào từ cửa sau, dựa vào thính giác nhạy bén của mình né tránh thị vệ, giống như kẻ trộm chạy về tới phòng mình.

Nằm trên giường, trái tim nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, phảng phất như mọi áp lực đều hoàn toàn biến mất.

A La nghiêng tai lắng nghe, Diệp Thanh Huyền đang ở phòng bên cạnh, nhẹ giọng thăm thì với thị nữ, nghe ý tứ trong đó, dường như nàng ấy cùng Thái tử điện hạ đi xem hội hoa đăng.

Diệp Thanh Huyền không có việc gì, nàng cũng yên tâm, liền nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao ngủ được, nhắm mắt lần qua lần lại, bên tai đều là tiếng hô hấp nặng nề của Tiêu Kính Viễn, lay động lòng nàng.

Nam nhân, nam nhân... nam nhân ban đêm lực đạo mạnh mẽ... đầu óc nàng chỉ toàn là cái này.

Tay A La run lên, che hai má nóng bừng, kinh hoàng mở mắt ra.

Nàng làm sao vậy, vẫn chưa tới 15 tuổi, đây là tư xuân sao?

Tiêu Kính Viễn lớn tuổi như vậy, lại là trưởng bối, là người Tiêu gia, ngấm lại là không thể nào!

Nói thì nói vậy nhưng vừa nhắm mắt lại, trong đầu nàng vẫn là nam nhân kia.

Cánh tay kiên cường hữu lực của nam nhân kia ôm chặt vòng eo tinh tế của nàng, lồng ngực rắn chắc nóng bỏng của nam nhân dán sát vào bộ ngực mềm mại của nàng, khí tức nam nhân phả lên da thịt nàng, râu hắn đâm vào má nàng đau rát.

Đây đều là những thứ chưa bao giờ có khi ở cùng Tiêu Vĩnh Hân.

Thân thể nữ tử mười bốn tuổi ngây ngô, trước ngực có chút đau mỗi, hai cái đùi cũng theo bản năng khép chặt lại, che đi một chỗ hơi ả ả ngứa.

Trong đầu không ngừng nhớ lại tình cảnh ở tiệm may, tâm tình sợ hãi, kinh hoàng, thấp thỏm, lại có chút mong đợi.

Mong đợi cái gì? Nàng đòi trước đã từng gả rồi, nhưng cũng không dám thừa nhận.

Rõ ràng đây là chuyện xấu hổ cỡ nào, tiến thêm một bước chính là vực sâu vạn trượng, nhưng nàng lại không không chế được.

Siết chặt nắm tay, A La cắn môi, liều mạng ức chế không cho mình nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ kia.

Đúng lúc đó, chỗ nào đó bỗng nhiên trào ra một cỗ nóng ướt.

A La ngây ngốc nửa ngày, rốt cuộc nhận ra, hình như kinh nguyệt lần đầu của nàng tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn biết hôm nay mình đã nóng lòng, lỗ mông.

Vốn không nên vội vã như vậy, dù sao nàng vẫn còn rất nhỏ, rất nhiều chuyện vẫn chưa hiểu, nhưng đêm nay, trong tiệm may mờ tối, tĩnh lặng không người, nàng giống như đóa Tiểu Thương Lan tản ra hương thơm say lòng, nhu thuận đứng trước mặt hân.

Hắn đã hai mươi sáu tuổi rồi, trước nay bên cạnh chưa từng có người hầu hạ, lúc ở biên cương, đám người xung quanh đi tìm việc vui, hân cũng luôn thờ ơ.

Là vì không nhìn nổi những nữ tử tầm thường kia, cũng là vì giữ mình trong sạch, không thích mấy chuyện cầu thả kia, nhưng chủ yếu là hân cho rằng định lực và sự kiềm chế của mình đủ tốt, nhất định sẽ không bị nữ nhân mê hoặc.

Nhưng vào đêm nay, tất cả định lực và sự kiên trì xưa nay đều sụp đổ.

Có lẽ thân thể nàng đụng vào lòng mình quá mềm mại, cho nên dễ dàng xao động lòng hân, gọi lên dục vọng muốn chiếm hữu, có lẽ hương thơm của nữ tử đối với khí tức của hân quá mức xa lạ, thế cho nên hân dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Dĩ nhiên cũng có thể là ánh đèn hoa đăng quá đẹp, không gian chung quanh mờ tối, tất cả dễ dàng gọi lên nhu cầu của một nam tử trưởng thành lâu nay vẫn chôn giấu quá sâu đến mức ngay cả bản thân hân cũng không biết.

Hân mở miệng thăm dò, muốn hỏi cái nhìn của nàng đối với độ tuổi của mình.

Nhớ tới chuyện này, Tiêu Kính Viễn siết chặt chén trà trong tay.

Hân đương nhiên hiểu hành vi của mình đêm nay quả thật rất giống một con hổ núp trong bóng tối nhìn chăm chăm con mồi, lấy lòng nàng, dụ dỗ nàng, cuối cùng không kiềm chế được mà phóng ra, lại bị nàng nhẹ nhàng nói một câu mà quân lính tan rã.

Tất cả đều là giả tượng mà thôi, kỳ thật trong mắt nàng, mình chỉ là một trưởng bối.

Muốn đưa một cái áo choàng lông điều cũng phải cố kỵ ánh mắt mọi người.

Không biết trầm mặc bao lâu, Tiêu Kính Viễn thông thả ngẩng đầu lên, nhìn quanh căn phòng mình, rốt cuộc tìm được một chiếc gương đồng.

Với tay cầm lấy, hân cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt mình trong gương.

Hắn là người rất ít khi soi gương, nhưng hắn nhớ rõ, thời niên thiếu cũng từng được người khác khen mày kiếm tuấn lãng, anh tư ngời ngời, nói hắn rất có phong phạm của phụ thân lúc còn trẻ.

Sau này lớn hơn một chút, hắn lập chiến công hiển hách, được phong hầu bá tướng, không còn ai khen hắn dễ nhìn nữa, mọi người chỉ khen hắn là thiếu niên anh hùng, tiền đồ tương lai vô hạn, thậm chí khê hắn văn võ song toàn, là rường cột nước nhà.

Hắn nhú mày nhìn khuôn mặt góc cạnh trong gương mà không khỏi nghi hoặc.

Tại sao sau khi lớn lên thì không có ai khen hắn dễ nhìn nữa?

Là hắn thật sự già đi, hay là chiến công, tiền đồ của hắn quá xán lạn, cho nên không ai dám khen hắn dễ nhìn?

Đúng lúc này, lão nhân Tiêu Chấn hầu hạ bên cạnh hắn mang nước trà vào.

Tiêu Chấn cũng coi như nhìn hắn lớn lên, hiện tại đã hơn năm mươi tuổi.

"Thất gia, làm sao trẻ thế này mà người vẫn chưa ngủ?"

Tiêu Chấn vừa nói xong liền hoảng sợ: "Gia, người làm sao?"

Thì ra là, hắn nhìn thấy Tiêu Kính Viễn bàn tay đầy máu cầm gương đồng, hai mắt phấp phấp nhìn chăm chăm vào gương.

Máu trên tay hắn dính đầy gương đồng, nhuộm đỏ ống tay áo hắn.

Nhưng lúc này Tiêu Kính Viễn đầu thêm đề ý đến Tiêu Chấn, chỉ nhìn chăm chăm bộ dáng mình trong gương, không ngừng nhớ lại biểu cảm của tiểu cô nương khi nói về tuổi của mình.

Hắn rất già sao?

"Thất gia..."

Máu, gương đồng, ánh mắt đăm đăm... Tiêu Chấn khó tránh khỏi liên tưởng đến mấy chuyện quỷ dị.

Thanh âm của hắn hơi run rẩy, bộ dáng già thế này, nhìn thế nào cũng giống trùn trùn a?

Ái ngờ, đúng lúc này Tiêu Kính Viễn lại lên tiếng, hỏi Tiêu Chấn: "Có phải ta rất già không?"

Tiêu Chấn vừa nghe, nhất thời sợ tới mức ngã quỵ xuống đất.

Gia mới hai mươi sáu tuổi, là độ tuổi hào hoa phong nhã, tiền đồ lên như điều gặp gió, sao lại nghĩ rằng mình đã già chứ?

Này, chắc không phải là có tai họa gì chứ!!!

- - - - -

A La đang đắm chìm trong cảm giác ngượng ngùng, khát vọng, giây phút không chịu nổi, không ngờ đột nhiên lại có kinh nguyệt lần đầu.

Lập tức gọi bọn nha hoàn không uống rượu vào giúp xử lý, tắm rửa thỏa đáng, cuối cùng còn dặn dò nàng phải chú ý một số chuyện.

A La đương nhiên đều biết, nhưng nàng vẫn nghiêm túc lắng nghe.

Đêm đó, Lỗ ma ma thấy cô nương nhà mình trưởng thành, tất nhiên vui mừng, liền ngủ cùng A La. Bởi vì bà uống hơi say nên liên miên cần nhắc nói rất nhiều.

A La nằm nghe, cuối cùng trong đầu không còn Tiêu Kính Viễn nữa, dần dần ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau dậy ăn sáng, A La thấy mặt Diệp Thanh Huyền ửng đỏ, liền tìm cơ hội hỏi chuyện đêm qua.

Diệp Thanh Huyền xấu hổ cắn môi, ngại ngần nửa ngày mới nói: "Vị Tiêu Thất gia kia, ta căn bản không nói được câu nào, có điều, có điều... vị đi cùng hắn lại có chút lai lịch."

A La nghe liền nhíu mày: "Chuyện này vốn là ta không đúng, không nên mặc kệ người như vậy, vị Thái tử gia kia tuổi cũng không nhỏ, ta nghe nói hắn đã sớm có thái tử phi, trắc phi, có nhi tử, nữ nhi rồi, nếu người nhìn trúng hắn, chỉ sợ không tốt lắm."

Tuy rằng trong trí nhớ của nàng, thế thiếp của vị Thái tử Lưu Hân này cũng coi như chung sống hòa bình, không nghe nói có nhiều lục đục tranh đấu, nhưng dù sao cũng là hoàng gia, không thể so với nhà giàu bình thường, Diệp Thanh Huyền già đi, thật sự có thể sống tốt không?

"Thì tính sao, hần là Thái tử, thân phận không tầm thường, huống hồ ở tuổi này có chính thể là chuyện đương nhiên. Hơn nữa..." Diệp Thanh Huyền nhỏ giọng nói với A La: "Với thân phận của ta căn bản không có khả năng làm chính thể, nếu có thể gả cho hần, có huyết mạch của hần, về sau cũng phong quang vô hạn đấy!"

A La ngẩn ngơ, trong lòng hiểu rõ tính toán của Diệp Thanh Huyền.

"Ta và ngươi đều là nữ nhi khuê các, đêm qua dạo chơi hội hoa đăng như vậy, kỳ thật là không nên, muốn ra ngoài cũng nên có ma ma, thị vệ đi theo, nếu không người ngoài biết sẽ khó tránh khỏi nói ra nói vào. Chúng ta còn có thể nói tuổi trẻ hoang đường một lần, giấu giếm cha mẹ lần này. Nhưng nếu phát sinh thêm chuyện gì nữa, chỉ sợ không giấu được, nói chi đến tự ý ước hẹn với nam nhân."

Lời này A La không chỉ nói với Diệp Thanh Huyền, cũng là đang nói chính mình.

Vốn dĩ chỉ là nữ hài tử phóng túng trốn ra ngoài chơi một lần, không ngờ mình lại gặp Tiêu Kính Viễn, Diệp Thanh Huyền thì gặp Thái tử điện hạ.

Như vậy liền thành chuyện lớn rồi.

Diệp Thanh Huyền rung rung, nghẹn ngào nói với A La: "Tam tỷ tỷ, ngươi không biết ta.... Có lẽ ngươi cảm thấy ta còn nhỏ, tại sao không biết xấu hổ như vậy, trong mắt chỉ nhìn thấy nam nhân. Nhưng Nhị bá phụ là trọng thần đương triều, lại có Nhị bá mẫu lo lắng thu xếp, hôn nhân của ngươi nhất định sẽ không kém. Ta thì khác, cha mẹ ta không có chức tước gì, cũng không kết giao với ai, ta còn có thể tìm một hôn sự thể nào chứ, cho nên ta không thể không bất chấp cả thể diện của mình."

"A Huyền..."

A La nhất thời sùng sốt, chợt nhớ Diệp Thanh Huyền đời trước gả cũng không tốt lắm, chỉ là nhi tử của một quan lại bình thường, sau này người kia cũng không có tiền đồ gì, Diệp Thanh Huyền phiền não không thôi, thường đến Tiêu gia kể với nàng.

Đời trước không phân nhà, mọi người vẫn ở đại trạch Diệp gia, dựa vào chút thể diện này mà hôn nhân còn như thế... đời này quả thật có thể còn không bằng đời trước đâu.

Diệp Thanh Huyền nói xong, bỗng đỏ mặt: "Tam tỷ tỷ, ta thú thật với ngươi đi, thật ra lần này ta qua đây, một là trong lòng cũng nhớ ngươi, muốn qua chơi với ngươi, mặt khác, là nương bảo ta sang đây, dẫn ta kết giao với ngươi, nói không chừng có cái gì tốt, ta còn có thể có cơ hội, hoặc là dứt khoát nhờ Nhị bá mẫu làm chủ cho ta..."

Nói đến đây, giọng Diệp Thanh Huyền nghẹn lại.

"Tỷ tỷ đừng trách ta, ta thật sự, thật sự..."

A La thở dài, vội vàng ôm nàng, trấn an: "Ngươi đừng sốt ruột, ta đương nhiên sẽ giúp ngươi cùng nghĩ biện pháp."

Hôn sự của nàng đúng là không có gì phải lo lắng, cha mẹ tất nhiên sẽ suy xét kỹ lưỡng, chỉ cần mình tránh mặt người Tiêu gia, còn những công tử khác trong Yến Kinh chẳng phải do nàng tùy ý lựa chọn sao.

Nhưng Diệp Thanh Huyền quả thật không thể thoải mái như vậy.

- - - - -

Từ sau hôm đó, A La cũng hiểu tâm tư của Diệp Thanh Huyền, tất nhiên có ý giúp đỡ, đợi sau khi lễ tế tự kết thúc, A La liền dứt khoát đề nghị giữ Diệp Thanh Huyền lại ở cùng mình.

Ninh thị biết tính tình Diệp Thanh Huyền đơn thuần, lễ phép, ở lại làm bạn với nữ nhi mình cũng tốt, lập tức đồng ý, Diệp Thanh Huyền biết thì vô cùng mừng rỡ.

Cho đến tháng hai, Yến Kinh xuân ý dạt dào, là thời điểm tốt để ra ngoài đạp thanh, Ngụy phu nhân phát thiệp mời các tiểu thư khuê tú trong thành đến biệt viện nhà nàng chơi đạp thanh.

Ngày thường A La không hề hứng thú với mấy chuyện này, nhưng bây giờ lại thúc giục Ninh thị nhanh chóng nhận lời.

Ninh thị cũng muốn thu xếp hôn sự cho A La, không thể không dẫn nữ nhi ra ngoài giao lưu nhiều, hiện tại thấy A La thích, tất nhiên liền đáp ứng.

A La chợt nhớ đến Nguru Thiên Quân, liền kể tai mẫu thân nhỏ giọng hỏi thăm.

Ninh thị nghe vậy, hoài nghi nhìn nữ nhi mình: "Ngươi làm sao biết người này? Ngươi gặp rồi?"

A La cười hắc hắc, giả ngu: "Là lúc trước theo cha đến Tiêu gia, hình như đã từng gặp người này."

Ninh thị nhìn chằm chằm nữ nhi nửa ngày mới nói: "Người Nguru gia đúng là gia phong đơn thuần, chất phác, về phần Nguru Tam thiếu gia, ta chỉ nghe nói hần sức lực khỏe vô cùng, lại rất đen, chứ chưa từng gặp mặt. Hội đạp thanh lần này, Nguru phu nhân cũng có đi, đến lúc đó ta qua trò chuyện vài câu."

Nhìn thị tính toán, nếu nhà người ta có ý thì đương nhiên sẽ thân thiện, nếu không có ý thì nàng sẽ không lôi kéo làm thân.

Dù sao đi nữa, nữ nhi nàng lo gì không tìm được nhà chồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Editor: Tường An

Đêm nay, A La và Diệp Thanh Huyền nói đến hội đập thanh, Diệp Thanh Huyền dĩ nhiên vừa mong đợi, lại vừa thấp thỏm, không biết Thái tử có đến hội đập thanh hay không, có nhớ rõ nàng hay không? Thật rối rắm!

A La thấy vậy không khỏi thở dài: "Thật ra, Thái tử đã sớm có chính thê, không hẳn là lương xứng của người, nếu trong hội đập thanh gặp được người phù hợp hơn thì cũng có thể thử xem, ta đã nói với mẫu thân xem xét giúp, mẫu thân tất nhiên sẽ đề bụng."

Diệp Thanh Huyền vô cùng cảm kích: "Bá mẫu và tam tỷ đối với ta thật tốt, ta nhất nhất ghi tạc trong lòng, Thái tử cũng tốt, người khác cũng được, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, ta không dám cưỡng cầu."

A La nghe vậy cũng không nói thêm nữa, lục tung hộp trang sức của mình ra, bắt đầu trang điểm cho Diệp Thanh Huyền.

Diệp Thanh Huyền nhìn liền sợ hãi than, cùng là tỷ muội Diệp gia, mấy năm nay nàng sinh hoạt cực kỳ tiết kiệm, làm gì có những trang sức quý giá đẹp đẽ như vậy, trong lòng chua xót, thấy Tam tỷ đối tốt với mình như vậy, nàng thật sự cảm kích vô cùng.

Diệp Thanh Huyền đang chọn trang sức thì đụng trúng một vật, kinh ngạc hỏi: "Đây là cái gì?"

A La quay đầu nhìn qua, mặt nóng lên.

Thì ra vật Diệp Thanh Huyền vô ý cầm ra chính là con rối gỗ năm đó Tiêu Kính Viễn đưa cho nàng.

Trước kia mỗi lần nhìn vật này, chốc lát vui mừng vì Tiêu Kính Viễn đối với mình thật tốt, chốc lát lại tức giận hằn không giữ lời hứa vứt bỏ mình mà đi, chốc lát lại cảm thấy hằn vồn đi chẳng có quan hệ gì với mình.

Nhưng trải qua đêm đó, bây giờ nhìn lại có tư vị khác.

Thì ra khi mình còn bé đã từng nhận lễ vật của hắn, hơn nữa còn là con rối tinh xảo được làm dụng tâm như vậy.

Mà vật này, nàng còn coi nó như bảo bối, cất giữ chung với đồng trang sức.

Nghĩ vậy, A La không khỏi then thùng, nếu hắn mà biết, sợ là khó tránh khỏi sinh ra ý nghĩ gì đi?

Chợt nhớ lại, lúc trước nàng còn ôm con rối gỗ này đi ngủ, trong lòng càng thêm xấu hổ, đầu óc lại hiện ra vài cảnh tượng mơ màng.

Ôm vật nam nhân tặng mà ngủ, ý tứ hàm xúc trong đó, thật là xấu hổ chết!

"Tam tỷ tỷ, người làm sao vậy, sao mặt lại hồng như vậy?" Diệp Thanh Huyền kinh ngạc nhìn A La, không rõ tại sao mặt nàng bỗng nhiên đỏ hồng như thoa yện chi (phấn trang điểm).

A La giật lấy con rối gỗ, cắn răng, ném sang một bên: "Không có gì, đồ vật xấu xí thô ráp như vậy, cũng không biết kẻ nào không có mắt lại đặt trong hộp trang sức của ta, quá chướng mắt, vẫn nên sớm vứt đi thôi!"

Diệp Thanh Huyền thấy vậy, vội vàng chạy đi nhặt lên: "Tỷ tỷ, người xem, nó đâu có xấu xí thô ráp, ngược lại còn rất tinh xảo, chất liệu cũng là gỗ đàn thượng đẳng. Nếu người không thích thì cho ta đi."

A La cắn môi, đưa mắt nhìn con rối gỗ.

Bản thân nàng ghét bỏ thì được, nhưng nếu đưa cho Diệp Thanh Huyền thì nàng lại không nỡ, tình nguyện cho vàng bạc trang sức cũng không nỡ cho vật này.

Có điều, nhớ tới tình cảnh đêm đó, nàng nhất thời toàn thân khô nóng, liền ngoan tâm nói: "Cũng không phải thứ tốt gì, nếu người thích thì cứ lấy đi."

Diệp Thanh Huyền nghe vậy thì vui cực kỳ, con rối gỗ này thật sự rất tinh xảo, đẹp mắt, tuy không phải vàng bạc nhưng nhìn rất thú vị, lập tức vuốt ve,

yêu thích không buông tay.

A La nhìn Diệp Thanh Huyền ôm con rồi gối vuốt ve, trong lòng càng không rõ tư vị gì, lại xấu hổ không chịu nổi.

Cả ngày hôm đó A La không có lúc nào yên lòng, nhìn Diệp Thanh Huyền hững hờ bưng bưng chọn xiêm y, nàng lại không hề có tâm tư, mãi cho đến tối, nằm trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Nhớ lại đủ chuyện ngày ấy cùng Tiêu Kính Viễn, nàng qua loa tặc trách vài câu, lúc ấy về mặt hán không chút thay đổi, đến khi đưa nàng về, sắc mặt lại lạnh lùng, nàng không khỏi suy đoán trong lòng hán rốt cuộc nghĩ thế nào, giận nàng sao?

Rồi lại nghĩ, hán dựa vào cái gì mà giận nàng?

Nhớ năm đó, là ai hứa hẹn với nàng, rồi đột nhiên vứt bỏ, không quản nàng nữa.

Nàng lúc đó khổ tâm khuyên ngăn, muốn hán tin nàng, hán lại nói, hán sẽ thành thân, sẽ không tin lời nàng nói!

Bộ đáng lạnh lùng cực kỳ!

A La nằm suy nghĩ miên man, lúc thì xấu hổ, lúc lại oán giận bất bình, ngàn vạn tâm sự rối rắm trong lòng.

Cuối cùng, đầu óc nàng mơ hồ nổi lên tâm tư xấu.

"Minh có nên nghe một chút xem bây giờ hán đang làm gì hay không?"

"Khoảng cách xa như vậy, sợ là không nghe được đi?"

"Thời cứ thử xem, lỡ như có thể nghe được thì sao?"

Rồi rầm giã giữa một hồi, nàng rút cuộc nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu thám thính động tĩnh xung quanh.

Tiếng Diệp Thanh Huyền thờ dài, nghe được.

Tiếng tiêu nha hoàn thăm thì nói chuyện, nghe được.

Tiếng mèo nhà ai kêu ngoài sân, nghe được.

Tiếng gõ mõ ngoài ngõ tư đường, nghe được.

Xa hơn chút nữa, xa hơn chút nữa...

A La cau mày, một tối mức thờ hồng học, cuối cùng thất bại thờ dài, xem ra nàng không có khả năng nghe được xa như vậy.

Ngay lúc nàng quyết định thu hồi tâm tư để đi ngủ thì lại nghe thấy một thanh âm truyền vào tai.

Đó là tiếng cha mẹ nói chuyện.

Kỳ thật, từ sau khi cha mẹ hòa hảo, nàng sợ không cẩn thận nghe thấy chuyện giường chiếu của cha mẹ cho nên không dám nghe lén, không ngờ lúc này lại vô tình nghe thấy bọn họ nói chuyện.

"Chuyện này vẫn là chàng tự quyết định đi, nếu ta nói cái gì, chỉ sợ chàng lại nghĩ nhiều." Mẫu thân nhỏ nhẹ lầu bầu, mang theo chút ý vị làm nũng.

"Aizz, nàng nói gì vậy, mấy năm nay, có lúc nào ta không tin nàng đâu? Nàng cũng quá đa tâm!" Phụ thân bắt đầu đi nói.

A La vừa nghe lời này, không khỏi nghi hoặc, ném Tiêu Kính Viễn ra sau đầu, chuyên tâm nghe lén cha mẹ nói chuyện.

"Nếu vậy, ta liền nói nói thẳng."

"Nàng cứ nói, ta nghe."

A La dựng lỗ tai cẩn thận lắng nghe, mẫu thân thờ dài một tiếng rồi nói: "Năm đó chàng và hán nháo lên, đòi phân gia ở riêng, người biết rõ nội tình thì không nói làm gì, trong lòng ta tất nhiên cảm kích chàng đối tốt với ta, nhưng mỗi khi đêm đến, ta lại đặt tay lên ngực tự hỏi, cứ cảm thấy mình có lỗi với chàng. Người ngoài không biết chuyện, chỉ sợ sẽ cho rằng Diệp Trường Huân chàng vì ta mà giận dữ, đòi phân gia. Hơn nữa, từ sau khi phân gia, Nhị phòng chúng ta cuộc sống ngày càng tốt, mà Đại phòng lại ngày càng suy bại."

"Chàng và hán dù nói thế nào cũng là huynh đệ, vốn nên cùng tiến cùng lui, vinh nhục cùng hưởng, chung quy một cây bút không thể viết ra hai chữ Diệp. Hiện giờ nếu như hán có gì sơ xuất, chàng cũng không thể chỉ lo thân mình."

Sau khi nghe lời này, phụ thân trầm mặc một lúc lâu, sau đó ôm mẫu thân vào lòng, ôn nhu nói: "Làm khó nàng hôm nay nói ra lời này, vì chuyện lúc

trước, trong lòng ta tất nhiên hận hấn, nhưng dù sao cũng là huynh đệ cùng nhau lớn lên, ta đương nhiên không thể thấy chết không cứu. Hôm nay nghe nàng nói ra lời này, ta an tâm. Nếu Diệp Trường Cần gặp khó khăn, ta nhất định ra tay tương trợ, nhưng cũng chỉ làm hết sức mình, trong khuôn khổ luật pháp cho phép... Nếu hấn tự tạo nghiệt, ta tuyệt đối không thể bất chấp tính mạng người thân và giúp hấn."

Mẫu thân nghe vậy, khẽ thở dài: "Chàng nói đúng, nếu hấn thật sự làm chuyện thương thiên hại lý thì chẳng ai giúp đỡ được, cũng không thể làm liên lụy đến chúng ta. Nếu thật sự đến mức đó, hai huynh đệ tất nhiên chỉ có thể thân ai người ấy lo, chúng ta giúp đỡ hai tỷ muội Thanh Liên, Thanh Dung là được."

"Nàng nói phải."

Nghe đến đây, thanh âm liền có chút không đúng lắm, phảng phất như có tiếng rên rỉ, lại xen lẫn tiếng "táp táp" như chó uống nước.

A La cuống quýt thu liễm tinh thần, không dám nghe tiếp nữa.

Nàng nằm đó, nhủ mảy suy nghĩ lời cha mẹ vừa nói.

Chẳng lẽ bá phụ phạm phải tội gì, Đại phòng Diệp gia sắp xảy ra biến cố lớn?

Nhưng mà nàng nhớ rõ đời trước, mãi cho đến khi nàng mười bảy tuổi, mang thai sinh con rồi gặp chuyện không may, Đại phòng Diệp gia vẫn luôn rất tốt, không gặp biến cố gì.

Không biết đời này sai lầm ở chỗ nào, lại dẫn đến thay đổi lớn như vậy?

A La nghĩ vậy, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện mà nàng vẫn luôn xem nhẹ.

Đời trước, thời điểm nàng sắp sinh, Đại bá mẫu từng mang theo Diệp Thanh Liên đã sớm gả chồng, đi đến Tiêu gia, gặp Tiêu lão tổ tông. Nàng còn hỏi Diệp Thanh Liên là có chuyện gì, nhưng Diệp Thanh Liên chỉ nhìn nàng, không nói.

Không ai biết các nàng nói những gì, chỉ biết khi Đại bá mẫu và Diệp Thanh Liên rời đi, Đại bá mẫu có vẻ không vui, sắc mặt như tro tàn.

Trong lòng nàng nghi hoặc, muốn đi hỏi thăm, nào ngờ đúng lúc đó bị đau bụng, mời thái y bắt mạch, sau đó dứt khoát nằm trong phòng nghỉ ngơi, không ra ngoài nữa.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ trước khi nàng lâm bồn, Diệp gia từng xảy ra chuyện?

Nếu Đại phòng gặp chuyện không may, vậy có phải cũng sẽ liên lụy ca ca Diệp Thanh Xuyên của mình hay không?

Thậm chí là liên lụy phụ thân ở biên cương xa xôi, hơn nữa, sẽ không có địa vị như kiếp này?

Như vậy, chuyện nàng bị người khác mạo danh mười bảy năm mà vẫn không bị vạch trần, cũng có thể giải thích được.

Diệp gia không còn, không có ai vạch trần kẻ giả mạo, còn người Tiêu gia, bắt luận tính tình Diệp Thanh La thay đổi thế nào cũng không có ai nhẫn tâm trách móc nặng nề một sản phụ tính tình đại biến vì nhà mẹ đẻ gặp biến cố chứ? Bởi vậy, Diệp Thanh La giả kia mới có thể đục nước béo cò, lẫn lộn ở Tiêu gia mười mấy năm.

Có điều, rốt cuộc kẻ giả mạo kia có lai lịch gì, có thể quanh mình chính đại làm ra chuyện như vậy ở Tiêu gia, tất nhiên có liên hệ sâu đậm đến Tiêu gia, hơn nữa còn biết rất rõ về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Editor: Tường An

A La nghe được cha mẹ nói chuyện mới biết, thì ra nhà Đại bá phụ đã tràn ngập nguy cơ, lại nhớ tới những dấu vết ở kiếp trước, chỉ sợ sau khi mình gặp chuyện không may, kỳ thật nhà mẹ đẻ cũng đã xảy ra chuyện.

Chỉ hận mình bị giam trong thủy lao, không thể biết tình hình phụ thân và ca ca thế nào.

Mấy ngày nay, mỗi khi ngực nàng căng trướng đau nhức, buổi tối còn nhớ tới những chuyện trước kia, đầu óc sinh ra không biết bao nhiêu ý nghĩ hỗn độn, càng nghĩ càng đoá, hận không thể quên đêm đó đi. Hôm nay lại bởi vì con rối gỗ mà trong người càng khô nóng, ngượng ngùng, chỉ muốn chần chừ có thể nặng hơn một chút, áp chế những cảm giác không được tự nhiên kia.

Nữ tử khuê các ở độ tuổi mới lớn vốn dễ dàng xao động, hướng chỉ nàng có ký ức kiếp trước nên hiểu được nhiều chuyện hơn nữ hài nhi bình thường. Hơn nữa, chuyện xảy ra vào tối hôm đó khiến tâm tư nàng mơ màng như muốn bay lên.

Bây giờ nghe cha mẹ nói nhà Đại bá phụ có thể gặp chuyện không may, nàng liền ném hết mấy ý nghĩ kiểu diễm kia ra sau đầu.

Cố gắng bình tâm tĩnh khí gom góp tất cả những dấu vết để lại ở kiếp trước.

Mình bị người khác thay mặt đổi đào, nhà mẹ đẻ lại không còn ai, người nợ thừa dịp mình sinh con để thay thế mình, có khả năng là ai đây?

Chẳng lẽ thật sự là Kha Dung, nếu là Kha Dung, vậy đời trước Tiêu Vinh Hân có biết chuyện này hay không?

Mẫu thân Tiêu Vinh Hân cũng biết ư?

Càng nghĩ càng rối, hơn nữa, đời này rất nhiều chuyện không giống đời trước, mình đời này gia đình hòa thuận, được người thân thương yêu, nhân sinh đã rẽ sang một hướng hoàn toàn khác, rất nhiều chuyện chỉ sợ cũng sẽ theo đó mà thay đổi, người nợ chưa chắc sẽ sinh ra ác niệm như đời trước.

Nghĩ vậy, nàng than khẽ một tiếng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

- - - - -

Ngụy phu nhân chính là thê tử của Bành đại tướng quân, vốn dĩ tên tuổi phu nhân đại tướng quân đã đủ vang dội, nhưng mọi người lại không gọi bà là Bành phu nhân mà lại gọi là Ngụy phu nhân cũng là có nguyên nhân. Tổ mẫu của Ngụy phu nhân chính là trưởng công chúa của Vạn Xương hoàng đế, Ngụy phu nhân từ nhỏ đã được trưởng công chúa nuôi nấng, ngày thường giao tiếp toàn thể gia quyền quý, bây giờ lớn tuổi lại đặc biệt thích náo nhiệt, thích tổ chức yến hội, thích nghe nịnh hót.

Cho nên sắp tới, bà ấy muốn tổ chức hội đập thanh, mời các phu nhân, quý nữ trong thành Yến Kinh đến tham dự, tất nhiên cũng có cả thiếu gia, công tử.

Hâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Có người nói, lần này Ngụy phu nhân sốt ruột tổ chức hội đập thanh này thật ra là vì nịnh bợ Hoàng hậu nương nương, dù sao Ngụy phu nhân và Hoàng hậu khá quen thuộc, vua nào triều thần nấy, bà đương nhiên sốt sắng lôi kéo quan hệ.

A La và Diệp Thanh Huyền theo Ninh thị đi qua, quả nhiên nhìn thấy An Nam vương phi, cũng chính là Bảo Đức hoàng hậu bây giờ.

Mọi người lập tức cung kính hành lễ.

Bảo Đức hoàng hậu biết đây là phu nhân và nữ nhi nhà Binh Bộ Thị lang nên cố ý nhìn kỹ một chút, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người A La.

Nàng khẽ cười, hòa ái hỏi: "Người là A La?"

A La nghe liền kinh ngạc, nàng biết, trong Yến Kinh có quá nhiều vương hầu quan tướng, cha mình là Binh Bộ Thị lang cũng không tính là quan nhỏ, nhưng trong mắt Bảo Đức hoàng hậu, sợ là không bằng một con kiến.

Thế mà Hoàng hậu lại biết tên của nữ nhi Binh Bộ Thị lang?

Có điều, A La cũng không dám nghĩ nhiều, bước lên phía trước, cung kính đáp: "Thần nữ khuê danh Thanh La, ngày thường gọi là A La."

Hoàng hậu nghe thanh âm nàng mềm mại, trong trẻo như chim non, lại thấy nàng bộ dáng nàng khi đáp lời, đôi mắt sáng ngời, nhu thuận động lòng người, không khỏi nở nụ cười, ngoắc tay nói: "Không cần câu nệ, lại đây để ta nhìn kỹ một chút."

Bên cạnh, Ninh thị thấy thế, trong lòng hơi thấp thỏm.

Thái tử hiện tại đã sớm có chính phi từ khi còn là thế tử An Nam Vương, nhưng dưới thái tử còn có vài huynh đệ, trong đó cũng có người mười bảy, mười tám tuổi, chính là độ tuổi kết thân. Ánh mắt Bảo Đức Hoàng hậu nhìn A La lúc này, chẳng lẽ là?

Bên này, A La vừa đi đến trước mặt, Bảo Đức Hoàng hậu liền cầm lấy tay nàng, chỉ cảm thấy bàn tay mềm mại không xương, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, cái miệng nhỏ yêu kiều như đóa hồng đào, trong lòng càng thích hơn, nhìn không được khen ngợi: "Thật là nữ hài nhi chọc người ta yêu thương, trước đây ở An Nam cũng có gặp không ít nữ hài nhưng không có ai xinh xắn như người vậy, đúng là chỉ có Yến Kinh bảo địa mới dưỡng ra mỹ nhân như người."

Ngụy phu nhân có tâm lý lòng, vội mở miệng: "Hoàng hậu nương nương nói gì vậy, theo ta thấy, An Nam mới là nơi địa linh nhân kiệt, nếu không sao có thể dưỡng ra phong tư mẫu nghi thiên hạ như Hoàng hậu nương nương chứ. Về phần tiểu cô nương A La, cũng khó trách Hoàng hậu nương nương khen ngợi, đây chính là mỹ nhân nhất nhì trong thành Yến Kinh đấy."

Hoàng hậu nghe Ngụy phu nhân khen càng cười tươi hơn, kéo tay A La hỏi thăm, năm nay bao nhiêu tuổi, đọc sách gì, ngày thường hay làm gì, A La đều nghiêm túc đáp lời, chẳng qua, lúc nói đến chuyện đọc sách, A La lại cố ý hạ thấp mình: "A La từ nhỏ ngọc ngà, nói đến cầm kỳ thi họa, là

người kém nhất trong số các tỷ muội, về phần đọc sách thì càng xấu hổ hơn, chỉ miễn cưỡng nhận biết vài chữ mà thôi."

A La đương nhiên nhìn ra ý tứ của Bảo Đức Hoàng hậu, nàng không muốn gả cho Hoàng tử làm phi, cho nên đặc biệt cố ý hạ thấp mình một phen.

Diệp Thanh Huyền thấy vậy liền gấp gáp, hận không thể lập tức tiến lên thay A La nói chuyện.

Phải biết, mấy nhi tử của Hoàng hậu nương nương đều là đích tử, về sau sẽ được phong Vương, nếu A La thuận lợi trôi chảy, tốt xấu gì cũng sẽ là Vương phi, tại sao lúc này lại đột nhiên hồ đồ như vậy chứ!

Nào ngờ, Bảo Đức Hoàng hậu nghe A La nói, đầu tiên là sùng sốt, sau đó không khỏi cười rộ lên: "Ngươi xem, đứa nhỏ này, đúng là quá thành thật!"

Ngụy phu nhân cũng hòa theo: "Đúng vậy a, đừng nhìn tiểu cô nương dung mạo tốt, lại bị sùng ái, nuông chiều lớn lên, không có tâm cơ xảo quyết gì, đây không phải là vàng chưa luyện sao!"

Những người khác cũng lên tiếng khen ngợi, phụ họa theo.

A La muốn khóc, nàng giả ngọc còn không được à, vì sao giả ngọc mà vẫn được khen?

Cùng Hoàng hậu nương nương trò chuyện một lúc, rốt cuộc được trả tự do, A La theo một đám cô nương giả đi về hướng bờ hồ phía đông. Xuân về chồi non lộc biếc, liễu rủ bên bờ, phiêu phiêu dạt dạt, từ xa nhìn lại phảng phất như bao phủ một tầng sương khói hư ảo.

Lại có vị thiếu gia nhà ai đang chơi thả diều, cánh diều nhỏ bay lượn giữa trời xanh, vui vẻ, thoải mái.

Tiêu Kính Viễn cùng Thái tử điện hạ Lưu Hân đang ngồi trong Thất tuyết tháp chơi cờ.

"Ngươi thua rồi, thua chắc rồi." Lưu Hân lái nhai.

Tiêu Kính Viễn không nói gì, vươn tay, hạ tiếp một quân cờ.

"Xem đi, ta đã nói ngươi nhất định phải thua." Lưu Hân cảm thán: "Tâm không ở đây, chơi cờ làm sao thắng được."

Tiêu Kính Viễn nhìn ván cờ trước mắt, im lặng một lát, rốt cuộc ném quân cờ lên bàn: "Phải, ta thua."

Lưu Hân thở dài: "Trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự làm bậy không thể sống. Ngày đó ta đã tận tình khuyên ngươi, đáng tiếc ngươi không chịu nghe, giờ thì tốt rồi, đến lúc nhận quả đắng!"

Hắn nói nửa ngày, thấy Tiêu Kính Viễn vẫn im lặng, liền nói tiếp: "Nếu nói đánh nhau, ta đương nhiên không bằng ngươi, nhưng nếu nói đến nữ nhân, ta hơn ngươi gấp ngàn vạn lần, nữ nhân là khó lừa gạt nhất trên đời này, mà lòng dạ còn rất hẹp hòi, ngươi đắc tội nàng một lần, nàng có thể lái nhai nhắc ngươi một đời! Ngươi xem, năm đó ngươi đắc tội tiểu cô nương kia, bây giờ người ta trưởng thành, không thêm để ý gì tới ngươi, ngươi như vậy không phải vô ích chịu dày vò à."

Hắn không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc, Tiêu Kính Viễn liền lạnh lùng liếc hắn: "Thái tử điện hạ, nếu ngươi nói ít đi một chút, có lẽ sẽ càng giống nam nhân hơn."

Lưu Hân nghe vậy, không giận mà cười... cười nhạo.

"Ngươi nhìn đi, ngay cả mẫu hậu ta cũng chú ý tới tiểu cô nương kia, ta nhắc nhở ngươi a, không chỉ có Ngưu tiểu tử mặt đen mà còn có thân đệ đệ Lưu Hạo của ta nữa, Lưu Hạo nhà ta tướng mạo tốt, gia thế cũng tốt, về sau sẽ là Vương gia, đây chính là một cái bánh thơm ngon ngào ngạt a, nói không chừng tiểu cô nương của ngươi sẽ động xuân tâm đó!"

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, lại im lặng nửa ngày, cuối cùng cười khổ.

"Nàng căn bản luôn coi ta là trưởng bối, là chê ta lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, bây giờ ta không trơ mắt nhìn thì có thể làm gì, chẳng lẽ đi đoạt hay sao?"

"Ngươi a! Kính Viễn, ngươi chính là quá quân tử!" Lưu Hân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hận không thể đích thân hành động: "Nếu là ta, năm đó liền thừa dịp nàng còn nhỏ tuổi, cứ định thân trước, nhất quyết không để kẻ khác có cơ hội. Có điều, chuyện năm đó không nhắc lại nữa, chỉ nói hiện tại, không phải nàng vẫn là hoa chưa có chủ sao, ngươi cứ tiến lên, ôm hôn sờ soạng, chọc nàng động lòng xuân, dù có ghét bỏ ngươi lớn tuổi thì thế nào? Hơn nữa, ngươi có lớn tuổi sao? Có ý tứ gì, ta và ngươi cùng tuổi, ai dám nói ta lớn tuổi!"

Hai mươi sáu tuổi không phải là thanh niên tốt hảo hoa phong nhã à?

Tiêu Kính Viễn nghe Lưu Hân nói, không khỏi quay đầu nhìn ra hướng ngoài tháp.

Bởi vì hắn ngồi trên tháp cao nên có thể bao quát hết khung cảnh bên ngoài, thị lực lại tốt, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh tiểu cô nương trong đám người.

Hôm nay nàng mặc Thúy yên sam màu vàng nhạt, phía dưới là váy dài thêu hoa xanh nhạt, bên ngoài khoác áo lụa mỏng viền chỉ bạc ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn, tinh tế, tóc đen như mây, dáng người uyển chuyển, thướt tha.

Nhìn nàng cùng các tỷ muội khác khoác tay, vui đùa bên hồ, hắn không khỏi nghĩ tới một đêm kia.

Dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, non mềm như đậu hủ, cứ như vậy tựa sát vào lòng hắn.

Hắn vẫn không dám nhớ lại, thật ra đêm đó, hai cái bánh bao nhỏ của nữ hài nhi cơ hồ dán sát vào lồng ngực hắn.

Nhắm mắt lại, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng ra loại cảm xúc đó, mềm mềm, lại hơi phồng lên, lúc đó hầu như đều dán vào người hắn.

Mấy ngày nay, hắn quả thật cảm thấy mình muốn điên rồi.

Nàng nói ghét mình, rõ ràng vô tình với mình, nếu là ngày xưa, mình nên rời đi, từ nay về sau không nhắc đến nữa, bảo vệ thanh danh cho nàng.

Nhưng hắn lại nhìn không được, một lần lại một lần suy nghĩ, bảy năm trước rõ ràng là một tiểu nha đầu, tại sao chỉ chớp mắt một cái, lồng ngực chỗ mình chạm vào lại lớn lên, mềm mại như vậy?

(^_^)... 小姑娘 A La tư xuân, 叔叔 A Viễn cũng yêu zoi (^_<)~ ☆

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tường An

Cảm ơn bạn Huỳnh Ngọc Lam Hằng @LamHngHunhNgc đã có tâm thiết kế bìa truyện tặng mình nhé □

□

Biết rõ không nên nghĩ, nhưng cái ý niệm này lại như cỏ dại vậy, điên cuồng sinh trưởng, hoàn toàn không thể khống chế.

Thậm chí hắn còn nhớ tới cái lần cứu nàng trong núi, lúc nàng thay y phục nông phụ từ trong nhà tranh đi ra, vòng eo nhỏ nhắn, thướt tha xinh đẹp, nhưng cổ tình, tuổi còn nhỏ mà trước ngực so với phụ nhân đã gả chồng còn lớn hơn.

Nhà nông quần áo đơn sơ, không so được với loại vải lụa mỏng nữ tử khuê các hay mặc, tầng tầng lớp lớp che đi dáng người uyển chuyển của nàng, thế nhưng trong mắt hắn, nàng chỉ cần bước đi, hoặc vừa cúi đầu, trước ngực liền run rẩy, lắc lư, lắc lư khiến lòng hắn như bị châm lửa.

Hắn thậm chí cảm thấy, mình giống như cỏ khô vạn năm, còn nàng chính là hỏa tinh tiên tử, hắn vừa nhìn liền muốn bốc cháy.

Ở trong mộng, giấc mộng mà hắn không dám nhớ tới, nàng đã sớm hóa thành nước, hòa tan vào lòng hắn.

A La đang kéo Diệp Thanh Huyền chậm rãi đi dạo bên hồ, giống như Tiểu Kính Viễn, A La cũng đang nghe Diệp Thanh Huyền khổ tâm ca thán.

"Tam tỷ tỷ, vừa rồi sao ngươi lại nói như vậy trước mặt Hoàng hậu nương nương?" Diệp Thanh Huyền bắt đầu đi lắc đầu: "Tuy nói người chó ngáp phải ruồi, được Hoàng hậu nương nương thích, nhưng lỡ như Hoàng hậu nương nương vì lời nói đó mà không thích ngươi thì phải làm thế nào?"

A La bắt đầu đi: "Thanh Huyền, người không biết, ta cũng không muốn làm Vương phi gì cả."

Đời trước, nàng gả vào Tiêu gia quyền thế như mặt trời ban trưa, lại rơi vào kết cục như vậy, đời này nếu không biết tự lượng sức, đi làm Vương phi gì đó, nói không chừng sẽ liên lụy cả nhà.

Nàng không muốn sống mà ngày ngày phải lục đục, tranh đấu.

Diệp Thanh Huyền cắn môi, vẻ mặt còn bất đắc dĩ hơn A La: "Tam tỷ tỷ, người thân ở trong phúc mà không biết phúc, nếu ta có cơ hội như vậy, chỉ sợ sẽ lập tức nhào lên rồi. Còn ngươi lại mặc cho cơ hội kia vượt mắt, đúng là khiến ta không biết nên nói gì cho phải."

A La nghe nàng tuổi nhỏ mà nói năng già dặn như vậy, không khỏi cười cười: "Được, nếu như ngươi thích, ta liền kéo ngươi đến trước mặt Hoàng hậu nương nương, nói không chừng chuyện sẽ thành!"

Diệp Thanh Huyền rất tự mình hiểu lấy: "Tỷ tỷ nói giỡn, ta tuy tuổi nhỏ nhưng cũng hiểu rõ, chuyện kết thân luôn phải xem điều kiện gia thế, nếu xuất thân

không bằng, vậy phải xem tướng mạo thế nào mới có thể may mắn gả vào nhà cao cửa rộng. Thứ nhất, ta không có dung mạo tốt như tỷ tỷ, thứ hai là không có người cha tốt như Nhị bá phụ, cho dù mỗi ngày đều lắc lư trước mặt Hoàng hậu nương nương, cũng chưa chắc có thể vào mắt nàng."

A La nghe Diệp Thanh Huyền nói nghiêm túc như vậy, càng đau lòng nàng ấy hơn: "Thanh Huyền, muội không cần lo lắng, người ăn mặc trang điểm vào cũng xinh đẹp động lòng người, lại là đích nữ của Tam phòng Diệp gia, nào có kém ai? Trong hội đạp thanh hôm nay, chúng ta hảo hảo tìm xem, hẳn là không đến nỗi ngay cả một nam nhân cũng không tìm được!"

Đang nói, A La đột nhiên cảm thấy sau lưng như có gai nhọn ghim vào, cực kỳ không được tự nhiên.

Nàng nhú mày, quay đầu nhìn qua liền phát hiện, hình như trên tháp cao có một bóng người.

Nhìn kỹ, người nọ mặc một thân trường bào màu thủy lam, nhẹ nhàng, khoan khoái.

Nhận ra đây là Tiêu Kính Viễn, nàng không khỏi nghi hoặc, ngày xưa hẳn thích mặc màu đen hoặc tím đậm, ngẫu nhiên cũng có mặc màu nâu, tóm lại đều là mấy màu tối, vừa nhìn liền cảm thấy như bậc cha chú, sao hôm nay bỗng dưng lại mặc thành như vậy?

Trông không giống phong cách của hắn.

Nam tử mặc trường bào thủy lam cũng phát hiện ánh mắt của nàng, liền nhìn thẳng về phía này.

Ánh mắt kia tựa như mặt trời ban trưa, nóng bỏng đến mức nàng không dám nhìn thẳng.

Trong lòng hoảng hốt như có con thỏ nhảy loạn, nàng vội vàng quay đi, không dám nhìn hắn.

Vào khoảnh khắc đó, nàng rốt cuộc không thể bình tĩnh, tự nhiên được nữa, thế giới xung quanh như mất đi màu sắc, hoa cỏ chẳng còn tươi mới, ngay cả tiếng cười nói cũng dần bay xa.

"Tam tỷ tỷ, người làm sao vậy? Mặt bỗng nhiên hồng như vậy? Cảm thấy nóng sao?" Diệp Thanh Huyền không chú ý thấy nam nhân trên tháp cao, chỉ thấy A La mặt đỏ như tôm luộc, liền lo lắng hỏi.

A La đương nhiên biết mình tại sao như vậy, trong lòng vừa giận vừa thẹn nhưng lại chẳng có cách nào, móng tay bấm cả vào lòng bàn tay, miệng lại nói: "Vừa rồi đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, có lẽ bị say nắng, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ chút đi."

Từ sau khi thẳng thắn thổ lộ tâm tình với A La, Diệp Thanh Huyền cực kỳ cảm kích A La, dù hiện tại rất muốn qua bên kia kết giao thêm vài quý nữ, công tử kinh thành thì cũng không đành lòng để A La khó chịu, liền bồi A La ngồi nghỉ tạm chỗ ghế đá dưới tàng cây bên cạnh.

Về phần A La, sau khi ngồi xuống, tâm vẫn không yên, tim đập bang bang trong lồng ngực.

Nàng khẽ nhếch miệng, thở sâu vài hơi để giảm bớt loại cảm xúc không thích hợp này.

Trong lòng lại nghĩ lung tung, hẳn tới hội đạp thanh làm gì, hắn lớn tuổi như vậy, sao không cùng cha uống trà chơi cờ mà lại chạy tới chỗ mấy tiểu cô nương đạp thanh, muốn làm cái gì?

Nga... Nhất định là hắn muốn thành hôn, cho nên chạy đến đây xem đi?

Phi! Lớn tuổi rồi còn chuyên nhìn chăm chăm tiểu cô nương, quá đáng giận!

Lúc này, Diệp Thanh Huyền thấy sắc mặt A La đã tốt hơn nhiều nên cũng yên tâm, quay đầu nhìn chung quanh liền thấy bên kia có vài vị cô nương, công tử đang thả diều.

Con diều rất dài, vài người hợp lực mới cầm nổi, màu sắc rực rỡ bắt mắt, Diệp Thanh Huyền dù đầy bụng tâm sự nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, không khỏi bị hấp dẫn, rướn cổ nhìn xem bọn họ làm cách nào thả được diều bay lên.

A La lại chẳng có tâm tư xem thả diều, trong lòng nàng toàn là thân ảnh thấp thoáng trên tháp cao kia.

Mà trên tháp, Lưu Hân cổ vũ Tiêu Kính Viễn một phen xong cũng hơi nhụt chí, quay sang giới thiệu: "Kỳ thật, hội đạp thanh lần này còn có Vương cô nương nhà Lễ bộ Thị lang, năm nay 15 tuổi, dung mạo tốt, đáng người cũng không kém, khẳng định người nhìn sẽ thích."

Tiêu Kính Viễn nhú mày, thản nhiên nói: "Quá nhỏ."

Lưu Hân kinh ngạc: "Không phải người thích non mềm sao?"

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của hắn, không khỏi hung hăng trừng hắn một cái.

Lưu Hân còn tiếp tục khuyên bảo: "Không phải năm ngoái người có được một chiếc áo choàng lông điều tơ vàng sao?"

Lần này, Tiêu Kính Viễn dứt khoát lười phản ứng hắn.

Lời này vốn là đùa giỡn, trêu tức Tiêu Kính Viễn thôi, nhưng hơi lớn tiếng nên bị A La nghe được.

Nàng không biết đầu đuôi ra sao, vừa nghe lời này, lồng ngực như muốn nổ tung, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Xưa nay nghĩ hấn là chính nhân quân tử, không ngờ lúc này lại đứng trên tháp cao xoi mói, khinh mạn nữ tử!

Còn cái gì "Không phải người thích non mềm sao?", lời này lại phát ra từ miệng thái tử Lưu Hân, bằng hữu tâm giao chí cốt (bạn thân chí cốt) của hấn, đây là ý gì, ý là Tiêu Kính Viễn có ham mê kỳ quái sao?

Nghĩ vậy, A La nhớ tới đủ chuyện ngày trước, không khỏi kinh sợ, hồi hận không chịu nổi, nghiêng răng nghiêng lợi, hận tới mức muốn chạy đến trước mặt Tiêu Kính Viễn, trực tiếp cho hấn một bạt tai.

Về phần áo choàng lông điều tơ vàng lại càng chăm chọc hơn.

Đêm đó, rõ ràng từ đáy lòng nàng bài xích không dám nghĩ tới, nhưng lại nhịn không được nhớ từng cử chỉ động tác, từng ánh mắt của hấn, rồi phỏng đoán đủ loại, trong lòng vừa thấp thỏm, vừa ngượng ngùng xen lẫn ngọt ngào, cả đêm không ngủ được!

Cầm động roi nước mắt a, hấn đối với mình thật tốt, đưa cho mình thứ tốt như vậy!

Kìa chính là áo choàng lông điều tơ vàng trân quý, hiếm có a!

Nhưng thực tế thì sao, chân tướng lại vô vắn, buồn cười như thế!

Thì ra lúc trước hấn đưa cho mình, mình không cần, hấn liền cầm đi tặng người khác?

Tuy nói thứ tốt không nên lãng phí, nàng không cần thì cũng không nên suy nghĩ hay xen vào việc người ta tặng cho ai, nhưng mà, nhưng mà... nhưng hấn coi nàng là cái gì chứ!

A La càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng hận đến mức siết chặt nắm đấm, hung hăng vật càn liễu bên cạnh, dùng sức ném. Ngay tại thời điểm A La đang miên man suy nghĩ lại gặp một đoàn người đi qua chỗ này, trong đó có một người trông quen mắt.

Nguru Thiên Quân!

A La đang hận Tiêu Kính Viễn, hận đến mức đời này không muốn phải nhìn thấy hấn nữa, đúng lúc nhìn thấy Nguru Thiên Quân, mặt mũi hàm hậu thật thà, toàn thân tỏa ra khí tức nam nhân tốt không trêu hoa ghẹo nguyệt, biết yêu thương nương tử, nhất thời giật mình.

Đúng, đây mới là vị hôn phu mà nàng muốn, đây mới là người có thể nương tựa cả đời, so với Tiêu Kính Viễn còn kiên định hơn, ôn hòa hơn!

A La suy nghĩ rõ ràng vấn đề này, vội vàng chống cây liễu bên cạnh đứng lên, hơi ưỡn ngực, ngẩng đầu, bày ra một tư thái ưu nhã, uyển chuyển, cam đoan khi Nguru Thiên Quân đi qua chỗ này có thể khiến hấn vừa liếc mắt liền chú ý đến mình.

Đến lúc đó, không chừng hấn sẽ mê luyến nàng, sau đó hai người tình chàng ý thiếp một phen, bảo đảm có thể tức chết Tiêu Kính Viễn kia!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Editor: Tường An

Bên này, A La đang bày ra tư thái liễu yếu đung đưa theo gió, chỉ mong Nguru Thiên Quân có thể chú ý tới mình.

Mà bên kia, Nguru Thiên Quân cùng vài huynh đệ đi tới, ngoài mặt xem như bình tĩnh, trong lòng thật ra có chút khó chịu.

Đối với loại lễ hội đáp thanh rục rỡ náo nhiệt này hấn chẳng có chút hứng thú gì, mang tiếng là đáp thanh nhưng thực chất chính là dịp để nam nữ gặp nhau thôi. Xem đi, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng đích thân tới dự, nghe nói là muốn xem xét chọn Hoàng tử phi cho Tam hoàng tử Lưu Hạo, còn đám tiểu thư khuê các kia thì cố hết sức lấy lòng Hoàng hậu nương nương, hấn thật sự nhìn không nổi, không thú vị, cực kỳ không thú vị!

Nguru Thiên Quân càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, một đám oanh oanh yến yến, bộ dạng yếu đuối, nào có sáng khoái bằng thanh đại đao mấy chục cân? Về phần nương dặn dò hấn hảo hảo chọn một cô nương? Nguru Thiên Quân lại càng không có hứng thú!

Nhắc tới cô nương, Nguru Thiên Quân không khỏi nhớ tới nữ tử mình gặp trên đường mấy ngày trước.

Nàng kia ăn mặc giản dị, rõ ràng là nữ nhi dân thường, không biết mình còn có duyên gặp lại hay không?

Thật ra, ngày đó sau khi về nhà, Nguru Thiên Quân hồi hận xanh ruột, tại sao lúc ấy không biết đường hỏi một chút nhà cô nương kia ở đâu, để bây giờ chỉ dựa vào một cái tên "La Thanh Diệp" biết đi đâu mà tìm! Hắn cũng từng sai thuộc hạ đi hỏi thăm nhà La cô nương, nhưng mãi vẫn như mò kim đáy biển, căn bản không tìm được.

Đang phiên muộn thì nghe Nhị ca bên cạnh hô lên: Các người xem, vị cô nương bên kia chính là nữ nhi nhà Binh bộ Thị lang Diệp đại nhân."

Binh bộ Thị lang Diệp gia?

Mọi người lập tức nhón chân nhìn qua.

Ai chẳng biết, nữ nhi của Binh bộ Thị Lang Diệp Trường Huân dung mạo xuất chúng, quốc sắc thiên hương, nghe nói hôm nay Hoàng hậu nương nương cũng cố ý kêu qua nhìn kỹ, còn khen ngợi một phen.

"Có cái gì hay mà nhìn!" Nguru Thiên Quân khinh thường, dù sao cũng là nữ nhi nhà quan được nuông chiều từ bé, làm sao đáng yêu bằng La cô nương?

Nhớ tới La cô nương ra sức cống một cái túi lớn, đi đường vất vả, xiêm y vài bông giản dị, hắn không khỏi nghĩ, La cô nương nhất định là gia cảnh bản hàn, tính tình lại thanh cao, nhã nhặn.

"Thiên Quân, xem, bên kia chính là Diệp cô nương, quả nhiên xinh đẹp!" Nguru Nhị ca kéo tay hắn, bảo hắn nhìn.

"Ha ha, có gì đẹp..."

Hắn đang muốn nói "Có gì đẹp mà nhìn", nhưng chưa nói hết câu liền nuốt hai chữ sau xuống.

Bên cạnh hồ nước, liễu xanh lay động, một tiểu cô nương dáng người uyển chuyển, phảng phất như tiên nữ hạ phàm.

Mà cô nương kia, rõ ràng chính là La Thanh Diệp mà hắn tìm mãi không thấy, La cô nương!

Giờ khắc này, Nguru Thiên Quân sững sờ đứng tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm nữ tử bên hồ, nửa ngày không nói nên lời.

Thì ra La cô nương đáng yêu mặc bộ y giản dị tầm thường, hiện tại đổi lại xiêm y vài nguyên yên la lại càng đẹp mắt như vậy!

Bên cạnh, Nguru Nhị ca thấy bộ dáng ngốc nghếch của hắn, liếc mắt vài huynh đệ tỷ muội khác, cũng nhìn không được cười rộ lên.

"Vừa nói còn nói thế nào, cái gì mà chỗ này toàn là mấy cô nương nũng nịu, có gì hay mà nhìn?" Vài vị huynh đệ bắt đầu trêu ghẹo Nguru Thiên Quân.

Nguru Thiên Quân căn bản không bị ảnh hưởng, mặt không đỏ tím không đập mạnh, trừng mắt các huynh đệ bên cạnh.

"Cô nương nũng nịu nhìn mới đẹp mắt!"

Hắn không sợ bị huynh đệ cười nhạo, cũng không sợ mất mặt.

"Là ai nói cô nương nũng nịu khó coi chứ?" hắn hăm he: "Các người tránh ra trước, ta muốn qua chào hỏi vị cô nương kia!"

Dứt lời, hắn lập tức sai bước đi qua, được vài bước lại vòng về: "Đứng rồi, vị cô nương kia họ gì?"

Vừa rồi nghe hình như là thiên kim nhà Binh bộ Thị lang, còn họ gì thì hắn căn bản không để trong lòng.

"Diệp!" Mấy vị huynh đệ trắm miệng một lời.

- - - - -

Trên tháp cao, Tiêu Kính Viễn đang muốn đi xuống thì nghe Lưu Hân kinh hô: "Nhìn kia, nhìn kia, tiểu cô nương đang muốn làm gì vậy!"

Tiêu Kính Viễn liếc mắt nhìn sang, thấy A La đang đứng bên hồ, thướt tha yếu điệu, ánh mắt như có như không nhìn về phía cách đó không xa, dường như đang chờ ai đó.

Trong lòng nhất thời cảm thấy không ổn, lại nhìn cách đó không xa, sắc mặt đen lại.

Đám người đang nói cười đi tới chính là vài huynh đệ Nguru gia, trong đó dĩ nhiên có hắc tiểu tử Nguru Thiên Quân kia.

Lưu Hân cũng nhìn ra: "Ồ, không phải trong lòng A La muội muội hướng về hắc tiểu tử Nguru gia chứ? Ta nhớ ngày đó ở ngã tư đường, đáng về thẹn thùng, xấu hổ của A La muội muội khi gặp Nguru công tử, chính là bộ dáng gặp mối tình đầu!"

"Quả nhiên a, quả nhiên! Người xem, hắc tiểu tử Nguru gia đi về phía nàng!"

Lưu Hân là kiểu người thích xem náo nhiệt bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ, hai năm rồi mười thuật lại cảnh tượng trước mắt với Tiêu Kính Viễn.

Thần sắc Tiêu Kính Viễn khẽ biến, cắn răng một cái, lập tức lao xuống tháp như một con gió.

A La đợi nửa ngày cũng không thấy Ngưu Thiên Quân đi qua, chỉ nghe bên kia vẫn cười nói không ngừng, chẳng lẽ Ngưu Thiên Quân căn bản không có ý gì với mình, mình là mặt nóng dán mông lạnh?

Thờ dài một hơi, nàng chuẩn bị dùng thính giác hơn người của mình, lắng nghe đám huynh đệ Ngưu gia nói chuyện.

Ái ngờ, nàng vừa dựng lỗ tai lên thì thấy Ngưu Thiên Quân chạy về phía mình.

Nàng vội vàng thu liễm tâm thần, cố ý nhìn hồ nước bên cạnh, bày ra bộ dáng không tập niệm.

Chỉ mất nửa khắc, Ngưu Thiên Quân đã đến gần.

Diệp Thanh Huyền nhìn thấy hắn, không khỏi kinh hi: "Đây không phải là Ngưu công tử sao?"

Ngưu Thiên Quân nhìn Diệp Thanh Huyền, nhận ra đây là tỷ muội của "La Thanh Diệp" ngày ấy, lập tức thi lễ: "Hạnh ngộ, hạnh ngộ, không ngờ hôm nay có thể gặp lại hai vị cô nương ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh."

Diệp Thanh Huyền nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn không khỏi bật cười, quay sang nhìn A La: "Tam tỷ tỷ, người xem, là Ngưu công tử đây!"

A La đã sớm nhìn thấy nhưng cũng làm bộ ngạc nhiên vui mừng, tiến lên chào, sau mới giải thích: "Ngưu công tử, thật xin lỗi, ngày ấy ở ngã tư đường, khó mà nói ra tên thật, mong công tử chớ trách."

Ngưu Thiên Quân sao có thể trách nàng, vội vàng nói: "Cô nương cẩn thận như vậy là đúng, vốn nên như vậy."

A La nhìn vẻ mặt hàm hậu của hắn, mình nói cái gì chính là cái đó, không khỏi mỉm cười, kiếp này được một nam tử như hắn bầu bạn cũng không hẳn là không tốt. Huống hồ, huynh đệ Ngưu gia hòa thuận, tuyệt đối sẽ không xảy ra tranh đấu lục đục.

Nghĩ vậy, A La lại ngẩng đầu nhìn Ngưu Thiên Quân, thật sự là nhìn thế nào cũng thuận mắt, nhìn thế nào cũng thoải mái, trên mặt toát ra vẻ tiểu nữ hài ngượng ngùng.

Về phần Ngưu Thiên Quân, ngày đó trên ngã tư đường, hắn đã sớm động tâm với A La, chỉ hận không tìm được giai nhân, lại sợ gia thế nàng không tốt, nếu muốn cưới về còn không biết phải trả giá thế nào.

Nào ngờ hôm nay miễn cưỡng đi hội đạp thanh lại may mắn gặp được giai nhân, nàng còn là nữ nhi Binh bộ Thị lang, thật là môn đăng hộ đối, không còn gì thích hợp hơn!

Trong lòng Ngưu Thiên Quân giống như được ăn kem giữa ngày hè, vui vẻ sáng khoái cực kỳ, vừa cúi đầu lại thấy tiểu cô nương then thùng cắn môi làm tâm can hắn đều run lên.

"Diệp cô nương, người xem bên kia thật náo nhiệt..." Ngưu Thiên Quân không kham tìm chủ đề nói chuyện, sau đó mời nàng cùng đi dạo, không ngờ bên kia căn bản chẳng có náo nhiệt gì, chỉ có một con diều đang bay trên trời.

"Ách... Diệp cô nương, người xem, con diều này thật đẹp mắt!"

A La tất nhiên nhìn ra hắn tay chân luống cuống, có điều trong lòng càng thích hơn, cảm thấy hắn không hề giống những nam tử bình thường biết trêu chọc, lấy lòng các cô nương.

Nhất định là vì rất ít giao tiếp với cô nương nên mới ngây ngô, trác trác như vậy.

Vì thế, nàng ngẩng đầu nhìn con diều bay lượn trên không trung, rất nể tình nói: "Quả nhiên đẹp mắt, chưa từng thấy con diều nào đẹp mắt như vậy!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Huyền nghe mà đỏ mặt, nhìn hai người kia đi, một người là thiếu niên đen nhánh, một người là thiên kim tiểu thư nũng nịu, thế nhưng cùng ngẩng đầu nhìn diều, còn nói diều đẹp thế nào, gió thổi thật tốt, thời tiết này thật thích hợp chơi thả diều.

Lại thấy A La cùng Ngưu Thiên Quân mất qua mây lại, tình chàng ý thiếp thì không khỏi thờ dài, thầm nghĩ tỷ tỷ thật ngốc, bao nhiêu nam tử tốt không chọn, lại cố ý chọn một cục than đen?

Diệp Thanh Huyền đang nghĩ thì nghe được tiếng bước chân đến gần, vừa quay đầu liền ngẩn ra.

Thì ra người tới chính là Tiêu Kính Viễn mà nàng từng có ý, hắn mặc trường bào thủy lam, dáng người thon dài, tóc đen như mực, thật sự là uy nghi trời sinh.

Đi cùng hắn là một nam nhân nhìn có vẻ quen mắt, mày rậm mắt to, mặt đen tuyền, cộng thêm cái áo choàng đen, tuổi chừng hơn năm mươi.

Diệp Thanh Huyền không khỏi nhìn Nguru Thiên Quân đang trò chuyện với tỷ tỷ, lại nhìn nam tử cùng Tiêu Kinh Viễn đi đến.

Hai người này tướng mạo thật sự có chút tương tự, mắt mày, miệng này, còn có làn da đen nhánh, nhìn thế nào cũng giống người một nhà.

Diệp Thanh Huyền sững sốt nửa ngày, rốt cuộc tỉnh ngộ, đây là... cha của hắc công tử?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Editor: Tường An

A La đang trò chuyện với Nguru Thiên Quân cực kỳ hợp ý, bốn mắt giao nhau, một bên là mắt mang ý cười, một bên thì nhìn đến ngây ngốc. Miệng nói điều nhưng trong mắt trong lòng lại nhìn đối phương.

Nguru Thiên Quân nghĩ, Diệp cô nương thật sự nhìn thế nào cũng xinh đẹp, nũng nịu động lòng người, thiên kim nhà Bình bộ Thị lang quả nhiên không giống loại nữ tử dung chỉ tục phàm kia... Hoàn toàn quên vừa rồi mình căn bản khinh thường thiên kim nhà quan.

A La nghĩ, Nguru Thiên Quân đời trước là nhân vật chiến công hiển hách, không ngờ lại hàm hậu, thành thật như vậy, ít nhất, trong lòng trong mắt chỉ có mình, không có tâm tư sâu như Tiêu Vĩnh Hân. Đời này mình sẽ cùng một nam tử như vậy, hảo hảo sống thật tốt.

Về phần tướng mạo, cũng chẳng làm com ăn được, đẹp để làm gì.

A La nghĩ đến đây, trong lòng bắt đầu trù tính hôm nào đó sẽ nói chuyện này với mẫu thân, nếu mẫu thân đồng ý, liền xem ý tứ Nguru gia. Dĩ nhiên, loại chuyện này nữ nhi gia nhất định không thể chủ động, dù sao cũng phải là Nguru gia lên tiếng trước.

Chẳng qua, nhìn bộ dáng Nguru Thiên Quân vừa thấy mình liền nhìn đến ngây ngốc, bị mình làm cho thần hồn điên đảo, sợ là hận không thể lập tức về nhà thưa chuyện với cha mẹ đi?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu lên liền tròn mắt, kia... không phải là Tiêu Kính Viễn sao?

Tiêu Kính Viễn cùng phụ thân của Nguru Thiên Quân là Nguru Tư Thành đi về phía bờ hồ, mặt ngoài thì có vẻ đang trò chuyện với Nguru Tư Thành, nhưng vẫn âm thầm chú ý động tĩnh bên A La.

Hắn trơ mắt nhìn nàng thẹn thùng nhìn Nguru Thiên Quân, tươi cười phong tình vạn chủng, đôi mắt sáng ngời mong đợi, lòng ngực hắn khó chịu đến phát đau, hận không thể...

Hắn không thể...

Hắn khẽ cắn môi, siết chặt nắm đấm dưới ống tay áo.

Nàng cũng không phải là gì của hắn, cho nên hắn không thể làm gì được.

Đáng thương A La, đang tình chàng ý thiếp với Nguru Thiên Quân, đột nhiên thấy Tiêu Kính Viễn trầm mặt đi tới, mà bên cạnh, không phải là cha của Nguru Thiên Quân đó sao?

Nàng nhất thời hơi ngẩn ra, môi khẽ nhếch, rốt cuộc lên tiếng: "Bái kiến Thất thúc."

Lúc đầu, Nguru Thiên Quân căn bản không nhìn thấy cha mình tới, trong mắt, trong đầu chỉ có tiểu giai nhân, ngay cả Diệp Thanh Huyền bên cạnh nhắc nhở cũng hoàn toàn không để ý tới.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy bờ môi xinh đẹp của giai nhân hơi mở ra, hai mắt khiếp sợ, sau đó có chút mờ mịt, gương mặt đỏ bừng lên...

"Diệp cô nương, người làm sao vậy?" vẻ mặt hắn lo lắng, thân thiết hỏi.

"Thiên Quân, làm sao người trốn tới đây?" Một thanh âm trung niên uy nghi vang lên.

"Cha?" Nguru Thiên Quân quay đầu nhìn phụ thân: "Cha, ngài cũng tới rồi."

"Tiểu tử, người làm sao trốn ra đây?" Nguru Tư Thành nhíu mày, thấy Diệp Thanh Huyền và A La bên cạnh, không khỏi hỏi: "Đây là?"

Ngưu Thiên Quân vội vàng giới thiệu: "Đây là tiểu thư nhà Binh bộ Thị lang Diệp đại nhân."

A La cúi đầu, vội vàng tiến lên bái kiến, thái độ cung kính, ngữ khí mềm mại.

Ngưu Tư Thành đảo mắt qua A La, đáy mắt cũng có vài phần kinh diễm, nhưng rất nhanh liền như mây nói với nhi tử mình: "Xú tiểu tử, tìm người nửa ngày không thấy, thì ra là trốn ở đây! May mắn gặp Tiêu tướng quân, nếu không ta còn chưa tìm được người đấy, biểu mợ người nói muốn gặp người, còn không mau đi!"

Biểu mợ? Ngưu Thiên Quân hơi giật mình, hẳn quả thật có một biểu mợ, nhưng không thích gặp nàng chút nào, bởi vì biểu mợ luôn muốn gả biểu muội cho hắn.

Trước ánh mắt không cho phép cự tuyệt của Ngưu Tư Thành, Ngưu Thiên Quân căn bản không thể phản bác, hắn lưu luyến nhìn A La một cái, đành cáo từ, đi theo phụ thân.

Từ lúc gặp phụ thân của Ngưu Thiên Quân, A La có chút ngượng ngùng, nếu sau này nàng thật sự gả cho Ngưu Thiên Quân, vậy chẳng phải Ngưu Tư Thành là cha chồng tương lai của nàng sao?

Đứng trước mặt cha chồng tương lai, nàng dĩ nhiên khó mà nói cái gì, điều duy nhất có thể làm chính là cúi đầu, ra dáng ngượng ngùng, an tĩnh đứng chuẩn tiểu thư khuê các.

Cứ như thế nửa ngày, rốt cuộc chờ Ngưu Tư Thành đi rồi, nàng mới thở phào một hơi.

Vừa ngẩng đầu liền đụng phải một đôi mắt thâm trầm không thể nhìn thấu.

Nàng chỉ có thể nhìn ra một chút ý tứ trong đôi mắt đó, đại khái là nghiêm khắc và cực kỳ không vui.

Phảng phất như bị núi Thái Sơn đè nặng, nàng theo bản năng lại cúi đầu.

Cũng không biết là nàng xui xẻo đến mức uống nước lạnh cũng mắc kể rằng hay chỉ là trùng hợp, vì sao nàng vừa muốn tìm một vị hôn phu tốt liền đụng phải Tiêu Kính Viễn chứ?

Cho dù đụng phải thì thế nào? Hắn dựa vào cái gì nhìn nàng như vậy?

Hắn không phải cha nàng, cũng không phải cha Ngưu Thiên Quân, quân trời quân đất cũng không quân được chuyện của nàng đi?

Vì thế A La lấy lại can đảm, khẽ cắn môi, dũng cảm ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của hắn.

Hừ, xem ai sợ ai!

Mà Tiêu Kính Viễn vô cớ cáu giận cũng biết rõ mình không có lập trường gì mà tức giận, nhưng nhìn nàng cùng Ngưu Thiên Quân ánh mắt giao hòa, vẫn cảm tức đến mức muốn hung hăng thu thập nàng.

Trong ngực có một cổ dục vọng chiếm hữu không ngừng bành trướng, dù có nhìn được đau đớn cạo xương róc thịt cũng không thể nhẫn nhịn được cảm giác này.

Nhìn bộ dáng nàng mềm mại, nhu thuận trước mặt Ngưu Tư Thành, hắn không khỏi cười lạnh.

Gặp được phụ thân của người trong lòng, biết đó là cha chồng tương lai liền bày ra bộ dáng như vậy? Ngày thường hắn còn chưa từng nhìn thấy bộ dáng nhu thuận, tiểu thư khuê các đâu!

Nhìn nàng cúi đầu đứng trước mặt mình, hắn liền đau lòng, chẳng lẽ biết mình thông đồng tình lang lại bị mình bắt gặp, ngượng ngùng sao?

Nào ngờ, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, giống một con gà trống kiêu ngạo, vẻ mặt khiêu khích nhìn hắn.

Hắn...

Hắn nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đáng thương Diệp Thanh Huyền bên cạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả.

Nàng vẫn cảm thấy Tiêu Kính Viễn cao lãnh, nghiêm khắc đối với văn bối, người như vậy, đối với người thân và bản thân yêu cầu rất khắc nghiệt, ngược lại, đối với người ngoài sẽ lễ độ đối đãi.

Trong trí nhớ của nàng, Tiêu Kính Viễn là người rất ít nói cười, khiến người ta không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào trên khuôn mặt nghiêm túc của hắn.

Nhưng hiện tại thì sao, Tiêu Kính Viễn, Tiêu Thất gia, lại dùng ánh mắt khiển trách, lạnh lùng nhìn chằm chằm A La.

Làm như A La đào mộ tổ nhà hắn vậy!

"Tiêu, Tiêu Thất gia..." nàng nơm nớp lo sợ tiến lên hành lễ, trong lòng sợ hãi.

Hôm nay Tiêu Thất gia làm sao vậy? Hay là A La đắc tội hần?

Tiêu Kính Viễn nhìn Diệp Thanh Huyền bên cạnh, bình thường còn né tránh một chút, nhưng hiện tại, hần cắn răng, lạnh lùng nói: "Tiêu mẫu và Tam cô nương có lời muốn nói, có thể mời biểu cô nương tránh đi một lát không?"

"A..." Diệp Thanh Huyền kinh ngạc, ánh mắt chuyển động qua lại nhìn Tiêu Kính Viễn và A La.

Một người là lão độc thân xuất sắc nhất Tiêu gia, năm nay 26 tuổi còn chưa cưới vợ, một người là tiểu mỹ nhân Diệp gia 14 tuổi, ngay cả Hoàng Hậu cũng nhìn trúng làm con dâu, này... có khả năng sao?

Quan hệ này dù tám gãy tre đánh cũng không tới a!

Diệp Thanh Huyền vốn dĩ đang do dự, ai ngờ Tiêu Kính Viễn trực tiếp mất lạnh liếc nàng một cái, nàng sợ tới mức không dám hé răng, xoay người chạy té khỏi.

Trong lòng A La cực kỳ không thoải mái, muốn kéo Diệp Thanh Huyền lại: "A Huyền đừng đi..."

Diệp Thanh Huyền sao có thể nghe lời nàng, ngay cả tay áo cũng chưa túm được, Diệp Thanh Huyền đã chạy mất.

Liều xanh phát phơ, gió xuân thổi qua, mặt hồ tầng tầng gợn sóng.

A La cắn răng, trong lòng bực bội không có chỗ phát tiết.

Nàng thậm chí không muốn nhìn Tiêu Kính Viễn, quay mặt qua chỗ khác, nhìn chằm chằm mặt hồ xanh biếc, ngửi khí bất mãn: "Tiêu Thất gia có ý gì, ta và ngươi cái gì để nói?"

Có cái gì để nói? Chuyện muốn nói có nhiều lắm.

Tiêu Kính Viễn nhìn chằm chằm sườn mặt nhỏ nhắn, từ góc độ này có thể nhìn thấy vành tai tinh xảo như vỏ sò màu phấn hồng, nhỏ nhỏ, động lòng người.

Bởi vì nàng không đeo hoa tai như những nữ tử khác, vành tai càng non mịn, hoàn mỹ.

Bên vành tai còn có vài sợi tóc đen mềm rũ xuống má, khẽ lay động theo gió.

Hần thật lâu không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn nàng, A La cảm thấy mình bị hần nhìn đến phát hỏa, rốt cuộc chịu không nổi, dậm chân cắn hận nói: "Tiêu Thất gia, có chuyện liên nói, nếu không, thứ cho tiểu nữ không thể phụng bồi!"

Cô nam quả nữ, nàng mới không nên nói cái gì với hần!

"Ngươi giận ta?" Tiêu Kính Viễn trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng mở miệng.

A La nghe, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hần: "Vô duyên vô cớ, tại sao ta lại giận Tiêu Thất gia?"

"Là ta không tốt." Tiêu Kính Viễn bỗng nhiên thờ dài.

"Tiêu Thất gia là trọng thần triều đình, là lương đồng của quốc gia, tướng quân chiến công hiển hách lưu danh sử sách, làm sao có thể không tốt? A La chỉ là một tiểu nữ tử, thật sự không dám nói Thất gia có chỗ nào không tốt, Thất gia hiểu lầm rồi."

Ngữ khí A La tràn ngập trào phúng.

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, không khỏi cười khổ, hạ giọng, ôn nhu nói: "A La, đời này, tiếc nuối lớn nhất của ta chính là năm đó không nên cứ như vậy mà rời đi."

Hần luôn gọi nàng là Tam cô nương, đây là lần đầu tiên, hoặc là lần thứ hai trực tiếp gọi tên nàng.

Thanh âm của hần trầm ấm như rượu ngon lâu năm, cực kỳ dịu dàng, khiến người say lòng.

Tìm A La khẽ run lên, trong lòng bất chợt rung động, nàng nắm chặt hai nắm đấm nhỏ, cắn môi dưới: "Chuyện này thì có liên quan gì đến tiểu nữ!"

"Ta vốn có rất nhiều chuyện muốn nói với ngươi, có lẽ ngươi hiểu, cũng có lẽ không hiểu, nhưng bây giờ thấy ngươi giận ta, ta lại..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Editor: Tường An

Hắn lớn hơn nàng mười hai tuổi, vốn nên nhường nhịn, bao dung nàng mới phải, đối với chuyện nàng có ý với nam tử khác, đó cũng là chuyện hiển nhiên, hắn có gì đáng để tức giận, lại có tư cách gì tức giận với nàng.

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, buộc mình nhìn cảnh liễu xanh rũ trước gió.

"A La, ta biết trong lòng ngươi chán ghét ta, có lẽ còn oán ta, nhưng chuyện này cũng không trách được ngươi, ta chỉ muốn hỏi, nếu năm đó ta không rời đi, nếu ta tuân thủ lời hứa, ngươi có thể... có thể nghĩ khác đi hay không?"

Lời này rất hàm súc, lại khó nói ra miệng, nhưng tiếng lòng chôn giấu quá lâu rồi, cuối cùng cũng nói ra...

Kỳ thật, hắn muốn biết, nếu lúc trước hắn không rời khỏi Yến Kinh, không nhẫn tâm bỏ lại nàng mà đi, nếu hắn vẫn luôn ở bên cạnh che chở nàng, sủng ái nàng, thì hôm nay quan hệ giữa hắn và nàng có phải sẽ khác hay không?

A La nghe lời này, cúi thấp đầu, trái tim như con thỏ nhỏ nhảy loạn, lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Nàng đương nhiên hiểu ý tứ của hắn.

Năm đó nàng còn nhỏ, không có ai để dựa dẫm, trong nhà không có ai đáng tin cậy nên khó tránh khỏi bám lấy hắn, tham lam hưởng thụ sự trân trọng, che chở của hắn... có lẽ còn xem hắn như phụ thân mình.

Nhưng sau đó, hắn hung hăng vứt bỏ nàng mà đi.

A La tuổi nhỏ nhào người trên bậc cửa sổ, khóc lóc cầu hắn đừng đi, cầu hắn tin lời mình, nhưng hắn nói hắn không tin.

Hắn thậm chí còn nói, cho dù vận mệnh cô nương Tả Hầu gia kia có thể nào, hắn vẫn sẽ cưới nàng ấy.

Tuy rằng sau này hắn không cưới cô nương Tả Hầu phủ, nhưng chung quy hắn vẫn rời đi, để lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng.

Bây giờ hắn nói hối hận, chính là ý này ư?

A La run rẩy cắn rách cả môi.

Hai người trầm mặc không nói gì, một người khí tức trầm trọng, một người thân thể khẽ run.

Có một chú chim xẹt qua mặt hồ, thời điểm lướt qua chỗ nàng làm rơi xuống vài giọt nước.

Nàng hít sâu một hơi, quay mặt đi, lãnh đạm nói: "Tiêu Thất gia có lẽ đã quên, ta đã sớm nói, chúng ta không thân cũng chẳng quen, không ai nợ ai cái gì, A La chưa từng vì vậy mà giận Tiêu Thất gia, về phần chán ghét, lời này càng buồn cười hơn, vì sao A La lại chán ghét Tiêu Thất gia chứ?"

Ha ha, trước kia căn bản không thèm nhìn nàng, bây giờ nàng lớn rồi, bộ dáng dễ nhìn, liền tìm tới đây, còn tặng áo choàng lông điều tơ vàng, quý mới biết thứ kia đã tặng cho bao nhiêu cô nương rồi!

Nghe nàng nói xong, hắn im lặng nửa ngày không đáp.

Nếu không phải bên tai vẫn là tiếng hít thở nặng nề cùng với khí tức nam tính nóng rực của hắn, nàng sẽ cho rằng hắn đã rời đi rồi.

Không biết qua bao lâu, xa xa vọng đến tiếng còi của ai đó, A La mới nghe thấy hắn lần nữa lên tiếng.

"Được, ta biết. Về sau..." hắn ngừng lại một chút, giọng nói không hề dao động: "Ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa."

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, nhưng đi được hai bước lại quay đầu, nói: "Còn có một câu ta muốn nói với ngươi, ngươi nghe cũng được không nghe cũng thế. Ngươi bây giờ tuổi còn nhỏ, lại có cha mẹ thương yêu, việc gì có thể thì cứ tùy tâm mà làm, đừng miễn cưỡng bản thân. Về phần Kha thần y, về sau có cơ hội, ta nhất định sẽ lưu ý."

A La đợi đến khi Tiêu Kính Viễn đi xa rồi mới chậm rãi quay đầu nhìn hắn.

Hôm nay hắn mặc y phục màu thủy lam, tóc cũng buộc lên bằng một cây trâm mới mẻ độc đáo, là kiểu dáng thịnh hành ở Yến Kinh dạo này.

Nhìn từ góc độ này, hắn thật sự rất anh tuấn.

Cũng không hề có vẻ lạnh lùng nghiêm khắc của Bắc Định Hầu ngày xưa.

Có điều, giữa tiếng cười đùa xung quanh, giữa khung cảnh ngày xuân trời xanh gió mát, bóng lưng kia nhìn thế nào cũng cảm thấy cô đơn, hiu quạnh.

A La cúi đầu nhìn mặt hồ tĩnh lặng, bỗng nhiên bị thương muốn khóc.

Nàng thông thả ngồi xỏm xuống, dùng tay che mặt.

Trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải vì bảy năm trước hấn vứt bỏ nàng.

Kỳ thật, ngay từ đầu, nàng và hấn đã tuyệt đối không có khả năng.

Nàng luôn chưa từng có ý định cho mình một cơ hội như vậy.

Đời trước đã đi nhầm đường, nàng không dám lặp lại lần thứ hai, cho dù là không cùng cách đi.

Cửa lớn Tiêu gia, nàng không dám bước vào lần nữa.

- - - - -

Diệp Thanh Huyền về tới bên hồ, nhìn thấy Tam tỷ tỷ dùng tay che kín mặt, mà kẽ tay có nước mắt ướt át. Nàng khẽ thở dài, ôm đầu gối, lẳng lặng ngồi xuống bên A La.

"Tam tỷ tỷ, thật ra Tiêu Thất gia rất tốt, ta cảm thấy hấn tốt hơn Ngưu công tử."

Lúc đầu nàng nhìn trướng Tiêu Thất gia, chỉ tiếc, hai người quá khác biệt, ngấm lại tuyệt đối không có khả năng, sau này nàng mới mưu cầu vị trí bên cạnh Thái tử.

A La lấy khăn lau mặt, mắt hơi đỏ, nói giọng mũi: "A Huyền, người không hiểu, chuyện này là không thể, tuyệt đối không có khả năng, huống chi hấn... kỳ thật không phải người tốt lành gì."

Nói đến chỗ này, thanh âm nàng cơ hồ phát run.

Là nàng trước kia nhìn nhầm hấn, cho rằng hấn là chính nhân quân tử, thật ra không phải vậy, ít nhất trong chuyện nam nữ, xem ra cũng không sạch sẽ.

"Làm sao có thể!" Diệp Thanh Huyền có chút không tin tưởng. Trong ấn tượng của nàng, người khác mỗi khi nhắc đến Tiêu Thất gia đều khen hấn tính tình nội liêm, cao thượng, là nhân tài của triều đình, không hai người bình thường có thể so sánh được. Làm sao đến chỗ A La lại biến thành "Không phải người tốt lành gì."

A La khẽ thở dài, nói với Diệp Thanh Huyền: "Tri nhân tri diện bất tri tâm, người ngoài chỉ nói Tiêu Thất gia văn võ song toàn, lương đồng của quốc gia, nhưng lại không biết, trong chuyện nam nữ, hấn là người triều tam mộ tứ*."

*Triều tam mộ tứ (hay Chiêu tam mộ tứ): 朝三暮四 ý nói người hay thay đổi, không có trách nhiệm, hoặc dùng thủ đoạn để lừa người khác.

"A?" Diệp Thanh Huyền khẽ nhếch miệng, sừng sốt một lúc bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Tam tỷ tỷ, người nói vậy cũng có đạo lý! Khó trách lúc trước hấn từng cự tuyệt hôn sự với Tả Hầu phủ, chẳng lẽ đúng là vì hấn triều tam mộ tứ?"

A La xoa xoa mũi, lắc đầu: "Ai biết được, người này rất có quyền thế trong triều, tâm cơ sâu đậm, không phải ta và người có thể hiểu được, chúng ta sau này không nhắc đến người này nữa, nhưng phải đề phòng hấn, dù sao chúng ta đều là nữ nhi khuê các, nếu rơi vào tay hấn sẽ là kết cục thân bại danh liệt, như vậy đời này coi như xong."

Diệp Thanh Huyền nghe liền chặc lưỡi, gật đầu lia lịa: "Tỷ tỷ nói rất có lý!"

- - - - -

Hai tỷ muội A La và Diệp Thanh Huyền ỉu xiu ngồi tâm sự bên bờ hồ một lát, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

Gặp một nam nhân khiến người không thoải mái cũng không tính là gì, các nàng còn trẻ, còn nhiều cơ hội, luôn phải nhìn nhiều, nghĩ nhiều một chút, hai tỷ muội lau sạch nước mắt, vòng qua cây cầu, đi về phía đám đông.

Nào ngờ mới đi không bao xa liền nhìn thấy hai nữ tử mặc cung trang đi về phía này, bọn họ thấy A La thì tiến lên nói: "Xin hỏi cô nương là nữ nhi Bình bộ Thị lang Diệp đại nhân?"

A La nhận ra đây là thị nữ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, lập tức không dám chậm trễ, vội đáp: "Phải."

Hai thị nữ kia nhìn nhau, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Cuối cùng cũng tìm được cô nương rồi, yến tiệc của Ngụy phu nhân sắp bắt đầu, Hoàng hậu nương nương không thấy cô nương nên sai chúng ta qua đây tìm."

A La và Diệp Thanh Huyền liếc nhau, đều biết rõ đây chính là thể diện lớn lao, lập tức cung kính nói: "Làm phiền hai vị cô nương."

Hai thị nữ dẫn A La và Diệp Thanh Huyền trở lại chỗ yến tiệc. Lúc này đã an bài thỏa đáng mọi thứ, một dãy bàn gỗ lim nhỏ, bốn năm người một bàn, bên ngoài có một cái nồi to nấu bằng củi, còn có hai đồng lửa trại đang nướng thịt rừng.

Nói đơn giản đây chính là một bữa tiệc dã ngoại, chẳng qua, vì người tham dự là Hoàng gia và quý tộc, hầu môn Yến Kinh cho nên cấp bậc được đề cao lên thôi.

Ngụy phu nhân thấy A La đến cũng thờ phào nhẹ nhõm, bước đến chào hỏi: "Ta đang muốn an bài chỗ ngồi đây, không biết người chạy đi đâu, người sớm đến đây một chút, ta háo hức tìm cho người một vị trí tốt."

A La mỉm cười khê: "Phu nhân, ta là văn bối, tùy ý ngồi chỗ nào đó là được, không dám chiếm chỗ tốt."

Ngụy phu nhân thấy nàng nhu thuận thì bật cười: "Trường bối văn bối cái gì, người xem, đây là hội đạp thanh, cũng không phải trong cung hay phủ đệ nào, làm gì nhiều quy củ như vậy, vui vẻ tùy ý là được rồi, không cần phân tôn ti chỗ ngồi, tùy tiện sắp xếp thôi!"

Trong lúc nói chuyện, chỗ ngồi của A La đã sắp xếp xong xuôi, Diệp Thanh Huyền vì đi theo A La nên cũng được an bài ngồi cùng bàn.

Mới đầu, A La còn không biết ý tứ Ngụy phu nhân khi sắp xếp chỗ ngồi như vậy, sau này ngẩng đầu nhìn sang mới hiểu, thì ra ngồi bên trái mình là một nam tử tướng mạo có nét tượng tự Lưu Hân, chỉ trẻ tuổi hơn Lưu Hân mà thôi.

Nàng nhất thời nhớ ra, đây chính là Tam hoàng tử Lưu Hạo.

Mà ngồi sát bên cạnh Lưu Hạo, ngoại trừ một nam tử nàng không biết mặt còn có hai người khác, chính là Thái tử Lưu Hân và... Định Bắc Hầu Tiêu Kính Viễn.

Này... thật đúng là oan gia ngõ hẹp, sao lại đụng phải rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Editor: Tường An

A La cắn môi, bất đắc dĩ dời mắt sang hướng khác.

Nàng không muốn gặp lại Tiêu Kính Viễn, một chút cũng không muốn, vì thế nàng chỉ có thể cố gắng xoay đầu đi, giả vờ không nhìn thấy hắn.

Nàng ra vẻ nhàn nhã, tùy ý nhìn về phía xa xa trên yến hội, nào ngờ đúng lúc có người cũng đang nhìn mình.

Tuy cách xa như vậy nhưng chỉ liếc mắt một cái nàng cũng cảm nhận được người kia đang nhìn mình chăm chăm.

Chính là Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung.

A La hơi kinh ngạc, kỳ thật, sau chuyện năm đó, Nhị phòng chuyển ra riêng, từ đó về sau quan hệ giữa A La với hai vị đường tỷ này cũng trở nên xa cách.

Dù nói thế nào, Đại thái thái vẫn là mẫu thân của Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung, năm đó Đại thái thái làm ra chuyện như vậy, liên lụy thanh danh Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung, sợ là hôn sự cũng bị ảnh hưởng. Quan hệ giữa A La và hai tỷ muội này đương nhiên cũng không còn vẻ hòa thuận như trước.

Mấy năm này, hai tỷ muội ru rú trong nhà, không kết giao với ai, chỉ sợ cũng vì chuyện của mẫu thân mà xấu hổ không dám gặp ai.

Hôm nay hai người bọn họ dự yến hội hẳn là vì đến tuổi bàn hôn sự, không còn cách nào đành phải đi ra?

A La không khỏi nhìn các nàng lần nữa, lại thấy Diệp Thanh Liên hơi nghiêng đầu đi, làm bộ không nhìn thấy mình, còn Diệp Thanh Dung khê cắn môi dưới, cúi đầu.

A La thờ dài, tính tình Diệp Thanh Liên rất kiêu ngạo, cá tính mạnh, trước kia luôn đứng cao hơn nàng, bây giờ hoàn cảnh Đại phòng như vậy, trong lòng nàng ấy hẳn là không dễ chịu.

Hơn nữa, nhìn xiêm y của các nàng tuy cũng coi như gọn gàng, xinh đẹp nhưng A La vẫn nhận ra trang sức các nàng đang đeo đều làm từ mấy năm trước, chẳng qua là sửa lại một chút nhìn hợp thời hơn mà thôi.

Mẫu thân mình gặp chuyện không may, mẹ kế chường gia, tuy Tôn thị không phải người xấu nhưng dù sao cũng không phải là nữ nhi ruột thịt, ai có thể tận tâm tận lực chứ?

Trong lòng A La khó tránh khỏi có chút áy náy, năm đó nếu không vì chuyện này, hai tỷ muội các nàng chưa chắc đã rơi vào hoàn cảnh như hôm nay. Có điều, nghĩ tới lúc còn sống ở đại trạch Diệp gia, mẫu thân mình chịu khuất nhục, đời trước Thanh Việt cũng không có cơ hội phát triển, một chút áy náy này liền biến mất.

Cũng may đời này mình trọng sinh trở về, có thính giác hơn người, bằng không, hôm nay người sa cơ thất thế là ai còn chưa biết đâu.

Nghĩ vậy, nàng dứt khoát không nhìn hai tỷ muội Diệp Thanh Liên nữa mà bắt đầu suy nghĩ về buổi tiệc hôm nay.

Hoàng hậu nương nương hiển nhiên đã nhìn trúng mình làm con dâu, bây giờ lại có ý sắp xếp mình ngồi cạnh Tam Hoàng tử, mình nhất định phải nghĩ biện pháp khiến vị Tam Hoàng tử Lưu Hạo kia đừng coi trọng mình mới được.

Con dâu hoàng gia, ai thích thì làm đi, dù sao nàng không thích.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì nghe thấy phía bên trái có động tĩnh, vừa quay đầu sang thì thấy Tiêu Kính Viễn rời chỗ, ngay sau đó Thái tử Lưu Hân cũng rời khỏi.

Nhất thời phía bên trái trống ra hai chỗ.

A La thầm nhủ mày, hơi kinh ngạc nhìn bóng dáng Tiêu Kính Viễn rời đi, lập tức động tâm tư, lén lút dừng tai nghe xem hán và Lưu Hân nói gì.

Đợi một hồi lâu mới nghe hai người nói chuyện.

"Ta đây có ý an bài cho ngươi một vị trí tốt để ngươi kết giao với vài cô nương a, ngươi xem, phía bên tay trái ngươi chính là đích nữ nhà Trần Thượng thư, cô nương kia tài mạo xuất chúng, tốt xấu gì ngươi cũng nhìn một cái đi a!"

"Aizz!" Lưu Hân thờ dãi: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Ngươi căn bản không muốn nhìn tiểu cô nương kia? Hay là ngươi sợ nhìn thấy nàng và Tam đệ của ta có cái gì?"

"Ngươi nói chuyện a, nếu ngươi luyến tiếc thì đoạt nàng lại, nói cho nàng biết là ngươi có ý với nàng, nếu nàng cảm thấy ngươi không tệ thì hãy suy xét ngươi! Hoặc là ngươi dứt khoát trực tiếp tìm Diệp Trường Huân, nói ngươi nhìn trúng cô nương nhà hán, ta không tin hán có thể cự tuyệt ngươi!"

Lưu Hân nghĩ lại, nói tiếp: "Đừng rồi, sao ta không nghĩ đến chứ, quyết định như vậy, ta đi làm bà mối, giúp ngươi đi tìm Diệp Trường Huân, hán không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt phật, ta không tin Diệp Trường Huân còn có thể không gả nữ nhi cho ngươi!"

Lưu Hân nói xong lập tức muốn bắt tay vào làm.

Tiêu Kính Viễn rút cuộc mở miệng: "Không được."

Thanh âm hán nghiêm khắc mà kiên quyết.

"Vi sao, trước mặt xem ra đây là biện pháp gọn gàng dứt khoát nhất, tiểu cô nương cũng không thể cãi lời phụ thân đi? Diệp Trường Huân cũng không thể không nể mặt Thái tử ta, dù hán tính tình cứng rắn, chẳng lẽ còn dám cùng lúc đắc tội Thái tử và Định Bắc Hầu ngươi sao!"

Lưu Hân dứt lời, giữa hai người rơi vào trầm mặc.

A La siết chặt nắm tay, vừa tức giận vừa thấp thòm, tim như nhấc lên tận cổ họng.

Cuối cùng nghe thấy Tiêu Kính Viễn nói: "Dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, ta còn chưa đến mức bị một tiểu cô nương nhỏ hơn mình nhiều tuổi nhiễu loạn tâm tư."

"Ngươi... không đùa chứ?" Lưu Hân có chút ngoài ý muốn, há hốc mồm.

"Lúc trước đúng là ta có quan tâm chú ý đến nàng, có lẽ là vì nàng dung mạo tốt, bây giờ tính tảo lại cũng chẳng có gì, muốn tài không có tài, tính tình lại kém, nữ tử như vậy, ta chỉ nhất thời hứng thú thôi, hoàn toàn không đến mức muốn cưới về."

"Vậy ngươi rút cuộc muốn cưới nữ tử thế nào? Như cô nương Trần gia, ngươi cũng không có hứng thú sao?"

- - - - -

A La nghe đến đó thì hoàn toàn không nghe nổi nữa!

Tiêu Kính Viễn không có hứng thú với nàng, Lưu Hân cũng sẽ không ép phụ thân gả nàng cho Tiêu Kính Viễn, lẽ ra nàng phải thử phảo nhẹ nhõm mới đúng?

Nhưng không, nàng tức giận đến mức hai tay phát run.

Muốn tài không có tài, tính tình lại kém, nữ tử như vậy, ta chỉ nhất thời hứng thú thôi, hoàn toàn không đến mức muốn cưới về!

Ta còn chưa đến mức bị một tiểu cô nương nhỏ hơn mình nhiều tuổi nhiễu loạn tâm tư!

Hai câu này giống như hai cái gai đâm vào lòng nàng, làm nàng cơ hồ không thở nổi.

Thì ra ở sau lưng, hắn nói nàng như vậy!

Nàng trong mắt hắn chỉ như hàng hóa tùy ý xem xét, cũng khó trách bảy năm trước hắn lật lọng, vứt bỏ nàng, không thèm để ý tới!

A La siết chặt nắm đấm nhỏ, cắn răng cố thuyết phục mình không cần bị ảnh hưởng bởi chuyện này, nàng mới không để ý Tiêu Kính Viễn đâu, căn bản không để ý hắn!

Hội đáp thanh lần này, Ngưu Thiên Quân si mê nàng, Hoàng hậu nương nương cũng nhìn trúng nàng làm con dâu, nàng rất được hoan nghênh.

Tiêu Kính Viễn chường mặt nàng thì còn có người khác hoan nghênh nàng!

Nam nhân thích nàng, rất nhiều!

Thậm chí ngay cả cháu của hắn ở Tiêu gia, chỉ cần nàng muốn là có thể tùy tiện chọn một người để định thân, sau khi gả qua liền ghê tởm hắn!

"Diệp cô nương, sao ngươi không dùng đồ ăn?" một thanh âm âm áp đột nhiên truyền vào tai.

A La tận lực nhẫn nhịn khó chịu trong lòng, ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt ôn nhuận Tam Hoàng tử Lưu Hạo đang nhìn mình.

Về mặt hắn mỉm cười ôn hòa, xen lẫn chút lo lắng.

A La miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mờ mịt nhìn cái bàn trước mặt, thì ra vừa rồi đã có người mang đồ ăn lên, mỗi người một đĩa thịt ngỗng tinh xảo. Những người khác đã bắt đầu nhâm nhi thưởng thức, chỉ có một mình nàng đang ngồi sững sờ.

Nàng nở nụ cười với Lưu Hạo, nhỏ giọng nói: "Đa tạ Tam Hoàng tử nhắc nhở, vừa rồi nghe mùi vị thơm như vậy liền nghĩ lại đã lâu chưa dùng món này, để Tam Hoàng tử chê cười rồi."

"Diệp cô nương không cần câu nệ, đây là tiệc ngoài trời, muốn ăn cái gì cứ tận tình ăn là được."

Lưu Hạo cho rằng nàng sợ ăn mấy món dân dã này sẽ mất lễ nghi, liền khuyên như vậy.

Đời trước A La cũng từng gặp vị Tam Hoàng tử Lưu Hạo này, trong ấn tượng của nàng, hắn là một nam tử tao nhã, tính cách nhu hòa, nghe hắn nói lời săn sóc như vậy, cảm kích gật đầu nói: "Vâng, vậy ta liền nếm thử."

Vốn dĩ nàng tính toán làm Lưu Hạo không thích mình, thuận tiện né tránh mối hôn sự này.

Chẳng qua, vừa rồi nghe Tiêu Kính Viễn hạ thấp mình không hề lưu tình, trong lòng nàng ghen một hồi, cũng không muốn để vị Tam Hoàng tử này coi thường mình nữa.

Hướng hồ, Tam Hoàng tử là người tốt, nàng không muốn vô duyên vô cớ trở mặt, hắn là nên ứng đối cho tốt mới phải.

Đang nói chuyện, lại có đồ ăn được đưa lên, đều là những món ăn vật nông thôn.

Tam Hoàng tử ở bên cạnh nhắc nhở: "Diệp cô nương, món củ cải kia nhìn không có gì đặc sắc nhưng thật ta rất cay, ngươi cẩn thận chút."

A La hơi kinh ngạc, nhìn kỹ lại mới phát hiện củ cải này hắn là hầm với ớt và gừng, nhìn màu sắc thì bình thường nhưng quả thật sẽ rất cay.

Nàng đúng là không thể ăn cay, nếu ăn cay khẩu vị sẽ không tốt, lỡ như ăn vào miệng, ở đây nhiều người không tiện nhả ra, chỉ có thể nhịn mà nuốt xuống.

Cũng may có Tam Hoàng tử nhắc nhở.

A La ngẩng đầu nhìn đôi mắt ôn hòa mang ý cười của hắn, trong lòng có chút cảm động, lại có chút áy náy, mỉm cười nói: "Tam Hoàng tử quan sát thật tỉ mỉ."

Tam Hoàng tử cười nói: "Ta cũng vì thấy cô nương không giống người có thể ăn cay nên mới nhắc nhở."

A La cười khê: "Tam Hoàng tử đoán không sai, tiểu nữ đúng là không thể ăn cay."

Hai người nhìn nhau cười, bót đi vài phần xa lạ, vì thế bắt đầu nói sang những chuyện khác, thời tiết hôm nay thật tốt, mùa xuân năm nay đến sớm, món ăn này thế nào, món ăn kia ra sao...

Sau bữa tiệc, A La và Tam Hoàng tử đã trở nên quen thuộc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Editor: Tường An

Bên này, A La và Tam hoàng tử Lưu Hạo nói cười vui vẻ, Ngụy phu nhân thấy vậy, vui sướng đi nói với Hoàng hậu. Hoàng hậu vừa nghe liền bật cười: "Ta nhìn cô nương kia, dung mạo tốt, tính tình lại thành thật, cực kỳ thích hợp với A Hạo. Ngày thường A Hạo chỉ đọc sách, chăm sóc hoa cỏ, nếu tương lai cưới một phi tử có tâm cơ cũng chưa chắc là tốt."

"Hoàng hậu nương nương mắt nhìn người quá chuẩn, nhìn xa trông rộng, vị cô nương này quả thật rất tốt, tâm tư trong sáng, không có tâm cơ thủ đoạn gì."

Ngụy phu nhân còn có thể nói thế nào, chỉ có thể nịnh hót.

Nói trắng ra, ý tứ Hoàng hậu chính là Tam hoàng tử Lưu Hạo vô duyên với ngôi vị Hoàng đế, tính tình đạm mạc, vô dục vô cầu không thích tranh đoạt danh lợi, an phận làm Hiền Vương, Thái tử và hần lại là huynh đệ ruột thịt, tương lai nhất định không để hần thiệt thòi.

Mà A La cô nương này, dung mạo vô cùng tốt, lại chẳng có dã tâm gì, cô nương như vậy thật sự rất thích hợp với Hoàng tử vô duyên với hoàng vị!

Nhắc tới A La, Hoàng hậu nương nương cũng rất hài lòng nàng, liền hỏi Ngụy phu nhân: "Sau khi dùng bữa, còn có an bài gì không?"

Ngụy phu nhân vội đáp: "Vốn dĩ dùng bữa xong sẽ để mọi người dùng chơi giải đố, đối thơ, bây giờ nghĩ lại, có lẽ đi dạo chung quanh đây cũng không tệ?"

Hoàng hậu cười nói: "Tuy A Hạo thích thơ văn nhưng cũng thích yên tĩnh, cứ để những hài tử khác đi chơi thôi, còn hần thì tùy ý tìm một chỗ yên tĩnh phẩm trà."

Ngụy phu nhân vừa nghe liền hiểu ý tứ Hoàng hậu.

Để những người khác đi chơi, chỉ còn một mình Tam hoàng tử đi phẩm trà, dĩ nhiên là phải có người đi cùng!

- - - - -

A La cũng không biết mình đã bị sắp xếp đi bồi Tam hoàng tử phẩm trà.

Sau bữa tiệc, mọi người muốn giải đố làm thơ, Diệp Thanh Huyền hứng trí bừng bừng, còn A La thì chẳng có chút hứng thú nào, còn không bằng tìm một góc yên tĩnh một mình.

Ai ngờ mới ngồi xuống ghế đá dưới tàng cây liền gặp Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên đi tới.

Mấy tỷ muội bất ngờ gặp mặt, nhất thời không ai biết nói gì cho phải.

Cuối cùng, A La phản ứng kịp, đứng dậy, cười tủm tỉm nói: "Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Diệp Thanh Liên khê nâng cằm, nhàn nhạt đáp: "Vẫn tốt, còn muội muội, có khỏe không?"

A La cười nói: "Cũng ổn, tuy chuyển ra trạch viện nhỏ, không rộng rãi tổ trạch Diệp gia nhưng cũng coi như thanh tịnh."

Diệp Thanh Dung không có ngạo khí như Diệp Thanh Liên, nghe A La nhắc tới chuyện này liền cẩn thận dò hỏi: "A La, ta nghe nói tòa nhà hiện tại của Nhị thúc nằm trong con hẻm chỉ cách đường lớn vài trăm mét, đây chính là vị trí tốt."

A La thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Vị trí đúng là tốt, nhưng diện tích thì nhỏ, chỉ miễn cưỡng ở mà thôi, thuận tiện cho phụ thân vào triều."

Diệp Thanh Dung lại hỏi: "Nhị thúc bây giờ đã có chỗ đứng trong triều, Tam muội muội lại càng lớn càng xinh đẹp, nhất định có thể chọn được một hôn sự tốt đi?"

Dứt lời, Diệp Thanh Dung liếc nhìn y phục của A La.

Bộ váy thúy yên sam màu vàng nhạt kia nhìn có vẻ đơn giản nhưng thật ra là vải dệt Giang Nam, chính là cống phẩm, người bình thường căn bản không thể mua được. Còn tầng lụa mỏng khoác bên ngoài là nhuyễn yên la thêu chỉ bạc, nhìn cũng không phải mấy loại bình thường bán trên thị trường, so với loại nàng dùng mấy năm trước càng mềm nhẹ hơn, màu sắc sáng và đẹp hơn.

Trong lòng Diệp Thanh Dung không khỏi chua xót, từ nhỏ nàng đã biết, trong bốn tỷ muội, dung mạo nàng cũng xem như tốt, mọi người nhìn đều khen là tiêu mỹ nhân, nhưng so với A La, mình làm thế nào cũng không sánh bằng.

Hiện giờ xiêm y của mình cũng âm đạm, cũ kỹ, cố gắng giả vờ thể diện cũng không so được với xiêm y và dung mạo kinh diễm của A La.

Hơn nữa, vừa nãy trong bữa tiệc thấy A La tựa hồ trò chuyện với Tam Hoàng tử Lưu Hạo rất hòa hợp, Diệp Thanh Dung thầm kinh hãi, chẳng lẽ A La không gả vào nhà quan lại hầu môn mà dứt khoát làm Hoàng tử phi? Vậy chẳng phải so với mình càng cách biệt một trời một vực sao?

"Hiện tại còn nhỏ tuổi, nói hôn sự cái gì, nghĩ xa như vậy làm chi, trước cứ ở nhà thoải mái, thanh tịnh vài năm rồi nói." A La dĩ nhiên nhìn ra ánh mắt bất thiện của hai vị tỷ tỷ này nên cũng không muốn nhiều lời.

Người này cũng thật kỳ quái, nếu là cô nương nhà khác, chưa hẳn sẽ sinh lòng ganh tỵ, ngược lại còn muốn nịnh bợ một phen.

Nhưng nếu là tỷ muội nhà mình phú quý mà mình sống không tốt bằng thì trong lòng liền không thoải mái.

"Ta thấy A La cùng Tam hoàng tử trò chuyện rất vui vẻ, lại nghe nói Hoàng hậu nương nương muốn định hôn sự cho Tam hoàng tử, Hoàng hậu nương nương chú ý A La như vậy tất nhiên là có ý." Diệp Thanh Dung ngữ khí chua xót suy đoán.

A La hiểu tâm tư hai vị tỷ tỷ này, dầu muối không vào, vô tình nói: "Nhị tỷ tỷ nói đùa, con dâu Hoàng gia đâu phải ai cũng có thể làm, ta ngốc như vậy, nếu vào Hoàng gia còn không bị người ta cười chết! Lại nói, Nhị tỷ tỷ vẫn nên nói chuyện cẩn thận một chút, lỡ như bị người khác nghe thấy còn không cười rụng răng à!"

Bên cạnh, Diệp Thanh Liên vẫn chưa lên tiếng, nghe A La nói vậy liền nhàn nhạt nói: "Dựa vào dung mạo của muội muội và địa vị của Nhị thúc trong triều, cao môn đại hộ nào chả xứng. Muội muội không cần quá khiêm tốn, người biết chỉ nói muội làm bộ làm tịch, người không biết lại nghĩ hai chúng ta ghen tỵ muội nên muội mới phải che giấu như vậy."

A La nghe vậy không khỏi cười lạnh, nhiều năm không gặp, vị Đại tỷ tỷ này đúng là nói chuyện ghen ghét người a!

"Đại tỷ tỷ sao lại nói thế, ta vốn cũng không muốn dính vào loại chuyện thấy người sang bắt quàng làm họ, về phần hôn sự tương lai đã có cha mẹ làm chủ, cha mẹ nói thế nào cứ nghe theo là được. Chẳng lẽ một cô nương ban ngày ban mặt soi mói, bàn luận hôn sự của bản thân mới xem là không che giấu? Gia phong Diệp gia còn chưa đến xuống dốc đến mức ấy đi."

Diệp Thanh Liên không ngờ A La ăn nói sắc bén như vậy, nhất thời hơi đỏ mặt.

Lần này gặp mặt, ai cũng biết hai tỷ muội Diệp gia tham gia yến tiệc lần này là vì muốn tìm kiếm mối hôn sự tốt, không còn biện pháp nào khác phải xuất đầu lộ diện, chuyện này vốn là chỗ đau của Diệp Thanh Liên.

Về phần gia phong, hai chữ này càng là cái gai trong lòng nàng, gọi lên chuyện năm xưa.

Mẫu thân nàng vì ý đồ hạ độc mưu hại mà bị trục xuất khỏi Diệp gia, hai tỷ muội các nàng nào dám nhắc đến hai chữ gia phong! Gia phong Diệp gia đã sớm bị chuyện năm đó bôi đen rồi!

Bên cạnh, sắc mặt Diệp Thanh Dung cũng không tốt, hai người liếc mắt nhìn A La một cái, miễn cưỡng nói: "Muội muội nói có lý."

Sau đó, Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung rời đi, A La lại ngồi xuống ghế đá, nghĩ đến sắc vừa rồi của hai người, không khỏi thờ dãi.

Kỳ thật, đều là tỷ muội một nhà, tội gì âm ỉ thành như vậy.

Chẳng qua, từ khi nẫu thân các nàng muốn hại nương và đệ đệ, thù oán này đã định không thể hóa giải được.

Tâm tư nữ nhân phức tạp hơn nam nhân nhiều.

Đúng lúc này lại nghe thấy một giọng nói ầm ập vang lên: "Tam cô nương đang thờ dãi vì chuyện gì vậy?"

A La đang ngồi nghiêng người dựa vào ghế đá trầm tư suy nghĩ, đột nhiên xuất hiện một người làm nàng bị hù nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn qua liền thấy người nói chuyện là Tam hoàng tử Lưu Hạo.

Môi nàng khẽ nhếch, hơi lấp bắp nhưng không lên tiếng.

Vì sao hấn lại tới đây, tới từ lúc nào?

Những lời mình và hai vị tỷ tỷ nói có nhắc tới Tam hoàng tử và hoàng tử phi gì đó, hấn nghe thấy không?

Nếu nghe thấy, vậy chẳng phải thật xấu hổ? Hấn nhất định sẽ hiểu lầm là mình mơ ước hấn đi?

Lưu Hạo nhìn gương mặt nhỏ nhắn của A La hơi ngẩng lên, đôi mắt to tròn có chút nghi hoặc, mờ mờ, bờ môi đỏ hơi nhếch lên, giống như một con chim nhỏ ngốc nghếch, trong lòng hấn sinh ra tia thương tiếc, chỉ cảm thấy cô bé này cần được che chở, vì thế ánh mắt càng trở nên dịu dàng, ý cười trên môi càng đậm.

"Tam cô nương, ta đứng lúc đi ngang qua nhìn thấy người ở đây thờ dài liền thuận miệng hỏi một câu, khiến Tam cô nương kinh hách là lỗi của ta."

A La lúc này phản ứng kịp, lắc đầu như trống bỏi: "Không có gì, không có gì, ta không bị dọa, chỉ là ta bất ngờ nhìn thấy Tam hoàng tử ở đây, cảm thấy, cảm thấy..."

Không bị dọa thì là cái gì chứ?

"Chẳng qua cảm thấy, Tam hoàng tử giống như thần tiên đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, thật sự quá..."

Nga... miệng nàng rót cuộc làm sao vậy, sao lại nói ra lời này? Kế tiếp nên làm sao tiếp tục đề tài.

Về phần Tam hoàng tử nhìn bộ dáng bối rối, luống cuống của nàng, cảm thấy thú vị, cố tình muốn đùa nàng: "Thật sự cái gì? Ân?"

Thanh âm trầm thấp ôn hòa quanh quẩn bên tai làm đầu óc nàng ong ong, nhất thời không có chủ ý.

"Quá... quá dễ nhìn."

A La ghen nửa ngày, ghen đến mức mặt mũi đỏ bừng, rót cuộc phun ra một câu khen ngợi sút sẹo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Editor: Tường An

Lưu Hạo cũng không ngờ A La sẽ nói ra lời ấy.

Từ miệng một nữ tử khuê các có thể nói trắng ra như vậy...

Tam Hoàng tử Lưu Hạo vốn đang nhàn nhã, thanh thoi đùa A La, nhưng sau khi nghe lời này, sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên.

Hắn hơi mím môi, cúi đầu nhìn tiểu cô nương má hồng như hoa đào ngày xuân, cảm thấy mặt mình cũng nóng lên, cười nói: "Thật sự?"

Vừa rồi A La nói ra lời ấy xong, trong đầu liền ong một tiếng, phảng phất như muốn nổ tung.

Nàng vô tình với vị Tam hoàng tử này, sao lại có thể nói lời trêu chọc người ta như vậy? Người nàng muốn gả là Ngưu Thiên Quân, là Ngưu Thiên Quân a...

Di, sau bữa tiệc, Ngưu Thiên Quân chạy đi đâu rồi, làm sao không thấy bóng dáng?

Lưu Hạo thấy nàng lúc đầu quần bách không chịu nổi, sau đó trông mắt quay tròn, liếc trái liếc phải, chỉ cho rằng nàng thẹn thùng mà thôi, thầm nghĩ tiểu cô nương này thành thật, ngày thơ, thấy mình tướng mạo tốt nhìn không được nói ra, sau đó nghĩ lại cũng biết đã thất lễ nên mới thẹn thùng.

Nghĩ vậy, Lưu Hạo không khỏi tâm thần nhộn nhạo.

Hắn năm nay mười bảy tuổi, chính là độ tuổi muốn kết thân. Lúc mẫu hậu bảo hấn tham dự yến tiệc này, Thái tử huynh trưởng đã trêu ghẹo hấn không biết bao nhiêu lần, chính bản thân hấn cũng cảm thấy buồn cười, không muốn đến đây chọn lựa. Chẳng qua là ngại mệnh lệnh của mẫu hậu, không thể không đến ứng phó mà thôi.

Thậm chí khi mẫu hậu nhắc tới tiểu cô nương Diệp gia, trong lòng hấn còn có vài phần không thích, chỉ nghĩ rằng, hôn nhân đại sự của mình không nhất định cần người khác định đoạt.

Chưa từng nghĩ lại gặp được tiểu cô nương A La ngây thơ, đơn thuần này.

Nếu nói về dung mạo, nàng lớn lên rất xinh đẹp, ngay cả hậu cung vô số mỹ nhân giai lệ của phụ hoàng cũng chưa chắc có mấy ai so được với nàng.

Có điều hẳn thích không phải là dung mạo mà là khí chất hồn nhiên, thoải mái, ngây thơ đến mức khiến người ta thương yêu của nàng.

Hắn nhìn nàng, tự nhiên lại nhớ đến quả đào phiến bang tiến cống mấy ngày trước, trong trắng lộ hồng, cắn một cái, mọng nước, ngọt ngào đến tận trong lòng.

Lại nói, nàng cũng cảm thấy hắn anh tuấn, dễ nhìn...

Tam hoàng tử Lư Hạo hô hấp hơi khăn trương, nhìn A La dưới tàng cây hạnh hoa: "Người muốn ngồi đây thưởng trà, hay là đứng lên đi dạo một chút?"

"Đi? Đi chỗ nào?" Trong lòng A La nghĩ đến Ngưu Thiên Quân, vừa thẹn vừa hận mình vừa rồi mồm miệng không chừng mực sợ sẽ chọc phiền toái, da đầu run lên chỉ muốn chạy cho nhanh.

"Người thích chơi cờ không?" ngữ khí Lư Hạo hết sức dịu dàng.

"Không, không biết! Ta ngốc như vậy, học không được." A La tự hạ thấp mình.

"Vậy chúng ta cùng thưởng trà đi?" Lư Hạo thấy nàng từ chối nhanh như vậy, tuy không hiểu nhưng trong lòng lại càng thích nàng hơn.

Sao lại có cô nương thành thật như thế chứ?

"Ta cũng không biết thưởng trà..." A La thật sự không thích cái vị đắng chát kia chút nào, nàng cảm thấy chỉ có loại người khô khan như Tiêu Kính Viễn mới có thể nghiêm trang ngồi một chỗ chậm chạp hớp từng ngụm trà.

"Vậy thì cùng ta đi dạo một lát đi." Lư Hạo bật cười, ngữ khí dịu dàng che chở.

Đi dạo một lát, tóm lại vẫn phải đi?

A La lúc này trốn không thoát, không còn cách nào khác đành phải kiên trì đứng đây: "Àn, vậy thì đi dạo một lát..."

Có lẽ đi một lát có thể gặp được Ngưu Thiên Quân đấy.

Nếu Ngưu Thiên Quân kia đã có ý với mình, nhìn thấy mình và Tam hoàng tử trò chuyện với nhau, không biết sẽ có suy nghĩ gì? Có phải sẽ rất mất hứng không, sẽ lùi bước hay dừng cảm tiến lên?

A La thầm nghĩ trong lòng, đây cũng là một biện pháp để kích phát ý chí chiến đấu của nam nhân!

Nếu Ngưu Thiên Quân lùi bước thì thôi, loại nam nhân như vậy nàng liền dứt khoát từ bỏ, sau đó lại tìm kiếm đối tượng tốt hơn.

Dọc đường đi, A La tâm sự nặng nề cùng Tam hoàng tử xuyên qua một mảnh rừng hạnh hoa, đang dạo bước trên đường núi thì nghe thấy tiếng thác nước.

Nàng hơi giật mình, nghiêng tai lắng nghe.

"Có thác nước?"

"Phải." Lư Hạo thấy nàng đang cúi đầu ịu xù bỗng nhiên kinh hi, hai mắt tỏa sáng.

"Cùng đi xem xem!" A La nhất thời ném Ngưu Thiên Quân ra sau đầu.

"Được."

Hai người đến chỗ thác nước liền thấy ở chỗ nước cạn có những tảng đá cuội, hoặc xám vàng, hoặc xanh bàng bạc, dưới ánh mặt trời ngày xuân phản chiếu tia sáng đẹp để lóa mắt.

Trong không khí đầy hơi nước trong veo, dễ chịu, xung quanh ngập tràn sắc xanh của cỏ cây, mọi thứ đều lộ ra khí tức tươi mát, bùng bùng sinh cơ.

A La không khỏi vui mừng tán thưởng: "Ta không biết thì ra ở đây còn có cảnh đẹp bậc này!"

Nàng đứng là không biết, đời trước sớm gả chồng, ngày thường cũng hiếm khi ra ngoài.

Lư Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng của nàng, nhìn tà váy nàng phiêu phiêu trong gió xuân, chỉ cảm thấy khung cảnh này thật sự rất xứng với nàng.

Cảnh núi xuân ý dạt dào, bọt nước trong veo như ngọc lưu ly, Lư Hạo hít sâu một hơi, hương khí đặc biệt của nữ hài tử, không khí trong lành tươi mới

ngày xuân vòn quanh cánh mũi.

Đúng lúc này, A La quay đầu cười nói với hấn: "Tam hoàng tử, người mau đến xem, bên này có cá!"

Ngay khoảnh khắc này, Luru Hạo chỉ cảm thấy tất cả những điều tốt đẹp nhất thế gian đều tụ lại trước mắt.

A La thấy hấn nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, không khỏi buồn bực sò sò mặt: "Làm sao? Tam hoàng tử?"

Lúc này Luru Hạo mới chợt hồi thần, vội ho khê một tiếng để che giấu, nhắc chân đi lên phía trước, quả nhiên thấy một con cá màu hồng vẩy ánh vàng, toàn thân như một khối ngọc di động.

Hấn cười nói: "Đây hấn là cá Hồng Lý đi, cũng là một dấu hiệu tốt."

A La liếc nhìn hấn, cười: "Ta không hiểu cái kia, chỉ cảm thấy nó dễ nhìn."

Hấn nhẹ giọng, dịu dàng phụ họa: "Đúng là dễ nhìn."

Nghe vậy, A La không khỏi nhìn lại nhìn hấn một cái, trên mặt hấn mơ hồ mang ý dung túng, sủng nịnh, dường như nàng nói cái gì hấn đều sẽ cảm thấy tốt đẹp.

Trong lòng nàng khê động, cố ý nói: "Tam hoàng tử, cá dễ nhìn như vậy, không bằng chúng ta bắt nó mang về nấu thôi, nhất định ăn rất ngon."

Lời nói sát phong cảnh như vậy, không biết hấn nghĩ thế nào?

Tam hoàng tử Luru Hạo hơi kinh ngạc, bất đắc dĩ nhìn bộ dáng chờ mong của nàng, cuối cùng không nhịn được cười.

"Kỳ thật cũng không hấn là không thể, chỉ chưa hấn là ăn ngon mà thôi."

"Vậy chúng ta bắt nó đi!" A La không để ý hình tượng, xắn tay áo làm bộ muốn bắt cá.

Tam hoàng tử thấy vậy, vội vàng ngăn lại: "Người là nữ hài nhi sao có thể tùy tiện xuống nước, vẫn là để ta đi."

- - - - -

Thật ra Tiêu Kính Viễn vẫn chưa rời đi.

Hấn rất muốn phát tay áo bỏ đi, ở lại đây chỉ tổ khó chịu, nhưng lòng bàn chân cứ như mọc rễ vậy, không thể dời bước.

Cho nên hấn ở một góc khuất trên đỉnh núi, im lặng quan sát động tĩnh phía dưới, nhìn nàng ngượng ngùng trước mặt Tam hoàng tử, nhìn nàng cùng Tam hoàng tử cười nói vui vẻ, nhìn bọn họ đến chỗ thác nước, trò chuyện thân thiết.

Sau đó, hấn còn nhìn thấy Tam hoàng tử xuống nước bắt gì đó, nàng ở bên cạnh, khoát nước về phía Tam hoàng tử làm cho hấn một thân chật vật.

Có điều, Tam hoàng tử tính tình tốt không tức giận, ngược lại còn dung túng nhìn nàng.

Nàng cười đến mức ngửa tới ngửa lui, không hề mất tự nhiên hay ngượng ngùng của nữ hài nhi.

Tiêu Kính Viễn biết, nàng bình thường cũng biết ra dáng nữ nhi khuê các, bây giờ trước mặt Tam hoàng tử thoải mái, phóng túng như vậy, trong lòng hiển nhiên rất thích hấn.

Ít nhất, nàng đối với Tam hoàng tử không hề có lòng phòng bị.

Một nữ hài nhi ở một mình cùng một nam nhân, lại không có lòng phòng bị, điều này chứng tỏ cái gì?

Tiêu Kính Viễn mím chặt môi, cơ hồ thành một đường thẳng tắp.

- - - - -

A La tất nhiên không biết mọi hành động của nàng và Tam hoàng tử đều nằm trong tầm mắt người nào đó.

Dĩ nhiên, nếu nàng biết, chắc chắn sẽ càng làm càn thêm... haha, để cho người nọ biết, nàng mới không phải là tiểu nha đầu tính tình kém cỏi chỉ có dung mạo, nàng chỉ cần ngoắc tay một cái liền có nam nhân mắc câu!

Nàng nghịch nước tận hứng một phen, rút cuộc về tới chỗ hội đạp thanh, tìm được Diệp Thanh Huyền.

Diệp Thanh Huyền hôm nay một lòng trông mong Tam công tử thứ xuất Hầu gia, trên đường trở về, mỗi khi nhắc tới vị Tam công tử kia liền nhịn không được nói nhiều vài câu.

A La có tâm đầu nòng, nhân tiện nói: "Chẳng qua chỉ là thứ xuất, người đúng là đề ý."

"Thứ xuất thì thế nào, vừa đúng xứng với ta, ta biết tự hiểu lấy, nếu là con vợ cả hầu môn có tiếng có miếng, người ta không hẳn sẽ nhìn trúng ta, thứ xuất ngược lại sẽ xem trọng ta vài phần."

A La nhìn nàng nói nghiêm túc như vậy, không khỏi cảm thán: "Người a, đầu tiên là Tiêu Thất thúc, sau đó là Thái tử, bây giờ đến Tam công tử Hầu gia, thay đổi cũng quá nhanh đi."

Diệp Thanh Huyền cũng thờ dài theo: "Không còn cách nào, ta phải thả nhiều vòng, cuối cùng mới có thể mò được cá, thử vài người, trong mắt người ta căn bản không có ta, Tam công tử ít nhất có đề ta vào mắt."

A La nghe "mò được cá" không khỏi nhớ tới Tam hoàng tử, nhất thời không lên tiếng.

Hôm nay nàng hành hạ Tam hoàng tử xuống nước bắt cá, thật ra là cố ý, muốn tìm hiểu xem tính tình Tam hoàng tử thế nào, đối với nàng có thể bao dung đến mức nào.

Xem ra hẳn rất đề ý nàng, có thể nói là cực kỳ dung túng.

Nàng nhủ mảy, nghĩ đến Ngưu Thiên Quân, từ sau khi bị Tiêu Kính Viễn mang đi liền không thấy tung tích, còn không biết hẳn rốt cuộc nghĩ thế nào, bây giờ có vị Tam hoàng tử này dường như cũng không tệ.

Bước vào Hoàng gia nhất định sẽ cuốn vào thị phi, nhưng vị Tam hoàng tử này tính tình ôn hòa, không giống loại người mơ ước hoàng vị, đến lúc Thái tử đăng cơ, hẳn cũng tùy ý làm một vương gia nhân nhả tự tại, sống ngày tháng tiêu dao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Editor: Tường An

A La cùng mẫu thân Ninh thị tách ra ngồi hai xe ngựa riêng, dọc đường đi nàng và Diệp Thanh Huyền trò chuyện về hội đập thanh, hai tiểu cô nương trong lòng đều có tâm sự riêng, ánh mắt đều mang theo tia phiến muộn xen lẫn chờ mong.

Về đến nhà, A La và Diệp Thanh Huyền dứt khoát ngủ cùng nhau, tới đó thăm thì không biết bao nhiêu chuyện. Sáng hôm sau, A La vừa rửa mặt chải đầu xong liền nghe nói Ninh thị gọi nàng qua một chuyện.

A La cũng không nghĩ nhiều, đi qua chính phòng, vừa tới liền thấy Ninh thị đang ngồi đó, nhủ mảy suy nghĩ cái gì.

A La không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh chờ.

Mãi một lúc lâu sau Ninh thị mới ngẩng đầu nhìn nữ nhi mình, nữ hài nhi mười bốn tuổi duyên dáng yêu kiều, mềm mại xinh đẹp, cực kỳ giống bộ dáng mình lúc còn trẻ.

Nàng lúc còn trẻ dung mạo rất đẹp, mọi người đều biết, chính bản thân nàng cũng biết.

Năm đó vô tri, cũng từng đắc ý, nhưng sau này lớn lên, nếm trải sự đời, qua nhiều phen lận đận mới ngộ ra, một nữ tử dung mạo tốt lại sinh ra trong một gia tộc đang suy tàn không hẳn là chuyện tốt.

Cái gọi là hồng nhan bạc mệnh chung quy cũng vì đa phần nữ tử căn bản không vượt qua được những phong ba sóng gió mà dung mạo tuyệt thế dẫn đến.

Trong lòng thầm thờ dài, Ninh thị bất động thanh sắc thử nói: "A La, qua mấy tháng nữa sẽ tổ chức lễ cập kê cho người rồi."

A La vừa nghe hai chữ cập kê liền hiểu ra, đây là thời điểm nên đàm hôn luận gả rồi? Khó trách mẫu thân phiến muộn.

"Ân." A La nhu thuận gật đầu, cũng không nói nhiều, chỉ chờ mẫu thân nói tiếp.

Quả nhiên, Ninh thị vòng vo một chút rốt cuộc nói ra: "Trong hội đập thanh lần này liệu có nhìn trúng ai không, mẹ con nhà mình cũng không có gì khó mở miệng, người cứ đề xuất đề ta xem xét một chút."

Trông mặt A La khẽ xoay chuyển: "Nương, cái này ta thật sự không nghĩ nhiều đâu."

Ninh thị dĩ nhiên nhìn ra tâm tư nữ nhi, lắc đầu thở dài: "Người a, cả ngày mơ mơ hồ hồ, không thấy người người liền không bước tới một bước, quá lười nhác."

Người rõ là lười nhác, lại còn nhỏ tuổi, thế mà đã dẫn tới bao nhiêu nợ đào hoa rồi!

Ninh thị lập tức chỉ vào cái bàn bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Người tự xem một chút đi."

Lúc này A La mới chú ý thấy trên cái bàn gỗ hoa lê có mấy tấm thiệp mời, còn có vài hộp gấm, hình thức phú quý hoặc thanh lịch, vừa nhìn đã biết có dụng tâm.

"Này..." A La không hiểu.

Phụ thân bây giờ là Binh bộ Thị lang, tất nhiên sẽ có rất nhiều người quạ cáp lui tới, sau đó phụ thân mẫu thân sẽ trả lễ một số người, việc này trước giờ đều có mẫu thân bận tâm, còn nàng cả hai đời cộng lại cũng chưa từng hiểu rõ.

Chỉ không biết tại sao hôm nay mẫu thân bỗng nhiên bảo nàng xem những thứ này?

Ninh thị thấy nàng mở mắt, nghi hoặc lại càng bất đắc dĩ, nữ nhi ngốc này trêu chọc nhiều người tặng lễ tới như vậy, bản thân lại vẫn mơ mơ hồ hồ, về sau mình và phu quân không còn, ai có thể che chở nàng đây?

"Aizz..." Ninh thị ai oán "Những thứ này, một là Hoàng hậu nương nương cố ý sai người đưa, một là của phu nhân Ngưu Tướng quân vừa mang tới."

Sau đó nhìn nữ nhi mình: "Hội đáp thanh vừa xong, chúng ta liền nhận được hai phần lễ vật, người có biết đây là ý gì không?"

Sắc mặt A La ứng đo, nhẹ gật đầu: "Biết."

Ý là hai nhà kia muốn kết thân với mình đi!

A La chăm chú nhìn hộp gấm trên bàn, trong lòng không khỏi cân nhắc, xem ra Ngưu Thiên Quân kia tuy rằng không gặp nhưng thật ra đối với mình vẫn có tâm, cho nên chạy về nhà nói với mẫu thân hẳn?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng khẽ nổi gợn sóng.

Nhưng ánh mắt khẽ nhúc nhích, lại nhìn hộp gấm màu vàng bên cạnh, trong lòng cân nhắc, màu sắc này không phải người bình thường có thể dùng, hẳn là của Hoàng hậu nương nương cho người đưa tới?

Sớm biết Hoàng hậu nương nương có chút chú ý đến mình, bây giờ còn đưa lễ vật tới như vậy, chắc là Tam hoàng tử Lưu Hạo đã nguyện ý với an bài của mẫu hậu hẳn, cho nên Hoàng hậu nương nương mới có hành động rõ ràng như vậy?

Nàng nhớ tới cảnh tượng Tam hoàng tử áo trắng ngọc đai đứng bên thác nước, xắn tay áo lội xuống suối bắt cá cho nàng, lại bị nàng hắt nước cả người chật vật.

Hắn là một nam tử dịu dàng, tuy chỉ hơn nàng ba bốn tuổi nhưng lại xem nàng như tiểu hài nhi mà dung túng, giống như nàng ẩm ỉ thế nào hẳn cũng sẽ không tức giận.

Nghĩ vậy, chẳng biết tại sao, trước mắt nàng lại hiện ra một thân ảnh khác.

Một thân ảnh cứng rắn, cương nghị, bình thường thì đậm mạc, lạnh lùng nhưng đối với nàng lại che chở, dung túng, người đó đã từng khiến nàng nghĩ làm rằng bất luận nàng hồ nháo thế nào, người đó đều sẽ bao dung nàng.

Nhưng chuyện này không thể nghĩ tới, mỗi lần nghĩ tới, tim nàng liền đau như bị kim châm.

Đó đều là giả, gạt người, mình trẻ người non dạ bị lừa mà thôi.

Kỳ thật người nợ... chỉ thường thôi.

A La rũ mắt, bỏ qua cảm giác chua xót trong lòng, một lần nữa khiến bản thân nghĩ đến Tam hoàng tử Lưu Hạo...

Ninh thị tĩnh tế nhìn nữ nhi mình: "Một người là Hoàng tử đương triều, về sau tất nhiên sẽ phong Vương, một người là nhi tử nhà Ngưu Đại tướng quân, người chọn người nào?"

"Ta..." Lông mi A La khẽ run, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thành thật nói: "Trước mặt mẫu thân, nữ nhi cũng không dám giấu diếm, lúc đầu cảm thấy thiếu gia nhà Ngưu Đại tướng quân không tệ, Ngưu Đại tướng quân còn là người không câu nệ tiểu tiết, nghe nói huynh đệ Ngưu gia cũng hòa thuận, Ngưu phu nhân tính tình rộng lượng, điều kiện vô cùng tốt."

"Ân." Ninh thị gật đầu, nàng rất hài lòng lời này của nữ nhi, chứng tỏ nữ nhi cũng biết thân biết phận, biết gia đình như vậy thích hợp với nàng hơn.

"Lúc đầu nghĩ như vậy, còn sau đó thì sao, người nghĩ thế nào?"

A La cắn cắn môi, phiền não thở dài: "Nhưng mà sau khi gặp Tam hoàng tử, lại cảm thấy Tam hoàng tử tuy tuổi không lớn nhưng tính tình ổn trọng, tâm trí vượt xa so với độ tuổi, nhìn qua là một người dịu dàng âm áp, lại rất bao dung ta, ta..."

Nàng cảm thấy, gả cho Tam hoàng tử dường như cũng rất tốt.

Một bên là Ngưu Thiên Quân hàm hậu thật thà, một bên là Tam hoàng tử ôn hòa ổn trọng, rốt cuộc nàng nên chọn thế nào đây?

Ninh thị đau đầu nhìn nữ nhi: "Vậy trong lòng ngươi cảm thấy người nào tốt hơn?"

A La nghe mẫu thân hỏi, không khỏi có chút mê mang, lắc đầu, khó xử nói: "Ta cảm thấy hai người đều tốt a!"

Ninh thị nhất thời im lặng, ngần ngại nhìn nữ nhi nửa ngày, cuối cùng thở dài thật dài: "Thôi, ngươi về phòng trước đi, ngày khác ta và cha ngươi lại hảo hảo thương lượng."

- - - - -

Vì thế đêm đó, Ninh thị hầu hạ phu quân rửa mặt xong, ngồi trên giường, nhẹ nhàng tựa vào người hắn, nhỏ giọng nói chuyện.

"Chàng cũng biết, hôm nay ta đã nói chuyện kia với A La."

"Ân, kết quả thế nào?" Diệp Trường Huân ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đã sớm cảm thấy nữ nhi mình mà đến tuổi kết thân, thiếu niên toàn Yến Kinh đều sẽ đến tranh đoạt, hiện tại mới hai cái mà thôi, còn không tính là gì.

"Aizz..." Ninh thị thở dài, áp má vào ngực phu quân, bất đắc dĩ nói: "Ta thấy, chuyện định thân này chỉ sợ phải chờ thêm vài năm."

"Vì sao?" Diệp Trường Huân không hiểu, mấy ngày trước nàng nói muốn định ra một mối hôn sự tốt, qua vài năm sẽ gả đi, làm sao bây giờ ngay cả định thân cũng phải chờ vài năm.

"Nữ nhi của chúng ta a, thật sự là nhìn bên ngoài là đại cô nương, thật ra bên trong còn là tiểu hài tử đấy."

Đều là người từng trải, Ninh thị sao có thể không nhìn ra, lúc A La phiền não nhíu mày không biết chọn Tam hoàng tử hay Ngưu công tử cũng giống như lúc chọn váy trong tiệm may, thêu lá hay thêu hoa, màu hồng đào hay màu xanh biếc.

Đặc biệt là khi mình hỏi trong lòng nàng cảm thấy người nào tốt hơn, về mặt nàng mê mang mở mắt, căn bản không hề để bụng, không hiểu động tĩnh, vẫn là tâm tính tiểu hài tử thôi!

"Nữ hài nhi kết thân là chuyện lớn cả đời, phải chọn một người tâm đầu ý hợp, như vậy ta mới yên tâm, bây giờ nàng còn tâm tính trẻ con, dù có chọn cũng chưa chắc về sau sẽ không đổi ý."

Ninh thị tỉ mỉ phân tích cho phu quân nghe, cuối cùng nói: "Chờ một hai năm nữa rồi tính, chàng thấy thế nào?"

Thấy nương tử mình cũng đã phân tích tính tình nữ nhi rõ ràng như thế, Diệp Trường Huân nào có đạo lý không nghe, đương nhiên gật đầu liên tục: "Đều theo nàng đi."

- - - - -

Trong lúc A La đang phiền não "chọn váy thêu lá hay thêu hoa, màu hồng đào hay màu xanh biếc", Tiêu Kính Viễn đến phòng mẫu thân thỉnh an, lúc muốn lui ra lại nghe mẫu thân hỏi một chuyện.

"Kính Viễn, ngươi và Nhị phòng Diệp gia có lui tới phải không?" Tiêu lão phu nhân hỏi.

"Phải." Tiêu Kính Viễn không biết vì sao mẫu thân hỏi cái này, chỉ cho rằng mẫu thân nhìn thấu tâm tư mình, nhất thời có chút mất tự nhiên: "Nhưng chỉ lui tới vài lần mà thôi."

Có lẽ vì Tiêu Kính Viễn che giấu quá tốt, Tiêu lão phu nhân vẫn chưa phát hiện nhi tử mình khác thường, ngược lại cười ha hả nói: "Lại đây, ngồi xuống trước đã, ta hảo hảo nói chuyện này với ngươi."

"Mẫu thân, ngài nói." trước mặt mẫu thân mình, Tiêu Kính Viễn rất cung kính, hiếu thuận.

"Ngươi cũng biết, Nhị phòng Diệp gia có một cô nương tên A La, trước kia nuôi dưỡng bên cạnh Diệp lão thái thái, bà ấy và ta là bạn thân khuê phòng, trước lúc lâm chung còn cố ý nhắc tới cháu gái, nói là không yên lòng nàng."

Tiêu lão phu nhân nhớ lại: "Chưa nói đến giao tình giữa ta và Diệp lão thái thái, chỉ nói cô nương kia cũng coi như ta nhìn lớn lên, bộ dáng tốt như vậy, giữ bên cạnh mỗi ngày nhìn vài lần cũng cảm thấy thoải mái trong lòng. Huống chi, đó là phúc tinh của Diệp gia, là oa nhi tiên nữ đưa xuống trần, ai có thể cưới được nàng, tương lai nhất định có thể được thần tiên phù hộ."

Tiêu Kính Viễn khẽ siết chặt nắm đấm dưới ống tay áo, mím môi nói: "Ân, mẫu thân nói phải."

Vài ngày trước, thật ra mẫu thân từng đề cập đến chuyện hôn nhân của hấn, trì hoãn mấy năm nay rồi, lúc này cũng nên thành thân.

Bây giờ mẫu thân nhắc tới Diệp gia, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết...

Tiêu Kính Viễn nhớ tới bộ dáng tiểu cô nương kia bài xích mình, không khỏi thầm nhủ mày.

Nếu mẫu thân đích thân ra mặt, nàng sẽ thế nào, cha mẹ nàng có đồng ý mối hôn sự này không? Nàng sẽ không cam tâm tình nguyện nhưng không thể không nghe theo sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn cung kính cúi đầu, chờ mẫu thân nói tiếp.

Hấn không biết tại sao mẫu thân lại nghĩ tới chuyện này, tại sao nhìn ra tâm tư của hấn.

Hấn càng không biết, nếu mẫu thân dựa vào giao tình với Diệp lão thái thái năm đó, đích thân đến tìm Diệp Trường Huân để nghị hôn thì Diệp Trường Huân sẽ xử trí thế nào.

Càng không biết, nếu nàng vẫn như cũ không thích hấn, vậy hấn nên làm thế nào?

Hôm qua, Thái tử nói muốn đích thân tìm Diệp Trường Huân nói việc này, hấn vội vàng ngăn cản chỉ vì nghĩ rằng, nếu nàng đã không thích mình, mình hoàn toàn không thể ý vào thân phận Thái tử khiến phụ thân nàng khó xử.

Có điều... tôi qua hấn một đêm không ngủ, nhớ tới cảnh nàng cùng Tam hoàng tử vui đùa bên thác nước liên đầu đến tê tâm liệt phế.

Hấn thậm chí cảm thấy loại đau đớn vừa quen thuộc vừa xa lạ này phảng phất như đã rất nhiều năm rồi.

Hấn cũng hiểu ra, mình thật sự không thể buông tay dễ dàng như mình nghĩ.

Tiêu Kính Viễn giương mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của mẫu thân, cảm thấy có chút hít thở không thông, chờ đợi lời nói kế tiếp của bà.

Đúng lúc này, Tiêu lão phu nhân thở dài, hài lòng nói: "Cũng vừa vặn, đứa nhỏ Vĩnh Trạch này lúc trước nhìn thấy A La liền không dời nổi mắt. Tên tiểu tử ngọc Vĩnh Trạch này bình thường thờ ơ, giờ đây động tâm tư hiển nhiên là thật lòng. Ngày đó, Tam tẩu người có nói với ta, Vĩnh Trạch đặc biệt nhắc chuyện này, hỏi nàng có thể thỉnh tổ mẫu đích thân đến Diệp gia bàn hôn sự hay không."

Lời này vừa rơi vào tai Tiêu Kính Viễn, lúc đầu đầu óc hấn trống rỗng, nửa ngày sau mới hiểu ý tứ mẫu thân.

Vĩnh Trạch... đó là cháu ruột hấn.

Mẫu thân muốn hỏi A La cho Vĩnh Trạch...

Trái tim trong ngực Tiêu Kính Viễn cơ hồ ngừng đập.

Thanh âm bên tai trở nên dần xa xôi, xa đến mức hấn không còn nghe thấy gì nữa.

"Kính Viễn?" Lúc này Tiêu lão phu nhân mới phát hiện tiểu nhi tử của mình hai mắt phấp phất, bộ dáng có chút hoảng hốt, không khỏi kinh ngạc: "Người hôm nay làm sao vậy?"

Phải biết, tiểu nhi tử này của bà ba tuổi đã đọc sách, bốn tuổi cầm kiếm, tính tình từ nhỏ đã cứng chặc, ỷ trọng, việc gì cũng có thể tự xử lý thỏa đáng, chưa từng khiến nàng bận tâm điều gì.

Thậm chí bảy năm trước hấn thỉnh cầu đi biên cương, cự tuyệt hôn sự với Tà Hầu gia, nàng cũng hiểu con trai mình có chủ kiến, có suy nghĩ riêng của hấn, cũng không lo lắng nhiều.

Hôm nay rốt cuộc thế nào, giống như bị bệnh?

Tiêu Kính Viễn thấy mẫu thân lo lắng, rũ mắt, thông thả nói: "Mẫu thân, chỉ là hôm qua ta uống nhiều mấy chén với bằng hữu, không nghĩ ngơi tốt thôi,

khiến mẫu thân lo lắng."

Tiêu lão phu nhân tin là thật, lúc đầu nói: "Ngươi a, xem ra cũng phải thành hôn thôi, tốt xấu gì còn có người quản ngươi."

"Chuyện này không vội."

"Đã đến tuổi này rồi, cháu trai cũng sắp định thân mà ngươi còn nói không vội!" Tiêu lão phu nhân bắt đắc dĩ, nhưng ngấm lại tính tình con trai mình, phiền não nói: "Cái tính tình dầu muối không vào này của ngươi, chỉ sợ cô nương tâm thường chưa chắc có thể quản được ngươi."

Ngấm lại cũng đúng, có cô nương nào nhìn cái bản mặt vẩn vơ năm không đôi của nhi tử mà không sợ chứ. Tiêu Kính Viễn cười cô nương nào về, chỉ sợ ngày ngày phải nom nớp lo sợ trước mặt hân.

"Mẫu thân nói đùa." Thanh âm Tiêu Kính Viễn vững vàng, không có bất kì cảm xúc gì.

"Nói đùa cái gì, lại nói, ngươi cũng nên sửa đổi tính tình này đi! Cô nương người ta chẳng ai thích nam tử như ngươi đâu, các nàng đều thích nam nhân biết ăn nói, còn phải giỏi thi từ ca phú."

"Vâng, nhi tử sẽ ghi tạc trong lòng." Tiêu Kính Viễn cúi đầu đáp.

Tiêu lão phu nhân nhìn nhi tử này, thật sự không có biện pháp, cũng lười nói nữa.

"Vừa rồi ta đề cập đến A La cô nương Diệp gia, ý của ta thật ra là, ngươi và Nhị phòng Diệp gia quan hệ tốt, ngươi thử dò hỏi ý tứ hân trước, nếu hân cũng có ý đó, ta đến nói chuyện cũng sẽ không ảnh hưởng giao tình giữa hai nhà."

"Cô nương Diệp gia kia..." Tiêu Kính Viễn im lặng một lúc, rốt cuộc mở miệng, có điều, khi nói đến bốn chữ "Cô nương Diệp gia" thì giọng nói có chút run rẩy: "Nghe nói dung mạo rất tốt, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng thích, sợ là tâm cao khí ngạo, chưa hân sẽ đề ý dòng dõi Tiêu gia."

"Bàn về dòng dõi, Tiêu gia chúng ta ở Yến Kinh cũng tính là gia tộc lớn, về phần Hoàng hậu nương nương thích, vậy tất nhiên là muốn lựa chọn Tam hoàng tử phi, nhưng nhà bình thường cũng chưa chắc muốn gả nữ nhi vào hoàng thất, chung quy không an ổn bằng gả vào Hầu môn."

Đối với dòng dõi và con cháu nhà mình, Tiêu lão phu nhân rất có tin tưởng: "Hơn nữa, Vĩnh Trạch và A La từ nhỏ đã quen biết, Vĩnh Trạch lại một lòng thích A La, ta thấy chúng ta cứ thử xem, ngươi đề cập với phụ thân A La trước, khả năng chuyện thành là rất lớn."

Đã đến nước này, Tiêu Kính Viễn còn có thể nói cái gì, hân cắn răng phun ra một chữ: "Vâng."

Hôm nay thời tiết tốt, nha hoàn mang thảm lông dê Ba Tư trải trên bậc thang trước cửa, A La cùng Diệp Thanh Huyền cùng nhau ngồi phơi nắng, tùy ý thêu thùa vài món.

Kỳ thật, A La căn bản không biết thêu thùa, chẳng qua nhìn Diệp Thanh Huyền làm, nàng cũng miễn cưỡng cho ra dáng mà thôi.

Trong lúc thêu, hai tỷ muội lại thì thầm to nhỏ. Lúc nhắc đến Tam công tử Hầu gia, A La thấy trong mắt Diệp Thanh Huyền tràn đầy vui thích, biết lần này nàng ấy thật sự nghiêm túc, bây giờ chỉ có thể trông mong mối hôn sự này có thể thành.

"Hôm qua ta có đề cập với mẫu thân, để mẫu thân giúp ngươi tìm hiểu một chút." Nếu để Ninh thị ra mặt tất nhiên có thể diện hơn nhiều so với Diệp gia Tam thái thái.

"Tam tỷ tỷ, cảm ơn ngươi và Nhị bá mẫu!" Diệp Thanh Huyền thật tâm cảm tạ.

"Chúng ta là tỷ muội, việc này có tính là gì." A La cũng hi vọng Diệp Thanh Huyền được hạnh phúc, đòi trước nàng và bị muội muội này cũng không thân cận, đòi này tiếp xúc nàng thật lòng thích muội ấy.

Hai tỷ muội đang tâm sự thì thấy Diệp Thanh Việt nhảy chân sáo lại đây, cười hề hề nhìn tỷ tỷ mình, thần bí nói: "Hảo tỷ tỷ, ta biết một chuyện có liên quan tới ngươi, có muốn nghe hay không?"

A La liếc dè dặt mình một cái, thần nhiên nói: "Không muốn."

Diệp Thanh Việt nhất thời mất hứng, hừ một tiếng, chống quai hàm ngồi xỏm trước thềm cửa: "Chuyện này thật sự có liên quan đến ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn biết? Nếu ngươi không biết e là sẽ hối hận đó."

Từ sau khi trải qua chuyện trên núi, Diệp Thanh Việt thật ra đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, chẳng qua vẫn là tiểu hài tử bảy tuổi, tính tình nghịch ngợm, thường xuyên muốn trêu chọc A La.

"Muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi!" A La dứt khoát.

Một tiểu hài tử bảy tuổi, nàng mới không mắc mưu đâu.

Diệp Thanh Huyền thấy vậy không khỏi bật cười: "Thanh Việt, có chuyện gì người nói thẳng là được, nếu không còn bị chán ghét đấy!"

Diệp Thanh Việt sờ sờ đầu, nghĩ cũng có lý, lập tức nói: "Vừa rồi ta nghe trộm được bên chỗ nương, Tiêu gia đưa mấy hộp gấm và lễ vật tới, nghe ý tứ nương và ma ma nói chuyện hình như là Tiêu gia nhìn trúng tỷ tỷ làm con dâu!"

Diệp Thanh Huyền nhất thời nói không nên lời, khó tin nhìn A La.

A La cũng ngây ngẩn.

Chuyện Tam hoàng tử và Ngưu gia còn chưa làm rõ, bây giờ tự dừng lại thêm một Tiêu gia?

Một lúc lâu sau, Diệp Thanh Huyền bỗng bật cười: "Mấy ngày nay người sầu khổ chọn Hoàng gia và Ngưu gia, mỗi ngày đều lái nhái, ta chỉ nghĩ người tùy ý chọn một trong hai nhà là được, không ngờ còn mọc ra cái thứ ba!"

Diệp Thanh Việt nghe lời này, nhìn không được chen miệng: "Chẳng lẽ còn có hai nhà khác cầu hôn tỷ tỷ, đây chẳng phải là tam gia tranh bá, ý đồ tranh giành Trung Nguyên! Diệp Thanh Việt ta muốn nhìn xem, rốt cuộc hươu chết vào tay ai!"

A La nghe Tiêu gia cầu hôn, tự nhiên trong đầu hiện ra thân ảnh Tiêu Kính Viễn, vốn đã ngượng ngùng không chịu nổi, lại nghe tiểu tử này dùng từ loạn "tranh giành Trung Nguyên" rồi "hươu chết vào tay ai" gì đó, tức giận đến mức trực tiếp cầm khung thêu ném hất.

"Nói bừa cái gì! Cẩn thận ta mách phụ thân đó!"

- - - - -

Vì mẫu thân đã dặn dò, Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên không thể đương phụng âm vi.

*Đương phụng âm vi: Ngoài mặt thì thuận theo, trong lòng lại thầm chống đối.

Hắn mời Diệp Trường Huân đi uống trà.

Hai nam nhân ngồi đối diện nhau, không ai lên tiếng.

Diệp Trường Huân tất nhiên biết nhà mình nhận được ba phần lễ từ Hoàng hậu nương nương, Ngưu gia và Tiêu gia.

Nương tử do dự, A La lại không đặt tâm tư vào mấy thiếu niên này cho nên dứt khoát để vài năm sau rồi tính.

Như vậy, ba bên đều không thể đắc tội.

Hôm nay Tiêu Kính Viễn mời riêng hắn đi uống trà, có ý tứ gì hắn đương nhiên biết rõ.

Nếu Tiêu Kính Viễn không mở miệng, hắn cũng liền giả ngu.

Hai người lẳng lặng ngồi uống trà, uống đến khi mặt trời sắp lặn, Tiêu Kính Viễn rốt cuộc mở miệng.

"Hôm nay tìm Diệp huynh uống trà thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ đơn thuần là uống trà mà thôi."

Chỉ uống trà?

Diệp Trường Huân nghe vậy, cười cười, sáng khoái uống một hơi cạn tách trà.

"Đúng, chỉ uống trà mà thôi!"

Đến tối, Diệp Trường Huân về nhà, nhướn mày nói với nương tử mình: "Tiêu gia thì không cần bận tâm, nàng xem thế nào trả lời với Hoàng hậu nương nương và Ngưu gia là được."

"Vì sao? Hôm nay Tiêu Thất gia mời chàng đi uống trà đã nói cái gì?"

"Không nói gì."

"Không nói gì?"

Diệp Trường Huân sờ sờ cằm: "Chính vì hắn không nói gì nên ta mới hiểu được ý tứ hắn."

Tiêu Kính Viễn hiển nhiên là tới làm thuyết khách giúp mẫu thân hắn hỏi chuyện A La gả qua làm cháu dâu Tiêu gia, chẳng qua, hôm nay Tiêu Kính Viễn không mở miệng sợ là cũng nghĩ đến, Hoàng hậu và Ngưu gia tranh, Tiêu gia hẳn tham gia náo nhiệt cũng không thích hợp, cho nên dứt khoát biết khó mà lui.

"Dù sao, không cần bận tâm Tiêu gia!"

Diệp Trường Huân kết luận.

Tiêu Kính Viễn còn không đến mức chạy đến nhà hấn đoạt cháu dâu đâu! Tiêu Kính Viễn căn bản không phải loại hay ép buộc người khác, càng không vì cháu trai mình mà ép buộc cháu dâu!

Diệp Trường Huân đương nhiên không hề biết tâm tư Tiêu Kính Viễn hôm nay mời hấn uống trà cả nửa ngày.

Cho đến khi vị Tiêu Kính Viễn từng cùng hấn ngồi uống trà đàm đạo như tri âm kia gọi hấn một tiếng nhạc phụ, hấn quả thực cảm thấy cả người lâng lâng như đi trên mây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Editor: Tường An

Diệp Trường Huân chỉ cho rằng Tiêu Kính Viễn muốn nói tốt cho cháu mình vài câu mà thôi, thấy hấn rút cuộc không mở miệng, dĩ nhiên có chút vừa lòng.

Hấn đương nhiên không biết, chính vị nam tử kém mình tám tuổi mà chức quan lại cao hơn mình kia thật ra đã sớm nhớ thương nữ nhi bảo bối của mình rồi.

Ngày đó về đến nhà, hấn cùng Ninh thị thương nghị một phen, cuối cùng uyển chuyển từ chối Nguru gia và Hoàng hậu nương nương, chỉ nói nữ nhi nhà mình còn trẻ người non dạ, tâm tính chưa trưởng thành, còn phải dạy bảo thêm vài năm.

Đối với Nguru gia thì nói thẳng ra là được, nhưng bên Hoàng hậu nương nương thì phải cẩn thận hơn, vì thế lúc trả hậu lễ cho Nguru gia, Ninh thị cố ý thỉnh Ngụy phu nhân nói tốt vài câu, lại từ chỗ Ngụy phu nhân thăm thính được, Hoàng hậu nương nương mặc dù có hơi tiếc nuối nhưng cũng không có gì, dù sao A La mới mười bốn tuổi, quả thật còn nhỏ.

Hoàng hậu còn ban cho 2 thất vải sa tanh thượng đẳng Giang Nam tiến cống, nói là cho tiểu cô nương về sau dùng may y phục, Ninh thị thấy thế, biết Hoàng hậu nương nương rộng lượng mới dám thở phào nhẹ nhõm.

A La biết Tiêu gia đến cầu hôn liền không hề do dự từ chối thẳng.

Nàng gả gả gả chó cũng không muốn gả vào Tiêu gia lần nữa!

Diệp Thanh Huyền không khỏi lú lờ, chỉ nói A La mệnh tốt, có mẫu thân xinh đẹp, bản thân lại dung mạo bất phàm, Nhị bá phụ mấy năm nay được xem trọng, cho nên hiện tại chỉ tiện tay liền chọn được mối hôn nhân tốt.

Có điều, nàng cũng chỉ hâm mộ mà thôi, chung quy chính nàng cũng có tâm tư riêng.

Bên kia, sau khi Ninh thị hỏi thăm Hầu phủ thì rất nhanh đã có tin tức, thì ra vị thứ xuất Tam công tử kia cũng có ý với Diệp Thanh Huyền, một là thứ tử Hầu phủ, một là cháu gái Bình bộ Thị lang, cũng coi như môn đăng hộ đối, vì thế mối hôn sự này liền được định ra.

Đại sự của Diệp Thanh Huyền đã định, vừa xấu hổ vừa vui sướng, đối với Ninh thị vô cùng cảm kích, đối với A La càng thân như tỷ tỷ ruột.

Diệp Thanh Huyền tất nhiên hiểu rõ, nếu không phải mình mặ dày ở lại nhà Nhị bá phụ thì căn bản không có mối hôn sự này, dù sao phụ thân mình hiện tại không tốt, Diệp gia cũng sắp xuống dốc, ngay cả một thứ tử Hầu phủ cũng chưa chắc để ý đến mình như vậy.

Không nói đâu xa, chỉ nhìn hai vị tỷ tỷ Đại phòng Diệp gia kia việc hôn nhân gian nan thế nào, nàng liền biết mình thật may mắn.

A La thấy Diệp Thanh Huyền tìm được mối hôn sự tốt cũng mừng cho nàng ấy. Trước mắt lại sắp đến tiết Đoan Ngọ, nàng liền xuất tiền riêng ra mua sắm, chuẩn bị tiệc rượu, tỷ muội cùng vui.

Diệp Thanh Huyền tất nhiên vui mừng, cũng cầm tiền riêng ra, không câu nệ là bao nhiêu, cùng góp tiền làm tiệc.

Bên này hai tỷ muội đang kích động chuẩn bị mở tiệc, nào ngờ lại đột nhiên xảy ra đại sự.

Hôm đó trời đã khuya mà Diệp Trường Huân vẫn chưa về nhà, Ninh thị không khỏi tâm thần bất ổn, thấp thỏm bất an.

Lúc đầu A La cũng không nghĩ gì nhiều, chắc là hôm nay phụ thân đi uống rượu với đồng liêu, thậm chí còn an ủi mẫu thân: "Chắc là mọi người rú phụ

thân đi uống rượu thôi, không có chuyện gì đâu. Phụ thân luôn lo chuyện nhà, đợi lát nữa tất nhiên sẽ trở về."

Ninh thị gật đầu, lại phân phó A La: "Người cùng A Huyền về tây sương phòng trước đi, để ta lắng lắng ngồi một lát."

A La thấy mẫu thân vẫn bất an, trong lòng cũng thầm lưu ý, sau khi trở về phòng liền nói một lời muốn đi ngủ sớm, bắt đầu nghe lén động tĩnh bên chỗ mẫu thân. Nào ngờ vừa nghe liền khiến nàng kinh hãi.

"Đích tôn lần này gặp chuyện không may, sợ là sẽ liên lụy lão gia." đây là thanh âm mẫu thân.

"Thái thái không cần nghĩ nhiều, hôm nay lão gia về trễ chắc là bị ai mời đi uống rượu, lão gia trong triều nhân duyên tốt, thường xuyên đi gặp bằng hữu, không có chuyện gì đâu." Lỗ ma ma nói.

Nhưng mẫu thân lại thờ dài một tiếng: "Không đâu, xưa nay nếu hấn về trễ cũng sẽ sai người truyền tin về, hôm nay đã trễ thế này còn chưa trở về, ta phải người ra ngoài hỏi thăm cũng không có tin tức, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì rồi."

Ninh thị dừng một chút, nói tiếp: "Kỳ thật, đêm qua hấn tâm sự nặng nề, nói rằng, chuyện của đích tôn chỉ sợ không dễ giải quyết, nhất định phải xử lý cẩn thận, tránh bị dẫn lửa thiêu thân."

Kể tiếp, mẫu thân nói cái gì, A La đều không nghe vào.

Nàng nhướn mày, cố gắng xâu chuỗi mọi chuyện.

Đầu tiên, lúc trước cha mẹ từng đề cập đích tôn có thể gặp chuyện không may, hai người thương lượng có nên giúp hay không, nghe ý tứ phụ thân là có thể giúp đơn nhưng không thể đề liên lụy bản thân.

Sau đó, ở hội đạp thanh, Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung xuất hiện đều có cảm giác sa sút, tiêu điều, ít nhiều cũng khiến người khác nhìn ra, đích tôn Diệp gia thật sự gặp khó khăn.

Về phần khó khăn gì, đến mức nào thì không biết.

Bây giờ lại đột nhiên xảy ra chuyện, thậm chí còn liên lụy đến cha mình?

A La nhíu mày, nhớ lại đời trước, năm đó Đại bá mẫu dẫn Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung đến Tiêu gia.

Đời trước, Tiêu gia hiển nhiên đã cự tuyệt, không xuất thủ tương trợ Diệp gia, vậy đời này thì sao, chẳng lẽ đời này phụ thân ra tay giúp đỡ nên bị liên lụy?

Nhưng theo tính tình phụ thân thì lại không giống, phụ thân cực kỳ coi trọng ba mẹ con các nàng, còn có khúc mắc với Đại phòng, sẽ không đến mức vì Đại phòng mà bỏ cả bản thân vào.

A La nghĩ vậy, không khỏi lo lắng, bận tâm thay mẫu thân, cả đêm không ngủ, chỉ lắng tai nghe động tĩnh ngoài cửa, ngóng trông phụ thân có thể về sớm một chút, tất cả chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Nào ngờ chờ đến nửa đêm vẫn không thấy phụ thân trở về, ngược lại nghe thấy tiếng ồn ào, náo động.

Đó là tiếng vó ngựa rất chỉnh tề, nhân số cũng đông, trong không khí còn có tiếng của ngọn đuốc đang cháy.

Những người này nhanh chóng đi đến trước cửa nhà mình, phiên thân xuống ngựa.

Đại sự không ổn!

A La vội vàng đứng dậy mặc quần áo, chạy thẳng đến phòng mẫu thân: "Nương, đã xảy ra chuyện."

Thật ra lúc nàng chạy đến đã không còn kịp nữa rồi, những người đó bắt đầu phá cửa.

Chuyện kể tiếp, đời này A La đều chưa từng trải qua, cũng là đêm đáng sợ nhất của Nhị phòng Diệp gia sau khi dọn ra khỏi tổ trạch.

Những người đó trực tiếp bao vây Diệp gia, bắt trói Ninh thị và Diệp Thanh Việt, về phần Diệp Thanh Xuyên, bởi vì đang ở trường học nên họ đã sớm phái người đi bắt.

A La và Diệp Thanh Huyền đều là nữ hài tử nên không bị bắt, chỉ bị trông giữ ở hậu viện, còn tất cả nha hoàn, ma ma đều bị giam giữ ở chỗ khác.

Diệp Thanh Huyền sợ tới mức mặt đầy nước mắt: "Tam tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ, phải làm sao bây giờ, bọn họ, bọn họ có khi để chúng ta hay không?"

Trong lòng A La đang lo lắng an nguy cả nhà mình, đặc biệt là mẫu thân, nghe Diệp Thanh Huyền nói vậy liền lắc đầu, miễn cưỡng nói: "Không có chuyện gì, nhìn y phục thì họ là người của Lục Phiến Môn, hẳn là muốn điều tra án, chỉ nghe lệnh làm việc, hoàn toàn không đến mức khi dễ nữ tử khuê các."

Nhưng hiển nhiên Diệp Thanh Huyền sợ hãi, khiếp đảm hơn A La nghĩ, nàng cắn môi, mặt mày trắng bệch nhìn đám người bên ngoài, run giọng nói: "Nhưng mà, nhưng mà, Tam tỷ tỷ... ta kinh hoàng, ta rất sợ hãi..."

Lúc này A La mới phát hiện không thích hợp, vội vàng đi qua ôm lấy Diệp Thanh Huyền: "A Huyền làm sao vậy, không có chuyện gì, bọn họ không dám, Lục Phiến Môn đang điều tra vụ án này, chứng tỏ vẫn chưa có kết luận, bọn họ cũng chỉ dám trông giữ chúng ta thôi, không dám khi dễ chúng ta đâu, người đừng sợ a!"

Nhưng an ủi căn bản không có tác dụng gì, hai mắt Diệp Thanh Huyền vẫn đăm đăm nhìn ngoài, toàn thân run rẩy không ngừng.

Đến lúc này, A La bỗng nhiên ý thức được điều gì, vội vàng đỡ Diệp Thanh Huyền ngồi xuống giường, lại rót cho nàng ấy một tách trà lạnh.

Diệp Thanh Huyền không nhận tách trà mà trực tiếp nhào vào lòng A La, khóc nức nở.

"Tam tỷ tỷ, người nhất định cho rằng ta vì tìm mối hôn sự tốt mà không biết liêm sỉ chạy đến ở nhà người, thậm chí còn không tiếc thông đồng với bọn họ..."

"Ta không nghĩ như vậy, người muốn tìm một mối hôn sự tốt là chuyện nhân chi thường tình..."

"A La tỷ tỷ, người không hiểu..."

Nói đến đây, Diệp Thanh Huyền tựa như hồng mắt, run giọng nói chuyện cũ với A La.

Vừa kể xong, Diệp Thanh Huyền run rẩy cầm tách trà lạnh trên bàn, uống hết.

Cuối cùng, nàng rung mình một cái, nói tiếp: "Đến ngày thứ hai, bọn họ đi rồi, ta bỏ ra, kéo Vũ Đào và Phong Diệp vào phòng, các nàng, các nàng đã sắp không xong..."

A La đau lòng ôm vị đường muội này, nhất thời không biết nên dỗ dành nàng ấy thế nào.

Bất luận là đời trước hay đời này, nàng đều trốn vào núi, tuy có gặp chút chuyện ngoài ý muốn, phải chịu khổ nhưng cũng chỉ là lo lắng hãi hùng và bị thương da thịt, nếu nói thật sự bị khi dễ thì không có, cho nên sau chuyện đó, nàng vẫn là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, vẫn có thể thông dong lựa chọn vị hôn phu.

Nhưng còn Diệp Thanh Huyền, mặc dù không bị khi dễ nhưng chứng kiến nha hoàn bên cạnh gặp chuyện như vậy, đối với một nữ tử khuê các không hiểu thế sự mà nói, chính là đá kích rất lớn.

"A La tỷ tỷ, ta muốn gả đi, nhanh chóng gả cho người khác, muốn gả cho một người có quyền thế, như vậy ta sẽ không bao giờ nhìn thấy những chuyện đó nữa, ta căn bản không muốn ở nhà, ta thậm chí hận cha mẹ ta, bọn họ căn bản không quan ta..." Diệp Thanh Huyền lẩm bẩm.

Một lát sau, Diệp Thanh Huyền rút cuộc ngủ mất.

A La canh giữ bên cạnh giường, nhờ ánh trăng bên ngoài, nàng có thể nhìn thấy vệt nước mắt còn vương trên mặt Diệp Thanh Huyền, hai mí mắt sưng húp vì khóc lâu.

Kỳ thật, có đôi khi đêm khuya tĩnh mịch, nàng nhớ tới mười bảy năm hắc ám đời trước, trong lòng sẽ cảm thấy bi thương, nhưng bây giờ ngẫm lại, khoảng thời gian mười bảy năm kia tuy âm u, hắc ám, tịch mịch và tuyệt vọng nhưng dù sao cũng không thiếu ăn thiếu uống, cũng chưa từng chịu khổ sở tra tấn.

Cuộc đời vốn có rất nhiều nỗi đau khổ, nàng cho rằng tình cảnh của mình rất thê thảm, thật ra người khác ngoài mặt thì áo gấm thêu hoa, sau lưng còn không biết bao nhiêu xấu hổ.

Như vị đường muội này, đời trước vội vàng gả cho người, tuy rằng không quá tốt nhưng cũng xem như có thể diện. Ai có thể biết được những thấp thòm lo âu trong lòng nàng ấy khi vội vàng muốn gả đi.

Nghĩ như vậy, nàng lại khó tránh khỏi nhớ thương người trong nhà.

Không biết phụ thân và ca ca, đệ đệ thế nào, mẫu thân nhu nhược như vậy làm sao chống đỡ được biến cố này?

Rũ mắt xuống, A La nhíu mày nghĩ, chẳng lẽ mình cứ ngồi yên như vậy? Phải tìm cách nào đó, tốt xấu gì cũng giúp được cho cha mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Editor: Tường An

A La đau khổ lo lắng hai ngày, muốn nghe ngóng chút tin tức cũng lực bất tòng tâm. Nàng muốn dùng thánh giác của mình để thám thính tin tức, nhưng đều chỉ là những tin tức không quan trọng, còn khiến bản thân mệt mỏi, tiêu tụy. Cứ như vậy, rốt cuộc có một ngày, nàng nghe được hai thị vệ nói chuyện phiếm với nhau, biết được một chút nội tình, vụ án này quả nhiên có liên quan đến Đại phòng.

Thì ra, Đại bá có một người bạn cũ được phái tới Ích Châu sát biên cảnh phía Nam nhậm chức. Ích Châu cũng không phải nơi giàu có sung túc gì, mọi người chỉ cho rằng lòng hân không mang chí lớn nên mới yên ổn ngay người ở Ích Châu sáu năm.

Nào ngờ tân đế lên ngôi, lệnh cho Lục Phiến Môn nghiêm tra quan lại tham ô các nơi, bọn họ tra ra án tham ô của một quan viên lục phẩm, tìm hiểu nguồn lại tra ra Ích Châu có một mỏ bạc mà người bạn cũ của biên cảnh phía Nam kia không hề báo cáo với triều đình mà lên phái người khai thác mỏ bạc, hơn nữa, còn hợp tác với những quan viên khác, chiếm mỏ bạc làm của riêng.

Một mỏ bạc lớn như vậy, che dấu tai mắt người khác, khai thác liên tục bốn năm. Bạc sau khi được khai thác dùng để tinh luyện thành bạc trắng, sau đó lại tiến hành rửa bạc (giống rửa tiền đó mn), tất nhiên phải trải qua rất nhiều công đoạn, bởi vậy không biết liên lụy bao nhiêu quan viên.

Mà Đại bá Diệp Trường Cần của A La đúng lúc cũng liên lụy trong đó.

Thậm chí Lục Phiến Môn còn phát hiện một thùng bạc trắng tại tổ trạch Diệp gia.

Đây chính là vấn đề lớn.

Không ai biết số bạc đó được giấu trong tổ trạch từ lúc nào, nếu là trước khi phân gia, vậy tất cả người Diệp gia đều có hiềm nghi.

Cho nên cả ba huynh đệ Diệp gia đều bị liên lụy, không riêng gì phụ thân A La, ngay cả phụ thân của Diệp Thanh Huyền cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này, Tam phòng tất nhiên cũng bị niêm phong.

A La nghe lén được tin tức này, trong lòng cực kỳ tức giận, thì ra Đại bá làm ra những chuyện như vậy, khó trách đời trước Diệp gia suy tàn.

Không ngờ đời này rõ ràng đã sớm phân gia ra ở riêng mà vẫn bị liên lụy!

Bây giờ chỉ mong phụ thân có thể chứng minh trong sạch, nhất định đừng để bị liên lụy vào.

Nghĩ vậy, A La lại nhớ năm đó nhà mình rời khỏi tổ trạch, phụ thân ra tay hào phóng, tuy nói phụ thân đóng quân ở biên quan nhiều năm tích góp được, nhưng dù sao cũng không phải quang minh chính đại, những thứ này đều là quan không tra, dân không quản nên mọi người đều nhắm mắt mở một mắt mà thôi.

Hiện tại bị Đại bá liên lụy, không biết có thể nói rõ ràng hay không.

Rối rắm, lo lắng hai ba ngày, rốt cuộc nghe được tin tức mẫu thân được thả về.

Lúc trở về, mẫu thân sức khỏe không vấn đề gì, chỉ có hai mắt sưng đỏ vì chịu đá kích mà thôi, đang được Lỗ ma ma đỡ về phòng.

Những cao thủ của Lục Phiến Môn trông giữ tiểu viện đều lui ra ngoài cửa lớn, A La nhào vào lòng mẫu thân. Ninh thị nhìn A La, nước mắt lại rơi xuống.

"Lần này chúng ta bị Diệp Trường Cần tham lam kia hại thảm! Ta cũng biết tay chân hân không sạch sẽ nhưng thật không ngờ lại dính vào vụ án lớn như thế!"

A La ôm mẫu thân, cố gắng an ủi: "Nương yên tâm, cha nhất định sẽ không sao, cha sẽ nghĩ biện pháp!"

Ninh thị lắc đầu thờ dài: "Thùng bạc kia tìm được trong kho phòng của tổ mẫu ngươi, cụ thể là giấu ở đó từ khi nào thì không ai biết rõ, đều là từ tổ trạch Diệp gia dọn ra, sợ là không thể phủi sạch quan hệ được!"

Nói tới đây, nàng vươn tay, vuốt ve hai má A La: "Lúc này ta chỉ hối hận không sớm gả ngươi ra ngoài, nếu ngươi gả đi rồi, nói không chừng có thể bảo toàn."

A La cắn chặt răng, lắc đầu: "Nương, đừng nói lời không may, không phải ngài đã được thả về rồi sao, biết đâu qua vài ngày nữa, cha và ca ca, đệ đệ cũng được thả về!"

Nhưng Ninh thị làm sao tin lời này, đôi mắt sưng đỏ mệt mỏi nhắm lại, thờ dài một hơi, lại không nói gì nữa.

Đêm đó Ninh thị bị bệnh, sốt cao không hạ, A La chạy ra cửa cầu người của Lục Phiến Môn giúp đỡ tìm đại phu, trong đó có một người tên Cao Nghiêm, là người tốt, hỏi thăm bệnh tình Ninh thị, sau đó lập tức sai thủ hạ mời một vị ngự y tới xem bệnh.

A La nhớ bị Cao Nghiêm này lúc trước cũng chiếu cố nàng rất nhiều, nàng cảm kích vô cùng, khom người nói cảm ơn.

Đợi đến khi ngự y chẩn bệnh xong, là nộ hỏa công tâm, lo lắng tích tụ nên sinh bệnh, liền khai phương thuốc, uống mấy ngày, chậm rãi điều trị.

A La nhờ Cao Nghiêm giúp đỡ bốc thuốc, sau đó vội vàng sắc thuốc hầu hạ Ninh thị uống.

Nhưng bệnh của Ninh thị vốn là tâm bệnh, uống thuốc làm sao trị hết được, uống hai ba ngày không đỡ, ngược lại ngày càng nặng thêm, cuối cùng mê man nằm trên giường, ngủ cũng không an tĩnh.

A La tro mắt nhìn mẫu thân dần dần điều linh như hoa mùa thu, tất nhiên không đành lòng. Uống không biết bao nhiêu chén thuốc, được liệu thượng đẳng đều mang ra dùng hết nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Nàng cũng biết, nếu bên phụ thân có tin tức tốt, mẫu thân liền được cứu rồi, nhưng lúc này nàng có biện pháp gì giúp đỡ phụ thân đâu?

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt nảy ra một chủ ý.

Nhìn mẫu thân mình ngày càng suy yếu, A La không dám trì hoãn. Hôm nay, sau khi lau người cho mẫu thân, nàng để nha hoàn hầu hạ dứt thuốc cho mẫu thân uống rồi trở về tây sương phòng, thầm nói với Diệp Thanh Huyền về quyết định của mình.

Diệp Thanh Huyền kinh hãi một phen, nhưng ngẫm lại cũng có lý, lập tức kéo tay A La, rung rung nói: "Chuyện đã đến nước này, có lẽ đây là biện pháp duy nhất có thể làm."

Nàng tất nhiên hiểu rõ, lúc này không riêng gì Đại phòng hay Nhị phòng, phụ thân và ca ca nàng cũng bị liên lụy, còn chưa biết hiện tại ra sao rồi.

Diệp gia dù đã phân gia nhưng dù sao cũng cùng gốc rễ, đại nạn ập đến tất nhiên nhất tổn câu tổn*.

*Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: 一荣俱荣, 一损俱损: Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

"Giờ đây Diệp gia lưu lạc đến tình cảnh này, ta lại vô dụng chẳng giúp được gì, chỉ có thể ủy khuất người."

"Nếu có thể cứu được Diệp gia, chịu chút ủy khuất thì có sao, chỉ mong Tam hoàng tử có thể giúp được chúng ta."

A La cùng Diệp Thanh Huyền thương lượng, chuẩn bị một phen, cuối cùng quyết định để Diệp Thanh Huyền ở lại canh chừng, còn A La thay y phục nha hoàn, lén đi ra từ cửa sau.

Nàng muốn ra ngoài, nghĩ biện pháp cầu người giúp cha nàng.

Nàng chỉ là một nữ tử khuê các, trong hoàn cảnh này có thể nhờ cậy ai chứ, chỉ còn cách bỏ qua thể diện, dựa vào chút nhan sắc, cầu xin những người vốn có ý với mình.

A La dựa vào thánh giác hơn người, lưu ý động tĩnh bốn phương tám hướng, lại quen thuộc địa hình, thừa dịp binh lính đổi ca, lẳng lặng trốn ra từ cửa sau mà không bị ai phát hiện.

Chạy ra khỏi ngõ nhỏ, tìm đập thành thạch trong lòng ngực, hiện tại ngoài trời mưa phùn giăng kín, phảng phất như một tầng sương khói bao phủ Yến Kinh.

Đứng trong màn mưa, toàn thân nàng phấm lạnh, hai vai hơi co rút lại, trong lòng có chút thể lương.

Trước hết phải tìm cách đến được phủ Tam hoàng tử, thử thăm dò ý tứ hắn, nếu chịu giúp đỡ tất nhiên là tốt, nếu không nàng lại nhẫn nhục đi cầu người khác.

Đang suy nghĩ lung tung thì nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, nàng giật mình trốn sau góc tường bên cạnh quán rượu, đợi người cưỡi ngựa kia đi qua, nàng mới xác định người nọ là quan binh thủ thành Yến Kinh.

Đây là lần đầu tiên nàng làm loại chuyện thế này, gương mặt nhìn ngă tư đường vắng vẻ, trong lòng nàng khó tránh khỏi cảm thấy hiu quạnh, do dự một chút, lại nghĩ hay là đợi trời sáng hẳn rồi tính tiếp.

Dù sao mình cũng là tiểu nữ tử, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đến lúc đó không cứu được phụ thân, huynh đệ, ngược lại còn lãng phí bản thân, khiến mẫu thân bệnh nặng thêm.

Nàng nhẹ nhàng nép sát vào góc tường thêm một chút, thầm nghĩ, trốn ở đây chắc sẽ không bị người khác chú ý.

Nào ngờ nàng vừa đứng vững liền nghe được tiếng bước chân cách đó không xa.

Tiếng bước chân đó là do mang giày quân phục phát ra, giẫm trên nền đá, không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, thông thả mà đến.

Hon nữa, rất rõ ràng là đang đi về hướng nàng!

Trong đầu lập tức xẹt qua không biết bao nhiêu ý niệm, phảng phất như mộng yểm đêm khuya cùng nhau ập đến. A La hoảng sợ tròn to mắt, siết chặt nắm tay, thân thể nhỏ bé đơn bạc dán chặt vào vách tường lạnh lẽo, nín thở nghe tiếng bước chân ngày càng gần.

Mỗi bước chân đều phảng phất như giẫm vào lòng nàng.

Tiếng bước chân càng gần, nàng càng cảm thấy run sợ nhiều hơn một chút.

Loại sợ hãi không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì này cơ hồ làm nàng hít thở không thông, hai mắt tròn to, không dám thở mạnh, thậm chí vào thời khắc này, nàng lần đầu tiên hận mình có được thính giác hơn người, cho nên mới nghe được tiếng bước chân rõ ràng đến thế.

Rốt cuộc, người kia đã đến gần, một cái bóng thon dài hiện ra trước mắt nàng.

Ngay sau đó, chủ nhân của cái bóng kia xuất hiện trước mặt A La.

Thời điểm gương mặt cương nghị quen thuộc kia xuất hiện trước mắt mình, nàng ngửa đầu nhìn ánh mắt lạnh lùng của người nọ, thân thể vốn đang căng thẳng bỗng xụi lơ.

Sau lưng ướt đầm mồ hôi, cái lạnh lúc rạng sáng ở Yên Kinh làm nàng nhịn không được mà run rẩy.

"Là người?" Nàng tựa sát vào tường, ngẩng đầu lên, không cam tâm yếu thế nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Editor: Tường An

Người tới chính là Tiêu Kính Viễn.

Bravo chủ 7, chủ tới đúng lúc lắm (>_<)

Hắn mặc một thân cẩm bào đen hoa văn tối màu đứng giữa màn mưa phùn, tóc đen đơn giản buộc lên, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt không có bất cứ cảm xúc nào nhìn nàng.

Nàng cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng bị dọa sợ, bị chính nỗ lực đặc biệt của mình dọa sợ, bởi vậy lúc này nàng có chút giật chó đánh mèo hắn.

Tại sao hắn xuất hiện ở đây vào thời điểm này? Hay là, hắn có ý tới bắt mình?

Tiêu Kính Viễn trầm mặc nhìn chằm chằm nàng, môi mím chặt như lưỡi dao sắc bén.

Trên ngã tư đường Yên Kinh vắng lạnh, hắn giống như một tòa núi sừng sững đứng trước mặt nàng, làm nàng có cảm giác nặng nề như bị núi đè.

Trong lòng A La vốn có oán khí, lúc này bị hắn nhìn có chút sợ hãi, không khỏi rũ mắt xuống, siết chặt nắm đấm nhỏ, muốn rời đi.

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên không cho, khẽ động thân liền ngăn cản trước mặt nàng.

A La cúi đầu đi khá vội vàng, suýt nữa đâm vào lồng ngực hắn.

"Thất thúc, có thể thỉnh ngài tránh ra hay không." Nàng rốt cuộc không nhịn được, lên tiếng.

Tiêu Kính Viễn vẫn không nói chuyện, sắc mặt ngày càng lãnh trầm, cứ như vậy nhìn chằm chằm nàng, giống như muốn nhìn thấu lòng nàng.

Nam nhân cách nàng quá gần, lồng ngực rắn chắc tỏa ra nhiệt khí, hòa lẫn với mưa phùn quấn quanh cánh mũi nàng, ánh mắt sắc bén, thăm trầm kia khiến nàng mất tự nhiên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Nàng cắn môi, có chút tức giận.

Ngay lúc này, hắn rốt cuộc mở miệng.

Thanh âm khàn khàn trầm thấp tựa như đã lâu chưa mở miệng nói chuyện.

"Ta chỉ muốn biết, ngươi muốn đi đâu?" hắn nhìn chằm chằm A La, ánh mắt dần sâu hơn, gần từng chữ: "Ngươi... muốn đi cầu ai?"

A La muốn đi cầu người, dựa vào nhan sắc của mình đi cầu người ta xem có thể cứu giúp phụ thân hay không.

Nàng cũng biết rõ, phụ thân gặp chuyện không may lâu như vậy, mẫu thân lại bệnh nặng, cả Diệp gia đều bị bắt giam, vụ án này nàng cũng hoàn toàn không biết gì cả, lúc này sẽ không có ai chủ động đứng ra giúp Diệp gia.

Mà nàng, một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, ngay cả đường đi lối lại ở kinh thành cũng không rành thì có năng lực làm được gì? Điều duy nhất nàng có thể làm cũng chỉ có lấy hôn sự của mình làm tiền vốn.

Đây là chuyện khuất nhục, nàng biết, nhưng vẫn quyết định làm như vậy, nhục nhã thì nhục nhã đi, chỉ cần cứu được người thân, nàng có cảm thấy khuất nhục hay không cũng chẳng sao.

Hơn nữa, nàng vốn cảm thấy Tam hoàng tử không tệ, nếu Tam hoàng tử chịu ra tay cứu giúp, vậy chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?

Dĩ nhiên, nàng cũng biết, có lẽ người ta sẽ cự tuyệt nàng ngoài cửa, dù sao thì trước khác nay khác, người ta nhìn trúng là nữ nhi Binh bộ Thị lang, chưa hẳn để ý một nữ tử Diệp gia đang gặp nạn, dù cho dụng mạo nữ tử kia có đẹp cỡ nào.

Điểm này trong lòng A La hiểu rất rõ, nhưng nói cho cùng vẫn là da mặt mỏng, lúc này nửa đêm chạy ra còn bị người ta bắt gặp hỏi trắng ra như vậy, nàng có chút không dám tin, ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hắn thâm trầm, trong bóng đêm nàng nhìn không rõ lắm, chẳng qua cảm thấy rất thâm sâu, sâu đến mức nàng căn bản nhìn không hiểu.

Nàng không nghĩ đến hắn sẽ nói trắng ra như vậy, cảm thấy quá nhục nhã.

Da mặt nóng lên, nàng cắn môi, ngẩng đầu lên, cố gắng nén lệ.

"Chuyện này liên quan gì tới ngươi?"

Thời điểm nói ra lời này, nàng mới biết, thanh âm mình hơi run rẩy, lồng ngực nàng phập phồng, hô hấp dồn dập.

Ánh mắt thâm sâu của Tiêu Kính Viễn từ đôi mắt ướt át, xấu hổ và giận dữ của nàng dần dần dời xuống, vừa vận nhìn thấy lồng ngực nàng phập phồng, run rẩy. Trong màn mưa phùn mỏng lung, nàng quần áo đơn bạc, hai cái bánh bao trước ngực cũng không lớn, lúc này lại run run, nhìn hết sức động lòng người.

Ánh mắt hắn đột nhiên sâu hơn, hô hấp có phần nặng nề, khẽ dời mắt, cắn răng hỏi nàng: "Nói cho ta biết, ngươi muốn gả cho ai?"

Thân thể yếu ớt đơn bạc của A La run lên.

Nàng muốn gả cho ai thì liên quan gì tới hắn?!

"Tiêu Kính Viễn, ngày xưa ta kính ngươi là vì ngươi từng giúp đỡ ta, cũng vì ngươi làm người đoan chính, chỉ không ngờ ngươi lại là người như vậy." nàng tức giận thở gấp, giọng căm hận: "Hôm nay ta đi tìm ai, tương lai phải gả cho người nào cũng không liên quan gì tới ngươi! Mời ngươi tránh ra, chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm!"

Dứt lời, nàng lập tức chạy đi.

Nhưng một nữ tử yếu đuối như nàng, làm sao trốn được.

Tiêu Kính Viễn vừa động, bắt lấy cổ tay nàng.

Bàn tay nam nhân quen cầm bút, cầm kiếm, bảo dưỡng vô cùng tốt, khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, gắt gao nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn của nữ hài tử.

Nhất thời hai bên đều giật mình, hắn cảm thấy cổ tay nàng thật nhỏ bé, yếu ớt đến mức hắn không dám dùng lực, còn nàng thì kinh ngạc, không ngờ hắn to gan đến vậy!

Nàng không dám tin nhìn hắn, theo bản năng muốn tránh thoát nhưng khí lực nam nhân rất lớn, nàng ở trước mặt hắn giống như con kiến đứng trước ngọn núi, căn bản không thể phản kháng.

"Ngươi thả ta ra, buông ra! Ngươi... ngươi sao có thể như vậy?" nàng rung rung, vừa xấu hổ vừa giận dữ nhìn hắn: "Ngày xưa ta gọi ngươi một tiếng Thất thúc, ngươi và cha ta lại là đồng liêu bối phận ngang hàng, bây giờ lại nhục nhã ta như vậy rồi cuộc muốn thế nào."

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, chẳng những không thả nàng ra, ngược lại còn nắm chặt hơn, thân thể cao lớn nghiêng về phía trước, cơ hồ đem A La nhỏ bé giam cầm giữa góc tường và mình.

Lòng ngực nam nhân tỏa ra nhiệt khí, gần như dựa sát vào nàng, nàng lui dần về phía sau, cuối cùng đã lưng đã dán sát vào góc tường lạnh lẽo.

Không thể lui được nữa, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại, cảm thụ sự áp bách của hắn.

"Nói cho ta biết, A La, trong lòng ngươi..." thanh âm nam nhân khàn khàn nhu hòa, lại lộ ra nguy hiểm khác thường, hơi thở nóng rực phả vào tai làm nàng bắt đầu run rẩy, "Trong lòng ngươi rốt cuộc muốn gì cho ai?"

A La hít thở sâu, cố gắng bỏ qua, không để ý khí tức của nam nhân.

"Ngươi thả ta ra, Tiêu Kính Viễn, nếu ngươi không buông ra, ta sẽ la lên. Trong nhà ta xảy ra biến cố, ngươi lại là lương đồng triều đình, đường đường Định Viễn Hầu mà lại ở bên đường khi dễ ta, ta chẳng qua là thanh danh bị hủy nhưng còn ngươi, Định Viễn Hầu gia, tiền đồ của ngươi thì sao? Thanh danh Tiêu gia sẽ thế nào? Còn nữa..."

Nàng cười lạnh, thấp giọng nói tiếp: "Nếu Tiêu lão thái thái biết ngươi đối với ta như vậy, cháu ngươi biết ngươi đối với ta như vậy, sẽ có cảm tưởng gì?"

Tiêu lão thái thái nhìn trúng A La làm cháu dâu, Tiêu Vĩnh Trạch có ý với A La, nhưng hiện tại nàng lại bị thúc bối Tiêu Kính Viễn khi dễ.

"A La, sao ngươi lại ngốc như vậy?"

Tiêu Kính Viễn thấp giọng ní non, nhẹ nhàng vươn tay đặt lên eo nàng.

Bàn tay hắn khô ráo, ấm áp ôm lấy eo nàng, phảng phất như chỉ cần dùng chút lực, vòng eo thắt kia sẽ bị mình bẻ gãy.

Chỗ bụng dưới dâng lên một cỗ xúc động khó có thể áp chế, muốn đem thân thể mềm mại run rẩy trước mắt ôm vào ngực, khảm chặt vào trong thân thể.

Hắn hít một hơi thật sâu, tận lực đè nén cảm xúc xao động trong lòng, dịu giọng nói: "A La ngốc, ngươi cho rằng lúc này la lên thì sẽ có người nghe thấy sao?"

Một bàn tay hắn ôm chặt eo nàng, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai của nàng.

Tóc mai nàng mềm mại, hơi ẩm ướt nước mưa, lúc hắn vuốt ve mơn trớn mang theo vài phần sùng nịnh, che chở.

Một lọn tóc mềm lướt qua khe hở ngón tay thô ráp của hắn.

"Xung quanh đây đều là người của ta, không ai có thể tiến vào nơi này trong phạm vi một trăm bước."

"Người của ta, bọn họ biết lúc nào nên làm kẻ điếc, lúc nào nên làm người mù."

"Chuyện xảy ra tối nay, tuyệt đối không có bất kỳ kẻ nào biết."

Thanh âm nam nhân trầm thấp, êm tai, mang theo hơi ấm dịu dàng chui vào tai nàng, quanh quẩn ở cánh mũi, quấy nhiễu tâm nàng.

Hai chân nàng đã mất đi sức lực, thân thể cơ hồ muốn trượt xuống, nhưng bàn tay kia rất có lực, ôm chặt lấy eo nàng, khiến nàng bất giác tựa vào người hắn.

Thân thể không tự chủ được, trong lòng lại kinh hãi.

Thanh âm hắn càng dịu dàng, nàng lại càng sợ hãi.

A La trầm nghĩ, tâm hoảng đờ đẫn, hắn được thánh sủng, được Hoàng đế tín nhiệm, giao tình với Thái tử lại không tầm thường, dựa vào thế lực hiện tại của hắn sợ là chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong màn mưa đêm lúc rạng sáng, muốn khi dễ một nữ tử yếu đuối như nàng, quả thật là chuyện rất đơn giản.

Thù hạ của hắn đều trung thành và tận tâm, nào có ai sẽ nói nửa lời?

Chẳng qua, đây cũng không phải chuyện nàng sợ nhất, nàng chỉ sợ chuyện trong nhà, lo lắng cho tình cảnh của phụ thân.

Kỳ thật, Tam hoàng tử dù thân phận cao cũng chỉ là một hoàng tử không có thực quyền.

Như vậy lại càng không đến những người khác, chẳng hạn như Ngưu Thiên Quân, gặp chuyện này e là tránh còn không kịp ấy chứ, làm gì còn nhớ tới chút tình cảm ái mộ ngày xưa.

"Chuyện cha ta..." đôi mắt nàng ươn ướt ngẩng đầu nhìn hắn, muốn thông qua nét mặt mà nhìn ra ý đồ thật sự trong lòng hắn: "Chuyện cha ta, ngươi cũng biết, cha ta hiện tại thế nào?"

Thật ra nàng muốn hỏi, chuyện cha ta có quan hệ gì với ngươi hay không?

Nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi ra miệng, dù sao cũng phải chờ đường lui.

Nàng ngẩng mặt lên, gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng, bởi vì thấp thỏm, cũng vì xấu hổ và giận dữ, đôi mắt đen long lanh, trong trẻo phủ một tầng hơi nước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Editor: Tường An

Sợi tóc đen nhánh ẩm ướt dính vào vành tai trắng nõn, càng làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp, tinh xảo của nữ hài nhi được sủng ái nuông chiều.

Ánh mắt hần lộ ra tia thương tiếc.

Thương tiếc nàng chịu khổ, quen biết nàng từ khi còn rất nhỏ đã không nỡ nhìn nàng mất hứng dù chỉ một chút, giờ đây nàng trưởng thành, cảm giác thương tiếc đó dường như thuận lý thành chương chuyển hóa thành khát vọng và che chở của nam nhân đối với nữ nhân.

Nếu là nữ nhân khác, hần sẽ cho là quá yếu ớt, trong lòng cũng sẽ không thích, chung quy hần thương thức những nữ tử có thể hào sảng phóng ngựa ở Tây Bắc kia hơn.

Nhưng chỉ cần là nàng, dù yếu ớt thế nào hần đều sẽ cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Nàng nên được nâng niu, che chở trong lòng bàn tay, không phải chịu một chút ủy khuất nào.

Nàng nên có rất nhiều khuyết điểm, được người bao dung mà không hề so đo hay bất mãn.

Lúc này, nàng yếu ớt bị hần ôm vào ngực, cơ hồ tựa vào lồng ngực hần.

Nàng xấu hổ và giận dữ đến mức xụi lơ, cái cổ nhỏ nhắn nõn nà, trước ngực phập phồng lên xuống, còn có hàng mi ướt át khẽ run, toàn thân nàng, chỗ nào cũng làm hần thương tiếc, hần không thể ôm nàng vào lòng, nói cho nàng biết, không cần sợ, tất cả đã có hần.

Cho nên sau khi nàng tức giận chất vấn, hần trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nâng tay lên, ôn nhu ôm chặt nàng.

Thân thể nữ nhân và nam nhân khác biệt, âm dương lồi lõm, tựa sát vào cực kỳ vừa vặn, không có khe hở.

Hần cúi đầu nhìn tiểu cô nương rơi lệ trong ngực mình, bàn tay nam nhân to lớn bao lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng vỗ về.

"Ngoan, đừng khóc, người muốn biết cái gì ta đều nói cho người biết."

Thanh âm kia ẩn chứa biết bao sủng nịnh, tựa như một phụ thân không gì không làm được, hay một huynh trưởng đang dỗ dành tiểu muội muội.

Nghe lời này, A La thật sự khóc lên.

Nước mắt lăn dài trên má, nàng cắn chặt môi, không dám nức nở ra tiếng.

"Cha ta, ca ca ta, còn có Thanh Việt hiện giờ đang ở nơi nào, vụ án này rốt cuộc có tiến triển gì không? Cha ta có thể..." nàng nhỏ giọng "Còn có thể được thả ra hay không?"

"Phụ thân, ca ca và đệ đệ người tạm thời bị giam trong Lục Phiên Môn, còn chưa chuyển giao cho Hình Bộ. Vụ án này còn đang trong quá trình điều tra, chi tiết thế nào thì hiện tại ta không tiện tiết lộ."

Nàng nghe được lời này, cuối cùng thở phào một hơi.

Còn ở Lục Phiên Môn chứng tỏ vụ án này còn chưa có kết luận, chưa chuyển giao cho Hình Bộ chứng tỏ còn chưa liên lụy đến phụ thân, hoặc là nói, còn chưa có đầy đủ chứng cứ chứng minh việc này có liên quan đến phụ thân.

"Vụ án này ai là chủ thẩm? Động tĩnh lớn như vậy, còn có thể, còn có thể..." nàng do dự, không biết nên nói thế nào.

Chung quy sự tình trọng đại, nếu nàng đi cầu người thì cũng phải xem người khác có chịu giúp hay không.

Người bình thường nếu nể tình mà giúp phụ thân, sợ là còn phải băn khoăn an nguy của bản thân trước.

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhẹ nhàng nâng tay mon trón bên tai nàng, vén sợi tóc mai ẩm ướt ra sau vành tai.

Ngón tay nam nhân mang theo độ ẩm chạm vào vành tai miễn cảm của A La làm nàng nhin không được run lên.

Tiêu Kính Viễn dĩ nhiên cảm nhận được, liền dùng áo choàng của mình bọc kín nàng.

Bởi vậy, hai người càng thêm dán sát vào nhau, nàng cơ hồ bị hấn ôm chặt trong vòng tay dưới áo choàng, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn.

Thời điểm Tiêu Kính Viễn cúi đầu, cằm tựa vào trán nàng, nhẹ nhàng ma sát, ngẫu nhiên đụng chạm, hơi thở hai người như hòa vào nhau.

Thậm chí, A La mơ hồ cảm thấy, chỗ nào đó phía dưới có biến hóa, dần dần to ra.

Nàng xấu hổ rũ mắt, không dám nghĩ nữa, cũng không dám động.

Nàng biết bộ dáng nam nhân như vậy, tình huống này trong lòng nghĩ cái gì, nàng hiểu.

Chỉ chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày nàng ở tuổi mười bốn, tựa vào ngực nam nhân nàng từng gọi là Thất thúc, cảm nhận được hấn biến hóa khác thường như thế.

Đời trước, nàng vẫn cho rằng người này thanh tâm quả dục.

"A La, nói cho ta biết, có phải ngươi muốn tìm Tam Hoàng tử, nhờ hấn giúp ngươi, sau đó ngươi sẽ nói, ngươi có thể gả cho hấn?"

Tiêu Kính Viễn đột nhiên hỏi lời này, chọc trúng ý nghĩ sâu trong lòng nàng, điều này khiến nàng xấu hổ, sau đó lại cảm thấy sự tình vốn chính là như thế.

"Đúng vậy."

Nam nhân im lặng một lát, chợt cười khẽ.

Tiếng cười đó làm nàng sợ hãi, thấp thòm ngẩng đầu nhìn hấn, lại phát hiện trên mặt hấn không hề có chút ý cười nào, ngược lại còn có tia sát ý.

Nàng chớp mắt một cái, giọt nước mắt đọng trên khóe mi rơi xuống.

"Ngươi... ngươi cười cái gì?"

Tiêu Kính Viễn dùng ngón tay cái mon trón cánh môi hồng nộn của nàng, ôn nhu nói: "A La ngoan, ngươi muốn tìm Tam Hoàng tử giúp ngươi, đây là biện pháp tốt. Chi tiếc, có lẽ ngươi không biết, hấn dù là huyết mạch hoàng thất, lại là Hoàng tử được Hoàng hậu sủng ái, nhưng chuyện này, hấn căn bản không có khả năng xen mồm."

Lời vừa dứt, trong lòng A La trầm xuống.

Kỳ thật, nàng cũng biết, Tam Hoàng tử tuy là Hoàng tử nhưng về sau nhất định sẽ là một vương gia nhàn tản, sẽ không dễ dàng nhúng tay vào loại chuyện này, bằng không, Thái tử sao có thể khoan dung hấn?

Nhưng nàng cùng đường rồi, chỉ còn mỗi biện pháp này thôi, dù sao cũng phải thử một lần.

Dù chỉ là một phần vụn hi vọng nàng cũng không thể nhìn mẫu thân bệnh nặng, phụ thân chịu án oan mà không làm gì.

Về phần Tiêu Kính Viễn, lúc này ngăn nàng lại hiển nhiên là có nguyên do.

Trong lòng hấn ôm tính toán gì, nàng hiểu rõ.

Lồng ngực phập phồng dán chặt vào người nàng, bộ phận phía dưới của nam nhân không thể che giấu khát vọng, chĩa vào bụng nàng, rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn.

Cởi xuống tầng y phục đẹp đẽ kia, giữa nam nhân và nữ nhân, đơn giản chính là chuyện này.

A La nở nụ cười, ngẩng đầu lên: "Thất thúc, ngươi muốn cái gì, trực tiếp nói cho ta biết, có được không?"

Tiêu Kính Viễn đương nhiên nhìn ra tia trào phúng sâu trong đôi mắt nàng, hấn im lặng một lát, khàn khàn hỏi: "A La, ngươi muốn cái gì cũng trực tiếp nói cho ta biết, có được không?"

Tuổi hấn kỳ thật cũng không còn nhỏ, thật sự nên thành thân.

Nhưng mẫu thân đề cập mấy mối hôn sự hấn đều không thể chấp nhận, trong đầu không quên được hình bóng nàng.

Hắn đã sớm trúng vu thuật của nàng, bị tiểu cô nương thoát nhìn góc nghiêng này đoạt mất tâm hồn.

Nếu chuyện hôn nhân cũng giống như đánh nhau, hắn có thể trực tiếp chạy tới Diệp gia mà đoạt nàng về.

Nhưng hắn cũng có lòng tham, hắn muốn không chỉ là thân thể nàng.

A La cố gắng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, cái cổ nhỏ nhắn phồng hồng.

Bốn mắt nhìn nhau, hô hấp giao hòa, không biết qua bao lâu, nàng rút cuộc nâng tay lên, cánh tay mềm mại quấn quanh cổ hắn.

Nàng hơi héch miệng, thanh âm dịu dàng động lòng người: "Thất thúc, nếu ngươi muốn ta, ta có thể cho ngươi."

Trong đêm mưa, nữ hài nhi non nớt ngã vào ngực nam nhân, ôm cổ hắn, làm cho ngực mình dán vào người hắn, môi anh đào khẽ mở, nói nàng muốn giao bản thân cho hắn.

Bất kỳ nam nhân nào đối mặt với tình cảnh này, sợ là đều không thể kiềm chế được.

Tiêu Kính Viễn không phải Liễu Hạ Huệ, huống chi trước mắt còn là người hắn tâm tâm niệm niệm, xuất hiện trong vô số giấc mộng kiều diễm của hắn.

Nhưng ánh mắt Tiêu Kính Viễn chợt lạnh lẽo, khớp cắn cắn chặt, nhìn chằm chằm nữ hài trong ngực: "Ngươi có ý gì?"

A La khẽ nở nụ cười, nhón chân lên, cố gắng hôn vào cằm hắn, cũng không để ý cánh môi mềm bị râu của hắn đâm vào có chút tê dại.

"Ta có thể giao thân thể ta cho ngươi, ngươi giúp ta cứu phụ thân, cứu Diệp gia, về sau..." nàng nghiêng đầu, nhẹ giọng nói, "Về sau ta sẽ xuất gia làm ni cô, cả đời không gả cho người khác, được không?"

Nếu nàng thật sự trao thân cho Tiêu Kính Viễn thì sẽ không còn mặt mũi nào mà tái giá nữa, nhưng nàng càng không muốn gả đến Tiêu gia.

Có lẽ, xuất gia là nơi quy túc tốt nhất cho nàng.

Chỉ cần cha mẹ sống tốt, huynh đệ an ổn thì luôn sẽ có người hảo hảo quan tâm nàng.

Tiêu Kính Viễn cơ hồ không dám tin nhìn nữ hài mềm mại trong ngực, đầu óc quanh quẩn lời nàng vừa nói, mãi đến nửa ngày sau hắn đột nhiên đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: "Diệp Thanh La, ngươi coi ta là loại người nào, coi bản thân thành loại người gì chứ!"

"Chẳng lẽ đó không phải điều ngươi muốn sao?" nàng nhướn mày, hỏi ngược lại hắn: "Thất thúc, ngươi ngăn ta lại, ôm ta, nhục nhã ta, là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta là nữ tử chưa chồng, cho rằng ta gốc nên không biết trong lòng ngươi nghĩ gì sao?"

Nếu hắn thật sự tôn trọng nàng, một nữ tử khuê các chưa gả, thì nhất định sẽ không đối với nàng như vậy!

Chứ đừng nói tới vừa rồi, cái vật đáng xấu hổ đâm vào bụng nàng kia đã nhắc nhở nàng, nam nhân này muốn cái gì!

Tiêu Kính Viễn đột nhiên xoay người đi chỗ khác, sắc mặt xanh mét, hắn siết chặt nắm đấm đến mức phát ra âm thanh răng rắc.

"Ngươi muốn gả cho ai, không cần miễn cưỡng bản thân, cũng đừng vì cứu phụ thân ngươi mà si nhục bản thân như vậy!"

Hắn biết đêm nay nàng lên lút trốn ra, cũng đoán được ý định của nàng nên mới đến ngăn cản, trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng nàng, nhưng tuyệt đối không phải muốn ôm nàng, khiến nàng si nhục bản thân như thế!

"Ngươi..." hắn vừa tránh đi, gió đêm lạnh lẽo ập vào mặt, nàng có chút chật vật dựa vào tường, vẻ mặt mờ mịt.

"Chuyện phụ thân ngươi, ta sẽ nhúng tay, nghĩ cách bảo vệ hắn."

Thanh âm Tiêu Kính Viễn leng keng hữu lực, tràn đầy khí phách.

Nói xong, hắn dứt khoát sải bước rời đi, không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Nam nhân vừa rời đi, toàn thân A La xụi lơ, nếu không phải đằng sau còn có bức tường thì nàng đã ngã xuống đất rồi.

Nàng mờ mịt nhìn màn mưa bụi mông lung trong bóng đêm, cảm thụ không khí lạnh lẽo nơi chóp mũi.

Cảm xúc nóng bỏng từ lồng ngực rần rần của nam nhân phảng phất như còn quanh quẩn nơi đây, nhưng người đã khuất sau màn mưa, không thấy bóng dáng.

A La thân thể vô lực, hồn vía như thoát ly thể xác, trôi về một nơi xa xôi nào đó. Nhất thời, đời trước, đời này, từng màn từng màn hiện lên trước mắt nàng.

Lúc này nàng lẽ ra phải cảm thấy xấu hổ, nhưng không, có lẽ vì đã chết lặng, cũng có lẽ nàng còn mờ mịt không biết làm sao nên chưa kịp phản ứng.

Nàng vùng vẫy đứng dậy, bắt đầu suy nghĩ mình nên đi đâu.

Chỗ Tam Hoàng tử đương nhiên không thể đi, nghe ý tứ của Tiêu Kính Viễn, Tam Hoàng tử căn bản không thể xen vào... Huống hồ, hấn tức giận như vậy, dù Tam Hoàng tử có nói giúp trước mặt Hoàng thượng chỉ sợ cũng vô dụng.

Nàng vịn tường, khó khăn, chật vật chuẩn bị trở về nhà.

Đúng lúc này lại nghe một thanh âm vang lên: "Cô nương, sao ngươi lại ở đây một mình?"

Đây là thanh âm một nữ nhân.

A La quay đầu lại liền nhìn thấy một nữ tử mặc áo choàng màu đen, tóc buộc cao, bên trong là y phục xanh đen, chân mang giày da nai.

A La nhận ra, đây là Tiêu Nguyệt, thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn mà nàng từng gặp vào bảy năm trước.

"Tiêu cô nương..." nàng cũng không biết hiện tại Tiêu Nguyệt đã làm tướng quân hay chưa nên đành xưng là cô nương.

Tiêu Nguyệt không ngờ A La còn nhớ rõ mình, trên mặt nở nụ cười, vươn tay đỡ lấy hông A La: "Tam cô nương, một mình ngươi ở đây quá nguy hiểm, ta đưa ngươi về nhà thôi."

A La nghe nàng ngữ khí ôn hòa, cảm kích nhìn nàng, khẽ gật đầu: "Cảm ơn Tiêu cô nương."

Nàng tất nhiên biết, thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn xuất hiện ở đây đúng lúc như vậy, hiển nhiên là do hấn phái tới.

Nàng cũng không cự tuyệt, vì sao phải tự làm khó mình chứ?

Tiêu Nguyệt đỡ A La đi đến chỗ xe ngựa, lại đỡ nàng ngồi vào trong xe rồi tự mình đánh xe.

Trong xe ngựa được bố trí khá thoải mái, bên cạnh còn có một cái lò sưởi nhỏ để ủ ấm chân, A La lúc này mới phát hiện hai tay mình đã lạnh cóng, liền dứt khoát ôm lò sưởi vào ngực cho ấm.

Xe ngựa thong thả đi về phía trước, A La cũng chậm rãi bình tâm lại, trong đầu bắt gặp nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Bàn tay hấn mạnh mẽ ôm eo nàng, hơi thở nóng bỏng xẹt qua bên tai, còn có cảm xúc khác thường lúc ngón tay hấn ma sát môi nàng. Cùng với cái phía dưới cứng rắn chọc vào bụng nàng.

A La nghĩ ngợi lung tung hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được dùng hai tay che mặt.

Đời trước nàng gả cho Tiêu Vĩnh Hân, cũng không tiếp xúc nhiều với vị Thất thúc Tiêu Kính Viễn kia, đời này, dù đã từng có giao tình, quen thuộc với hấn hơn nhưng bản năng vẫn xem hấn là Thất thúc, là trưởng bối ngang hàng với phụ thân.

Từ sau hội hoa đăng lần trước nàng mới đột nhiên nhận ra, có lẽ giữa nàng và hấn đã sớm vượt qua điểm mấu chốt đó.

Còn lần này, rất rõ ràng, hấn đối với nàng đã vượt qua bối phận, là khát vọng của nam nhân đối với nữ nhân.

Loại khát vọng không thể che giấu này làm nàng cảm thấy xấu hổ, thậm chí có chút không nói nên lời.

A La đang suy nghĩ thì nghe Tiêu Nguyệt cười nói: "Cô nương, nên xuống xe rồi."

Nghe vậy, A La chợt bừng tỉnh, vội vàng muốn xuống xe.

Tiêu Nguyệt nhanh nhẹn xuống xe trước, đỡ cánh tay nàng, giúp nàng xuống xe, nàng cảm kích nhìn Tiêu Nguyệt: "Cảm ơn Tiêu cô nương."

Tiêu Nguyệt cười nói: "Cô nương cần gì khách khí như vậy, từ hôm nay trở đi, ta sẽ túc trực ngoài cổng lớn Diệp gia, nếu cần gì, cô nương cứ việc phân phó là được."

A La hơi giật mình, nhất thời hiểu được, Tiêu Nguyệt là người của Lục Phiến Môn, cũng phụ trách trông chừng nàng?

- - - - -

Bởi vì hiện giờ hộ vệ canh gác Diệp gia đều là người của Tiêu Nguyệt cho nên lúc A La trở lại, dù có người nhìn thấy cũng làm bộ như không biết. Trong lòng A La hiểu, hẳn là do Tiêu Kính Viễn đã an bài trước?

Thế lực của hân đúng là rất lớn, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của hân, bằng không, sao mình vừa chạy ra ngoài liền bị hân đúng lúc ngăn lại?

Nhất thời nhớ đến câu nói của hân trước khi rời đi, nói hân sẽ giúp nàng, sẽ bảo hộ phụ thân nàng bình an, không biết lời này có thật hay không?

A La tinh thần hoảng hốt trở lại hậu viện, ma ma và nha hoàn thấy cô nương nhà mình sáng sớm từ bên ngoài trở lại thì đều kinh ngạc, có điều vì là nữ tướng quân Tiêu Nguyệt đưa về nên nghĩ là có việc liên quan đến vụ án, cũng không dám hỏi kỹ, chỉ cuối đầu cẩn thận hầu hạ.

A La rửa mặt xong liền vội vàng qua xem mẫu thân, bà vẫn vô tri vô giác nằm đó, không có khởi sắc gì.

Nàng nghĩ đến lời hứa của Tiêu Kính Viễn, tuy trong lòng không quá tin tưởng nhưng dù sao cũng có hi vọng, dứt khoát dỡ dành mẫu thân: "Nương, hôm nay vị nữ tướng quân canh gác Diệp gia tên là Tiêu Nguyệt, là người của Tiêu Thất gia, nàng ấy nói, phụ thân sẽ không sao, chỉ cần chờ thêm chút thời gian nữa sẽ được thả ra."

Tuy Ninh thị nhắm mắt nằm đó, nhìn như chưa tỉnh, thật ra chỉ vì toàn thân vô lực, mơ mơ màng màng mà thôi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, những lời nói khác chưa chắc có thể nghe lọt, nhưng cố tình câu này lại nghe rõ ràng rành mạch.

Trong lòng Ninh thị vui vẻ, ôm một tia hi vọng, thật sự chậm rãi mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy nữ nhi ngồi bên cạnh giường, đôi môi khô khốc khề mấp máy.

A La thấy vậy liền kinh hãi, vội vàng gọi ma ma đến, rót nước đút cho mẫu thân nhuận môi.

Cảm thấy môi dễ chịu hơn, Ninh thị miễn cưỡng uống thêm vài ngụm nước, rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện, nhìn chăm chăm A La, hơi thở mong manh nói: "A La, ngươi vừa nói cái gì?"

A La vội nói: "Mẫu thân, hiện tại hộ vệ canh gác bên ngoài đều đã đổi thành thuộc hạ của Tiêu Thất gia, tên Tiêu Nguyệt. Nàng nói với ta, Tiêu Thất gia từng đề cập đến vụ án này, phụ thân sẽ không sao, bảo chúng ta đừng lo lắng."

Mấy ngày nay, Ninh thị bệnh nặng đến mức mù mịt đầu óc, nửa ngày mới nhớ ra Tiêu Thất gia và Tiêu Nguyệt là ai, cuối cùng thốt lên: "Đúng rồi, ta nhớ rồi, Tiêu lão tướng quân có vài vị thân tướng, vị Tiêu Nguyệt kia còn được lão tướng quân một tay bồi dưỡng, sau này đi theo bên cạnh Tiêu Thất gia, hiện nay thế lực của Tiêu Thất gia lớn mạnh, Tiêu Nguyệt lại lập chiến công nên được an bài vào Lục Phiến Môn."

"Đúng, chính là nàng!"

A La nghe mẫu thân liên tiếp nói ra những lời này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng phụ họa.

"Tiêu Thất gia và Thái tử giao hảo, lại được Hoàng thượng coi trọng, nếu hân chịu ra tay tương trợ, cha ngươi chắc chắn được cứu rồi..." Đôi mắt âm đạm của Ninh thị bùng lên một tia mong chờ.

Kỳ thật, A La không muốn nhắc tới Tiêu Kính Viễn trước mặt mẫu thân, vừa nhắc tới người liền nhớ tới tình cảnh bị hân ôm vào ngực.

Lúc đó thì thôi, bỏ qua không nhắc đến, dù sao cũng không cảm thấy xấu hổ lắm, nhưng bây giờ trước mặt mẫu thân, nghĩ một cô nương chưa chồng như mình lại bị nam nhân ôm trong ngực, thật sự xấu hổ không thôi.

Nếu mẫu thân biết, còn không tức chết sao?

A La nhin xuống xấu hổ trong lòng, miễn cưỡng cười nói: "Đúng vậy, Tiêu Thất gia là người tốt, giao tình với phụ thân cũng tốt, chỉ nói phụ thân bị oan uổng, sẽ giúp phụ thân chứng minh trong sạch với Thánh thượng."

Ninh thị nghe vậy, thờ dãi nói: "Tiêu Thất gia kia làm người chính trực, phụ thân ngươi lúc nào cũng khen ngợi hân, bây giờ chúng ta gặp nạn, có thể được hân tương trợ, thật sự là trong cái rủi còn có cái may!"

A La nghe, mặt nóng lên.

Mẫu thân tất nhiên không biết, Tiêu Kính Viễn kia căn bản không phải chính nhân quân tử như bà nghĩ, cái gì mà nể tình phụ thân, thật ra là...

A La cắn môi, không dám nghĩ nữa, đành phải gật đầu nói bừa: "Đúng vậy, có Tiêu Thất gia tương trợ, mẫu thân không cần sầu lo nữa. Ta nghe nói, hiện tại phụ thân, ca ca và đệ đệ đều ở Lục Phiến Môn, vụ án này còn chưa giao cho Hình Bộ, nếu vậy Tiêu Thất gia chỉ cần nói một tiếng, Lục Phiến Môn sẽ thả người. Không bao lâu nữa, phụ thân bọn họ sẽ trở về thôi."

Ninh thị cũng mong như vậy, nghe lời nữ nhi nói, trong lòng được trấn an đôi chút, tinh thần cũng thả lỏng, suy yếu cười nói: "Phải, bệnh này của ta vốn là tâm bệnh, chờ việc này qua đi, dù không uống thuốc cũng sẽ khỏi bệnh."

"Mẫu thân nói gì vậy, thuốc vẫn phải uống."

A La vội vàng phân phó ma ma mang chén thuốc đến, đích thân hầu hạ mẫu thân uống xong, còn nhỏ nhẹ an ủi.

Bệnh của Ninh thị vốn là tâm bệnh mà thôi, bây giờ tâm bệnh được giải, lại thuốc thang đầy đủ, chỉ qua vài ngày sức khỏe đã tốt lên nhiều.

Mỗi khi hầu hạ mẫu thân nghỉ ngơi xong, trở lại phòng mình, đêm khuya nằm trên giường, nàng không khỏi nhớ đến cảnh ngày ấy bị Tiêu Kính Viễn ôm trong ngực.

Nàng không phải chưa từng bị nam nhân ôm, đời trước, phu quân nàng, cháu của Tiêu Kính Viễn, cũng ôm nàng rất nhiều lần, rất nhiều kiểu ôm.

Nhưng lần này thì khác.

Cùng là nam nhân nhưng có cái ôm khiến nàng cảm thấy ôn tồn, ấm áp trong lúc hoạn nạn, lại có cái ôm làm nàng run rẩy kinh sợ, toàn thân nóng bỏng như ở trong lò nung.

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, nàng đều cắn chặt môi, liều mạng áp chế cảm xúc xao động trong lòng cùng khát vọng ngây ngô của thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: Tường An

Mấy ngày qua, vì người canh gác bên ngoài là Tiêu Nguyệt, nàng ấy lại là nữ tử, dĩ nhiên dễ dàng đi lại trong hậu viện Diệp gia, mỗi lần đến thăm Ninh thị đều giúp Ninh thị tìm thấy bốc thuốc, đúng là có chút ân cần chu đáo.

Ninh thị thấy Tiêu Nguyệt kính trọng mình như thế, tất nhiên càng tin lời A La nói hôm trước, biết Tiêu Kính Viễn thật lòng giúp đỡ phu quân mình cho nên càng vững tin phu quân mình lần này có thể hóa hiểm vi di, biến nguy thành an.

Cứ như vậy qua mấy ngày, bệnh của Ninh thị đã khỏi được bảy tám phần, không cần phải ngày ngày nằm trên giường như trước nữa, còn có tinh thần ra ngoài hoạt động chốc lát, khẩu vị cũng tốt hơn. A La thấy sức khỏe mẫu thân chuyển biến tốt, lại càng cảm thấy dù ở trước mặt Tiêu Kính Viễn phải xấu hổ nhận nhịn thế nào cũng được.

Hai ngày sau, cuối cùng vụ án Diệp gia đã có manh mối, điều tra ra số bạc kia được chuyển vào sau khi Diệp gia phân nhà, Diệp Trường Huân và Diệp Trường Mẫn dọn ra ở riêng. Mà Lúc Phiến Môn còn tra ra năm đó Diệp Trường Huân vì chuyện trong nhà mà trở mặt thành thù với huynh trưởng mình, thậm chí đẩy tẩu tử vào đại lao, vì vậy dĩ nhiên có thể suy đoán, Diệp Trường Huân tuyệt đối không có khả năng tham dự vào vụ án này.

Như vậy, Diệp Trường Huân và Diệp Trường Mẫn rút cuộc được thả về, khôi phục nguyên chức.

Ninh thị vô cùng mừng rỡ, đích thân ra cửa nghênh đón, lúc này thị vệ canh giữ bên ngoài đã rút hết, cả nhà đoàn tụ, cầm tay nhìn nhau, Ninh thị rơi lệ không ngừng.

Diệp Trường Huân biết thế tử mình xưa nay bản tính nhu nhược, chuyện lần này chắc hẳn khiến nàng cực kỳ lo lắng, sợ hãi, thấy nàng rơi lệ nhìn mình, hấn đau lòng không thôi, nhưng lúc này còn có nữ nhi, nhi tử bên cạnh, cũng không tiện nói cái gì, chỉ nghẹn họng an ủi: "Mấy ngày nay khổ nàng và A La."

Ninh thị rung rung lắc đầu: "Người có thể an ổn trở về, cả nhà chúng ta đoàn tụ là đủ rồi."

Bên kia, Diệp Thanh Huyền thấy phụ thân mình cũng bình an trở về liền cực kỳ vui sướng, hai nhà trò chuyện một lát rồi từ biệt, Diệp Thanh Huyền lưu luyến không rời theo phụ thân về nhà.

Tối đó, Nhị phòng tất nhiên giết gà mổ dê làm gia yến, tẩy trừ xui xẻo cho Diệp Trường Huân và hai nhi tử.

Trên bàn tiệc, Diệp Trường Huân nhìn hai nhi tử, nữ nhi của mình, lại nhìn kiều thể bên cạnh, nghĩ trải qua kiếp nạn lần này cả nhà còn có thể đoàn tụ, trong lòng cảm khái không thôi.

Ninh thị nhớ những ngày qua lo lắng hãi hùng, tự nhiên cũng nhớ tới Tiêu Kính Viễn, không khỏi nói: "Chuyện lần này, Tiêu Thất gia thật sự là ân nhân nhà chúng ta, nếu không nhờ hắn, chỉ sợ nhà chúng ta không thể đoàn tụ rồi."

Diệp Trường Huân lăn lộn quan trường vài năm, tất nhiên biến được hung hiểm trong đó, án này liên lụy rất rộng, không biết bao nhiêu quan viên căn cơ thâm hậu đều bị cuốn vào, mà bản thân hắn là đệ đệ ruột của Diệp Trường Cần lại có thể an ổn thoát thân, trong đó tất nhiên có quý nhân tương trợ.

Vào thời khắc hung hiểm đó, những người ngày xưa kết giao, nào có ai dám chia tay ra giúp đỡ, ai mà chẳng sợ liên lụy đến bản thân, Tiêu Kính Viễn có thể ra mặt mình, thật sự là người trượng nghĩa.

"Trước nay vẫn cảm thấy Tiêu Thất gia là người trượng nghĩa, quả nhiên không giả, chúng ta tất nhiên phải hảo hảo cảm tạ mới phải."

Ninh thị gật đầu, tất nhiên là tán thành.

A La nghe vậy, trong lòng không biết là tu vị gì, rũ mắt không nói.

Vụ án Diệp gia rất nhanh đã có phán quyết, tổ trạch Diệp gia bị tịch thu, Diệp Trường Cần bị giam vào đại lao, tước vị Diệp gia cũng bị thu hồi, đích tôn Diệp gia xem như triệt để xuống dốc.

Diệp Thanh Dung cùng Diệp Thanh Liên từng khóc lóc chạy tới quỳ trước cửa Nhị phòng, cầu xin Nhị thúc nể tình huyết mạch Diệp gia, cứu phụ thân và ca ca mình, nhưng từ đầu đến cuối Diệp Trường Huân đều không gặp mặt hai bị chất nữ này, chỉ bảo Ninh thị chăm sóc các nàng cho tốt.

Chuyện này, phụ thân mình cũng vừa mới thoát nạn, đương nhiên không có biện pháp giúp.

Nhưng hai tỷ muội này tựa như người chết đuối vớ được cọc rom cứu mạng, trông cậy phụ thân mình có thể nghĩ cách, tốt xấu gì cũng giữ được tính mạng cho Đại bá.

Chỉ là, nói dễ hơn làm?

Phạm phải tội lớn như vậy, vì để hai tỷ muội họ có thể bình an vô sự, không biết phụ thân đã phí bao nhiêu tâm tư, coi như hết tình hết nghĩa huynh đệ.

Mà khi A La xuyên qua khóm hoa tiểu thương lan nhìn hai tỷ muội kia, không biết từ khi nào, Diệp Thanh Liên cũng nâng mắt, vừa vặn nhìn về phía A La.

Xuyên qua khóm tiểu thương lan lay động trong gió xuân se lạnh, tỷ muội hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một người hai mắt sưng đỏ, mồm mệ tuyệt vọng, một người trong mắt đầy thương xót, không kịp né tránh, cũng không kịp che giấu, cứ như vậy đối diện nhau.

A La có chút miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Diệp Thanh Liên vẫn ngẩn ngơ nhìn khung cửa sổ kia hồi lâu.

Kỳ thật, trạch viện Nhị phòng Diệp gia cũng không tính là lớn, nhưng thiết kế rất tinh xảo, từng ngọn cây cọc cỏ đều phí tâm tư, đặc biệt là cửa sổ sương phòng phía tây, điều khắc tỉ mỉ tạo hình bậc thang, cộng thêm tiểu thương lan xinh đẹp, quý giá đung đưa theo gió, thật đúng là nơi ở của đại tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Trước kia, bọn họ là đường tỷ muội, vốn không phân cao thấp gì, giờ đây, một người quỳ nơi đó đau khổ cầu xin, một người kim tôn ngọc quý ngồi trước song cửa sổ, nhìn tỷ muội ngày xưa xấu hổ, bất lực.

Mặc dù A La đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt thương xót nhưng Diệp Thanh Liên vẫn nhìn thấy rất rõ.

Nàng chẳng những thấy rõ ánh mắt đó, ngay cả hoa văn điêu khắc trên song cửa sổ và khóm tiểu thương lan nhỏ xinh đều khắc sâu vào lòng.

Rất nhiều năm sau, Diệp Thanh Liên nói, loài hoa nàng ghét nhất chính là tiểu thương lan, không ai biết vì sao.

A La vừa thu hồi ánh mắt, bên kia, Ninh thị được ma ma đỡ ra, khổ tâm khuyên giải một phen, cuối cùng mang hai tỷ muội vào phòng, trà bánh tiếp đãi. Hai tỷ muội vẫn như cũ khóc lóc không ngừng, Ninh thị không thể làm gì đành phải nói lại lần nữa lời của Diệp Trường Huân.

"Lúc trước Nhị thúc người cũng suýt nữa bị liên lụy, thật vất vả mới được thả ra, giữ được trong sạch, liều mạng bảo hộ hai người các người và ca ca người, tuy Thanh Tông và Thanh Thụy đều bị phán lưu đầy Bắc Cương nhưng dù sao cũng giữ được mạng, coi như lưu lại huyết mạch cho đích tôn Diệp gia. Nhị thúc người vốn tự thân khó bảo toàn, có thể giữ được các người đã là ông trời phù hộ rồi, nếu muốn cứu phụ thân người nữa, đừng nói là hắn, ngay cả Thái phó đương triều cũng không thể làm được."

Kỳ thật, Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên làm sao không biết những điều này chứ, chỉ là các nàng bị buộc đến bước này rồi, không thể không cầu Nhị thúc, lúc này nghe lời này đều cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Ninh thị thấy vậy, lại nói: "Đều là huyết mạch Diệp gia, đánh gãy xương cốt còn liền với gân, tuy đã sớm ra riêng nhưng bây giờ tổ trạch bị tịch thu, hai tỷ muội các người không còn chỗ dung thân, tất nhiên cứ ở lại Nhị phòng trước rồi tính. Ta không dám nói những thứ khác, nhưng tìm mối hôn sự tốt cho các người, lại chuẩn bị một phần đồ cưới thì ta có thể làm được."

Hai tỷ muội Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung nghe vậy, đồng loạt quỳ xuống, nước mắt như mưa: "Cảm tạ đại ân đại đức của Nhị thẩm!"

A La tuy ở trong phòng phía tây nhưng lúc thấy hai tỷ muội họ vào chính phòng, nàng đương nhiên cẩn thận vểnh tai lắng nghe, những lời này toàn bộ đều rơi vào tai, một chữ cũng không lọt.

Thâm thở dài trong lòng, nghĩ bản thân lúc này cũng là vận bất đắc dĩ mới thu lưu hai tỷ muội này, cũng không thể trơ mắt nhìn các nàng lưu lạc đầu đường xó chợ, nếu truyền đi, Nhị phòng Diệp gia sẽ bị nói là không niệm cốt nhục tình thân.

Có điều... chưa chấp hai vị này, chỉ sợ sẽ giống như câu chuyện "Người nông dân và con rắn", kết quả cuối cùng đã phí tâm tư còn bị người ta oán thán!

Từ nay về sau, mình vẫn nên cẩn thận đề phòng, mắc công bị độc xà cắn giống người nông dân kia, ngược lại hại tính mạng bản thân.

*Chuyện Người nông dân và con rắn: Một nông dân đi qua cánh đồng của anh ta vào một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo. Trên mặt đất có một con rắn nằm bất động, như thể bị đông lạnh. Người nông dân biết con rắn có thể đã chết, nhưng anh ta vẫn nhặt nó lên và đặt nó vào ngực anh để sưởi ấm và muốn cứu nó sống lại. Cuối cùng, người nông dân tử tế đã cứu nó sống lại. Nhưng nó lại cắn chết người nông dân. Người nông dân cảm thấy anh ta phải chết. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, anh nói với những người đứng xung quanh: "Các bạn hãy học hỏi từ số phận của tôi, không thể thương hại một đứa vô lại được". - Nguồn google.

Tóm lại, có một số người không bao giờ thay đổi bản chất của họ, bất kể chúng ta cư xử tốt như thế nào với họ. Hãy luôn cảnh giác và duy trì khoảng cách với những người chỉ nghĩ cho lợi ích của bản thân họ. Giống câu "Làm ơn mắc oán" của Việt Nam mình á.

- - - - -

Hai tỷ muội Diệp Thanh Liên được sắp xếp ở lại hai gian phòng phía tây, bên cạnh phòng A La. Tỷ muội nhiều năm không chung đụng, bây giờ lại sống chung, lại còn trong tình cảnh này, hiển nhiên xấu hổ cực kỳ.

Diệp Thanh Dung ăn nhờ ở đậu, da mặt mỏng, không dám làm thân với A La.

Trong lòng A La biết rõ các nàng quần bách, chỉ làm bộ không biết, vẫn đối đãi với các nàng như ngày xưa. Ninh thị cũng thu xếp rất thỏa đáng, ăn mặc ở đi lại, tất cả đều giống như A La, ba tỷ muội đều giống nhau, Diệp Thanh Dung cũng dần dần buông lỏng, yên tâm thoải mái làm tiểu thư Nhị phòng.

Diệp Thanh Liên vẫn không được tự nhiên, đôi khi lại lạnh lùng ngồi trước cửa sổ nhìn chăm chăm hoa tiểu thương lan, không biết đang nghĩ cái gì.

Có đôi khi A La cũng sẽ âm thầm nghe lén các nàng nói chuyện, ít nhiều biết được, Diệp Thanh Dung rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, chỉ ngóng trông có thể tìm được nhà chồng tốt, còn Diệp Thanh Liên thì vẫn khó chịu trong lòng.

Nói cho cùng, vốn đang là tiểu thư hầu môn, bây giờ lại phải ăn nhờ ở đậu nhà thúc phụ, phụ thân lại rơi vào kết cục như vậy, đối với người tính cách cao ngạo như nàng ấy mà nói, thật sự rất khó có thể chấp nhận.

A La biết được tâm tư hai tỷ muội này, về sau càng cẩn thận hơn, ngay cả chi phí sinh hoạt cũng nhắc nhở mẫu thân nên tiết kiệm.

Ninh thị hiểu ý nữ nhi, làm việc càng chú ý hơn.

Đương nhiên những chuyện này đều nói sau, Diệp gia hiện tại đã thu xếp ổn thỏa, bằng hữu của Diệp Trường Huân ngày xưa cũng lui tới như cũ, nhưng trong lòng hẳn tất nhiên nhớ rõ, Tiêu Kính Viễn đã tương trợ lúc mình gặp nguy nan, lập tức quyết định đích thân tới cửa bái kiến lão tổ tông Tiêu gia, lại hẹn Tiêu Kính Viễn đầu tháng ba đến Diệp gia ngắm trăng, ăn bánh thưởng trà.

A La vừa nghe đến ba chữ Tiêu Kính Viễn, trong lòng liền trầm xuống.

Đây là nhân vật nàng luôn e sợ, tránh còn không kịp, nếu hẳn thật sự đến khó tránh khỏi sẽ phải gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Editor: Tường An

Hôm đó, A La nghe phụ thân nói muốn mời Tiêu Kính Viễn đến nhà, tuy biết hẳn là ân nhân cứu mạng, tất nhiên nên khoản đãi hẳn, cũng nên mời hẳn đến nhà làm khách.

Thế nhưng đối với nàng, biết thì biết vậy, trong lòng vẫn không được tự nhiên.

Trạch viện này sân vốn cũng không rộng, nếu hấn đến thật thì khó tránh khỏi sẽ chạm mặt nhau, đến lúc đó còn không biết sẽ xấu hổ đến mức nào.

Chỉ là, cũng không còn cách nào, lúc hấn đến nàng cứ giả ngu, nhu thuận hành lễ, không mở miệng nói chuyện là được.

Vì thế, ngày 5 tháng 3 vừa vặn là ngày hưu mộc, Diệp Trường Huân liền mời Tiêu Kính Viễn đến nhà. A La vốn dĩ cũng không nghĩ nhiều, lại không ngờ ngày hôm đó chính là tiết Thượng Tị.

Tiết Thượng Tị mừng 3 tháng 3, tợ liễu tung bay, xuân yển chao lượn, cảnh xuân quyến rũ, uống rượu Lâm Giang, hoặc chơi thuyền trên sông. Đây cũng chính là thời điểm nữ tử trẻ tuổi hội ngộ tình lang, mặt hồ xanh trong phản chiếu bóng dáng xinh đẹp, thẹn thùng của thiếu nữ núp sau nhành liễu, sau ngày này, không biết bao nhiêu tình cảm lặng lẽ nổi lên.

Cho nên, ngày này cũng được gọi là tiết nữ nhi.

*Tiết Thượng Tị là từ mừng 3 đến mừng 5 tháng 3 âm lịch.

THƯỢNG TỊ 上巳: là một tiết truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, tục gọi là "Tam nguyệt tam" 三月三. Tiết này từ đời Hán về trước ấn định vào ngày Tị của thượng tuần tháng ba, về sau cố định vào ngày mùng 3 tháng 3 theo lịch nhà Hạ. Tiết Thượng Tị cũng là ngày "phát hễ" 祓禊, tức ngày "xuân dục" 春浴 (tắm vào mùa xuân), nội dung chủ yếu là: "phát" 祓 tức loại bỏ tật bệnh, làm trong sạch thân tâm; "hễ" 禊 là tu chỉnh, tịnh thân. Tập tục tắm xuân ngày Thượng Tị bắt nguồn từ lễ "phát hễ" bên bờ sông từ thời Chu, về sau do triều đình chủ trì, triều đình phái nữ vu 女巫 lo giữ việc này, trở thành ngày nghỉ của quan lại. Từ đời Tống về sau, lí học thịnh hành, lễ giáo đi đến chỗ nghiêm ngặt, phong tục ở tiết Thượng Tị dần suy vi trong văn hoá người Hán. - Nguồn: chuonghung.com

Kỳ thật, A La không có kỳ vọng gì đối với ngày hội này, thời điểm này, nói trắng ra chính là cơ hội để nữ tử khuê phòng tư hội nam nhân bên ngoài, nhìn trúng ai thì có thể nói với người trong nhà để bàn bạc hôn sự.

Hội đạp thanh lần trước, A La nhìn trúng Ngưu Thiên Quân và Tam Hoàng tử, vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng, tùy tiện chọn ai trong hai người đều là phu quân tốt, nhưng nào ngờ trong nhà lại xảy ra chuyện.

Nàng cũng biết, nhà mình gặp chuyện không may, hai vị thiếu niên này dù sao cũng còn trẻ, muốn giúp cũng chưa chắc giúp được, nhưng trong lòng chung quy vẫn có chút âm ảm, cảm giác mặc cho gả ai cũng không hề hứng thú.

Cho nên tiết Thượng Tị năm nay, nàng căn bản không có ý muốn ra ngoài.

Ninh thị thì ngược lại, vì thời gian trước trong nhà gặp chuyện không may khiến bà cảm thấy nên gả A La sớm một chút, như vậy về sau lỡ như có chuyện gì cũng không đến mức liên lụy nữ nhi đã xuất giá.

Bà âm thầm thu xếp, chuẩn bị quần áo đẹp, đặt trang sức mới của Như Ý lâu, ngựa xe để các ba tỷ muội cùng ra ngoài với Diệp Thanh Xuyên.

"Tuy mất ca ca ngươi không tiện nhưng dù sao cũng là nam tử trong nhà, có hấn theo các ngươi ra ngoài, ta cũng yên tâm."

Diệp Thanh Liên về mặt lãnh đạm như cũ, cúi đầu cung kính đáp: "Đa tạ Nhị thẩm."

Diệp Thanh Dung thì không giấu được vui sướng trong lòng: "Đề Tam đường ca mang chúng ta ra ngoài thật không còn gì tốt hơn!"

A La tất nhiên có cũng được không có cũng chẳng sao, có điều, nhớ tới Tiêu Kính Viễn hôm nay sẽ đến nhà, nàng đúng lúc có thể trốn ra ngoài nên cũng không lên tiếng.

Đến hôm đó, các tỷ muội ăn mặc trang điểm xong xuôi chuẩn bị ra ngoài, ai ngờ A La vừa muốn lên xe ngựa liền cảm thấy không ổn. Kinh nguyệt của nàng mỗi tháng đều rất đúng ngày, nhưng hiện tại vừa cảm nhận được cảm giác mềm mềm ướt ướt kia liền biết, kinh nguyệt tháng này tới sớm.

Nữ hài nhi gặp tình huống này, ra ngoài cũng không tiện, huống chi đi du thuyền, nghịch nước, nàng do dự một chút, lặng lẽ nói với Lỗ ma ma.

Lỗ ma ma nghe xong, đương nhiên cẩn thận dặn dò: "Thôi vậy, hay là không đi nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

A La gật đầu, nói với hai tỷ muội Diệp Thanh Liên một tiếng rồi quay về tây sương phòng, lại lệnh cho Lỗ ma ma qua bên kia báo với mẫu thân. Lỗ ma ma cảm thấy đây cũng không phải đại sự gì, liền sai hai tiểu nha hoàn đi bẩm báo với Ninh thị.

A La mệt mỏi trong người, đúng lúc muốn tránh mặt Tiêu Kính Viễn nên dứt khoát nằm trên giường miễn cưỡng nghỉ ngơi.

Đến thời điểm vừa tỉnh lại thì thấy màn che buông xuống, bức rèm che bên ngoài đã cuốn lên một nửa, Lỗ ma ma cũng không thấy đâu, chỉ có một tiểu nha hoàn canh giữ bên cạnh, ôm khung thêu gập gập gù.

A La vừa động một chút liền cảm thấy phía dưới như thủy triều không ngừng, cực kỳ không thoải mái, lại thấy tiểu nha hoàn đang ngủ gập, cũng không đành lòng đánh thức nàng ấy, cố gắng đứng dậy đi đổi băng nguyệt sự, lại cảm một cái đặt trong tay áo, thầm nghĩ lát nữa không cần phải xuống giường thay nữa.

Đang muốn trở lại giường nằm, lại cảm thấy hơi khát nước, muốn ra gian ngoài tìm ấm trà. Gió thổi bức rèm che phát ra âm thanh leng keng giòn vang, tơ liễu xanh tươi đung đưa ngoài rèm, còn có mùi hoa thoang thoảng xông vào mũi.

Nàng nằm nửa ngày cũng chán, liền đi tới trước song cửa sổ, nhìn phong cảnh trong viện.

Đường phố Yên Kinh hai bên đều trồng liễu xanh, bên ngoài trạch viện Diệp gia cũng có mấy gốc liễu già mấy chục năm tuổi. Ngày xuân, nhành liễu non tung bay trên nền trời xanh trong, phảng phất như tiểu hài tử bướng bình đang chơi đùa.

Trong không khí tràn ngập mùi hương tươi mát đặc hữu của dương liễu, A La hít sâu một hơi, chống cằm, nghĩ đến rất nhiều chuyện đời trước khi còn bé, vui có buồn có, lần lượt hiện lên trước mắt.

"Hôm nào đi chiết mấy cành liễu mềm về làm vòng liễu chơi." nàng nhớ lúc còn nhỏ, ca ca từng làm vòng liễu cho mình, không khỏi muốn ôn lại chuyện cũ.

Nào ngờ đang nghĩ thì một trận gió thổi tới, ống tay áo bị gió thổi bay lên, trước mắt một mảnh màu hồng phấp phới.

A La bị hù nhảy dựng, chờ khi nhìn rõ liền xấu hổ muốn chết.

Thì ra, cái màu hồng bị gió thổi phấp phới kia chính là băng nguyệt sự nàng giấu trong ống tay áo.

Gió không hiểu lòng người, cuốn mảnh vải hồng cùng sợi bông trắng xóa kia ra trước thềm.

Nàng vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có ai, do dự một chút liền đánh bạo đứng dậy, rón rén vén rèm che đi ra nhặt về.

Có điều, gió không chiều lòng người, hoặc chắc hôm nay nàng xui xẻo, tay sắp bắt được băng nguyệt sự thì lại bị gió thổi đi, mảnh vải mỏng lác lác lơ lửng, cuối cùng treo trên bụi tiều thương lan.

"Thật sự là..." A La cắn răng, thật không biết nói cái gì cho phải, đành phải lên quan sát trong sân, thấy cũng không có người liền chuẩn bị khom lưng nhặt lên.

Nhưng mà, nàng vừa muốn đi qua thì nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Thất thúc, hôm nay phụ thân gặp Thất thúc, vui mừng nên uống quá chén, để Thất thúc chê cười rồi."

"Diệp huynh tính tình chất phác, chê cười gì chứ."

Cùng với tiếng trò chuyện là tiếng bước chân ngày càng gần.

Trong lòng A La lộp bộp!

Giọng nói này rất quen thuộc, một là ca ca Diệp Thanh Xuyên, một người khác chính là khách quý hôm nay phụ thân mời tới, Tiêu Kính Viễn.

Nghệ ý tứ này, hẳn là phụ thân say rượu, cho nên ca ca thay phụ thân tiễn khách.

Vậy không phải ca ca nên tiễn hấn ra cửa sao? Mà Tiêu Kính Viễn, đang yên đang lành sao lại muốn đi qua chỗ này?

Mặt A La nóng lên, sợ Tiêu Kính Viễn đi qua sẽ nhìn thấy băng nguyệt sự, vừa sợ mình sẽ bị trêu chọc xấu hổ vừa không muốn gặp Tiêu Kính Viễn, do dự một chút liền dứt khoát nấp sau cây liễu, chờ hai người đi qua rồi tính tiếp.

Nhưng thật sự không ngờ là, Diệp Thanh Xuyên và Tiêu Kính Viễn vừa đi tới chỗ tiều thương lan liền dừng bước.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiều thương lan, khẽ cười nói: "Tiều thương lan này đúng là nuôi tốt hơn trước kia, xem ra là đưa đúng chỗ rồi."

Diệp Thanh Xuyên tuy mắt không thể nhìn thấy nhưng biết trước sân sương phòng phía tây có trồng một đám tiều thương lan, nghe nói là từ Tiêu gia mang về, cũng cười nói: "Xá muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tính tình thích mới ghét cũ, không ngờ lần này lại để bụng chăm sóc tiều thương lan như thế, sợ là cũng cảm niệm tâm ý quý phủ tặng hoa."

Hai người này thuận miệng nói lời khách sáo, trong lòng A La lại nóng như lửa đốt.

Bởi vì chỗ nàng nấp chỉ cách bụi tiều thương lan một trượng mà thôi, Tiêu Kính Viễn chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy nàng rồi!

Nàng cắn môi, không dám phát ra bất cứ tiếng động nào, chỉ nhìn chăm chăm cái băng nguyệt sự, thầm cầu mong hấn đừng nhìn thấy, nếu không, sau này nàng thật sự không còn mặt mũi gặp người nữa.

A La cứ như vậy thấp thỏm lo lắng chờ ca ca và Tiêu Kính Viễn rời đi nơi khác, đáng tiếc trời không chiều lòng người, Tiêu Kính Viễn căn bản không hề có ý muốn đi, chẳng những không đi, hấn còn hảo hảo bình luận hoa tiều thương lan một phen, thậm chí cùng ca ca thảo luận nhiều điển cổ của loài hoa này.

Mà ca ca cũng càng nghe càng chăm chú, luôn miệng khen Tiêu Kính Viễn bác học đa tài.

Bác học, bác học mới là lạ! Hấn mà bác học cái gì!

A La siết chặt nắm tay, thật muốn mắng người, lại muốn che mặt khóc.

"Dì, đây là cái gì?" Đột nhiên, A La nghe thấy Tiêu Kính Viễn kinh ngạc hô lên.

Nghe lời này, A La vội vàng lên lút nhìn qua, vậy mà nàng nhìn thấy cái gì, nàng nhìn thấy Tiêu Kính Viễn khom lưng xuống.

"A..." A La cả kinh, suýt nữa thì hét lên, may là bùm miệng kịp thời mới không bại lộ.

Thì ra, lúc này Tiêu Kính Viễn khom lưng xuống, vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng cầm mảnh vải hồng kia lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Editor: Tường An

Bàn tay nam nhân cảm quen đao kiếm, thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng. Đó là bàn tay của một hầu môn kiêu tử được bảo dưỡng tốt, cũng là bàn tay chinh chiến sa trường.

Đôi tay này ẩn chứa lực đạo và độ ẩm thế nào, A La đã từng cảm thụ rồi, chính là hôm đó, đôi tay này từng ôm chặt eo nàng, khiến nàng xấu hổ không chịu nổi. Vô số đêm khuya sau đó nàng không ngừng mơ thấy đôi tay kia, lực đạo và độ ẩm kia, cũng vì vậy mà sinh ra biết bao nhiêu xao động trong lòng.

Nàng cho rằng chỉ cần mình không tiếp xúc với người này nữa thì tất cả sẽ dần chìm vào quên lãng, qua một vài năm nữa, cha mẹ sẽ tìm cho nàng một mối hôn sự tốt, nàng gả làm vợ người ta, từ đó về sau chậm rãi quên đi đôi tay đã từng mang đến những cảm xúc khác thường cho nàng.

Nhưng vào lúc này, giữa ban ngày ban mặt, dưới hàng liễu xanh mướt lay động trong nắng xuân, trong khóm tiểu thụ lan mềm mại xinh xắn, nàng nhìn thấy cái gì, nhìn thấy đôi tay xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của mình, nhặt lên một mảnh vải hồng.

Mảnh vải hồng kia là một cặp với một mảnh khác, mà một mảnh khác đó lại đang mặc ở chỗ nàng khó có thể nói ra miệng.

Khoảnh khắc này, toàn thân A La khô nóng, xấu hổ như đứng trong lò lửa, không thể lên tiếng, càng không thể ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay nam nhân cầm đồ vật tư mật của mình.

"Thất thúc, sao vậy?" Diệp Thanh Xuyên căn bản không nhìn thấy, nhưng cũng cảm giác được dường như Tiêu Kính Viễn phát hiện cái gì đó, khom lưng nhặt lên.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn mảnh vải hồng mềm mại trong tay, ánh mắt sâu thẳm, sâu đến mức người khác nhìn không hiểu, nghe Diệp Thanh Xuyên hỏi lại bình thản, ung dung nói: "Không có gì, ta thấy bên này có nhánh liễu cho nên nhớ tới có thể dùng nó làm thành vòng liễu."

Mắt Diệp Thanh Xuyên không thể nhìn thấy, tất nhiên tin là thật, cười nói: "Đúng vậy, cành liễu vào thời điểm này là mềm dẻo nhất, rất thích hợp làm vòng liễu."

"Thế diệt (cháu, gọi TKV là thế thúc) dường như rất có kinh nghiệm."

"Đề Thất thúc chê cười, thật sự là lúc xá muội còn bé..."

Hai người thế mà đứng chỗ này nói về chuyện chơi vòng liễu khi còn niên thiếu, còn nói đến vui vẻ, hợp ý như vậy.

Đáng thương A La phải nấp sau cây liễu, vừa sợ ca ca và Tiêu Kính Viễn phát hiện, vừa sợ đứng đây lâu sẽ bị người khác đi ngang qua nhìn thấy, lại sợ phía dưới ẩm ướt lỗ thắm ra quần áo thì mất mặt xấu hổ, huống chi trốn trốn tránh tránh ở chỗ này thật sự rất ngại ngùng, khó chịu không thôi.

Mà khiến nàng thẹn nhất chính là trong tay Tiêu Kính Viễn còn cầm mảnh vải kia a... A La cơ hồ muốn bùm mặt khóc.

A La bị vây trong tâm trạng xấu hổ cực độ như vậy không biết bao lâu, rốt cuộc Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên chuyển sang nói những chuyện khác, ta nhường người, người nhường ta, đi hướng ngoài cửa.

Lúc này hai chân A La đã tê rần, hông đau bụng đau, vịn bờ tường, run rẩy muốn đi vào phòng.

Nào ngờ, tiểu nha hoàn kia đứng lúc tĩnh lại, vừa ra cửa thì thấy A La liền hoảng sợ hô lên: "Cô nương, nô tỳ đang muốn đi tìm ngài đấy, vừa chọn mất

một lát đã không thấy bóng dáng ngài đâu."

A La chịu đựng cảm giác ướt át khó chịu phía dưới, tay chống lên cạnh cửa, vừa xấu hổ vừa tức giận trừng mắt tiểu nha hoàn: "Người cũng quá lười biếng, trở về ta sẽ nói với Lỗ ma ma!"

Tiểu nha hoàn sợ hãi, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

A La cũng không có tâm tình quản nàg ta, đi thẳng vào phòng.

Kỳ thật, xưa nay nàng không phải một chủ tử hay xoi mói, hôm nay thật sự quá ghen khuất cho nên mới phát tiết với tiểu nha hoàn này.

Vào phòng, A La xụi lơ ngã lên giường, đưa tay sờ váy cũng đã ướt, thật quá chật vật!

A La bất đắc dĩ kêu tiểu nha hoàn vào giúp mình thay y phục và băng nguyệt sự.

Bởi vì toàn bộ miếng băng đều bị thấm ướt hết nên hạ nhân dọn dẹp xong liền muốn mang đi giặt sạch, khổ nỗi A La nhìn mảnh vải hồng kia liền nhớ tới một mảnh khác bị Tiêu Kính Viễn nắm trong tay, lập tức xấu hổ mặt mũi đỏ lựng, cắn hận nói: "Ném, còn không mau ném đi, giữ lại làm cái gì!"

A La nằm trên giường nửa ngày thì thấy Lỗ ma ma và bọn nha hoàn đều trở lại, hỏi mới biết thì ra hôm nay làm tiệc chiêu đãi Tiêu Kính Viễn nên bị Ninh thị điều động qua hỗ trợ.

Về phần A La bất ngờ đến nguyệt sự, không thể ra ngoài cho nên tẩy suông phòng mới chỉ còn lại một tiểu nha hoàn như vậy.

A La nhớ tới chuyện nhục nhã hôm nay càng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng không tiện nói với người khác, dứt khoát rầu rĩ vùi đầu nằm trên giường, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Đến buổi trưa mệt mỏi mới dùng chút nước canh, ăn vài miếng điểm tâm ngày thường thích ăn. Lỗ ma ma nhìn nàng như vậy, sợ nàng bị bệnh, nói buổi tối muốn ngủ cùng để trông chừng nhưng A La cứ cảm thấy không được tự nhiên nên bảo Lỗ ma ma về phòng mình ngủ, chỉ để lại một nha hoàn ở lại gian phòng ngoài.

Thế nhưng trong lòng nàng vẫn thấp thòm, suy nghĩ miên man, Tiêu Kính Viễn cầm băng nguyệt sự của mình đi như vậy, rốt cuộc có biết đó là cái gì hay không? Hắn còn chưa từng cưới vợ, chắc là không biết đâu? Nếu vậy, có khi nào hắn cứ tùy ý cầm theo bên người, để hạ nhân bên dưới nhìn thấy chẳng phải rất xấu hổ sao!

Nhưng nghĩ lại, hắn tuổi không nhỏ, cũng là nam nhân 26, 27 tuổi rồi, lại lăn lộn trong quân doanh, bên cạnh sao có thể không có người hầu hạ? Nếu thật sự có, làm sao không biết mấy chuyện riêng tư của nữ tử này?

Huống hồ, hắn rõ ràng đã nhặt băng nguyệt sự của mình, lại cố ý che giấu ca ca, có thể thấy hắn cũng biết vật đó là gì.

A La nghĩ tới đây liền tức giận đến phát run, nói vậy, là hắn cố ý?

Cố ý nhặt băng nguyệt sự, cố ý đứng đó nói chuyện với ca ca một hồi! Thật ra hắn đã biết lúc ấy mình trốn bên cạnh?

A La suy nghĩ cẩn thận hồi lâu, hận muốn ngắt đi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đang trầm trồ, lẩn qua lộn lại trong chán như con mèo bị chọc nóng nảy, xung quanh vạn vật đều chìm trong màn đêm yên tĩnh, A La đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ truyền đến.

Nàng sững sốt, vội vàng ngừng lại, nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe.

Ánh trăng tràn qua cửa sổ, phác họa bóng dáng song cửa khắc hoa tinh xảo, bên ngoài liễu rủ phất phơ theo làn gió, vốn là thời điểm vạn vật ngủ yên trong màn đêm tĩnh mịch, lại có tiếng ngón tay gõ nhẹ vào song cửa sổ.

Như hoa như sương, như tình như mộng, A La chỉ cảm thấy tiếng gõ kia hết sức quen tai, lực đạo đó, tiết tấu đó, phảng phất như vài năm trước, người kia từng hứa hẹn sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nàng.

Lắng nghe nửa ngày, A La rốt cuộc đứng dậy, nhìn nha hoàn đang ngủ ở gian ngoài, nàng lặng lẽ đi qua mở cửa sổ ra.

Ngoài song cửa sổ, dưới ánh trăng, quả nhiên có một người đang đứng đó, bóng dáng thanh lãnh, cứng rắn như một ngọn núi.

A La thật sự không ngờ đến, nhưng cũng mơ hồ dự liệu được.

Nàng cắn môi, mặt nóng như phát sốt, muốn đóng cửa sổ lại.

Tuổi nàng cũng không nhỏ, qua mấy tháng nữa sẽ cập kê rồi, sao có thể giống như khi còn nhỏ, khuê phòng dễ dàng bị người khác tiếp cận!

Nhưng cửa sổ còn chưa đóng, đã có một đôi tay chặn lại, ngăn cản động tác của nàng.

Nàng cắn môi, oán hận liếc hắn, thấp giọng nói: "Tiêu Thất gia, dám hỏi ngài được gia phụ mời hay là gia huynh thỉnh? Để tiểu nữ đi qua bẩm báo phụ huynh, hảo hảo chiêu đãi khách quý."

Những lời này hiển nhiên là nàng cố ý nói.

Tiêu Kính Viễn đêm khuya tới chơi, rõ ràng là hành vi cực kỳ càn rỡ, nếu để người trong nhà biết, hiển nhiên là đại sự khó lường, nàng cố ý hỏi như vậy là muốn nhục nhã hắn một phen.

Đường Đường Định Bắc Hầu, đại tướng quân uy danh hiển hách, trọng thân triều đình, ban ngày còn đến làm khách chỗ phụ thân người ta, ban đêm lại chạy đến khuê phòng nữ nhi nhà họ, chuyện này mà truyền đi, hẳn tất nhiên thanh danh quét rác!

Đáng tiếc, Tiêu Kính Viễn không hề động, trên khuôn mặt kiên cường kia không nhìn ra chút thần sắc nào, chỉ có ánh mắt nóng rực nhìn A La chăm chăm.

A La thấy vậy, khẽ cắn môi, dứt khoát muốn đóng cửa sổ lại.

Nhưng người ta khí lực lớn, nàng dĩ nhiên không đóng được.

Lập tức xấu hổ biến thành tức giận, cắn hận nói: "Người muốn làm cái gì? Cẩn thận bị người khác nhìn thấy, muốn hại ta thanh danh quét rác sao?"

Nào ngờ, nàng không nói gì còn đỡ, vừa nói ra lời này, ánh mắt nam nhân như dao phóng lại, lạnh đến mức nàng sợ hãi ngậm miệng lại.

"Người, người... người rốt cuộc muốn làm gì..."

Nói đến khí lực, địa vị, nàng đều không thể so với hắn, nếu hắn thật sự muốn làm gì nàng thì ngay cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

"Người cũng biết sợ?" Nam nhân lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, cuối cùng cũng nói ra câu nói đầu tiên đêm nay.

Thanh âm khàn khàn, trầm thấp giống như đã rất lâu chưa nói chuyện. Trong đó còn ẩn chứa một tia bất đắc dĩ, nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc A La căn bản không chú ý đến điểm đó.

"Phải, ta sợ." nàng hơi dỗi, cố ý nói: "Ngài đường đường là Định Bắc Hầu, khách quý của cha mẹ ta, ta có thể không sợ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Chúc các cô gái 20/10 thật vui nhé. Mong các nàng luôn tươi tắn, tỏa sáng rực rỡ theo cách riêng của mình.

Editor: Tường An

"Người..." gương mặt cương nghị của Tiêu Kính Viễn lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn bộ dáng nàng bĩu môi giận dỗi, không khỏi lắc đầu: "Người hiện tại tuổi cũng không nhỏ, tại sao tính tình vẫn y hệt như lúc nhỏ vậy chứ!"

Hắn không nhắc đến chuyện lúc nhỏ thì thôi, hắn vừa nhắc liền đâm trúng tâm sự của A La.

"Ta lúc nhỏ chính là đứa không biết cố gắng, không được người khác yêu thích, không tài không đức, nếu người đã sớm biết thì nên trốn xa xa ra, làm cái gì cứ để ý đến ta, vẫn là sớm cách xa một chút đi! Lại nói, người đường đường là Định Bắc Hầu, vốn chẳng có quan hệ gì với ta, hơn nữa đêm chạy đến gõ cửa sổ phòng ta, thật là buồn cười!"

Miệng thì nói vậy, trong lòng lại ủy khuất, nhịn thế nào cũng không nhịn được, kết quả là nước mắt tí tách rơi xuống.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn cô nương ủy khuất trước song cửa sổ, ánh trăng chiếu lên giọt nước mắt lăn trên gò má nàng, long lánh trong suốt, hàng mi dài rủ xuống tạo thành bóng đen nhàn nhạt, môi hồng nhuận hoa anh đào, giọt nước mắt trượt xuống, rơi trên song cửa sổ.

Cũng rơi vào lòng hắn.

Gió nhẹ lướt qua phát ra tiếng vang sần sật, xen lẫn tiếng côn trùng tí te ở một góc hẻo lánh nào đó, nam nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thờ dài bất đắc dĩ.

"A La, đừng nói dối như thế."

Hôm nay, lúc nàng trốn sau gốc liễu, trong lòng hẳn đương nhiên biết rõ.

Hắn đã nhặt thứ gì, hẳn lại càng hiểu rõ hơn.

Nàng xấu hổ, tức giận thế nào, hẳn cũng biết.

Cho nên đêm nay hẳn căn bản không ngủ được, thậm chí bất chấp khả năng bị người khác phát hiện mà chạy tới đây, muốn nhìn nàng một chút, thuận tiện trả thứ này lại cho nàng.

"Ai nói dối chứ, ta nào dám nói dối trước mặt đường đường Tiêu Thất gia!"

A La không ngốc, tất nhiên nghe ra trong ngữ khí của hắn mang vẻ nhượng bộ, bao dung, lập tức nũng nịu nói một câu như vậy.

Cái gọi là được một tác lại tiến một thước, chính là nàng bây giờ!

Tiêu Kính Viễn bất đắc dĩ, nhìn chung quanh một lượt, thấy không có ai liền trực tiếp nhảy cửa sổ vào phòng.

A La không thể tưởng tượng nổi, nước mắt đều quên rơi xuống.

"Người, người..." nàng chớp đôi mắt đăm lẹ, không dám tin nhìn hắn: "Người rốt cuộc muốn làm gì..."

Hắn bỗng nhiên xuất hiện, tuy là ngoài ý muốn của nàng, nhưng bởi vì vài năm trước hắn cũng đứng trước cửa sổ phòng nàng như tối nay nên trong lòng cũng không cảm thấy gì, thế nhưng bây giờ hắn lại lên vào khuê phòng của nàng.

Cách một song cửa sổ mong manh mà thôi, lại phẳng phát như một vách ngăn giữa nàng và hắn.

Hiện tại, hắn thế nhưng kích động tiến lên.

A La ngơ ngác nhìn hắn, có chút khiếp đảm, không biết phải làm sao...

"Sau này nhớ cất cho kỹ." nói xong, hắn đưa tay ra.

A La cúi đầu nhìn qua, trong lòng bàn tay hắn là một mảnh vải hồng được xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Nhất thời, A La như bị sét đánh, đứng đoảng ảm vang, hồn lìa khỏi xác, không biết đây là ngày tháng năm nào, càng không biết trước mắt là người nào.

Nếu có thể, nàng rất muốn chui vào ổ chôn trốn đi, không cần nhìn người này, lại càng không muốn nhận lấy vật trong tay hắn.

Chẳng qua, nàng cuối cùng vẫn gắng sức chống đỡ, cắn răng, vờn tay, cẩn thận nhận lấy mảnh băng nguyệt sự đỏ hồng bất mất kia.

Đầu ngón tay vừa nắm được một góc vải, nàng giống như bị phỏng, cuống quýt rút tay về. Sau đó lập tức lùi hai bước, vội vàng nhét lung tung mảnh băng nguyệt sự vào tay áo.

Xong xuôi, nàng rốt cuộc thở phào một hơi, dè dặt cẩn thận nhìn về phía Tiêu Kính Viễn, thấy hắn dường như căn bản không ý thức được cái băng nguyệt sự kia có ý vị thế nào với nàng, vẫn bình tĩnh như cũ.

"Cảm ơn người." Dù nói thế nào, tốt xấu gì hắn cũng trả đồ lại cho nàng, dù cách làm lên vào khuê phòng nữ tử không được quân tử cho lắm.

Tiêu Kính Viễn trầm mặc không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng.

A La bị hắn nhìn đến bối rối, muốn nói gì đó, lại cảm thấy không thích hợp.

Một nam nhân nhảy cửa sổ vào khuê phòng của nàng, mang băng nguyệt sự trả cho nàng, nàng thế nhưng nói cảm ơn? Chẳng lẽ nàng không nên trực tiếp tiến lên cho hắn một bạt tai sao?

Đôi mày thanh tú của A La khẽ nhíu, cắn môi, rồi rầm nửa ngày, rốt cuộc mở miệng: "Thật thục... người còn có việc gì sao?"

Vẫn là không nên bạt tai hắn đi, mình đánh không lại hắn, cũng không thể đắc tội hắn, hắn là tận lực khách khí một chút?

"Lúc trước người đề cập vị Kha thần y kia..." Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang ngượng ngùng, thấp thỏm trước mặt, nhàn nhạt nói: "Có tin tức."

"A?" A La kinh hi: "Thật sao? Hắn trở lại?"

"Phải." Tiêu Kính Viễn nhìn ánh trăng như nước chiếu vào đôi mắt nàng, phản chiếu từng điểm nhỏ hào quang lấp lánh: "Hôm qua mới nhận được một phong thư, có nói hắn sẽ đi mấy nơi gần đây."

"Vậy, vậy, vậy..." chẳng phải là mất ca ca được cứu rồi?

A La kinh hi một lúc mới nhớ tới, người ta nói thần y đi vài nơi một chút, không khỏi bận tâm: "Hắn sẽ đến Yến Kinh sao? Nếu không đến, vậy có thể bảo ca ca đi tìm hắn không? Còn có tính nết của hắn sợ là hơi cổ quái đi, sẽ giúp ca ca ta chữa mắt sao? Thất thúc, người là bạn thân của hắn, tốt xấu gì cũng nói giúp vài câu đi!"

Trong lúc vô thức, nàng đã trút hết những sầu lo trong lòng mình ra.

Tiêu Kính Viễn lẳng lặng nhìn A La, trong mắt lóe qua một tia sáng không dễ phát hiện.

Nếu lúc trước hắn còn hoài nghi, thì bây giờ chính là tin chắc không nghi ngờ.

Tiểu cô nương này có bí mật, thật sự có thể biết trước tương lai, biết một ít chuyện mà người bình thường không thể biết.

Khóe môi bật ra một tia thờ dãi, hắn nhìn nàng, bỗng nhiên nói: "Làm sao lại ngốc như vậy?"

Hắn dễ dàng nhìn ra bí mật của nàng như vậy, chẳng phải người khác cũng có thể sao? Nếu để người khác biết năng lực của nàng, họ sẽ đối xử với nàng thế nào?

Nhưng A La lại không nghĩ ra sơ hở trong lời mình nói, nàng đương nhiên không biết, thời điểm nàng nói ra cái tên Kha Xương Lê thì Tiêu Kính Viễn đã nghi ngờ rồi, cho nên lúc này mới dễ dàng nhìn ra sơ hở trong đó.

A La đang vui sướng, lại bị một câu "ngốc như vậy" làm niềm vui kia nháy mắt liền biến mất, ánh mắt nghi hoặc.

"Ta đã viết thư cho Kha thần y, mời hắn đến Yến Kinh một chuyến." Tiêu Kính Viễn cũng biết lời mình nói đã dọa đến nàng, vội vàng đỡ dành.

"Cảm ơn Thất thúc." nghe lời này, A La liền yên tâm, cúi đầu mềm giọng nói.

A La nhận ân huệ, đã sớm không nhớ đến tức giận và xấu hổ vừa rồi, ngược lại còn nhu thuận cúi đầu đứng trước mặt hắn, mềm mại hô Thất thúc.

Điều này làm Tiêu Kính Viễn rất hưởng thụ.

Có thể nói, từ ngày gặp nàng ở ngã tư đường, biết nàng vào thời điểm nguy nan cũng không nghĩ đến tìm hắn cầu cứu mà đi tìm Tam hoàng tử, từ lúc nàng cho rằng có thể dùng thân thể mình để đổi lấy sự giúp đỡ của hắn, tâm tình hắn vẫn luôn không tốt lên được.

Một mặt giận nàng muốn gả cho người khác, căn bản không để hắn trong lòng, ghen ghét, thất lạc, tuyệt vọng, một mặt lại giận nàng dễ dàng hạ nhục bản thân.

Mà nhiều hơn là hận chính hắn, nàng vốn đã rất khó khăn chật vật rồi, một tiểu cô nương làm sao nhiều tâm tư như vậy, đến mức chuyện gì cũng nguyện ý thử khi tuyệt vọng, hành vi của hắn lúc đó quả thật là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Mấy ngày nay có thể nói Tiêu Kính ăn thì nuốt không trôi, ngủ cũng ngủ không yên.

Về phần đêm nay, hắn chạy tới chỗ nàng, tự tay trả lại băng nguyệt sự cho nàng, càng giống như điên rồi.

Nhưng tất cả những điên cuồng, thống khổ gặm nhấm tâm trí hắn, vào thời điểm nhìn nàng cúi đầu nhu thuận, nghe nàng mềm giọng gọi mình thì đều hóa thành hư ảo hết.

Giờ khắc này, Tiêu Kính Viễn cũng hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của bản thân.

Có người, bất tri bất giác đã tiến sâu vào tim người, có thể nói nàng ngốc, cũng có thể khiến người vì nàng mà tức giận không chịu nổi, nhưng chỉ cần nàng mềm giọng gọi người một tiếng Thất thúc, cẩn thận liếc mắt nhìn người một cái thì tất cả tức giận đều biến mất.

Trong lòng, trong mắt chỉ tràn ngập hình bóng của nàng.

Mà A La, hoàn toàn không biết tâm tư Tiêu Kính Viễn, sau khi nói cảm ơn một lúc lâu mà không thấy hắn nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hắn hít thở.

Tiếng hít thở của nam nhân chậm rãi, trầm ổn, vang vọng bên tai nàng.

Ban đầu cũng không cảm thấy gì, sau đó liền có chút không được tự nhiên, khí tức nóng rực quen thuộc kia đập vào mặt, bao phủ nàng trong đó, lòng nàng hốt hoảng, mặt nóng lên, ánh mắt cũng không biết nên nhìn đi đâu.

"Thất thúc... người còn có việc sao?"

A La nhỏ giọng dò hỏi, không có việc gì, có phải nên đi hay không? Dù sao cô nam quả nữ, lại còn ở trong khuê phòng nàng...

Mà mấu chốt là, trong bầu không khí mặt đỏ tim đập này, nàng rõ ràng cảm nhận được phía dưới của mình lại học ra một mảnh ướt át...

Nguyệt sự của nàng lần này dường như nhiều hơn bình thường.

"Có việc."

Chỉ tiếc, chuyện không như nàng mong muốn, A La ngóng trông Tiêu Kính Viễn rời đi, nhưng hắn hiển nhiên không hề có ý đó.

"Ân?" hắn còn có việc? Trong lòng A La thầm kêu khổ.

"Có một câu, ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi." Thanh âm hắn trầm thấp, khàn khàn, trước sau luôn hàm chứa một tia dịu dàng.

Cuối cùng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn hỏi nàng một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Editor: Tường An

"Thất thúc, ngươi hỏi đi." A La khẽ cúi đầu, nàng dường như đoán được, lại cảm thấy đoán không ra, trái tim nhảy nhót đập loạn, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lắng nghe tiếng hít thở nặng nề của hắn, nàng cắn môi, khẩn trương chờ hắn hỏi.

"Ngươi thích Tam hoàng tử?" Nam nhân rót cuộc lên tiếng, trực tiếp hỏi ra.

"A..." nàng không nghĩ tới hắn lại hỏi Tam hoàng tử, nâng mắt liếc nhìn hắn, do dự một chút, cuối cùng nói: "Không hẳn là thích, chẳng qua ta cảm thấy, nếu gả cho hắn cũng rất tốt."

"Vậy Nguru Thiên Quân thì sao? Ngươi thích hắn?" nam nhân nghe nàng trả lời như thế, lại từng bước ép sát, hỏi tiếp.

"Cũng không có..." kỳ thật nàng vốn muốn dứt khoát trả lời là thích, nhưng không biết tại sao, lúc này nàng không muốn lừa hắn.

Thích là gì, cả hai đời nàng đều không hiểu rõ lắm, có lẽ năm đó đối với Tiêu Vinh Hân là thích đi. Chỉ tiếc, cảm giác thích đó trải qua năm tháng, bất giác đã trở thành một giấc mộng.

Những ký ức ngọt ngào cùng mười mấy năm dày vò đời trước đều tựa như một giấc mộng, bây giờ nhìn lại phảng phất như đang nhìn câu chuyện của người khác.

"Vậy trong lòng ngươi..." Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn nàng, thanh âm trầm thấp, dụ dỗ: "Vẫn nhớ Tiêu Vinh Hân?"

"Đương nhiên không có!" lần này A La không hề do dự, lập tức phản bác.

"Nga." Tiêu Kính Viễn lại hỏi: "Nếu đều không có, vậy trong lòng ngươi thích người nào?"

"Người ta thích?" A La đắc đầu, vừa hoạt động chân để không bị khó chịu vì cảm giác ẩm ướt bên dưới, vừa cúi đầu thành thật trả lời: "Ta hình như không có thích người nào."

"Phải không?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày: "Chưa bao giờ có?"

"Ân!" Ít nhất đời này chưa từng có, nàng xác định.

Nào ngờ nàng vừa dứt lời, lại nghe hắn hỏi tiếp: "Vậy ngày đó ngươi nói, tuy chưa từng có hôn phối nhưng đã có người trong lòng, lại là thế nào?"

"Này..." lúc đầu A La còn chưa suy nghĩ cẩn thận hắn nói cái gì, sau đó mới phản ứng kịp, chính là ngày hắn cứu nàng, từng hỏi nàng đã có hôn phối chưa, nàng cố ý lừa hắn, nói đã có người trong lòng rồi...

Thật là, lời nói dối bị chọc thủng, da mặt nàng nóng lên, xấu hổ không biết làm thế nào cho phải, chột vệt mãi nửa ngày mới cắn răng nói: "Ta lúc đó trẻ người non dạ, đọc thơ văn của Lý Đỗ liền cảm thấy văn chương của hắn có một không hai trong thiên hạ, cho nên người trong lòng chính là Lý Đỗ!"

Đây là một lý do tùy tiện cỡ nào a, có điều A La cũng bất chấp, cố gắng bịa ra một câu trả lời hợp lý.

"Ân... nói cũng phải." Tiêu Kính Viễn gật đầu, giọng nói mang theo ý cười, "Ngươi đúng là tiến bộ hơn lúc nhỏ rất nhiều, đọc nhiều thơ văn một chút rất tốt."

Nhìn hắn có vẻ tin tưởng, A La rút cuộc thở phào một hơi.

Mà lúc này, phía dưới ngày càng ẩm ướt hơn, hông đau, toàn thân mệt mỏi, nàng cẩn thận nhìn nam nhân đứng trong khuê phòng mình, nhin không được liên tiếng nhắc nhở: "Thất thúc, ngươi còn có việc gì không?"

"Không có, ta đi trước." Hắn nhìn nàng một cái, xoay người muốn đi.

A La khề thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đi rồi.

Không ngờ hân đi đến trước cửa sổ, lại dừng bước, quay đầu lại.

"Àn?" Tại sao không đi? Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua.

Nam nhân dáng người cao lớn đứng trước cửa sổ, quay đầu yên lặng nhìn nàng chăm chú.

Ánh trắng mờ lung xuyên qua song cửa sổ, làm nổi bật bóng dáng liễu rũ thướt tha in trên tấm màn lụa mỏng phản chiếu ánh sáng bàng bạc, phẳng phất như đầy trời hoa tuyết đang bay múa, yên tĩnh mà tuyệt đẹp.

Nam nhân quay đầu, lặng lẽ nhìn tiểu cô nương trong phòng.

Hương khí như có như không thoang thoảng nơi cánh mũi, loại hương khí chỉ khuê phòng nữ hài nhi mới có.

Trên sa trường, hân có thể đối phó hàng trăm hàng vạn quân địch, trên triều đình có thể lục đục tranh đấu, thế nhưng không biết làm thế nào bày tỏ tâm sự với một tiểu cô nương.

Nàng luôn ngốc như vậy, vừa nói dối xong, sau lưng đã lộ ra sơ hở, còn có chút tự cho là thông minh, căn bản là ngốc nghếch không biết che giấu.

Có lúc tùy hứng, yếu ớt, lại còn làm biếng.

Nhưng hân thích nàng, những khuyết điểm nhỏ nhỏ đó, trong lòng hân đều cảm thấy đáng yêu cực kỳ.

"A La, ngươi có nghĩ tới..." hân ngừng một chút, giọng thoáng trầm thấp: "Để cho ta chiếu cố ngươi."

Những lời này giấu trong lòng không biết bao lâu rồi, rốt cuộc đã nói ra.

Vừa dứt lời, Tiêu Kính Viễn chỉ cảm thấy thời gian như dừng lại, tim cũng ngừng đập, duy chỉ có hương khí kia càng rõ ràng hơn, quán lấy lòng hân, khiến hân mỗi lần hít thở đều tựa không biết năm nay là năm nào.

"Ngươi chiếu cố ta?"

Có lẽ cách nói này quá uyển chuyển, cho nên A La không hiểu rõ lắm, nàng chớp chớp mắt, nghi ngờ nhìn hân, theo bản năng lại nghĩ tới nhiều năm trước, hân đáp ứng sẽ cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn.

Chỉ tiếc, đều là gạt người.

"Phải." Tâm sự trong lòng đã nói ra rồi, về sau dường như cũng thuận lý thành chương.

Tiêu Kính Viễn nín thở, bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng như đang đàm luận trên kim loan điện, chậm rãi nói: "Ngươi tâm tư quá đơn thuần, tướng mạo cũng quá xuất chúng, lúc này Diệp huynh hân là lo tìm hôn sự cho ngươi, nhưng chỉ nhất thời nửa khắc (trong thời gian ngắn) làm sao tìm được mối hôn sự hợp ý? Nếu gả thấp thì ủy khuất ngươi, nếu gả cao, trong hậu trạch hầu môn khó tránh khỏi phải phí nhiều tâm tư. Nếu được, để cho ta chiếu cố ngươi đi."

A La nghe những lời này, không khỏi tròn tròn mắt, nửa ngày mới kịp phản ứng.

Có nghĩ là, hân bảo nàng gả cho hân sao?

Hơn nữa còn dùng lý do là, ngươi vừa ngốc lại vừa lười, là cái gỏi thêu hoa, gả cho người khác sợ là không ổn, hay là gả cho ta đi, ta che chở ngươi.

Ý hân không phải là vậy sao?

"Hay là... hay là thôi đi." nàng lấp bắp: "Ta không muốn gây họa cho ngươi."

Gây họa?

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Hân không nghĩ đến, mình hao hết tâm tư tìm được một lý do đáng hoàng, nàng lại nghĩ ra hai từ "Gây họa" như vậy?

"A La, người suy nghĩ nhiều, ta không có ý đó." Tiêu Kính Viễn cảm thấy mình miệng lưỡi vụng về, đành phải giải thích: "Ta chỉ muốn chiếu cố người thật tốt mà thôi."

"Ta... ta hiểu." A La gật đầu, gật lia lịa, "Thật ra Thất thúc cảm thấy ta quá ngu ngốc, hay gây họa, muốn chiếu cố ta. Ngẫm lại cũng đúng, khi còn nhỏ Thất thúc đã giúp ta quá nhiều rồi, sau đó ở trong núi còn cứu mạng ta, lần này lại cứu cả nhà ta trong lúc nguy nan, ta tất nhiên vô cùng cảm kích, nhưng mà ta sao có thể không biết xấu hổ làm phiền Thất thúc nữa chứ."

"A La, ý của ta không phải như vậy." Tiêu Kính Viễn nhú mày, có chút đau đầu, gấp gáp nói, "Ta chỉ là..."

Chỉ là cái gì?

A La chớp mắt, mờ mịt nhìn nam nhân trước mắt.

Hắn là thúc thúc của phu quân nàng đời trước, là bạn thân chi giao của phụ thân nàng đời này, hiện giờ hắn xông vào khuê phòng của nàng..

Hắn rốt cuộc muốn thế nào...

Trong lòng nàng hiểu rõ, lại không dám nghĩ tới, trái tim bang bang loạn nhịp, thân thể căng chặt.

"Ta chỉ là... luyện tiếu người." Tiêu Kính Viễn khó khăn nói ra một câu như vậy.

Phải, luyện tiếu.

Hắn luyện tiếu nàng gả cho người khác, luyện tiếu nàng có thể sẽ bị người khác đối xử không tốt, không nỡ nhìn người khác khiến nàng chịu ủy khuất dù chỉ một chút.

Hắn sẽ không quên đêm đó ở ngã tư đường, bộ váy nàng thê lương, bất lực dùng tư thái hèn mọn cúi đầu đi cầu xin người khác.

Lại càng không quên, nàng ngay cả một cái áo choàng lông điều tơ vàng cũng không dám nhận.

Hắn hi vọng ôm nàng vào ngực, bảo hộ nàng, dùng hết khả năng mình có để cung chiều nàng, yêu thương nàng, để nàng có thể muốn làm gì thì làm.

"A La." hắn tiến lên phía trước một bước, cầm tay nàng: "Nếu người không cảm thấy quá phản cảm, ta sẽ đến cầu thân với phụ thân người, thỉnh hắn gả người cho ta."

"Ân..." A La nghe lời này, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, mà chỗ ẩm ướt phía dưới đột nhiên càng trào ra nhiều hơn.

"Chỗ phụ thân người và trường bối trong nhà ta, ta có thể nghĩ biện pháp làm bọn họ đồng ý, người không cần bận tâm gì cả, chỉ cần nói cho ta biết, người có nguyện ý hay không?" giọng hắn có vẻ bức thiết, lực đạo cầm tay nàng cũng chặt hơn vài phần.

"Này...ta..." lời hắn nói, nàng đều nghe lọt, nhưng lại cảm thấy quá kỳ diệu, quá huyền diệu, phảng phất như đang nghe chuyện của người khác vậy.

Nàng thật không ngờ hắn lại hỏi thẳng ra như thế.

Gả cho Tiêu Kính Viễn, gả cho Tiêu Thất gia? Lại gả vào Tiêu gia, lại bái từ đường Tiêu gia?

Mỗi ngày đi ngang qua hồ Song Nguyệt mà nàng từng bị nhốt mười bảy năm?

A La choáng váng, lao đảo một cái, thân thể mềm nhũn trượt xuống.

Tiêu Kính Viễn vốn đang nhìn chăm chăm vẻ mặt nàng, cau mày, nín thở chờ nàng trả lời, ai ngờ thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt sáng long lanh như pha lê kia đột nhiên giống như ánh đuốc trên thuyền đánh cá, lúc xa lúc gần, chợt ẩn chợt hiện.

Sau đó, nàng liền giống như sợi mì, mềm nhũn trượt xuống trước mắt hắn.

"A La..." hắn theo bản năng ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, "Làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Editor: Tường An

A La khí huyết hư nhược, tay cũng phát run, toàn thân như bị sốt rét, chẳng qua ý thức vẫn thanh tỉnh. Nàng suyết nửa ngã xuống, lại bị Tiêu Kính Viễn ôm vào ngực, nhất thời cảm nhận rõ cánh tay nam nhân hữu lực mạnh mẽ ôm chặt mình.

Nàng đã sớm được trải nghiệm sức lực của hắn rồi, thời khắc này hắn tựa như một ngọn núi đá, mà nàng chính là sợi dây leo trên núi đá kia.

Trong đầu âm vang một tiếng, lại nhớ tới lời vừa rồi hắn nói.

Hắn muốn cưới nàng...

"Ta không sao..." nàng vừa nói vừa giãy giụa muốn đẩy hắn ra.

Chỉ tiếc, sức nàng yếu ớt, còn bị hắn ôm chặt không thể động đậy, đẩy nửa ngày cũng không thoát ra được, ngược lại càng bị ôm chặt hơn.

A La yêu kiều hừ hừ, cắn chặt răng, nắm tay trắng nõn liều mạng đâm vào lồng ngực hắn: "Tiêu Kính Viễn, ngươi làm cái gì, buông ta ra!"

Buông nàng ra, làm sao có thể?

Tiêu Kính Viễn là quân tử, vẫn luôn là chính nhân quân tử, hành vi đoan chính, chưa bao giờ vượt qua ranh giới đó.

Cũng chính vì ngày xưa hắn quá quân tử nên mới liên tiếp nhượng bộ lui bước trong chuyện A La.

Nàng nói nàng có người trong lòng, coi hắn là trưởng bối, hắn liền chịu đựng nhường bước, nghĩ mình có thể lui, nàng thích ai thì cứ để nàng thích, còn hắn xứng đáng phải chịu giày vò.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn lui nữa.

Đêm nay, hắn quyết định không làm quân tử nữa, lên vào hậu viện Diệp gia, đứng trước cửa sổ nữ hài tử, khoảnh khắc hắn nhảy cửa sổ vào khuê phòng cô nương chưa lập gia đình, hắn đã không có khả năng làm quân tử gì rồi.

Lúc này, nàng nằm nũng trong lòng hắn, thân thể thơm ngát mềm mại, da thịt trắng nõn mịn màng, đường cong lá lướn, phẳng phất như tay hắn chỉ hơi dùng lực sẽ có thể để lại dấu vết.

Cảnh tượng này đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong mộng của hắn, mỗi khi tỉnh lại, ngồi trên giường, không biết bây giờ là tháng năm nào.

Cảm giác không làm quân tử, thật tốt.

Giờ khắc này, hắn sao có thể lui bước, sao có thể buông tay?

Đã quyết định không làm quân tử, vậy hắn liền làm tiểu nhân lừa gạt đi.

Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn vật nhỏ vừa cào vừa cấu trong ngực mình, căn bản không có ý buông ra mà duỗi tay, dứt khoát ôm ngang nàng lên.

"A!" A La nhin không được khẽ a một tiếng, bị bất ngờ nên theo bản năng vươn tay ôm chặt lấy cổ hắn.

Cánh tay nữ hài nhi trắng mềm ôm chặt cổ nam nhân, không dám buông lỏng: "Ngươi, ngươi, ngươi..."

Nàng kinh hoàng mà không biết làm sao.

Không phải nàng chưa từng bị người khác ôm nhưng đó không phải nam nhân, còn dùng tư thế cùng lực đạo mạnh mẽ như vậy.

"Cô nương..." gian ngoài truyền đến tiếng nha hoàn hỏi thăm, "Ngài tỉnh sao?"

A La cả kinh, vội nói: "Không cần vào, vừa rồi nằm mơ thôi."

Nha hoàn kia cẩn thận hỏi tiếp: "Cô nương có muốn uống chút nước không?"

A La nào dám a, cuống quýt làm bộ ngáp một cái, miễn cưỡng nói: "Không cần, buồn ngủ, ta ngủ tiếp thôi, ngươi không cần quản ta."

Nha hoàn bên ngoài nghe vậy tất nhiên không dám quấy rầy, trở về ngủ tiếp.

Tiêu Kính Viễn từ khi nghe động tĩnh bên ngoài vẫn chưa hề lên tiếng, vẫn ôm ngang A La như cũ, lúc này thấy nàng ngại ngùng ngồi trong lòng mình, làm bộ ngáp một cái, bộ dáng kia thật sự vừa ngốc vừa đáng yêu cực kỳ.

Hắn không khỏi cúi đầu xuống, thấp giọng hỏi: "Ngươi ngày xưa đều gạt người như vậy sao?"

A La đuổi nha hoàn kia đi, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, đợi hồi phục lại tinh thần mới nhận ra mình còn đang ngồi trong lòng nam nhân, còn nghe hắn hạ

giọng nói lời này.

Lúc hần cuối đầu xuống, trán cơ hồ dán sát vào bím tóc nàng, hơi thở ấm áp quanh quần bên cánh mũi làm mặt nàng nóng lên, cắn môi, cắn hận nói: "Liên quan gì người! Còn không buông ta ra, nếu không ta gọi người đến!"

"Người muốn gọi, vậy gọi đi." Tiêu Kính Viễn đổi tư thế, bày tay to nâng lấy thân thể nàng.

Hần vừa chạm vào mới biết được, tuy nàng tuổi còn nhỏ nhưng chỗ đó lại mềm mại cực kỳ, nắm trong lòng bàn tay cảm xúc rất tốt, nhịn không được nhẹ nhàng đụng chạm.

A La sao có thể không biết động tác nhỏ của hần, vừa bị chạm vào thân thể liền mềm nhũn, ngura ngura, hít một hơi, cắn răng nói: "Người, người..."

Nàng thật không biết, người này còn có thể ngả ngón như thế?!

"A La..." Tiêu Kính Viễn thu liễm vẻ mặt trên tức, ngữ khí trịnh trọng: "Vấn đề vừa rồi, người vẫn chưa trả lời ta."

Trả lời?

A La tức giận quay mặt đi chỗ khác: "Đang yên đang lành vì sao phải gả cho người? Nếu ta đáp ứng thì thật sự là choáng váng rồi!"

"Vậy vì sao người không đáp ứng?" Tiêu Kính Viễn nhất quyết không tha.

"Người quá già, chỉ nhỏ hơn cha ta vài tuổi! Nếu ta thật sự gả cho người, cha mẹ ta còn không tức chết sao!"

"Ta không già." Tiêu Kính Viễn nghiêm túc nói: "Ta chỉ lớn hơn người mười hai tuổi thôi, ở triều đại này rõ ràng là rất bình thường. Về phần phụ thân người, ta nhỏ hơn phụ thân người tám tuổi, hơn nữa ta cũng chưa bao giờ có hôn phối, đương nhiên khác phụ thân người."

"Mười hai tuổi còn không già?" Phi, nếu hần lại lớn hơn vài tuổi nữa thì có thể làm cha nàng rồi!

Tiêu Kính Viễn bị nàng châm biếm, ánh mắt sâu hơn, một tay giữ chặt nàng, làm nàng mặt đối mặt với mình.

Sau đó kéo tay nàng, ôm chặt lấy hông mình.

"Ta mới hai mươi sáu, già là già thế nào? Người sờ đi, ta có chỗ nào già?"

Sờ?

A La không dám tin tròn tròn mắt, cứ như vậy để mặc hần cần tay mình sờ soạng người hần, cơ ngực rắn chắc, cơ bụng săn chắc, thắt lưng mạnh mẽ.

Nàng vừa thẹn vừa giận, trong lòng lại có chút rung động.

Nàng từng ngã vào lòng hần, cũng từng bị hần ôm thật chặt, thời điểm tiếp xúc, nàng cũng cảm nhận được khí tức cùng lực đạo cường đại của hần.

Nhưng chưa từng có một khắc nào nàng rung động như hiện tại, đó là khí tức nam tử quật cường, mạnh mẽ như con báo đang đuổi thân thể, lại phảng phất như cự thạch cứng rắn không sợ va chạm.

Lúc này A La mới biết mình rốt cuộc mảnh mai cỡ nào.

Đây là xúc cảm đối với nam nhân mà nàng chưa bao giờ lĩnh hội được.

Cố tình vào thời điểm này, nam nhân kia còn cầm tay nàng ấn vào ngực hần, lòng bàn tay mềm mại của nàng dán lên lồng ngực ấm nóng kia, thanh âm của hần vang lên bên tai: "Ta già chỗ nào? Luận quyền thế, bọn họ có ai so được với ta, ai có thể bảo hộ người như ta, luận khí phách, Tam hoàng tử, Nguru Thiên Quân đều còn trẻ, làm sao có năng lực so với ta?"

Khí tức nam tính xông vào mũi, ngôn ngữ trắng trợn táo bạo khiến thân thể A La càng thêm xụi lơ, nguyệt sự mãnh liệt ào ạt.

"Ách..." bụng bỗng nhiên đau đớn, hai tay nàng gắt gao bám vào bờ vai rắn chắc của nam nhân, thống khổ thấp giọng rên lên.

"Như thế nào..." Hần vốn muốn hỏi rốt cuộc làm sao, nhưng lúc này bàn tay lại chạm đến một mảnh vải trơn bóng, lạnh lạnh.

Ngay sau đó, mũi ngửi được mùi máu như có như không truyền đến.

Hần chợt hiểu ra, ngón tay giật giật, nhú mảy nhìn chăm chăm A La.

A La lúc này không quản được những chuyện khác, vui đầu vào ngực hần, cắn hận nói: "Người quả thật là... quả thật là đáng đồ tử, vô liêm sỉ!"

Vì sao một nữ hài nhi được nuông chiều từ bé như nàng lại phải ở trước mặt hần mất mặt như vậy? Hần đúng là khinh người quá đáng!

"Người tới nguyệt sự..." Tiêu Kính Viễn lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, cái vật nhỏ mềm mềm hồng hồng kia dùng làm cái gì.

Kỳ thật, khi đó hắn cầm vật kia, nhìn chăm chăm nửa ngày cũng không hiểu nàng dùng nó để làm gì.

"Đúng vậy, còn không buông ta ra!" Vết máu đã dính ra quần nàng rồi, còn bị nam nhân ôm như vậy.

Tiêu Kính Viễn nhớ vừa rồi nàng đột nhiên xui lơ vô lực, tuy không hiểu rõ lắm nhưng hắn là có liên quan đến nguyệt sự, lập tức vội vàng ôm nàng đặt lên giường.

"Sau đó thì sao?" hắn hỏi.

A La vất vả nhào lên giường, thoát khỏi cái ôm của nam nhân liền giống như người chết đuối lên được tới bờ, cuống quýt kéo chân gắm qua, bao bọc toàn thân kín mít chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Núp trong chăn, nàng nhất thời có thêm chút sức lực, bấu môi oán giận: "Còn thể nào nữa, tất nhiên là mời Thất thúc rời đi!"

"Người còn chưa trả lời ta." Tiêu Kính Viễn không chịu đi.

"Người..." A La cắn môi: "Ta nói, người quá già, ta ghét bỏ!"

"Đây không phải lý do." ngữ khí của hắn có chút cứng ngạnh: "Đợi qua vài năm nữa, người mười bảy mười tám tuổi, ta còn chưa lập niên (ý là chưa qua 30 á), ta không già."

"Người tính tình rất xấu!" lại vừa thối vừa cứng nhắc, nàng nhìn thấy liền hoảng.

"Ta tính tình xấu lúc nào chứ?" rõ ràng là hắn bao dung nàng cực kỳ, trước mặt nàng không hề bày ra chút tính tình gì.

"Người chính là tên xấu xa!" A La lúc này xem như nắm được lý, mắt rung rung ủy khuất, cắn giận lên án: "Người năm đó vứt bỏ ta mặc kệ, vài ngày trước trên ngã tư đường còn hung dữ với ta, hôm nay người chưa được ta cho phép liền xông vào khuê phòng của ta, người, người, người chính là tính tình quá kém!"

Nghe lời này, Tiêu Kính Viễn không nói gì.

Hai chuyện sau, có lẽ hắn đã làm không tốt, nhưng nếu có cơ hội làm lại, hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Nhưng chuyện thứ nhất lại là chuyện hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"A La, năm đó là ta không đúng." Hắn khẽ mím môi, thấp giọng thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Editor: Tường An

A La kéo chăn gắm đắp lên người, ngẩng đầu nhìn nam nhân xâm nhập khuê phòng mình.

Hắn thật cao lớn, cao hơn rất nhiều so với Tiêu Vinh Hân đời trước..., có lẽ căn bản không nên so sánh như vậy, một người là thiếu gia hầu môn, một là tướng quân chinh chiến sa trường, họ vốn dĩ rất khác nhau.

Ánh trăng không biết đã biến mất từ lúc nào, tờ liễu cũng lặng yên không hề lay động, chỉ có tiếng ngủ say của nha hoàn ngẫu nhiên truyền tới.

Bảy năm trước, nàng đứng trong phòng, hắn đứng bên ngoài cửa sổ, hắn lạnh lùng xoay người rời đi, một đi không trở lại.

Bảy năm sau, nàng ngồi trên giường, hắn đứng trước giường, hắn nói muốn chiếu cố nàng, muốn cưới nàng.

Hắn còn nói, ban đầu là hắn sai lầm rồi.

A La thật sự không nghĩ đến, hắn sẽ thừa nhận rằng hắn đã sai.

Kỳ thật, nghĩ kỹ lại thì từ lúc gặp lại đến nay, trải qua rất nhiều chuyện, dù nàng không thừa nhận nhưng trong lòng vẫn có chút cảm hận.

Ai bảo năm đó hấn lạnh lùng vô tình, không phải là chứng mất năng chỉ là một nữ hài tử, căn bản không để vào mắt sao?

Cũng biết hối hận à?

Tiêu Kính Viễn thấy A La quần chân kín mít, chỉ lộ ra bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen vụt sáng như có điều dăm chiêu, hấn đành bất đắc dĩ mím môi.

Hấn không biết trong cái đầu nhỏ của nàng rốt cuộc nghĩ gì, khi thì có vẻ thông minh, giảo hoạt, đôi lúc lại ngốc đến mức khiến hấn hận không thể mang nàng giấu đi để nàng khỏi ra ngoài gây họa.

Lúc này, cái đầu nhỏ kia không biết lại đang nghĩ cái gì rồi, hiểu sai chuyện này, đành phải giải thích: "Năm đó dù sao ngươi vẫn còn nhỏ, phụ thân ngươi đã trở về, ta cũng không tiện thường xuyên lui tới chỗ ngươi, nếu để người khác biết sẽ ảnh hưởng khuê danh của ngươi."

"Thật ra mấy năm nay ta ở Bắc Cương, vẫn luôn rất nhớ ngươi, sợ ngươi phải chịu ủy khuất, trong lòng không lúc nào yên tâm."

Có lẽ vì hôm nay bóng đêm quá tối, có lẽ là chuyện này hấn ôm tâm lý bằng bất cứ giá nào, cho nên hấn quyết định nói ra những lời mà ngày xưa không dám nói ra miệng.

"Hừ..." A La nghe hấn thanh âm khàn khàn thừa nhận sai lầm, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bây giờ lại nghe hấn nói mấy lời này, trong lòng càng giống như ăn mơ ngào đường, vừa chua xót vừa ngọt ngào, tư vị không nói nên lời, nàng bĩu môi, yêu kiều hừ một tiếng, xoay mặt qua chỗ khác, cố ý nói: "Chẳng qua là ta bây giờ tướng mạo dễ nhìn nên tới dự đồ ta mà thôi, nếu ta vẫn là tiểu nữ oa, ngươi mới khinh thường nhìn đấy!"

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng phồng má làm nũng, trong lòng tràn đầy nhu tình, cuối cùng vẫn áp chế xuống, ôn nhu giải thích: "Năm đó ta thấy ngươi còn nhỏ, thương tiếc ngươi không có người chăm sóc, trong lòng thật sự muốn chiều cô, che chở ngươi, nhưng đó không phải là quan hệ nam nữ, chỉ xem ngươi như tiểu bối trong nhà mà thôi. Ngươi trách ta lúc đó khinh thường nhìn ngươi chẳng qua là nói dối, trong lòng ngươi nên hiểu rõ, nếu không phải vì nghe ngươi cảnh báo, tại sao ta lại từ chối hôn sự, chạy tới Bắc Cương. Lại nói, nếu lúc ấy ta vương bận ngươi như bây giờ, chỉ sợ ngươi lại nghĩ là ta tính tình cổ quái, không phải người bình thường."

Những lời này quả là nói đúng suy nghĩ trong lòng A La rồi.

Kỳ thật, bình tĩnh mà xem xét, nếu năm đó hấn quá thân thiện với nàng, sợ là nàng lại hoài nghi người này có phải có ham muốn cổ quái hay không.

Cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, nàng rốt cuộc ngẩng lên, nghiêng đầu đánh giá hấn: "Vậy ngày ấy vì sao ngươi cự tuyệt hôn sự với Tả Hầu phủ, ta không tin ngươi thật tin tưởng lời ta nói đâu, lúc đó ngươi còn nói, bất kể cô nương Tả Hầu gia có xảy ra chuyện gì hay không ngươi đều sẽ cưới nàng ấy."

Hừ, nàng nhớ rất rõ vẻ mặt khó coi và bộ dáng lạnh lùng của hấn lúc ấy, sau này đôi khi nằm mơ cũng thấy rõ đấy!

Tiêu Kính Viễn nhớ tới lúc trước, sắc mặt có chút khó coi.

Sau giấc mộng kia, hấn nhất thời khó có thể chấp nhận được, cho nên theo bản năng liền mặt lạnh với A La, chưa từng nghĩ tới, A La tuổi nhỏ thấy mình lạnh lùng như thế, trong lòng sẽ là tư vị gì.

"Đó cũng là ta sai." Tiêu Kính Viễn nhũm mày, đành phải tiếp tục nhận sai.

Đã từng bày sắc mặt với nàng, hôm nay lại ăn nói khép nép, cẩn thận cực kỳ.

Trong lòng A La đã sớm hết giận, nhìn đường đường Định Bắc hầu, là khách quý của cha mẹ mình, là nhân vật người người kính trọng trên triều đình, người từng mặt lạnh với mình lúc này lại đứng trước giường, ăn nói cẩn thận, khép nép với mình, trong lòng vừa sung sướng vừa ngọt ngào vô cùng.

A La mím môi, nhin xuống đắc ý trong lòng, ra vẻ nghiêm trang nói: "Ngươi đã biết sai, ta cũng không trách ngươi nữa! Chuyện này thanh toán xong xuôi, từ nay về sau ta là đại nhân không chấp tiểu nhân, ngươi cũng không cần nhắc tới!"

Đúng là được tiện nghi còn khoe mẽ.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng như vậy, trong mắt hiện lên ý cười ấm áp, ôn nhu hỏi: "Vậy, nếu đã nói rõ mọi chuyện, vài ngày nữa ta sẽ nghĩ cách đề cập hôn sự?"

Hôn sự?

Trong lòng A La nhất thời trầm xuống, vội vàng lắc đầu: "Không không không, chuyện đã nói rõ nhưng ta thật sự không có ý muốn gả cho ngươi."

Nàng nghiêm túc suy nghĩ, cúi đầu, nói thẳng ý nghĩ của mình: "Ta sẽ không gả cho ngươi, Thất thúc, cũng không có khả năng gả cho ngươi."

"Vì sao?" ánh mắt ôn hòa của Tiêu Kính Viễn chợt trầm xuống.

"Bởi vì..." A La do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: "Bởi vì ta rất sợ hãi."

"Ân?" câu trả lời này hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của Tiêu Kính Viễn.

A La thở dài: "Khi còn nhỏ ta từng có một giấc mộng, mơ thấy sau này ta sẽ chết trong trạch viện Tiêu gia các người. Cho nên từ nhỏ ta đã quyết, nhất định phải tránh xa các người, bất luận là Tiêu Vĩnh Hân, Tiêu Vĩnh Trạch hay Thất thúc, ta đều sẽ không gả vào Tiêu gia."

Đời này, nàng sẽ không bước vào đại môn Tiêu gia lần nữa.

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, tim như bị néo một cái, hắn đã nghĩ A La có lẽ sẽ không nguyện ý, huống chi, hiện tại hắn đề cập đến chuyện này cũng thật sự quá đường đột.

Nhưng hắn không ngờ nàng sẽ từ chối hắn vì lý do như thế.

Đầu tiên là không tin, lý do này quá vớ vẩn, sau đó trầm ngâm một lát, lại nghĩ đến rất nhiều chuyện lúc trước.

Tỷ như, biểu cảm nàng cấp bách, nghiêm túc bảo hắn đừng cưới cô nương Tả Hầu phủ, giọng điệu khẳng định khi nàng nhắc đến Kha thần y, còn có, bản thân hắn bảy năm trước từng mơ thấy bộ dáng nàng sau khi trưởng thành.

Nếu nàng thật sự có bản lĩnh biết trước tương lai, vậy lý do này không hẳn là thuận miệng bịa ra.

"A La, người có thể tin tưởng ta không, ta sẽ bảo hộ người cả đời, sẽ không để người gặp bất cứ nguy hiểm gì?"

Hắn quỳ gối, ngồi xổm trước giường, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, cứ như vậy nói ra.

A La hơi ngây ngốc, trăng đã khuất, trong bóng đêm nàng không nhìn rõ vẻ mặt hắn, nhưng có thể cảm nhận được sự kiên định từ gương mặt kia.

Thật ra, nàng tin hắn.

Nhưng mà, nàng cũng tin vận mệnh.

Nàng e ngại, sợ hãi hồ Song Nguyệt kia, không dám lại bước vào cửa Tiêu gia.

Đời này sống lại, ngẫu nhiên có giao tiếp với người Tiêu gia, nàng cũng sẽ suy nghĩ, rốt cuộc là người nào có thể giam giữ mình dưới thủy lao, ngang nhiên thay thế mình mười bảy năm mà không bị ai phát hiện.

Nhưng mà không tài nào nghĩ ra được.

Nguyên nhân là vì mọi người trên dưới Tiêu gia thoát nhìn đều rất tốt, cho nên nàng mới không nghĩ ra được là ai hại mình.

Ta ngoài sáng, địch trong tối.

Nàng làm sao có thể tự đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm chứ.

Tiêu Kính Viễn nói hắn sẽ bảo hộ nàng cả đời, nhưng đời trước, Tiêu Vĩnh Hân cũng nói, cả đời sẽ chỉ đàn khúc Hầu La Hương cho một mình nàng.

Nhớ lại đời trước, thời khắc trước khi chết nghe được khúc Hầu La Hương kia, nàng không khỏi nghĩ, có phải đối với Tiêu Vĩnh Hân mà nói, hắn vẫn luôn cho rằng hắn chưa từng vi phạm lời hứa của mình.

Hắn quả thật cả đời chỉ đàn khúc Hầu La Hương cho Diệp Thanh La kia.

Suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, tâm tư A La càng thêm kiên định: "Thất thúc, hôm nay người nói lời này, ta đương nhiên tin tưởng. Nhưng tương lai sẽ thế nào, không ai nói trước được. Thế sự vô thường, ta và người đều là người phạm, làm sao địch nổi vận mệnh."

Tiêu Kính Viễn nhíu chặt mày, nàng nói cũng không sai, mặc dù hiện tại hắn hứa hẹn, dù cả đời này hắn không thay đổi ước nguyện ban đầu, nhưng hắn lại không thể biết trước tương lai, cũng không hẳn có thể thay đổi tương lai.

"A La..." hắn nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Tình cảnh trong giấc mộng của người rốt cuộc như thế nào, người nói cho ta biết. Nếu như trong mộng đã sớm đoán biết được tương lai, vậy ta sẽ dựa vào giấc mộng của người để diệt trừ tất cả tai họa ngầm."

A La cắn môi, chuyện trong mộng, nàng làm sao nói rõ với hắn đây, chẳng lẽ nói nàng kỳ thật gả cho cháu hắn, gọi hắn là Thất thúc?

Trầm ngâm một lát, nàng nói: "Ta nhất thời không nhớ nổi, chỉ biết là, ta chết tại một nơi âm u ẩm ướt ở Tiêu gia, ta cũng không biết rốt cuộc là chỗ nào."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ biết, đó nhất định là Tiêu gia."

"Một nơi âm u ẩm ướt?" Tiêu Kính Viễn nhíu mày.

"Àn." A La cũng không dám nói tí mĩ.

Nàng không biết cái chết của mình có liên quan đến ai, cho nên không đề cập chuyện thủy lao, chỉ nói ra chút manh mối như vậy.

Nếu Tiêu Kính Viễn không hề biết chuyện này, nếu hắn thật lòng với nàng, có lẽ hắn sẽ đi thăm dò.

Nếu hắn căn bản biết chỗ thủy lao kia, nàng nói như vậy, có lẽ hắn sẽ lờ mờ nhận ra được?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Editor: Tường An

"Là ai hại người?"

"Cũng không biết chính xác, chỉ biết là một nữ nhân."

"Vậy có manh mối nào khác không?"

"Không." những chuyện khác, A La tạm thời chưa dám đề lộ.

Tiêu Kính Viễn nghe xong, cúi đầu trầm tư nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu lên nói: "Ta cũng không nhớ Tiêu gia có nơi nào đặc biệt, về phần chỗ âm u ẩm ướt mà người nói, ta đương nhiên sẽ thăm dò một phen, nhất định sẽ nghĩ cách đề phòng ngay từ lúc chưa xảy ra, đến lúc đó..."

Hắn chăm chú nhìn A La: "Đến lúc đó, người an tâm, ta sẽ đến Diệp gia cầu hôn."

A La nghe hai chữ cầu hôn, mặt ửng đỏ, nhất thời có chút hoảng hốt, nhưng ngẫm lại, nếu hắn thật sự có thể tìm ra hung thủ hại mình đời trước, vậy mình ngại gì gả cho hắn chứ?

Suy nghĩ rõ ràng, nàng liền khẽ gật đầu.

Nàng gật đầu rất khẽ, Tiêu Kính Viễn lại nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt căng thẳng của hắn rút cuộc thả lỏng, đứng dậy sờ tóc A La, ôn nhu trấn an: "Người không cần sợ, chuyện này ta sẽ tra rõ, tương lai có việc gì ta cũng sẽ che chở người."

A La nghe vậy, trái tim khẽ run lên, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt nóng rực, sùng nịnh của hắn.

Lông mi hàng run run, vội vàng cúi đầu, nhẹ giọng đáp: "Ân, Thất thúc, ta tin người."

Sau đó, hai người nhất thời không nói gì, đêm lạnh như nước, tiếng gõ mõ từ bên ngoài truyền đến, Tiêu Kính Viễn ngửi thấy mùi máu thoang thoang trong không khí cũng biết tình cảnh nàng hiện giờ, không đành lòng khiến nàng khó xử nữa.

"Người trước tiên xử lý..." do dự một chút, hắn nói tiếp: "Xử lý tốt chính sự đi thôi, thời gian này nữ tử luôn phải chú ý cẩn thận, đừng để bị lạnh."

Xử lý tốt chính sự? Ban đầu A La nghe không hiểu, sau đó hiểu ra vừa then thùng vừa quần bách, lại bắt đắc dĩ, cắn môi liếc hắn một cái: "Ân."

Lời muốn nói đã nói xong, Tiêu Kính Viễn tuy không nở nhưng dù sao cũng không thể ở lại quá lâu, lập tức đưa cho nàng một vật: "Cái này cho người."

A La vươn tay ra từ trong chăn gấm, nhận lấy vật kia, đó là một khối ngọc lạnh lạnh, chất ngọc trong suốt phiếm lục quang, vừa nhìn liền biết là ngọc thượng đẳng.

"Đây là ngọc bội ta đeo từ nhỏ, bây giờ cho người, người nhớ luôn đeo bên người đấy."

Đây chẳng phải tự định chung thân sao? Nếu không, một cô nương như nàng luôn mang vật của nam nhân bên người làm gì?

Có điều, A La cũng không lên tiếng, nhu thuận cầm ngọc bội trong tay.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, lưu luyến vuốt tóc nàng, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ, rời đi.

Đợi Tiêu Kính Viễn đi rồi, A La cuống quýt gọi nha hoàn vào, lệnh cho nàng đi gọi Lỗ ma ma giúp nàng thay băng nguyệt sự, thay cả quần áo, đệm chăn.

Lỗ ma ma thấy nàng bị dính nguyệt sự khắp cả quần áo, chăn đệm liền cả kinh, cho rằng nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đích thân dạy nàng một phen, còn bảo nha hoàn đi nấu nước đường táo đỏ đến cho nàng uống.

Ép buộc một phen, đến khi thu thập sạch sẽ nằm xuống thì đã là nửa đêm.

A La nằm trên giường, đầu óc hỗn loạn nhớ lại chuyện xảy ra đêm nay.

Tiêu Kính Viễn trả bằng nguyệt sự cho nàng, Tiêu Kính Viễn ôm nàng, ôn nhu vuốt tóc nàng, Tiêu Kính Viễn hứa hẹn sẽ che chở nàng một đời một kiếp.

Thật ra, nàng có chút không dám tin, lại có chút thấp thỏm, nhưng phần nhiều là ngọt ngào trong lòng.

Kỳ thật... nếu không phải Tiêu gia là đầm rồng hang hổ, nàng có thể gả cho hần tất nhiên là rất tốt.

Nghĩ vậy, nàng sờ soạng cảm ngọc bội Tiêu Kính Viễn đưa, cẩn thận quan sát, phát hiện trên ngọc bội có khắc một chữ, là chữ "La".

Nàng không khỏi kinh ngạc, vì sao ngọc bội này lại khắc tên mình? Rõ ràng hần đã nói đây là vật hần đeo bên người từ nhỏ.

Chẳng lẽ vì muốn tặng cho mình nên mới khắc tên mình lên?

Nghĩ nghĩ, nàng lại cẩn thận nghiên cứu một phen, cảm thấy dấu khắc này đã hơi cũ, các cạnh chữ tròn nhẵn, giống như đã khắc từ nhiều năm trước.

Vì thế nàng càng cảm thấy nghi ngờ hơn, chẳng lẽ từ bảy năm trước, lúc hần vừa quen biết nàng thì đã khắc rồi? Nhưng lúc đó nàng còn nhỏ a, hần không thể nào khắc tên nàng lên vật tùy thân của hần chứ?

Nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, A La thầm nhủ chờ hôm nào gặp hần sẽ hỏi rõ ràng vậy, cuối cùng mông lung chìm vào giấc ngủ.

Nào ngờ đêm đó nàng nằm mơ, trong mơ, nàng nằm trong ngực nam nhân kia, cánh tay nam nhân trần trụi, hữu lực ôm nàng, nàng cố gắng kêu la, vùng vẫy đánh vào cánh tay hần...

"A..." nàng giật mình tỉnh dậy, thở gấp dồn dập, mặt nóng ran.

Hồi lâu sau mới ý thức được, mình nằm mộng, còn là mộng xuân.

- - - - -

Bên kia, Ninh thị bận tâm hai chất nữ, liền thương nghị với Diệp Trường Huân, trong nhà vốn chỉ có ba cái viện, bây giờ hai vị chất nữ cùng ở sương phòng phía tây với A La, tuy miễn cưỡng có thể ở được, nhưng về lâu về dài chỉ sợ sẽ có mâu thuẫn.

Diệp Trường Huân ngẫm lại thấy cũng phải, hần hiểu tính tình nữ nhi mình, vốn đã không hợp với vị đường tử, huống hồ hai người kia trong nhà gặp biến cố, phải ăn nhờ ở đậu, càng sợ sẽ xảy ra tranh chấp.

Hai vợ chồng thương lượng, sớm an bài hôn sự gả hai vị chất nữ ra ngoài, thứ nhất bản thân có thể thanh tịnh, thứ hai cũng coi như hết tình hết nghĩa với Diệp Trường Cần đã mất.

Ninh thị lập tức gọi tỷ muội Diệp Thanh Liên qua, ôn hòa phân tích tình cảnh hiện tại, lại hỏi ý tứ các nàng thế nào.

Hai tỷ muội cũng biết mình hiện tại ăn nhờ ở đậu, hoàn toàn không giống trước kia, tất nhiên đều nguyện ý, đồng thanh đáp: "Đều do Nhị thẩm làm chủ."

Sau đó, Ninh thị bắt đầu tìm nhà thích hợp ở Yên Kinh, nói thì dễ nhưng lại thì khó.

Thứ nhất, phụ thân hai người phạm tội lớn, nhà bình thường nào ai nguyện ý. Thứ hai, bà làm thẩm thẩm cũng không tiện hạ thấp các nàng, truyền đi cũng không dễ nghe.

Bởi vậy, chuyện này tất nhiên phải phí tâm tư một phen.

Diệp Thanh Liên và Diệp Thanh Dung cũng hiểu rõ tình cảnh bản thân, thấy thẩm thẩm bận tâm vì mình, Diệp Thanh Dung ít nhiều cũng có chút băn khoăn, còn Diệp Thanh Liên thì ngược lại, vẻ mặt nhàn nhạt, không nói gì.

Hôm nay, mười lăm tháng ba, từ sớm Ninh thị đã chuẩn bị trái cây để hai tỷ muội mang đi thăm mộ Diệp Trường Cần, A La ở nhà buồn chán lại lôi ngọc bội ra vuốt ve.

Ngọc bội sờ vào cảm giác lạnh lạnh nhưng nghĩ đến ngọc này từng được nam nhân kia đeo bên người, nàng liền phảng phất cảm nhận được chút khí tức ấm áp. Nhất thời hứng trí, A La lại lục tung cái rương tìm bằng được con rối gỗ ngày xưa, tỉ mỉ so sánh chữ "A La" trên đó với chữ "La" trên ngọc bội, phát hiện bút tích không giống nhau.

Nàng khó tránh khỏi đưa ra nhiều suy đoán, con rối gỗ này là Tiêu Kính Viễn tự tay làm, chữ trên đó tất nhiên cũng do hần khắc.

Còn chữ trên ngọc bội hần là mời người khác khắc, chỉ không biết khắc từ khi nào?

Bên ngoài ánh mặt trời ấm áp, A La dựa người trên sạp mềm cạnh cửa sổ, nhớ lại từng câu từng lời đêm đó hần đã nói, tâm tình lâng lâng, cảm thấy có ngàn vạn lời muốn nói với hần, chỉ hận phải ở trong khuê phòng, lại không có hồng nhan truyền thư, rất nhiều lời căn bản không tiện nói ra miệng.

Lòng ngực dâng lên một cổ tư vị khó tả, ánh nắng ấm áp chiếu lên người làm thân thể nàng hơi nóng lên.

Tâm sự trong lòng không có chỗ kể ra, A La dứt khoát nàng giấy bút ra viết về lung tung một phen, vốn muốn vẽ hán nhưng đợi đến khi họa ra mắt mũi rồi lại cảm thấy mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ cuống quýt vo giấy ném qua một bên.

Đúng lúc này, tỷ muội Diệp Thanh Liên thăm mộ trở về. Diệp Thanh Dung thấy A La ngồi trước cửa sổ, nhân tiện nói: "Vừa rồi trên đường đi hái được một ít quả dại, chua chua ngọt ngọt ăn rất ngon miệng, muốn mang qua cho A La cùng nếm thử."

A La nghe vậy, tất nhiên nhanh chóng mời hai người vào, thấy trái cây hồng nhuận đẹp mắt, cảm ơn Diệp Thanh Dung trước, sau đó sai nha hoàn mang đi rửa, phân phó: "Đưa một ít đến phòng mẫu thân, nói là Nhị tỷ tỷ hái được."

Nha hoàn tuân mệnh làm việc, mấy tỷ muội ngồi trong phòng trò chuyện, kỳ thật cũng không có chuyện gì để nói ngoài gần đây đọc sách gì, sắp tới làm xiêm y kiểu dáng ra sao...

Ninh thị ngày xưa dù có khúc mắc với Đại phòng nhưng hiện tại vẫn đối xử rất tử tế với hai tỷ muội Diệp Thanh Liên.

Trò chuyện nửa ngày, A La tiễn hai tỷ muội kia ra cửa, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới bức họa mình vẽ Tiêu Kính Viễn, lập tức xoay người đi tìm nhưng mặc kệ tìm thế nào cũng không thấy.

Trong lòng nàng hơi trầm xuống, chẳng lẽ vừa rồi Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên nhìn thấy, tiện tay cầm đi?

A La cũng không dám để nha hoàn vào giúp, kéo bàn kéo ghế tìm hết một lượt vẫn không thấy, liền hiểu rõ hẳn là hai tỷ muội kia cầm đi rồi.

Trầm ngâm một lúc, nàng đứng dậy đi ra ngoài, thăm nghĩ qua bên chỗ hai tỷ muội kia xem xem

Ai ngờ vừa bước ra thì nhìn thấy Diệp Thanh Liên đang đứng trước cửa thường thức tiểu thương lan.

Thấy A La đi ra, nàng liền cười như không cười nhìn A La, nói: "Muội muội, tiểu thương lan này là giống hoa quý, nghe nói là từ Tiêu gia mang về?"

A La nhìn thần sắc nàng ta đại khái là đã đoán được tâm tư mình, đáy mắt thậm chí còn lộ ra tia trào phúng, khinh thường.

Lúc này, A La càng khẳng định suy đoán của mình, cũng không hoảng hốt, chỉ cười cười, thản nhiên đáp: "Phải."

Diệp Thanh Liên liếc nhìn A La, thật lâu sau mới ý vị thâm trường nói: "Muội muội rốt cuộc là mệnh tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Editor: Tường An

Về phòng, Lỗ ma ma lại đây hầu hạ, nhũ mại nói: "Cô nương, ta thấy giọng điệu vừa rồi đại cô nương nói chuyện với người có vẻ không thích hợp, chỉ sợ chẳng có tâm tư tốt gì."

A La cũng không quá để ý, trong bức họa chỉ mới vẽ một đôi mắt, cho dù đôi mắt kia cực kỳ giống đôi mắt Tiêu Kính Viễn thì đã sao, nàng có thể nói mình họa kỹ không tinh cho nên mới vẽ mất nha hoàn thành mắt nam nhân.

"Vốn cũng chẳng phải chuyện gì lớn, mặc kệ nàng ta đi, các người giám sát chặt chẽ một chút, có vài người, nếu đã tới ăn nhờ ở đậu nhà người khác thì chớ nên gây ra chuyện gì mới tốt!"

Lỗ ma ma vốn dĩ sợ cô nương nhà mình chịu thiệt, bây giờ nghe nàng nói vậy cũng yên tâm

"Trong lòng cô nương hiểu rõ là tốt rồi, về sau vẫn nên cách xa đại cô nương và nhị cô nương một chút."

A La hiểu lo lắng của Lỗ ma ma, tất nhiên là đáp ứng. Chờ Lỗ ma ma ra ngoài, nàng nhớ tới bức họa kia, cũng biết tâm tư hai tỷ muội Diệp Thanh Liên, lập tức nhấn mắt lại, bình tâm tĩnh khí lắng nghe động tĩnh bên phòng tỷ muội bọn họ.

Trùng hợp là đúng lúc này, hai tỷ muội Diệp Thanh Liên cũng đang nói đến hôn sự.

"Ta nghe nói A La hiện tại rất nổi tiếng, không những Tiêu gia muốn cầu hôn mà còn có Ngưu gia. Nhiều như vậy, nếu tùy tiện đưa cho ta một nhà, ta cũng không xa cầu gì hơn nữa."

Người nói lời này là Diệp Thanh Dung, ngữ khí ngưỡn mặt.

"A, người cũng quá kiến thức hạn hẹp rồi, chẳng lẽ người không nhìn ra, trong lòng A La thực tế hướng về người nào sao?"

"Người nào?"

"Nếu người không nhìn ra, ta có nói hay không cũng vậy thôi." Đối với muội muội ruột của mình, Diệp Thanh Liên cũng rất lãnh đạm.

Diệp Thanh Dung thấy tỷ tỷ mình căn bản không muốn nói, khẽ hừ một tiếng: "Tuy ta không nhìn ra trong lòng A La hướng về ai, nhưng ta lại biết, cuối cùng nàng ấy sẽ gả cho ai!"

"Cho ai?"

Diệp Thanh Dung bĩu môi: "Đương nhiên là Tam hoàng tử a, thiếu gia vương công quý tộc bình thường, e là nàng ấy còn chướng mắt."

Diệp Thanh Liên trầm ngâm một lát mới nói: "Nàng giờ đây khác chúng ta."

Diệp Thanh Dung thở dài: "Đúng vậy, nói ra cũng thật không công bằng, đều là nữ nhi Diệp gia, dù A La dung mạo tốt hơn một chút thì sao chứ, bản về tài năng, tính cách, nàng đều kém hơn chúng ta nhiều, kết quả thì sao, chúng ta mệnh không tốt, phải ở nhờ nhà nàng, muốn tìm một mối hôn sự bình thường cũng khó, còn nàng, vương công quý tộc đều mặc nàng lựa chọn, thậm chí ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng muốn nàng làm con dâu!"

Người so với người, thật sự có chút khó chịu.

Diệp Thanh Liên hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng lẩm bẩm một câu: "Nếu nàng ấy thật sự gả cho Tam hoàng tử thì chính là Hoàng tử phi, cả đời này ta và người đều không có khả năng so được... bất luận thế nào cũng không thể để chuyện này thành sự thật..."

Diệp Thanh Liên hạ giọng rất thấp cho nên Diệp Thanh Dung cũng không nghe rõ, đương nhiên cũng có thể vì đang mãi nghĩ tới tâm sự của mình.

"Tỷ tỷ, người có chú ý thấy bị công tử Hầu gia hôm nay hay không, hẳn dường như có nhìn ta mấy lần? Người có biết gia thế của hắn không?"

"Công tử Hầu gia à, phụ thân là một tiểu quan tam phẩm, hẳn là trưởng tử trong nhà." Diệp Thanh Liên cũng không quá để ý, thuận miệng nói như vậy.

"Tam phẩm a... trưởng tử a... vậy cũng không tệ." Diệp Thanh Dung hơi đắm chiêu, giọng cũng nhỏ dần.

A La nghe những lời này cảm thấy hơi nhàm chán, quyết định không nghe nữa, trong lòng lại trầm nghĩ, vốn là tỷ muội cùng họ, ăn chung nồi cơm mà lớn lên, cô tình lại sớm phân gia ở riêng, bây giờ Đại phòng gặp nạn, nhà mình thu lưu là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nhưng hai tỷ muội này nếu đã có khúc mắc với mình, về lâu dài tất nhiên sẽ sinh ra nhiều chuyện, thay vì giữ mầm tai họa, mình vẫn nên khuyên mẫu thân sớm định hôn sự gả các nàng ra ngoài thì hơn.

Nhất thời nhớ tới vị công tử Hầu gia kia, A La hạ quyết tâm ngày mai sẽ đề cập với mẫu thân.

Nếu Diệp Thanh Dung cảm thấy vị công tử Hầu gia kia có ý với nàng ấy, có lẽ có thể thử một lần.

Mấy ngày nay Ninh thị đang rầu rĩ vì hôn sự. Bà có hai trai một gái, Diệp Thanh Việt còn nhỏ, chưa tới tuổi kết thân, A La thì nhất nữ bách gia cầu (nhà có 1 đũa con gái mà cả trăm nhà muốn tới cầu hôn), ngay cả Diệp Thanh Xuyên có tật mắt cũng không lo chuyện cưới vợ, chỉ xem dòng dõi cao hay thấp mà thôi. Thế nhưng hai vị chất nữ này, thật sự là cao không tới thấp không xong, nay A La đặc biệt tới tìm bà đề cập đến công tử Hầu gia, còn nói Diệp Thanh Dung tự nhìn trúng, bà nghe liền vui vẻ, vội vàng cho người đi hỏi thăm.

Sau khi hỏi thăm, nghe đối phương thật sự có ý này, Ninh thị liền thở phào nhẹ nhõm, quan viên tam phẩm ở Yến Kinh tuy không tính lớn nhưng cũng đủ xứng với nữ nhi Diệp gia, huống hồ người ta còn là đích trưởng tử, đối với Diệp Thanh Dung thì không còn ai thích hợp hơn.

Ninh thị lại gọi Diệp Thanh Dung tới nói việc này, Diệp Thanh Dung thấy chuyện có thể thành thì vui mừng vô cùng, xấu hổ đỏ mặt, chỉ cúi đầu không tiếp lời. Ninh thị nhìn liền biết nàng hài lòng, vội thu xếp hôn sự.

Trong lúc bận rộn hôn sự, Ninh thị lại biết được mười tám tháng này là đại thọ 60 tuổi của lão thái thái Tiêu gia.

Tiêu Kính Viễn từng giúp đỡ Diệp Trường Huân, hai nhà lại có khả năng là thông gia, đại thọ của Tiêu lão thái thái tất nhiên cả nhà phải đến dự, còn phải chuẩn bị thọ lễ. Vì việc này, Ninh thị đành phải tạm thời gác hôn sự của Diệp Thanh Dung qua một bên.

Ngày hôm đó, từ sáng sớm đã có tuyết rơi, trong cái thời tiết tháng ba này là cực kỳ hiếm thấy, mọi người không khỏi tặc lưỡi cảm thán, Ninh thị lại nói: "Tiêu lão thái thái thật có phúc khí, ngày đại thọ, ngay cả ông trời cũng hạ tuyết vì chúc thọ bà ấy."

Mọi người đều sớm chỉnh trang xiêm y, áo khoác, ngồi xe ngựa đến dự thọ yến của Tiêu lão thái thái.

Đến khi nước vào cửa lớn Tiêu gia, nhìn bên ngoài giăng đèn kết hoa náo nhiệt, A La có chút cảm khái, nhớ đời trước, thời điểm đại thọ 60 của Tiêu lão thái thái thì nàng đã gả tới rồi. Làm cháu dâu, ngày ấy nàng cũng cực kỳ bận rộn, theo bà bà đi chiêu đãi nữ quyến, đời này sống lại, chưa từng nghĩ mình lại trở thành khách được chiêu đãi.

Tỷ muội A La theo Ninh thị vào đại sảnh, người tiếp đón các nàng chính là mẫu thân của Tiêu Vĩnh Hân, đại thái thái Tiêu gia, bởi vì đại thái thái còn bận rộn nhiều việc, Ninh thị liền cùng vài vị thái thái bên cạnh nói chút chuyện nhà, bầu không khí trở nên náo nhiệt.

Vài vị cô nương Tiêu gia đều ra ngoài đi dạo, tỷ muội A La cũng trò chuyện cùng các nàng.

Đang nói, bỗng tai A La liền bắt được một thanh âm gọi "Thất gia", trong lòng nàng khẽ động, thầm nghĩ bên chỗ mẫu thân sao lại nhắc đến Tiêu Kính Viễn? Nàng không khỏi dừng tai lên nghe ngóng.

Các vị thái thái nhắc đến Tiêu Kính Viễn, nói hắn tuổi không còn trẻ nữa, Tiêu lão thái thái sốt ruột muốn định hôn sự cho hắn, đã nhìn trúng một nhà, chính là nữ nhi nhà Phùng thị lang.

A La vừa nghe liền kinh hãi.

Nàng biết vị nữ nhi Phùng thị lang này, chính là nữ nhi của một vị quan tam phẩm, người mà đời trước sau khi định thân liền không dám đi nhiều một bước, không dám ra khỏi cửa, thậm chí uống canh cũng cực kỳ cẩn thận, sợ bị ghen chết!

Cuối cùng, nghe nói là thời điểm đang tắm bị trượt chân ngã, sặc chết!

A La nhất thời nhớ lại hôm đáp thanh, hắn nói cái gì mà hắn để ý tới nàng chẳng qua là vì dung mạo nàng tốt mà thôi, nàng thật ra chỉ là tiểu nữ tử vô tài vô đức, hắn căn bản chỉ nhất thời hứng thú, hoàn toàn không đến mức cưới về nhà!

Nàng cũng thật ngu ngốc, ngày ấy hắn lên vào khuê phòng vì sao không đem những lời đó trả lại cho hắn, hung hăng ném vào mặt hắn, xem hắn còn mặt mũi nói lời ngon tiếng ngọt không? Ta phi!

A La nhớ tới chuyện này, lại liên tưởng đến cô nương Phùng gia, trong ngực ghen một cục tức, hận không thể lập tức tìm Tiêu Kính Viễn để đối chất.

Khổ nỗi nàng là nữ quyến đến làm khách, xung quanh toàn là cô nương gia và thiếu nữ nãi nãi, nhìn khắp nơi đều khách nhân, làm sao thấy được bóng dáng Tiêu Kính Viễn!

Đang suy nghĩ thì thấy Diệp Thanh Liên nhìn về hướng mình, ánh mắt lộ ra tia tìm tòi nghiên cứu.

Nàng vội thu liễm tinh thần, không suy nghĩ thêm nữa.

Diệp Thanh Liên thấy A La tránh đi tầm mắt của mình, liền cười cười hỏi Tam cô nương Tiêu gia: "Sao không thấy biểu cô nương Kha gia đâu, ta nhớ tướng mạo nàng rất giống tam muội nhà ta đúng không?"

Tiêu tam cô nương kia nhớ tới chuyện này, không khỏi cười nói: "Cũng đúng, sao không thấy A Dung đâu nhỉ?"

Một người khác lại nói: "Vừa rồi còn nhìn thấy mà, chắc lại đang chơi đùa với Tam ca ở đâu đó rồi!"

Lời vừa dứt, mọi người liền ta nhìn ngơ ngời nhìn ta, đều hiểu ý, cười mà không nói.

Tam ca tất nhiên là Tiêu Vĩnh Hân, xem ra Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung thường xuyên đi cùng nhau, người Tiêu gia đều thấy nhưng không thể trách?

A La nhớ ngày ấy nàng nghe Tiêu Vĩnh Hân đàn khúc Hầu La Hương, nghĩ lại cũng có chút nghi hoặc, nàng nhiu mày, âm thầm cân nhắc chuyện này.

Nào ngờ bỗng dưng thấy Diệp Thanh Liên dùng ánh mắt cười như không cười nhìn mình, còn mang theo tia khinh thường.

Mới đầu A La không hiểu ra sao, sau đó mới giật mình nghĩ, hắn là Diệp Thanh Liên hiểu lầm người mình thích là Tiêu Vĩnh Hân?

Bức họa hôm đó mình tiện tay ném đi tất nhiên đã bị Diệp Thanh Liên lấy được, mà Tiêu Kính Viễn và Tiêu Vĩnh Hân tuy khí chất khác biệt nhưng mặt mày cũng có chút tương tự nhau, cho nên nàng ta nghĩ đó là Tiêu Vĩnh Hân.

Tóm lại, bất kỳ ai cũng sẽ không nghĩ đến mình và Tiêu Thất gia có liên quan gì.

A La hơi trầm ngâm, nhớ tới chuyện Tiêu Kính Viễn và cô nương Phùng gia, nàng không khỏi nghĩ, cứ để Diệp Thanh Liên hiểu lầm cũng tốt.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì nghe nàng dâu Tiêu gia hô khẽ: "Phùng cô nương đã tới."

Phùng cô nương?

A La ngẩng đầu nhìn qua liền thấy một cô nương đáng người yếu điệu, mặt mang ý cười, dẫn theo hai nha hoàn đi về hướng này.

Đây hiển nhiên là cô nương Phùng gia.

Nhưng lúc này A La nhìn cô nương Phùng gia kia, trong lòng lập tức trầm xuống.

Thì ra là, vị cô nương Phùng gia kia khoác một chiếc áo choàng lông điều tơ vàng, giống như đúc với chiếc mà lúc trước Tiêu Kính Viễn muốn tặng cho

nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ghen với Phùng cô nương

Editor: Tường An

Cô nương Phùng gia kia hiển nhiên rất thích chiếc áo choàng lông điều tơ vàng này, sau khi vào đại sảnh cũng không cời, đi thẳng đến trước mặt các cô nương mới cời ra đưa cho nha hoàn bên cạnh.

Nhất thời cũng có vài người vây xem, khen chiếc áo này thật xinh đẹp, tinh xảo.

A La tức giận đến mức nắm tay run run.

Mới vài ngày trước, hần chạy đến trước giường mình, thề thốt lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng thì sao, vừa quay đầu đã muốn cưới người khác, còn đưa cả áo choàng lông điều tơ vàng cho người ta!

Mình lúc trước quả nhiên đoán không sai, người này căn bản không tốt lành gì, lại còn hoa tâm, về phần áo choàng lông điều tơ vàng kia, muốn đưa ai thì đưa đi!

Diệp Thanh La nàng không phải người tầm mắt hạn hẹp, tất nhiên không đến mức tức giận vì một cái áo choàng, chỉ hận mình trẻ người non dạ, suýt nữa bị nam nhân hư hỏng, bụng dạ khó lường kia lừa gạt!

Người ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói vài câu dễ nghe, nàng liền cho là thật? Không biết sau lưng hần lại âm thầm nói với Tam hoàng tử thế nào? Có phải sẽ nói "Cô nương ngốc như vậy, ta nói cái gì liền tin cái đó, còn nghĩ ta sẽ thật sự cưới nàng vào cửa?"

Nghĩ vậy, đột nhiên nhớ đêm đó trong khuê phòng, hần cũng từng nói nàng thật ngốc.

Thế nhưng, nàng không hề ngốc nha!

A La tức giận khó nhịn, nhưng lúc này trước mặt nhiều người, lại có Diệp Thanh Liên mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn mình chăm chăm, nàng đành phải liều mạng chịu đựng.

Đúng lúc này, vài cô nương muốn ra ngoài thưởng tuyết, nàng cũng mượn cớ theo ra, cố ý tụt lại phía sau, tránh bị người khác nhìn ra manh mối.

Cách đó không xa có một gốc đào đang thời điểm nở hoa, màu hồng phấn tươi đẹp trên nền tuyết trắng tinh khôi tạo nên khung cảnh thiên nhiên đẹp đến nao lòng.

"Tháng ba tuyết mùa xuân, ngày xưa chỉ thấy hần tuyết tịch mai, hiếm khi thấy hần tuyết đào hoa, cảnh này sợ là nhiều năm khó gặp, hần là nên họa đề lưu giữ lại mới đúng" các cô nương tươi cười đề nghị, ai có họa kỹ tốt thì mau chóng lưu lại khung cảnh này.

Chẳng biết tại sao, trong lòng A La bỗng nhiên cảm thấy tê lương, nghĩ mình đúng là ngốc chết, tin lời dụ dỗ của một tên lừa đảo, người ta căn bản là muốn phá hủy trong sạch của mình thôi!

Nước mắt muốn rớt xuống, không dám để người khác nhìn thấy, A La liền xoay lưng đi, lén dùng tay áo lau khóe mắt.

Đúng lúc này lại nghe thấy một thanh âm rơi vào tai.

"Tam ca ca, hôm nay người họa thần thái không giống ta lắm."

A La căn bản lười phản ứng chuyện người khác, nghe vậy cũng không để ý, đang muốn xoay người chạy đi thì trong lòng vừa động.

Đây không phải thanh âm của Kha Dung sao?

Tam ca ca mà nàng ta gọi hần là Tiêu Vinh Hần!

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cảm thấy trào phúng cực kỳ.

Vào thời điểm này đời trước, nàng đứng dưới tàng cây hoa đào, Tiêu Vinh Hần họa cho nàng, giờ đây đã đổi thành một người khác, đúng là thế sự trêu ngươi, không thể tưởng tượng nổi mà!

Nhất thời, A La nín khóc, cũng không chạy đi nữa, yên lặng đứng dưới tàng cây, thắm thính động tĩnh bên Tiêu Vinh Hân và Kha Dung.

"Lão biện tân chi mộc xuân phong, yêu kiều hình phân phức lộ phương khoan dung. Đào hoa điểm điểm lẳng sương lập, thủy tuyết phi phi triệu niên đại. Kinh tiết cao nguy lạnh không đi, ngang nhiên khí độ quán cầu vòng. Cực biết việc này thế gian thiếu, hi thái kinh nghi khác hồng." - đoạn này mình không biết dịch nên để nguyên đoạn convert. Ai biết đi ngang xin chỉ giáo. Đa tạ! ^ _ ^

Thanh âm Tiêu Vinh Hân thanh lãnh, chậm rãi ngâm nga bài thơ này.

A La cắn môi, siết chặt cành đào trong tay.

Nàng tất nhiên nhớ rõ, bài thơ này đời trước Tiêu Vinh Hân cũng từng ngâm, là ngâm cho nàng nghe.

Kha Dung cười nói: "Tam ca ca quả nhiên văn thơ xuất chúng, trong nháy mắt đã làm được bài thơ tốt như vậy, thật sự rất hợp ý cảnh với bức họa này."

Tiêu Vinh Hân lại nói: "Bài thơ này không phải ta làm, là của người khác."

"Là của ai vậy? Ta chưa từng đọc qua bài thơ này."

Tiêu Vinh Hân không lập tức trả lời mà trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ta cũng không nhớ rõ, ta chỉ biết bài thơ này không phải ta làm, chỉ vì hợp ý cảnh mà thuận miệng ngâm ra thôi."

Kỳ thật, Kha Dung cũng không để ý vấn đề này lắm, liền chỉ bức họa kia, nói: "Tam ca ca, người chỉnh sửa tranh này một chút được không, người xem, ta chưa bao giờ để kiểu tóc này, nhìn có chút không giống ta."

Tiêu Vinh Hân cúi đầu nhìn nữ tử trong bức họa, lúm đồng tiền kiều diễm hơn hoa, dung nhan tựa hoa đào ngày xuân, hân khê giết mình, nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

Hắn nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má nữ tử mình tự tay vẽ ra, chẳng biết tại sao trong lòng dâng lên cảm giác chua xót không thể nói thành lời.

Tuy không biết vì sao nhưng lại khiến hắn cảm nhận được nỗi bi ai, chua xót đến mức đau đớn không kiềm chế được.

"Tam ca ca, Tam ca ca? Người làm sao vậy?" Kha Dung phát hiện Tiêu Vinh Hân không thích hợp, nghi ngờ hỏi.

Tiêu Vinh Hân nghe nàng hỏi, lát sau liền ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt nữ tử trước mắt, giống như đã từng quen biết, lại phảng ngất như cực kỳ xa lạ.

Hắn nhú mày, nghi ngờ nhìn nàng: "Người, người rốt cuộc là ai?"

Kha Dung kinh hãi: "Tam ca ca, ta là A Dung a, không phải người lại phát bệnh chứ?"

Phát bệnh?

Tiêu Vinh Hân thống khổ nâng tay ôm đầu mình, lắc lắc: "Không, ra không phát bệnh, ta chỉ cảm thấy không thích hợp, không đúng a... rốt cuộc không đứng ở chỗ nào?"

Kha Dung nhất thời hoa dung thất sắc, lập tức bắt chập nam nữ khác biệt, tiến lên cầm tay Tiêu Vinh Hân, ôn nhu trấn an: "Tam ca ca, không có chuyện gì, không có cái gì không đúng, ta là Kha Dung, người là Tiêu Vinh Hân, người mau tỉnh táo lại, một lát sẽ không sao nữa!"

Cách đó không xa, A La hét tất cả, nhú mày, tay run run siết chặt cành hoa.

Tiêu Vinh Hân đời này, nàng vẫn luôn nhìn không hiểu.

Đời trước hắn đối với nàng chân tình, thắm thiết, nàng không tin đó là giả, nhưng mà đời này, ánh mắt chán ghét không hề che giấu của hắn khi gặp nàng làm cho nàng không thể không hoài nghi, tất cả đời trước đều là hư tình giả ý.

Nàng cũng từng hoài nghi, Tiêu Vinh Hân có thể cũng nhớ chuyện đời trước giống nàng hay không? Nếu không, vì sao mọi chuyện lại khác biệt với đời trước đến thế.

Nhưng hôm nay nghe được đoạn đối thoại này, trong lòng nàng có chút suy đoán.

Có lẽ tình ý đời trước là thật, đời này chán ghét cũng là thật... Có lẽ, hắn chỉ là nhận lầm người?

Lúc trước hắn và nàng đồng thời rơi xuống nước, sau đó, có lẽ hắn nhớ được một phần ký ức đời trước, những ký ức đó không rõ ràng cho nên hắn nhận lầm người, cho rằng Kha Dung là người đời trước hắn muốn cưới?

Cho nên đời này hắn mới đàn khúc Hầu La Hương cho Kha Dung, lại mặt lạnh với nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng rối loạn.

Đời này dù thế nào nàng cũng không muốn gả cho Tiêu Vinh Hân nữa, mười bảy năm khổ sở, tịch mịch đã sớm khiến nàng quên đi tình cảm phu thê ân ái ngày xưa.

Giờ đây nhớ lại thiếu niên thiếu nữ si ngốc động tâm, chỉ cảm thấy như ngăn cách một tầng sương khói, giống như nhìn câu chuyện của người khác.

Thế nhưng... cuối cùng vẫn không đành lòng, không đành lòng nhìn hân hãm sâu trong thống khổ quá khứ.

Đối với nàng, chuyện đời trước, tất cả đã qua, quên mất cảm giác động tâm dưới tàng hoa đào, quên mất ngày tháng triền miên ân ái cùng thiếu niên kia, cũng quên mất lời hứa hẹn đã từng vững như bàn thạch đó.

Đời này, hân là hân, nàng là nàng, nam hôn nữ gả không thiếu nợ lẫn nhau, dù gặp lại cũng chỉ là nụ cười khách khí, sau khi gặp thoáng qua liền mờ mịt trong biển người.

A La cắn môi, hai mắt có chút ướt át.

Lại nghiêng tai lắng nghe nhưng bên kia không có động tĩnh gì, có lẽ bọn họ đã rời đi rồi, A La lững thững bước trên tuyết, bước ra khỏi tàng hoa đào rực rỡ, chỉ lưu lại những dấu chân nông sâu sau lưng.

Chắc là vì Tiêu Vinh Hân phát bệnh, hai người bọn họ đã rời đi rồi.

Cúi đầu nhìn dấu chân trên tuyết, A La thở dài một tiếng, trong đầu có rất nhiều phiền muộn, không khỏi lẩm bẩm: "Tam ca ca, ta là người vô tâm vô phách, ta cũng mong người giống ta, quên hết tất cả chuyện cũ. Bất luận người cưới ai, ta đều hi vọng đời này người có thể sống thật tốt..."

Nàng ngẩng đầu nhìn qua, bất chợt đối diện một đôi mắt thâm trầm khiến người ta nhìn không hiểu.

"Thất... thất thúc?"

Hân tới lúc nào, nàng thế nhưng chưa từng phát hiện.

Tiêu Kính Viễn không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt trong trẻo thoáng ướt nước mắt của nàng.

Ánh mắt hân nặng nề khiến A La cảm thấy hít thở cũng có chút gian nan.

Nàng lùi lại một bước, siết chặt nắm đấm nhỏ, lại nhớ tới chuyện ban nãy vừa phát hiện.

Phải, sau lưng hân nói nàng xấu, căn bản khinh thường nàng, còn muốn cưới cô nương Phùng gia kia!

Vốn dĩ trong lòng nàng căm hận cực kỳ, ước gì lập tức kéo hân đến chỗ nào vắng vẻ, giăng co một phen, mắng một trận cho đã, sau đó đem ngọc bội cùng rồi gỗ ném hết lại cho hân, chốt lại một câu: "Bỏ cô nương không hiếm lạ gì, người thích tặng ai thì tặng đi!"

Nhưng bây giờ hân đứng trước mặt nàng, nàng liền biến thành rùa đen rút đầu, xoay người muốn chạy đi.

Thôi thôi, đời trước là cháu Tiêu gia, đời này nàng cần gì treu chọc thúc thúc Tiêu gia!

Người Tiêu gia nàng không muốn dây vào nữa, vẫn nên sớm cách càng xa càng tốt!

Tiêu Kính Viễn thấy nàng xoay người muốn chạy, làm sao cho phép, luống tiến lên cầm chặt tay nàng: "Không cho người đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ghen lẫn nhau

Editor: Tường An

A La vốn muốn cách xa hân, không ngờ cổ tay lại bị hân nắm chặt, gãy cũng gãy không ra. Hân khí lực lớn, nắm cổ tay nàng có chút đau đớn, nàng vừa hận vừa tức, cắn răng trợn mắt trừng hân.

"Người làm cái gì, buông ta ra!" nàng ủy khuất, nhỏ giọng quát lên.

Đôi mắt thâm trầm của Tiêu Kính Viễn nhìn nàng chằm chằm.

"Đang yên đang lành, thế này là sao? Hay là nói, đêm hôm đó người căn bản không nói thật, chỉ dỗ ta thôi?"

Hắn không hiểu, rõ ràng ngày ấy đã nói tốt rồi, hắn sẽ giúp nàng điều tra chuyện trong mộng "chết ở Tiêu gia", coi bỏ khúc mắc của nàng để nàng gả cho hắn.

Mấy ngày nay hắn tận tâm tận lực tìm dấu vết, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn không có đầu mối mà thôi, cho nên muốn gặp nàng một lần, có lẽ tốt xấu gì cũng biết được chút manh mối.

Trùng hợp đại thọ mẫu thân hắn, hắn biết nàng nhất định sẽ đến, sáng sớm đã cố ý chọn lựa y phục, chỉnh trang mặt mũi một phen rồi mới ra tiếp đãi khách khứa, thăm nghĩ tìm cơ hội nói vài lời tri kỷ cùng nàng.

Nào ngờ, khó khăn lắm mới nhìn thấy nàng đi một mình, lại phát hiện hai mắt nàng nhìn chằm chằm Tiêu Vinh Hân, thậm chí còn nhìn dấu chân là âm thầm thương tâm rơi lệ.

Tiêu Kính Viễn giống như bị hắt một chậu nước lạnh, trái tim tràn đầy lửa nóng nhất thời biến thành băng lãnh.

Càng làm hắn không ngờ chính là, nàng vừa nhìn thấy hắn liền giống như tiểu thú bị khi dễ, phảng phất như có thể lập tức nhào tới cắn xé hắn.

Mà A La lúc này, trong lòng bị phẫn và giận dữ không kém Tiêu Kính Viễn, ngửa mặt nhìn hắn, tức giận đến mức ngực trướng đau.

"Ta đồ nguoi? Tiêu Kính Viễn, Tiêu Thất gia, nguoi nhìn cho rõ, là ai đồ ai?"

A La tức đỏ mặt, bất chấp tất cả, căm phẫn nói: "Tên lừa đảo nhà nguoi, hỗn đản, nguoi... nguoi trứng thối!"

Càng nói càng giận, A La dốc hết tất cả vốn liếng từ ngữ vô liêm sỉ mà nàng nghe được từ đám hạ nhân, ném hết cho Tiêu Kính Viễn, cũng không quan tâm có hợp ngữ cảnh hay không, dù thế nào cũng phải nói ra mới hả giận!

"Nguoi cắn bản lừa gạt ta tuổi nhỏ, dụ dỗ ta, trêu đùa ta, nguoi, nguoi bội tình bạc nghĩa!"

Bội tình bạc nghĩa?

Tiêu Kính Viễn nhú mày, im lặng nhìn nàng, không rõ vì sao mình bị chụp mũ như vậy, lại càng không rõ vì sao nàng bắt mắt với mình như thế.

"Nguoi nói ta bội tình bạc nghĩa? Ta làm sai cái gì khiến nguoi nghĩ ta như vậy? Chẳng lẽ không phải nguoi muốn đến xem Tiêu Vinh Hân, sau đó nhìn thấy Vinh Hân và Kha Dung thân thiết với nhau cho nên yên lặng đứng đó rơi lệ? Ngày ấy ta hỏi nguoi, nguoi nói không thích Vinh Hân, thì ra chỉ là đồ ta mà thôi. Nếu nguoi trực tiếp nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không ngăn cản nhân duyên tốt của nguoi, thậm chí còn có thể giúp nguoi hoàn thành chuyện tốt này!"

"Nguoi..." A La chán nản.

Kỳ thật, nhắc tới Tiêu Vinh Hân, nàng có chút đuối lý, dù sao trong mắt Tiêu Kính Viễn, nàng và Tiêu Vinh Hân không có liên quan gì, vừa rồi lại chạy tới nghe lén người ta nói chuyện, sau đó còn mặt ừ ừ ừ, người khác nhìn đương nhiên sẽ sinh ra hoài nghi.

Chẳng qua, con người ta trong con thịnh nộ sẽ không nhớ tới lỗi của bản thân mà chỉ nhìn chằm chằm lỗi lầm của người khác. A La tất nhiên cũng không ngoại lệ, trong lòng nàng tràn đầy căm hận Tiêu Kính Viễn ngày đó nói mấy lời ghét bỏ mình, còn có áo choàng lông điều tơ vàng chói mắt trên người Phùng cô nương, càng nghĩ càng giận, cơ hồ muốn cắn nát răng, giận dữ nói: "Nguoi chỉ biết nói ta sai, bản thân nguoi đã làm gì, chẳng lẽ không biết sao? Từ trước tới nay chúng ta không liên quan gì nhau, ta cũng không hề muốn gả đến Tiêu gia các nguoi, vẫn nên sớm nhất đào lương đoạn đi, từ nay về sau cầu quy cầu lộ quy lộ (đường ai nấy đi), nam hôn nữ gả, không liên quan đến nhau!"

Tiêu Kính Viễn vừa nghe câu "Nam hôn nữ gả, không liên quan đến nhau", sắc mặt nhất thời đen sì, càng nắm chặt cổ tay A La không buông: "Nói vậy, nguoi đã đáp ứng ta thì sao có thể đổi ý chứ. Hôm nay tại sao đột nhiên đổi ý, nhất định phải nói rõ ràng cho ta. Có phải trong lòng nguoi vẫn luôn nhớ nhung Tiêu Vinh Hân, nhưng nguoi phải biết trong mắt Vinh Hân chỉ có Kha Dung, cắn bản không có nguoi!"

Nhìn bộ dáng ghen tuông như trượng phu bắt kẻ thông dâm của hắn, A La giận quá hóa cười.

"Phi! Tiêu Thất thúc, lão nhân gia ngài cũng đã đàm hôn luận gả rồi, cho rằng ta không biết à, tại sao không đề cập đến chuyện này mà cứ gán ghép ta và cháu nguoi? Con mắt nào của nguoi nhìn thấy ta và cháu nguoi qua lại? Không sai, ta ở đây nhỏ vài giọt lệ, nhưng chẳng lẽ ta không thể vì nhìn tuyệt thán ba, cảm thán nhân sinh vô thường mà đau buồn rơi lệ sao?"

"Đàm hôn luận gả?" Tiêu Kính Viễn nghe nàng ngụy biện liền tự động lược qua không đề cập tới, chỉ chú ý nàng nhắc tới bốn chữ đàm hôn luận gả, "Ta muốn đàm hôn luận gả khi nào? Nguoi nghe ai nói?"

"Đừng giả bộ!" A La oán hận trừng hắn: "Không phải nguoi muốn cưới cô nương Phùng gia sao? Ta đều nhìn thấy hết rồi! Ta còn nhìn thấy nguoi đưa áo choàng lông điều tơ vàng kia cho người ta mặc đấy!"

Nói tới đây, nàng trào phúng liếc hắn: "Tiêu Thất gia, ngài đường đường là Định Bắc Hầu, có thể hào phóng một chút không? Chẳng lẽ tặng tới tặng lui, chỉ có mỗi một cái áo choàng tặng nguoi? Không thể mua thêm vài món khác à?"

Tiêu Kính Viễn nhú mày, yên lặng nhìn nàng giống một con mèo nhỏ bị đập trúng đuôi, xù lông gườm gườm với hắn, nhất thời vừa buồn cười vừa tức giận,

lại thương yêu không thôi.

"Thứ nhất, ta không hề muốn cưới cô nương Phùng gia, không biết ngươi nghe lời đồn đãi này từ đâu."

Hắn dừng một chút, bắt đầu nhìn nàng: "Thứ hai, cái áo choàng lông điều mà ngươi nói, lúc trước tặng ngươi không nhận nên vẫn luôn cất giữ trong cửa hàng, không có lệnh của ta không ai dám tự ý động vào, càng đừng nói đến tặng người khác. Cho dù âm kém dương sai bị người khác lấy ra dùng, cũng hoàn toàn không phải ta tặng."

"Ân?" A La vốn dĩ đầy bụng oán khí, lúc này nhất thời cứng ngắc đứng đó.

Nàng nghiêng đầu nhìn Tiêu Kính Viễn, càng nhìn càng cảm thấy gương mặt cương nghị kia lộ ra thẳng thắn thành khẩn, con ngươi thâm thúy mang theo tia bắt đầu dĩ, không giống hạng người gian xảo dùng mảnh lời lừa người.

Lại nói, Tiêu Kính Viễn không nên là người như vậy a!

Chẳng lẽ nàng thật sự hiểu lầm?

A La nhú mày, con ngươi xoay chuyển, vẫn cứng rắn nói: "Ta mới không tin đâu! Hôn sự của ngươi và cô nương Phùng gia kia là chính tại ta nghe Tam cô nương nhà ngươi nói, không có lừa làm sao có khối, nếu chưa từng đề cập, người ta làm sao dám nói loạn? Huống chi, cái áo choàng cô nương Phùng gia mặc cơ hồ giống y hệt cái lúc trước ngươi đưa, ta không có khả năng nhìn nhầm, chẳng lẽ trên đời này còn có hai cái áo choàng lông điều tơ vàng giống nhau vậy sao?"

Tiêu Kính Viễn bắt đầu dĩ thờ dãi: "Ý ngươi là nói, ta cố ý dụ dỗ lừa gạt ngươi, muốn cưới người khác, còn nghèo kiệt hủ lậu đem áo choàng vốn tặng cho ngươi để đi tặng người khác? Tiêu Kính Viễn ta tuy không đến mức giàu có khuyh thiên hạ nhưng cũng có đất phong vạn hộ, chẳng lẽ muốn lấy lông cô nương gia mà keo kiệt đến mức chỉ có mỗi cái áo choàng lông điều?"

A La ngẫm lại cũng đúng, chuyện quả thật không nên như vậy a, nàng chớp chớp mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, lại thấy hắn đang nhìn mình với ánh mắt bắt đầu dĩ như nhìn một tên ngốc.

Trong lòng nàng nhẹ nhõm, hơi bĩu môi, quay mặt đi chỗ khác: "Ta cũng không phải là không có căn cứ!"

Do dự một chút, nàng lại nói: "Hơn nữa, coi như ngươi muốn cưới người khác thì cũng không nên là cô nương Phùng gia!"

"Vì sao?"

"Bởi vì, bởi vì..." A La vốn muốn nói, bởi vì cô nương Phùng gia này chính là người thứ ba bị ngươi khác chết, nhưng lời đến bên miệng lại không muốn nói ra, dứt khoát nói dối: "Dù sao ta không thích!"

Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, phụng phịu tức giận, không khỏi bật cười.

"Được, nếu ngươi không thích, ta tất nhiên sẽ không cưới nàng."

Thanh âm hắn trầm thấp, khàn khàn, lại mập mờ ái muội, A La nghe mặt liền đỏ lên.

Chỉ là, nàng vẫn cố ý bướng bỉnh nói: "Ngoài miệng ngươi nói dễ nghe vậy thôi... Ai biết là thật hay giả đâu!"

Những lời hắn nói với Thái tử Lưu Hân lúc trước, đến bây giờ nàng vẫn còn ghi hận đấy.

Có điều, lúc đó là nàng nghe lén, không quang minh chính đại, hiện tại dường như cũng mắng oan hắn nên nàng đuối lý, không có can đảm giáp mặt lý luận.

Tiêu Kính Viễn cười cười, vuốt cổ tay nàng, ôn nhu dỗ dành: "Yên tâm, cô nương Phùng gia kia ta không dám cưới, về phần áo choàng lông điều tơ vàng nhất định sẽ giữ lại cho ngươi, tuyệt đối không tặng người khác."

A La nghe hắn nói lời này, trong lòng ấm áp, lại cảm thấy xấu hổ, khẽ hừ một tiếng: "Nói cứ như ta tham cái áo choàng kia vậy, ta mới không thèm đâu!"

Tiểu cô nương khâu thị tâm phi.

Ánh mắt Tiêu Kính Viễn ôn nhu như nước, thuận theo ý nàng: "Ân, ta tất nhiên biết là ngươi không để ý."

Hắn nói chuyện đúng là dễ nghe, mặc dù biết là nói dối nhưng trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

A La nhin không được cười khế, nâng mắt liếc hắn một cái: "Không nói chuyện với ngươi nữa, miễn cho bị người khác nhìn thấy, ta phải đi tìm các vị tỷ muội khác thôi!"

Tiêu Kính Viễn không để nàng đi: "Sao có thể dễ dàng để ngươi đi như vậy, ta đã giải thích nghi hoặc của ngươi rồi, tốt xấu gì ngươi cũng phải nói rõ cho ta, vừa rồi vì sao nhìn dấu chân Tiêu Vĩnh Hân lưu lại mà khóc? Vì sao chạy đến đây nghe lén người ta nói chuyện?"

A La kinh ngạc, không ngờ hẳn còn nhớ việc này, con người xoay chuyển, rất nhanh đã bịa ra lý do.

"Không phải ta muốn nghe lời người ta nói chuyện, người ta cũng đâu có quan hệ gì với ta, chỉ trùng hợp đi ngang qua, tức cảnh sinh tình mà thôi! Hơn nữa, dung mạo cô nương Kha Dung kia lại giống ta như vậy, ta không khỏi cảm thán rõ ràng là tướng mạo tương tự, nhân sinh vận mệnh bất đồng."

Nàng cúi đầu, cố ý thờ dãi: "Gần đây có thể ta đọc quá nhiều sách thơ văn đau buồn nên có chút thương cảm."

Tiêu Kính Viễn tất nhiên không lý do này lắm, chẳng qua thấy nàng cố gắng như thế nên đành chấp nhận, cũng không chọc thủng, chỉ nhàn nhạt nói: "Ai nói Kha Dung kia giống người, người so với nàng ta đẹp hơn không biết bao nhiêu lần."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn tất nhiên không tin lý do này lắm, chẳng qua thấy nàng cố gắng như thế nên đành chấp nhận, cũng không chọc thủng, chỉ nhàn nhạt nói: "Ai nói Kha Dung kia giống người, người so với nàng ta đẹp hơn không biết bao nhiêu lần."

Những lời này quanh quẩn trong lòng A La mãi nửa ngày.

Thanh âm hẳn trầm thấp, biểu tình nghiêm túc, phảng phất như đang nói chuyện gì rất trang nghiêm, nhưng lời nói ra lại khiến người ra như uống mật hoa ngày xuân, ngọt ngào vô cùng.

Nàng xinh đẹp, so với Kha Dung còn đẹp hơn không biết bao nhiêu lần...

Chút phiền muộn trong lòng A La vì lời nói này mà tan thành mây khói, thay vào đó là cảm giác toàn thân sung sướng thoải mái, khóe miệng cũng nhin không được khê cong lên.

Vừa ra khỏi rừng đào thì gặp Tiêu Tam cô nương và Phùng cô nương, hai người vừa nhìn thấy A La liền vội chào hỏi: "Vừa rồi A La đi đâu vậy, đào mất một cái đã không thấy bóng dáng."

A La cười nói: "Vừa rồi mãi mê ngắm cảnh hàn tuyết đào hoa, không chỉ chớp mắt liền không thấy các người đâu, ta còn đang tính đi tìm đấy."

Tiêu Tam cô nương tính tình sáng khoái, quan hệ với A La cũng khá tốt, tiến lên lời kéo tay nàng, nói: "Nhìn người ngày thường mơ mơ hồ hồ, ngay cả đường cũng có thể đi nhầm, mau đi cùng chúng ta qua bên kia, mọi người đang thưởng thức trái cây tươi mới đấy, còn có vài loại trái mùa, đều là vật hiếm trong cung thường xuống."

A La tất nhiên đồng ý, nhìn thấy Phùng cô nương bên cạnh, liền chào hỏi một phen.

Phùng cô nương kia dung mạo đoan trang, không đẹp lắm nhưng cũng không phải khó coi, tính tình dịu dàng, hơi ngại ngùng, cũng không biết bắt chuyện lắm, chỉ cười cười với A La.

A La vừa đi vừa nghĩ lại lời vừa rồi Tiêu Kính Viễn nói, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ trên đời này thật sự có hai chiếc áo choàng lông điều tơ vàng giống hệt nhau, trùng hợp một chiếc thuộc về vị cô nương Phùng gia này?

Trong lòng nghi hoặc, tự nhiên không khỏi nhìn chiếc áo choàng kia thêm vài lần.

Phùng cô nương tính tình hiền lành thật thà, thấy A La nhìn áo choàng của mình, liền cười nói: "Cô nương chê cười, ta thấy biểu tỷ trong nhà có một chiếc như vậy nên cũng học làm một chiếc."

Tự làm?

A La hơi kinh ngạc: "Phùng cô nương, áo choàng lông điều tơ vàng này khá hiếm thấy, sao có thể nói làm là làm được?"

Phùng cô nương vẻ mặt ngưng ngưng, giọng nói lại có chút kiêu ngạo: "Đây là lông điều bình thường a, chẳng qua, lúc làm ta dùng chỉ tơ vàng thêu từng tầng từng tầng xen kẽ, nhìn sẽ phảng phất như lông điều tơ vàng vậy. Cách làm này là một vị ma ma dạy ta, trước kia bà ấy từng là nữ quan phụ trách thêu cống phẩm trong cung đó!"

Thật?

A La chăm chú nhìn kỹ mới thấy rõ, thì ra trên mặt lông điều có dùng chỉ tơ vàng thêu thành, thoạt nhìn có vẻ giống lông vàng nhưng thật ra căn bản

không phải!

"Thù nghệ thật giỏi a." A La ngẩng đầu nhìn gương mặt kiêu ngạo sáng rọi của Phùng cô nương, thật lòng khen ngợi.

Mình thật là khờ, khó trách Tiêu Kính Viễn bảo mình ngốc, thật đúng là ngốc hết thuốc chữa.

Bên cạnh, Tiêu Tam cô nương thấy vậy, không khỏi bật cười: "Cũng may mà người nghĩ ra được biện pháp này, ngay cả ta cũng không nghĩ tới, chỉ cho rằng đây là lông điều tơ vàng trong truyền thuyết đó!"

"Cũng không phải là ta nghĩ ra mà là biểu tỷ ta, nghe nàng ấy nói, nàng ấy ngẫu nhiên nhìn thấy một chiếc áo choàng lông điều tơ vàng trong một tiệm may, xinh đẹp cực kỳ, đáng tiếc chường quầy căn bản không bán, chẳng những không bán, còn vội vàng thu vào không để nàng ấy nhìn. Ngay sau khi trở về, biểu tỷ khổ não suy nghĩ mấy ngày liền, cuối cùng nghĩ ra biện pháp này."

Tiêu Tam cô nương nghe vậy, càng khâm phục hơn: "Ta nghe nói lông điều tơ vàng tương đối hiếm có, nhà người khác thì ta chưa từng thấy, chỉ nhớ rõ Thất thúc nhà ta có một kiện áo choàng hình như cũng có lông điều tơ vàng nhưng mà chỉ dính ở viền áo mà thôi, có ai sẽ làm nguyên một chiếc áo lớn như vậy chứ, vẫn là biện pháp của người thực dụng!"

Ba người vừa nói vừa cười, dọc theo con đường đá nhỏ bên cạnh rừng đào đi về phía tiền viện, A La trên mặt tự nhiên nhưng trong lòng thật hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Chuyện áo choàng lông điều tơ vàng căn bản là nàng ánh mắt vụng về nhìn nhầm, còn chuyện hôn sự hẳn là trưởng bối có ý tác hợp, vẫn chưa nói cho Tiêu Kính Viễn nghe.

Nhớ tới mình tức giận giận chân máng Tiêu Kính Viễn, còn kém nước xông lên cắn người ta, A La xấu hổ không thôi.

Nàng làm sao có thể can quấy, không nói đạo lý như thế chứ?

Trong lúc suy nghĩ, ba người đã về tới tiền viện, vài cô nương và thiếu gia, công tử đang chơi đập người tuyết, mọi người ồn ào vui đùa, còn lấy áo choàng phủ thêm cho người tuyết.

Trong số đó có Tiêu Vĩnh Trạch.

Tiêu Vĩnh Trạch đã sớm đề ý A La, lần trước đập thanh vì mẫu thân bị bệnh nên hẳn không đi, sau đó tiết Thượng Tị hẳn đi thì A La lại không đến, làm hắn phiền muộn một hồi.

Lúc này thật vất vả mới nhìn thấy giai nhân, Tiêu Vĩnh Trạch vội vàng chạy qua chào hỏi, trông mong có thể nói nhiều với nàng vài câu.

Khó nổi, trong lòng A La vì chuyện áo choàng lông điều tơ vàng mà ảo não hối hận, biết Tiêu Kính Viễn không muốn nhìn thấy nàng và cháu trai hẳn có liên hệ gì nên nhanh chóng tránh đi.

Tiêu Vĩnh Trạch đã sớm nghe nói Tam Hoàng tử có ý với A La, hiện giờ thấy A La né tránh, hẳn không khỏi nghĩ, nàng quả nhiên nhìn trúng Tam Hoàng tử, bằng không sao lại lãnh đạm với mình như vậy.

Mà A La hoàn toàn không biết tâm tư Tiêu Vĩnh Trạch, dù có biết cũng không để trong lòng, hoặc dứt khoát tránh xa xa, miễn lại trêu chọc chuyện gì.

Nàng bây giờ chỉ nghĩ muốn nói vài câu với Tiêu Kính Viễn, tốt xấu gì cũng nhận sai xin lỗi một tiếng, vậy mới yên tâm được.

Nào ngờ, hơn nửa ngày vẫn không có cơ hội tiếp xúc với Tiêu Kính Viễn, chỉ có thể nhìn thoáng qua từ xa, hẳn lại giống như căn bản không có ý muốn nhìn nàng.

Điều này khiến A La có chút phiền muộn, cuối cùng tan tiệc, bắt đắc đi đành phải theo mẫu thân về nhà.

Lúc dùng bữa tối, A La vẫn không yên lòng. Ninh thị thấy vậy liền hỏi thăm: "Hôm nay làm sao vậy, chẳng nói tiếng nào cả?"

Bên cạnh, Diệp Thanh Liên nghe, thuận miệng nói: "A La lớn rồi, sợ là có tâm sự."

Diệp Thanh Liên ngày thường không hay nói chuyện, bây giờ lại lên tiếng khiến Ninh thị nhìn nhiều vài lần.

A La tất nhiên biết suy nghĩ của Diệp Thanh Liên, cho rằng nàng nhìn trúng Tiêu Vĩnh Hân, mà người ta lại thân thiết với biểu muội Kha Dung, không thêm quan tâm gì đến nàng, cho nên cô ý chế cười nàng sao?

A La nhàn nhạt liếc Diệp Thanh Liên: "Cũng không có chuyện gì, chỉ hơi mệt chút thôi, xưa nay ta không có hứng thú với mấy loại yến tiệc này. Ngược lại là tỷ tỷ, ta thấy người cùng một vị công tử nói vài câu, không biết là công tử nhà nào?"

Diệp Thanh Dung có vẻ kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thanh Liên, nàng cũng không nhìn thấy tỷ tỷ mình nói chuyện với ai, có điều A La đã nói như vậy thì hẳn là không giả.

Diệp Thanh Liên khẽ biến sắc, liếc A La một cái: "Muội muội nói gì vậy? Ta sao có thể nói chuyện với vị công tử nào?"

A La nghe vậy, cười đến vô tâm vô phé, quay đầu hỏi mẫu thân: "Nương, người xem Đại tỷ tỷ kia, nàng ngượng ngùng đỏ, ngài phải thay nàng hỏi thăm một chút!"

Diệp Thanh Liên nghe lời này, trong lòng càng khó chịu, cắn môi nói: "Thắm thắm, ta thật sự không có..."

Nàng nói được một nửa thì ngừng, ngấm lại, có biện giải cũng không có ý tứ gì.

Ninh thị nhàn nhạt liếc Diệp Thanh Liên một cái.

Kỳ thật, bà ít nhiều cũng biết rõ tâm tư vị đại chất nữ này, trước giờ đều tâm cao khí ngạo, ngày xưa nào có để Nhị phòng vào mắt, bây giờ ăn nhờ ở đậu, tuổi không còn nhỏ, ngay cả muối mè ruột Diệp Thanh Dung cũng tìm được hôn sự rồi, mà mình là tỷ tỷ lại chưa có tin tức gì nên trong lòng không dễ chịu.

Ninh thị cười khế, trách cứ A La: "Đừng nói bậy, ngoan ngoãn dùng bữa đi."

Dùng bữa tối xong, mọi người tự trở về phòng mình, Diệp Thanh Liên rầu rĩ không thôi, thật ra thì cũng chẳng phải đại sự gì nhưng bị A La chế nhạo như vậy làm nàng không thoải mái.

Diệp Thanh Dung thấy nàng như thế, bất đắc dĩ thở dài: "Kỳ thật, chuyện hôm nay không thể trách A La được, người hào hào dùng bữa không tốt sao, cứ nhất định phải đâm thọc A La một câu, tính tình nàng thế nào người cũng biết rồi, ngày xưa được lão tổ tông cưng chiều, hiện tại được Nhị thúc và Nhị thẩm sủng ái, nào có đạo lý chịu thiệt chứ, người đúng là vô duyên vô cớ tự tìm phiền chán."

Lời này là thân tỷ muội nói, so với A La nói càng khiến Diệp Thanh Liên khó chịu hơn, nàng lườm muội muội mình một cái, ghen nửa ngày rốt cuộc nói: "Bây giờ người ta giúp người định hôn sự, trong lòng người e là đã sớm không có cha mẹ đã mất, càng không có người tỷ tỷ như ta."

Diệp Thanh Dung nghe vậy thì ngẩn ra, muốn nói gì đó, lại thấy Diệp Thanh Liên đã đi qua ngồi xuống giường, nàng không có cách nào khác, ngây ngốc đứng ở cửa hồi lâu mới thở dài một hơi.

A La chế nhạo Diệp Thanh Liên xong liền quảng chuyện này ra sau đầu, trở về phòng lại nhớ tới chuyện Tiêu Kính Viễn.

Nhớ tới lúc hần nghĩ nàng để ý Tiêu Vinh Hân nên mặt đen như đáy nồi, rõ ràng là bộ dáng ăn giấm chua, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhịn không được muốn cười.

Lại nghĩ đến hần khen nàng xinh đẹp, mặt nóng lên, vươn tay sờ sờ.

Cuối cùng nghĩ đến mình giường oai trước mặt hần, chỉ trích lung tung, lại nhịn không được mà thở dài.

Lỗ ma ma thấy cô nương nhà mình từ sau khi trở về liền chống cằm ngồi trước cửa sổ, lúc thì thở ngắn thở dài, lúc lại mím môi cười khế, hai mắt sáng rực, mặt ửng đỏ, bà không khỏi thầm lắc đầu thở dài.

"Con gái lớn không giữ được, cô nương đây là có tâm sự rồi."

A La nghe vậy, xấu hổ như bị người khác nhìn thấu tâm sự, le lưỡi nói với Lỗ ma ma: "Ma ma, người tốt xấu gì cũng để ta thanh tịnh một chút đi, ta đang suy nghĩ chính sự đó!"

Lỗ ma ma lắc đầu thở dài, đi ra gian ngoài.

A La đợi Lỗ ma ma ra ngoài rồi, liền sờ soạng lấy ra khối ngọc bội, thầm nghĩ lần sau gặp Tiêu Kính Viễn nhất định phải hỏi xem, chữ khắc trên ngọc rốt cuộc là thế nào.

Chẳng lẽ nam nhân này lại vô liêm sỉ như thế, từ vài năm trước đã lên khắc tên nàng lên ngọc bội tùy thân?

Đang nghĩ thì nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên.

Nàng không dám tin nhìn phía ngoài cửa sổ, trong lòng kinh hãi.

Tiếng gõ này thật sự quá quen tai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Tư hội khuê phòng

Editor: Tường An

A La nhớ tới chuyện ban ngày nàng oan uổng Tiêu Kính Viễn, lại nhớ lúc hắn khen nàng xinh đẹp hơn Kha Dung không biết bao nhiêu lần, trong lòng ngọt ngào như mật, lại nghĩ bộ dáng hắn lúc bị nàng mắng oan cũng không giận, bao dung che chở nàng đủ điều, nhất thời trái tim đập loạn, toàn thân như chìm trong hủ mật, nhắm nháp thế nào cũng không đủ.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gõ ngoài cửa sổ truyền đến, thanh âm ròi rạc mà cẩn thận, không nghe kỹ thì căn bản không phát hiện ra. Nhưng A La vừa nghe liền biết, đây chính là tiếng gõ mỗi khi Tiêu Kính Viễn tới tìm nàng.

Trong lòng rối bời, suy đoán hắn đến tìm mình làm cái gì, mình có nên mở cửa sổ hay không? Nếu mở, sợ là hắn lại nhảy vào, nếu hắn nhảy vào, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì... Nàng là nữ tử chưa lập gia đình, bị nam nhân ban đêm xông vào khuê phòng, truyền đi chỉ sợ thanh danh mất hết...

Nghĩ ngợi lung tung một lát, cảm thấy mình thật sự không nên mở cửa sổ cùng hắn tư hội, nhưng tay lại nhanh hơn não, lúc này đã đặt lên song cửa sổ rồi.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn nhìn thấy những đầu ngón tay nhỏ nhắn, tinh xảo hơi run run đẩy cửa sổ ra.

Hôm nay hắn cũng không cố kỵ gì nữa, vươn tay ra, cầm lấy ngón tay trắng mịn kia.

Ngón tay nữ hài nhi non mịn, mềm mại, đầu ngón tay phỉm lạnh, run khẽ, nằm trọn trong lòng bàn tay hắn.

A La cắn môi muốn rút tay về, nhưng căn bản không thể.

Khí lực của hắn quá lớn, muốn rút cũng không rút được.

Tiêu Kính Viễn nhìn xung quanh một lượt, thấp giọng nói: "Ta đi vào, tránh bị người khác nhìn thấy."

Thanh âm hắn khàn khàn nói ra lời khiến A La ngượng ngùng, khẽ cắn môi, nghiêng người để hắn vào.

Tiêu Kính Viễn vừa nhảy vào phòng liền ngửi được một mùi hương thoang thoảng, hắn xoay người đóng cửa sổ cẩn thận, lúc này mới cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang ngượng ngùng.

"Trong phòng ngươi có một cỗ hương khí, đây là mùi hương gì vậy?" Lần trước hắn đến cũng có ngửi thấy, cảm giác rất dễ chịu, chẳng qua lúc ấy chưa kịp hỏi mà thôi.

Kỳ thật, bình thường hắn cũng không để ý trên người nữ nhân có mùi hương gì, duy chỉ có mùi hương trong phòng A La khiến hắn có cảm giác quen thuộc, dường như đã từng ngửi được ở nơi nào rồi.

"Nào có mùi hương gì chứ!" A La thật ra không thích mấy loại hương hoa hương phấn, khi còn nhỏ theo lão tổ tông, bà thích bỏ thêm chút Bạch Diệp trong lư hương, nàng cũng ngửi theo, sau này ra riêng, lão tổ tông mất, nàng cũng không dùng mấy loại hương đó nữa.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng yêu kiều bĩu môi, thần thái ngây thơ chọc người triu mến, không khỏi cười khẽ, thấp giọng nói: "Không có thì không có đi, bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một chuyện."

"Thất thúc, chuyện gì a?" trong lòng A La mơ hồ đoán được, đại khái là hắn muốn tính món nợ lúc ban ngày, nhưng nàng sao có thể tự chui đầu vào lưới nha, liền ra vẻ ngây thơ mờ mịt nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn nghe thanh âm nàng hết sức nhỏ nhẹ, dịu ngoan, phảng phất như ném mật đường, liếm một ngụm cũng có thể ngọt từ đầu lưỡi ngọt đến tận trong lòng. Chẳng qua, tuy lúc này không muốn khó xử nàng nhưng vẫn cố ý nói: "Ngươi còn giả ngu? Ban ngày là ai hùng hổ chất vấn ta, nói ta là tên lừa đảo khôn kiếp?"

Mặt A La đỏ lên, hai tròng mắt xoay tròn, cúi đầu không dám nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng như vậy, ý cười trên mặt càng đậm, lại cố ý đùa dai: "Còn nói ta khi dễ ngươi nhỏ tuổi, dụ dỗ ngươi, trêu đùa ngươi, còn nói ta bội tình bạc nghĩa? Nói ta có mỗi cái áo choàng lông điều mà xem như bảo bối, cầm đi khắp nơi tặng người?"

Lúc này A La chỉ hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào, ngu quá, tại sao nàng lại ngu xuẩn như vậy?

Đảo mắt nửa ngày, A La cuối cùng vẫn nhìn không được giả mồm át lễ phái: "Ta cũng là vì nhìn thấy người khác mặc... người khác mặc... giống như đực, tất nhiên sẽ hiểu lầm..."

Càng nói càng tự biết mình đuối lý, thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lí nhí trong miệng nói không nên lời.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng xấu hổ, lại càng muốn trêu nàng, cố ý nói tiếp: "Tạm thời không đề cập đến áo choàng lông điều tơ vàng, chỉ nói ngươi mắng ta bội tình bạc nghĩa? Ngươi tốt xấu gì cũng phải nói rõ ràng cho ta."

"Bội tình bạc nghĩa..." A La theo bản năng lặp lại, nghĩ tới thật sự là suýt nữa cắn đầu lưỡi.

Bội tình bạc nghĩa a...

Ánh mắt nam nhân nóng rực, nhìn nàng chăm chăm khiến nàng xấu hổ đến mức không biết nhìn đi đâu cho phải.

"Ân?" thanh âm trầm khàn vang lên trong khuê phòng đầy hương khí, giọng điệu không nhanh không chậm, cũng không có ý tứ bỏ qua cho nàng: "Nói cho ta biết, cái gì gọi là bội tình bạc nghĩa? Ta bội tình lúc nào?"

"Này này này... hình như là không có..." A La thật muốn khóc, nàng sao có thể dưới con giận dữ nói ra những lời này chứ?

Nhưng nam nhân kia căn bản không nghe nàng giải thích, ngược lại tiến lên phía trước một bước.

Hai người vốn cách nhau không xa, bây giờ Tiêu Kính Viễn lại tiến lên một bước, cơ hồ kề sát nhau.

Khí tức nam tính cường hân ập vào mặt, sự mẫn cảm và trực giác nữ nhi của A La khiến thân thể nàng khẽ run, hai chân như nhũn ra, bất giác muốn lui về sau trốn tránh.

Nào ngờ trong lúc hoảng hốt, phía sau lưng là cái tủ đồ, nàng vừa lui liền đụng trúng, đau muốn nhe răng trợn mắt.

Trước mặt Tiêu Kính Viễn, nàng không tiện kêu đau, chỉ có thể mím môi chịu đựng, nhưng càng nhịn càng đau, cuối cùng phát ra tiếng rên nhỏ.

Trong bóng đêm mông lung, hương khí triền miên như có như không, tiểu cô nương thoáng nhăn mày, rên khẽ một tiếng, phảng phất như hải âu lướt qua mặt hồ để lại tầng tầng gợn sóng, phảng phất mẫn cảm len ra khỏi khe đá lộ ra lá non, lại phảng phất như nước lũ vỡ đê, Tiêu Kính Viễn hô hấp nặng nề nhìn chăm chăm tiểu cô nương trước mắt, cuối cùng đột nhiên vươn tay ra.

Cánh tay mạnh mẽ hữu lực vươn ra, tiểu cô nương thơm mềm lập tức bị ôm chặt.

"Đừng..." nàng theo bản năng khẽ hô lên, nhưng lời còn chưa nói ra thì đã bị khí tức nam tính áp đảo, ngay sau đó, môi như bị cái gì chặn lại.

Môi lưỡi mang theo nhiệt độ nóng bỏng không hề có kị tách môi nàng ra, gấn bó giao triền, hô hấp hòa quyện vào nhau, nàng cả kinh trợn tròn mắt nhìn hấn gần trong gang tấc.

Khuôn mặt nam tính góc cạnh vì cách quá gần mà trở nên xa lạ, đôi mắt tràn đầy lửa nóng nhìn nàng chăm chăm, phảng phất như muốn nhìn thấu đáy lòng nàng.

A La hàm hồ muốn nói chuyện mà không nói nên lời, muốn đẩy hấn ra lại không đủ sức.

Hấn như một con sóng to ập đến khiến nàng ngay cả hô hấp cũng trở nên gian nan, cuối cùng chỉ có thể xụi lơ trong lòng hấn, hai tay bám lấy bờ vai rắn chắc của hấn, mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Trong bóng đêm, chỉ có tiếng hít thở của đôi nam nữ giao triền.

Không biết qua bao lâu, hấn rút cuộc buông nàng ra.

Hai chân nàng mềm nhũn, nửa tựa vào lồng ngực hấn, mặt chôn trong ngực hấn, nhất thời không dám ngẩng đầu lên.

"A La..." trải qua một phen thân mật, thanh âm nam nhân khàn khàn quả thật không giống hấn.

"Ân..." nàng mềm giọng đáp, vẫn ngượng ngùng không chịu ngẩng đầu.

"Người nói ta bội tình bạc nghĩa, người có biết thế nào gọi là bội bạc không?" thanh âm hấn tựa như một chén rượu ngon, cay nồng, dụ hoặc.

"Không biết!" nàng nhỏ giọng, dứt khoát trả lời như vậy.

Kỳ thật, trong lòng nàng biết, sao có thể không biết chứ, chẳng qua, nàng muốn đánh cược một lần, cho dù hấn khi dễ mình cũng chưa chắc thật sự làm đến bước cuối cùng, trong sạch của nữ tử, dù sao hấn vẫn phải có kị.

Chung quy... quan hệ giữa hai người, cách cái bước cuối cùng kia, thật sự còn rất xa.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng cố ý xoay mặt đi, gương mặt nhỏ nhắn còn mang theo vẻ ngượng ngùng làm nũng, nhin không được nâng tay, nhẹ nhàng mon tròn gò má phỉm hồng của nàng, cảm giác mềm mịn khiến hấn sờ thêm vài lần, lại thấy cái miệng nhỏ nhắn tròn bóng, hồng nhuận, liền dùng ngón cái nhẹ nhàng chà xát.

A La bất ngờ bị hấn chạm vào như vậy, chỉ cảm thấy một luồng tê dại từ môi lan ra toàn thân, nàng có chút tức giận, liền nhe răng cắn ngón tay hấn. Vốn cho rằng hấn sẽ tránh đi, ai ngờ hấn căn bản không tránh, cứ như vậy bị nàng cắn trúng.

Nàng không dám tin, đôi mắt long lanh kinh ngạc ngửa đầu nhìn Tiêu Kính Viễn, lại thấy con người hấn thâm thúy khóa chặt gương mặt nàng, không hề có ý rút tay về.

A La tiến không được, thôi cũng không xong, hai hàm răng trắng đang cắn ngón tay hấn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiêu Kính Viễn dùng một tay còn lại ôm eo nàng, hơi cúi đầu, ghé sát vào tai nàng, ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của nàng, cắn nhẹ.

Thân thể A La run lên, vội vàng nhả ngón tay hấn ra, vừa trốn tránh vừa nhỏ giọng xin tha.

"Về sau còn dám oan uổng ta không?" Tiêu Kính Viễn dụ dỗ.

"Không..." A La thở hồng hộc, nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

"Thật là cô nương ngốc!" Tiêu Kính Viễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Chưa nói cái áo choàng đó căn bản không đáng gì, cho dù có quý giá đi nữa, nếu ta đã cố ý muốn tặng người, chẳng lẽ còn đưa cho người khác sao?"

Trong lòng hấn, A La tất nhiên không giống những người khác.

Huống chi, hấn là loại người muốn lấy lòng nữ hài nhi liền tặng y phục cho người ta sao?

"Không phải, không phải..." chuyện này thật sự là nàng sai, đến bây giờ nàng còn có thể thế nào, chỉ có thể luôn miệng cầu xin tha thứ.

"Tiểu ngu ngốc." Tiêu Kính Viễn khẽ cắn vành tai trắng nõn kia, nhin không được lại mắng một câu.

Rõ ràng là nàng bị mắng, nhưng trong thanh âm kia lộ ra không biết bao nhiêu che chở sủng ái, lần đầu tiên A La cảm thấy bị gọi là tiểu ngu ngốc cũng có thể êm tai như thế.

"Ta mới không ngu ngốc đâu!" A La muốn nhỏ giọng biện giải, ai mà ngờ Phùng cô nương kia lại có thể tự làm một cái giống y đúc vậy chứ!

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhớ lại một chuyện, nhin không được hỏi: "Trước không nói cái này, ta hỏi người một chuyện."

"Àn?" Tiêu Kính Viễn ôm chặt nàng trong ngực, tạm thời buông tha vành tai của nàng.

"Ngọc bội người đưa ta, vì sao có khắc tên của ta?"

"Tên của người?"

"Đúng vậy, ta thấy trên đó khắc tên ta." nàng nghi hoặc nói: "Nhìn dấu khắc có vẻ đã nhiều năm rồi, không phải gần đây mới khắc."

Nàng không tin, từ bảy năm trước hấn đã khắc tên một tiểu cô nương bảy tuổi lên ngọc bội tùy thân của mình đâu!

Tiêu Kính Viễn im lặng một lát, không trả lời.

"Làm sao? Người nói chuyện a!" nàng bắt lấy cánh tay hấn, khẽ lay.

Tiêu Kính Viễn trầm ngâm một hồi, cười nói: "Ta có thể nói cho người biết vì sao, nhưng không phải hiện tại."

"Vậy thì lúc nào?"

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn đôi mắt trong trẻo tràn đầy tò mò của tiểu cô nương, yêu thương sờ sờ mặt nàng, ôn nhu nói: "Chờ người gả làm vợ ta, đêm động phòng hoa chúc, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đợi đến đêm động phòng hoa chúc

Editor: Tường An

Hấn nói, đợi đến đêm động phòng hoa chúc, hấn sẽ tự nói với nàng.

A La nằm trên giường suy nghĩ lời này, lại nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc, ngây ngốc cắn môi nghĩ tới tương lai. Không biết qua bao lâu, nàng mới đột nhiên nhớ lại ước định của mình và Tiêu Kính Viễn.

Nàng cũng không muốn gả vào Tiêu gia a, nếu thật sự gả qua thì ít ra cũng phải điều tra ra trong Tiêu gia ai là người đã hại mình, tránh cho đời này lại rơi vào kết cục đời trước.

Nếu như Tiêu Kính Viễn không tra ra... vậy nàng và hắn tất nhiên không có duyên phận phu thê.

Nghĩ đến đây, chẳng biết tại sao trong ngực ả ả đau, cảm giác như bị thiếu mất thứ gì đó.

Ý nghĩ ấy cứ lặp đi lặp lại mãi nửa ngày, A La rút cuộc thở dài: "Lần sau hắn mà dám can rờ như thế, nhất định không thể cho phép, mình cũng không thể hoàn toàn tin tưởng hắn, tốt nhất vẫn nên tính toán cho bản thân thì hơn."

Mấy ngày nay Ninh thị bận tâm lo hôn sự của hai tỷ muội Diệp Thanh Dung, Diệp Thanh Liên, thành ra ít quan tâm nữ nhi mình hơn bình thường, cho nên cũng không biết nữ nhi đang có tâm sự.

May mà hôn sự hai tỷ muội Diệp Thanh Dung cuối cùng cũng lần lượt định ra.

Vị hôn phu của Diệp Thanh Dung chính là thứ tử hầu phủ lúc trước nhìn trúng, tất nhiên là hết sức hài lòng, còn Diệp Thanh Liên là cháu trai nhà Lễ bộ Viên ngoại Thị lang Tôn Tĩnh Vũ, vị thiếu gia kia từ nhỏ sống ở nông thôn, sau khi cha mẹ qua đời liền đến nương tựa bá phụ Tôn Tĩnh Vũ.

Ninh thị đã cố ý xem mặt vị thiếu gia kia trước, thấy hắn tướng mạo tuấn tú lịch sự, đọc đủ thứ thi thư, Tôn viên ngoại thị lang cũng đặt nhiều kỳ vọng vào đứa cháu trai này, chỉ chờ đến đầu xuân năm sau sẽ thi khoa cử rồi tiến vào sĩ đồ.

Ninh thị nghĩ, vị Tôn thiếu gia này cha mẹ đều mất, việc này vừa tốt lại vừa không tốt, tốt là về sau Diệp Thanh Liên gả qua sẽ thuận tiện làm đương gia chủ mẫu, còn không tốt là chung quy không có cha mẹ giúp đỡ. Có điều, chỗ không tốt này có bá phụ bên kia bù lại, cũng coi như một mối hôn sự tốt.

Trước khi định ra hôn sự này, Ninh thị tất nhiên đã hỏi ý tứ Diệp Thanh Liên rồi, Diệp Thanh Liên chỉ cúi đầu, nói một câu "Vay do thăm thăm làm chủ", Ninh thị thấy nàng không có ý kiến gì, lại thương nghị với Diệp Trường Huân lần nữa, việc này xem như đã định, chỉ còn chờ ngày lành thành hôn, từ nay về sau bà coi như bớt được một cọc tâm sự.

A La biết mẫu thân định ra hai mối hôn sự này, nàng lên hỏi thử ý tứ Diệp Thanh Dung, biết Diệp Thanh Dung cũng vừa lòng, lại hỏi thăm ý tứ Diệp Thanh Liên.

"Tĩnh tình nàng thật sự là ngày càng cổ quái, ta cũng không nhìn ra rốt cuộc nàng nghĩ thế nào, không thấy phản đối thì chắc là nguyện ý!" Diệp Thanh Dung hiện tại đối với tỷ tỷ mình cũng có nhiều bất mãn, cảm thấy nàng tính tình cổ quái, mỗi lần mở miệng là giọng điệu âm dương quái khí.

A La nghe vậy, ít nhiều cũng hiểu, vị tỷ tỷ tâm cao khí ngạo kia hẳn là rất không thoải mái.

Nhưng ngẫm lại, mẫu thân mình vì hôn sự của nàng ta mà tận tâm tận lực rồi, dù nàng ta không hài lòng thì thế nào? Với hoàn cảnh hiện tại, có thể có một nam tử xuất thân trong sạch, có chí tiến thủ chịu cưới nàng ta là may rồi.

Về phần Diệp Thanh Dung, vị thứ tử hầu môn kia chính là có thể gặp mà không thể cầu.

A La cũng không thêm để ý tâm tư Diệp Thanh Liên nữa, chỉ ngóng trông nàng ta mau chóng gả đi, tránh cho lại xảy ra chuyện gì.

Xuân đi hè tới, liễu non tươi tốt dần chuyển thành màu xanh đậm, thời tiết ngày càng nóng hơn. Hôn sự của Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên đều đã định, ngày thành hôn vào tháng 6 và tháng 7, chờ đến thời điểm thì lần lượt xuất giá.

Trong lòng Ninh thị biết rõ, việc đưa gả hai vị chất nữ nhất định phải cực kỳ cẩn thận, không thể có chút sơ suất nào cho nên bà tốn không ít tiền bạc và tâm tư chuẩn bị đồ cưới cho các nàng.

Hôm nay là tiết Đoan Ngọ, Ninh thị đã lệnh cho hạ nhân sớm chuẩn bị xong túi ngũ sắc và sợi tơ đỏ màu từ mấy ngày trước, lại chuẩn bị tốt xe ngựa, kêu Diệp Thanh Xuyên và Diệp Thanh Việt cùng nhau đưa A La và tỷ muội Diệp Thanh Dung ra ngoài chơi.

"Chờ qua tháng 5 sẽ phải xuất giá rồi, đến lúc đó trên có cha mẹ chồng, dưới có chị em dâu, em chồng, tất nhiên sẽ không được tự do thoải mái như bây giờ, hai người các ngươi ra ngoài vui vẻ chơi đùa một phen."

Diệp Thanh Dung nghe lời này, trong lòng có chút cảm động. Mặc dù vì chuyện năm đó, nàng ít nhiều cũng có oán hận Ninh thị, nhưng thời gian qua Ninh thị thật tâm đối tốt với tỷ muội các nàng, không nói đâu xa, chỉ nói hôn sự và đồ cưới thật sự đã tận tâm tận lực, chuẩn bị rất chu đáo, không hề bạc đãi.

Chỉ là chất nữ gia cảnh sa cơ thất thế, có thể được thăm thăm đối đãi như vậy, nàng đã đủ hài lòng.

Ngược lại, về mặt Diệp Thanh Liên nhân nhạ, chẳng nói chẳng rằng.

A La ngoài mặt thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng rõ như gương, người như đại đường tỷ, sau này ít lui tới là được, còn Diệp Thanh Dung tốt xấu gì còn biết cảm ơn, về sau có thể kết giao.

Trong lòng A La nghĩ như thế nhưng biểu hiện vẫn tự nhiên như cũ, chuẩn bị cùng các nàng ra ngoài xem hội đua thuyền rồng.

Hôm nay hai bên đường đều treo cờ ngũ sắc, ngã tư đường đông đúc, các sạp hàng xem tướng đoán mệnh chào khách không ngừng, nhìn khiến người ta

hoa cả mắt.

Diệp Thanh Việt tâm tính trẻ con, vừa ra khỏi nhà liền hai mắt tỏa sáng, hết nhìn đông tới nhìn tây, nào có tâm tư ngồi kiệu chậm rì rì cùng tỷ tỷ.

A La thấy vậy, không khỏi vươn tay nhéo lỗ tai Diệp Thanh Việt: "Nói cái gì mà muốn cùng tỷ tỷ ra ngoài, rõ ràng là bản thân muốn đi chơi thôi!"

Diệp Thanh Việt không sợ bị nhéo lỗ tai, cọt nhả nói: "Chúng ta đều là tỷ đệ một nhà, làm gì phân rõ như vậy, người chơi hay ta chơi không phải đều là chơi sao."

Lời này chọc cho Diệp Thanh Huyền cười rộ lên: "Thanh Việt thật là nghịch ngợm, lại còn lăm trò."

Một đường trò chuyện, đoàn người đã đến bờ sông ngoại thành, ánh nắng tươi sáng chiếu xuống mặt nước gợn sóng nhộn nhạo, du thuyền, thuyền hoa, thuyền rồng, một đám người ngược xuôi nhộn nhạo, vô cùng náo nhiệt.

Diệp Thanh Việt nhảy xuống xe ngựa, đúng lúc gặp thứ tử nhà Phùng tướng quân, tuổi hai người xấp xỉ nhau, ngày xưa cũng thường qua lại, hai tiểu tử vừa gặp liền vui đùa ầm ĩ, người đánh ta đá.

A La thấy vậy cũng không câu thúc hấn, chỉ lệnh cho hạ nhân đi theo, tùy hấn chơi đùa.

Bởi vì Diệp Thanh Huyền ánh mắt không tiện, ba tỷ muội liền cùng hấn đi đến một lương đình bên bờ sông, bày hạt dưa và hoa quả ra, huynh muội ngồi vây quanh vừa tùy ý nói chuyện phiếm, vừa ngắm phong cảnh.

Bốn người đang nói chuyện thì thấy cách đó không xa một đoàn người đi đến, đội đến gần hơn một chút liền nhận ra là mấy huynh đệ Ngu gia.

Ngu Thiên Quân tất nhiên cũng ở trong số đó, từ rất xa đã nhìn thấy A La, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng chăm chăm. Diệp Thanh Huyền không nhìn thấy nên không biết, chỉ nghĩ hoặc sao A La đang nói cười bỗng nhiên im lặng.

Bên cạnh, Diệp Thanh Huyền che miệng cười nói: "Ca ca, là các vị công tử nhà Ngu tướng quân tới."

Diệp Thanh Huyền nghe vậy liền "nga" một tiếng.

Hấn tất nhiên biết Ngu gia từng có ý muốn kết thân với nhà mình, chỉ vì sau này trong nhà xảy ra biến cố, chuyện kết thân cũng phai nhạt. Về sau phong ba qua đi, chắc là Ngu gia cũng không có mặt mũi nhắc lại, không có tin tức gì nữa.

Lúc này nghe nói mấy vị công tử Ngu gia đến đây, hấn cũng không có biểu lộ gì.

Còn A La, nhớ tới Ngu Thiên Quân, người nàng từng nghĩ sẽ là một vị hôn phu tốt, bây giờ gặp lại giống như đã cách mấy đời. Thật ra, lúc trước nhà nàng gặp chuyện không may, người ta không đến nàng cũng có thể lý giải.

Chung quy chuyện lần đó liên lụy khá lớn, Ngu Thiên Quân chỉ là con thứ ba trong nhà, lại là thiếu niên trẻ tuổi, tất nhiên không thể làm chủ được.

Thế nhưng... đạo lý là hiểu, tâm lại không thể nào trở lại như trước.

Huống chi, nàng đã hứa hẹn với Tiêu Kính Viễn.

Đối với ánh mắt nóng bỏng của Ngu Thiên Quân, A La quyết định dời mắt, căn bản không nhìn hấn.

Ngu Thiên Quân tuy tính tình ngay thẳng nhưng cũng không ngốc, thấy giai nhân căn bản không muốn nhìn mình, trong lòng lộp bộp, ít nhiều cũng hiểu nguyên do, không khỏi có chút thất lạc.

Lúc này huynh đệ Ngu gia đã đến gần, Diệp Thanh Huyền đứng lên chào hỏi xã giao, khen ngợi lẫn nhau một phen, sau đó cùng khiêm nhường ngồi xuống.

Mấy tỷ muội Diệp gia thấy vậy liền đề nghị qua bờ sông xem thuyền rồng, nhượng lương đình lại cho vài vị nam tử nói chuyện.

Lời này gài đúng chỗ ngứa của A La, nàng lập tức đứng dậy theo hai vị đường tỷ đi xem thuyền rồng, nào ngờ đến nơi vừa quay đầu lại liền thấy Ngu Thiên Quân đã theo tới.

Nàng xoay mặt đi, không tình nguyện hỏi: "Ngu công tử... sao lại qua bên này?"

Ngu Thiên Quân thấy thái độ nàng không thích, toàn thân như ngâm trong băng, lạnh thật lạnh, trong lòng không biết là tư vị gì, cứ như vậy sững sờ nửa ngày, cuối cùng lẩm bẩm: "Tam cô nương giận ta sao?"

A La nghe vậy thì than khê.

Nàng vẫn nên nói rõ ràng với hấn đi, Ngu Thiên Quân là người tốt, tình tình thành thật, nàng cũng không thể chậm trễ nhân duyên người ta.

"Ngu công tử hà có gì nói lời ấy, ta và người không có liên quan gì, lý nào lại giận người chứ?"

Một câu này đã phui sạch tất cả tình nghĩa khi xưa, bao nhiêu lần mất đi mây lại của hai người.

Ngưu Thiên Quân vừa nghe liền nóng nảy, càng cảm thấy nhất định A La đang giận mình, vội vã giải thích: "Tam cô nương, lúc nhà người gặp chuyện không may, ta cũng cầu xin cha ta, thu xếp hỏi thăm tin tức, ta từng đến nhà muốn thăm người nhưng bên ngoài quá nhiều thủ vệ nên không thể vào cửa mà thôi! Ta còn dùng bạc mua chuộc người, truyền tin tức cho người, người đều không thu được tin tức sao?"

A La nhú mày, nàng không biết Ngưu Thiên Quân đã vì mình làm những việc đó.

Nhưng cho dù biết, hiện tại đã muộn.

Nàng đã sớm hứa hẹn tương lai cho Tiêu Kính Viễn, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, hoàn toàn không có khả năng liên lụy gì với Ngưu Thiên Quân nữa.

"Ngưu công tử, những việc người đã làm ta tất nhiên rất cảm kích, trở về sẽ bẩm báo với phụ thân, để hắn đến cửa cảm tạ, có điều, những lời này hẳn là nên nói với cha mẹ ta mới phải."

Ngưu Thiên Quân nghe nàng nói từng câu từng chữ đều xa lạ cực kỳ, tựa như nàng và hắn hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Tiểu cô nương ngày xưa tươi cười thẹn thùng với hắn, đâu mất rồi?

Hay là tất cả những thứ đó đều là giấc mộng của hắn?

"Ngưu công tử, nếu không còn chuyện gì nữa, tiểu nữ xin phép cáo lui trước." A La cúi đầu nói.

Ngưu Thiên Quân trơ mắt nhìn nàng rời đi, làn váy đỏ lay động trong gió, mãi cho đến khi bóng dáng tinh tế biến mất trong đám người, hắn vẫn đứng sờ tại chỗ, không nói nên lời.

Hắn nghĩ, hẳn là nàng vẫn giận hắn không thể tương trợ khi nhà nàng gặp rủi ro đi?

- - - - -

Sau khi rời khỏi chỗ Ngưu Thiên Quân, A La thu lại biểu tình lạnh nhạt, thờ phào một hơi.

Có thể nói rõ ràng mọi chuyện thì không còn gì tốt hơn, nếu không nàng cứ cảm thấy giống như mình đang lừa gạt người ta vậy.

Đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại Ngưu Thiên Quân khó chịu một chút nhưng sẽ sớm hết hi vọng, tìm được nữ tử khác tốt hơn!

Đang mãi suy nghĩ thì cảm thấy ánh nắng chiếu lên mặt bị cái gì chặn lại, nàng hồi phục tinh thần thì phát hiện một người đứng trước mặt mình, thân hình người nọ cao lớn, cái bóng cơ hồ bao phủ toàn bộ thân thể nàng.

Trong lòng có suy đoán, thoáng thả lỏng đầu lên, quả nhiên một nam tử đang nhú mày đứng trước mặt nàng, khuôn mặt cương nghị tối sầm, thật giống như trượng phu bất kê thông dâm vậy!

"Ách... Thất thúc, thật trùng hợp a..." A La ngẩn người, vội vàng tươi cười chào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tiêu Kính Viễn ghen

Editor: Tường An

A La vừa thấy Tiêu Kính Viễn liền bị hù nhảy dựng, nhìn vẻ mặt ghen tuông của hắn thì đành nhu thuận cười cười. Nhưng Tiêu Kính Viễn vẫn nhú mày như cũ, ngó trái ngó phải không có ai chú ý chỗ này, hắn thấp giọng nói: "Theo ta lại đây."

Hắn nói rất nhỏ chứng tỏ có lời muốn nói với nàng, A La nhìn xung quanh một vòng như tên trộm, yên lặng theo sát hắn, rẽ vào một con đường hẹp quanh co, lại xuyên qua bụi lau sậy, đến một nơi vắng lặng.

Đứng ở đây chỉ nghe được tiếng chiêm trống, tiếng reo hò ầm ĩ nhưng căn bản nhìn không thấy một bóng người.

"Người..." nàng liếc hắn một cái, hơi bĩu môi, nhẹ giọng nói: "Nhìn cái bộ dạng này, người không biết còn tương ta thiếu người bao nhiêu bạc đấy!"

Tiêu Kính Viễn nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Người không thiếu ta bạc mà thiếu ta cái khác."

"Cái gì?"

Nàng nghi ngờ ngược mắt nhìn hắn, đôi mắt đen láy trong veo làm lồng ngực hắn hơi căng thẳng, chợt có xúc động muốn ôm nàng vào lòng.

Mấy ngày qua, cơ hồ là suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ, tìm hết toàn bộ trên dưới Tiêu gia, nghĩ hết tất cả các loại khả năng nhưng vẫn không tìm được người hay chỗ nào khả nghi.

Huống hồ tân đế vừa đăng cơ không lâu, trong triều không biết bao nhiêu việc, bận tới mặt tới mày cho nên ngay cả muốn gặp nàng một lần cũng không có thời gian.

Thật vất vả chờ đến hôm nay là Tết Đoan Ngọ, cũng là ngày hưu mộc của bách quan, hắn cố ý mặc một bộ trường bào màu sắc tươi sáng, dùng trăm cái tóc mới, đứng trước gương đồng ngắm nghía hồi lâu, thấy không có vẻ già mới vừa lòng, sau đó mời vài ba vị đồng liêu, lấy có thưởng trà ngắm cảnh rồi chạy sang bên này.

Trong đám người rộn ràng nhộn nhạo, vừa liếc mắt liền nhìn thấy bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp kia, trong lòng có chút ấm áp, lại thấy nàng cúi đầu nói chuyện với Ngưu Thiên Quân.

Cái khác nhìn không rõ nhưng ánh mắt Ngưu Thiên Quân nhìn nàng chăm chăm, hắn lại thấy rõ cực kỳ.

Trong lòng cảm thấy không vui liền tránh mấy vị đồng liêu, muốn qua đây gặp nàng, ai ngờ nàng nhìn thấy mình cũng không hề áy náy chút nào, ngược lại còn cười hi hi, làm hắn càng cảm thấy cảm tức thêm.

"Tiểu ngu ngốc, vừa rồi người nói chuyện với ai?"

"Ta... nói chuyện với Ngưu công tử." về mặt A La vô tội, nghĩ cũng thật là khéo, mình và Ngưu Thiên Quân nói chuyện vài lần đều bị hắn bắt gặp?

"Ừ." Tiêu Kính Viễn không nói gì nhiều, chỉ nhìn bộ dáng mờ mịt của nàng, không hề có ý tứ bỏ qua.

"Thì... chỉ tùy ý nói vài câu nha..." A La hàm hồ cho qua chuyện: "Gặp được, dĩ nhiên sẽ nói vài câu."

"Ta thấy các người nói mãi nửa ngày, không giống như tùy ý nói vài câu." Tiêu Kính Viễn cũng không dễ lừa gạt như vậy.

Lời nói dối bị vạch trần, A La lúng túng "khụ" một tiếng, đành ăn ngay nói thật: "Thật ra cũng không có chuyện gì, trước kia còn nghĩ hắn là lựa chọn tốt để làm vị hôn phu, có lẽ còn có thể cân nhắc chuyện thành thân, nhưng bây giờ đã không có ý nghĩ đó nữa, tất nhiên là phải nói rõ ràng với người ta, tránh cho làm chậm trễ người ta thì không tốt lắm."

Tiêu Kính Viễn nghe cái gì mà "lựa chọn tốt để làm vị hôn phu" liền không thích, chỉ hận không thể trực tiếp đẩy Ngưu Thiên Quân kia ra biên cương, cả đời không xuất hiện ở Yên Kinh mới tốt, sau đó lại nghe A La nói "bây giờ đã không có ý nghĩ đó nữa", trong lòng nhất thời thả lỏng.

Chỉ là, hắn vẫn hỏi tiếp: "Vì sao bây giờ không có ý nghĩ đó nữa?"

A La bị hắn hỏi như vậy, ngược lại nói không nên lời, tròn mắt xoay chuyển, khẽ cắn môi, vừa ngượng ngùng, bất đắc dĩ, vừa có chút bất mãn, thầm nghĩ là hắn cố ý hỏi mình đi.

Cô nương nhà ai, bị hắn lên vào khuê phòng, vừa ôm vừa hôn, chẳng lẽ còn muốn gả cho nam nhân khác à?

Nghĩ tới đây, mặt nàng ửng đỏ, nhẹn không được nhỏ giọng oán hận: "Người đã không biết thì cứ coi như không biết đi! Ta không nói với người!"

Đứt lời liền xoay người muốn đi.

Ai mà không có tính tình a, hắn mang cái vẻ mặt đồ phụ chạy tới chất vấn nàng, nàng còn không thêm phản ứng hắn đâu! Hừ!

Tiêu Kính Viễn đương nhiên không để nàng đi, tiến lên bắt lấy cổ tay nàng.

A La tất nhiên ngượng ngùng một chút, hừ hừ hai tiếng, cuối cùng mới chịu đứng lại.

"Người còn muốn nói cái gì? Muốn nói gì thì nói đi!" nàng không tình nguyện liếc hắn một cái.

"Người vừa rồi đã nói rõ ràng với Ngưu Thiên Quân, vậy người tính toán lúc nào sẽ nói rõ với vị Tam hoàng tử lúc nào cũng nhớ thương người kia?" Tiêu Kính Viễn nắm cổ tay nàng, trầm giọng hỏi.

A La nghe vậy, thầm nghĩ, hắn đúng là được một tác lại muốn tiến một thước, muốn chặn hết đường lui của nàng, đến lúc đó không còn những người khác, nàng chỉ có thể gả cho hắn chứ gì?

Tuy rằng chuyện đến nước này, nàng cũng biết mình đã không còn đường lui, nhưng tóm lại trong lòng vẫn không thoải mái, liền cố ý nói: "Hôm đó đã nói rõ, người điều tra xong chuyện, giải khúc mắc trong lòng ta, bây giờ chắc là không tra được, hết đường xoay sở, lại chạy tới ép hỏi ta cái này chứ gì! Về

phần Tam hoàng tử, ta ngay cả gặp cũng không gặp người ta, muốn ta nói thế nào? Chẳng lẽ còn phải chọn ngày chạy đến quý phủ người ta, cầu kiến, rồi nói "Tam hoàng tử a, ta không xem trọng người?"

Tiêu Kính Viễn nhìn cái miệng nhỏ hồng nhuận khép khép mở mở, nói liền một hơi, không khỏi im lặng, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Có đôi khi nói năng thông minh, nàng lại cứ ngây ngốc mơ hồ, có đôi khi nói năng ngốc, cái miệng nhỏ nhắn kia lại có thể nói đen thành trắng, nói một hồi đem người xoay chóng mặt, làm người hết cách, chỉ có thể đều nghe theo nàng.

"Tiểu nha đầu, người rõ ràng là làm khó ta, cái nơi âm u ẩm ướt trong mộng kia, nhất thời nửa khắc ta làm sao tra được? Còn có người đã hại người trong mộng, người nọ không xuất hiện, cũng chẳng có manh mối gì, có lẽ lúc này căn bản không tồn tại, ta làm sao có khả năng tra ra được."

Chuyện này hẳn đã nghĩ rồi, lần trước A La hỏi hẳn về Kha thần y, hẳn không biết, bởi vì khi đó Kha thần y kia còn chưa phải họ Kha.

Tương tự, nói không chừng cái nơi âm u ẩm ướt kia và người hại nàng, bây giờ căn bản còn chưa xuất hiện.

"Ta mặc kệ, nếu như không tra ra, những lời lúc trước nói liền hủy bỏ hết!" nàng mới không muốn nghe hẳn giảng đạo lý đâu, dù sao nếu không giải trừ tâm kết này, nàng không có khả năng gả vào Tiêu gia.

Gả qua làm chi, chờ chuyện đó lặp lại lần nữa sao? Nàng sẽ không quên, năm đó Tiêu Vĩnh Hân theo vị Thất thúc này đi viễn chinh, nếu đời này cũng giống đời trước, hẳn dù có ba đầu sáu tay cũng chưa chắc có thể cứu nàng!

Tiêu Kính Viễn bất đắc dĩ, trực tiếp kéo nàng vào lòng.

A La bất ngờ không kịp đề phòng, bị hắn ôm chặt trong ngực, đợi đến khi muốn chạy trốn thì không kịp rồi.

Nàng vươn nắm tay, nắm lấy một cái: "Buông ra buông ra, người sao có thể không phân rõ phải trái như thế!"

Tiêu Kính Viễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Vậy người nói cho ta biết, nếu ta thật sự không tra ra, có phải người liền vứt bỏ ta, sau đó lưu lại Tam hoàng tử làm đường lui, về sau gả cho hắn?"

"Thì tính sao?" nàng gan lớn bằng trời, từ trong ngực hắn ngẩng mặt lên, cái cằm nhỏ nâng thật cao, ngữ khí khiêu khích.

"Người... trong lòng người vậy mà vẫn nghĩ nam nhân khác!"

"Hừ, ta cũng không đáp ứng nhất định gả cho người, còn không cho ta giữ lại đường lui sao?"

Ai biết lời còn chưa dứt, Tiêu Kính Viễn đã cúi đầu xuống.

"Ngô...um...um..." miệng nàng đã không thể nói ra lời, chỉ còn lại tiếng nước nở.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Editor: Tường An

Bản thân A La cũng biết mình chọc ra tai họa rồi, biết Tiêu Kính Viễn là nam nhân hay ghen, cũng thấy rõ vẻ ghen tị trong mắt hắn nhưng vẫn cố tình trêu chọc hắn, chẳng những không nhanh chóng vạch rõ quan hệ giữa mình và Tam hoàng tử, ngược lại còn nói giữ Tam hoàng tử làm đường lui, này xem như trực tiếp chọc giận Tiêu Kính Viễn, hắn lập tức kéo nàng vào ngực, ôm ấp hôn hít một phen.

A La ban đầu còn cự tuyệt, sau biến thành ồm ồm, không bao lâu đã toàn thân mềm nhũn cơ hồ đứng không vững, nửa người dựa hẳn vào lòng Tiêu Kính Viễn, mặc cho hắn làm gì thì làm.

Con gió mùa hạ thổi qua bãi lau sậy, cánh lau khô lắc lư theo gió, phảng phất như vòng eo mềm mại thướt tha của thiếu nữ, hương sen và hương hoa cỏ đại mọc ven bờ sông thoang thoảng trong không khí.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, cái cằm cương nghị gác lên mái tóc đen mềm của nàng, chớp mũi vương vấn mùi hương ngọt ngào động lòng người, nhất thời có chút không phân rõ đâu là mùi hương cơ thể nàng, đâu là mùi hoa cỏ ngày hè.

Cách tầng tầng lớp lớp lau sậy trắng phau, bên kia là hội thuyền rồng hùng hực khí thế, chiêng trống vang trời, tiếng vỗ tay, tiếng cười đùa, cổ vũ không ngừng truyền đến.

Những âm thanh kia phảng phất như thật xa xôi, lại phảng phất như rất gần.

A La nhắm mắt lại, đắm chìm trong tư vị khó diễn tả bằng lời mà Tiêu Kính Viễn mang đến cho mình.

Có lẽ bởi vì đang ở bên ngoài, cũng có lẽ bởi vì tiếng chiêng trống rung trời bên kia chỉ ngăn cách với bên này một cánh đồng lau sậy, bầu không khí giữa đôi nam nữ vừa ngưng ngừng, lại mang theo tư vị cấm kỵ, điều này làm nàng ít nhiều có chút khó tự kiềm chế.

Tiêu Kính Viễn ôm nàng trong ngực, nhìn hai hàng lông mi ướt át như cánh bướm dính sương sớm, duy mỹ mà mê hoặc, hẳn càng say mê không tự thoát ra được, cúi đầu hôn lên gò má mềm mịn hồng nhuận của nàng.

"Hiện tại còn mạnh mẽ?" hắn thấp giọng hỏi.

Nửa nằm trong lòng hắn, nàng xuyên qua kẽ lá, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm bao la rộng lớn.

Hơi khép mi lại, nàng cảm thụ chất giọng khàn khàn ôn nhu của hắn.

Nàng biết, hành vi của nàng và hắn lúc này có chút hoang đường không chịu nổi.

Nàng đời trước chưa bao giờ biết, thì ra nam nhân nhìn lạnh lùng nghiêm khắc này còn có thể làm ra hành vi hoang đường như vậy, càng không biết, thì ra ngữ khí của hắn có thể dịu dàng đến thế, khàn khàn mang theo ôn nhu sùng nịnh, phảng phất như bầu trời bát ngát kia, có thể bao dung hết thảy sự tùy hứng của nàng.

Nàng mỉm cười khẽ, vẫn như cũ khép hờ mắt, không trả lời.

"Nói hay không?" hắn nhìn chằm chằm hàng mi ướt át kia, ánh nắng nhỏ vụn xuyên qua kẽ lá chiếu lên làn da trắng nõn mịn màng của nàng, phảng phất như có thể nhìn thấy cả lông tơ trên mặt tiểu cô nương, vì thế hắn hiếm khi nổi lên tâm trêu đùa, dùng chớp mắt cọ cọ lên mặt nàng, cố ý ép hỏi như vậy.

- - - - -

Mà bên kia đồng lau sậy, Tam hoàng tử bước đi có vẻ nôn nóng.

Hắn đã sớm biết tin hôm nay A La sẽ đến hội thuyền rồng, cho nên từ sáng sớm đã cố ý sửa soạn chỉnh tề đến đây, trông mong có thể gặp nàng. Vừa rồi đứng trên thuyền, từ xa xa nhìn thấy nàng, trong lòng vui vẻ, vội vàng sai người lái thuyền vào bờ, muốn lại bắt chuyện với nàng.

Nào ngờ, thuyền chưa cập bờ thì thấy nàng nói chuyện với một thiếu niên ngăm đen.

Hắn nheo mắt trông sang, nhất thời không biết đây là tiểu tử nhà nào?

Sau đó nghe người bên cạnh nhắc nhở mới biết thì ra là công tử nhà Ngưu tướng quân.

Hắn tất nhiên rất không thích, nhưng A La nói chuyện với người khác, hắn tựa hồ cũng không xen vào, ít nhất bây giờ là như vậy.

Hắn đành nhẫn nại một lát, đứng xa xa nhìn, rốt cuộc thấy A La và Ngưu Thiên Quân tách ra.

Vì thế, trong lòng hắn thờ phào một hơi, vội vàng xuống thuyền đi qua tìm A La, tốt xấu gì cũng phải giải thích rõ chuyện phụ thân A La lúc trước.

Không ngờ sau khi lên bờ, hắn tìm thế nào cũng không thấy A La đâu, sai người tìm ca ca Diệp Thanh Xuyên của A La cũng không thấy nàng ở đó. Trong lòng hắn bất giác cảm thấy không ổn, vừa sợ lộ ra sẽ tổn hại thanh danh A La, lại muốn nhanh chóng tìm được nàng, chỉ có thể sai hạ nhân tìm kiếm chung quanh.

Tìm một vòng vẫn không thấy người đâu, rốt cuộc không nhẫn được nữa, sai người gọi Ngưu Thiên Quân đến.

Bên kia, Ngưu Thiên Quân sau khi nghe những lời A La nói liền biết, mình đời này sợ là vô duyên với giai nhân, trong lòng vô cùng thất lạc, vẻ mặt âm trầm, ngẩng đầu đứng trên bờ sông nhìn thuyền rồng, trong đầu lại nghĩ đến đủ loại thân thái của A La cô nương đối với mình lúc trước. Hắn nghĩ, rõ ràng lúc trước nàng đối với mình không phải vô tình, sao có thể bỗng nhiên lãnh đạm như thế, hẳn là giận hắn không thể ra tay tương trợ khi Diệp gia gặp khó khăn đi.

Nghĩ như thế, tinh thần hắn suy sụp, cảm thấy mình thật vô dụng, về sau mình có công thành danh toại thì có thể thế nào, giai nhân rốt cuộc đã đi rồi, nhất thời cảm thấy sống không có ý nghĩa, chỉ hận không thể đâm đầu nhảy xuống sông mới tốt.

Đang khổ sở thì bị Tam hoàng tử gọi qua.

Hắn biết Tam hoàng tử có ý với A La, trong lòng càng khó chịu hơn, liền trừng mắt nhìn qua phía Tam hoàng tử.

Tuy Tam hoàng tử tính tình ôn hòa, đối xử với mọi người cũng khiêm tốn nhường nhịn, nhưng chuyện liên quan đến nữ tử mình thích cho nên sắc mặt lúc này cũng không tính là tốt, ánh mắt thanh lãnh mang theo chút ghen tị.

Bốn mắt nhìn nhau, một bên đỏ mặt oán hận, một bên nhìn như trấn định thật ra âm thầm ghen tị, nhất thời hai người cũng có chút ngoài ý muốn.

Tam hoàng tử nhíu mày, không rõ người này tại sao dùng vẻ mặt căm hận nhìn mình, có chút không vui, thầm nghĩ nhi tử Nguru gia quả nhiên là mắng phụ thô lỗ. Minh tốt xấu gì cũng là Hoàng tử huyết mạch hoàng gia, là bảo đệ của Thái tử, tên gốc này cũng dám nhìn mình như vậy? Trong lòng có chút bất đắc dĩ.

"Cô nương Diệp gia đâu?" hần tuy bất đắc dĩ tên gốc này nhưng vì lo lắng A La nên vẫn mở miệng hỏi.

"Người hỏi ta? Ta còn đang muốn hỏi người đấy!" người khác kiêng kỵ thân phận Hoàng tử nhưng trong lòng Nguru Thiên Quân bây giờ đâu còn nghĩ gì được, vừa mở miệng liền chống đối.

Tam hoàng tử càng bất đắc dĩ hơn, dù tính tình tốt cũng không khỏi nhíu mày.

"Vì sao hỏi ta?"

"Trong lòng người tự biết!"

Nguru Thiên Quân cảm thấy, A La cô nương thật đáng thương, nhất định sau khi Diệp gia trải qua đại nạn, hiểu rõ đạo lý cây cao bóng cả cho nên mới chọn vị Tam hoàng tử có quyền có thế này.

"Người..." Tam hoàng tử cạn lời, hần không biết mình tại sao gặp phải một tên lỗ mãng, thô bỉ như vậy?

"Vừa rồi ở trên thuyền, ta nhìn thấy A La cô nương đứng nói chuyện với người, nhưng lúc xuống thuyền, chỉ chớp mắt liền không thấy người đâu, cho nên mới lại đây hỏi người."

Tam hoàng tử hít thở sâu, nghĩ quan trọng nhất là tìm được A La cô nương, hần đường đường là Tam hoàng tử, không nên chấp nhặt với người thô lỗ.

"Người, người thật sự không gặp Tam cô nương?"

"Nếu ta nhìn thấy thì tới hỏi người làm gì?" đến tượng đất còn có tính tình, Tam hoàng tử tức giận hỏi lại.

Đến lúc này, Nguru Thiên Quân cũng nhận thấy chuyện này không bình thường, hần nâng tay sờ sờ trán: "Ta cũng không biết a, có lẽ Tam cô nương đã đi qua chỗ thiếu gia Diệp gia?"

Làm sao có thể!

Tam hoàng tử cảm thấy không ổn, cũng không thêm đề ý đến Nguru Thiên Quân nữa, vội vàng phái người đi tìm Diệp Trường Thanh, hạ nhân tác phong làm việc nhanh chóng, chỉ chốc lát đã trở về bẩm báo, chỗ Diệp Thanh Xuyên cũng không thấy Tam cô nương.

Tam hoàng tử lập tức biến sắc, mang người đi tìm kiếm khắp nơi.

Nguru Thiên Quân cũng ý thức được chuyện không thích hợp, đi sát theo phía sau Tam hoàng tử như kẻo mè xùmg, cùng đi tìm người.

Có điều, bọn hần biết rõ lẽ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liên quan đến khuê danh của A La tất nhiên không thể lộ ra, chỉ có thể lặng lẽ mà tìm

- - - - -

Bên này, A La đang dựa vào ngực Tiêu Kính Viễn, hai người câu có câu không nói chuyện, ngẫu nhiên chớp mũi đụng nhau, cọ cọ tới lui, phóng túng như tình, gió nhẹ lướt qua khơi gợi từng tầng cơn sóng.

"A La, chờ người cập kê, ta liền đến cửa cầu hôn, được không?" thanh âm Tiêu Kính Viễn trầm khàn như rượu ngon lâu năm, nhẹ nhàng vang lên bên tai A La.

A La nhắm mắt không nói.

Nàng sẽ không dễ dàng đáp ứng hần đâu, cửa Tiêu gia, dù nàng muốn vào cũng không phải là hiện tại.

"A La, người..." Tiêu Kính Viễn đang nói thì nghe A La khẽ "a" một tiếng.

"Làm sao vậy?" nhìn tiểu nhân nhi trong ngực, hần không rõ mình nói sai cái gì, sao nàng bỗng nhiên có vẻ mặt này? Tựa như trước mặt là con sâu lông mà tiểu cô nương sợ nhất.

Đôi mắt linh động của A La chớp chớp, bộ dáng như kẻ trộm: "Thất thúc, có người đang tìm ta, bọn họ muốn qua bên này."

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói, hơi giật mình, tập trung lắng nghe, quả nhiên có tiếng giày đạp lên cỏ đi về hướng bên này, thậm chí còn có tiếng sần sật của lau sậy.

Sắc mặt hần thay đổi, ôm A La trong ngực, rũ mắt nhìn nàng.

"Nhìn đi, người cũng biết sợ rồi đúng không?" A La thấy hấn biến sắc, đúng là không ngờ hấn cũng có thời điểm kinh hoàng, ngữ khí sung sướng khi người gặp họa: "Chúng ta còn không mau chạy đi, bị người ta nhìn thấy sẽ không tốt!"

Tiêu Kính Viễn nhướn mày, thấy nàng vốn dĩ đang kinh hách mà bây giờ lại nói như vậy thì bất đắc dĩ.

Hấn tất nhiên không sợ cái gì, chẳng qua là kinh ngạc mà thôi.

Hấn là người luyện võ, nhữ lực kinh người nhưng không phát hiện ra có người đến, thứ nhất là vì tâm trí đặt hết vào giai nhân trong lòng, thứ hai là vì tiếng chiêng trống hò reo bên ngoài rất hỗn tạp, thật sự không nghĩ đến nàng không có võ công thế nhưng có thể nghe được tiếng động này.

Nhớ tới lúc trước nàng nói mình có thể biết trước chuyện tương lai, lúc này hấn càng tin phục hơn, không khỏi vươn tay, nâng chiếc cảm tình xảo của nàng lên.

"Tiểu nhân nhi người, còn có khả năng nào khác mà ta không biết?"

A La xoay mặt đi, tránh khỏi tay hấn, lo lắng nói: "Bọn họ sắp đến rồi! Là Tam hoàng tử, còn có Nguru Thiên Quân? Không đúng không đúng, còn có ca ca ta a! Chúng ta chạy mau!"

Dứt lời, nàng giống như kẻ trộm, kéo ống tay áo hấn liền muốn chạy.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, có chút dở khóc dở cười, đúng lúc này tiếng bước chân đã đến gần hơn, Tiêu Kính Viễn ôm A La, thi triển khinh công, toàn thân nhẹ nhàng như yên, mũi chân đạp lên ngọn cỏ lau mềm mại, bay về phía cách đó không xa.

Vì thế, khi đám người Tam hoàng tử và Nguru Thiên Quân đến, nơi này làm gì có ai, chẳng qua chỉ có gió thổi cỏ lau xào xạc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Editor: Tường An

Tam hoàng tử cùng Diệp Thanh Xuyên dẫn người đi tìm A La cả buổi trời mà không thấy, sau đó gặp A La đang đi cùng vài vị cô nương Hầu phủ đứng trên bờ sông xem thuyền rồng, mọi người cuối cùng cũng yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Tam hoàng tử cùng Nguru Thiên Quân và Diệp Thanh Xuyên cũng đi qua xem thuyền rồng, Nguru Thiên Quân thì không nói gì, còn ánh mắt Tam hoàng tử cứ nhìn về phía A La, hiển nhiên có lời muốn nói, chỉ là A La căn bản không để ý tới, làm bộ không biết mà thôi.

Dần dần Tam hoàng tử cũng nhìn ra ý tứ A La, ánh mắt có vẻ thất lạc, A La cũng chỉ coi như không thấy.

Nguru Thiên Quân lúc đầu còn đỏ mắt lom lom nhìn A La, sau đó thấy vẻ mặt âm trầm của Tam hoàng tử, trong lòng hấn cũng có chút an ủi.

Nhìn người khác thất tình giống mình dù sao cũng dễ chịu hơn là một mình mình thất tình.

Tối về đến nhà, A La không khỏi nghĩ đến chuyện ban ngày, vừa thấp thòm vừa ngọt ngào. Đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, lát sau liền có nha hoàn vào bẩm báo, Diệp Thanh Xuyên tới.

Khi còn bé quan hệ giữa A La và ca ca cực kỳ tốt, sau này Diệp Thanh Xuyên đi thư viện học, thời gian hai huynh muội ở chung không nhiều, hiện giờ nghe nói ca ca đến, nàng tất nhiên vội vàng mời vào.

Diệp Thanh Xuyên vừa đi vào, trong phòng truyền đến mùi thuốc thoang thoang.

Hấn mò mẫm ngồi xuống, đôi mắt đen nhìn A La, hỏi: "A La, hôm nay chơi vui không?"

Biết rõ ánh mắt kia không nhìn thấy, nhưng A La bị hấn nhìn như vậy, cứ cảm thấy ca ca giống như nhìn thấu tâm sự của mình.

Nàng đành cố gượng cười, đáp: "Vui về."

Diệp Thanh Xuyên nhíu mày, cười khế.

Tướng mạo hấn tuần tú, đôi mắt đen như hai viên bảo thạch, hiện tại cười như vậy, thật sự giống như trong lòng đã sáng tỏ mọi chuyện.

A La mím môi, hơi mắt tự nhiên xoay mặt đi: "Ca ca, đã trễ thế này, sao bỗng dừng lại hỏi ta như vậy?"

Nàng biết ca ca nhất định có lời muốn nói.

"A La..." Diệp Thanh Xuyên trầm ngâm một lát, nói: "Người đã sắp cập kê rồi, cha mẹ hiện giờ đang bận rộn xem xét hôn sự cho người, nói vậy người cũng biết."

A La không ngờ ca ca nói thẳng như vậy, hôm nay mình và Tiêu Kính Viễn còn lén lút gặp gỡ, nếu không phải mắt ca ca không nhìn thấy, căn bản không có khả năng nhìn thấu chuyện này, nàng nhất định sẽ hoài nghi ca ca thật ra đã biết chuyện rồi.

Miền cường ôn định lại tinh thần, nàng chột dạ cúi đầu nói: "Ca ca, ta cũng không sót ruột chuyện hôn sự, ta còn chưa cập kê mà!"

Ánh mắt Diệp Thanh Xuyên mang ý cười, yên lặng "chăm chú" nhìn A La: "Cũng không phải bắt người kết thân ngay bây giờ, chỉ muốn tìm kiếm trước, nếu tìm được mối thích hợp thì không ngại đính hôn trước."

Ca ca nói vậy là có ý gì?

Cố gắng nhớ lại lúc mình và Tiêu Kính Viễn chạy trốn, chẳng lẽ ca ca đã phát hiện cái gì sao? Người bị mù thường nhớ lực sẽ rất tốt, hẳn nghe được động tĩnh gì?

Nhưng cho dù hẳn nghe được có người trốn trong bụi lau sậy, làm sao có thể biết người đó là mình?

Nghĩ nát óc vẫn không ra, A La đành phải giả ngu, đứng dậy dậm chân: "Ca ca nói gì vậy, dù muốn tìm cũng phải do phụ thân và mẫu thân làm chủ, chẳng lẽ còn muốn ta tự tìm hay sao?"

Lời này tất nhiên là trợn mắt nói dối, kỳ thật là nàng đã tự tìm rồi...

Diệp Thanh Xuyên im lặng một lát, cười nói: "A La gấp cái gì, chẳng qua hôm nay ta thấy Tam hoàng tử và Nguru công tử đối với người có vẻ rất ân cần, ta nghĩ..."

Hắn hơi ngừng một chút, lắc lắc đầu: "Mà thôi, là ta suy nghĩ nhiều."

A La nghe vậy, khẽ thờ phào một hơi, thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

"Ca, người suy nghĩ nhiều rồi, ta không thích Nguru công tử, tính tình cũng không hợp nhau. Về phần Tam hoàng tử, người ta là hoàng tử điện hạ, ta trèo cao không nổi a."

Diệp Thanh Xuyên gật đầu: "Nói cũng phải, phụ thân nói, không trông cậy người gả cao, chỉ mong người tìm được người tâm đầu ý hợp, Tam hoàng tử kia tuy tướng mạo tài tình đều cực tốt, nhưng dù sao cũng là nhà đế vương."

Nói vậy, A La đương nhiên gật đầu tỏ vẻ tán đồng, rồi lại sợ Diệp Thanh Xuyên nhắc lại việc này, lập tức tiên phát chế nhân, hỏi chuyện hôn sự của Diệp Thanh Xuyên.

Quả nhiên vừa nhắc đến chuyện này, Diệp Thanh Xuyên liền qua loa vài câu, lấy cớ sắc trời đã tối, cứ như vậy rời đi.

Tiền ca ca đi, A La nghĩ lại lời vừa rồi ca ca nói, lắc đầu cảm thán: "Ta cũng nghĩ quá nhiều rồi, ca ca làm sao có thể phát hiện chứ."

Có điều, nghĩ đến mắt của ca ca, nhìn không được lắm lắm: "Vẫn nên thúc giục Tiêu Kính Viễn thi hôn, xem vị thần y kia khi nào trở về, mau chóng chữa trị mắt cho ca ca mới tốt."

Trong lúc A La đang thì thào một mình, Diệp Thanh Xuyên đã về tới phòng mình.

Trong phòng không có đèn, đối với một người bị mù, căn bản không cần thắp đèn.

Chỉ có ánh trăng mờ ảo xuyên qua màn lụa mỏng chiếu vào phòng, làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thanh Xuyên, phản chiếu tia sáng trong con người đen láy.

Hắn nhú chặt hàng lông mày tương tự A La, hồi lâu sau, lấy ra một thứ từ trong tay áo.

Đó là một miếng ngọc bội, nhìn hình dáng màu sắc hẳn là của nam nhân, là ban ngày hắn nhặt được trong bụi lau sậy.

Cũng không phải vật quý hiếm gì, nhưng Diệp Thanh Xuyên nhìn chăm chăm miếng ngọc bội kia, rõ ràng cảm thấy có quen mắt.

Hắn nhớ lại, một hôm nào đó, có một nam nhân, từng đứng trước cửa sổ phòng muội muội nửa ngày trò chuyện với mình, sau đó cũng xoay người nhặt vật gì đó lên.

- - - - -

Qua Tết Đoan Ngọ, thời tiết ngày càng nóng hơn, lễ thành hôn của Diệp Thanh Dung và Diệp Thanh Liên cũng đến gần, Ninh thị chuẩn bị hồi lâu, rất

cuộc cũng thuận lợi gả hai vị chất nữ đi.

Ninh thị ít nhiều cũng biết trong lòng Diệp Thanh Dung sợ là có tồn oán hận, đều là tỷ muội một nhà, Diệp Thanh Dung xưa nay tâm cao khí ngạo, bây giờ hôn sự không bằng muội muội, làm sao có thể không oán.

Nhưng lúc này, bà cũng không để ý Diệp Thanh Dung nghĩ thế nào, chung quy một đứa cháu gái trong nhà gặp biến cố, bà có thể đưa gả thích đáng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Tốt xấu gì cũng bảo toàn thanh danh Diệp gia, không để các nàng lưu lạc đầu đường, đây là việc trưởng bối cùng tộc phải làm, lại chuẩn bị hôn sự chu đáo, có thể diện mà gả đi, bà cũng giữ được cái danh hiền lành.

Về phần mặt khác, cứ tùy các nàng đi thôi.

Gả hai tỷ muội kia đi, Ninh thị thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu dốc lòng suy nghĩ hôn sự nữ nhi mình.

Diệp Thanh Xuyên đã đến tuổi đón dâu, A La cũng sắp cập kê, đều nên chọn lựa đối tượng kỹ càng một phen, còn có đồ cưới của A La, phải chuẩn bị cẩn thận, đương nhiên phải dụng tâm hơn rất nhiều so với hai chất nữ.

A La đã từng ngầm tán gẫu với mẫu thân, tất nhiên là luôn miệng từ chối, chỉ nói mẫu thân định xong hôn sự cho ca ca rồi nói.

Đù loại lý do thoái thác, chỉ cần ca ca không cưới, nàng sẽ không gả.

Ninh thị không có cách nào, đành thở dài: "Thường ngày cung chiều người quá, thật sự chiều hư rồi."

A La thuyết phục mẫu thân xong, vui sướng trở về phòng, trong lòng lại nghĩ, hôm nào rảnh phải viết thư cho Tiêu Kính Viễn hỏi lại chuyện Kha thần y, theo lý mà nói, thời gian này hẳn là Kha thần y đã trở lại rồi, sao vẫn không thấy bóng dáng đâu?

Nào ngờ hai ngày sau, Tiêu Kính Viễn hồi âm, nói là sau khi Kha thần y từ hải ngoại trở về, vừa xuống thuyền liền không thấy bóng dáng, hẳn đang phải người đi tìm.

A La đọc xong thì kinh hãi nhú mày.

Cẩn thận tính ngày, vào thời điểm này đời trước, Kha thần y căn bản không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trực tiếp trở về Yến Kinh, nàng nhớ rõ hẳn còn đi trà lâu thường trà với Tiêu Kính Viễn đấy.

Làm sao đời này tự dưng lại xảy ra chuyện?

Vì sao lại thay đổi?

Là vì mình trọng sinh sao?

Nhưng mà mình trọng sinh, sao lại ảnh hưởng đến Kha thần y không có liên quan gì với mình chứ?

A La cau mày ngồi trước bàn suy tư, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện về ca ca, về Kha thần y nhưng không tìm được manh mối gì đáng nói.

Một hồi lâu sau, thật sự không thể nghĩ được điều gì, nàng chỉ có thể viết thư cho Tiêu Kính Viễn, nhờ hắn sớm ngày tìm được Kha thần y, không thể để Kha thần y lại đi ngao du gì nữa.

Ca ca đã đến tuổi kết hôn, vì thế phải mau chóng chữa khỏi tật mắt, nếu không sợ là sẽ không tìm được hôn sự tốt.

Nhưng khiến A La không ngờ chính là, mãi cho đến cuối mùa thu vẫn không tìm được Kha thần y.

Điều này làm nàng thất vọng rất nhiều, cũng khó tránh khỏi nôn nóng.

Nàng cho rằng mình trọng sinh, ý có Tiêu Kính Viễn làm núi dựa thì có thể thay đổi rất nhiều tiếc nuối đời trước, sửa lại những chuyện không như ý, nhưng mà, Tiêu Kính Viễn cũng chỉ là người bình thường, không phải cái gì cũng làm được.

Ngoài sáng trong tối, phảng phất như có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả?

Trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nghĩ tới quan hệ thân mật giữa mình và Tiêu Kính Viễn, nàng không khỏi càng trở nên thấp thỏm.

Nếu như đời này nàng có trợ lực lớn là Tiêu Kính Viễn mà vẫn như cũ không tìm được Kha thần y chữa trị mắt cho ca ca, vậy có phải còn rất nhiều chuyện khác cũng không có cách nào thay đổi hay không.

Tỷ như... nàng cuối cùng sẽ bị người khác mạo danh, sau đó chết thảm trong thủy lao Tiêu gia?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98

Editor: Tường An

A La không nghĩ đến, nàng chờ đợi thật lâu cũng không chờ được tin tức của Kha thần y, ngược lại, chờ được một người ngoài ý muốn - di ruột của nàng.

Năm đó Ninh gia sa sút, mấy tỷ muội trong nhà lần lượt gả đi. Ninh là con thứ ba, trên có một tỷ tỷ ruột thịt, sau này tỷ tỷ gả đến Phùng gia ở Giang Nam, sinh được một nữ nhi tên Khải Nguyệt.

Vị biểu tỷ Phùng Khải Nguyệt này, lúc nhỏ A La đã từng gặp, thậm chí còn từng vì chuyện mẫu thân về tranh cho nàng ấy mà khó chịu trong lòng.

Thật sự không ngờ, vị biểu tỷ này lại tới nữa.

Chẳng qua, lần này đến là muốn tìm nơi nương tựa.

Thì ra, được đi nhậm chức ở Tô Châu, bị nhiễm phong hàn, mà nơi đó là nơi xa xôi, trị liệu không tốt, cứ như vậy mà bệnh chết. Trước đó, Phùng Khải Nguyệt đã đính thân, bên nhà vị hôn phu cũng truyền đến tin tức người nọ chết bệnh. Chịu hai đả kích trầm trọng, đi không còn cách nào khác, cố nén bi thương mang theo nữ nhi trở lại Giang Nam, Phùng gia ở Giang Nam cũng đông người nhiều chi, không biết bao nhiêu chị em dâu, khó tránh khỏi tính toán chi li, thậm chí còn có lời ra tiếng vào ý nói hai mẹ con họ khác phu. Mà người di này bình thường cũng không thân thiết với mấy chị em dâu Phùng gia, giờ lại là quả phụ không có trụ cột làm chỗ dựa, tất nhiên càng thêm không thích, dần dần cân nhắc hồi lâu, bà dứt khoát mang nữ nhi đến Yên Kinh nương tựa muội muội.

Đương nhiên còn có lý do khác chính là, nữ nhi năm nay đã mười tám, lại góa chồng trước khi cưới, hiện tại đến Yên Kinh không ai biết chi tiết quá khứ đã qua, tốt xấu gì cũng có hi vọng tìm được mối hôn sự khác.

Ninh thị thấy tỷ tỷ mình đến nhờ nương tựa, vừa buồn vừa vui, buồn vì số mệnh tỷ tỷ lận đận, vui vì hai tỷ muội lại được ở cùng nhau. Về phần Phùng Khải Nguyệt, Ninh thị tất nhiên cực kỳ yêu thương, đích thân an bài phòng ở, lại chi tiền túi mời thợ may có tiếng ở Yên Kinh làm xiêm y cho nàng ấy.

A La thấy vậy, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại không thích. Nàng chưa bao giờ là người khoan hồng độ lượng, đời trước chính vì vị biểu tỷ này mà khước rước, trong lòng ngăn cách với mẫu thân, đời này mình và mẫu thân quan hệ hòa hợp, dần dần cũng quên đi những chuyện kia.

Trong lòng nàng vốn đang phiền muộn vì chuyện Kha thần y, giờ lại đụng phải vị biểu tỷ này đến nhà, rõ ràng là đoạt mất sự quan tâm của mẫu thân đối với mình, bởi vậy càng khó chịu hơn. Trong lòng nàng ẩn ẩn có một loại ảo giác, có rất nhiều chuyện tốt cuộc không thể thay đổi được? Điều này thật sự khiến nàng uể oải vô cùng!

Phùng di sức khỏe vốn không tốt, ngàn dặm xa xôi phong trần mệt mỏi tìm đến Yên Kinh, vừa gặp được muội muội liên kiệt sức mà ngã bệnh. Mời đại phu xem mạch, uống thuốc liên tục mấy ngày mà không thấy đỡ, Phùng Khải Nguyệt liền muốn đến Vạn Thọ tự cầu phúc cho Phùng di.

Phùng Khải Nguyệt từ xa tới là khách, lại không quen thuộc đường xá Yên Kinh, chung quy không thể để nàng ấy đi một mình, vì thế A La cũng phải đi cùng đến Vạn Thọ tự.

Trong lòng A La tất nhiên không tình nguyện, khổ nỗi không dám cãi lời sợ mẫu thân không vui, đành phải chuẩn bị tinh thần lên đường.

Vì có thêm hai vị khách đến nhà, không có thời gian rảnh, từ ngày hội thuyền rồng đến nay vẫn chưa gặp lại Tiêu Kính Viễn, A La liền lên truyền thư, nói cho hắn biết mình sắp đi Vạn Thọ tự.

Ý tứ rất rõ ràng, chỉ không nói thẳng ra mà thôi.

Hiện giờ đã vào cuối thu, tiết trời dần trở lạnh, trong núi cũng không có cảnh đẹp gì, hai bên đường chỉ có cây tàn lá úa mà thôi, nhìn chỉ thêm mất hứng. Biểu tỷ Phùng gia hiển nhiên cũng tâm sự nặng nề, tuy ngồi chung xe ngựa nhưng chỉ chống cằm nhìn ra ngoài, không để ý tới A La.

A La thu hồi ánh mắt nhìn cây cối xơ xác bên ngoài, đánh giá vị biểu tỷ này, chợt cảm thấy sùng mạt nàng ấy cực kỳ giống mình.

Nhất thời có chút cảm thán, nghĩ mẫu thân mình và mẫu thân nàng ấy là tỷ muội ruột thịt, dung mạo di truyền cho con gái cho nên mình và nàng ấy mới tương tự như thế, vốn là người thân cùng chung huyết mạch, bây giờ nàng ấy gặp khó khăn, mình cần gì tính toán chi li những chuyện nhỏ nhặt này?

Nghĩ vậy, A La bỏ qua hiềm khích lúc trước, thầm nghĩ về sau nên nhiệt tình với nàng ấy một chút, không nên quá lạnh nhạt.

Đến Vạn Thọ tự, sắp xếp chỗ ở xong xuôi, tắm rửa qua rồi mới đi dâng hương, tiện thể cầu kinh thư, Phùng Khải Nguyệt muốn tự tay sao chép.

Bởi vì trong lòng có tâm sự, A La cũng không có tâm tình ngắm cảnh núi, vội vàng theo sau Phùng Khải Nguyệt trở về thiện phòng, thầm nghĩ, Tiêu Kính

Viễn nhận được thư của mình, hẳn là sẽ tới đi? Đến lúc đó lại hỏi hán chuyện Kha thần y một chút.

Không ngờ, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ mõ, trong thiện phòng thoang thoảng hương nhang thơm, nàng đợi không biết bao lâu mà vẫn không thấy Tiêu Kính Viễn xuất hiện.

Chẳng lẽ không tìm thấy Kha thần y, cũng không tra được người đã hại nàng cho nên không có mặt mũi tới gặp nàng?

Ngẫm lại cũng không đến mức ấy chứ, theo trình độ da mặt dày của hán bây giờ, không giống như biết khó mà lui a?

A La càng nghĩ càng không rõ, nửa người dựa trên giường, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong lúc hoảng hốt, nàng mơ thấy mình trở lại cái địa lao lạnh lẽo ẩm ướt kia, trước mắt là một đôi mắt tràn ngập hận ý, không biết một lần gió từ đâu thổi tới, bất chợt vén cái khăn che mặt màu đen của nữ nhân kia lên, lộ ra gương mặt giống mình như đúc.

A La cả kinh, đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, lúc này mới nhận ra toàn thân mình đầy mồ hôi lạnh.

Xuân Vũ và Thúy Hạ nghe động tĩnh liền vội vàng chạy vào, thấy nàng như vậy, lập tức cẩn thận hầu hạ nàng đổi y phục, lại dâng lên một tách trà.

A La nhấp một ngụm rồi bảo các nàng ra ngoài trước.

Tại sao lại đột nhiên mơ thấy giấc mộng này, nàng phải cẩn thận ngẫm lại mới được.

Ai ngờ, hai nha hoàn vừa ra ngoài, A La liền nghe thấy có tiếng nói chuyện từ phòng cách vách, trong đó còn có nhắc tới tên nàng.

A La kinh ngạc, không dám khinh thường, vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

Ở phòng cách vách hiển nhiên là Phùng Khải Nguyệt và nhũ mẫu của nàng ấy, Huệ ma ma.

"Kỳ thật, di thái thái (Ninh thị) đối với cô nương cũng rất chu đáo, ta xem, nàng chuẩn bị cho người một thân xiêm y trang sức này đều là nhất đẳng, không hề kém A La cô nương. Về sau chuyện hôn sự tất nhiên cũng sẽ bận tâm, nhất định có thể chọn lựa một vị hôn phu xứng với người."

Đây là giọng nói của Huệ ma ma, dường như đang khuyên Phùng Khải Nguyệt gì đó.

Nhưng ngữ khí của Phùng Khải Nguyệt lại có chút u oán.

"Thì sao chứ, ta vẫn không so được với A La."

A La nghe câu này, cơ hồ tức muốn học máu.

Nghĩ trước có Diệp Thanh Dung, Diệp Thanh Liên, sau có Phùng Khải Nguyệt, đó là cha mẹ nàng, là nhà nàng a, thế quái nào cứ một cái lại một cái, trong nhà có chuyện liền đến tìm nhà nàng nương tựa, đã thế còn chưa thỏa mãn, còn đi so với nàng.

Ta phi, đây chính là làm ơn mắc oán trong truyền thuyết đúng không?

"Aizz, cô nương cũng không thể nói như vậy, chúng ta trở về Giang Nam, lão tổ tông bên kia bày sắc mặt thế nào, mấy bị bá mẫu, thâm thâm bán tán ra sao, người cũng thấy rồi đây. Bây giờ may mắn được di thái thái niệm tình tỷ muội ngày xưa mới chừa chấp chúng ta, nếu không, còn không phải kiên trì ở lại Giang Nam, cô nhi quả phụ nhìn sắc mặt người ta mà sống."

A La nghe lời này liền gật gù, vị ma ma này đúng là người hiểu lý lẽ, ít nhất còn biết mang ơn.

Nào ngờ, Phùng Khải Nguyệt nghe xong liền thở dài một hơi, giọng nói mang vài phần ghen ngào.

"Ma ma, người không biết, trong lòng ta rất khổ sở."

"Này... cô nương..."

"Mà thôi, người cũng không cần khuyên ta, ta muốn một mình yên tĩnh một chút."

Phùng Khải Nguyệt đã nói vậy, Huệ ma ma cũng không thể nói gì hơn, đành phải lui xuống.

Đợi Huệ ma ma đi rồi, A La lại nghe Phùng Khải Nguyệt thở dài thật dài, phảng phất như chứa đựng không biết bao nhiêu tâm sự.

Nàng vẫn lắng tai nghe một hồi, không có động tĩnh gì nữa mới thôi, không ngờ đúng lúc này, Phùng Khải Nguyệt lại thở dài, thì thào nói: "Đều là cốt nhục của nàng, đều là nữ nhi của nàng, tại sao ta phải gặp những chuyện như vậy? Nàng đối với A La ngàn vạn sủng ái, đối với ta... có thể thế nào..."

A La nghe lời này, lúc đầu cơ hồ không hiểu ý tứ trong đó, một lát sau mới dần dần ngộ ra, nhất thời kinh hãi đến cứng người.

Phùng Khải Nguyệt... cũng là cốt nhục của nương?

Chẳng lẽ, trước khi nướng gả cho cha, đã lưu lại huyết mạch với người chồng trước?

Nhưng mà, tuổi tác căn bản không thích hợp a, Phùng Khải Nguyệt chỉ lớn hơn nàng một tuổi mà thôi, sao có thể là sinh trước khi gả cho cha được?

Nếu như nói Phùng Khải Nguyệt là sau khi nướng gả cho cha mới sinh ra, vậy thì càng nói không thông! Nếu thật sự có chuyện này, nhất định sẽ không giấu diếm được!

Nếu như Phùng Khải Nguyệt là nữ nhi của nương, vậy chính là tỷ tỷ cùng mẹ với mình?

Nếu như thế, Phùng Khải Nguyệt ghen ghét mình, cho nên mạo danh mình vào Tiêu gia, chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Dù sao, nếu đối phương chỉ vì thân phận thiếu nữ Tiêu gia thì dứt khoát giết mình đi cho bớt lo, nhưng người nợ cố tình không giết mình, cố tình giam giữ mình mười mấy năm.

Là vì ghen ghét quá sâu cho nên muốn nhìn mình chịu thống khổ, cũng muốn mình chính tai nghe nàng ta và phu quân mình ân ái thế nào sao?

Tựa như chỉ có như vậy mới giảm bớt sự ghen ghét của nàng ta?

A La thông thả đi lại trong phòng, càng nghĩ càng cảm thấy Phùng Khải Nguyệt có liên quan đến âm mưu đời trước, nàng dựng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên kia, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh sần sật như đang mài gì đó.

Chắc là Phùng Khải Nguyệt đang chuẩn bị sao chép kinh thư.

A La nhú mày, suy nghĩ nên làm thế nào để bắt động thanh sắc thăm dò nàng ta, hoặc là, sau khi trở về sẽ thăm dò nương, tốt xấu gì cũng phải biết nàng ta có phải nữ nhi ruột của nương thật không.

Đúng lúc này, ngoài song cửa sổ truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Tiếng vang kia cực kỳ nhỏ, nếu không phải A La có nhĩ lực kinh người thì bình thường căn bản không ai nghe được.

Nàng mím môi, khẽ thờ phào một hơi.

Nàng đương nhiên biết, đây là động tĩnh Tiêu Kính Viễn phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Editor: Tường An

Nghe tiếng vang rất nhỏ bên ngoài, A La tất nhiên biết đó là động tĩnh của Tiêu Kính Viễn.

Chẳng qua, nàng cố ý làm như không nghe thấy, tiếp tục cầm chén trà thông thả uống.

Hừ. Muộn như vậy mới đến.

Đến muộn cũng thôi đi, lại còn không chịu thẳng thắn một chút, cố ý muốn thử nàng?

Nàng dứt khoát làm lơ, không lên tiếng, cũng không chạy đến trước cửa sổ gặp hắn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cửa sổ bị đẩy ra, một bóng người mạnh mẽ nhảy vào.

Người nợ đương nhiên là Tiêu Kính Viễn.

Thân ảnh cao lớn đi đến trước mặt A La, như rồng mây nói: "Không nghe thấy động tĩnh của ta?"

A La mím môi nhin cười, cố ý nói: "Nào có động tĩnh gì a, ta cũng không nghe thấy!"

Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn hắn: "Người đó, bỗng dưng nhảy vào dọa ta bị giật mình."

Ánh trăng mờ lung phảng phất như một tầng lụa mỏng, cây bách trong sân viện truyền đến mùi hương thoang thoảng, tiếng dế gáy trong đêm thu yên

tĩnh, nữ hài nhi mười bốn mười lăm tuổi ngược đời mắt trong veo động lòng người mang theo ý cười nghịch ngợm.

Trái tim Tiêu Kính Viễn đập lỡ một nhịp, nhất thời không nói gì, ánh mắt thâm trầm cũng dần trở nên nóng bỏng.

"Người..." tuy trong lòng đã động nhưng hắn vẫn cố gắng đè nén, thân nhiên hỏi: "Vừa rồi người không nghe được động tĩnh bên ngoài?"

"Ta nên nghe được sao? Trước kia người còn nhẹ nhàng gõ cửa, vừa rồi hình như không có gõ mà?" A La giả ngu, vẻ mặt mờ mịt.

Tiêu Kính Viễn thấy thế thì không khỏi nghi hoặc. Hôm đó nàng có thể nghe được động tĩnh của Tam hoàng tử và Nguru Thiên Quân dẫn người tới, sao hôm nay lại không nghe được động tĩnh của mình?

Hay là, nhĩ lực tuyệt hảo của nàng căn bản là lúc được lúc không?

A La vốn chỉ muốn đùa hắn một chút, bây giờ thấy hắn vẻ mặt khó hiểu, nàng mím môi cười cười, cố tình đổi chủ đề, hỏi sang chuyện Kha thần y.

"Đúng rồi, chuyện Kha thần y rốt cuộc là thế nào, sao bỗng dừng lại mất tích?"

Nhấn đến chuyện này, Tiêu Kính Viễn cũng khó hiểu: "Người có biết Kha thần y sẽ có kiếp nạn này không?"

"Nạn?" A La lắc đầu, nhú mày nói: "Theo lý mà nói, vị Kha thần y này từ hải ngoại trở về hắn là đến thẳng Yến Kinh mới phải, không thể lại đi nơi nào khác."

Tiêu Kính Viễn im lặng một lát mới giải thích: "Quả thật, vốn đã tính toán sau khi hắn rời thuyền sẽ do thuộc hạ của ta tiếp đón đưa về Yến Kinh, trong thư từ qua lại chúng ta đã nói trước cả rồi. Ai ngờ, hắn xuống thuyền lớn, vừa xuống thuyền nhỏ đề vào bờ thì đã biến mất trong chớp mắt, trên chiếc thuyền nhỏ kia không có ai."

"Không có người? Hắn rơi xuống nước?!" Trong lòng A La trầm xuống.

Nếu Kha thần y này gặp chuyện bất hạnh, vậy mắt của ca ca nàng xem như không thể chữa trị?

Tiêu Kính Viễn lắc đầu: "Lúc đầu ta cũng hoài nghi như vậy, nhưng sau đó nghĩ lại, hắn nếu đã quyết định đi đường thủy thì hắn là biết bơi, sao có thể dễ dàng rơi xuống nước mất tích được? Ta đã phái người tìm kiếm quanh khu vực đó, nhưng không thấy người sống cũng chẳng thấy thi thể."

A La nghe xong, không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Vậy rốt cuộc là thế nào? Là có người cướp hắn đi, hay là hắn cố ý trốn không muốn gặp người?"

Lông mi Tiêu Kính Viễn giật giật: "Không muốn gặp ta thì không có khả năng, ta lại không đắc tội hắn sao hắn không muốn gặp ta. Sau này ta tra được rất nhiều manh mối, có lẽ ai đó biết trước thời điểm hắn lên bờ nên đã bố trí sẵn bắt hắn đi."

"Là ai muốn bắt hắn? Chẳng lẽ ngoài chúng ta, còn có những người khác muốn bắt hắn về để chẩn bệnh?"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng nghiêng đầu suy đoán, tuy nói là quan tâm chuyện Kha thần y nhưng hắn vẫn nhin không được mà cười lên.

Nàng một lòng muốn mời Kha thần y đến chữa bệnh cho Diệp Thanh Xuyên, tất nhiên suy đoán người khác bắt Kha thần y đi cũng vì muốn hắn chữa bệnh.

Chẳng qua, suy đoán này có lẽ là đúng.

"Trong khoảng thời gian này, ta phái người truy tra đã có manh mối."

"Tìm được?"

"Phải."

A La thấy hắn nói một câu ngừng một câu, không khỏi nóng vội.

Trước kia nhìn hắn như vậy sẽ cảm thấy hắn ôn trọng, sinh ra cảm giác kính ngưỡng và sợ hãi, nhưng bây giờ lại khiến nàng gấp đến mức hận không thể bắt hắn nói nhanh lên một chút.

"Vậy tốt xấu gì người cũng nên nói cho ta biết a!"

Tiêu Kính Viễn thấy nàng như vậy, bất đắc dĩ cười khẽ, lắc đầu nói: "A La, hiện tại ta không nói là vì ta tạm thời chưa hoàn toàn chắc chắn, chỉ biết người mang Kha thần y đi cũng đang ở Yến Kinh. Chờ ta tìm được người nọ, cứu Kha thần y về, tất nhiên sẽ nói tất cả cho người biết."

"Cũng ở Yến Kinh?" A La thật sự không nghĩ đến điểm này, da đầu nàng run lên: "Người trong Yến Kinh, chẳng lẽ là người ta biết, sẽ là ai chứ?"

Tiêu Kính Viễn không muốn nàng bận tâm chuyện này: "Người không cần nghĩ nhiều, ta đã phái thuộc hạ tâm phúc đặc lực nhất đi điều tra. Ít thì mấy ngày, nhiều thì một tháng nhất định sẽ tìm được Kha thần y, đến lúc đó có thể chữa khỏi tật mắt cho ca ca người."

A La nghe hần khẳng định chắc chắn như vậy, ngược mắt nhìn qua, gương mặt hần cương nghị chính trực, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sâu thẳm yên lặng nhìn mình, vừa thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu vừa dịu dàng khiến tâm người ta say đắm.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng cúi đầu.

Tiêu Kính Viễn nhìn ánh mắt nàng dường như có ý né tránh mình, trong lòng có chút cảm giác, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên đầu vai nàng.

Bàn tay hần rộng lớn mà hữu lực, đầu vai nàng lại nhỏ nhắn yếu ớt, khiến động tác của hần không khỏi càng nhẹ nhàng hơn.

"Sao vậy? Hôm nay ngươi có tâm sự gì sao?" Ngữ khí hần trầm thấp ôn hòa, mang theo chút hương vị dụ dỗ.

Mặt A La đỏ ửng, nàng không ngờ Tiêu Kính Viễn liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư mình.

Kỳ thật, lòng nàng bây giờ rất loạn.

Một là lo lắng chuyện Kha thần y, hần đột nhiên mất tích khiến nàng có cảm giác bất lực trước số mệnh, nàng thậm chí mơ hồ cảm thấy, nếu không tìm được Kha thần y, chỉ sợ nàng cũng sẽ không thể thay đổi kết cục chết thảm dưới địa lao Tiêu gia đời trước. Nếu vậy, nàng dù thế nào cũng sẽ không gả cho Tiêu Kính Viễn.

Hai là, từ lúc nghe Phùng Khải Nguyệt nói những lời kia, nàng không khỏi hoài nghi Phùng Khải Nguyệt có liên quan đến nữ nhân mạo danh mình đời trước, có lẽ Phùng Khải Nguyệt chính là nữ nhân kia?

Nhưng nếu lời Phùng Khải Nguyệt nói không phải sự thật thì sao?

"Thất thúc, có một việc... muốn phiền ngươi giúp ta tra một chút." A La do dự chốc lát, cuối cùng vẫn nói ra.

Dù sao, chuyện này liên quan đến khoảng thời gian trước khi mẫu thân gả đến Diệp gia, A La hơi khó mở miệng.

"Chuyện gì, ngươi nói đi." Tiêu Kính Viễn cảm nhận được A La do dự.

Thời gian này, A La đối với hần hầu như không giấu diếm chuyện gì, không ngờ đêm nay nàng bỗng nhiên có tâm sự, nói chuyện với mình cũng ấp a ấp úng.

"Cái kia... ta muốn nhờ ngươi giúp ta điều tra chút chuyện của nương ta trước kia." A La bắt đầu đi căn môi.

"Àn? Chuyện trước kia của nương ngươi?" Tiêu Kính Viễn biết là điều tra, nhưng không ngờ A La lại nhắc tới chuyện này.

Bây giờ nhắc tới, hần là có nguyên do.

"Àn..." A La do dự một chút, vẫn kiên trì nói: "Nương ta, trước khi gả cho cha, có khả năng, liệu có cột nhục nào khác..."

Càng nói, thanh âm nàng càng nhỏ dần, cuối cùng đầu cũng gục xuống luôn.

Chung quy... đây cũng không phải chuyện sáng rọi gì.

Tiêu Kính Viễn nghe lời này liền hiểu ra.

Hần rũ mắt nhìn nàng cúi đầu đứng trước mặt mình, nhìn sợi tóc đen bóng mềm mại, nhin không được vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

Nàng không cự tuyệt, có điều, ngực nàng dựa sát vào lồng ngực hần làm nàng hơi mất tự nhiên.

"Cũng không phải chuyện gì đáng ngại, ngươi nói thẳng là được, ấp a ấp úng như vậy thật không giống ngươi."

Hần cảm thấy, nàng ở trước mặt mình hẳn là nên điều ngoa bốc đồng một chút. Có chuyện gì muốn nhờ hần, chẳng lẽ không nên ngửa đầu, đúng lý hợp tình nói, ngươi giúp ta tra cái này, cái kia.

"Aizz..." A La khẽ thờ dãi: "Nếu đây là sự thật thì không phải chuyện sáng rọi gì, không tiện đề cập với người ngoài, hơn nữa, cha ta mà biết cũng không tốt."

Nếu Phùng Khải Nguyệt thật sự là nữ nhi của nương, không biết cha có biết chuyện này hay không? Nếu đã biết rồi thì thôi, nếu chưa biết thì không biết sẽ sinh ra sóng gió thế nào nữa.

Ý A La là, dù chuyện này là thật, nàng cũng phải thay nương giấu diếm.

"Người ngoài?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày nhìn nữ hài xinh đẹp trong lòng: "Cho nên ngươi do dự, cảm thấy không tiện nói với ta."

Lúc này, Tiêu Kính Viễn tất nhiên có vài ý nghĩ, chỉ tiếc, A La đang sầu lo căn bản không nghe ra ý tứ trong lời nói của Tiêu Kính Viễn, gật đầu nói: "Đúng a, nếu là sự thật, nhất định phải giấu diếm."

Tiêu Kính Viễn im lặng mãi nửa ngày, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Trước kia ta từng điều tra quá khứ của nương nương, vì đã qua rất nhiều năm rồi nên không có nhiều manh mối, có điều, ta từng tìm được một vị đại phu, vị đại phu này từng đến chỗ trạch viện nương nương ở, khai một phương thuốc."

"Àn?" A La mơ hồ đoán được, ngừng đầu nhìn Tiêu Kính Viễn, chờ hắn nói tiếp.

"Phương thuốc kia, là thuốc an thai."

Nghe xong lời này, trong lòng A La lộp bộp.

Chuyện càng không hi vọng thường sẽ chính là sự thật.

Phùng Khải Nguyệt thật sự là nữ nhi của nương, cũng chính là tỷ tỷ mình?

"Sau đó?" thanh âm A La rất nhẹ, cẩn thận dè dặt hỏi tiếp.

Tiêu Kính Viễn nghe từ "người ngoài" thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng thấy nàng như vậy lại đau lòng, liền ôn nhu an ủi: "Cũng chưa chắc phương thuốc kia là khai cho nương nương, cho dù thật sự là vậy thì đứa bé kia cũng chưa chắc giữ được. Lui một bước, dù giữ được cũng chưa chắc là Phùng Khải Nguyệt. Bây giờ nương nương không cần nghĩ nhiều, như đối đãi với nàng ta như bình thường, cho ta điều tra rõ tất cả rồi mới định đoạt."

"Ta biết." A La cúi đầu, ngữ khí có chút thất lạc.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng như vậy, càng thêm không đành lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng: "Dù nàng ta là nữ nhi của mẫu thân nương nương thì cũng không có gì, nương tử nhỏ đã lớn lên bên cạnh bà ấy, nương nương tất nhiên càng thương nương hơn."

Nghe lời này, vành mắt A La đỏ lên.

Nàng không ngờ Tiêu Kính Viễn nhìn thấu tâm sự trong lòng mình.

Nàng cũng không còn nhỏ nữa, không phải tiểu hài tử, nhưng đối với Phùng Khải Nguyệt vẫn có địch ý của tiểu hài tử khi bị người khác tranh giành mẫu thân.

A La nuốt nửa "oa" một tiếng khóc òa lên.

Nàng sụt sùi vài cái, rốt cuộc nhịn được, mắt đỏ như con thỏ nhìn hắn, bĩu môi nói: "Ta mới không keo kiệt như vậy đâu!"

Tiêu Kính Viễn thấy vậy không khỏi cười khẽ, vươn tay捏捏 má nàng, ôn nhu nói: "Đúng, nương nương không phải người nhỏ mọn."

Thanh âm hắn hạ xuống rất khẽ, lộ ra không biết bao nhiêu dịu dàng, sủng ái.

A La nhịn không được, dựa sát người vào lồng ngực rắn chắc của hắn, thấp giọng nói: "Dù sao nương nương phải nhớ kỹ, phải nhanh chóng tra rõ chuyện trước kia của nương ta... Còn nữa, nương nương có cảm thấy Phùng Khải Nguyệt giống ta không?"

Tiêu Kính Viễn tất nhiên hiểu rõ chút tâm tư nhỏ của nàng, nhướn mày, có ý nói: "Phùng Khải Nguyệt? Nàng có giống nương nương sao? Giống chỗ nào?"

Lời này thật sự là đánh vào tâm khảm A La.

Đúng vậy, Phùng Khải Nguyệt và mình không giống nhau chút nào!

Nàng mím môi cười lên, ngửa mặt nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc..."

Nhưng mới nói được một nửa, đúng lúc này ngoài cửa sổ có tiếng lá rơi xuống.

Kèm theo tiếng lá rơi, nàng nghe được một thanh âm không nên có.

Giống như tiếng người hít thở.

Có người nấp trên cây bách ngoài cửa?

A La cho là mình nghe nhầm, vội vàng nhìn Tiêu Kính Viễn xin giúp đỡ.

Tiêu Kính Viễn lúc này cũng biến sắc, đang tập trung lắng nghe.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hiển nhiên đều nghe được động tĩnh bên ngoài, tai vách mạch rừng, bên ngoài có người?

Tiêu Kính Viễn vội nhẹ bả vai A La, ý bảo nàng lên giường nghỉ ngơi trước, còn hắn thả người bay ra từ cửa sổ.

A La không có tâm tư đi ngủ, ngồi bên giường lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng sau khi Tiêu Kính Viễn rời đi, người trốn trên cây bách cũng phát

hiện tình huống, vội vàng bỏ chạy.

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã rời khỏi sân, không bao lâu đã đi rất xa.

A La cố gắng thế nào cũng không nghe được động tĩnh của bọn họ.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải lên giường nghỉ ngơi, nhưng trong lòng lại sinh ra đủ thứ nghi hoặc.

Có người nghe lén nàng và Tiêu Kính Viễn nói chuyện? Người kia rốt cuộc là ai, đã biết những gì?

Hắn hẳn là đã biết mình và Tiêu Kính Viễn có tư tình?

Một đêm này, A La cơ hồ không thể chợp mắt, muốn chờ đến khi Tiêu Kính Viễn trở về, tốt xấu gì cũng nên nói cho nàng biết chuyện rốt cuộc là thế nào. Đáng tiếc, suốt cả đêm cũng không thấy hắn trở lại.

Ngày hôm sau, A La và biểu tỷ Phùng Khải Nguyệt cùng tiền dầu vừng, trả mấy cuốn kinh thư, sau đó bái biệt sư trụ trì, chuẩn bị xuống núi.

Dọc đường đi, nàng cũng có ý thử Phùng Khải Nguyệt, muốn tìm ra chút manh mối nào đó, khổ nỗi Phùng Khải Nguyệt hiển nhiên cũng không thích nàng, ánh mắt nhìn nàng luôn lộ ra tia u oán.

Nếu tùy ý nói đùa cái gì, Phùng Khải Nguyệt chỉ đáp một câu: "Ta ngày xưa ở nhà chỉ đọc sách viết thơ, không hiểu những thứ này."

Một câu ghen ghét A La, bởi vậy A La cũng im lặng, lười để ý nàng ta.

Sau khi về đến nhà, A La bẩm báo với mẫu thân chuyện cầu phúc ở Vạn Thọ tự rồi cùng nhau đi thăm di. Nói tới cũng khéo, mới qua một ngày, bệnh tình của di đã chuyển biến tốt, Ninh thị tất nhiên vui mừng, thở dài: "Vẫn là Khải Nguyệt hiểu tâm cầu phúc, tỷ tỷ đã khỏe lại rồi."

A La nhìn mẫu thân gọi Phùng Khải Nguyệt tới khen ngợi một phen, nàng rũ rứt, yên lặng không lên tiếng.

Đêm đó trở về phòng, trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút không thoải mái, chỉ ngóng trông Tiêu Kính Viễn đến đây, nói với nàng chuyện ngày ấy trên núi. Nàng trông mong cả ngày mà không thấy bóng dáng hắn đâu, khiến nàng vừa lo lắng vừa ai oán.

Lo lắng liệu Tiêu Kính Viễn có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, lại thăm oán hắn nên biết nàng lo lắng sốt ruột, ít nhất cũng phải báo tin để nàng yên tâm chứ.

Cứ như vậy trần trọc cả đêm, sáng hôm sau thức dậy chỉ hận không thể chạy ra ngoài hỏi thăm Tiêu Kính Viễn, chỉ tiếc, nữ nhi khuê các không thể trực tiếp ra ngoài hỏi thăm tin tức, không còn cách nào khác nên đành ở nhà tiếp tục chờ.

Dày vò qua ngày thứ ba, rốt cuộc lúc ăn trưa nàng nghe được ca ca Diệp Thanh Xuyên vô ý nói với phụ thân.

"Hình như Tiêu Thất gia đã xảy ra chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tường An

Trong lúc ăn trưa, Diệp Thanh Xuyên vô ý nâng mắt, nhân nhát nói: "Tiêu Thất gia hình như đã xảy ra chuyện."

"Gặp chuyện không may?" Diệp Trường Huân hiện giờ đã xem Tiêu Kính Viễn như huynh đệ nhà mình, nghe vậy liền dừng động tác hỏi: "Chuyện gì?"

Hắn biết thời gian gần đây Tiêu Kính Viễn dường như bị Hoàng Thượng phái đi làm nhiệm vụ nên không vào triều, mà Binh bộ Thượng thư bệnh nặng, nhiều chuyện đều đổ lên đầu hắn, bận tới mức tối mày, cũng không có tâm tư chú ý chuyện khác.

Không ngờ bây giờ lại nghe nhi tử nhắc tới chuyện này.

Diệp Thanh Xuyên không gấp gáp mà thông thả nói: "Ta cũng chỉ nghe bằng hữu đề cập qua, không biết chi tiết xác thực."

Thời điểm nghe Diệp Thanh Xuyên nói như vậy, đôi đũa trong tay A La suýt nữa rơi xuống đất, nàng phải mất nhiều khí lực mới miễn cưỡng nắm chặt được. Đầu óc trống rỗng, hai lỗ tai nhất thời ù đi.

Đợi đến khi nàng miễn cưỡng khôi phục tinh thần thì lại nghe thanh âm của ca ca truyền vào tai.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, chợt bất gặp đôi con ngươi sâu không thấy đáy của ca ca đang nhìn về phía mình.

Trong khoảnh khắc đó, nàng cơ hồ cho rằng mắt ca ca có thể nhìn thấy, hần trăm mặc nhìn mình, thu hết dáng vẻ chật vật, luống cuống của mình vào mắt.

Chẳng qua, nàng rốt cuộc khôi phục ý thức, trong lòng hiểu rõ, ca ca bị mù từ nhỏ, trừ phi tìm được vị Kha thần y kia, nếu không thì không có khả năng chữa khỏi.

Khẽ dời mắt, nàng ra vẻ trấn định, tay siết chặt đôi đũa, chờ ca ca nói tiếp.

"Nghe nói hai ngày trước, Tiêu Thất gia có ra ngoài 1 ngày, chỉ nói là đi gặp bằng hữu, từ sau đó thì không biết tung tích. Người Tiêu gia hiện giờ không dám đề lộ ra, đang phái người đi tìm hiểu tin tức."

"Đây là thế nào? Ý là hần mất tích?"

Diệp Trường Huân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Tiêu Thất gia ở Yên Kinh là một nhân vật thế nào chứ, tên tiểu mao tặc nào dám động thủ trên đầu thái tử, đắc tội hần? Dù có muốn đắc tội thì với võ công của hần, người bình thường căn bản không thể nào làm gì được, đang yên đang lành đã xảy ra chuyện gì?

"Phải, mất tích." Diệp Thanh Xuyên bình tĩnh nói: "Ta cũng chỉ nghe tin vĩa hè, chưa chắc là thật. Có điều, chung quy Tiêu Thất gia có ân với nhà chúng ta, phụ thân cũng nên hỏi thăm mới phải."

Diệp Trường Huân gật đầu: "Nếu thật là như vậy thì đúng là nên qua hỏi thăm, xem chúng ta có thể giúp được gì hay không."

Nói xong, lúc này cũng không có tâm tình ăn uống gì nữa, Diệp Trường Huân vội vàng chỉnh trang lại y phục, sai người chuẩn bị ngựa chạy đến Tiêu gia.

Phụ thân vừa ra cửa, A La cũng trở về phòng mình, đứng bên cửa sổ ngắm người.

Lời ca ca nói tuy chưa khẳng định nhưng theo nàng đoán, chuyện Tiêu Kính Viễn mất tích là thật.

Ngày đó hần phát hiện bên ngoài có người nghe lén liền đuổi theo, sau đó vẫn chưa từng trở về, có thể thật sự xảy ra chuyện, rơi vào bẫy của người khác.

Nếu như hần không có việc gì, biết nàng lo lắng, dù thế nào cũng sẽ trở về gặp nàng chứ?

Nhưng mà người nghe lén rốt cuộc là ai, loại người nào lại có bản lĩnh như vậy, biết nàng và Tiêu Kính Viễn tư hội, còn có năng lực dẫn dụ Tiêu Kính Viễn ra ngoài, khiến hần rơi vào bẫy?

Nếu hần thật sự có chuyện gì, vậy... nàng phải làm thế nào đây?

A La nhớ đêm đó hần đối với mình ôn nhu dịu dàng, ánh mắt chăm chú nóng bỏng, nghĩ hần đối với mình một mảnh thâm tình, còn mình, bởi vì bận tâm đủ thứ chuyện đời trước, sợ đầu sợ đuôi, không dám lại bước vào Tiêu gia cho nên đối với hần lúc gần lúc xa.

Nếu cứ như vậy không được gặp lại hần nữa, mình sẽ hối hận biết bao nhiêu? Nghĩ vậy, lòng nàng như đao cắt, đau đến mức cơ hồ đứng không vững, lao đảo một bước ngã ngồi xuống thấp, lệ nóng thành dòng.

"Thật thúc... người không thể gặp chuyện gì không may được, ta còn chưa gả cho người đâu..."

Nàng cắn môi, trầm nghĩ, nếu hần không có việc gì, nàng sẽ lập tức đồng ý gả cho hần, sẽ không để hần thấp thỏm nữa.

Đang nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, kèm theo là giọng nói của nha hoàn và ai đó.

A La cẩn thận nghe mới biết là ca ca đã tới, cuống quýt lau nước mắt, miễn cho ca ca phát hiện cái gì khác thường.

Đến khi Diệp Thanh Xuyên vào phòng, A La đã bày ra vẻ mặt tươi cười: "Ca ca, sao huynh lại tới đây? Đúng lúc ta thấy hơi buồn ngủ, đang tính nằm nghỉ một lát."

Thần sắc Diệp Thanh Xuyên nhàn nhạt: "Cũng không có chuyện gì, vừa rồi dùng cơm trưa ta thấy muội không có hứng thú, lại nhớ hai ngày nay muội cứ ỉu xiu không vui cho nên nghĩ có phải muội có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn mời đại phu xem một chút không?"

A La nghe vậy, tất nhiên vội lắc đầu: "Không có a, chỉ là mấy ngày trước muội đi đường núi hơi mệt chút thôi, thân thể rất tốt, không cần mời đại phu đâu!"

Ngữ khí Diệp Thanh Xuyên hơi hạ thấp: "Phải không, ta cứ nghĩ hiện tại trong lòng muội không dễ chịu..."

A La chợt dạ, nhanh chóng phủ nhận: "Không có, trong lòng muội không có gì không dễ chịu!"

Vừa dứt lời, A La liền cảm thấy không thích hợp, có cái gì mà vui mừng chứ? Đặc biệt là sau khi biết Tiêu Thất gia - ân nhân nhà mình - gặp chuyện không may, theo lý năng không nên vui mừng a.... Vậy cũng quá giả rồi.

Diệp Thanh Xuyên nhượng mảy, bỗng nhiên cười lên.

Trong nụ cười đó mang theo bao dung, cũng mang theo tia sáng tỏ.

A La bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, bỗng ý thức được cái gì, cúi đầu không nói,

Nụ cười trên mặt Diệp Thanh Xuyên chậm rãi thu lại, hần khẽ thờ dài, nâng tay sờ tóc A La.

Khác với tay Tiêu Kính Viễn, tay hần thon dài, trắng nõn, nhìn qua có chút giống tay nữ nhân.

Chỉ là so với tay nữ nhân thì hơi to hơn và thon dài hơn mà thôi.

Lúc bị hần vuốt tóc A La chợt nhớ tới đời trước khi còn nhỏ, tiểu A La ý ỏi trong lòng ca ca làm nũng.

Có lẽ mấy năm nay ca ca ra ngoài đi học, không thường xuyên về nhà cho nên huynh muội bọn họ cũng không thân mật khăng khít như khi còn nhỏ, nhưng khi Diệp Thanh Xuyên dịu dàng vuốt ve tóc nàng, trong lòng nàng hiểu rõ, đó là người ca ca từng cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, hần chưa từng thay đổi.

"A La, nói thật với ca ca, có được không?" thanh âm Diệp Thanh Xuyên thật thấp, mang theo chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là sự bao dung.

"Ca ca, thật ra cũng không có gì..." A La do dự một chút, vẫn kiên trì nói như vậy.

A La cứng lại, nâng mắt nhìn qua liền bắt gặp con ngươi đen láy, sâu thẳm của Diệp Thanh Xuyên nhìn nàng chăm chăm, phảng phất như đã sớm nhìn thấu lòng nàng vậy.

Mặt nàng nhất thời hơi đau rát.

"Có chuyện gì không thể nói với ta sao?" Diệp Thanh Xuyên khẽ thờ dài, giọng mang theo tia thất lạc.

A La nhìn người trước mắt, trong đầu ảm một cái, bỗng nhiên nhớ đến một tình cảnh mơ hồ đời trước mà nàng đã sớm quên đi.

Lúc ấy nàng đã mang thai, ca ca từng đến thăm nàng, nàng cũng không nghĩ gì nhiều, trò chuyện với ca ca một lát rồi tiễn ca ca ra về.

Bây giờ nhớ lại, lúc ấy trong giọng nói của ca ca mang theo vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ.

Chỉ hận lúc ấy nàng ngốc, chỉ một lòng chìm đắm trong niềm vui sướng sắp làm mẹ, chưa từng phát hiện điều khác thường.

Khẽ cắn môi, A La hơi cúi đầu, hai mắt ươn ướt.

"Ca ca, không có! Chuyện gì ta đều sẽ nói cho huynh biết." giọng A La có chút nghẹn ngào.

Về chuyện Tiêu Kính Viễn, nếu nói ra không biết ca ca sẽ trách mắng nàng thế nào, nhưng nàng không nên lừa gạt ca ca như vậy. Huống chi, nếu Tiêu Kính Viễn thật sự xảy ra chuyện, nàng căn bản không thể kiềm chế bản thân không hỏi thăm tin tức của hần.

"Tốt, A La, muội nói, nói chuyện của muội và Tiêu Kính Viễn."

Ngữ khí Diệp Thanh Xuyên khàn khàn mà thông thả, đặc biệt khi nhắc đến ba chữ "Tiêu Kính Viễn", trong con ngươi đen sâu vốn không có chút cảm xúc nào lại nổi lên tia lạnh ý.

Nhưng A La không chú ý điều này, nàng cúi đầu, nghẹn ngào nói về Tiêu Kính Viễn.

Không dám nhắc đến chuyện mình trọng sinh, càng không dám nói đến đủ loại hành vi thân mật của mình và Tiêu Kính Viễn, chỉ nói mình đáp ứng sau này sẽ gả cho hần.

Diệp Thanh Xuyên im lặng nghe A La kể, đến cuối cùng, hần rũ mắt, nhàn nhạt hỏi: "Ta chỉ hỏi muội, lúc đầu làm thế nào lại có liên quan với hần?"

"Này..." A La nhớ lại, hần là từ lúc nàng còn rất nhỏ đi?

Nhưng Diệp Thanh Xuyên căn bản không chờ A La trả lời, hần khẽ nhượng mảy, giọng nói vội vàng và đau xót: "Có phải là cái lần nhà chúng ta gặp chuyện không may hay không?"

"Thật ra, thật ra cũng không phải." A La lắc đầu.

"Không được gạt ta, nói cho ta biết, lần đó Tiêu Kính Viễn ra tay tương trợ Diệp gia, có phải bởi vì muội hay không? Muội cầu xin hấn?"

A La nghĩ nghĩ, gật đầu.

"Lần đó đúng là hấn giúp đỡ nhà chúng ta..."

Diệp Thanh Xuyên nghe vậy, im lặng một lát, cắn răng, cảm thật chặt tay A La.

"Hấn uy hiếp muội, nếu muội không nghe theo, hấn sẽ không giúp?"

"Cái này thì không có, hấn sẽ không làm ra loại chuyện..." A La nói đến đây đột nhiên ngừng lại.

Nàng chợt nhớ đến cái đêm mưa gió kia, nàng lén trốn ra ngoài, trông cậy có thể tìm Tam Hoàng tử xin giúp đỡ, nhưng ai ngờ lại gặp Tiêu Kính Viễn.

Lúc ấy Tiêu Kính Viễn rất tức giận, cơ hồ nhục nhã nàng một phen, sau đó cắn giận mà đi.

Kỳ thật, ca ca không nói sai, khi đó, hấn quả thật xem như uy hiếp nàng.

Có điều, nàng vẫn kiên trì nói tiếp: "Hấn không có làm chuyện đó, hấn đối với muội rất tốt, hấn sẽ không..."

"A La, muội đừng gạt ta." Diệp Thanh Xuyên cắt ngang lời A La nói, giọng thân thiện: "Hấn khi dễ muội, dùng điều kiện giúp đỡ Diệp gia để uy hiếp muội? Hấn bỏ đá xuống giếng, có phải không?"

"Ca ca..." A La trầm mặc một lát, khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt mang vẻ khẩn cầu: "Ca ca, chuyện quá khứ, chúng ta đừng nhắc lại nữa được không?"

Diệp Thanh Xuyên nheo mắt, nhìn chằm chằm muội muội mình.

Đôi mắt hấn hiện tại đương nhiên có thể nhìn thấy, đã được chữa khỏi.

Từ khi có thể nhìn thấy, hấn vẫn ẩn nhẫn không nói cho bất kì ai biết, tiếp tục trầm mặc, im lặng quan sát những người chung quanh.

Hấn nhìn muội muội dung mạo cực kỳ giống mình, so với mình càng tinh xảo, xinh đẹp hơn, nhìn nàng ngẩng đầu, đôi mắt đen ướt nước mắt khẩn cầu nhìn mình.

Trong đó tràn đầy đau thương, hấn đương nhiên biết, đó là bởi vì Tiêu Kính Viễn, là vì nam nhân kia.

Tiêu Kính Viễn, một nam nhân còn lớn hơn mình gần mười tuổi, lại nhân lúc mình và phụ thân không biết gì mà khi dễ muội muội mình.

Nếu phụ thân biết, ông còn có thể cho rằng Tiêu Kính Viễn là "hảo huynh đệ" sao?

Diệp Thanh Xuyên khó khăn áp chế sự đau lòng và phẫn nộ, miễn cưỡng nở nụ cười vờ về A La, sao đó lạnh nhạt nói: "A La, được, chuyện quá khứ có thể không đề cập tới. Chúng ta nói chuyện hiện tại đi."

Hấn hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Tiêu Kính Viễn đã xảy ra chuyện, mất tích, sợ là tính mạng không đảm bảo."

Thời điểm nói đến bốn chữ "tính mạng không đảm bảo" trong mắt hấn lóe lên tia ngoan lệ, hoàn toàn không hợp với dung mạo thanh nhã, tuấn mỹ của hấn.

"Tính mạng hấn không đảm bảo, muội cũng không cần nghĩ đến hấn nữa, cứ coi như chưa hề có chuyện gì, quên người này đi. Chuyện của muội và hấn, tuyệt đối không có ai biết. Về sau, đợi mọi chuyện qua đi, muội vẫn như cũ là đại tiểu thư hầu môn, Diệp gia đương nhiên sẽ tìm cho muội một mối hôn sự tốt."

A La nghe lời này, chỉ cảm thấy trong giọng nói của ca ca, Tiêu Kính Viễn là một mảnh vải rách, cứ như vậy bị hấn dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ tùy tiện ném sang một bên. Ném Tiêu Kính Viễn đi, nàng còn có thể tái giá, coi như hoàn toàn không có người này.

Nàng... không làm được.

"Ca ca, huynh có ý gì?" nàng không thể tin được nhìn ca ca.

Diệp Thanh Xuyên nhếch miệng, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh: "Chính là nói, Tiêu Kính Viễn sợ là không sống nổi. Nếu hấn đã không sống nổi, muội liền vĩnh viễn không gặp lại hấn. Muội và hấn lại không có danh phận gì, chẳng lẽ còn muốn cả đời thủ tiết vì hấn hay sao?"

"Sao huynh lại nói như vậy? Làm sao huynh biết hấn không sống nổi? Không phải người Tiêu gia đang tìm kiếm hấn sao? Bây giờ còn chưa có tin tức, chưa có tin tức thì còn hy vọng." A La vẫn luôn sầu lo Tiêu Kính Viễn, không nghĩ gì nhiều, bây giờ mới phát hiện bộ dáng ca ca không đúng lắm.

Nàng nghi ngờ, nhúu mày cẩn thận hỏi: "Hay là, ca ca, huynh có tin tức gì? Huynh biết tung tích của Tiêu Kính Viễn?"

Diệp Thanh Xuyên thu lại nụ cười, lắc đầu: "Không có, chẳng qua ta cảm thấy, Tiêu gia phải rất nhiều nhân lực tìm kiếm Tiêu Kính Viễn, đến nay vẫn không có tin tức gì, e là tình hình không ổn."

A La nghe lời này, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn ca ca, nhưng vẻ mặt hần vẫn trước sau như một, thanh nhả tuần mỹ, cơ thể mang theo mùi thuốc nhàn nhạt, mỹ đến mức nhìn không giống người phạm.

Qua một lúc lâu, nàng rút cuộc cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều, khẽ rũ đầu xuống, thấp giọng nói: "Ca ca, chuyện này huynh tuyệt đối không thể nói cho cha mẹ, tránh để bọn họ lo lắng. Về phần Tiêu Kính Viễn... tốt xấu gì cũng nên chờ một chút đi."

Ây da, nghi Tết chưa đã gì cả, mừng 10 phải đi làm lại rồi, lại còn Corona nữa chứ (> Δ < Uu

□

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Editor: Tường An

A La đợi mãi đến 4 ngày sau vẫn không hề có tin tức gì của Tiêu Kính Viễn.

Nghe ý tứ phụ thân thì không chỉ riêng Tiêu gia mà triều đình cũng phải nhân lực tìm kiếm khắp nơi nhưng căn bản không tìm được, lật tung phạm vi trăm dặm trong ngoài Yên Kinh đều không có bất kì dấu vết nào, Tiêu Kính Viễn cứ như thể hoàn toàn biến mất vậy.

Ban đầu trong lòng A La còn ôm một tia hi vọng, về sau dần bắt đầu hoảng loạn, đến cuối cùng, khi thấy ngay cả phụ thân mình cũng cho rằng Tiêu Kính Viễn lành ít dữ nhiều thì A La cơ hồ hồng mắt.

Nàng nhớ lại những ngày chung đụng với Tiêu Kính Viễn, mỗi một động tác, mỗi một lời nói, mỗi vẻ mặt của hần, nhớ hần nói muốn cưới nàng, nhớ khối ngọc bội có khắc chữ "La", hần nói, đợi đến đêm bọn họ động phòng hoa chúc, hần sẽ cho nàng biết tại sao khối ngọc lại khắc chữ "La".

Nhưng bây giờ nàng không đợi được đến ngày đó, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó nữa.

Có khả năng hần thật sự lành ít dữ nhiều, nàng rút cuộc không nhìn thấy hần nữa.

Trong thời điểm tâm thần hoảng loạn cực độ, điều này khiến nàng cảm thấy tự trách, tự trách mình vì sao lúc trước không nhanh chóng gả cho hần, để đến bây giờ xảy ra chuyện mới biết hối hận.

Nàng cũng tự trách mình đêm đó tại sao phải kêu Tiêu Kính Viễn đến, tại sao để hần ra ngoài đuổi theo người nghe lén?

Hần đã xảy ra chuyện, có lẽ sẽ chết. Qua vài ngày nữa, Tiêu gia có khả năng còn tổ chức tang lễ cho hần, từ nay về sau người này coi như không còn tồn tại trên thế gian.

Mà nàng, trong mắt người khác, chỉ là một vãn bối không có quan hệ gì với Tiêu Kính Viễn mà thôi. Bất luận nàng bi thương cỡ nào, thậm chí cũng không thể lớn tiếng khóc vì hần.

Nghĩ đến đây, A La cơ hồ hít thở không thông.

Lúc hần còn sống, nàng nghĩ mình chưa hần sẽ gả cho hần, nàng sợ gả vào Tiêu gia, tính tình nàng nhát gan, ích kỷ như vậy, hần không đảm bảo đủ mười phần an toàn thì làm sao nàng dám dễ dàng bước chân vào Tiêu gia lần nữa chứ?

Nhưng giờ đây người đã không còn, nàng mới nhận ra rằng người này ở trong lòng mình quan trọng cỡ nào.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đứng ngược sáng, lẳng lặng nhìn A La.

A La ngẩng đầu liền thấy thân ảnh quen thuộc kia, nước mắt ứa nhẹp.

"Ca ca..." nàng mím môi, cố gắng không để mình khóc thành tiếng: "Hần chết, hần thật sự đã chết sao?"

Diệp Thanh Xuyên bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Hần đến bên cạnh A La, khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "A La, ta vừa hỏi thăm tin tức, ngay cả người Tiêu gia cũng không ôm hi vọng gì."

Câu nói này không khác gì một cọng rom cuối cùng dề chết lạc đà, A La gần như tuyệt vọng.

Nàng biết, nếu họ đã nói không ôm hi vọng là đồng nghĩa với việc không tiếp tục tìm kiếm Tiêu Kính Viễn nữa.

"Vì sao không ôm hi vọng?" nàng siết chặt nắm tay, mặt đầy nước mắt nhìn ca ca mình: "Ta muốn đi hỏi Tiêu lão thái thái, không phải Tiêu Kính Viễn là con trai ruột bà ấy sao? Dù thật sự xảy ra chuyện gì thì sống phải thấy người chết phải thấy xác, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?"

Dứt lời, nàng liền muốn xông ra ngoài.

Diệp Thanh Xuyên lập tức kéo A La lại.

"Người điên rồi sao?" sắc mặt hần lạnh xuống, ngữ khí nghiêm nghị: "Nhìn xem, người hiện giờ là bộ dáng gì? Một tiểu thư khuê các chưa gả, vì một nam nhân không liên quan mà khóc thành như vậy? Người còn muốn đến Tiêu gia chất vấn nhà người ta, người lấy thân phận gì? Người mở miệng hỏi được ả? Hay là, người muốn công khai chuyện người và Tiêu Kính Viễn có tư tình cho cả thiên hạ đều biết, để Diệp gia, cha mẹ và ta vì người mà bị người ta khinh bỉ, phỉ nhổ?"

A La nghe lời này, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Phải, nàng dựa vào cái gì để chất vấn? Nếu nàng thật sự xúc động chạy đi hỏi, e là ngay ngày mai Diệp gia liền trở thành trò cười lớn nhất Yến Kinh!

Đau thương của nàng không thể bày tỏ với ai, chỉ có thể đóng chặt cửa, ở trong phòng khóc một mình.

Lòng nàng tràn ngập bi thương, chỉ cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, ngay cả hít thở cũng phải dốc hết toàn bộ khí lực.

"Ca ca..." thân thể nàng run rẩy căn bản không đứng thẳng được, cuối cùng nhào vào lòng Diệp Thanh Xuyên: "Hắn không thể chết được, không thể chết được... Ta không muốn nhìn hắn chết..."

"Nhưng có lẽ hắn đã chết." Diệp Thanh Xuyên nâng tay ôm muội muội, khuôn mặt tuấn mỹ không có biểu tình gì, mím môi, nói từng chữ.

Thời điểm nói đến chữ "chết", trong mắt hần xẹt qua tia sát khí lạnh lẽo.

Thế nhưng hiện tại A La hiển nhiên không có tâm tư để ý điều này, nàng tuyệt vọng tựa vào ngực ca ca mình, khóc không thành tiếng: "Ca ca, lời huynh nói ta đều biết, ta đều hiểu, nhưng nghe hắn chết, trong lòng ta khó chịu quá, thật sự khó chịu quá..."

Loại tư vị đó giống như bị một vật băng lãnh, sắc nhọn đâm thẳng vào tim, quá đau đớn, đau đến mức khiến nàng nói năng lộn xộn.

Diệp Thanh Xuyên nhẹ nhàng giữ lấy bả vai gầy yếu của A La, nhủ mảy, thấp giọng khuyên: "Không sao, qua một thời gian nữa muội sẽ quên thôi. Muội chỉ là đột nhiên nghe tin hắn chết, nhất thời không thể chấp nhận mà thôi."

"Nhưng mà ca ca, ta cảm thấy mình hiện giờ giống như sắp chết..." A La thống khổ nhắm mắt lại: "Ta vẫn cảm thấy, ta có chút thích hắn thôi, hắn cũng không trọng yếu đến vậy..."

Ít nhất là trước khi Tiêu Kính Viễn xảy ra chuyện, nàng cảm thấy, nàng chưa hẳn chọn Tiêu Kính Viễn mà sẽ chọn những người khác.

Đúng là nàng có thích hắn, nhưng thích thì thế nào, nàng đòi trước còn thích Tiêu Vinh Hân đấy, nhưng thích như vậy, kết quả cuối cùng không phải thật vô vãn, thật đáng cười sao? Tình cảm giữa nam nữ dù sâu đậm đến đâu cũng sẽ như chén rượu bị năm tháng pha loãng, nhiều năm sau, khi thương thức chắt qua chỉ còn là ly nước lạnh không có mùi vị gì mà thôi.

Nàng luôn cho rằng, trọng sinh đời này, nàng muốn sống thật tốt, bản thân nàng sống tốt, người nhà cũng sống tốt, sống tự tại thoải mái, còn thứ tình yêu hư vô mờ mịt kia, có thì tốt, không có cũng chẳng sao.

Nhưng bây giờ, Tiêu Kính Viễn xảy ra chuyện rồi, nàng lại cảm thấy như bị dao đâm vào ngực, còn đau đớn hơn mười mấy năm dưới thủy lao!

Nếu không có Tiêu Kính Viễn, nàng không biết mình sẽ thế nào, càng không biết cuộc sống sau này phải chịu dày vò ra sao.

Hai mắt đầm lệ mông lung, nàng đột nhiên nhớ ra, vào một buổi sáng đời trước, ánh nắng rất tươi sáng, nam tử kia bỗng xuất hiện trước mặt nàng, vẻ mặt thanh lãnh, thân hình cao lớn, đánh thức nàng đang nằm ngủ gật trong lúc chơi trốn tìm.

Hắn đứng trước mặt nàng nói, có ai không.

Thanh âm khàn khàn trầm thấp, đánh thức nàng tỉnh lại trong giấc ngủ mơ.

Khi đó, nàng mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn hắn đứng dưới ánh mặt trời, chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt tựa như một vị thần, cúi đầu nhìn nàng dưới nhãn gian.

Cũng chính là từ thời điểm đó, nàng ngẫu nhiên sẽ len lén chú ý người này.

Về sau, nàng cảm thấy mình e ngại hẳn, cũng không dám nhìn hẳn nhiều.

Có lẽ là vì cách biệt bối phận, nàng luôn luôn không nghĩ tới, cảm giác e ngại và tránh né kia rốt cuộc là ý vị thế nào?

Giờ đây tuyệt vọng tựa trong ngực ca ca, nghĩ Tiêu Kính Viễn cứ chết đi như vậy, nghĩ mình sẽ không thể nhìn thấy hẳn nữa, nàng mới hiểu ra, có lẽ từ đời trước, hình bóng người nọ đã chôn sâu vào đáy lòng nàng, chưa từng phai mờ!

Nàng sống cả hai đời mới nhận ra hẳn quan trọng thế nào, nhưng giờ hẳn đã không còn nữa!

Nghĩ đến đây A La lại thông khổ.

"Ca ca... Nếu hẳn chết, ta cảm thấy ta cũng không sống nổi... Ta không rõ vì sao mình sống trên đời này?"

Vì sao nàng lại trọng sinh, vì sao đời này lại gặp Tiêu Kính Viễn?

Nếu biết trước sẽ phải ném tư vị lòng đau như cắt này, nàng tình nguyện ký ức dừng lại tại thủy lao Tiêu gia.

Diệp Thanh Xuyên cảm nhận vạt áo trước ngực mình ướt đẫm nước mắt, ngón tay dần siết chặt phát ra tiếng rắc rắc, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Muội muội hẳn đang khóc, khóc không thành tiếng, vừa khóc vừa nói nếu không có Tiêu Kính Viễn nàng sống không nổi nữa.

"Chẳng lẽ Tiêu Kính Viễn quan trọng đến vậy sao? Trong mắt muội còn có cha mẹ hay không? Còn có... người ca ca này hay không?"

A La ghen ngào: "Cha mẹ và ca ca đều sống tốt, nhưng Tiêu Kính Viễn chết... hẳn chết, sẽ không bao giờ nhìn thấy hẳn..."

Ông trời có thể cho nàng cơ hội sống lại một lần nhưng sẽ không có lần thứ hai.

Nàng biết, có lẽ mình sẽ không còn được gặp lại Tiêu Kính Viễn nữa.

Diệp Thanh Xuyên im lặng nửa ngày mới khẽ thở dài, ôn nhu nâng mặt A La lên, cúi đầu nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, rốt cuộc vươn tay lau nước mắt cho nàng.

"Muội thích hẳn đến thế, hẳn còn chưa chết mà đã khóc thành như vậy?"

"Hẳn..." A La cắn môi, tại sao lại nói là không chết?

"Ý ta là nói, Tiêu gia không ôm hi vọng gì nhưng cũng chưa nói sẽ không tìm." Diệp Thanh Xuyên ngừng một chút, thông thả nói tiếp: "Chung quy, địa vị Tiêu Thất gia trong triều hết sức quan trọng, dù Tiêu gia không tìm thì Hoàng thượng cũng phải tìm, Thái tử cũng sẽ không buông tay, cũng sẽ tiếp tục tìm kiếm."

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tay.

"Nhưng mà, không phải vẫn không tìm thấy sao?" A La bĩu môi, hai mắt rung rung hoang mang nhìn ca ca.

Nàng có một cảm giác rất kì lạ, cứ cảm thấy lời ca ca nói không đúng lắm.

"Chưa tìm thấy thì thế có nghĩa là còn hi vọng." Sắc mặt Diệp Thanh Xuyên cực kỳ khó coi, nhưng vẫn miễn cưỡng nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Editor: Tường An

Thời điểm Diệp Thanh Xuyên rời đi, hai mắt A La đắm lệ mơ hồ nhìn bóng dáng ca ca bước ra khỏi phòng, trong đầu nàng chợt lóe lên một ý niệm. Nàng cảm thấy hình như mình đã bỏ sót điều gì đó, nhưng nỗi đau đớn trong lòng khiến nàng căn bản không rảnh bận tâm ý niệm đó là gì.

Đang ngơ ngác đứng bên cửa sổ thì thấy nha hoàn đưa canh tổ yến đến, A La vội vàng lau khô nước mắt, phân phó đặt canh trên bàn rồi lệnh cho nàng ấy lui ra ngoài.

Nàng bưng bát lên uống đại vài hớp mà chẳng biết mùi vị gì, nghĩ đến Tiêu Kính Viễn hiện tại chưa rõ sống chết, mà mình ngoại trừ khóc lóc thì không làm được gì.

Nhất thời nhớ đến lời ca ca nói, không khỏi miên man suy nghĩ: ca ca biết mình và Tiêu Kính Viễn có tư tình, hiển nhiên cũng không mong Tiêu Kính Viễn sống. Chẳng những thế, nhìn thái độ của ca ca giống như hận không thể khiến Tiêu Kính Viễn không trở về vậy. Nếu thật sự như thế, có phải ca ca đang gạt mình chuyện gì hay không? Nhớ tới hôm nay phụ thân mới từ Tiêu gia về nhà, sợ là đã nói với ca ca tin tức gì đó, chỉ là ca ca không nói cho mình nghe thôi.

Nếu bây giờ mình chạy tới hỏi phụ thân, phụ thân có thể hoài nghi hay không?

Nghĩ vậy, nàng dứt khoát ngồi trên giường, tĩnh tâm lắng nghe động tĩnh bên phòng cha mẹ. Thật ra cách này còn phải xem vận may thế nào, lỡ như cha mẹ thảo luận chuyện Tiêu Kính Viễn thì mình cũng nghe trộm được một chút.

Nào ngờ Diệp Trường Huân và Ninh thị chỉ tán gẫu chuyện nhà, căn bản không đề cập nửa lời đến chuyện Tiêu gia, A La nóng lòng cũng không có biện pháp, một mình nằm trên giường cố gắng vận dụng nhĩ lực đặc biệt của mình, chỉ mong sao có thể nghe được đôi câu vài lời về Tiêu Kính Viễn.

Không biết qua bao lâu, có lẽ vì nàng thương tâm quá độ, một quả ngũ thiếp đi.

Nàng hoảng hốt chìm vào một giấc mộng, trong mộng, Tiêu Kính Viễn toàn thân đầm máu ngã vào một góc tường, mái tóc đen rối tung trên áo bào tím.

Nàng cả kinh, vội vàng hô: "Thất thúc, Thất thúc, người làm sao vậy?"

Thế nhưng hô nửa ngày, nàng phát hiện mình căn bản không thể phát ra âm thanh nào, trong lòng nóng nảy vô cùng, rõ ràng mơ hồ biết mình đang trong mộng nhưng lòng lại hết sức nôn nóng, phảng phất như nếu không đánh thức người trước mắt, nàng sẽ không còn được gặp lại hắn nữa, nàng lập tức dốc hết sức, khản giọng la lớn.

"Tiêu Kính Viễn, người tỉnh lại đi! Tiêu Kính Viễn..."

Thời điểm từ trong mộng tỉnh lại, nàng rốt cuộc nghe được một thanh âm giống như tiếng hô của mình.

"Tiêu Kính Viễn, Tiêu Kính Viễn..." thanh âm này vang vọng bên tai nàng.

Lúc A La hoàn toàn tỉnh lại mới phát hiện, thật sự có người đang gọi cái tên Tiêu Kính Viễn này, có điều giọng nói kia không phải của nàng.

Là ai, là ai đang gọi tên Tiêu Kính Viễn?

Nàng nhắm mắt lại, tập trung lắng nghe.

Thanh âm kia rất nhỏ, rất xa xôi, muốn nghe cũng có chút cố sức.

Nàng dứt khoát nằm xuống giường, mắt nhắm chặt, bỏ qua tất cả những tạp âm xung quanh, chỉ chuyên chú lắng nghe giọng nói kia.

Cuối cùng, thanh âm yếu ớt từ chỗ xa xôi truyền đến, dần dần rõ ràng hơn.

Quả thật có một người đang nói tên Tiêu Kính Viễn, thanh âm kia mang vẻ uy hiếp, kèm theo đó còn có một thanh âm khác, là tiếng nam nhân thờ đóc.

Tiếng thờ đóc đó có chút nặng nề, thông thả, giống như một người đang khó khăn đi về phía trước.

A La giật mình, cảm giác hưng phấn, kích động lan khắp toàn thân. Mặc dù tiếng thờ đóc kia rất yếu, rất nhỏ nhưng nàng vẫn rất quen thuộc.

Đó là thanh âm của Tiêu Kính Viễn!

Hắn còn sống, chẳng những còn sống mà còn đang ở nơi nào đó trong Yến Kinh!

Nàng lập tức nhảy xuống giường, muốn xông ra ngoài, nhưng động tác được một nửa thì ngừng lại.

Tiêu Kính Viễn hô hấp nặng nề như thế, hẳn là đang bị thương nặng, rốt cuộc ai có thể bắt nhốt hắn như vậy? Minh tùy tiện chạy đến chỉ sợ cũng không cứu được hắn, phải tìm người giúp đỡ mới được.

Nên tìm ai giúp bây giờ?

Người đầu tiên A La nghĩ đến là Tiêu gia.

Nhưng nghĩ lại, với võ công của Tiêu Kính Viễn thì không thể dễ dàng gặp rủi ro như vậy được, có lẽ là người nào đó đã bày sẵn một cái bẫy chờ hắn nhảy vào. Liên tưởng tới mình đòi trước chịu đau khổ ở Tiêu gia, nàng không khỏi do dự.

Tất cả người Tiêu gia, thật sự có thể tin tưởng sao? Lỡ như nàng tự chui đầu vào lưới, tìm đúng cái người không thể tin tưởng thì sao?

Đấu tranh tư tưởng nửa ngày, A La vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đệ đệ Diệp Thanh Việt đang khoa tay múa chân trong vườn hoa ở chân tường phía nam. Hai năm nay, vì phụ thân nhìn ra hắn thích võ không thích văn nên cũng có ý bồi dưỡng, hắn bây giờ mặc dù tuổi nhỏ nhưng đã có chút thành tựu

rồi, thậm chí ngay cả thủ hạ phó tướng của phụ thân tỷ thí với hắn đều kém một bậc.

A La thấy vậy, hai mắt sáng lên.

Nàng nghĩ mình có thể tự tra xét tung tích Tiêu Kính Viễn, sau đó nếu thật sự tìm được thì tính tiếp cũng không muộn.

Kéo thêm đệ đệ Diệp Thanh Việt cùng đi, hai người có thể chiếu cố lẫn nhau, lỡ có bị phát hiện cũng sẽ không làm người khác chú ý. Đương nhiên, mấu chốt là Thanh Việt tuy nhỏ nhưng võ công thì không phải người bình thường có thể so được.

Hơn nữa, đệ đệ luôn nghe lời nàng, cũng sẽ giữ bí mật cho nàng.

Quyết định xong, nàng liền nhào người ra cửa sổ, vẫy tay ngoắc Diệp Thanh Việt đến.

Diệp Thanh Việt đang luyện võ, nghe tỷ tỷ mình gọi, nhanh chóng lau mồ hôi chạy lại: "Tỷ, có chuyện gì vậy?"

A La cười cười, ý bảo hắn đi vào, lại kêu hắn đóng cửa lại.

Diệp Thanh Việt buồn bực: "Cái gì mà thần bí dữ vậy?"

A La thở dài: "Thanh Việt, tỷ có chuyện này cần ngươi giúp đỡ, chỉ là có lẽ hơi mạo hiểm."

Diệp Thanh Việt nghe vậy, nhất thời tinh thần run lên, mắt sáng rực: "Tỷ, ngươi nói đi, là muốn giết người hay phóng hỏa?"

A La nghe hắn nói liền bất đắc dĩ: "Phi, nói bậy bạ cái gì, ngươi tuổi còn nhỏ, có thể giết được ai, có năng lực đến nhà ai phóng hỏa!"

Diệp Thanh Việt thấy lời tỷ tỷ nói có vẻ khinh thường mình, lập tức gờ cánh tay lên, siết chặt nắm đấm, phô diễn sức lực của mình.

"Tỷ, ngươi cũng quá khinh thường người ta rồi, không nói đâu xa, chỉ nói Tiêu gia là gia tộc võ tướng, nhưng cả nhà kia, từ Tiêu Vĩnh Hân đến Tiêu Vĩnh Trạch, có ai là đối thủ của ta đâu? Còn không phải một đám bị ta đánh hoa rơi nước chảy!"

Vốn dĩ trong lòng A La còn có chút thấp thòm, bây giờ nghe hắn nói vậy cuối cùng cũng yên tâm, lại cố ý cười nói: "Chẳng qua là người khác thấy ngươi nhỏ, nhường ngươi mà thôi."

Diệp Thanh Việt rất không thích nghe lời này, cho nên vừa nghe liền bật dậy: "Tỷ, may mắn ngươi là tỷ tỷ của ta, nếu không ta liền quyết chiến với ngươi rồi, ngay cả cha cũng nói, chừng hai năm nữa thôi, cha cũng chưa hẳn là đối thủ của ta! Cha nói ta là kỳ tài võ học đấy!"

A La an tâm gật gật đầu, giữ chặt tay hắn, nhỏ giọng nói: "Tốt, ta tin đệ, hiện tại ta có chuyện muốn đệ đi theo giúp ta. Nhưng chuyện này đệ tuyệt đối không thể nói cho người khác biết."

"Tỷ... cứ việc nói thẳng đi, chuyện gì?" Diệp Thanh Việt cười híp mắt, cười đến tràn ngập chờ mong.

Hắn tuổi còn nhỏ như vậy, rốt cuộc có thể làm chút chuyện kinh thiên động địa rồi!

Cơ hội một trận chiến thành danh đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Giải cứu Tiêu Kính Viễn

Editor: Tường An

A La và Diệp Thanh Việt rời khỏi Diệp gia, cùng lên một chiếc xe ngựa.

Dọc đường đi, A La dựa người vào vách xe, cố gắng bỏ qua tiếng vó ngựa, lắng nghe tiếng hít thở của Tiêu Kính Viễn, vừa lắng nghe động tĩnh, vừa chỉ đường cho xa phu.

Bên cạnh, Diệp Thanh Việt chỉ biết là đi tìm người nhưng lại không biết là tìm ai.

Hắn đang ở lứa tuổi tò mò, hiếu động, tất nhiên sẽ hỏi A La, A La chỉ nói: "Đến lúc đó đệ sẽ biết."

Diệp Thanh Việt không có biện pháp, đành phải hăm he, lại bắt đầu dẫn gân cốt, làm mấy động tác khởi động, chuẩn bị cho một trận ác chiến oanh oanh liệt liệt.

Xe ngựa đến một ngã tư đường thì quẹo trái, tiếng hít thở kia ngày càng rõ ràng. A La bắt giắc siết chặt nắm tay, toàn thân căng cứng.

Cuối cùng, xe ngựa đi vào một ngõ nhỏ tầm thường, thậm chí mặt đường cũng không trải đá xanh, người xung quanh đều mặc y phục vải thô bình thường.

Diệp Thanh Việt có chút thất vọng: "Chính là chỗ này?"

Cái chỗ rách nát này thì có thể xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa? Hắn còn mong gặp được một cao thủ tuyệt thế, đánh ra một phen sự nghiệp đó.

A La trừng mắt Diệp Thanh Việt: "Không phải lúc này đã nói rồi à, không được hỏi."

Diệp Thanh Việt nghe vậy, bắt đầu dè dặt: "Mà thôi, ta không hỏi. Tỷ nói đi, tiếp theo muốn ta làm cái gì?"

A La đứng dậy, nắm tay hắn nói: "Chúng ta đi vào xem xem."

Hai tỷ đệ lập tức xuống xe ngựa, đi vào ngõ nhỏ, càng đi vào sâu bên trong, A La càng nghe rõ động tĩnh của Tiêu Kính Viễn!

Cuối cùng, hai người dừng lại trước một căn nhà, cửa lớn đã cũ nát, màu sơn đỏ đã phai gần hết, ngay cả khóa cửa cũng không thấy.

A La cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong nhưng chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Tiêu Kính Viễn, hoàn toàn không có ai khác.

Nàng không khỏi nghi ngờ.

Theo lý mà nói, Tiêu Kính Viễn bị nhốt ở trong này, hẳn là phải có người canh gác mới đúng a? Vì sao ngoại trừ Tiêu Kính Viễn, một người cũng không thấy?

Là có âm mưu hay mai phục gì sao?

Nhưng mà, có thể là âm mưu gì đây? Cho dù có mai phục cũng phải có người canh giữ chứ.

A La bất động, đứng trước cửa lớn, Diệp Thanh Việt lại có chút không kiên nhẫn: "Tỷ, chính là chỗ này sao? Chúng ta xông vào đi!"

A La cản môi: "Có thể có vấn đề gì hay không?"

Nàng nghe được thanh âm Tiêu Kính Viễn, cũng muốn lập tức xông vào gặp hắn, nhưng tình cảnh trước mắt thật không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Thanh Việt đã chuẩn bị kỹ càng cho một trận ác chiến, quả quyết nói: "Có thể có vấn đề gì chứ! Hơn nữa, không phải còn có ta sao?"

A La ngẫm lại cũng đứng, gật đầu: "Được, chúng ta đi vào..."

Lời còn chưa dứt, Diệp Thanh Việt đã trực tiếp nhấc chân đá cửa, cánh cửa cũ nát cứ như vậy bay lên, va vào tường, bùm một tiếng, lúc rơi xuống đất đã nát thành gỗ vụn.

A La biết công phu của đệ đệ mình rất tốt nhưng không ngờ hắn khí lực lớn như vậy, cũng hơi lấp bắp kinh hãi.

"Người bên trong, có ngon thì bước ra đây!" Diệp Thanh Việt đá bay cửa xong, lập tức khiêu chiến.

A La nhíu mày: "Bên trong không có người."

Chỉ có một mình Tiêu Kính Viễn.

Diệp Thanh Việt buồn bực, hắn cũng lắng tai nghe ngóng, dù nỗ lực của hắn không so được với A La nhưng dù sao cũng là người luyện võ.

"Bên trong hình như có người bị thương?" hắn quay đầu nhìn tỷ tỷ, "Vào xem?"

A La quả thật khẩn cấp muốn gặp Tiêu Kính Viễn, vội vàng gật đầu.

Vì thế, hai tỷ đệ nắm tay nhau cùng đi vào.

Bên trong quả nhiên không có gì cổ quái, chỉ là một tiểu viện bình thường. A La nóng lòng, chạy tới đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy nam nhân nằm trong góc.

Bộ dạng hắn hiện giờ giống hệt trong giấc mộng của nàng, nửa người toàn là máu, mái tóc đen ướt sũng dính vào áo choàng tím.

A La tròn mắt, không dám tin mà nhìn hắn.

Cho tới nay, mỗi lần gặp hắn đều là bộ dáng cao lớn quý khí, uy nghi trời sinh. Nàng vẫn cho rằng hắn chính là người như vậy, vĩnh viễn đều là bộ dáng

đó.

Cho nên nàng cảm thấy, bất kỳ chuyện gì hần đều có thể làm được, không có gì là không thể.

Nhưng bây giờ, nàng nhìn thấy hần suy yếu ngã trên mặt đất, toàn thân đầy vết thương.

"Tỷ, đây, đây chẳng phải là..." Diệp Thanh Việt cũng choáng váng, hần cho rằng sau khi xông vào sẽ gặp chuyện gì đặc biệt, ai ngờ lại nhìn thấy Tiêu Kính Viễn - Tiêu Thất gia xuất sắc nhất Tiêu gia - đang bị trọng thương.

"Đây chẳng phải là Tiêu Thất gia sao..."

Diệp Thanh Việt lấp bắp, nói ra hai chữ "Tiêu Thất gia" liền sững sờ tại chỗ, bởi vì hần nhìn thấy tỷ tỷ mình đã liều lĩnh nhào đến chỗ Tiêu Thất gia, ôm lấy hần khóc rống lên.

"Tỷ tỷ, người?" Hần trừng to mắt, không biết nói cái gì cho phải.

Tiêu Kính Viễn, Tiêu Thất gia, người kia không phải rất lớn tuổi ư? Vì sao tỷ tỷ lại ôm hần mà khóc?

A La lúc này căn bản không quản đệ đệ nghĩ thế nào, nàng quỳ ở đó, ôm gương mặt kiên cường dính máu của Tiêu Kính Viễn, đau lòng kêu: "Thất thúc, người tỉnh lại đi, người không sao chứ?"

Nàng vén mấy sợi tóc dính máu trên mặt hần, lộ ra đôi mắt và cái mũi, lại run rẩy lấy tay thăm dò hơi thở của hần.

Tiêu Kính Viễn từ trong đau đớn, nặng nề tỉnh lại, liền nghe được thanh âm thê lương của một cô nương đang đau lòng gọi tên mình.

Thanh âm kia, hần giật mình, là A La.

Hần nhú mày, khó khăn phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

A La sao lại ở chỗ này? A La cũng xảy ra chuyện gì sao? Những người đó bắt A La?

Nghĩ đến A La, hần rút cuộc dùng hết toàn bộ khí lực, gian nan mở mắt ra.

Đối diện là một đôi mắt nước, đau lòng nhìn mình.

"A... A La?"

A La thấy hần mở mắt, đầu tiên là vui vẻ, sau đó thấy hai mắt hần đầy tơ máu, hần là đã chịu rất nhiều khổ sở, nàng lại đau lòng rơi nước mắt, ôm cánh tay hần vừa khóc vừa nói: "Thất thúc, nếu người thật sự xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không sống một mình!"

"A La, ta không sao." Tiêu Kính Viễn khẽ cắn môi, muốn vịn tường đứng lên.

Toàn thân hần vết thương chi chít, còn trúng một loại độc đặc thù, cho nên cả người suy yếu vô lực.

A La vội vàng dìu hần, chỉ là Tiêu Kính Viễn quá nặng, A La căn bản dìu không nổi, suýt nữa ngã theo hần.

Bên kia, Diệp Thanh Việt rút cuộc từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nhanh chóng tiến lên giúp đỡ.

"Tỷ, người phải nói cho ta biết, rốt cuộc sao lại thế này, hiện tại đầu óc ta toàn là sương mù!" Hần lại bắt đầu dong dài.

Lúc này A La đầu thêm đề ý nghi vấn của hần, vừa đốc sức đỡ Tiêu Kính Viễn, vừa phản phó Diệp Thanh Việt: "Đệ nhanh chóng gọi xe tới, nhân lúc chỗ này không có ai, chúng ta mau mang hần đi!"

"Nhưng người còn chưa nói cho ta biết, chuyện này rốt cuộc là sao?" Diệp Thanh Việt truy hỏi.

Vì sao tỷ tỷ lại biết Tiêu Kính Viễn ở trong này? Vì sao tỷ tỷ nói nếu Tiêu Kính Viễn chết, nàng cũng không sống một mình?

Nàng... nàng và Tiêu Kính Viễn có quan hệ thế nào?

"Đi, mau đi gọi xe ngựa a! Thương thế của hần không thể chậm trễ được!" A La khóc nức nở hét lớn một tiếng.

Diệp Thanh Việt hoảng sợ, nhìn tỷ tỷ hai mắt đầm lệ, lại nhìn Tiêu Kính Viễn trọng thương suy yếu, rốt cuộc chạy ra ngoài kêu xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Editor: Tường An

Diệp Thanh Việt hiện tại cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Mặc dù hần là kỳ tài võ học nhưng hần vẫn còn là con nít a? Tại sao lại để hần phải chứng kiến một đôi nam nữ tư định chung thân như vậy chứ?

Hần muốn tránh, nhưng là một nam tử hần, hần còn phải bảo hộ tỷ tỷ, cho nên chỉ đành nhịn xuống, cứng ngắc ngồi trong xe ngựa, tiếp tục nhìn tỷ tỷ nhà hần cùng vị "trưởng bối" Tiêu gia kia ở đó khăng khăng ta ta.

Lúc này, tỷ tỷ nhà hần mắt rung rung ôm Tiêu Kính Viễn bị trọng thương, khóc không thành tiếng: "Thất thúc, ngày mai ta liền gả cho ngươi, lập tức gả cho ngươi!"

Tiêu Kính Viễn suy yếu còn chưa kịp mở miệng, tỷ tỷ nhà hần lại bồi thêm một câu: "Thất thúc, ta đã sớm nghĩ tới, nếu ngươi có chuyện gì, ta cũng tuyệt đối không sống một mình! Đời này kiếp này, ta chỉ sống vì ngươi, vốn dĩ chính là vì ngươi mà sống!"

Mới vừa rồi, A La đã hiểu ra, đời trước nàng có muôn vàn bất đắc dĩ, nhưng có một chuyện hối hận nhất mà chính bản thân nàng cũng không biết, nàng luôn chôn giấu nó dưới đáy lòng, không chạm tới, mãi cho đến hôm nay mới nghĩ rõ ràng.

Cha mẹ mạnh khỏe, ca ca về sau cũng có tiền đồ tốt, về phần người đã hại nàng, nàng cũng không tâm tâm niệm niệm muốn báo thù rửa hận, sau khi trọng sinh, nàng chỉ còn lại duy nhất một nguyện vọng, chính là Tiêu Kính Viễn.

A La nói lời ấy, ngôn từ khản thiết, tình sâu nghĩa nặng, nhưng mà nghe vào tai Diệp Thanh Việt lại khiến hần trợn mắt há hốc mồm, hai má nóng bừng, xấu hổ không thôi.

Tỷ tỷ a tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ hần sao? Làm sao có thể nói ra những lời xấu hổ như thế? Rất rất rất... quá không biết xấu hổ a!

Hần gượng tay che kín mặt, thật không muốn thừa nhận người này là tỷ tỷ của mình.

Còn bên cạnh, Tiêu Kính Viễn nằm dựa vào trên đùi A La, mặt mũi đỏ bừng, mồ hôi lạnh chảy xuống hai bên má, chỉ là hần vẫn yên lặng chăm chú nhìn gương mặt lấm lem nước mắt của nàng.

Khó khăn bật cười, hần lao lực nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ mặt nàng.

Hần muốn thay nàng lau nước mắt, nhưng cuối cùng tay vẫn vô lực buông xuống: "Ta không sao."

Hần càng nói không sao, A La càng đau lòng.

Cổ họng hần sưng đau, trên người cũng toàn là máu, không biết đã chịu bao nhiêu tội.

Nước mắt A La lại tí tách rơi xuống, rơi trên mặt Tiêu Kính Viễn làm ướt tóc mai hần.

"A La... chờ ta khỏe lại, ta liền đi... đi cầu hôn..." Tiêu Kính Viễn chăm chú nhìn tiểu giai nhân trước mắt, mặt mũi cười nói.

Bên cạnh, Diệp Thanh Việt từ khe hở ngón tay nhìn thấy cảnh này, không khỏi thờ dài.

May mắn là tỷ tỷ nhà hần không phải đơn phương tình nguyện, nhất thời nóng đầu, tốt xấu gì Tiêu Kính Viễn cũng có vẻ có ý với tỷ tỷ, may quá may quá.

Nghĩ đến đây, hần bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề trọng yếu.

"Tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu a?"

Mang theo một người trọng thương to bự như này, cũng không thể cứ thế chạy về nhà mình a, chỉ sợ cha mẹ nhìn thấy Tiêu Kính Viễn và tỷ tỷ mình tình cảm dạt dào như vậy, không tức chết thì cũng bị hù chết.

Nghe Diệp Thanh Việt hỏi, A La mới nghĩ tới vấn đề này, nàng sững sờ một chút, cúi đầu hỏi Tiêu Kính Viễn.

"Thất thúc, bây giờ chúng ta đi đâu đây?" giọng nàng hết sức dịu dàng, phảng phất như Tiêu Kính Viễn bị ôm trong ngực là một tiểu oa nhi yếu ớt.

Tiêu Kính Viễn cố sức nói: "Đến phủ Thái tử."

A La nghe vậy liền hiểu.

Hần không muốn về Tiêu gia, Diệp gia lại không thể đi, phủ Thái tử là một lựa chọn tốt, hần và Tiêu Kính Viễn là bằng hữu thâm giao.

Nàng lập tức ngẩng đầu, dứt khoát phân phó đệ đệ mình: "Nghe thấy chưa, đến phủ Thái tử!"

Diệp Thanh Việt hiếm khi thấy tỷ tỷ nói chuyện với mình như vậy, hần sừng sốt một lát, trong lòng không khỏi nói thầm: Sao nói chuyện với Tiêu Kính Viễn thì như mẹ ruột, còn nói chuyện với hần lại cứ như mẹ kế vậy chứ?

Chẳng qua, hiện tại hần cũng không tiện so đo cái này, vội vàng phân phó xa phu chạy tới phủ Thái tử.

Thái tử Lưu Hân đã mấy ngày thiếu ngủ vì lo tìm kiếm Tiêu Kính Viễn, hạ cả vốn gốc, vận dụng tất cả nhân lực của mình, thậm chí đã thỉnh cầu phụ hoàng điều nhân mã thủ hộ kinh thành tìm khắp trong ngoài Yên Kinh, chỉ tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Hôm nay, bỗng nghe hạ nhân bẩm báo bên ngoài có tiểu thiếu gia Diệp gia Diệp Thanh Việt cầu kiến, trong lòng hần nghi hoặc, có điều nể mặt A La, hần tất nhiên nhanh chóng mời vào. Vừa gặp hần liền chấn động. Hần nhìn thấy Tiêu Kính Viễn bị thương nặng, còn trúng một loại độc rất hiểm ác, lập tức không dám trì hoãn, vội sai người vụng trộm tiến cung, mời vị Thái y ngày thường quen biết đến chẩn bệnh.

May mà vị Thái y kia y thuật cao minh, tuy độc này hiểm ác nhưng không khó trị, lập tức nhanh chóng giải độc, trị thương, qua hai ba canh giờ, thái y rút cuộc lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, đi ra nói với Thái tử Lưu Hân đang chờ bên ngoài: "Sai người cẩn thận hầu hạ, đợi bốn năm canh giờ sau tính lại, uống chén thuốc này vào sẽ không có vấn đề gì nữa."

Thái tử Lưu Hân nghe lời này cũng thở phào một hơi, tiễn Thái y ra về, sau đó mới mời Diệp Thanh Việt và A La nấp sau tấm bình phong ra.

"Hần đã tốt rồi, ngươi không cần khóc sụt sùi mãi thế."

Thái tử Lưu Hân cũng rất bất đắc dĩ, kể từ lúc đến đây, nước mắt của vị cô nương A La này chưa từng ngừng chảy.

Lưu Hân không thích nhất chính là nước mắt nữ nhân, nếu là nữ nhân nhà hần khóc, hần đã sớm sai người đuổi ra ngoài rồi. Chỉ tiếc, đây là nữ nhân Tiêu Kính Viễn tâm tâm niệm niệm nâng trong lòng bàn tay, hần không dám đuổi...

A La lau nước mắt, khom người, thành khẩn nói: "Đa tạ Thái tử."

Lưu Hân phát tay, thờ dãi: "Ngươi vẫn nên nói cho ta biết, ngươi làm sao tìm được Tiêu Kính Viễn, hần rất cuộc xảy ra chuyện gì?"

Không biết bao nhiêu nhân mã gần như lật hết cả trong ngoài thành Yên Kinh mà không tìm được Tiêu Kính Viễn, thế nhưng một nữ tử yếu đuối và một tiểu hài tử chưa dứt sữa lại làm được, việc này cũng quá kỳ quái rồi.

Thời điểm A La tìm tới Lưu Hân cũng biết sẽ không tránh khỏi vấn đề này, tất nhiên phải nói rõ ràng với hần, lập tức nói ra lý do đã sớm chuẩn bị trước.

Nàng nói xong, Lưu Hân tròn mắt há hốc mồm, Diệp Thanh Việt vẻ mặt xấu hổ.

"Này... nằm mơ thấy?" Lưu Hân không dám đắc tội nữ nhân của Tiêu Kính Viễn, cân nhắc tìm từ một chút, rốt cuộc dùng một cách nói khá uyển chuyển.

"Tỷ..." Diệp Thanh Việt cạn lời, hần nghĩ thầm, tỷ tỷ a tỷ tỷ, ngươi có thể bịa một lý do nào chân thật hơn chút không?

A La vén tóc mai, khẽ cắn môi, vô cùng trịnh trọng gật đầu: "Đúng, chính là nằm mơ thấy."

Lưu Hân và Diệp Thanh Việt hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Diệp Thanh Việt lên tiếng: "Hôm nay lúc chính Ngọ tỷ tỷ ta đang ngủ trưa, ta ở trong sân luyện võ, nàng bỗng nhiên kêu ta lại nói muốn đi tìm Tiêu Thất gia. Như thế xem ra, thật sự có thể là nằm mơ."

Diệp Thanh Việt cảm thấy mặt mặt, muốn hòa giải thay tỷ tỷ.

Lưu Hân im lặng một lát, nhìn A La, tính toán trước tiên sẽ không thảo luận vấn đề này.

"Bất luận thế nào, bây giờ đã tìm được Tiêu Kính Viễn, thoát khỏi nguy hiểm là tốt rồi. Có điều, chuyện ngươi nằm mơ tìm được người, tốt nhất không nên đề cập với người khác, như vậy đi, ta lập tức sai hạ nhân đi mời người Tiêu gia đến, đối với bên ngoài cứ nói là thủ hạ của ta tìm được Tiêu Kính Viễn, thế nào?"

A La tất nhiên không có ý kiến, vội vàng gật đầu, chuyện cứ quyết định như thế.

Một lúc sau, người Tiêu gia tới, có lão đại, lão tam, lão tứ Tiêu gia, còn có Tiêu Vinh Trạch, Tiêu Vinh Hân... đủ để nhìn ra Tiêu gia coi trọng chuyện này thế nào, cơ hồ là khuynh sào xuất động.

*Khuynh sào xuất động (傾巢出動): dốc toàn lực, huy động toàn bộ lực lượng.

A La từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy Tiêu Vinh Hân đến, nhớ tới đủ thứ chuyện đời trước, không biết tại sao trong lòng vẫn không yên tâm lắm, liền đưa mắt nhìn về phía Thái tử Lưu Hân.

Lưu Hân nhìn ra tâm sự của nàng, cười an ủi, nhỏ giọng nói: "A La cô nương yên tâm, lần này nếu đã nói là ta tìm được Tiêu Kính Viễn, hẳn lại đang bị thương nặng, trước khi hẳn hoàn toàn hồi phục, ta tuyệt đối sẽ không thả hẳn về. Trong thiên hạ này, ngoại trừ phụ hoàng, còn chưa có người nào có thể đòi người trong phủ của ta."

A La nghe vậy, ngẫm lại cũng đúng, lúc này mới yên tâm, lại lén lén đi nhìn Tiêu Kính Viễn một lần.

Bởi vì người Tiêu gia ở bên ngoài nói chuyện với Thái tử, nàng cũng không dám đi vào phòng trong, chỉ đứng ngoài cửa sổ nhìn qua.

Cách một tầng sa môn, nam nhân kia mắt nhắm chặt, suy yếu nằm trên giường. Bởi vì gầy hơn trước kia, khuôn mặt cương nghị của hẳn có cảm giác gãy vỡ cả xương, râu ria lởm chởm.

A La khề thờ dài, lẩm bẩm: "Thất thúc, là ta sai lầm."

Thật ra, nếu nàng thật sự tin hẳn, yêu hẳn thì nên nghĩa vô phân cố mới phải.

*Nghĩa vô phân cố (义无反顾): có đại loại là vì chính nghĩa, vì đạo nghĩa, không do dự, không quay đầu, không hối hận.

Mặc cho đó là đầm rộng hang hồ, chỉ cần có hẳn ở đó, nàng liền nguyện ý giao tính mạng mình vào tay hẳn, dùng cả đời này để đánh cược.

- - - - -

Trên đường từ phủ Thái tử về Diệp gia, A La không ngừng dặn dò Diệp Thanh Việt, bảo hẳn nhất định không thể nói chuyện này cho cha mẹ biết: "Nếu để bọn họ biết, tất nhiên sẽ giận ta, còn không biết kết cục sẽ thế nào đâu."

Diệp Thanh Việt đương nhiên hiểu, hẳn có thể không hiểu sao?

"Tỷ, người yên tâm, chỗ cha mẹ ta tất nhiên không dám nói lung tung, nếu không, người bị đánh khả năng vẫn là ta."

Cha mẹ mà tức giận, cùng lắm là phạt tỷ tỷ đóng cửa suy ngẫm lỗi lầm mà thôi, nhưng hẳn thì tránh không khỏi phải chịu đòn.

A La gật đầu, nghĩ nghĩ, lại nói: "Còn chỗ ca ca, cũng không thể nói."

Diệp Thanh Việt hơi kinh ngạc một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều, nghe lời gật đầu.

A La cảm kích sờ đầu đệ đệ mình: "Cảm ơn đệ, Thanh Việt, người bây giờ càng ngày càng hiểu chuyện."

Lời này ngược lại khiến Diệp Thanh Việt đỏ mặt.

"Kỳ thật... ta vẫn luôn rất hiểu chuyện." hẳn lấp ba lấp bắp nói một câu như vậy khiến A La bị chọc cười.

Hai người rất nhanh đã về đến nhà, trước cửa lớn đúng lúc nhìn thấy Diệp Thanh Xuyên đang cùng hai hạ nhân đi vào.

Diệp Thanh Việt thấy ca ca, vội vàng chào hỏi, nhưng về mặt Diệp Thanh Xuyên lại nhàn nhạt.

Bởi vì trong lòng A La có nghi hoặc, liền ngẩng đầu nhìn về phía ca ca, ai ngờ, ca ca cũng trùng hợp "nhìn" hướng mình.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt A La tìm tòi nghiên cứu nhìn ca ca.

Diệp Thanh Xuyên phảng phất như cảm nhận được, im lặng mãi nửa ngày, cuối cùng nở nụ cười dịu dàng mà bất đắc dĩ.

Hắn nâng tay lên, ý bảo A La nhìn.

Lúc này A La mới phát hiện trong tay hẳn đang xách một thứ.

"Hôm nay đi ngang qua Vọng Nguyệt Lâu, chợt nhớ tới muội khi còn nhỏ thích ăn gà nấu rượu cho nên mua một ít về, nhân lúc đang còn nóng, mau nếm thử đi."

Nghe hẳn nói vậy, A La mới nhớ tới những ngày tháng xa xăm như cách cả đời người, lúc đó nàng còn rất nhỏ, luôn vây quanh lão thái thái đòi ăn món gà nấu rượu của Vọng Nguyệt Lâu.

Chẳng qua, lão thái thái nói không thể cho tiểu hài tử ăn món đó, không cho nàng ăn, vì thế nàng còn khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía ca ca, ánh chiều tà chiếu trên gương mặt tuấn mỹ của hẳn, phảng phất như bao phủ một tầng sáng vàng nhạt, cảnh tượng này càng làm hẳn thoát nhìn càng không giống như tục nhân trên thế gian này.

Hắn cứ như vậy nở nụ cười âm áp nhìn mình.

Kìa đúng là bộ dáng ca ca luôn yêu thương mình nhất.

Tại thời khắc này, sự hoài nghi quanh quẩn trong lòng đều nhất thời tan thành mây khói.

Trên thế gian này, dù nàng hoài nghi ai cũng không nên hoài nghi hấn a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Editor: Tường An

A La về đến nhà, nhiều lần dẫn dò Diệp Thanh Việt không thể tiết lộ nửa phần, Diệp Thanh Việt tất nhiên nghe lời A La, không hề nhắc đến chuyện hôm nay với cha mẹ. Nhưng A La vẫn cảm thấy không ổn lắm, mặc dù ca ca giống như không có hoài nghi gì, A La vẫn sợ ca ca sẽ lại đây hỏi mình gì đó.

Ca ca chính là ca ca, là người thân của mình, nếu hấn ép hỏi, mình cũng không đành lòng gạt hấn.

May mắn, Diệp Thanh Xuyên phăng phát như hoàn toàn không để ý đến chuyện Tiêu Kính Viễn, về sau cũng không đề cập tới.

A La thăm thở phào một hơi. Sau đó lại cẩn thận chú ý động tĩnh bên Tiêu Kính Viễn.

Bởi vì Diệp Thanh Việt tuổi nhỏ, muốn bày vẽ trượng nghĩa với tỷ tỷ, xưng phong nhận việc đi hỏi thăm tin tức, có tin tức liền về nói cho A La, hiển nhiên đã trở thành hồng nhạn truyền thư qua lại.

Về phần Tiêu Kính Viễn, qua vài ngày, thương thế khôi phục tốt liền rời phủ Thái tử trở về Tiêu gia. Chuyện mất tích cũng dần trôi qua.

Tuy nhiên có một thu hoạch ngoài dự liệu, bởi vì Diệp Thanh Việt năm lần bảy lượt chạy đến phủ Thái tử, thường xuyên qua lại liên quen thuộc với Thái tử Lưu Hân, Thái tử thích hấn tuổi nhỏ mà công phu tốt, lại là quý linh tinh, cho nên thu hấn làm thị vệ trưởng trong phủ Thái tử.

Đây là chức quan béo bở, ai cũng biết sau này Thái tử sẽ lên ngôi bảo điện, thị vệ trưởng phủ Thái tử tương lai sẽ có tiền đồ vô hạn, hưởng hồ... hấn còn nhỏ như thế.

Chuyện này bẩm lên Hoàng thượng, ông chỉ cảm thấy Thái tử hồ nháo, nhưng ngẫm lại cũng không bác bỏ, còn thật sự phê chuẩn. Trong khoảng thời gian ngắn, chuyện thị vệ trưởng tám tuổi phủ Thái tử truyền khắp Yên Kinh.

- - - - -

Mấy ngày nay sức khỏe Tiêu Kính Viễn hồi phục khá tốt, đã có thể đứng dậy đi lại, múa vài đường kiếm với mấy đứa cháu.

Hôm nay mặt trời ấm áp, Tiêu Kính Viễn mặc bộ thường phục màu xanh thủy lam, nghiêng người tựa vào đầu giường, tùy ý lật xem một quyển sách ố vàng.

Ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên một phần gương mặt hấn, nhìn càng thêm vẻ góc cạnh rõ ràng.

Lão thái thái Tiêu gia cùng vài người con dâu đi tới, đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

"Nương, ngài lại đây sao không nói như từ trước một tiếng?" Tiêu Kính Viễn lập tức muốn đứng dậy.

"Ngươi nằm, ngươi nằm, không cần đứng lên..."

Tiêu lão thái thái đau lòng nhất chính là thằng con này, khiến bà bó tay hết cách nhất cũng là nó.

Bây giờ hấn vô duyên vô cớ bị trọng thương, suýt nữa mất mạng, lão thái thái tất nhiên càng đau lòng, xem trọng hơn cả tiểu tôn tử mới sinh, hấn không thể đem tất cả các loại thuốc bổ quý giá đến bắt hấn ăn, mỗi ngày đều đến thăm nhĩ tử.

Mấy vị con dâu cũng biết tâm tư lão thái thái, không có biện pháp, đành phải bồi bà cùng đi.

Tiêu Kính Viễn vừa bước một chân xuống giường liền bị lão thái thái ngăn lại, kế tiếp tất nhiên là như thường ngày, hỏi han ân cần, đêm qua ngủ thế nào, có uống thuốc đúng giờ không, hôm nay làm cái gì, đang xem cái gì.

So với mấy vị tẩu tử, Tiêu Kính Viễn càng bất đắc dĩ hơn.

Hắn luôn là người có chủ ý, từ sau bảy tám tuổi đã không cần mẫu thân phải bận tâm nữa, chưa từng nghĩ hiện tại lớn tuổi như vậy, bỗng nhiên mỗi ngày bị nhìn chăm chăm như tiểu hài tử.

Đang nghĩ, chợt nghe lão thái thái nói: "Đều nghe rồi chứ, các người trở về phải báo lại cho các phòng biết."

Mấy cô con dâu đồng thanh đáp vâng.

Tiêu Kính Viễn nhíu mày, chẳng lẽ mình nhất thời thất thần, đã bỏ lỡ cái gì?

Ai ngờ lão thái thái quay đầu lại, về mặt hiền lành nói: "Kính Viễn, ta đã phân phó xuống dưới, bảo mấy tiểu tử các phòng không được đến làm phiền người, miễn cho quấy rầy người tịnh dưỡng."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy liền nhíu mày.

Thân thể hắn đã tốt hơn nhiều rồi, có mấy đứa cháu lại đây cùng hắn luyện tay một chút, xem như lạc thú duy nhất trong lúc dưỡng bệnh, thế mà bây giờ đều không có?

Lão thái thái không hề cảm thấy có gì không ổn, tiếp tục dặn dò: "Người a, từ nhỏ đã sớm thông minh, còn nhỏ mà cứ như ông cụ non, ta nói cái gì người cũng không nghe, bởi vậy cho nên từng tuổi này rồi còn chưa có vợ con gì! Người nói, lần này bị thương, nếu trong phòng có người hầu hạ thì cần gì ta phải bận tâm nhiều như vậy?"

Lời này ngược lại nói trúng tâm tư Tiêu Kính Viễn.

Hắn ngược mắt, thuận theo nói: "Mẫu thân nói phải."

Nói phải?

Lão thái thái sừng sốt, cơ hồ cho rằng mình nghe lầm: "Cái gì?"

Tiêu Kính Viễn cung kính đáp: "Ta nói là, mẫu thân nói có lý."

A?

Lão thái thái lúc này mới triệt để nói không ra lời, nhìn trái nhìn phải, đây đúng là con trai mình a, về mặt không thể tin dò hỏi: "Vậy, ý người là?"

Trước nay vẫn luôn không biết làm sao với đứa con trai này, lão thái thái nghe hắn nói vậy, nhất thời choáng váng.

Tiêu Kính Viễn rũ mắt, nhớ tới ngày hôm đó A La ôm mình, nước mắt rơi như mưa.

Hắn đã từng thấy nàng khóc, một tiểu cô nương yếu ớt biết bao, gặp chuyện liền rơi nước mắt. Mỗi lần nàng khóc, tư thái đều khác nhau, có lúc là ủy khuất khóc, có lúc là bất đắc dĩ khóc, thậm chí có lúc căn bản là giả vờ khóc lóc làm nũng.

Nhưng khóc đến tê tâm liệt phế như hôm đó, tuyệt vọng giống như đến ngày tận thế, lại là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Trước kia, đối với chuyện giả cho hắn, trong lòng nàng có rất nhiều cố kỵ, giữ lại rất nhiều đường lui, điều này cũng khiến hắn cảm thấy không kiên định.

Nhưng lần này, khi nhìn vào đôi mắt trong suốt ngập tràn bi thương, tuyệt vọng của nàng, hắn rốt cuộc đã biết, có lẽ chính bản thân nàng cũng không ý thức được nàng đối hắn để ý đến mức nào.

Tĩnh như cơn mưa xuân, nhẹ nhàng, dai dẳng, vô thanh vô tức, chưa từng phát hiện, len lỏi vào lòng người, đợi đến khi nhận ra thì đã đến độ bệnh tình nguy kịch, hết thuốc chữa.

"Mẫu thân, Kính Viễn đã ngưỡng mộ một vị cô nương ở Yên Kinh từ lâu, mong mẫu thân vì Kính Viễn đến cửa cầu hôn." Tiêu Kính Viễn hơi cúi đầu, ngữ khí cung kính, nghiêm túc nói.

Lời vừa dứt, Tiêu lão thái thái suất nữa đứng không vững, may mắn có con dâu lớn bên cạnh đỡ bà.

Lão thái thái về mặt ngờ ngạc nhìn nhi tử nhà mình: "Người, người, người mới vừa nói cái gì?"

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, đành phải lặp lại một lần nữa: "Nhi tử thỉnh cầu mẫu thân vì nhi tử đi cầu hôn."

Lần thứ hai nghe lời này, Tiêu lão thái thái vẫn không biết làm thế nào cho phải, quay đầu nhìn con dâu lớn xin giúp đỡ: "Đây là?"

Bên cạnh, đại tẩu, nhị tẩu, tam tẩu Tiêu gia đều cười không khép được miệng, cuối cùng vẫn là đại tẩu lên tiếng, mừng rỡ nói: "Mẫu thân, Kính Viễn đây là muốn đón dâu, muốn mẫu thân đích thân đến cửa cầu hôn a!"

"Đúng vậy, chúc mừng mẫu thân, có thể xem như giải quyết một cọc tâm sự rồi!"

"Thế này, mẫu thân không cần bận tâm Thất đệ nữa!"

Mấy vị con dâu Tiêu gia vây quanh luôn miệng chúc mừng, Tiêu lão thái thái rót cuộc tình ngộ, khéo miệng chậm rãi cong lên.

"Kính, Kính Viễn... mau nói, người nhìn trúng cô nương nhà ai? Bất luận là ai, cho dù là tiên nữ trên trời, mẫu thân cũng nhất định vì người cầu hôn thành công!"

Tiêu Kính Viễn biết mình đột nhiên nói lời này sẽ khiến mẫu thân kinh hãi, sợ sẽ ảnh hưởng sức khỏe, lập tức đỡ mẫu thân ngồi xuống, lại tự rót trà bùng tới cho bà, sau đó mới chậm rãi nói: "Là cô nương Diệp gia."

Cô nương Diệp gia?

Lão thái thái và mấy vị con dâu đều mờ mịt một lát, cuối cùng có một vị "nha" một tiếng.

"Nha, chính là A La Diệp gia?" nàng kinh ngạc nhìn mấy chị em dâu nhà mình, cuối cùng nói với Nhị tức phụ Tiêu gia: "Chính là cô nương mà Vĩnh Trạch tâm tâm niệm niệm a!"

Kỳ thật, không riêng gì nàng, những người khác trong phòng tất nhiên cũng nghĩ đến.

Chính là vị công nương lão thái thái vẫn luôn một mực muốn tác hợp A La với Tiêu Vĩnh Hân, Tiêu Vĩnh Trạch muốn cầu hôn mà chưa được, chính là tam cô nương Diệp gia có thể so với tiên nữ hạ phàm, Diệp Thanh La!

Vị tẩu kia vừa dứt lời, nhị tẩu Tiêu gia vội vàng lúng túng cười nói: "Nếu đã là cô nương Thất thúc nhìn trúng, lão thái thái cứ đến cầu hôn thôi, bên Vĩnh Trạch cũng không định..."

Nói được một nửa lại không biết nên nói tiếp thế nào.

Tuy nói trong nhà hầu môn thế gia chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều có, nhưng cháu và thúc thúc cùng nhìn trúng một nữ nhân, còn giáp mặt nói ra thế này thì đúng là lần đầu tiên!

Dù là ai đi chăng nữa, có thể không xấu hổ sao?

Tam tẩu Tiêu gia thấy vậy, nhớ tới lúc trước lão thái thái còn muốn tác hợp Tiêu Vĩnh Hân và A La, lập tức tươi cười tỏ thái độ: "Ta đã nói mà, A La cô nương kia dung mạo tốt, đảm tiêu tử Tiêu gia chúng ta không đưa nào có thể xứng với nàng, ta còn nghĩ không biết sau này sẽ rơi vào nhà nào, thì ra là rơi vào chỗ Thất thúc! Tính ra, Thất thúc nhà chúng ta tương mạo đường đường, cùng vị cô nương A La kia đúng là trời sinh một đôi!"

Lời nói ra vừa có thể diện, lại cẩn thận, chu đáo, vài vị chị em dâu bên cạnh gật đầu liên tục: "Phải, phải, phải, là tam tẩu nói đúng!"

Tiêu lão thái thái lúc này lại không hề tươi cười, im lặng nhìn nhị tử, trái xem phải xem, nửa ngày không lên tiếng.

Mọi người thấy vậy đều sững sốt, người nhìn ta, ta nhìn người, khó mà nói cái gì.

Lão thái thái... đây là ý gì? Không đồng ý?

Bởi vì cô nương kia lúc trước đã từng có liên lụy với mấy tiểu tử Tiêu gia, cho nên không muốn làm mai một tiểu bối cho Thất thúc?

Ai ngờ đang thấp thỏm thì nghe lão thái thái thờ dãi, học ra một câu: "A Di Đà Phật, ngọc nhi tử này có thể xem như thông suốt rồi!"

Mọi người nghe vậy đều hơi giật mình, sau đó cười ra tiếng.

Ở thành Yến Kinh này, dám nói Tiêu Thất gia gốc cũng chỉ có người làm nương này mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106

Editor: Tường An

Đã nhiều ngày nay A La đứng ngồi không yên.

Từ sau khi Tiêu Kính Viễn được đón về Tiêu phủ thì nàng không có tin tức gì của hắn nữa. Tuy trong lòng biết sức khỏe Tiêu Kính Viễn đã hồi phục, hơn nữa, ở Tiêu gia cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn cảm thấy không yên tâm.

Cho nên nhiều ngày nay nàng không thể an giấc, buổi tối có vài lần nằm mơ trở lại thời điểm trong thủy lao hắc ám, sau khi tỉnh toàn thân mồ hôi lạnh.

Cứ như thế, sắc mặt đương nhiên không tốt, A La sợ bị cha mẹ phát hiện lại sinh rắc rối nên dùng son phấn che giấu. Ai ngờ giấu được người khác nhưng không giấu được một người, chính là Phùng Khải Nguyệt ở chung sân viện.

Phùng Khải Nguyệt phát hiện việc này, trong lòng ít nhiều cũng cảm giác được. Nàng lớn hơn A La ba tuổi, còn từng đính thân, tự nhiên sẽ hiểu tâm sự nữ nhi, liếc mắt một cái đã nhìn ra, trong lòng cười thầm, chỉ làm bộ không biết mà thôi.

Trưa nay, A La và Phùng Khải Nguyệt, Phùng mẫu đều đến phòng Ninh thị. Ninh thị thu dọn đồ cưới ngày xưa xuất giá, hai tỷ muội nhìn những kỷ vật này không khỏi nhớ đến thời còn khuê phòng chưa gả, thở dài cảm khái.

"Năm đó ta và nương người cũng bằng tuổi người và A La bây giờ, vô tâm vô phách, cho rằng cuộc sống sẽ tốt đẹp như thế đến thiên trường địa cửu, chẳng hề suy nghĩ tương lai sẽ thế nào. Không ngờ, chớp mắt một cái, các người đều lớn như vậy rồi."

Phùng di cũng cảm khái: "Đúng vậy, chớp mắt một cái, chúng ta đều già rồi."

Phùng Khải Nguyệt nghe vậy, liếc mắt nhìn qua A La.

A La không hiểu ra sao, cũng không khách khí quay đầu nhìn nàng ấy.

Phùng Khải Nguyệt khẽ nhủ mảy, than một tiếng: "Từ khi ta còn bé, mỗi lần mẫu thân nhắc tới tam di (Ninh thị là tam tiểu thư Ninh gia) đều nói tam di thương ta thế nào, ta nhớ rõ tam di về tranh cho ta, bức tranh đó ta vẫn luôn cất giữ, mỗi khi nhìn tranh lại nhớ tới di, trong lòng tưởng niệm vô cùng. Bây giờ có thể đến Yên Kinh, hầu hạ bên cạnh di cũng xem như xong một cọc tâm sự."

Giọng nàng ta mềm mại, nhỏ nhẹ, Ninh thị nghe liền thích, cảm động vươn tay sờ tóc Phùng Khải Nguyệt, trấn an nói: "Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã hiểu chuyện, không giống A La vô tâm vô phách."

Phùng Khải Nguyệt tiện thể dựa nửa người vào lòng Ninh thị: "Di, Khải Nguyệt giờ lớn rồi, ngài lại vẽ cho ta một bức được không?"

A La nhìn cảnh này, trong lòng khó chịu, lập tức sáp lại, nói: "Mẫu thân, nếu ngài muốn vẽ, tốt xấu gì cũng vẽ cho nữ nhi một bức nha! Ngài còn chưa từng vẽ cho ta đâu!"

Phùng Khải Nguyệt nghe vậy, ở trong lòng Ninh thị khẽ nâng mắt, cười nhạt, ngoài miệng lại ra vẻ kinh ngạc: "Di chưa từng vẽ tranh cho A La sao?"

Bên cạnh, Phùng mẫu thấy vậy có chút xấu hổ, vội vàng cười nói: "Tỷ muội các người nha, rõ ràng tuổi cũng không còn nhỏ nữa, vậy mà còn vì chút chuyện nhỏ này mà tranh giành tình cảm à?"

Ninh thị bất đắc dĩ cười, nói với A La: "Một bức họa mà thôi, người cũng tranh giành, có gì trọng yếu đâu. Tỷ tỷ người là khách ở xa tới, vẽ trước cho nàng một bức họa thì có sao?"

Phùng Khải Nguyệt nghe Ninh thị nói vậy liền liếc mắt nhìn A La, trong mắt mang theo vài phần đắc ý.

A La nhất thời không nói gì, thầm nghĩ người này tự cho là nữ nhi của mẫu thân nên mới tranh đoạt với mình đi? Nàng ta cho rằng mình sẽ nhịn sao? Minh bây giờ cũng không phải là tiểu hài tử gốc nghèo đói trước chỉ có thể nhẫn nhịn!

Vì thế A La trực tiếp bấu môi, ngữ khí như đang làm nũng, ý tứ hàm xúc nói: "Di và mẫu thân là tỷ muội, ta và Khải Nguyệt tỷ tỷ cũng là tỷ muội tốt, cần gì khách khí như vậy. Khải Nguyệt biểu tỷ lớn hơn ta, chẳng lẽ không nên nhường ta?"

Lời này thật sự quá không khách khí, nếu là người khác nói, đương nhiên có vẻ không đúng mực. Nhưng do A La mười bốn mười lăm tuổi nói thì lộ ra một cỗ linh khí, giọng trẻ con ngọt lịm, nghe vào tai Ninh thị và Phùng di, chẳng những không cảm thấy thất lễ mà chỉ cảm thấy A La đang làm nũng mà thôi.

Vì thế Ninh thị và Phùng mẫu đều bật cười.

Ninh thị cười lắc đầu: "Đứa nhỏ này, thật sự là bị ta chiều hư!"

Lời tuy nói vậy nhưng giọng nói lại hàm chứa biết bao nhiêu từ ái, bao dung.

Phùng mẫu cũng cười vuốt tóc A La: "Đứa nhỏ này, miệng nhỏ lại rất biết nói đạo lý, cũng phải, tỷ tỷ người đúng là nên nhường người! A La còn nhỏ, không thể bị khi dễ."

Cục diện thay đổi, A La đắc ý lè lưỡi, Phùng Khải Nguyệt lén nhìn trộm Ninh thị, thấy vẻ mặt bà dạt dào từ ái, đáy mắt hiện lên tia âm trầm.

Tiểu tỷ muội hai người sống ngầm sôi trào, lão tỷ muội Ninh thị và Phùng di căn bản không biết gì, hai người vừa dọn dẹp vừa nói chút chuyện ngày thường, lại nhắc đến hôn sự của con cái.

"Mấy ngày trước, vài vị phu nhân ta thường xuyên qua lại, quan hệ tốt đã gặp qua Khải Nguyệt, bọn họ đều rất vừa lòng, bảo là về hỏi xem ý tứ con trai

nhà mình, nếu như bên kia không có ý kiến gì sẽ lập tức đến cửa cầu hôn."

Ninh thị cười nói với Phùng mẫu: "Có điều, cũng phải hỏi ý tứ Khải Nguyệt thế nào, phải do tỷ tỷ và Khải Nguyệt đều vừa lòng mới tốt, dù sao, hôn nhân đại sự là chuyện cả đời."

Phùng mẫu nghe vậy, mừng rỡ gật đầu liên tục: "Người đã giúp lựa chọn, ta nào có đạo lý không yên lòng, về phần Khải Nguyệt, nó là tiểu hài tử thì biết cái gì, đương nhiên tất cả đều nghe theo người an bài!"

Đang nói chuyện thì thấy một nha hoàn vào bẩm báo: "Vừa rồi hộ vệ ngoài cửa truyền tin tức, nói là Tiêu lão thái thái đích thân đến cửa báỉ phòng, hiện tại đã đến trước cửa phủ chúng ta."

Ninh thị nghe lời này liền giật mình.

Phải biết Tiêu gia vốn là đại gia tộc ở Yến Kinh, từ khi tân hoàng đăng cơ, nam nhi Tiêu gia lại càng được Hoàng thượng tín nhiệm, đặc biệt là Tiêu Thất gia, rất được thiên tử nể trọng, còn giao hảo với Thái tử, trong Yến Kinh không ai không biết, địa vị Tiêu gia đã khác trước.

Về phần vị Tiêu lão thái thái này, càng được tôn kính, đừng nói phu nhân hầu môn bình thường, ngay cả Hoàng hậu đều phải nể mặt vài phần.

Bà ấy lớn tuổi không thích ra ngoài, thường lui tới chỉ có người khác tới báỉ phòng bà ấy, không có đạo lý bà báỉ phòng người khác, hôm nay thế nào lại đột nhiên muốn báỉ phòng một văn bối như mình đây?

Ninh thị có chút kinh hãi, suy nghĩ cẩn thận, gần đây cũng không có qua lại gì với Tiêu gia, thật sự không hiểu, ngặt nỗi Diệp Trường Huân cũng không ở nhà, ngay cả người đề thương lượng cũng không có.

Phùng mẫu thấy Ninh thị như vậy, biết nàng khó xử, liền hỏi: "Vị Tiêu lão thái thái này chính là lão tổ tông Tiêu gia Uy Viễn Hầu phủ?"

Ninh thị thờ dãi: "Đúng vậy, đột nhiên đến cửa hỏi thăm, không biết là có chuyện gì... Ngẫm lại trong lòng cảm thấy bất ổn."

A La cũng cảm thấy kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Tiêu lão thái thái biết chuyện mình cứu Tiêu Kính Viễn? Nhưng mà cho dù cảm kích cũng không cần đột nhiên báỉ phòng như vậy a, hay là đối với mình có bất mãn gì, đến khởi binh vấn tội? Nhưng mình cũng không có đắc tội bà ấy nha!

Ninh thị không hiểu ra sao, nhưng cũng không có biện pháp nào, đành phải vội vàng lệnh cho hạ nhân thu thập phòng khách, chuẩn bị trà nóng, điểm tâm, còn mình trang điểm đơn giản, thay y phục đi qua tiếp đãi.

A La trở lại phòng mình, càng nghĩ càng thấy không thích hợp, đứng ngồi không yên, lập tức muốn vận dụng nhĩ lực nghe ngóng một chút, xem xem Tiêu lão thái thái đột nhiên đến thăm rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nào ngờ A La vừa dựng lỗ tai lên thì nghe một vị ma ma vui vẻ nói: "Vừa rồi nha hoàn ở tiền viện nghe trộm được, là đến cầu hôn! Đại hi sự a!"

Cầu hôn?

A La mới đầu hơi phát ngốc, sau mới nhớ tới mấy lời ngày đó mình ôm Tiêu Kính Viễn nói, từ trong một mảnh mờ mịt dần dần sinh ra một tia vui sướng, tia vui sướng đó dần mở rộng, tràn qua tim, lan ra khắp mọi nơi trong cơ thể, cuối cùng cả người nàng đều chìm đắm trong ngọt ngào, hưng phấn.

Tiêu Kính Viễn thỉnh nường hấn đến cầu hôn cho hấn a...

Cầu hôn nường a...

A La sung sướng mím môi cười, cười híp cả mắt, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Không biết mẫu thân nghĩ thế nào, mẫu thân sẽ đáp ứng không? Phụ thân đồng ý không? Ca ca có tức giận không?

Ây da, mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, dù sao Tiêu Kính Viễn, nường nhất định phải gả!

Ai ngờ vừa nghĩ đến đây, đột nhiên một thanh âm khó nén hưng phấn truyền vào tai: "Cầu hôn Khải Nguyệt? Là cầu cho vị nào của Tiêu gia?"

A La sững sốt, nhất thời tròn tròn mắt.

Đây là giọng Phùng di, bà nói Tiêu lão thái thái đến cầu hôn Khải Nguyệt?

Mình nghĩ sai rồi?

"Cái này thì ta không biết, nha đầu kia không nghe thấy, nhưng mà di thái thái, ngài yên tâm đi, bất kể là cầu hôn cho vị nào, tất cả đều là nam nhi Tiêu gia, gia tộc như Tiêu gia vậy, bất kì ai đều...."

Câu nói kế tiếp A La không muốn nghe, cũng hoàn toàn không nghe được.

Trong đầu nàng mông lung, đặc quánh như hồ dán.

Cầu hôn Khai Nguyệt?!

Khai Nguyệt cũng gả tới Tiêu gia?

Trong số đồng lứa chỉ còn mỗi Tiêu Kính Viễn chưa thành thân, cũng không thể là cầu hôn cho Tiêu Kính Viễn, nhưng nếu là cầu cho cháu của Tiêu Kính Viễn, vậy càng không xong!

Cũng không thể để Khai Nguyệt là biểu tỷ gả cho cháu, còn mình gả cho thúc thúc chứ?

Nếu Khai Nguyệt thật sự gả, vậy hôn sự của mình làm sao bây giờ?

Không được, nàng muốn ngăn cản! Nàng phải đi tìm Tiêu Kính Viễn!

A La lúc này căn bản là bất chấp, vội vã đi ra ngoài. Nàng mặc kệ người khác nghĩ thế nào, dù sao nàng muốn gả cho Tiêu Kính Viễn, ai ngăn cản nàng liền quyết liệt với người đó!

Không ngờ vừa ra ngoài thì gặp Phùng mẫu và Phùng Khai Nguyệt từ trong phòng đi ra.

Nét mặt Phùng mẫu lộ rõ vui mừng, Phùng Khai Nguyệt mặt mày đỏ ửng, thần sắc kích động.

Ba người chạm mặt, Phùng mẫu cười ha hả ngoắc A La: "A La, lại đây, ngươi vào trong này ngồi cùng biểu tỷ ngươi một lát, ta qua phòng khách xem xem các nàng nói cái gì."

Sắc mặt Phùng mẫu vui sướng mỹ mãn, giống như hôn sự này đã nắm chắc mười phần.

Phùng Khai Nguyệt cũng đảo mắt nhìn về phía A La, trên mặt lộ ra vài phần kiêu căng đắc ý.

Trong lòng A La càng bị đè nén, thầm oán hận nghĩ, hôm nay dù thế nào cũng nhất định phải gặp Tiêu Kính Viễn, chất vấn xem rốt cuộc là đứa cháu nào của hắn không có mặt, lại muốn cưới biểu tỷ nàng?

Đang nghĩ thì thấy Lỗ ma ma thờ hớn hớn đi vào.

Lỗ ma ma vừa ngẩng đầu, thấy vài người đứng trong viện, đậm chân nói: "Ai u, thật không ngờ là đến cầu hôn! Tiêu lão thái thái đích thân đến cửa cầu hôn!"

Có lẽ vừa rồi A La còn ôm một tia hi vọng, bây giờ nghe thế liền uể oải không thôi, đầu óc lại nhanh chóng xoay chuyển, nhất định phải làm cho hôn sự này thất bại mới được.

Mà Phùng Khai Nguyệt bên kia thì xấu hổ cúi đầu, mím môi không lên tiếng.

Phùng mẫu nhanh chóng nghênh đón, cười ha ha nói: "Vậy có nói là..."

Ai ngờ chưa nói hết câu, Lỗ ma ma đã nói với A La: "Cô nương, ngươi đây là chọc chuyện gì a, Tiêu lão thái thái là đến cầu thân thay Tiêu Thất gia!"

A?

Ba người, mất chữ O miệng chữ A, sáu con mắt trừng thật lớn.

Này... này là thế nào a?

Lỗ ma ma bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiêu Thất gia kia so với cô nương còn lớn hơn mười mấy tuổi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Editor: Tường An

Tiêu lão thái thái đích thân đến cửa cầu hôn, còn là thay Tiêu Kính Viễn cầu hôn A La, chuyện này khiến Ninh thị vô cùng khiếp sợ. Ninh thị từ phòng khách vội vàng trở về, tuy có nhìn thấy Phùng mẫu sắc mặt không tốt nhưng cũng không rảnh bận tâm, mau chóng sai người đi mời Diệp Trường Huân hỏi phủ.

Diệp Trường Huân về nhà, nghe vợ kể lại, ông nhủu mày hơn nửa ngày, cuối cùng lắc đầu nói: "Không thể. Kính Viễn và ta bối phận ngang hàng, ta xưa nay cực kỳ kính trọng hắn, làm bằng hữu tất nhiên là tốt, nhưng mà kết thân gia thì..."

Lời kể tiếp, ông thật sự không biết phải nói thế nào.

Nhưng mà kết thân gia, làm con rể ông thì thật sự có chút khó chấp nhận nổi.

Chẳng lẽ hắn không phải là một vị bằng hữu tri kỷ sẽ cùng ông thương trà đàm đạo à, sao bỗng dưng lại muốn cưới con gái ông chứ?

Ninh thị nhủu mày thờ dài: "Ta tất nhiên cũng không muốn, Tiêu Kính Viễn dù có tốt nhưng cũng lớn hơn A La tận mười mấy tuổi. Có điều, hắn có ân với Diệp gia, chúng ta cũng không thể quá bắt bẻ hắn."

Diệp Trường Huân trầm ngâm một lát liền có chủ ý: "Như vậy đi, ta sẽ tìm Tiêu Kính Viễn nói chuyện trước, cứ nói là chúng ta tất nhiên nguyện ý nhưng A La tính tình quật cường, A La không muốn gả, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng."

Ninh thị gật đầu: "Bây giờ cũng chỉ còn cách này."

Nào ngờ, hai vợ chồng đang thương lượng đối sách, chợt nghe một thanh âm từ ngoài cửa truyền vào: "Cha, mẹ, ta không có không nguyện ý!"

Diệp Trường Huân và Ninh thị kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía cửa, cánh cửa bị đẩy mở, người đi vào chính là nữ nhi của bọn họ, A La.

A La biết Tiêu lão thái thái đến đây là vì thay Tiêu Kính Viễn cầu hôn mình, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, thăm nghĩ việc này thành rồi. Sau đó thấy mẫu thân sắc mặt không tốt, lại thấy bà vội vàng gọi phụ thân về, đoán chừng hai người bọn họ e là không đồng ý.

Nàng lập tức trốn trong viện, nghe lén cha mẹ nói chuyện, biết bọn họ nghĩ ra chủ ý "tuyệt diệu" như vậy, trong lòng cảm thấy không ổn, cũng không quản gì nhiều, trực tiếp chạy đến ngăn cản.

"A La, người?" Diệp Trường Huân nhủu mày, nghi ngờ nhìn nữ nhi mình.

A La tiến lên, đầu tiên là cung kính hành lễ với cha mẹ, sau mới nói: "Phụ thân, mẫu thân, A La không có không nguyện ý, vì sao các ngài lại giả mạo lời của nữ nhi để cự tuyệt hôn sự này?"

Diệp Trường Huân và Ninh thị nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Ninh thị không biết nói thế nào cho phải, còn Diệp Trường Huân, nhìn chăm chăm nữ nhi mình, giận tái mặt: "A La, người có ý gì?"

A La ngẩng đầu lên, ngữ khí đồng dục: "Cha, ta nói, ta muốn gả cho Tiêu Kính Viễn."

Diệp Trường Huân thấy nàng như vậy, nhất thời tức giận không nói nên lời: "Người, người..."

Hắn đương nhiên đã nhìn ra, nữ nhi kiên trì như vậy, sợ là lần này Tiêu lão thái thái đến cầu hôn cũng không phải vô duyên vô cớ, hẳn là có nguyên do, e là nữ nhi nhà mình cùng Tiêu Thất gia kia đã sớm thương lượng tốt, chỉ là gạt cha mẹ mà thôi!

"Người... uống công ta nuôi người lớn như vậy, luôn luôn cưng chiều người, chưa từng nghĩ người lại giấu cha mẹ, tư thông người ngoài!"

Nói đến đây, ông càng buồn bực, nâng tay lên, hận không thể cho nàng một tát.

Diệp Trường Huân chưa bao giờ nổi giận với nữ nhi, đây là lần đầu tiên.

Ninh thị tuy cũng biết việc này không tốt, nhưng rốt cuộc đau lòng nữ nhi, vội vàng ngăn Diệp Trường Huân lại: "Trường Huân, có chuyện gì từ từ nói."

A La đã sớm dự liệu tình huống này, nàng lập tức quỳ xuống, mắt rung rung nói: "Cha, mẹ, ngày xưa cha không ở nhà, nữ nhi lúc ấy tuổi nhỏ, lại có không biết bao nhiêu chuyện phải bận tâm, mọi chuyện đều là Tiêu Thất gia giúp. Khi đó, nữ nhi còn nhỏ, ta kính trọng Tiêu Kính Viễn, cảm thấy hắn như huynh như cha. Cho đến khi phụ thân trở về, chúng ta rời khỏi tổ trạch Diệp gia, ra ngoài tự lập môn hộ, sau đó Đại phòng gặp nạn, chúng ta bị liên lụy, là Tiêu Kính Viễn đã ra tay cứu giúp, bảo toàn cả nhà chúng ta trong lúc nguy nan. Bây giờ nữ nhi đã hiểu chuyện, biết Tiêu Thất gia không sợ cường quyền, bảo vệ lẽ phải, trợ giúp Diệp gia, ta càng kính nể hắn hơn, tâm sinh ái mộ, nguyện ý lấy thân báo đáp ân tình của Tiêu Thất gia!"

A La nói những lời này, vừa khóc lóc, vừa than thở, câu chữ thành khẩn, dù chưa nói thẳng ra, nhưng có nhắc tới năm đó Diệp Trường Huân không để ý đến vợ con đi phòng thủ biên cương, cũng nhắc tới ân tình của Tiêu Kính Viễn khi Diệp gia gặp nguy nan, đến mức Diệp Trường Huân á khẩu không trả lời được.

A La thấy vậy liền nói tiếp: "Cha mẹ có thể nói nữ nhi không biết liêm sỉ tư thông người ngoài, nhưng nữ nhi nhất định phải gả cho Tiêu Kính Viễn, Tiêu lão thái thái đích thân đến cửa cầu hôn, có thể thấy được Tiêu gia thành ý mười phần, chẳng lẽ cha mẹ không quan tâm ý nguyện của nữ nhi, bất chấp tình nghĩa giữa Tiêu gia và Diệp gia, nhất định muốn cự tuyệt mối hôn sự này sao?"

Diệp Trường Huân trừng mắt nhìn nữ nhi nửa ngày, bỗng nhiên thờ dài, bi thương nói: "Chẳng lẽ Diệp Trường Huân ta tạo nghiệt, nhất định phải dùng hôn nhân đại sự cả đời nữ nhi để bồi hay sao?"

A La vội nói: "Phụ thân hà cớ gì nói lời ấy, Tiêu Kính Viễn bất luận là tài năng hay tiền đồ đều là nhất đẳng ở Yến Kinh, tuy nói hơi lớn tuổi nhưng cũng chỉ hơn nữ nhi mười hai tuổi mà thôi, trong Yến Kinh chẳng lẽ không có đôi phu thê nào chênh lệch nhiều tuổi sao? Với địa vị của Tiêu Kính Viễn hiện giờ, tiểu thư khuê các ở Yến Kinh hẳn đều có thể tùy tiện lựa chọn, dù hẳn muốn cưới công chúa cũng có khả năng, ta gả qua thì có ủy khuất gì đâu?"

Ninh thị vẫn luôn im lặng không nói, lúc này thấy hai cha con căng thẳng như vậy, vội vàng khuyên nhủ: "A La, người đi ra ngoài trước, chuyện này, ta và cha người còn phải từ từ thương lượng lại."

A La hai mắt đầm lệ nhìn mẫu thân, cắn môi gật đầu, đứng dậy chuẩn bị đi ra.

Đến cửa, nàng nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhấn mạnh một câu: "Đời này, ta chỉ gả cho Tiêu Kính Viễn."

- - - - -

Về đến sân viện, A La liền gặp Diệp Thanh Xuyên đang đứng chỗ giàn hoa tiểu thương lan trước phòng mình.

Nàng hơi run sợ, cúi đầu kêu: "Ca ca."

Diệp Thanh Xuyên đang cầm một chiếc lá tiểu thương lan, nghe A La gọi cũng không ngẩng đầu, nhàn nhạt hỏi: "Vì chuyện Tiêu gia cầu thân mà cãi nhau với cha mẹ?"

A La gật đầu: "Ân."

Diệp Thanh Xuyên khẽ than một tiếng, nhẹ nhàng niết mảnh lá xanh trong tay: "Nhất định muốn gả cho hắn?"

"Phải."

"Vì sao? Hắn tốt đến vậy sao?"

"Trong lòng ta, hắn là tốt nhất."

Diệp Thanh Xuyên nhú mày, hơi ngẩng đầu: "Ta chỉ hỏi muội một câu, muội phải thành thật nói cho ta biết."

"Cái gì?"

Diệp Thanh Xuyên nheo mắt: "Hắn có từng lợi dụng quyền thế ép buộc muội không?"

A La im lặng một lát, đáp: "Có lẽ từng có, nhưng đó là vì ta không hiểu tâm tư bản thân."

"Cho dù như vậy, muội cũng nhất định muốn gả cho hắn?"

"Phải."

Diệp Thanh Xuyên cười khổ một tiếng, im lặng mãi nửa ngày mới nói: "A La, muội là muội muội duy nhất của ta, cũng là người ta để ý nhất trên đời này ngoại trừ cha mẹ, ta hi vọng muội có thể hạnh phúc."

A La trầm mặc không lên tiếng.

Diệp Thanh Xuyên lại nói: "Có lẽ muội trưởng thành rồi, chuyện này cũng không phải do ta, tùy ý muội thôi. Nhưng muội phải nhớ kỹ, bất luận muội có nguyện ý hay không, ta đều không cho phép Tiêu Kính Viễn khi dễ muội một chút nào nữa."

Bằng không, hắn sẽ bắt chấp tất cả, quyết sống chết với Tiêu Kính Viễn.

A La nghe vậy, cảm động cực kỳ.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn ca ca mình một lúc lâu, tiến lên, nhẹ nhàng kéo tay ca ca.

Tay ca ca thoang thoang mùi thuốc như có như không, bàn tay hơi lạnh, nắm tay hắn giống như nắm một khối nhuyễn ngọc.

"Ca ca, cảm ơn huynh." nàng cúi đầu, khẽ nói: "Nhưng ta tin tưởng, Tiêu Kính Viễn sẽ không khi dễ ta."

- - - - -

Diệp Trường Huân và Ninh thị cuối cùng vẫn đồng ý mối hôn sự này, mặc dù trong lòng bọn họ vẫn có chút lo lắng.

A La nghe được tin này, khẽ thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể yên tâm rồi.

Tiêu lão thái thái bên kia biết Diệp gia đồng ý, liền vui vẻ mời bà mối, bắt đầu đính hôn.

Tuổi Tiêu Kính Viễn quả thật không nhỏ, bà đương nhiên hi vọng có thể nhanh chóng cưới A La vào cửa. Nhưng bên Diệp gia, Ninh thị lại hận không thể giữ A La lại lâu thêm ngày nào hay ngày đó, cho nên lễ đính hôn cứ như vậy bị kéo dài.

A La vẫn ở đó đếm ngón tay tính toán, đính hôn, thành thân, nhanh nhất có thể là lúc nào.

Kỳ thật, hiện tại nàng có rất nhiều lời muốn nói với Tiêu Kính Viễn, về nỗi nhớ nhung, về mọi việc trong nhà, về chuyện ngày đó Tiêu Kính Viễn chưa điều tra xong, đáng tiếc Tiêu Kính Viễn chưa hề tới tìm nàng. Mà nàng, đang chuẩn bị đính hôn với Tiêu gia, đương nhiên cũng không thể ngảnh ngang chạy đi gặp riêng Tiêu Kính Viễn.

Cứ giằng vò như thế, một ngày hai ngày, một tháng hai tháng trôi qua, cuối cùng vào tiết Trung Thu, quyết định chọn ngày lành tháng tốt, chuẩn bị tháng 11 năm nay gả qua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Editor: Tường An

A La không có tin tức của Tiêu Kính Viễn, chỉ có thể đếm ngón tay ngóng trông sớm đến ngày gả qua, như vậy có thể hồi hán rốt cuộc sao lại thế này. Bên cạnh còn có một Phùng Khải Nguyệt, nhân vật khiến nàng phải kiêng kị, dè chừng, ngày qua ngày hết sức giằng vò. Chẳng qua, cũng may là nàng còn có chuyện để làm, chính là tự chuẩn bị đồ cưới của mình.

Kỳ thật, mẫu thân đã sớm chuẩn bị đồ cưới cho nàng rồi, có điều trong thời gian chờ gả vẫn có rất nhiều chuyện phải làm, tỷ như chần, gổ đều là tân nương tử phải tự tay làm, như vậy mới may mắn.

Chẳng qua, có tiểu thư hầu môn nào thật sự tự tay làm đâu, bình thường đều là giao cho hạ nhân phòng thêu, tân nương chờ gả chỉ cần thêu mấy châm cuối cùng là được. Việc này nghe thì rất đơn giản, nhưng đồ vật cần thêu thật sự quá nhiều, trái thêu phải thêu, lại thêm mấy đồ nho nhật linh tinh như khăn tay, cũng tốn rất nhiều công sức.

Cách vách, Phùng Khải Nguyệt thì thoảng cũng lại đây xem nàng chuẩn bị đồ cưới.

Hiện tại A La đối với Phùng Khải Nguyệt hết sức cẩn thận, cực ít nói chuyện với nàng ấy, mặc công chọc phiền toái. Về phần Phùng Khải Nguyệt, gần đây trong lòng cũng không thoải mái, bởi vì A La sắp xuất giá nên Ninh thị một lòng một dạ lo cho A La, tất nhiên sự chiều chuộng đối với Phùng Khải Nguyệt ít đi.

Tâm tư của Phùng Khải Nguyệt, A La nhìn trong mắt, ghi trong lòng, liền tìm cơ hội khuyên Ninh thị tạm thời để đi đến biệt viện ở, dùng lý do là: "Biểu tỷ lớn tuổi hơn ta, bây giờ ta lại gả trước nàng, sợ là trong lòng nàng khó chịu."

Ninh thị nghĩ nghĩ, lại nhớ đến lời Lỗ ma ma nói ngày ấy, Phùng di vốn cho rằng Tiêu gia tới cầu hôn Khải Nguyệt, vô duyên vô cớ mừng hụt. Ninh thị trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Thật ra mấy ngày trước di người cũng từng đề cập nhưng ta không đáp ứng, bây giờ ngẫm lại, người suy tính cũng có đạo lý."

Ninh thị cứ như vậy đáp ứng rồi, A La quả thật không thể tin được việc này lại thuận lợi như thế, cố nén vui vẻ cáo biệt mẫu thân, trở về phòng.

Vừa bước vào cửa phòng liền thấy ca ca Diệp Thanh Xuyên đang đợi.

"Ca, sao huynh cũng tới?" nàng cười hi hi tiến lên, nghiêng đầu hỏi.

Diệp Thanh Xuyên thấy nàng sắp phải gả đi mà vẫn ngây thơ như vậy, không khỏi lắc đầu.

"Đồ cưới chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Không phải còn đang thêu đó sao, ngày thêu, đêm cũng thêu, ngón tay muội đều đã tê rần!" A La đi qua, cười cười oán giận nói.

Chuyện thành thân này đúng là rất tốn thể lực a.

Lúc này, nha hoàn Vũ Xuân dâng trà lên, huynh muội hai người ngồi xuống thưởng trà, Diệp Thanh Xuyên chậm rãi nói: "Ta nghe hạ nhân nói, mấy ngày nay trong lòng Khải Nguyệt không dễ chịu, đêm qua còn mắng chửi một nha hoàn."

"Có chuyện như vậy?"

A La quả thật không biết, nàng nào có tâm tư để ý nhất cử nhất động của Phùng Khải Nguyệt chứ.

Diệp Thanh Xuyên gật đầu: "Không nói nàng ta nữa, ta cho muội xem thứ này."

A La cảm thấy hơi kỳ quái, nghĩ tư dung ca ca nhắc tới Phùng Khải Nguyệt rồi không nói nữa, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Thứ gì a?"

Diệp Thanh Xuyên lấy một vật từ trong tay áo ra, A La lại gần quan sát: "Hình như là một cái bình nhỏ?"

Trên tay Diệp Thanh Xuyên cầm một cái bình sứ màu nhũ trắng, chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, nút bình làm bằng gỗ lim, đáy bình có một cái lỗ nhỏ xỏ dây đeo.

"Phải, trong cái bình này có một viên thuốc, là trước kia ta đi thư viện đọc sách, một vị bằng hữu đưa cho ta, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh. Muội sắp gả đến nhà người ta, vì huynh cũng không biết nên thêm trang cái gì, thôi thì đưa cái này cho muội đi."

A La nhận bình sứ, có chút buồn bực: "Ca ca, huynh đọc sách mà quen được bằng hữu đưa huynh vật quý giá như vậy?"

Tuy nàng không tin thuốc này có thể khởi tử hồi sinh, nhưng chỉ nhìn cái bình này đã không phải là vật tầm thường, quả thật giá trị rất nhiều bạc.

"Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mà thôi." Diệp Thanh Xuyên thần nhiên nói.

"Nhưng mà đồ tốt như vậy, ca ca vẫn nên giữ đi." nàng chỉ nghĩ, còn chưa tìm được Kha thần y, mất ca ca chưa chữa khỏi, lỡ như có chuyện gì, thuốc tốt như vậy ca ca giữ tốt hơn là đưa cho nàng.

"Ta giữ cũng không có tác dụng gì." Diệp Thanh Xuyên thần nhiên nói "Muội cầm đi, coi như đồ cưới ta cho muội."

A La thấy hẳn đã nói đến vậy, ngừng lại mình đến Tiêu gia cũng có khả năng có tai họa ngầm, liền im lặng nhận lấy.

Huynh muội hai người vừa thưởng trà vừa trò chuyện. Diệp Thanh Xuyên nói đến chuyện A La khi còn nhỏ.

A La nghe những chuyện kia, chỉ cảm thấy thật xa xôi, cách cả đời người, là chuyện A La đời trước.

Nàng chống cằm nhìn ca ca thanh phong nguyệt lãng nhà mình, trong đôi mắt đen kia là nồng đậm hồi ức.

*Thanh phong nguyệt lãng (月朗风清): Gió mát trăng thanh, ý nói về đẹp và khí chất của Xuyên ca.

Đáy lòng nàng khẽ thở dài, hoảng hốt nhớ lại tình cảnh ở tổ trạch Diệp gia.

Kỳ thật sau khi tổ mẫu mất, nàng rất ít trở lại tổ trạch. Không biết vì sao, nàng luôn có ảo giác, phảng phất như khoảng thời gian kia không mất đi, tổ trạch Diệp gia vẫn giống như trong trí nhớ, tổ mẫu từ ái nghiêng người tựa vào giường mềm, nha hoàn hầu hạ bên cạnh giúp bà xoa bóp tay chân, thậm chí con mèo Vượng Tài vẫn như cũ, đứng dưới tàng cây lựu lắc lư cái đuôi.

"Không ngờ chỉ chớp mắt một cái, muội đã trưởng thành, sắp gả cho người." Diệp Thanh Xuyên kết lại một câu, kèm theo đó là tiếng thở dài.

Trong nháy mắt này, nước mắt A La rơi xuống.

Nàng biết, tất cả đã qua sẽ không trở lại được, tổ trạch Diệp gia đã bị tịch thu, tổ mẫu đã mất, con mèo Vượng Tài trong họa xét nhà không biết đã đi đâu.

Mà nàng, chung quy vẫn lớn lên, gả cho người.

- - - - -

Tiếng pháo nổ đùng đùng liên tiếp, xác pháo đỏ rơi la tả đầy đất. Trên ngã tư đường, tiểu hài nhi thất bím tóc nhỏ vui vẻ nhảy nhót xen lẫn trong đám khách nhân đến giúp vui, đòi điểm tâm và trái cây từ chủ nhà, mấy tên khất cái từ những con đường lân cận cũng đến đòi chút tiền mừng, cầu may mắn.

Hôm nay là ngày Tiêu Kính Viễn đón dâu.

Trong thành Yên Kinh, phàm là người có chút thân phận đều đến dự, ngay cả Hoàng thượng cũng đặc biệt phái đại tổng quản thái giám đến đưa lễ vật, về phần Thái tử Lưu Hân bằng hữu thân thiết của Tiêu Kính Viễn thì từ sớm đã chạy đến góp vui.

Ở nội viện, trong phòng, Tiêu lão thái thái tinh thần sáng láng ngồi trên giường, nghe đám con cháu thưa chuyện. Lần này, người chủ trì lo liệu mọi chuyện trong ngoài là Đại tể phụ Tiêu gia, vì để hôn lễ được phong cảnh viên mãn, có thể xem như hao hết tâm tư, đã hai ngày một đêm không chợp mắt.

Mà lúc này, trong lòng A La cũng thấp thòm không yên.

Mặc dù không phải là lần đầu xuất giá đến Tiêu gia, nhưng tân lang khác nhau, khó tránh khỏi cảm thấy mới lạ.

Thật ra lúc trước, nàng cứ luôn bận tâm chuyện của ca ca, nhớ kỹ chuyện Kha thần y, còn phải đề phòng Phùng Khải Nguyệt, nàng đau khổ sốt ruột gả

cho Tiêu Kính Viễn, thay vì nói là vội vã muốn gả đi, không bằng nói là ngóng trông sớm nhìn thấy Tiêu Kính Viễn, để hỏi hán xem chuyện rốt cuộc là thế nào.

Nhưng giờ đây lên kiệu hoa, nghe tiếng pháo chúc mừng, tiếng kèn trống náo nhiệt, nàng mới đột nhiên ý thức được mình sẽ gả cho người, gả cho Tiêu Kính Viễn, trở thành thê tử của hán.

Nghĩ đến đây, tinh thần nàng có chút rung động.

Nhớ năm đó nàng bảy tám tuổi, nhìn Tiêu Kính Viễn nhìn kiểu gì cũng đều là thúc thúc trưởng bối, thế nào mà chỉ chớp mắt, nàng đã phải gả cho hán?

Vậy chẳng phải nàng sẽ từ văn bối biến thành trưởng bối?

Lại nghĩ tiếp, nàng suýt nữa bị kinh hãi.

Tiêu Vĩnh Hân cũng phải gọi nàng là thăm thăm, Tiêu Vĩnh Trạch cũng thế! Từ nay về sau, nàng sẽ trở thành trưởng bối của họ!

Vì thế, nàng suýt bật cười, bản thân nàng cũng cả kinh, cuống quýt ngậm miệng. May mắn có khăn voan che, người khác không nhìn thấy, nếu không là bị bêu xấu rồi.

Nghĩ nghĩ liền nghe thấy một thanh âm hô lên: "Nhất bách thiên địa..."

Thì ra đã đến lúc bái đường, nàng vội vàng thu hồi tinh thần, cánh tay được Lỗ ma ma nâng đỡ, khom người cúi đầu.

Thời điểm cúi xuống, nàng nhìn thấy đôi giày phía đối diện, còn có một góc y phục.

Hôm nay Tiêu Kính Viễn tất nhiên ăn mặc khác mọi ngày, một thân hồng y.

Nàng lại khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung, không biết bộ dáng Tiêu Kính Viễn mặc hồng y là như thế nào? Có khó coi hay không?

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng bái thiên địa, bái cao đường, rồi phu thê giao bái, bị đưa vào động phòng, cửa vừa đóng, chung quanh trở nên yên tĩnh.

"Cô nương, bây giờ còn sớm, ngài ăn trước một chút lót dạ đi." Đây là giọng nói của Lỗ ma ma.

"Quả thật đói bụng, ma ma, người mau đưa đồ ăn cho ta đi."

Lúc trước nàng sợ ngồi kiệu xóc nảy nên không dám ăn nhiều, trải qua một phen ép buộc, bụng nàng đã trống rỗng, thậm chí còn nghe được tiếng cô lỗ.

Thấy chung quanh không có người ngoài, nàng liền kéo khăn voan xuống, để Lỗ ma ma bưng com canh tới cho mình, lại thêm một phần sủi cảo tôm.

Nàng vội gấp một cái nhét vào miệng.

Thật sự quá ngon.

Ai ngờ miếng sủi cảo trong miệng còn chưa nuốt xuống thì nghe thấy tiếng vang ngoài cửa, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra.

Nàng sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn qua.

Người vào chính là tân lang một thân hi bào đỏ tươi, Tiêu Kính Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đêm động phòng hoa chúc

Editor: Tường An

Cửa vừa mở, một làn gió thổi vào phòng, nấn hi lay động, Tiêu Kính Viễn dáng người cao ngất, thiên tư bất phàm đứng ở cửa, hi phục đồ tươi càng phụ trợ cho bộ dáng khí vũ hiên ngang của hán. Kỳ thật, nhìn kỹ bộ dáng hán cũng không hề kém gì mấy đứa cháu trai Tiêu Vĩnh Hân, Tiêu Vĩnh Trạch, chỉ là ngày thường hán quá nghiêm túc, quá kiên cường, cho nên khiến người ta cảm thấy hán không gian tự uy, khiến người ta e ngại không dám nhìn thẳng. Mà nay, dưới ánh nến làm nổi bật, hi phục tươi sáng mỹ diệu, vẻ kiên cường trên khuôn mặt hán như bị hòa tan, mi mục như họa, mũi cao môi mỏng, từng đường nét đều mỹ kinh tâm động phách.

A La một tay cầm khăn voan đỏ, tay kia cầm đũa, ngẩng nhìn Tiêu Kính Viễn, không hề chớp mắt.

Bên cạnh, Lỗ ma ma không biết nàng muốn nhìn đến lúc nào, mắt đều nhìn đến rút gân rồi mà cũng không thấy nàng có phản ứng gì, cuối cùng nhịn không được, khẽ dậm chân, trực tiếp giật giạt cánh tay A La, nhỏ giọng thúc giục: "Cô nương, cô nương, đây là đêm động phòng!"

"A..." A La giật mình tỉnh ngộ, đây là đêm động phòng à!

Đêm động phòng nên làm cái gì?

Cúi đầu nhìn khăn voan đỏ trong tay, nàng suy nghĩ nửa hô ra tiếng. Đêm động phòng hoa chúc phải để Tiêu Kính Viễn mở khăn voan, nàng thế nhưng làm rối loạn trình tự mất rồi?

Lại ngước mắt liếc trộm Tiêu Kính Viễn, thấy hắn mỉm cười đứng đó nhìn mình, vẻ mặt có vài phần trên tức.

Mặt nàng nóng bừng, cũng không dám nhìn Tiêu Kính Viễn, cuống quýt đội khăn voan lên, sau đó thẳng thắt lưng ngồi ngay ngắn ở mép giường.

Chuyện vừa mới phát sinh không liên quan gì đến nàng, nàng chỉ muốn làm một tân nương tử đầu gối mà thôi!

Về phần nên cứu vãn tình huống thế nào, liền giao cho Lỗ ma ma và Tiêu Kính Viễn đi...

Thật ra đêm nay Tiêu Kính Viễn sẽ trở về phòng rất muộn, theo lý mà nói, hắn nên ở ngoài kính rượu quan khách, dù sao khách khứa dự tiệc tối nay ngoại trừ Hoàng đế, cơ hồ tất cả những nhân vật có quyền thế nhất Yên Kinh đều đến.

Nhưng lão thái thái Tiêu gia lại lên tiếng, tiểu nhi tử của bà đến tuổi này mới cưới được vợ, không thể lại bị trì hoãn vì mấy chuyện không liên quan, cho nên sớm phân phó các nhi tử, tôn tử khác hào hào chiêu đãi khách khứa, không cần thiết thì không để Tiêu Kính Viễn ra mặt, để tân lang an tâm làm một tân lang đứng đắn.

Vì thế, Tiêu Kính Viễn mới có thể sớm thoát thân trở về động phòng, lại chưa từng nghĩ đúng lúc nhìn thấy A La đang ăn vụng sủi cảo tôm.

Hắn nhìn thấy rất rõ, nàng một thân hi phục kiểu diễm động lòng người, lại cầm một đôi đũa, quai hàm phẫn nộ phồng lên, thật giống một con sóc nhỏ. Hắn vừa đẩy cửa dường như dọa đến nàng, liền thấy nàng tròn mắt kinh ngạc nhìn qua.

Sau đó, nàng ngốc ngốc nhìn hắn, hai mắt sáng rực như nhìn thấy đồ ăn ngon, thậm chí cái miệng nhỏ nhắn không tự chủ mà nhai nhai.

Hắn bỗng bật cười, có điều cố kiềm lại, chỉ khẽ mỉm cười nhìn nàng, xem nàng có thể nhìn hắn tới khi nào.

Cuối cùng vẫn là Lỗ ma ma nhắc nhở, nàng hoảng sợ, vội vàng trùm khăn voan đỏ lên đầu, còn thẳng lưng ngồi nghiêm chỉnh, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng giả ngu, hắn cũng đành giả ngu theo, tiến lên hoàn thành nghi lễ động phòng.

Lỗ ma ma đưa qua một cây gậy ngọc như ý, hắn nhận lấy, vén khăn voan đỏ lên.

Vốn nghĩ muốn trêu nàng, nhìn bộ dáng nàng giả ngốc che giấu chuyện ăn vụng, nhưng khi khăn voan được vén lên lộ ra dung nhan tinh xảo vô song, hàng mi dài run run hơi ngước lên, hắn nhìn thấy một đôi mắt ngượng ngùng, ướt át.

Phảng phất như tia sáng mặt trời đầu tiên của ngày mới xua tan hắc ám, phảng phất như cơn mưa mùa xuân tưới mát ruộng cạn, hắn như cảm nhận được hương vị của ánh nắng, nghe được thanh âm của hoa nở.

Lần đầu tiên trong đời hắn mới biết được, 27 năm qua vô vị và cô độc biết nhường nào.

Từ đêm nay trở đi, sẽ có một người cùng hắn kết tóc phu thê, từ nay về sau sinh tử gắn bó.

Trước kia từng mấy lần cùng nàng gặp riêng, thậm chí còn ôm nàng, làm chút chuyện vượt quá giới hạn, nhưng cảm giác không giống như hôm nay, nữ nhân trước mắt đã chân chính thuộc về mình.

Niềm vui sướng mãnh liệt như thủy triều ập tới, hắn cảm thấy mình dường như đã mong mỏi niềm vui này rất nhiều năm, mong mỏi đến độ bắt đầu thấp thòm lo âu. Thậm chí sâu trong nội tâm hắn, trái ngược với sự vui vẻ, ẩn ẩn dâng lên một cổ bi ai như có như không.

Phảng phất như một đời nào đó, hắn đã gặp thoáng qua cảm giác vui sướng này, thương tiếc cả đời.

"A La..." vốn đang định đùa nàng, nhưng khi bốn mắt nhìn nhau, vô số tâm tư nổi lên, thời điểm mở miệng thì giọng hắn đã trầm thấp khàn khàn.

"Thất thúc..." nàng nhỏ giọng gọi một tiếng, ngượng ngùng, yếu ớt.

Đúng là hiếm thấy, nàng thế nhưng có bộ dáng tân nương tử.

Chỉ một tiếng gọi này, dù là nam nhân ý chí sắt đá cũng hóa thành chỉ nhu mềm mại.

Tiêu Kính Viễn không lên tiếng, khẽ cúi đầu khom lưng, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

Bàn tay to của hắn làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn nhu thuận của nàng, ánh mắt ngượng ngùng, chọc người trừu mến.

Tiêu Kính Viễn cứ như vậy quan sát hồi lâu, thanh âm khàn khàn: "Đáp ứng ta một việc."

"Ân?" A La chớp chớp mắt, cảm thấy lưu trình không đúng lắm.

"Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, chỉ mặc giá y vì ta."

Giọng hắn khàn khàn, ngữ khí thông thả mà kiên định, bá đạo.

Bất luận cổ bi ai nhân nhật quanh quẩn trong lòng là vì sao, ta chỉ muốn nàng cùng ta duyên định tam sinh, nàng chỉ mặc giá y vì ta, chỉ có thể để ta vén khăn voan đỏ, chỉ có ta nhìn thấy phong tình trong mắt nàng.

"Ta..." Lúc này đầu óc A La đặc quánh như hồ dán, tâm hoảng ý loạn, căn bản không tinh tế suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Tiêu Kính Viễn, chỉ theo bản năng đáp: "Được, ta sẽ."

Đơn giản vài chữ, nàng ưng thuận.

Lúc này, Lỗ ma ma nháy mắt cho ma ma bên cạnh, mang rượu giao bôi tới.

Tiêu Kính Viễn nhận lấy, tự rót rượu cho mình và A La, hai cánh tay đan vào nhau, uống cạn ly rượu.

Kỳ thật A La tư lượng rất kém, đời trước cùng Tiêu Vĩnh Hân thành thân, nàng ngây ngốc uống vài ly rượu, sau đó liền say khướt dựa vào giường, đầu óc lảo đảo chệnh choáng, đều không nhớ rõ lắm.

Nàng nghĩ, lần này nhất định phải thanh tỉnh, không thể lại làm tân nương say xỉn.

Vì thế nàng chỉ khẽ nhấp một chút rượu, cũng không dám nhấp lần hai.

Ai ngờ, Tiêu Kính Viễn thấy nàng không uống, liền cúi đầu xuống, một hơi cạn sạch ly rượu trong tay nàng. Nàng đang kinh ngạc, lại thấy hắn nghiêng đầu qua, dùng môi hắn áp vào môi nàng.

A La thầm kêu không ổn, nhưng đã quá muộn, rượu mang theo khí tức nam tử mãnh liệt cứ như vậy trôi vào miệng nàng.

"Uống ngon không?" giọng nam nhân thuần hậu tựa như hương thơm của rượu lưu lại trong miệng nàng.

"Không dễ uống" nàng liếm liếm môi, nhỏ giọng oán giận, nhưng lời vừa nói ra thì thân thể đã mềm nhũn, nửa người dựa vào người hắn.

Tiêu Kính Viễn vươn tay ôm tân nương trong lòng, khẽ cười nói bên tai nàng: "Đây là rượu tổ truyền của Tiêu gia, gọi là Mỹ nhân túy, chỉ có mỹ nhân chân chính uống mới có thể say."

"Phi." Nàng mềm mại dựa vào ngực hắn oán giận: "Gạt người!"

Tiêu Kính Viễn càng cười tươi hơn, ôm ngang nàng lên, chuẩn bị bế nàng lên giường.

Nào ngờ đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thì thầm nói chuyện.

Thì ra là mấy vị đại tẩu và lão nhân Tiêu gia, ý tứ là dù sao đêm động phòng hoa chúc mà không ai đến nháo động phòng thì có vẻ khó coi, vẫn phải tìm vài người đến ầm ĩ một chút mới được.

Nhưng mà tìm ai đây? Cũng không thể tìm đám người Tiêu Đại lão gia, Tiêu Nhị lão gia sắp làm gia gia tới nháo động phòng đi?

Về phần mấy tiểu tử trẻ tuổi trong tộc, tất nhiên là văn bối của Tiêu Kính Viễn.

Có thấy văn bối đi nháo động phòng của trưởng bối bao giờ chưa?

Cuối cùng không có cách nào, đành đo mãi nửa ngày, cuối cùng tìm được vài người trẻ tuổi, bối phận lớn, đều là phân hệ bàng chi, họ hàng xa đến mức không nhớ nổi tên họ. Mấy người này đã sớm nghe nói uy danh của Tiêu Kính Viễn, bị mọi người đẩy đến nháo động phòng, đành phải kiên trì mà làm.

Vì tiếp thêm can đảm cho mấy tiểu tử này, Tiêu Vĩnh Hân và Tiêu Vĩnh Trạch cũng bị phái tới, tốt xấu gì cũng có thể ở phía sau ra chủ ý.

Thế nên đúng lúc Tiêu Kính Viễn ôm mỹ nhân kiều mỹ muốn lên giường thì có người đến nháo động phòng.

Sắc mặt hắn nhất thời hơi khó coi, nhượng mảy, đặt người trong ngực xuống, cũng không nói gì, chỉ thần nhiên nhìn cánh cửa.

Người bên ngoài thì thăm to nhỏ nửa ngày, rốt cuộc có đủ dũng khí đẩy cửa ra, lại kinh hãi gặp Tiêu Kính Viễn sắc mặt lạnh lùng đứng chắn phía trước tân nương tử.

Một đám tiểu tử cứ như vậy ngốc lảng đứng trước cửa, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám tiến lên "nháo động phòng".

Phía sau bọn họ, Tiêu Vinh Trạch sắc mặt khó coi nhìn về phía trong phòng.

Ánh nến thật chói mắt, hẳn thậm chí không dám liếc mắt nhìn tân nương, chỉ quay mặt đi, phiền muộn nói: "Nếu đã nháo rồi thì mau về báo cáo kết quả đi!"

Một câu nói giải cứu cả đám ngốc đứng ngoài cửa, mọi người tỉnh ngộ, nhao nhao gật đầu: "Đứng, nháo rồi, nháo xong rồi, đi thôi đi thôi, đi uống rượu đi!"

Tự tạo đường lui cho mình, mọi người cuống quýt lui ra ngoài.

Lỗ ma ma thấy mấy người "nháo động phòng" đi hết, khẽ thở phào một hơi, vội vàng đóng cửa lại.

Ngay tại thời điểm Lỗ ma ma đóng cửa, A La vô tình ngẩng đầu, xuyên qua khe cửa sắp đóng lại, nhìn thấy một đôi mắt mê mang, nghi hoặc.

Đó là Tiêu Vinh Hân, hẳn vốn đứng phía sau mọi người, bởi vì mọi người đã đi hết, hẳn lại bất động, cho nên A La nhìn thấy hắn.

Tiêu Vinh Hân về mặt không đổi đứng trong bóng đêm, mờ mịt nhìn về phía trong phòng, nhìn A La phía sau Tiêu Kính Viễn, gương mặt hoảng hốt.

A La nhất thời giật mình, nơi này cơ hồ giống như đúc lễ động phòng đời trước, dưới ánh nến lay động, cách bà vai Tiêu Kính Viễn, cách một cánh cửa, nàng nhìn tân lang đời trước.

Ánh mắt kia của Tiêu Vinh Hân, lúc xa lúc gần, trong mộng lung đường như trùng điệp với bóng dáng người kia đời trước, thậm chí trong nháy mắt, nàng cơ hồ cho rằng, đó chính là vị hôn phu yêu nàng sủng nàng đời trước.

Nhưng đây chỉ là ảo giác mà thôi, cửa rốt cuộc đóng lại, tầm mắt bị ngăn cách, tiếng động bên ngoài cũng dần dần biến mất, nàng vẫn ngồi sau lưng Tiêu Kính Viễn, vẫn là tân nương của Tiêu Kính Viễn.

Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng sủng nịnh của hắn: "Bé ngốc, chẳng lẽ thật sự say rồi?"

Dứt lời, hắn còn dùng tay nhẹ nhàng nhéo má nàng.

Nàng tỉnh lại, ngẩng mặt lên, mím môi cười: "Thất thúc, ôm một cái."

Vươn cánh tay lên, nàng ôm chặt cổ Thất thúc, sau đó say ngã vào lòng hắn.

- - - - -

Lần này Mỹ nhân túy rốt cuộc không làm A La say khướt, nàng có một đêm động phòng hoa chúc thanh tỉnh, nhưng mà nàng cũng không cảm thấy đây là một chuyện khoái hoạt.

Rất đau, thật sự rất đau, nàng không ngờ loại chuyện này có thể đau đến vậy.

Xong việc, nàng hồi tưởng lại chuyện này, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc lĩnh ngộ được một đạo lý.

Loại chuyện này có đau hay không, kỳ thật có liên quan rất lớn đến kích thước.

Có vài người từ nhỏ đã thiên phú dị bẩm, cho nên nàng bị đau.

Suy nghĩ cẩn thận chuyện này, A La thầm oán Tiêu Kính Viễn một phen, đương nhiên đây là nói sau.

Chỉ nói đêm nay, chuyện nên phát sinh trong đêm động phòng hoa chúc rốt cuộc đã phát sinh, A La xụi lơ nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, ủy khuất nhìn hắn: "Người quá dùng lực!"

Tiêu Kính Viễn nhẹ nhàng vươn tay, xuyên qua làn tóc ẩm ướt của nàng, thấp giọng cười, nụ cười đó chứa vô tận thỏa mãn.

Hắn muốn nàng đã lâu, hôm nay rốt cuộc được đền bù mong muốn.

Nàng đã chân chính thuộc về hắn.

Trước kia hắn biết nhưng lại không thể hội rõ ràng, bây giờ mới nhận ra, vì sao chỉ có trải qua đêm động phòng hoa chúc, nữ nhân mới xem như thuộc về mình.

"Nàng tuổi cũng không nhỏ, vì sao vẫn ngốc như vậy, thật ngốc." hắn thấp giọng nói, cánh tay càng ôm nàng chặt hơn.

Nữ nhân ngọc như vậy, hấn luyện tiếc buông tay, chỉ có thể ôm trong ngực, dốc lòng che chở cả đời.

Giao nàng cho bất luận kẻ nào, hấn đều không yên tâm.

"Chàng làm đau ta, lại ghét bỏ ta!" A La tận tình bày ra tư thái, giống như tiểu hài tử ý ôi trong lòng hấn làm nũng.

Vừa rồi hấn giằng co nàng, hiện tại nàng sẽ đem hết bản lĩnh ra ép buộc hấn.

"Đau chỗ nào?" hấn cười khê hỏi.

"Chỗ này đau, chỗ này cũng đau, toàn thân đều đau!"

"Được, ta giúp nàng xoa." Dứt lời, hấn vươn tay, nhẹ nhàng mon trón, giúp nàng xoa nắn.

"Ân, không cần xoa chỗ này, a, vẫn là xoa chỗ đó đi, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích..."

Vì thế, trong đêm động phòng hoa chúc truyền ra tiếng A La khê gọi, tiếng A La kinh hô, tiếng A La thở hổn hển, tiếng A La làm nũng...

Bên ngoài, Lỗ ma ma nghe lén nửa ngày, cuối cùng chấp tay trước ngực A Di Đà Phật: "Cô nương nhà ta còn nhỏ tuổi, thân thể còn chưa phát dục tốt, Tiêu Thất gia sao lại ác như vậy, Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, đừng để cô nương nhà ta bị thương a!"

Nếu Quan Thế Âm Bồ Tát biết mình còn phải xen vào chuyện động phòng của người ta, phỏng chừng bình Ngọc Tịnh cũng sẽ sẩy tay rơi xuống đất.

Trong lòng, Tiêu Kính Viễn vẫn luân phiên xoa nắn cho A La, đụng đến một khối ngọc.

Hấn móc ra nhìn, cười hỏi A La: "Nàng vẫn luôn đeo trên người?"

A La cúi đầu thấy là khối ngọc lúc trước Tiêu Kính Viễn đưa cho mình, chính là khối ngọc có khắc chữ "La".

Nàng lập tức nhớ tới lời hấn đã nói, liền nũng nịu thúc giục: "Lúc trước chàng đã nói, đợi đến khi ta thành thê tử của chàng, chàng sẽ nói cho ta biết vì sao trên khối ngọc này lại khắc một chữ "La", bây giờ sao còn chưa nói cho ta?"

Nàng từng vì chuyện này mà trần trọc, trần trở suy nghĩ mãi nửa ngày mà không rõ.

Nhất định là có nguyên do gì đó!

Tiêu Kính Viễn thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt nghiêm túc.

"Rốt cuộc là vì sao?" nàng lời kéo cánh tay hấn, truy vấn.

Tiêu Kính Viễn liếc mắt nhìn nàng, ý vị thâm trường.

A La cũng thu lại ý cười, trở nên nghiêm túc.

Tiêu Kính Viễn nói: "Chuyện này không thể nói với người ngoài, ta nhỏ giọng nói cho nàng nghe."

A La gật đầu, nằm sấp trên ngực hấn, ghé sát tai mình đến bên miệng hấn.

"Khối ngọc kia khắc chữ "La" là vì..." Tiêu Kính Viễn nói đến điểm mấu chốt thì hạ thấp giọng, chỉ có A La nghe được.

Lúc đầu A La còn chưa nghĩ nhiều, đợi đến khi nghe Tiêu Kính Viễn nói xong, nàng nhất thời kinh hãi.

Dù thế nào nàng cũng không thể tưởng tượng được lại là nguyên do này.

Ngẩng đầu lên, nàng không dám tin nhìn Tiêu Kính Viễn: "Thật, thật sự?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn nhướn mày: "Bộ dáng ta giống lửa gạt nằng sao?"

A La vẫn cảm thấy thật khó tin: "Nhưng, nhưng ta chưa từng nghe nói đến chuyện này a!"

Đời trước nằng gả vào Tiêu gia, làm con dâu Tiêu gia, nhưng chưa từng nghe ai nhắc tới.

Có điều ngẫm lại, sẽ không ai nói cho nằng loại chuyện này đi, ngay cả Tiêu Vĩnh Hân, hoặc là không biết, hoặc là vì tị hiềm, cũng sẽ không nói chuyện này với nằng.

Tiêu Kính Viễn nhéo nhéo mũi nằng: "Làm sao nằng nghe được chuyện này chứ."

Hắn không thích, cũng không ai dám nói lung tung chứ nói gì đến chuyện kể cho người ngoài.

A La nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra, nhìn gương mặt nghiêm túc của Tiêu Kính Viễn, cuối cùng buồn bực nói: "Lúc trước lão thái thái nghĩ thế nào lại đặt cho người cái nhũ danh như vậy?"

Nằng thật sự không thể ngờ được, nhũ danh của Tiêu Kính Viễn khi còn bé lại là "La"... đây rõ ràng là tên nữ tử.

Lão thái thái gọi hắn là La nhi.

Thế nhưng trùng tên với nằng?

Nghĩ đến chuyện nằng và Tiêu Kính Viễn trùng tên, nằng cảm thấy vớ vẩn, lại có chút thú vị, nhện không được cười rộ lên: "Thì ra chàng cũng tên là A La!"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nằng chê cười trêu ghẹo mình, nhéo mặt nằng trừng trị: "Không cho nói lung tung."

Nhưng hắn càng bày ra vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị, nằng lại càng buồn cười, đặc biệt là nhìn khuôn mặt trầm ổn kia, nghĩ đến hắn và mình có cùng nhũ danh, nằng căn bản không thể ngừng cười.

"A La thúc thúc!" nằng che miệng tiếp tục cười trêu hắn.

"Quá không nghe lời, thật sự nên đánh!" Tiêu Kính Viễn lật người áp qua.

"A..." A La khê hô một tiếng, lúc này nằng mới ý thức được mình đang nằm sấp trên người hắn, hai người cũng không mặc bao nhiêu y phục. Hắn lật người như vậy, tình thế liền đảo ngược.

Một trên một dưới, nam nữ bốn mắt nhìn nhau, tiếng cười im bật, hô hấp dần dần dồn dập.

"Nằng nói ta nên phạt nằng thế nào đây?" hắn nghe vào tai nằng, thấp giọng nói.

"Đừng, Thắt thúc, thật là đau." nằng nhớ tới cảm giác đau đớn vừa rồi, trong lòng còn sợ hãi.

Hắn rất mạnh mẽ, lại thiên phú dị bẩm, nằng mới ném thử tư vị này thôi, thật sự có chút ăn không tiêu.

Chi tiết, tên đã lên dây không thể không bắn, hắn mới cười được một nường tử xinh đẹp như hoa, có men rượu trong người, lại là đêm động phòng hoa chúc, làm sao có thể một lần liền ngừng tay.

- - - - -

Không biết qua bao lâu, A La giống như sợi mì mới vớt từ trong nồi ra, mềm nhũn tựa vào bả vai ướt mồ hôi của nam nhân.

"Chàng... ta không cho phép!" nằng làm sao chịu nổi!

Tiêu Kính Viễn cũng biết nằng mệt muốn chết rồi, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc ướt mồ hôi của nằng, cười nói: "Đề ta nói cho nằng nghe vì sao nhũ danh của ta là "La" đi."

"Vì sao?" lòng hiếu kỳ chiến thắng cảm giác mệt mỏi, A La mở to mắt chờ hắn kể chuyện.

"Nghe nói thời điểm ta sinh ra, trong lòng bàn tay có một vết bớt màu hồng, hình dáng chính là chữ "La" này, lúc ấy mẫu thân ta rất kinh ngạc, tìm thầy bói xem cho ta, ông ta nói dứt khoát đặt tên ta là La. Nhưng phụ thân nghĩ ta dù sao cũng là nam nhi, không tiện đặt tên này, vì thế chỉ xem đó là nhũ danh."

"Trong lòng bàn tay có chữ La? Ta không tin!"

Nói xong, nằng kéo tay hắn lại, soi dưới ánh nến, đôi tay kia sạch sẽ trơn nhẵn, làm gì có chữ La nào.

"Rõ ràng là chàng bịa chuyện treu đùa ta!"

"Là thật." bàn tay to lớn của Tiêu Kính Viễn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của A La, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay thon dài, ôn nhu nói: "Cũng không biết vì sao, ta dần lớn lên, vết bớt trong lòng bàn tay cũng biến mất. Ta lại không thích nhũ danh đó, mẫu thân và ca ca không gọi nữa, dần dần ngay cả Tiêu gia cũng rất ít người biết ta từng có một nhũ danh như vậy."

A La thấy hấn không giống như đang nói giỡn, liền mở tay hấn ra, cẩn thận nghiên cứu, nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy dấu vết nào để lại.

"Chàng nói xem vì sao lòng bàn tay chàng lại có chữ chữ?" hơn nữa còn trùng hợp là tên nàng.

"Ta cũng không biết, có lẽ..." hấn hơi nghiêng đầu nhìn bộ dáng tò mò của nàng: "Có lẽ kiếp này ta nhất định phải cưới một tân nương tên là Diệp Thanh La, vì thế từ lúc mới sinh ra đã nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không thể quên, càng không thể cưới người khác."

Hấn nhớ những lời lúc A La còn nhỏ từng nói với hấn, còn có những giấc mơ kia, không khỏi lẩm bẫm bên tai nàng: "Không phải năm đó nàng đã nói ta không thể cưới người khác, bằng không sẽ khiến tính mạng họ gặp nguy hiểm sao? Bây giờ nghĩ lại, có lẽ tất cả đều là thiên định, trong lòng bàn tay ta nắm chặt tên nàng từ khi sinh ra, đến hai mươi bảy tuổi vẫn không cưới vợ, là vì chờ nàng, chờ nàng lớn lên, cưới nàng về nhà, để nàng làm tiểu kieu nương của ta."

A La nghe vậy, trong lòng vừa động.

Nàng không khỏi nghĩ đến Tiêu Kính Viễn đời trước, cũng nắm chặt tên nàng từ lúc sinh ra sao? Nếu vậy, hấn chưa từng cưới vợ, lại phải nhìn nàng trở thành cháu dâu, trong lòng hấn sẽ nghĩ thế nào?

Nàng liệu mạng nhớ lại từng chút từng chút về Tiêu Kính Viễn đời trước, nhưng trong đầu chẳng qua chỉ có một bóng dáng cao lớn, một gương mặt nghiêm khắc mà thôi.

Cho đến lúc nàng sắp chết, ấn tượng về hấn vẫn như cũ chỉ là "một vị thúc thúc có địa vị cao nhưng rất nghiêm khắc, không dễ thân cận" mà thôi.

Thật sự chưa từng nghĩ, đời này hấn sẽ trở thành trượng phu của nàng, yêu thương che chở nàng.

Đời này sống lại, thế sự xoay chuyển, không biết bao nhiêu chuyện đã thay đổi, vận mệnh nàng cũng thay đổi theo.

Nhất thời nhớ tới đôi mắt mê mang vừa rồi bất giác bên ngoài tân phòng.

Trong nháy mắt đó, nàng cơ hồ cho rằng hấn chính là phu quân nàng đời trước, cho rằng hấn cũng nhớ chuyện cũ, nhưng sau đó ngẫm lại, tất cả chẳng qua là ảo giác mà thôi.

Đời này hoàn toàn khác đời trước.

Nghĩ vậy, nàng vươn cánh tay mảnh khảnh, ôm chặt cổ nam nhân.

"Nếu thật sự là như vậy, ta đã để chàng chờ quá lâu rồi."

Trong lòng nàng thầm nghĩ, đời trước, có phải hấn cũng chờ đợi nàng như vậy, chỉ tiếc rốt cuộc đợi không được.

- - - - -

Một đêm mưa gió, A La không biết khi nào đã ngủ thật say.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy nam nhân bên cạnh áo mũ chỉnh tề, đang ngồi bên cạnh giường canh nàng ngủ.

A La mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nghĩ tới hôm nay là ngày thứ hai sau khi thành thân, hấn là phải đi bái kiến lão thái thái.

Đời trước nàng gả cho Tiêu Vĩnh Hân, ngày thứ hai cũng phải dậy thật sớm bái kiến trưởng bối.

"Sao không gọi ta dậy, đừng để trễ chứ!" nàng biết, nếu đến trễ sẽ có chút xấu hổ.

Nào ngờ Tiêu Kính Viễn lại nhẹ nhàng sờ sờ mặt nàng, ôn nhu nói: "Đêm qua ngủ quá muộn, nếu vẫn còn buồn ngủ thì cứ ngủ thêm một lát."

A La bĩu môi, bất đắc dĩ liếc hấn: "Ta vì sao ngủ muộn, còn không phải tại chàng..."

Nói tới đây, nhớ lại chuyện đêm qua, nàng không nói nổi nữa.

Thật sự là mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ mở miệng.

"Tại ta cái gì?" hấn làm bộ không rõ, thản nhiên hỏi lại.

A La tất nhiên biết hấn cố ý, sau tối qua, nàng xem như thấy bộ mặt thật của người này rồi, nàng liền yêu kiều hừ một tiếng, không thèm phản ứng hấn

nữa, để Lỗ ma ma giúp nàng mặc quần áo.

Không ngờ Tiêu Kính Viễn khoát tay ngăn lại, ý bảo Lỗ ma ma ra ngoài.

A La không hiểu, nghi ngờ nhìn hân.

Tiêu Kính Viễn cầm lấy quần áo của nàng, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Ta giúp nàng mặc."

Giọng nói kia nửa bắt đắc dĩ, nửa nhận mệnh.

A La ban đầu còn mờ mịt không hiểu, sau đó nhìn bộ dáng của hân, nhất thời hiểu ra.

Năm đó nàng được Tiêu Kính Viễn cứu, tuổi còn nhỏ, ngay cả quần áo cũng không biết mặc, vẫn là Tiêu Kính Viễn nhờ một đại thẩm vào giúp, về mặt Tiêu Kính Viễn khi đó không phải là về mặt hiện tại sao?

Hân... cho rằng nàng vẫn không biết mặc quần áo?

Tiêu Kính Viễn nhìn gò má hồng hồng của A La, đôi mắt ướt át khẽ chớp, không nói lời nào, còn tưởng nàng ngượng ngùng, liền ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm chặt đầu vai mảnh khảnh của nàng, thấp giọng dụ dỗ: "Ta giúp nàng được không?"

A La đẩy hân ra: "Mới không cần!"

Nàng tránh thoát hân, trốn lên đầu giường, nhặt vấy lên che khuất bả vai: "Ta cũng không phải tiểu hài tử! Ta đã học xong rồi!"

Vì là tiểu thư hầu môn, nàng đòi trước quả thật đến lớn cũng không biết tự mặc quần áo, những việc này đều có ma ma, nha hoàn hầu hạ, đối với nàng mà nói đây chính là việc kinh thiên địa nghĩa (bình thường, hiển nhiên), nhưng sau lần đó gặp chuyện không may, nhìn gương mặt lạnh lùng, bắt đắc dĩ của Tiêu Kính Viễn khi biết nàng không biết mặc quần áo làm cho nàng cực kỳ xấu hổ.

Về sau nàng liền tức giận phẫn đầu, học cách tự làm cái việc nhỏ nhặt này.

"Học xong?" Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng.

Ánh mắt hân rất nóng, ngữ khí lại có chút tức giận, khiến nàng có chút mất tự nhiên: "Hừ, lúc trước ta không biết làm, chỉ sợ trong lòng chàng ghét bỏ ta đi!"

"Không."

"Ta mới không tin đâu!" nhớ lại mấy chuyện ngày trước, Tiêu Kính Viễn lúc nào cũng lạnh lùng khó gần, nàng nhất thời bắt được đạo lý: "Chàng trước kia rất hung dữ, thật không thảo hi!"

*Không thảo hi: không đáng yêu, không được người thích.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng bĩu môi, bờ môi hồng nhuận tron bóng, nhỏ giọng oán giận, trong mắt mang ý cười: "Vậy bây giờ thì sao?"

A La liếc hân: "Bây giờ không hung dữ, nhưng rất hư."

Đôi mắt nàng hắc bạch phân minh, thông minh hoạt bát, thật sự khiến người nhìn phảng phát đều bị hút hồn.

Trong khoảng khắc đó, Tiêu Kính Viễn cơ hồ muốn trực tiếp nhào lên, nhưng ngẫm lại sắc trời đã không còn sớm, sợ là mẫu thân đang đợi bên kia, hân liền tận lực đè nén.

Vì thế, hân khẽ mím môi, bình tĩnh ngồi một bên nhìn nàng tự mặc quần áo.

Rõ ràng là quần áo nữ tử có chút rườm rà, trong ngoài mấy tầng, lại rất nhiều dây buộc, nhìn như vậy, chuyện thiên kim hầu môn không biết tự mặc quần áo dường như cũng có thể hiểu được.

Đang nhìn thì thấy nàng cầm một đoạn dây hồng nhạt, khoa tay múa chân, hiển nhiên là do dự không biết xử lý thế nào, bên đối diện căn bản không có dây, biết thất nó với cái gì đây?

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, đứng dậy muốn vươn tay giúp đỡ.

A La ngược mắt nhìn hân, thấy vẻ mặt hân bình tĩnh, không tỏ vẻ gì, phảng phát như đây là chuyện rất bình thường.

Nàng càng do dự.

Có nên để hân giúp hay không đây?

Vừa mới khẳng định chắc chắn mình biết cách mặc quần áo, đảo mắt một cái liền tự vả mặt rồi.

Nàng im lặng một lúc, nhìn bàn tay hữu lực kia vươn tới, rút cuộc vẫn phải đặt đoạn dây hồng nhạt vào tay hấn.

Tiêu Kính Viễn nhận lấy, tìm được một chỗ khác, cột vào.

A La nhìn theo động tác của hấn, trong lòng thầm mắng mình ngốc, rõ ràng như thế nào không tìm được!

Hôm nay hấn mặc một bộ trường bào màu thủy lam, phong tư hơn người, có cảm giác ngọc thụ lâm phong, nàng liền nghĩ tới một chuyện, nghi ngờ hỏi: "Trước kia chàng thích mặc màu đỏ tía, xanh đen hoặc màu đen, sao bỗng nhiên lại thích mặc màu thủy lam?"

Nàng đã sớm chú ý, trước kia hấn toàn mặc màu tối, nhìn cứng nhắc, nghiêm túc, hiện tại ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Đang nói chuyện, Lỗ ma ma bên ngoài nghe được động tĩnh trong phòng, biết đến lúc nên đi vào, liền sai người mang khăn và chậu rửa mặt vào chuẩn bị hầu hạ Tiêu Kính Viễn và A La rửa mặt.

A La đứng dậy, lại nghe Tiêu Kính Viễn hỏi: "Vậy nàng thích ta mặc màu gì? Kiểu dáng thế nào?"

A La nghe vậy, thuận miệng nói: "Cũng không đặc biệt thích màu gì, nhìn thuận mắt là được!"

"Vậy thế nào mới xem là thuận mắt?"

A La bên này đang được hầu hạ khoát nước rửa mặt, nàng vừa cầm khăn lau vừa trả lời: "Nhẹ nhàng khoan khoái là được."

Nàng thích hấn mặc đồ giống hôm nay, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhưng bên kia, Tiêu Kính Viễn có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, thấy nàng căn bản không để tâm lắm, chỉ có thể yên lặng không nhắc lại.

- - - - -

A La theo Tiêu Kính Viễn đi bái kiến Tiêu lão thái thái, lão thái thái tất nhiên vô cùng thích nàng.

"Từ khi A La còn nhỏ ta liền thích nàng, bộ dáng nho nhỏ đáng yêu lạnh lợi, không ngờ, cuối cùng A La lại vào tay lão Thất a!" vẫn luôn ngóng trông nàng làm cháu dâu, thế nhưng thành con dâu.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nàng gả cho lão Thất, bà cũng rất hài lòng.

Mấy vị tức phụ bên cạnh đương nhiên nhìn thấu tâm tư lão thái thái, cũng không nói ra, ngược lại luôn miệng khen ngợi: "Tính ra, Thất đệ muội và Thất đệ nhà chúng ta đúng là một đôi trời đất tạo nên, các người xem, bọn họ đứng chung xưng đôi chưa kia!"

"Đại tẩu nói đúng, trai tài gái sắc, khiến người khác nhìn liền thoải mái!"

Lão thái thái nghe mấy lời này, tất nhiên vui mừng cười không khép được miệng, uống tách trà A La dâng lên, nghe nàng ngọt ngào gọi nương, vui vẻ vô cùng.

Lập tức nâng tay phân phó hạ nhân: "Lấy đến đây."

Nha hoàn bên cạnh nghe lệnh, dâng lên một cái khay sơn đỏ, mọi người đồng loạt nhìn qua.

Tiêu lão thái thái lẩm bẩm: "Tức phụ nhà chúng ta vào cửa, ta đều chuẩn bị đồ vật để tặng, nữ nhân hấn là có bảo bối áp đáy thùng, trong rương của ta cũng không có vật gì tốt, thôi thì cái này để lại cho tức phụ lão Thất đi."

Dứt lời, mở cái khay sơn đỏ ra, bên trong là một hộp gỗ lim nhỏ, lại mở hộp gỗ ra, rút cuộc thấy được vật bên trong, là một cây trâm hoa chạm rồng, mặt trên khắc năm đóa linh chi nhỏ kết thành hình hoa mai, mỗi đóa linh chi khảm một viên ngọc bích, đính tua rua lá trúc xanh ngọc bích, ở chính giữa là một viên bảo thạch đỏ thắm.

Hoa trâm này kiểu dáng, hoa văn rườm rà, tinh mỹ, quả là tuyệt phẩm, mà viên bảo thạch đỏ thắm ở giữa càng tỏa sáng lóa mắt, cả hai đời A La đều chưa từng nhìn thấy.

A La đang trầm than thì nghe thấy một vị tức phụ lên tiếng tán thưởng: "Đây chính là trâm tị thủy đi?"

Trâm tị thủy? Trong lòng A La vừa động, đó là cái gì?

Đứng bên cạnh lão thái thái, Tiêu Đại phu nhân cười, thờ dài nói: "Lão tổ tông bỗng nhiên lấy vật này ra, sợ là đám trẻ tuổi bọn họ đều không biết, cũng phải, lai lịch của vật này hiện giờ có mấy người biết đâu!"

Lão thái thái cười ha hả, cài trâm lên đầu A La, miệng thì nói với Đại phu nhân: "Người nói cho mọi người biết lai lịch của cây trâm này đi."

Tiêu Đại phu nhân lúc này mới nói: "Cây trâm này quả là có chút lai lịch, nghe nói hơn trăm năm trước, tức năm Vĩnh Huy thứ ba, tổ tông Tiêu gia chúng

ta phụ tá Thái Tông hoàng đế giành thiên hạ, Thái Tông hoàng đế cố ý sai người xây dựng Tiêu phủ này. Trong đó đương nhiên có chút khúc chiết phức tạp, tạm thời không đề cập tới, cuối cùng, Khâm Thiên Giám đương triều tính ra tòa phủ này sợ là sẽ có thủy tai, Thái Tông hoàng đế liền ngự ban Tị thủy châu, cũng chế tạo ra trâm tị thủy, mà cây trâm nay vĩnh viễn không thể ra khỏi đại trạch Tiêu gia."

Nói trắng ra là, trâm tị thủy đòi đòi tương truyền, mà chỉ truyền cho con dâu không truyền cho nữ nhi, cứ như vậy kéo dài đến ngày nay.

Không ngờ hôm nay sẽ truyền đến tay A La.

A La vừa nghe, cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Nàng thật sự không ngờ đây không phải cây trâm bình thường mà còn có lai lịch bậc này, quả thật là trấn gia chi bảo của Tiêu gia. Vật quý giá như vậy, lão thái thái thế nhưng muốn tặng cho mình, mình làm sao nhận nổi đây.

Không nói cái gì, chỉ nói Tiêu Đại phu nhân La thị, chỉ sợ trong lòng nàng ấy sẽ nghĩ nhiều.

Dù sao vật quý như vậy hẳn là nên truyền cho cháu cả đích tôn, bây giờ lão thái thái lại trực tiếp bỏ qua đích tôn, giao cho mình.

Ai ngờ, Tiêu Kính Viễn thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ khẽ nắm tay nàng, nhàn nhạt nói: "Nếu mẫu thân đã đưa, từ chối cũng không được, nàng cứ nhận lấy thôi."

A La nghe hẳn nói như vậy, tuy cảm thấy có chút không đảm đương nổi nhưng vẫn nhu thuận hành lễ, cung kính đáp: "Con dâu đa tạ mẫu thân thương."

Tiêu lão thái thái thấy nàng dịu dàng nhu thuận, lời nói ngây thơ đáng yêu, càng thêm hài lòng, ánh mắt thỏa mãn nhìn Thất nhi bên cạnh, lại thấy trong mắt nhi tử đều là bóng dáng A La.

Bà cười lắc đầu, trầm nghĩ, nhi tử gốc nhà mình không động tâm thì thôi, hễ động tâm liền không thể ngừng.

Không ngờ hẳn là tiểu tử si tình, đau tức phụ!

Sau khi nhận trâm tị thủy, lại bái tạ Tiêu Đại phu nhân, rồi cùng Tiêu Kính Viễn ngồi một bên thưởng trà, trò chuyện cùng trưởng bối, nhận lễ vật của các vị tâu tử, ăn trái cây điểm tâm, trong lòng tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, nháy mắt đã đến buổi trưa, Tiêu Kính Viễn cáo từ, A La tất nhiên cũng theo hẳn.

"Tị thủy châu trên cây trâm này có lai lịch gì, vì sao gọi là Tị thủy châu?" vừa rồi trong phòng nhiều người, A La cũng không nghĩ nhiều, bây giờ vừa ra ngoài, gió thổi qua, đầu óc nàng liền thanh tỉnh lại.

Tiêu gia chú định có thủy tai, Tị thủy châu... đời trước nàng bị giam dưới đáy hồ mười mấy năm, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều một chút.

Mọi chuyện đều có liên quan đến nước a!

"Đều là chuyện nghe đồn từ hơn trăm năm trước mà thôi." Tiêu Kính Viễn không để ý lắm, "Nghe nói lúc ấy tổ tông Tiêu gia có công với xã tắc, được Thái Tông hoàng đế phong hầu bá tước, lại sai người xây Tiêu phủ ở đây, nhưng sau khi xây xong, Khâm Thiên Giám Đàm Thiên Càng vô tình nhìn ra mảnh đất này mấy trăm năm trước là một mảnh hồ rộng lớn, Tiêu phủ xây trên mảnh đất này, trăm năm sau ắt có thủy tai."

Đàm Thiên Càng?

Trước kia đọc sách, A La từng thấy nhắc đến người này, biết hẳn trên thông thiên văn dưới rành địa lý, có năng lực thần cơ diệu toán, nghe nói Thái Tông hoàng đế có thể bình định thiên hạ, ít nhiều cũng có công lao của vị này.

"Sau đó thì sao? Hoàng Thượng liền ban Tị thủy châu?"

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Chẳng qua, chỉ sợ những lời này bây giờ cũng không ai tin. Trăm năm qua, con cháu Tiêu gia vẫn thuận lợi trôi chảy, chưa nói tới thủy tai, Tiêu gia hiện giờ ngoài hồ Song Nguyệt ở hậu hoa viên ra, làm gì có chỗ nào liên quan đến nước? Huống chi, nếu thật sự có tai nạn gì, Tị thủy châu chỉ là một viên ngọc nhỏ, làm sao có khả năng tị thủy. Bây giờ nhắc tới cũng chỉ là chuyện xưa mà thôi."

Tiêu Kính Viễn từ thời niên thiếu đã theo phụ thân chinh chiến Bắc Cương, càng tin tưởng người có thể thắng thiên, tin kiếm trong tay mình, ngựa mình cưỡi, về phần viên ngọc trên trâm hoa cài tóc nữa nhân này, hẳn quả thật không tin.

Theo hẳn, Tị thủy châu cùng lắm là hiếm thấy hơn châu báu bình thường mà thôi.

Nhưng A La nghe, trong lòng lại lộp bộp.

Hồ Song Nguyệt, mười bảy năm tai ương thủy lao, trâm tị thủy... Cả hai đời, nàng dường như luôn có liên quan đến nước.

"A La, làm sao, tay nàng lạnh như vậy." Tiêu Kính Viễn nắm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, dùng tay mình ủ ấm tay nàng.

"Thất thúc..." A La do dự, nghĩ có nên nói tất cả chuyện đời trước cho hẳn biết hay không.

Có phải như vậy sẽ tránh được trận thủy tai kia hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chuyện Tiêu Vĩnh Hân

Editor: Tường An

"Sao vậy?" Tiêu Kính Viễn tất nhiên nhìn ra nàng có tâm sự, hần dừng bước, nhẹ nhàng nắm tay nàng, ôn nhu hỏi.

A La ngẩng mặt lên, nhìn về mặt bao dung che chở của nam nhân trước mắt, trong lòng ảm áp.

Thầm nghĩ, kiếp này gả cho hần, hần chính là người mình ý lại cả đời, hần cũng tuyệt đối không phải người yếu đuối như Tiêu Vĩnh Hân, mình có gì mà không thể tin tưởng hần chứ?

Nàng khẽ mím môi: "Thất thúc, ta có rất nhiều lời muốn nói với chàng."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy liền cười, nâng tay xoa đầu nàng: "Ta vẫn cảm thấy, trong cái đầu nhỏ này của nàng ẩn giấu không biết bao nhiêu chuyện."

A La chỉ cảm thấy dưới bàn tay to lớn của hần, mình giống như con chó nhỏ bị vuốt ve, lập tức yêu kiều hừ một tiếng: "Ta nghiêm túc đó, vốn dĩ không muốn nói, nhưng sau khi nghe chuyện về Tị thủy châu này, trong lòng ta luôn bất ổn."

"Có liên quan đến Tị thủy châu?"

"Àn." A La gật đầu: "Thất thúc, chàng còn nhớ ta đã từng nói, ở trong mộng, ta chết tại Tiêu gia, ở một nơi âm u ẩm ướt."

"Nhớ rõ."

"Ta chính là chết dưới hồ Song Nguyệt, chỗ đó có một thủy lao." A La khẽ cúi đầu, nàng chợt nhớ ra, chuyện mình đời trước gả cho Tiêu Vĩnh Hân thật sự không tiện nói với Tiêu Kính Viễn.

Nếu hần biết mình từng là cháu dâu hần, chỉ sợ trong lòng sẽ có ngăn cách, như vậy không tốt.

Vì thế, nàng giấu đi đoạn gả cưới sinh con, chỉ nói: "Trong giấc mộng kia, ta mơ mơ màng màng, cũng không biết vì sao bị giam dưới hồ Song Nguyệt, nhưng trong lòng lại biết rõ, đó chính là hồ Song Nguyệt của Tiêu gia."

A La cố ý giấu đi chuyện Tiêu Vĩnh Hân, khó tránh khỏi có chút chột dạ, khẽ rũ mắt, cúi đầu.

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói, cũng không phát hiện A La chột dạ, chỉ cau mày, về mặt trầm tư, suy nghĩ chuyện hồ Song Nguyệt và Tị thủy châu.

Hần vốn không tin mấy chuyện thần tiên quỷ quái, thậm chí ngay cả lời Khâm Thiên Giám Đạm đại nhân nói về Tị thủy châu cũng không tin. Nhưng A La từng tiên đoán hần khắc thể, hơn nữa còn có chuyện Kha thân y, khiến trong lòng hần ít nhiều cũng có chút tin tưởng.

Lời A La nói, hần không thể không tin.

A La thấy vẻ mặt hần trầm tư, nhớ tới Phùng Khải Nguyệt, nàng do dự một chút cuối cùng vẫn nói ra: "Còn người hại tính mạng ta, có bộ dáng và khuôn mặt tương tự ta, trong lòng ta đoán, chỉ sợ không phải Phùng Khải Nguyệt thì chính là Kha Dung."

Tiêu Kính Viễn rũ mắt nhìn A La, thấy trên mặt nàng có một tia sợ hãi, cầm lấy tay nàng, quả nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ khẽ run rẩy.

Chuyện trong giấc mộng này hần là đã từng tra tấn nàng một thời gian dài, cho nên bây giờ nhắc tới, nàng vẫn còn sợ hãi.

"Đừng sợ, đó đều là mơ thôi." Tiêu Kính Viễn bao bàn tay nhỏ run rẩy của nàng lại, trấn an nói: "Ta đương nhiên sẽ che chở nàng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào làm hại nàng."

Dứt lời, hần thuận thế ôm nàng vào lòng.

Mặt A La dán lên lồng ngực hần, cảm thụ tiếng tim đập vững vàng của hần, nghe hần an ủi, có điều nhớ tới rất nhiều chuyện, trong lòng nàng vẫn là một mảnh mê mang.

Nghĩ đêm hôm đó vốn muốn nhờ hần điều tra thân thể Phùng Khải Nguyệt, kết quả hần lại xảy ra chuyện, đợi đến khi cứu được hần trở về, nàng căn bản không có cơ hội hỏi rõ cuộc chuyện là thế nào. Đêm qua thật vất vả mới gặp nhau, lại là đêm động phòng hoa chúc, bận rộn trên giường liền quên mất

chuyện muốn hỏi.

Nàng khẽ nhếch môi muốn hỏi, ai ngờ đúng lúc này nghe thấy một loạt tiếng bước chân, nha hoàn đứng canh bên cạnh cũng vội vàng ngăn người nọ lại.

Nàng mau chóng từ trong lòng Tiêu Kính Viễn đứng thẳng người, nhẹ nhàng chỉnh trang tóc tai, miễn bị người khác nhìn chê cười.

Người tới là quản gia Tiêu gia, lúc trước hắn từng theo lão thái gia ra chiến trường, bị thương ở chân, tuy nói không nhìn kỹ sẽ không phát hiện nhưng từ đó lại có biệt danh là Tiêu Quái nhi. Cái biệt danh này cứ như thế truyền xuống, cho nên dù bây giờ hắn đã là đại quản gia Tiêu gia, người Tiêu gia vẫn gọi hắn là Tiêu Quái, cấp dưới thì gọi hắn là Tiêu Quái gia.

Tiêu Quái từ xa liền nhìn thấy Tiêu Thất gia đang ôm tiểu kiều thê mới cưới, nhỏ giọng trấn an, hắn liền vội vàng xoay người sang chỗ khác, làm bộ như không thấy.

Tiêu Kính Viễn tất nhiên cũng phát hiện Tiêu Quái đến, ho khẽ một tiếng.

Tiêu Quái hiểu ý, hơi cúi đầu xuống rồi tiến lên bẩm báo: "Thất gia, vừa rồi ở tiền thính có người phủ Thái tử đến, nói là tìm Tiêu Thất gia có việc muốn bẩm báo."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, ý bảo Tiêu Quái đi trước.

Tiêu Quái từ đầu đến cuối đều không dám ngắt đầu, lúc này nhận thấy ý tứ của Thất gia, lập tức cúi đầu, xoay người rời đi.

Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu kiều thê nhà mình, thấy nàng cúi thấp đầu, mặt hồng hồng, nhất thời nhớ tới đủ loại thần thái của nàng đêm qua, trong ngực liền dào dạt nhu tình.

Có điều, dù luyến tiếc, hắn cũng phải đi tiền thính một chuyến, giọng khàn khàn nói: "Nàng trở về trước đi, trở về phòng..."

A La chỉ nghe Tiêu Kính Viễn hơi ngừng lại một lát, ánh mắt nóng rực nhìn mình chằm chằm, mới nói tiếp bằng thanh âm chỉ có hai người họ nghe được: "Chờ ta."

Ba chữ "chờ ta" này thật sự là ý vị thâm trường, thế nên chỉ đơn giản ba chữ lại khiến A La mặt đỏ tim đập thình thịch. (trong tiếng Trung là ba chữ nhé)

"Ai muốn chờ chàng!"

Nàng liếc hắn một cái, không thêm đề ý tới hắn nữa, nhấc chân vội vàng trở về.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng bước đi, làn váy vàng nhạt ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, lắc lư lư chọc người mơ màng, thậm chí khiến hắn nhớ tới cảm xúc mềm mại tinh tế tới qua nắm trong tay.

Hắn nhìn một hồi lâu, cho đến khi bóng dáng nàng biến mất chỗ ngã rẽ vườn hoa phía trước, hắn mới cất bước đi tiền thính.

- - - - -

Sau khi vội vàng rời đi, trên mặt A La vẫn nóng bừng, trong lòng suy nghĩ thân phận mình hôm nay đã khác trước kia, là thê tử của Tiêu Kính Viễn, nên đoan trang hữu lễ, về sau ra ngoài xã giao phải cẩn thận, không thể để người khác bắt được nhược điểm.

Vừa đi vừa nghĩ, chợt nghe thấy tiếng đàn từ phía trước truyền đến, đứt quãng như có như không, giống như người nọ đang chỉnh âm.

Nếu là người khác có lẽ không nghe ra, nhưng A La lại biết, đây chính là khúc Hầu La Hương, Tiêu Vĩnh Hân đang đàn Hầu La Hương.

Ngước mắt nhìn qua, phía sau mảnh rèm thấp thoáng là một khoảng sân. Nàng đương nhiên biết, đó là chỗ Tiêu Vĩnh Hân ở, đời trước, Tiêu Vĩnh Hân thường xuyên đến tưng bách lâm này, đàn cho nàng nghe.

"Ngày xưa ta kiêng kị hắn, nhưng hôm nay ta đã gả cho Tiêu Kính Viễn, đã là thâm thâm của hắn, bối phận có khác, giờ đây cũng không có gì phải kiêng kị, không cần phải tránh mặt."

Nàng nhớ ánh mắt hắn lúc đứng ngoài tân phòng tối qua, trong lòng cứ cảm thấy đã bỏ sót điều gì đó, cho nên cũng có ý muốn xem thử.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn theo tiếng đàn đi qua, đến nơi liền nhìn thấy Tiêu Vĩnh Hân một thân bạch y, quả nhiên đang đứng dưới một bóng cây, cúi đầu nhũm mày trầm tư, hai tay đặt trên đàn cổ, khi thì khảy đàn, khi thì tạm dừng.

A La đứng sau đại thụ nhìn hắn, do dự không biết có nên ra ngoài nói chuyện với hắn hay không, nếu ra đó thì nên nói cái gì.

Đang nghĩ thì thấy Tiêu Vĩnh Hân ngẩng mặt lên, tựa đầu vào thân cây, lầm bầm: "Ta rốt cuộc muốn tìm nữ tử thế nào... rốt cuộc là nữ tử nào... rốt cuộc là ai..."

Trong lòng A La nghi hoặc, lại nhìn đôi mắt mê mang thống khổ của Tiêu Vĩnh Hân, quyết định tiến lên, nhàn nhạt nói: "Tam công tử muốn tìm người?"

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Vinh Hân liền quay đầu nhìn về hướng này.

Trong khoảng khắc đó, nàng cơ hồ cho rằng Tiêu Vinh Hân nhận ra nàng, nhưng không, ánh mắt Tiêu Vinh Hân đăm đăm, lướt qua người nàng, sau đó lăm lăm: "Không phải, ta không phải muốn tìm người, ta chỉ không biết nên cười người nào... những cô nương mẫu thân giới thiệu cho ta, không có người ta nên cười a..."

A La nghe lời này, mơ hồ có cảm giác, trong lòng vừa động, liền cố ý nói: "Người người thích không phải là Kha Dung sao?"

"Kha Dung? Kha Dung..." Tiêu Vinh Hân nhú chặt mày, lần nữa tựa đầu vào thân cây, miệng liên tục lăm lăm hai chữ "Kha Dung".

A La thấy hân mờ mặt kêu tên Kha Dung, cuống quýt xoay người rời đi.

Đợi đến khi cách thật xa, nàng mới dừng lại che ngực, há miệng thở dốc.

Có lẽ lúc trước còn muôn vàn nghi ngờ, khó hiểu, nhưng vừa rồi nàng đã xác nhận được, Tiêu Vinh Hân có lẽ còn sót lại ký ức đời trước, hân còn nhớ nàng!

Khả năng là không nhớ rõ, nhưng ít nhiều vẫn biết hân muốn tìm một người.

Nàng nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng đàn Hầu La Hương, chẳng qua, tiếng đàn thông thả, trầm bổng, hàm chứa ưu thương, bồi hồi.

Đáy lòng nàng thăm thẳm dài, nghe tiếng đàn, lại nghĩ tới đời trước, thời điểm ở dưới thủy lao không thấy ánh mặt trời, đã từng rất nhiều lần nghe thấy tiếng đàn xuyên qua hồ nước truyền đến.

Chỉ là nàng chung quy đã sớm không đoán ra được, người đàn có tâm tình gì.

Có đôi khi cũng suy đoán, có lẽ hân vẫn luôn nhớ mong mình, có lẽ hân cũng phát hiện người bên gối không đúng chỗ? Nhưng dù có thế nào, cuối cùng hân vẫn cùng người giả mạo mình ân ái một đời, cuối cùng không thể thực hiện đúng lời thề, cả đời che chở mình.

Về phần kiếp này, hân cưới Kha Dung cũng tốt, cưới người khác cũng tốt, dù sao cũng không có quan hệ gì với mình.

Lập tức nhớ tới Tiêu Kính Viễn, nhớ lại tới qua, trong lòng từng trận ám áp, đem cảm giác ưu thương mà Tiêu Vinh Hân mang đến ném ra sau đầu.

Kiếp này nàng gả cho Tiêu Kính Viễn, một nam nhân đỉnh đặc, chính trực, hết lòng bao dung, che chở nàng.

Chỉ cần ở bên hân, bất luận bao nhiêu bồi hồi, bất lực phảng phất như đều sẽ bị đôi tay to lớn hữu lực kia trấn an.

Nghĩ như vậy, nàng cất bước trở về Tiểu Vân Tà, chỗ ở của Tiêu Kính Viễn.

Trong trí nhớ của nàng, Tiểu Vân Tà này là một nơi nghiêm túc, lãnh lệ, bình thường Tiêu Vinh Hân và Tiêu Vinh Trạch bị giáo huấn, trách phạt mới có thể bước vào.

Mà Tiểu Vân Tà cũng không phải một tức phụ của văn bối như nàng có thể bước vào.

Chưa từng nghĩ, bây giờ nơi này đã trở thành nhà của nàng.

Nàng đứng trước cửa, nhìn cặp liễn đối "Trong sách hiền khôn đại, kiếm thượng thiên địa trường", thật sự là tràn đầy khí thế, tràn đầy đại khí.

Nhớ tới sắc mặt bình tĩnh, nghiêm nghị không đổi của nam nhân kia, nàng không khỏi bật cười, nghĩ nội dung trên cặp liễn này không giống hân lắm.

Hân xưa nay hàm súc, nội liễm, dù có nhiều công huân cũng chưa bao giờ đề cập, dù quyền thế lớn vẫn một thân đạm mạc.

"Đứng chỗ này cười ngây ngô cái gì?"

Bên tai truyền đến một giọng nói, A La chợt quay đầu lại nhìn, liền thấy Tiêu Kính Viễn đang vén trường bào bước về phía này.

Quả nhiên là một thân thông dong, thanh nhã.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Editor: Tường An

A La thấy hấn trở về, nhìn trái ngó phải không thấy ai, vội vàng chạy qua, kéo cánh tay hấn nói: "Chàng trở lại rồi, ta còn có việc muốn hỏi chàng đây!"

Tiêu Kính Viễn nhìn bàn tay nhỏ nhắn, trắng mềm vịn cánh tay mình, bộ dáng ý lại, chẳng biết sao trong đầu lại nhớ tới cảnh tượng tối qua trên giường, đôi tay mềm mại kia ôm lấy cổ mình, đôi mắt trong veo như giếng một tầng sương mỏng, đáng thương nhìn mình như sắp khóc, thật khiến người ta thần hồn điên đảo, chỉ hận không thể lập tức....

Toàn thân Tiêu Kính Viễn căng thẳng, ban ngày ban mặt không tiện suy nghĩ mấy chuyện này, vừa nghĩ, ngực liền khó chịu phát đau, giống như có một lò hỏa được chôn ở chỗ đó, chỉ cần một ánh mắt ướt át của nàng là có thể nổ tung.

"Chuyện gì?" giọng hấn không tự chủ trở nên hơi trầm khàn, bàn tay to cũng thuận thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi cùng nàng rảo bước đi vào trong viện.

"Chúng ta vào phòng rồi nói đi."

"Được."

Thời điểm đi ngang qua rừng trúc trong viện, thấy khoảng sân bên cạnh trống rỗng, một nhánh hoa ngon cỏ cũng không có, A La chợt nhớ đến ngày xưa hấn cho nàng bụi Tiêu thương lan.

"Không phải chàng rất biết trồng hoa sao, sân viện của mình thì lại trống không như vậy? Chẳng có chút nhân khí nào! Giống hệt như chàng vậy, nhìn căn bản không có chút sinh khí!"

A La liếc hấn một cái, bộ dáng có chút ghét bỏ.

Mặc dù ghét bỏ nhưng giọng điệu giận dỗi, ánh mắt dịu dàng, nghiêm nhiên là bộ dáng tiểu nữ nhân làm nũng với nam nhân của mình.

Hiện giờ hấn và nàng đã là phu thê, sân của hấn chính là của nàng, nàng ghét bỏ không tốt chính là phê bình người trong nhà.

"Vậy nàng thích hoa gì? Muốn bài trí thế nào?"

Tiêu Kính Viễn nhìn khoảng sân rộng lớn trước mắt, trừ mấy bụi thúy trúc trong góc, quả thật không có gì khác, trước kia ở một mình, thanh tâm quả dục quen rồi. Nhưng bây giờ thêm một nữ chủ nhân, nhà chỉ có bốn bức tường như vậy đúng là ỳ ỳ khuất nàng.

A La tạm thời bỏ qua vấn đề muốn hỏi, đi một vòng quanh sân, cuối cùng lên tiếng chỉ điểm: "Chỗ này, ta muốn trồng vài luống hoa, bốn mùa đều có, như vậy mỗi khi ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài, bốn mùa đều có thể ngắm hoa nở, ngửi được hương hoa thơm ngát."

"Được."

A La chống cằm, nhíu mày cẩn thận nghiên cứu bức tường phía nam: "Còn có bức tường này, vừa trắng vừa to, nhìn thật không có ý tứ, không phải họa kỹ của chàng rất tốt sao, vẽ chút sơn thủy phiêu diêu (sông núi chim bay, thấy dễ vậy hay hơn dịch ra) trên đó đi."

Tiêu Kính Viễn quay đầu nhìn bức tường, trước kia hấn chưa bao giờ chú ý bức tường kia có cái gì không tốt, từ nhỏ đã lớn lên ở đây, nhìn nhiều năm đã sớm thành thói quen.

Có điều bây giờ A La nói bức tường kia nhìn không có ý tứ, hấn lại thấy quả thật một bức tường trắng to như vậy quả đơn điệu.

"Được, ta sẽ dành chút thời gian vẽ một bức Núi Phú Xuân, thế nào?"

A La tất nhiên vừa lòng, liếc hấn một cái, ý cười dào dạt: "Vô cùng tốt!"

Lúc nói chuyện, nàng chạy tới góc sân phía đông, quan sát một phen, lắc đầu nói: "Còn chỗ này, ta nhớ rõ trước kia có vài món đồ chơi bằng gỗ chàng tự tay làm, sao bây giờ không thấy nữa?"

"Chắc là bị mấy đứa cháu cầm đi."

Hấn tránh không nhắc đến, những món đồ chơi rồi gỗ, xe gỗ kia thật ra là làm cho đám cháu trai, bởi vì ngày đó biết nàng muốn tới đây nên mới đặc biệt mang mấy món chưa tặng ra đặt trong sân, nghĩ có lẽ nàng sẽ thích.

Ai ngờ lúc ấy nàng nhìn, chẳng những không thích mà còn có vẻ không yên lòng.

Thật ra, hấn nào biết, A La nhìn mấy món đồ chơi đó, trong lòng suy nghĩ có phải con rồi gỗ lúc trước hấn tặng mình cũng có cơ quan hay không.

"Bị cầm đi a..." giọng A La có chút tiếc nuối.

Ngày đó nàng không biểu hiện là thích mấy món đồ chơi kia, liệu mạng đề nén, vốn dĩ nghĩ bây giờ có thể quang minh chính đại chơi đùa, ai ngờ đã tặng cho người khác rồi.

Thật là đau lòng.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng luyến tiếc của nàng, vội nói: "Cái này không có gì, ta sẽ bớt chút thời gian làm tiếp vài món."

A La lúc này mới vừa lòng gật đầu.

Kế tiếp, nàng lại xem xét phía tây một chút, kéo Tiêu Kính Viễn vào phòng, chỉ điểm cách bài trí, rèm cửa sổ này vải quá mỏng, màu sắc quá tối, khó coi, cái bàn kia vừa nhìn liền biết hàng tốt, nhưng đặt trong phòng ngủ thì cứng nhắc quá, còn cái kia cái kia nữa, tốt nhất là đổi thôi.

Tiêu Kính Viễn còn có thể nói cái gì, tiểu kiều nương mới cưới vào cửa, chỉ hận không thể mang hết những thứ nàng thích đến trước mặt nàng, sùng thế nào cũng không đủ. Ngoài sân, trong phòng, phẩm là nàng nói không thích, tất nhiên đều đổi, đổi hết!

Chỉ cần không đem hấn đi đổi, hấn đều nguyện ý, chẳng sợ hủy gian phòng này đi, xây lại cũng được.

A La ít nhiều cũng có cổ ý, muốn dứt khoát cải tạo lại cái viện này, thấy hấn mọi chuyện đều bao dung nàng tất nhiên tâm hoa nộ phóng, kéo tay hấn, dịu dàng nói: "Được rồi, Thất thúc, chúng ta hảo hảo ngồi xuống, ta muốn hỏi chàng chút chuyện."

*Tâm hoa nộ phóng (心花怒放): Vui như mở cờ trong bụng.

Tiêu Kính Viễn cũng không nghĩ "hảo hảo ngồi xuống", hấn ngồi chỗ kia, sau đó kéo A La ngồi trên bấp đùi hấn.

A La kinh hãi thét một tiếng, đến khi thấy rõ mình đang ngồi trên đùi Tiêu Kính Viễn thì vừa thẹn vừa giận, vội vàng nhìn mấy nha hoàn, ma ma trong phòng, lúc này mới phát hiện các nàng đã sớm biết điều lui ra ngoài.

Mặt nàng hơi đỏ lên, nhỏ giọng thăm oán: "Ban ngày ban mặt, ta không cần ngồi trên đùi chàng! Ta cũng không phải tiểu hài tử!"

Tiêu Kính Viễn vốn dĩ không có ý gì khác, chỉ muốn làm nàng dựa vào mình gần hơn chút, ai ngờ nàng ngồi trên đùi hấn nhích tới nhích lui, khó tránh khỏi khiến ngọn lửa âm ỉ trong ngực hấn từ từ cháy lớn lên.

Tiêu Kính Viễn dùng tay cố định nàng lại, không để nàng náo loạn như con thỏ nhỏ, cúi đầu xuống, hài lòng nhìn nàng nhu thuận ngồi trong lòng mình.

Hấn dùng chóp mũi mình điểm nhẹ chóp mũi nàng, cố tình trêu đùa: "Nàng làm sao không phải tiểu hài tử?"

"Ta không phải đã trưởng thành rồi sao?" Nàng vừa trốn hấn vừa bĩu môi, nũng nịu nói.

"Nhưng có lớn hơn nữa cũng không lớn bằng ta. Đã không lớn bằng ta, vậy chỉ có thể ngồi trong lòng ta."

"Di....." đây là đạo lý gì?

A La thật sự không ngờ Tiêu Kính Viễn có thể nói mấy lời ngụy biện như thế.

Tiêu Kính Viễn đổi tư thế, cánh tay ôm chặt phía sau lưng nàng, hiển nhiên là tư thế người lớn ôm trẻ nhỏ, chỉ khác ở chỗ, tay Tiêu Kính Viễn như có như không vuốt ve lưng nàng.

Trong lòng nàng xấu hổ, trên người cảm thấy ngứa ngứa, muốn trốn lại trốn không thoát, cuối cùng đành ồm ờ tựa vào lồng ngực hấn.

"Không phải nàng mới nói có chuyện muốn hỏi ta sao?" Ngừ khí hấn ôn nhu, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng, chọc nàng căn bản không ngồi yên được, nhích tới nhích lui.

"Có chuyện muốn hỏi?" Lúc này A La mới nhớ tới còn chính sự muốn hỏi, nghĩ nghĩ, quyết định hỏi từ đầu.

"Chàng nói, lúc chúng ta ở trong chùa trên núi, chàng đuổi theo người nghe lén ngoài cửa sổ, sau đó đã xảy ra chuyện gì, là ai hại chàng? Còn có sau này, ta đi tìm chàng, chàng làm sao lại bị thương bị nhốt trong cái viện kia?"

Chuyện này nghĩ thế nào đều cảm thấy kỳ quái.

"Vậy nàng nói cho ta biết, nàng làm sao biết được ta ở trong cái viện kia mà chạy tới cứu ta?" Tiêu Kính Viễn nâng tay dịu dàng vuốt tóc A La.

A La cảm nhận bàn tay kia vuốt vuốt đỉnh đầu mình, lại cảm thấy mình giống như con mèo đang nằm ngủ trên đầu gối chủ nhân.

Nàng vừa nghiêng đầu né tránh vừa nói: "Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ngày đó ta vô tình nghe thấy tiếng ai đó gọi tên chàng, tiếp theo liền nghe được tiếng hô hấp của chàng. Ta theo thanh âm kia, một đường tìm đến trạch viện đó."

Tiêu Kính Viễn gật đầu, ánh mắt trầm tư, nhân nhật nói: "Đêm đó ta đuổi theo người nghe lén, công phu người nọ cực kỳ tốt, ta và hấn triển đấu nửa ngày cũng không chiếm được thế thượng phong. Về sau, ta sợ nàng gặp nguy hiểm nên muốn bứt ra, quay lại tìm nàng, ai ngờ đi đến cửa viện liền nhìn thấy nàng đứng đó chờ ta."

"Ta?" A La vừa nghe, trong lòng lộp bộp, chỉ thấy sồn tóc gáy, toàn thân rết run.

Mình vẫn luôn ở trong phòng không hề ra ngoài, Tiêu Kính Viễn làm sao có thể nhìn thấy mình đứng trước cửa viện?

Chẳng lẽ, người đòi trước hại mình đã xuất hiện?

Tiêu Kính Viễn cảm nhận được người trong lòng lạnh run, nhìn không được sinh lòng thương yêu, vội nói: "A La, đừng sợ, đó là giả."

"Giả... trên đời này có một A La giả sao..." môi nàng run run, nói không thành câu.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng kinh hoàng, sợ hãi nép sát vào ngực mình, thân hình đơn bạc giống như con chó con mèo nhỏ bị đông lạnh bên đường, đau lòng vô cùng, nhưng lại sợ sẽ khiến nàng kinh hãi, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ ôm chặt nàng hơn, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng.

"Trên đời này đương nhiên chỉ có một A La, người ngày ấy ta gặp là giả. Lúc đó trời tối, lại cách khá xa nên ta không phát hiện, bị kẻ xấu che mắt, đợi đến khi ta tới gần, phát hiện có điểm không thích hợp, người nọ tuy tướng mạo giống nàng nhưng căn bản không phải nàng. Có điều, ta phát hiện thì đã muộn, trúng độc của người nọ, sau đó tái chiến tất nhiên không thể thắng, cứ như vậy bị bắt nhốt."

A La nghe hẩn kễ, trong lòng lo lắng không thôi, nghĩ tới Tiêu Kính Viễn cũng gặp A La giả, nàng vừa kinh hãi vừa khiếp sợ, may mà có vòng tay hữu lực của hắn ôm chặt nàng, dịu dàng vỗ về lưng nàng, không ngừng truyền hơi ấm cho nàng, chậm rãi xua tan cảm xúc tiêu cực trong lòng nàng.

"Thất thục, lúc chàng đến gần, vừa liếc mắt liền nhận ra người kia là giả?"

"Phải."

"Vì sao, chàng làm sao nhận ra được?" nàng cố ý hỏi như vậy.

Đây là gút mắc trong lòng nàng, cho đến nay vẫn không thể hóa giải, vì sao Tiêu Vĩnh Hân không nhận ra A La kia là giả, vì sao hắn vẫn luôn sùng ái A La giả kia!

Tiêu Kính Viễn tất nhiên nghe ra sự cố chấp trong giọng nói của nàng, hắn cúi đầu nhìn vào đôi con ngươi trong veo ướt át của nàng, rõ ràng là ánh mắt tràn đầy thấp thòm

Thật giống như, nàng từng bởi vì chuyện này mà chịu tổn thương rất lớn, tổn thương đó khắc vào mắt nàng, ghi tạc vào lòng nàng.

Giờ khắc này, hắn biết, đáp án của hắn đối với nàng là vô cùng quan trọng.

Hắn im lặng một lát, môi ghé sát vào tai nàng, thấp giọng rì rì: "Tiểu ngọc tử, cái này còn cần lý do sao? Nàng là người ta đặt trong đáy lòng, người khác có giả thế nào cũng không giả được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Editor: Tường An

Thanh âm của Tiêu Kính Viễn cơ hồ trực tiếp chui vào tai nàng, bởi vì quá trầm thấp, cho nên hơi khàn khàn, thông thả, giống như cát vụn ma sát phát ra tiếng vang.

Ban đầu A La hơi giật mình, tinh tế thương thức hàm nghĩa trong lời nói của hắn, liền cảm thấy ngọt ngào, ngọt từ đầu lưỡi, mở rộng đến tứ chi bách hài, toàn thân ấm áp, khiến dây thần kinh buộc chặt của nàng dần dần buông lỏng.

**Tứ chi bách hài (四肢百骸) / tứ chi bách thể (四肢百体): tứ chi và trăm xương, các bộ phận cơ thể, ý nói toàn thân.*

Tiêu Kính Viễn là Tiêu Kính Viễn, Tiêu Vĩnh Hân là Tiêu Vĩnh Hân.

Cháu không làm được, thúc thúc chưa hẳn không làm được.

Huống hồ, vị thúc thúc này vẫn luôn là đệ tử xuất sắc nhất Tiêu gia.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu, chăm chú nhìn tiểu nhân nhi kiều mị trong ngực, chưa từng bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt nàng.

Kỳ thật, hắn đã sớm phát hiện, trong lòng nàng có chuyện cũ, chưa từng thẳng thắn với hắn, nhưng không hề gì, hắn không nóng nảy. Nàng không nói, có

thể thấy nàng đối với hắn chưa hoàn toàn yên tâm, nếu hắn đã cưới nàng thì sẽ sủng ái nàng cả đời, dùng thời gian cả đời chậm rãi làm nàng mở rộng cửa lòng với hắn.

Hôm nay, thời điểm hắn nhắc tới A La già, phản ứng của nàng quá mức kịch liệt, toàn thân lạnh run rúc vào lòng hắn.

Hắn chỉ âm thầm quan sát và cảm nhận, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng vỗ về nàng, từng chút từng chút quan sát phản ứng của nàng, cẩn thận trấn an. Hiện giờ thấy nàng buông lỏng dựa vào lòng mình, khoe miệng hơi cong lên lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, hắn liền biết ải này tạm thời vượt qua.

"Vậy chàng có điều tra xem người hại chàng rốt cuộc là ai chưa?" A La cũng không biết tâm tư nam nhân bên cạnh, trong lòng nàng giờ đây giống như buông bỏ được quả núi nặng ngàn cân, tùy ý ôm thắt lưng rắn chắc của hắn, thoải mái cọ cọ đầu vào vạt áo trước ngực hắn, tiếp tục đặt câu hỏi.

"Mấy ngày nay ta vẫn đang điều tra, dần phát hiện ra, thế lực của những người này mạnh hơn ta nghĩ rất nhiều, đã ăn sâu bám rễ ở Yến Kinh, ta cũng cảm thấy bất ngờ." Tiêu Kính Viễn tránh nặng tìm nhẹ, thần nhiên nói: "Có điều, nàng không cần bận tâm cái này, người nọ chộc đến ta, chính là chộc tới Tiêu gia, chộc tới Thái tử, bất luận dùng thủ đoạn gì ta cũng sẽ bắt được người nọ."

Dứt lời, hắn vươn tay vén sợi tóc rũ bên má A La ra sau tai. Tóc đen làm nổi bật làn da trắng nõn mịn màng, dưới ánh mặt trời chiếu xạ vàng sáng nhỏ vun, khiến người ta nhìn ngứa ngáy trong lòng.

"Nhưng mà, ta muốn biết a..." A La hơi bĩu môi, sao nghe giọng điệu này của hắn, phảng phất như nàng chỉ cần làm con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn là được vậy?

"Chờ mọi chuyện kết thúc, ta sẽ nói cho nàng biết."

Tiêu Kính Viễn trầm ngâm một lát, vẫn quyết định tạm thời không lộ ra.

Chuyện này chỉ sợ liên lụy đến người không nên liên lụy, trước khi chưa điều tra rõ, để A La biết e là chỉ tăng thêm phiền não cho nàng mà thôi.

"Vậy Kha thần y thì sao? Có tung tích không?" A La chuyển sang hỏi chuyện khác.

"Tung tích Kha thần y đã có chút manh mối, nhưng muốn tìm được người còn cần có thời gian."

"Ai..." A La thất vọng thờ dài, "Lại cần thời gian a! Vậy hôn sự của ca ca ta làm sao bây giờ, sắp phải đàm hôn rồi, mắt chưa chữa khỏi, sợ là không có hôn sự tốt."

Khoe miệng Tiêu Kính Viễn khẽ co giật, nhất thời không biết nói gì.

A La gật gù, thờ dài bận tâm nói: "Ca ca ta a, điểm nào cũng tốt, tướng mạo, tài hoa, gia thế đều xem như nhất đẳng ở Yến Kinh, chỉ hận đôi mắt bị tật, chịu nhiều thua thiệt, nếu tùy tiện cưới nữ tử tầm thường nào đó cho ca ca, trong lòng ta khó chịu!"

Tiêu Kính Viễn im lặng một hồi, rốt cuộc nâng tay vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn không dứt kia, ý vị thâm trường nói: "Ca ca nàng, sợ là không cần quan tâm"

Đáng tiếc, A La hiển nhiên không nghe ra ý tứ trong đó.

"Sao lại không cần quan tâm? Ca ca ta nha, đối với cha mẹ đệ muội đều tốt, duy chỉ đối với bản thân mình không tốt, chuyện của mình không để bụng, theo ta, chỉ cần ca ca chịu đệ bụng một chút, dù mất mũi thì thế nào, vẫn có thể tìm được một nữ tử tâm đầu ý hợp lừa cưới vào cửa!"

Nàng cũng không tin, Yến Kinh nhiều nữ tiểu thư khuê các như vậy, ít nhất cũng có ai đầu óc vào nước, nhìn trúng tướng mạo, tài hoa của ca ca mà không đề ý tới tật mắt của ca ca.

(Vãi A La, đang khen hay đang chê vậy má) □□

Vì sao ca ca không tìm được?

Tiêu Kính Viễn khẽ thờ dài, vuốt vuốt môi nàng, cố ý nói: "Đúng rồi, chuyện của nhạc mẫu đại nhân năm đó cũng có tin tức rồi."

"Di, có tin tức, tin gì?"

A La vừa nghe lời này, nhất thời bỏ qua đề tài ca ca, hưng phấn ngồi dậy, cơ hồ dựa hết nửa người lên Tiêu Kính Viễn, ôm cổ hắn lắc lắc: "Mau nói cho ta biết, chuyện của nương ta rốt cuộc là thế nào, chẳng lẽ Phùng Khai Nguyệt kia thật sự là nương ta sinh?"

Tiêu Kính Viễn cười nhìn người trong ngực, nhẹ giọng nói: "Cái này nàng không cần lo lắng, Phùng Khai Nguyệt kia đúng là di nương sinh ra, không phải nữ nhi của mẫu thân nàng."

"Vậy tại sao Phùng Khai Nguyệt lại ra lời ấy?"

Ngày đó nàng nghe ngữ khí Phùng Khai Nguyệt không giống giả bộ, càng không phải cố ý nói cho nàng nghe, cho nên Phùng Khai Nguyệt thật sự cho rằng mẫu thân nàng chính là mẫu thân nàng ấy.

Nữ nhân trong lòng nhích tới nhích lui, bộ phận mấu chốt phía dưới khó tránh khỏi bị xúc động, Tiêu Kính Viễn lập tức tiện tay bưng chén trà bên cạnh, đút cho nàng một ngụm, mình cũng uống một hớp, bình ổn tinh thần, lúc này mới chậm rãi nói tiếp.

Thì ra năm đó Ninh thị gả cho vị công tử kia, về sau vị công tử kia chết bệnh, lúc đó quả thật có mang thai, chỉ tiếc tinh thần sa sút, thân thể lại yếu đuối không giữ được bào thai trong bụng.

Hải tử đầu tiên Ninh thị sinh chính là ca ca của A La, Diệp Thanh Xuyên, chuyện này không có nghi vấn gì.

"Thế nhưng là sảy thai?" A La chưa từng nghĩ, mấu thân còn gặp phải chuyện thế này.

Nàng vừa lăm bầm vừa khẽ nhích người.

Mà hành động của nàng càng khiến Tiêu Kính Viễn khó có thể nhẫn nại, đành phải hớp một ngụm trà nữa để trấn định tâm thần.

"Về phần Phùng Khải Nguyệt vì sao có hiểu lầm như vậy thì không biết được, có lẽ Phùng đại nhân dượng của nàng trước kia vận làm quan không tốt, lại là chi thứ của Phùng gia, Phùng Khải Nguyệt ở Phùng gia bị xa lánh. Sau đó nàng ta theo cha mẹ đến nơi xa xôi nhậm chức, cũng chịu chút khổ sở, cho nên nàng ta dần dần sinh ra tâm tư, nếu mình không phải là nữ nhi của cha mẹ thì vận mệnh có lẽ sẽ khác. Hơn nữa, mấu thân nàng lại đối xử với nàng ta vô cùng tốt cho nên nàng ta sinh ra tâm tư không nên có. Hoặc là, còn có chuyện gì đó làm nàng ta hiểu lầm."

Thật ra, đối với Tiêu Kính Viễn mà nói, tâm tư của Phùng Khải Nguyệt cũng không khó nghiền ngẫm.

Con người một khi hi vọng chuyện nào đó, người ta sẽ có xu hướng tin chuyện này là thật, như vậy, Ninh thị đối với Phùng Khải Nguyệt tốt một phần, nàng ta sẽ cho là mồi lửa, cứ như vậy, nàng ta sẽ có khuynh hướng tin rằng Ninh thị mới là mấu thân ruột của mình.

A La nghe Tiêu Kính Viễn phân tích tâm tư Phùng Khải Nguyệt, càng nghe càng cảm thấy có đạo lý.

Nhất thời nhớ tới rất nhiều chuyện đời trước, càng cảm thấy có thể tin.

Có lẽ đời trước nàng ta cũng hiểu lầm, sau này nhân duyên trùng hợp, nàng ta đến Yến Kinh, bắt được cơ hội nên nguy trang thành mình, thay thế nhân sinh của mình?

Vậy ai là người giúp đỡ nàng ta? Là người đã bắt nhốt Tiêu Kính Viễn sao?

A La nghe vậy, cảm thấy rất có lý, rất thuyết phục.

Bây giờ chỉ cần tìm ra người đã bắt Tiêu Kính Viễn, diệt trừ mầm tai họa.

"Thất thúc, còn một chuyện nữa, ta phải nhắc nhở chàng." A La nghiêng đầu, nghiêm túc nói.

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nghiêm trang của nàng, muốn cười mà phải cố nhịn, hỏi: "Chuyện gì, A La mau nói cho ta biết."

"Trong giấc mộng kia, ta bị nhốt dưới thủy lao ở Tiêu gia, cái thủy lao này phải nghĩ biện pháp tìm ra."

"Đây là tất nhiên."

"Nhưng mà, rốt cuộc là ai biết sự tồn tại của thủy lao, giam ta dưới đó? Chỉ sợ người kia có quan hệ với Tiêu gia, nếu không hẳn làm sao biết bí mật thủy lao?"

Năm đó xây phủ, Tiêu gia còn không biết trong đó ẩn giấu bao nhiêu bí ẩn, đã qua hơn trăm năm, ngay cả người Tiêu gia sợ là không có vài người biết chuyện thủy lao, ít nhất Tiêu Kính Viễn không biết.

Nhưng người kia làm sao biết được, người kia có quan hệ thế nào với Tiêu gia... hoặc là nói, căn bản chính là nhân vật hết sức quan trọng ở Tiêu gia?

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn đã điều tra thấu triệt chuyện này, căn bản không cần A La nhắc nhở, cho nên lúc này nghe A La nói, hắn cũng không để ý, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc của nàng, hắn bỗng nhiên ý thức được, mình đã bỏ quên điểm trọng yếu nhất.

Hắn đã điều tra ra người đứng sau chuyện bắt cóc mình là ai nhưng sợ A La khổ sở nên giấu giếm không nói, nhưng chính bản thân hắn thật ra cũng phải đề phòng người thân của mình.

Theo như lời A La, bí mật thủy lao Tiêu gia ngay cả mình cũng không biết, người ngoài làm sao biết được?

A La thấy Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói xong, vẫn luôn im lặng không lên tiếng, trong lòng khó tránh khỏi suy nghĩ, người kiên cường như hắn, nếu nghi ngờ có người thân phản bội mình, trong lòng cũng sẽ khổ sở đi?

Nàng ngửa đầu nhìn gương mặt kiên cường, nhìn đôi mắt bình tĩnh trấn định kia, thầm nghĩ, người dù kiên cường đến đây cũng có chỗ yếu ớt, chẳng qua là che giấu tốt mà thôi, cho nên không bị ai phát hiện.

Nghĩ vậy, nàng lại có chút đau lòng nam nhân này.

A La vươn tay, sờ sờ mặt hắn, mềm giọng dỗ dành: "Có lẽ căn bản không phải người Tiêu gia làm, chỉ là ta suy nghĩ nhiều mà thôi."

Nói xong, lại tự cảm thấy hơi giả tạo.

Nàng vừa nói người Tiêu gia khả nghi, đảo mắt lại nói không phải?

Vất óc suy nghĩ một phen, A La rút cuộc nghĩ ra một câu an ủi khác: "Cho dù là người trong nhà thì thế nào? Nếu hắn có thể làm ra chuyện như vậy thì đã sớm không để ý đến cốt nhục tình thân, chẳng cần gì phải khổ sở vì hắn?"

Tiêu Kính Viễn nghe A La an ủi, không khỏi ngẩn ra.

Những lời này, hắn đang chuẩn bị ngày nào đó chân tướng rõ ràng, sẽ dùng lời này an ủi nàng cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Editor: Tường An

Vì là thời gian tân hôn nên Tiêu Kính Viễn không cần vào triều, có không ít thời gian ở nhà bồi A La. Hai vợ chồng nhớ tới chuyện hồ Song Nguyệt, liền muốn dành thời gian đi tra xét một phen, tìm manh mối liên quan đến thủy lao.

Nhưng khi A La cùng Tiêu Kính Viễn đến nơi thì chỉ thấy hồ Song Nguyệt đã sớm kết băng, một vài tàn cây, lá úa trôi nổi bị đông cứng trong mặt băng. Mặt hồ này khi kết băng cũng không khác gì những cái hồ khác bọn họ từng thấy.

Nếu dưới đáy hồ có thủy lao, vậy sẽ ở chỗ nào đây?

A La nhíu mày, nhìn Tiêu Kính Viễn im lặng trầm tư đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát hồ Song Nguyệt này không biết bao nhiêu lần, muốn tìm ra chút manh mối nào đó.

Nhưng dù nhìn thế nào, đây vẫn chỉ là một cái hồ rất bình thường a!

A La thở dài trong lòng, nhắm mắt lại, vận dụng khả năng nghe đặc biệt của mình, chỉ tiếc, đáy hồ hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ dị thường nào.

Tiêu Kính Viễn hiển nhiên cũng cảm thấy nghi hoặc, dẫn A La đi vòng quanh hồ Song Nguyệt lần nữa, cuối cùng A La suy sụp thở dài.

"Nếu không phải những ký ức kia khắc quá sâu, ta suýt chút nữa cho rằng tất cả thật sự chỉ là một giấc mộng!"

Tiêu Kính Viễn quay đầu, nhìn về phía nàng.

Nàng lúc này vẻ mặt ủ oải.

Có điều, chính nàng cũng không ý thức được rằng, nàng vừa nói suýt chút nữa cho rằng tất cả thật sự chỉ là một giấc mộng.

Ý tứ của những lời này là, nàng cho rằng đó không phải là mộng mà là thật sự xảy ra, nói là mộng chỉ là một lý do thoái thác mà thôi.

Nhưng mà... những chuyện kia xảy ra lúc nào?

Thời điểm Tiêu Kính Viễn nhận thức A La, nàng chỉ là tiểu nữ hài bảy tuổi mà thôi, những chuyện kia hoàn toàn không có khả năng xảy ra khi nàng còn nhỏ.

Gió lạnh thổi qua, lá cây khô héo bay bay theo gió, Tiêu Kính Viễn ôm A La vào ngực, thuận tay phui đi mảnh lá dính trên vai nàng.

"Bí mật hồ Song Nguyệt này đã ẩn giấu hơn trăm năm nay, nếu có thể dễ dàng bị chúng ta phát hiện thì sao có thể gọi là bí mật chứ."

Tiêu Kính Viễn tin tưởng lời A La nói đều là thật.

Bởi vì mới vừa rồi, khi trận gió kia thổi qua, hắn chợt nhớ tới giấc mộng quý dị mà trước kia hắn từng gặp.

Lúc ấy A La tuổi còn nhỏ, nhưng hắn lại mơ thấy A La trưởng thành kiều mỹ vô song, tựa vào một chỗ trong ôn tuyền, thân thể băng cơ ngọc cốt như ẩn

như hiện sau lớp sương mù.

Trong lòng hắn biết rõ, A La trong giấc mơ đó chính là A La lúc trưởng thành, giống y như đúc A La hiện tại đứng trước mặt hắn.

Có lẽ hắn và nàng đều có nhớ rõ kiếp trước.

"Có lẽ vậy." A La đột nhiên nhớ tới Tị thủy châu.

Tị thủy châu kia có thể giúp mình giải mã bí mật hồ Song Nguyệt hay không, mình nên dùng Tị thủy châu như thế nào?

Đang nghĩ thì thấy Tiêu Quả dẫn theo hai gã sai vặt qua đây, thấy Tiêu Kính Viễn và A La, cung kính cúi đầu cười nói: "Lão thái thái mời Thát gia và Thát phu nhân đi qua một chút."

- - - - -

A La theo Tiêu Kính Viễn đi đến phòng Tiêu lão thái thái, hôm nay mọi người tề tụ đông đủ, vài vị phu nhân, con cháu hậu bối như Tiêu Vinh Hân hay Tiêu Vinh Trạch đều có mặt ở đây.

Tiêu Vinh Trạch ngày xưa từng thích A La, bây giờ A La lại trở thành Thát thâm của hắn, hắn tất nhiên cực kỳ mất tự nhiên. Thấy A La và Tiêu Kính Viễn đi vào, cũng theo mọi người đứng dậy bái kiến, sau đó chỉ đứng xa xa, không dám ngẩng đầu nhìn A La.

A La ngược lại không thẹn với lương tâm, an ổn cùng Tiêu Kính Viễn đến trước mặt lão thái thái, hành lễ vãn an.

Lão thái thái thấy tiểu nhi tử đi vào, tướng mạo đường đường, phong tư bất phàm, thiếu nữ bên cạnh nhỏ nhắn xinh đẹp, thật đúng là trời sinh một đôi. Lại nhìn hai người nói chuyện, ánh mắt giao nhau, thần thái A La thẹn thùng ý lại, liền biết hai người này thật sự ân ái.

Trong lòng bà an tâm, kéo tay A La, nói: "Kính Viễn từ nhỏ đã trưởng thành sớm, rất có chủ ý, ta cũng không làm gì được hắn, đến tuổi thiếu niên lại theo phụ thân đi Bắc Cương trấn thủ, càng ngoài tầm tay ta. Đến khi hắn trở về thì căn bản đã không phải ta có thể quản được. Người nói a, hắn hai sáu hai bảy tuổi vẫn không thành thân, ta làm sao có thể không nóng vội chứ, nhưng mà có biện pháp nào đâu, ta không quản được! Trông ngày trông đêm, cuối cùng trông được hắn mở miệng nói đã coi trọng một cô nương, thật sự làm ta vui vẻ cực kỳ. Giờ đây chỉ mong các người hảo hảo sống với nhau, ta liền cảm thấy mỹ mãn, qua một hai năm nữa, để ta ôm một tôn tử trắng trẻo bụ bẫm, ta có chết cũng nhắm mắt!"

A La nghe lão thái thái nói, ban đầu còn tốt, về sau lại nhắc tới ôm tôn tử này nọ, trong lòng ngượng ngùng, chỉ mím môi cười khẽ, cúi đầu không nói.

May có Nhị phu nhân lại đây giải vây, cười nói: "Lão thái thái cứ nói thế, A La vừa mới vào cửa, sao có thể lập tức sinh một tôn tử trắng trẻo mập mạp chứ, tốt xấu gì cũng phải chờ vài ngày mới phải!"

Lão thái thái ngẫm lại cũng đúng, cười cười: "Ta chỉ quá nóng lòng thôi! Trông mong quá nhiều năm rồi!"

Từ đó không nhắc đến việc này nữa, có điều, mặt A La phấp phồng, cũng không tiện đáp lời, may mắn Tiêu Kính Viễn tìm lý do, mang theo A La liền muốn cáo từ.

Lão thái thái gật đầu, trước khi đi lại dặn dò thêm: "Kính Viễn, lúc trước thấy trong phòng người trống trải lạnh lẽo, liền mua cho người ít dụng cụ bài trí, nhưng những thứ kia cũng không hẳn sẽ hợp ý A La, người mang A La qua khổ phòng tìm một chút, thấy cái gì thích thì cứ lấy về bài trí trong phòng."

Tiêu Kính Viễn cung kính bái tạ: "Cảm ơn mẫu thân."

Thời điểm sắp ra cửa, A La giương mắt, vô tình nhìn thấy Tiêu Vinh Hân ngồi trong góc.

Tiêu Vinh Hân nhìn gầy hơn rất nhiều, mặc bạch y nhìn càng có vẻ cô linh.

Đột nhiên, một ánh mắt bắn về phía nàng, trong đó không phải không có địch ý.

A La nhìn qua, chính là Kha Dung.

Kha Dung đứng canh giữ bên cạnh Tiêu Vinh Hân, giống như thú mẹ bảo hộ thú con.

A La thấy vậy chỉ làm bộ không như không phát hiện, tùy ý thu hồi tầm mắt, đi theo Tiêu Kính Viễn.

Đợi sau khi ra ngoài, nàng nhớ tới vừa rồi thấy Tiêu Vinh Hân, lại nghĩ đến lời lão thái thái "ôm tôn tử trắng trẻo bụ bẫm" liền gọi lên một cốc tâm sự, cứ như vậy im lặng nắm tay Tiêu Kính Viễn mà đi, không nói lời nào.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng đi vào thì lú lú, lúc đi ra thì im lặng cúi đầu như gà trống thua trận, tất nhiên không đành lòng, cho rằng nàng nghe lời lão thái thái nói nên trong lòng có áp lực, liền an ủi: "Lời mẫu thân nói, nàng nghe một chút rồi bỏ qua thôi, đừng nghĩ là thật. Bây giờ nàng còn nhỏ tuổi, chuyện con cái không vội."

Kỳ thật, tâm tư A La đã sớm chạy đến đời trước, nghe Tiêu Kính Viễn nói chuyện nàng mới hồi thần, quay đầu ngửa mặt nhìn hắn, không hiểu nói: "Ta tuy tuổi nhỏ nhưng Thát thúc lại không nhỏ, tại sao không vội?"

Nàng nói rất thành thật, là lời trong lòng nàng.

Tiêu Kính Viễn bắt đắc dĩ, nhéo nhéo hai má tron mềm của nàng: "Tiểu ngọc tử!"

"Ta ngốc chỗ nào!" A La không phục sờ sờ mặt mình, hấn nhéo nàng có hơi đau.

"Ta thật sự không vội, qua vài năm rồi nói sau."

Tiêu Kính Viễn nói xong liền nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

A La không rõ hấn làm sao bỗng nhiên có thái độ này, lên quan sát về mặt hấn, nhìn không ra biểu cảm gì, đành im lặng không nói, trong lòng lại thầm nghĩ: Hấn biến sắc mặt đúng là rất nhanh!

Vòng qua vài đoạn hành lang gấp khúc, xuyên qua mấy cái cửa hình trăng non, hai người đến chỗ khó phòng, Tiêu Quai nhận được lệnh, canh giữ ở chỗ này, thấy phu thê Tiêu Kính Viễn đến liền vội vàng mở cửa khó phòng.

A La theo Tiêu Kính Viễn đi vào khó phòng, lúc giẫm trên bậc thang đi vào hành lang, trong lòng nàng âm thầm khiếp sợ.

Đời trước nàng chỉ là cháu dâu hậu bối, cũng được lão thái thái ban thưởng mấy thứ, nhưng nếu nói theo phu quân đến khó phòng Tiêu gia đích thân lựa chọn, loại đãi ngộ này là tuyệt đối không có.

Đời trước, nàng không có cơ hội đi vào khó phòng Tiêu gia.

Giờ đây gả cho Tiêu Kính Viễn, có thể đi vào, nàng mới phát hiện mình quả thật kiến thức nông cạn, chỉ nghĩ rằng khó phòng hấn là đầy áp đồ vật, rục rờ muôn màu.

Gia đình có phú quý đến thế nào, cùng lắm là chọn đến hoa cả mắt mà thôi.

Nhưng khó phòng Tiêu gia lại là một gian nhà chính sáng sủa, bốn phía là từng dãy học tủ giống như hiệu thuốc bắc, trên mỗi học tủ đều có dán nhãn.

"Thất gia, phu nhân, chúng ta đi kho chữ "Nhân" trước xem đồ sứ, sau đó sẽ qua kho chữ "Mộc" xem gia cụ được không?"

Tiêu Kính Viễn gật đầu, quay sang nói với A La: "Nàng xem thích cái gì thì tùy ý lấy là được."

A La nghe Tiêu Kính Viễn nói vậy, cũng không khách khí nữa, đi theo hấn chọn lựa một vòng quanh khó phòng, cuối cùng chọn được một bộ bốn bức bình phong gỗ đào, một cái hộp trang điểm có khảm gương, vài cái bình hoa, mâm ngọc, sai người lấy đặt trong phòng mình.

Cuối cùng, đến kho chữ "Thư", Tiêu Kính Viễn tùy ý chọn vài cái nghiên mực thượng đẳng: "Nàng xưa nay không học văn không nghề nghiệp, bây giờ gả cho ta, ta tốt xấu gì cũng phải giúp nàng tiến bộ một chút, về sau mỗi buổi tối đều dạy nàng luyện vài chữ, thế nào?"

A La nghe vậy, trong lòng liền kêu khổ, lúc ở nhà bị bắt học này học kia, mẫu thân động một chút lại nói "Nếu không học thì làm sao gả được nhà tốt", bây giờ vất vả gả đi rồi, cứ nghĩ rằng khổ tận cam lai, phu quân lại nói sẽ dạy mình luyện chữ?

Thật sự là số khổ mà!

Chẳng qua, là nàng dâu mới vào cửa, nàng cũng không tiện nói thẳng mình không cần tiến bộ, đành phải nhắm mắt nói: "Thất thúc nói phải, Thất thúc học văn cao, chữ viết cũng rất tốt... ta sẽ hảo hảo học."

Lời này chính là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng mà trong lòng thật là khổ a.

Tiêu Kính Viễn lại giống như không nhìn thấy vẻ mặt ai oán của nàng, chỉ sai người mang giấy bút, nghiên mực về viện mình.

Hai người chọn lựa một phen, đến khi muốn ra khỏi khó phòng, A La ngẫu nhiên thấy bên cạnh khó phòng có cái hành lang, nhìn không giống với những cái khác.

"Vì sao trên các hành lang khác đều treo tấm bảng gỗ, duy chỉ có chỗ này không có?"

Tiêu Kính Viễn giải thích: "Chỗ này vốn dĩ thông với một cái kho phụ khác, sau này nhiều năm không tu sửa, không dùng tới, từ đời tổ phụ trở đi đã khóa kho phụ này lại, cho nên từ hành lang này đi qua chỉ là một con đường cụt mà thôi."

A La nghe vậy cũng không để ý nữa, lại bận tâm lời vừa rồi Tiêu Kính Viễn nói "dạy mình luyện vài chữ".

Này... không phải hấn nói thật đấy chứ?

Mình tốt xấu gì cũng phải nghĩ cách, tránh cho hấn thật sự bày ra bộ dáng tiên sinh dạy mình luyện chữ.

Chương 115

Editor: Tường An

Trên đường trở về phòng, trong lòng A La còn có chút thấp thòm, may mà sau khi dùng trà bánh, nghỉ ngơi xong cũng không thấy hần nhắc chuyện này, chỉ gọi hạ nhân bắt đầu đo đạc, bài trí phòng ốc.

A La thấy vậy, hứng trí bùng bùng mang mấy đồ vật đã chọn ra, đích thân bài trí.

Nàng còn lấy con búp bê gỗ ngày xưa Tiêu Kính Viễn đưa, đặt trên bàn trang điểm. Nhớ tới nhũ danh Tiêu Kính Viễn là "La nhi", nàng không khỏi trêu chọc, giấu cột hần một phen.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng cười mình, mặt không đổi sắc đi tới, cố ý áp nàng lên giường mềm cù lét khiến nàng cười không ngừng, luôn miệng xin tha "Thất thúc tha cho ta đi, A La biết sai rồi", trong tiếng kêu xin của nàng, màn giường rơi xuống, ước chừng qua một canh giờ, bên trong mới yên tĩnh lại, sau đó phân phó nha hoàn mang nước ấm tới, hai vợ chồng lau chùi một phen.

Tuy là ban ngày nhưng dù sao cũng là vợ chồng mới cưới, mỗi lần thân cận Tiêu Kính Viễn đều không thể tự kiềm chế.

Xong việc, A La còn ở trên giường chỉnh trang quần áo, Tiêu Kính Viễn ngồi bên cạnh, giúp nàng buộc dây lưng, đúng lúc nhìn thấy búp bê gỗ.

Đó là tự tay hần làm, tặng cho A La.

"Ngày đó nàng cáu giận ta, lúc ta xoay người rồi đi, trong lòng cũng rất khó chịu." hần nghiêng người tựa vào giường, cánh nàng rất gần, nhẹ giọng nói.

Mấy lời như vậy, trước kia hần nhất định sẽ không nói, nhưng bây giờ bọn họ là vợ chồng, da thịt thân cận, hần liền không kiêng dè.

A La nhớ tới lúc hần nhả tâm rồi đi, nói mấy câu đã thương người kia, nàng lập tức bĩu môi, cố ý nói: "Chàng lúc ấy rồi đi đã nói thế nào?"

Nói cái gì hần muốn cưới ai thì cưới, dù nàng kia gặp vận rủi hần cũng muốn cưới!

Ai không biết còn tưởng rằng đây là nhân duyên mấy đời, là chân tình sống chết không thể ngăn cách đấy!

Tiêu Kính Viễn thấy nàng vẫn còn bất mãn, cười nói: "Chuyện này, nàng có thể treo bên miệng cả đời."

"Đương nhiên rồi! Ta làm sao quên được, con búp bê gỗ này chính là chứng cứ, chứng cứ chàng bội tình bạc nghĩa vứt bỏ ta!" A La dương dương tự đắc nói.

Tiêu Kính Viễn nhìn con búp bê gỗ, lại hỏi: "Nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta còn đưa cho nàng một con rối gỗ, đâu rồi?"

Rối gỗ?

A La chớp chớp mắt, nhất thời tức giận gì đều bay biến hết.

Con rối gỗ kia, trong lúc nàng cáu giận đã đưa cho đường muội a...

"Thế nào, làm mất?" Tiêu Kính Viễn kỳ thật không để ý lắm, theo tính tình A La, làm mất cũng không phải không có khả năng, có điều nhìn bộ dáng nàng chớp chớp mắt, rõ ràng là chột dạ nên cố ý trêu nàng thôi.

"Không không không..." nàng nào dám nói làm mất chứ, càng không dám nói là tùy tiện ném cho đường muội, liền nhắm mắt nói bừa: "Ta để nó ở nhà, không có mang qua đây, chờ hôm nào ta trở về liền lấy ra cho chàng xem!"

Tiêu Kính Viễn tất nhiên biết nàng nói dối, nhưng hần cũng lười vạch trần, chờ đến lúc đó không tìm không thấy, để xem cái đầu nhỏ kia còn có thể bịa ra lý do gì nữa.

A La chột dạ không dám ngẩng đầu, đang cân nhắc làm sao dòi đề tài, đúng lúc này nghe bên ngoài có tiếng nói cười, thì ra là vài vị tức phụ Tiêu gia tìm A La trò chuyện.

Mọi người đi vào, gặp Tiêu Kính Viễn cũng ở đây, liền vội vàng thu liễm.

Lần này tới, ngoại trừ Lục phu nhân là tẩu tử của Tiêu Kính Viễn, những người khác đều là cháu dâu, tức phụ đường chất (vợ của cháu họ), cũng có cô nương trong tộc. Các nàng gặp vị Thất thúc Tiêu Kính Viễn này, tất nhiên là khép nép, lễ nghi.

Những người này đời trước A La rất quen thuộc, thường lui tới trò chuyện, vui đùa, tất nhiên biết các nàng kiêng kị Tiêu Kính Viễn.

Đời trước, nàng cũng là một trong số bọn họ.

A La cười cười nhìn mấy vị cháu dâu, cô nương hành lễ với mình, sau đó tiếp đón mời các nàng ngồi xuống, rồi quay sang nói với Tiêu Kính Viễn: "Chàng ở đây mọi người đều không được tự nhiên, không phải hôm qua nói muốn về núi Phú Xuân trên bức tường phía nam sao, nhân lúc này qua xem trước một chút đi?"

Tiêu Kính Viễn đứng lúc có việc muốn ra ngoài, liền gật đầu đồng ý.

Bên cạnh, vài vị cháu dâu đương nhiên không dám ngồi, thấy hấn ra ngoài, một đám cuồng quýt chào, đưa mắt nhìn hấn đẩy cửa đi ra.

Đợi khi hấn đi thật xa, mọi người mới che miệng cười rộ lên.

Trượng phu của Lục phu nhân đã mất, bà có hai người con một trai một gái, ngày thường cũng không bận việc gì, cùng nhóm cháu dâu, em chồng theo thừa, đọc sách, mỗi ngày đến chỗ lão tổ tông tạ hiếu.

Bởi vì năm đó phu quân của Lục phu nhân cũng đóng quân Bắc Cung, tương đối thân với Tiêu Kính Viễn, cho nên Tiêu Kính Viễn cũng rất kính trọng vị tẩu tử này, đây là nguyên nhân vì sao Lục phu nhân dám dẫn theo một đám cháu lại đây quấy rầy.

Lúc này, Lục phu nhân thấy Tiêu Kính Viễn không nói hai lời liền đi ra ngoài, không khỏi che miệng cười trừ: "Thật đúng là mở rộng tầm mắt, hấn cũng có ngày hôm nay!"

Còn mấy vị cháu dâu, cô nương khác, trước kia A La đến Tiêu gia cũng từng cùng nhau chơi đùa, ít nhiều đã quen mặt, trong đó có Tiêu Lục cô nương là thân với A La nhất.

Tiêu Kính Viễn vừa đi, các nàng lập tức trở nên sinh động, hoạt bát, đặc biệt là Lục cô nương, nghe Lục phu nhân nói vậy liền kinh ngạc tiếp lời: "Phải đó, không ngờ Thất thúc đối với người thật quá tốt, người dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Thất thúc, hấn thể nhưng không giận, chẳng những không giận mà còn nghe lời đi xem tường!"

Trên đời này, nàng chưa từng thấy ai dám nói chuyện với Thất thúc như vậy.

Lục phu nhân cười nói: "Rất nhiều năm trước, ta theo phụ thân Trần nhi đến Bắc Cung, xem như quen thuộc với lão Thất, người này nha, bình thường không nói nhiều, làm cái gì cũng có nề nếp, cấp dưới đều sợ hấn. Ta bình thường nói chuyện với hấn cũng không dám tùy ý. Ta còn nghĩ, trên đời này có người nào có thể quản hấn chứ, không ngờ vô quýt đây có móng tay nhọn, hôm nay ta được chứng kiến rồi!"

A La nhìn mọi người vây quanh mình, không khỏi có chút ngượng ngùng, liền cười nói: "Thì ra hôm nay Lục tẩu mang các vị đến đây là để chế nhạo ta, vậy thì không có trái cây ăn rồi!"

Mọi người nghe thế liền cười rộ lên, lại có người nói: "Vừa nãy Lục cô nương nói sai rồi, hôm nay sao có thể gọi thẳng tên A La, hấn là gọi thăm thăm!"

"Còn không phải sao, A La đã là thăm thăm!"

Trong lúc cười đùa trêu chọc nhau, A La mệnh cho hạ nhân lấy trái cây và trà bánh lên, mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Tuy bối phận của A La khác biệt nhưng tuổi tác đều không chênh lệch nhiều, cho nên mọi người cũng không kiêng kị gì, líu ríu không ngừng, chuyện nên nói, không nên nói đều nói hết.

Không biết thế nào đề tài lại nhắc đến Tiêu Vĩnh Hân, Lưu cô nương bĩu môi, cười lạnh nói: "Kha Dung này a, có thể xem như chờ được rồi!"

"Chờ được cái gì?" A La vừa nghe thấy hai chữ Kha Dung, lông mày lập tức dựng lên.

"Người tất nhiên là không biết, Kha Dung này trong lòng trong mắt đều là Tam ca ca, mỗi ngày quần lấy hấn, ngay cả con mèo Tam bá mẫu nuôi cũng biết Kha Dung muốn gả cho Tam ca ca! Đáng tiếc, Tam ca ca lúc nhỏ từng rơi xuống nước, đầu óc liền trở nên hồ đồ, khi thì thân cận, khi thì xa cách với Kha Dung, không ai hiểu được tâm tư Tam ca ca!"

"Vốn dĩ chuyện này cho qua, lão tổ tông nói muốn tìm nhà khác cho Tam ca, ai ngờ, hôm nay đột nhiên lại có biến!"

A La tận lực kiềm chế tò mò, cố ra vẻ tùy ý hỏi: "Có biến thế nào?"

Bên cạnh, một vị cháu dâu tiếp lời: "Hôm nay trong phòng lão tổ tông, Thất thăm thăm chắc cũng nhìn thấy Kha cô nương và Tam thiếu gia đều có mặt ở đó. Sau này ra ngoài chúng ta mới biết, hôm nay Tam thiếu gia đặc biệt thỉnh hôn với lão tổ tông, hi vọng bà gả Kha cô nương cho hấn."

Sau đó mọi người líu ríu cái gì A La đều không nghe thấy, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện Tiêu Vĩnh Hân.

Xem ra từ sau khi rơi xuống nước, Tiêu Vinh Hân mơ hồ có ký ức đời trước, chỉ là không được rõ lắm. Trước kia nàng vẫn cho rằng hân yêu Kha Dung, căn bản không có nàng, nhưng thật ra đã hiểu lầm hân.

Hân đời trước toàn tâm toàn ý yêu Diệp Thanh La, đời này vẫn nhớ kỹ, nhưng ký ức trong đầu hân mơ hồ, không phân rõ người nào là Diệp Thanh La, liền nhận nhầm là Kha Dung.

Có lẽ hân từng hoài nghi, cứ lặp đi lặp lại, lúc thì cảm thấy là đúng, lúc lại cảm thấy không đúng.

Quá khứ đã qua, A La đã buông xuống, nàng cũng hi vọng Tiêu Vinh Hân buông xuống.

Nếu có thể, nàng thậm chí hi vọng Tiêu Vinh Hân quên đời trước đi, quên Diệp Thanh La, đời này buông bỏ gánh nặng mà sống, như vậy không phải rất tốt sao?

Cho nên khi nàng nhìn thấy Tiêu Vinh Hân nội tâm giây dựa đàn khúc Hầu La Hương thì đẩy hân một phen.

Cứ để hân tiếp tục chán ghét nàng đi.

- - - - -

Đến trưa, Tiêu Kính Viễn trở về, mọi người đều đã giải tán, chỉ còn A La ngồi trong phòng xem vài bức thêu hoa, đó là nhóm cháu dâu để lại, hên nàng ngày nào đó cùng nhau thêu thùa.

A La chỉ mong vĩnh viễn không có ngày nào đó, đồ thêu trong đồ cưới của nàng đều do tú nương làm, nàng chẳng qua chỉ thêm vài châm mà thôi, nếu như bảo nàng tự thêu chẳng phải là mất mặt xấu hổ ư.

"Các nàng lại đây nói chuyện gì vậy?"

Tiêu Kính Viễn biết tuổi của đám cháu dâu và cháu gái đều không chênh lệch nhiều với A La, nữ tử cùng độ tuổi ngồi lại với nhau khó tránh khỏi sẽ nói nhiều, so bì lẫn nhau. Mà phu quân của đám cháu dâu cũng chính là cháu trai của hân, tất nhiên đều nhỏ tuổi hơn hân.

A La có lẽ nhất thời không cảm thấy hân lớn tuổi, nhưng lỡ như so sánh với người khác, cảm thấy mình gả thua thiệt thì sao? Hoặc là nghe người khác nói gì đó, trong lòng nàng có ý nghĩ khác?

Hân cũng biết rõ nhóm vẫn bồi đều rất kính sợ hân, e là sau lưng cũng không nói lời gì tốt về hân.

Trước kia Tiêu Kính Viễn chỉ cảm thấy, sớm cưới nàng vào cửa cho an tâm.

Nhưng hiện tại hân phát hiện, cho dù đã cưới nàng vào cửa, hân một chút cũng không yên lòng, chỉ hận không thể thời thời khắc khắc treo nàng trên người mới tốt.

"Không a..." ở trước mặt Tiêu Kính Viễn, A La tận lực tránh nhắc đến Tiêu Vinh Hân.

Tiêu Kính Viễn giương mắt nhìn A La, im lặng không nói.

A La thấy vậy, cứ cảm thấy dường như hân nhìn thấu mình, trong lòng không khỏi hơi thấp thòm, thầm nghĩ chẳng lẽ hân nghe được tin tức gì? Chung quy Tiêu Vinh Hân là cháu ruột của hân, cháu trai muốn thành thân, hân nhất định đã biết tin rồi.

Nào ngờ Tiêu Kính Viễn lại không hề đề cập chuyện này mà trực tiếp phân phó Thư Hương: "Đi thư phòng mài mực trước, lát nữa ta và phu nhân sẽ qua."

Thư Hương nhận lệnh, rời đi.

Sau đó Tiêu Kính Viễn mới quay sang nói với A La: "Nàng trước tiên viết vài chữ cho ta nhìn xem."

Lúc trước hân nói dạy nàng viết chữ, A La vốn cho rằng hân đã quên chuyện này rồi, không ngờ trí nhớ hân tốt như vậy, vẫn nhớ rõ? Nàng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đứng dậy, theo Tiêu Kính Viễn đi thư phòng.

Thư Hương đã chuẩn bị thỏa đáng, vừa vào cửa liền ngửi được mùi mực nhận nhạ. Loại mực này không giống với loại ngày xưa A La dùng, mùi thơm cực kỳ thanh nhã, cho nên A La cũng có chút hiểu ra vì sao trong thơ văn đều nói "mặc hương", thì ra mực cũng có thể thơm như vậy.

Tiêu Kính Viễn đi qua chỗ giá sách lấy bảng chữ mẫu, A La nhân cơ hội quan sát thư phòng.

Bức tường bên trái treo một thanh kiếm và một bức tranh sông núi, phía bắc đặt một giá sách làm bằng gỗ đàn, chất đầy các loại sách. Phía đông có một cái bàn và một cái tủ nhiều ngăn, trên bàn đặt một ống đựng bút xanh biếc chế tác từ sừng bò tốt, ngoài ra không có bài trí gì khác, quả thật phù hợp với phong cách đơn giản, thanh lãnh, nghiêm khắc của Tiêu Kính Viễn.

"Trước tiên, nàng dựa vào bảng chữ mẫu này viết vài chữ cho ta xem." Tiêu Kính Viễn lấy một bộ bảng chữ mẫu cổ xưa, ố vàng, mở ra cho A La.

A La vừa nhìn liền biết là bút tích của đại thư pháp tiền triều, trong lòng không khỏi tặc lưỡi cảm thán.

"Sợ là ta không biết được cái này." nàng nhỏ giọng yếu thế.

Loại chữ viết này, vừa nhìn liền biết là nam nhân viết, cần lực cổ tay, nàng dù thế nào cũng không viết ra được loại chữ cứng cáp phóng khoáng như thế.

"Vậy thì tùy tiện viết vài chữ đi." Tiêu Kính Viễn không hề có ý buông tha nàng.

A La cau mày, cực kỳ bất đắc dĩ đành phải cầm bút lên, dùng sức mà viết.

Thật ra mấy năm nay nàng cũng cẩn thận luyện chữ, đã sớm tiến bộ hơn rất nhiều, có điều chữ của nàng là do mẫu thân dạy, tất nhiên mềm mại uyển chuyển, thiếu nét mạnh mẽ, bây giờ bị Tiêu Kính Viễn yêu cầu viết theo bảng chữ mẫu kia, nàng chỉ đành kiên trì viết.

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn A La viết một hồi, liền ngồi xuống ghế bên cạnh, mang vài bức thư ra xem.

Kỳ thật, A La căn bản vô tâm luyện chữ.

Đối với việc luyện chữ này, nàng hoàn toàn không có hứng thú, không biết trong đầu Tiêu Kính Viễn rốt cuộc nghĩ cái gì, đang trong thời gian tâm hôn, thế mà hắn bắt nàng cùng hắn ở trong này đọc sách luyện chữ?

Nàng vừa viết chữ vừa len lén liếc nhìn Tiêu Kính Viễn.

Hắn đang ngồi đọc thư, có vẻ rất nghiêm túc, đọc đến chỗ quan trọng, hắn sẽ dùng bút phác thảo vài nét, ngẫu nhiên dừng lại, khẽ cau mày trầm tư.

A La chú ý thấy, thời điểm hắn trầm tư, ngón tay cái khẽ cọ xát trên tờ giấy, thật giống động tác lúc hắn thân mật ôm nàng, sẽ dùng ngón cái vuốt ve khoe môi nàng.

A La nhớ tới cảm giác tê dại khi hắn cọ ngón cái lên môi mình, loại cảm giác tê dại kia lập tức lan tràn khắp toàn thân.

Hít thở sâu, nàng cố gắng thu hồi tâm thần, cúi đầu tiếp tục viết vài chữ.

Cho đến khi viết kín một tờ giấy tuyên thành, nàng lại len lén nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Hắn đã xem xong thư, bắt đầu cầm một quyển sách lên đọc.

Đại khái đã sắp chạng vạng tối, mặt trời đã sớm ngã về tây, ánh tịch dương đỏ nhạt xuyên qua song cửa sổ chiếu lên tóc hắn, mái tóc đen nhánh như khoác lên một tầng vàng nhạt, khuôn mặt góc cạnh, sắc bén của hắn cũng bởi vì ánh hoàng hôn mà trở nên nhu hòa.

A La thu hồi ánh mắt, ngửi hương mực thơm thoang thoang trong thư phòng, đáy lòng nàng lại hiện lên tám chữ: Năm tháng tĩnh hảo, nhất thế vô ưu.

Nàng sẽ vĩnh viễn cùng hắn như vậy, trải qua những ngày tháng yên bình, cho đến khi bọn họ râu tóc bạc trắng đi?

"Sao lại không viết nữa?" A La đang miên man suy nghĩ thì bị một thanh âm đánh thức.

Ngẩng đầu nhìn qua, thấy Tiêu Kính Viễn khẽ nhíu mày, đang quay đầu nhìn nàng, hiển nhiên có chút bất mãn vì nàng không tập trung.

Nàng... thật sự không muốn viết a!

Nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng nàng vừa động, lập tức đứng dậy, đi qua kéo cánh tay hắn, đặt mông ngồi trên đùi hắn.

"Thất thúc, hảo Thất thúc..." giọng A La ngọt ngào, có thể so với mật đường, mềm nhũn, kéo dài thật dài, thậm chí có khi còn kéo thành tơ được.

"Làm sao?" Tiêu Kính Viễn kéo tay nàng, trên mặt không có biểu tình gì, thoạt nhìn không bị đã động chút nào.

Trong lòng A La thầm than, nam nhân này sao bỗng nhiên không hiểu phong tình như thế? Xem ra nàng cần phải không ngừng cố gắng mới được.

Nàng dứt khoát nâng cánh tay ôm chặt cổ hắn, sau đó ngẩng mặt lên, áp môi mình lên môi hắn.

"Thất thúc, ta nhớ chàng..." nàng thấp giọng lầm bầm.

Nam nhân mình thê tử kiều diễm quyến rũ trong lòng, thanh âm thô khàn, trầm thấp như gió thổi qua cát vụn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ: "Àn, sau đó thì sao?"

A La bất đắc dĩ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Không làm sao được, nàng nhào qua, nhẹ nhàng cắn môi hắn, rừ rừ nói: "Chàng cảm thấy đọc sách tốt hay là nhìn ta tốt hơn?"

- - - - -

Bên ngoài, sắc trời đã tối, ngoài cửa sổ cảnh lá khẽ lay động dưới ánh trăng chiếu xuống những cái bóng sặc sỡ.

Trong phòng còn chưa thấp đèn cũng đã một phòng hoạt sắc sinh hương.

Mồ hôi trên lồng ngực Tiêu Kính Viễn chảy xuống, hần ôm lấy kiều thể đã sớm mềm nhũn như sợi mì, thấp giọng trả lời một vấn đề nàng đã hỏi từ một canh giờ trước: "Thật ra, so với nhìn, ta càng thích đi vào hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tiêu Vĩnh Hân thành hôn

Editor: Tường An

Ngày đó trong thư phòng, A La và Tiêu Kính Viễn ép buộc một phen, thật sự rất mệt. Thư phòng không có giường, bọn họ tiến hành trên bàn. Đợi đến khi xong việc, A La vô lực nằm trên bàn, nhìn Tiêu Kính Viễn thu thập giấy bút, sách, mực rơi tán loạn dưới đất.

Nàng nũng nịu hừ một tiếng: "Chàng xem như biết sai rồi đi!"

Theo nàng nghĩ, nếu không phải hần bắt nàng đến thư phòng luyện chữ thì nàng cần gì làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, cũng sẽ không biến thư phòng đang ngăn nắp thành bừa bộn thế này.

Tiêu Kính Viễn đứng dậy, cất một chồng thư lên giá sách, nói: "Biết sai rồi."

"Hừ hừ, chàng biết sai thì tốt, về sau không được..."

Nàng muốn nói, về sau không được kéo ta đến thư phòng, nếu không cái thư phòng này của chàng sợ là chỉ vài ngày sẽ bị phá nát.

Ai ngờ Tiêu Kính Viễn cất ngang, nói tiếp: "Về sau không thể chỉ có cái bàn."

"Ân?" A La mặt mũi ngóc đầu lên, buồn bực nhìn hần.

Hần đi tới, ngón tay thon dài sờ sờ mái tóc ướt mồ hôi của A La: "Ta sẽ bảo hạ nhân đặt thêm một cái giường trong thư phòng."

"Chàng..."

- - - - -

Nếu Tiêu Kính Viễn cố chấp kéo A La qua thư phòng bồi hần, A La bắt đầu dĩ đành phải phản kháng, mỗi khi nhàm chán liền giờ trò cù. Vài lần như vậy, nhiều lần đắc thủ, trong lòng nàng liền đắc ý, thậm nghĩ dù người lớn hơn ta 12 tuổi thì thế sao, còn không phải theo ý ta mà làm.

Chỉ cần ta ra tay dụ dỗ, người làm sao có thể thoát khỏi, mỗi lần đều ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng.

Đắc ý thì đắc ý, điểm suy nhất không tốt chính là, sau vài lần như vậy, nàng đã eo mỗi lưng đau hai chân mềm nhũn, trong lòng thờ dài không thôi, thì ra chuyện cá nước thân mật này tốn thể lực như thế, thật sự là quá mệt. Nàng ngẫu nhiên cũng âm thầm so sánh Tiêu Kính Viễn với Tiêu Vĩnh Hân đời trước, cho ra kết luận, cùng với Tiêu Vĩnh Hân giống như nhẹ nhàng cào cào, không đau không ngứa, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Nhưng cùng với Tiêu Kính Viễn đều là mồ hôi đầm đìa, toàn thân mềm nhũn, cơ hồ không thể ngủ được, dĩ nhiên, có lúc tận hứng thật sự là muốn ngừng mà không được, chỉ hận cả đời này đều dính vào hần mới tốt.

Cứ như thế mấy ngày, hôm nay là ngày A La lại mặt, Tiêu Kính Viễn tất nhiên cùng đi.

Sáng sớm, Tiêu Đại phu nhân đã chuẩn bị xong lễ vật cho Tiêu Kính Viễn và A La lại mặt, còn đặc biệt đưa đến cho Tiêu lão thái thái xem qua. Chung quy đây là lễ vật cho Tiêu Kính Viễn bồi tân nương từ trở về lại mặt, không thể tùy tiện như chuẩn bị cho đám hậu bối.

Tiêu lão thái thái xem danh mục quà tặng con dâu cả đưa tới, gật gật đầu ra vẻ hài lòng, có điều cuối cùng còn nói: "Thêm một cây vải Trình gia phượng Nam trong cung ban thưởng, đến khổ phòng lấy hai bộ nghìn mực thanh ngọc cho hai vị thiếu gia bên đó, lại thêm một hộp đồng trùng hạ thảo thượng đẳng vài ngày trước trong cung ban thưởng vào đi."

Đặt danh mục quà tặng xuống, Tiêu lão thái thái cười nói: "Kính Viễn nhà chúng ta lớn hơn A La mười hai tuổi, vốn là ngang hàng với Diệp tướng quân, bây giờ đột nhiên cưới nữ nhi người ta, ta thấy, người ta tuy đồng ý nhưng không hẳn thật sự hài lòng hần. Hôm nay Kính Viễn cùng nàng dâu mới trở về lại mặt, đương nhiên phải cho Diệp gia đủ thể diện, cũng hiểu Kính Viễn lớn tuổi như vậy, còn muốn lấy lòng lão nhạc phụ."

Nụ cười trên mặt Tiêu Đại phu nhân hơi ngừng một chút, lập tức khôi phục, vội vàng cười nói: "Phải, vẫn là lão thái thái nghĩ chu đáo, vậy liền tặng thêm mấy món đi."

Tiêu Đại phu nhân sửa sang danh mục quà tặng xong liền đưa qua cho A La, A La tất nhiên luôn miệng cảm ơn nàng phí tâm.

Đợi sau khi tiễn Đại phu nhân đi, nàng xem danh mục quà tặng, không khỏi thờ dãi.

Rất nhiều chuyện đời trước đều đã là quá khứ, có điều, bây giờ mỗi ngày ở Tiêu phủ, từng nhánh cây ngọn cỏ, chung đụng với những người từng quen thuộc, khó tránh khỏi sẽ gọi lại một ít hồi ức.

Đời trước Tiêu Vinh Hân cùng nàng lại mặt, danh mục quà tặng cũng do Đại phu nhân chuẩn bị, chẳng qua không thể so được với hôm nay.

Từ danh mục quà tặng này đủ để nhìn ra Tiêu lão thái thái coi trọng mối hôn sự này thế nào, thiên vị Tiêu Kính Viễn ra sao.

Đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu liền thấy Tiêu Kính Viễn đi vào, phía sau còn có hai nha hoàn nâng một hộp gấm to.

"Hôm nay trở về, nàng tính mặc áo choàng nào?"

"Tùy tiện cái nào cũng được, ma ma nói đã chuẩn bị xong rồi." A La hơi kinh ngạc, sao đột nhiên hần lại hỏi vấn đề này.

Ai ngờ Tiêu Kính Viễn phát tay, ý bảo hai nha hoàn mở hộp gấm ra.

Vừa mở hộp ra liền thấy bên trong tản ra ánh bạch kim khiến người ta trước mắt sáng ngời.

Tiêu Kính Viễn cầm vật trong hộp ra, A La nhất thời ngây ngốc: "Đây là..."

Chiếc áo choàng trước mắt toàn bộ trắng như tuyết, lại ả ả ánh vàng, nắng sớm chiếu vào, kim bích huy hoàng khiến người xem hoa cả mắt, đây hiển nhiên chính là chiếc áo choàng lúc trước Tiêu Kính Viễn từng tặng mà nàng không nhận.

Nhưng hình thức lại khác cái lúc trước.

Cái này có đính một chuỗi hạt ở cổ áo, một chuỗi dọc xuống tà áo, toát lên vẻ quý khí hoa mỹ, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Lời tác giả: chương trước chữ tương đối nhiều cho nên hôm nay chương này chữ ít ==

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Lại mặt

Editor: Tường An

"Cái này nhìn giống cái lần trước, nhưng lại không giống a!"

"Ân. Cái lần trước tuy còn mới nhưng nàng không hẳn thích kiểu dáng đó, ta liền sai người sửa lại thành cái này."

Tiêu Kính Viễn nói vậy, A La nhất thời hiểu ra.

Trước kia nàng từng hiểu lầm hần đưa áo choàng lông điều tơ vàng này cho người khác, lúc đó người ta chính là bắt chước cái áo này mà làm. Nếu bây giờ hần đưa cho nàng, chưa chắc nàng sẽ thích, dù sao người khác đã sớm mặc một cái giống y như đúc.

Cho nên hần sai người sửa lại thành kiểu dáng mới là thỏa đáng nhất.

A La vội vàng nhận lấy, để Tiêu Kính Viễn giúp mặc vào, vừa đẹp để lại không mất thanh nhã, tùy ý đi qua đi lại trong phòng, cảm thấy mềm mại, ấm áp, thoải mái cực kỳ. Nàng vui vẻ, nhìn không được nhào vào ngực Tiêu Kính Viễn, hai tay ôm hông hần: "Thật thích, cảm ơn chàng!"

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng mặc áo choàng mới, lông điều trắng tuyết làm nổi bật dung nhan kiều diễm mà cao quý của nàng, bước sen nhẹ nhàng, dáng người uyển chuyển. Lại thấy đôi mắt nàng trong veo sáng bóng, bờ môi hồng nhuận cong lên liền biết nàng vô cùng thích chiếc áo này, hần nhìn nàng, khuôn mặt kiên nghị cũng trở nên nhu hòa, khóe môi bất giác mang ý cười.

Cái áo choàng này tất nhiên phí không ít công phu, hần thậm chí không tiếc mời một thợ may nổi danh đặc biệt thiết kế lại, bây giờ xem ra là rất đáng giá.

Nhìn nàng giống như một chú chim nhỏ vui thích nhào vào lòng mình, nũng nịu ôm hông mình, thần thái quyến rũ ngượng ngùng chôn mặt vào lồng ngực

mình, ánh mắt Tiêu Kính Viễn không khỏi nóng rực lên, chỉ hận không thể kéo nàng lên giường âu yếm một phen, không lại mặt gì nữa.

Trong mấy ngày tân hôn này, hắn vẫn luôn không nhịn được, cũng quên mất thân thể nàng còn non nớt không thể ham nhiều, mỗi lần xong đều khiến nàng khóc không ngừng, hắn nghĩ thôi cũng đau lòng.

Hít sâu một hơi, hắn vươn tay nâng cằm nàng lên, nhìn đôi mắt long lanh ướt sũng như con nai con kia, hắn biết chỉ cần nàng muốn, dù phải hái sao trên trời, vớt trăng dưới nước cho nàng hắn cũng nguyện ý.

Cười khê, hắn nâng hai gò má hồng nhuận đang chôn trong ngực mình lên: "Biết vì sao ta nhọc lòng chuẩn bị cái áo choàng này không?"

"Bởi vì chàng muốn tặng cho ta!" A La đắc ý nhưong mày, thỏa mãn nói.

"Ngốc, bởi vì hôm nay ta muốn cùng nàng đi bãi kiến nhạc phụ đại nhân." Tiêu Kính Viễn vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi nàng, "Ta muốn nàng ăn mặc sắc sỡ lắm mắt trở về, như vậy nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân mới yên tâm."

Thật ra hắn cũng biết, có rất nhiều nguyên nhân khiến Diệp Trường Huân đáp ứng mối hôn sự này, có A La cố chấp kiên trì, có Thái tử và Hoàng thượng tạo áp lực, cũng có cả nhân tình Diệp gia thiếu hắn. Nhưng bất luận là nguyên nhân nào đều không phải vì Diệp Trường Huân vừa lòng đứa con rể là hắn nên mới vui vẻ gả nữ nhi cho hắn.

Việc này cũng không thể trách Diệp Trường Huân, đối với hắn mà nói, mình so với A La lớn hơn những mười hai tuổi, so với Diệp Trường Huân chỉ nhỏ hơn tám tuổi mà thôi, Diệp Trường Huân vẫn luôn coi mình là huynh đệ, bằng hữu, bây giờ bỗng nhiên phải gả nữ nhi bảo bối cho bằng hữu, trong lòng hắn tất nhiên không vui.

"Yên tâm đi, nếu cha mẹ đã đồng ý hôn sự này thì ngày lại mặt nhất định cũng sẽ không khó xử chàng." A La hoàn toàn không lo lắng vấn đề này.

Hai người khanh khanh ta ta một phen, đến canh giờ, Tiêu Kính Viễn dắt A La đi ra cửa.

A La ngồi xe ngựa còn Tiêu Kính Viễn cưỡi ngựa theo bên cạnh.

A La ở trong xe ngựa, vén màn xe nhìn ra ngoài, thấy phu quân mặc trường bào màu chàm, dáng người cao lớn mạnh mẽ, bên ngoài là áo choàng lông hắc hồ, cưỡi một con ngựa lông đen cao to sấn chắc, quả nhiên phong tư ngời ngời.

Từ xa, nhìn dáng người hắn khỏe khoắn, áo choàng lông hắc hồ quý khí khê pháp phòng phía sau lưng hắn, nàng thậm chí cảm thấy, phu quân mình là tuấn mỹ nhất, là tốt nhất thế gian này.

Nam nhân a, không cần bộ dáng quá tinh xảo, lại càng không nhất thiết phải mỗi ngày đều mặc bạch y, chỉ cần cao lớn khỏe mạnh đứng bên cạnh mình, mặc cho mình ôm, cho mình tất cả những thứ mình muốn, vậy là đủ rồi.

- - - - -

Đến khi xe ngựa dừng trước cửa Diệp gia, Tiêu Kính Viễn mạnh mẽ xoay người xuống ngựa, nắm tay A La, đích thân đỡ nàng từ trên xe ngựa xuống.

Tiến đến nghênh đón là Diệp Thanh Xuyên và Diệp Thanh Việt, Diệp Thanh Xuyên thần sắc đậm nhạt, đôi mắt đen bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc gì, ngược lại Diệp Thanh Việt thấy cảnh này không khỏi huyết sáo, nhỏ giọng nói với ca ca đứng bên cạnh: "Cha mẹ không thích tân ty phu này, nhưng ta lại rất thích, huynh xem hắn đối với tỷ tỷ quả thật là che chở cực kỳ a!"

Diệp Thanh Xuyên nhếch môi cười, ngữ khí có chút trào phúng: "Người mới bấy lớn, biết cái gì là che chở?"

Diệp Thanh Việt bị ca ca giễu cợt như vậy, cũng không lên tiếng, chỉ vui vẻ chạy xuống bậc thang, nghênh đón tỷ tỷ, tỷ phu.

Tiêu Kính Viễn dắt tay A La, đối diện với Diệp Thanh Xuyên, chỉ thấy trong mắt đối phương ẩn ẩn có hàn ý, hắn khê cười, ôm quyền chào hỏi, khiêm tốn, cung kính, lại đúng mực.

Diệp Thanh Xuyên hí mắt nhìn Tiêu Kính Viễn.

Bốn mắt nhìn nhau, ngấm ngấm độ sức, thăm dò.

A La không biết tâm tư của hai nam nhân này, gặp lại ca ca liền kích động không thôi, rõ ràng chỉ mới ba ngày không gặp mà như cách cả đời!

Nàng cơ hồ muốn nhào qua kéo tay ca ca nói chuyện, nhưng dù sao mình đã gả đi rồi, giờ lại là ban ngày ban mặt, đành phải nhịn xuống, cười nói: "Ca ca, cha mẹ có khỏe không? Bọn họ đâu rồi?"

Ngữ khí tràn đầy chờ mong, vui sướng, giống như chú chim nhỏ xỏ lồng.

Diệp Thanh Xuyên nghe muội muội nói chuyện, thông thả quay sang nhìn muội muội, thấy gương mặt nàng tràn đầy hạnh phúc liền biết gả cho Tiêu Kính Viễn, nàng rất hài lòng.

Hắn cười nói: "Phụ thân và mẫu thân đang ở đại sảnh chờ muội, từ sáng sớm mẫu thân đã sai người chuẩn bị mấy món muội thích ăn, chỉ chờ muội trở

về."

Diệp Thanh Việt tuổi nhỏ, không có cổ kị gì, đi qua kéo tay A La: "Đi thôi, tỳ tỳ mau vào nhà thôi."

Mọi người cùng nhau đi đến đại sảnh, Tiêu Kính Viễn cùng A La bái kiến Diệp Trường Huân và Ninh thị.

Diệp Trường Huân nhẩn mặt, không cười.

Hiện tại toàn thành Yên Kinh đều biết nữ nhi hấn gả cho Tiêu Kính Viễn, vị đồng liêu mà hấn vẫn xem như huynh đệ ngang hàng, như thế làm sao hấn cười cho nổi.

Còn Ninh thị, ban đầu có hoảng hốt, thấp thỏm, bây giờ nhìn nữ nhi cùng con rể bái kiến mình, trong lòng cũng kiên định hơn.

Nhìn nữ nhi khoác áo choàng lông điều trắng tơ vàng hiếm thấy, sánh vai cùng Tiêu Kính Viễn đi vào, nét mặt tỏa sáng, khí chất đã khác với khi còn là cô nương ở nhà. Tiêu Kính Viễn đáng người cao lớn, phong tư trác tuyệt đi bên cạnh nữ nhi mình, quan tâm che chở, thậm chí lúc nữ nhi bước lên bậc thang còn đỡ tay đỡ sau lưng.

Cho đến khi lại gần, hai người cung kính cúi đầu hành lễ, quan sát kỹ thấy nữ nhi mặt mày tươi cười ngọt ngào, liền biết nàng đối với vị phu quân này rất hài lòng.

Sau đó Tiêu Kính Viễn cung kính trình lên danh mục quà tặng, Ninh thị nhìn liền biết là hậu lễ, cả Yên Kinh này có cô nương nhà ai lại mặt mà lễ vật nặng như vậy.

Tuy nàng cũng không để ý lễ vật nặng hay nhẹ nhưng điều này chứng tỏ Tiêu gia coi trọng nữ nhi mình, hấn là sẽ không để nó chịu khổ.

Nghĩ như thế, Ninh thị khẽ thở phào nhẹ nhõm, mình và phu quân không đồng ý thì thế nào, nữ nhi quyết tâm gả, mà nhìn Tiêu Kính Viễn đối với A La cũng rất dụng tâm chứ không phải hứng thú nhất thời.

Nữ nhi gả cho hấn, nói vậy nửa đời sau sẽ vô ưu vô lo.

Về phần tuổi tác Tiêu Kính Viễn... trong lòng Ninh thị thầm thở dài nhìn nam tử từng xưng huynh gọi đệ với phu quân giờ lại thành con rể mình.

Kỳ thật, Tiêu Kính Viễn hai sáu hai bảy cũng không tính là lớn tuổi, vẫn chưa tới lập niên (30 tuổi) đâu. Hấn còn trẻ như vậy mà đã là trọng thần triều đình, lại giao hảo với Thái tử, tương lai Thái tử đăng cơ, địa vị của hấn trên triều sợ là còn cao hơn.

Một nhân vật như vậy, ngày xưa mình và phu quân đều kính trọng đối đãi, giờ đây... thế nhưng cung kính đứng trước mặt mình gọi nhạc mẫu đại nhân?

Một hấn có thể gọi ra được, cũng không để ý đến phẩm cấp, thật sự là người co được dãn được!

Trong lòng Ninh thị không thể nói rõ là tư vị gì, không khỏi nhìn về phía phu quân xin giúp đỡ.

Trong lòng Diệp Trường Huân lúc này tất nhiên cũng ngũ vị tạp trần.

Ninh thị nhìn ra, hấn đương nhiên cũng thấy rõ, nữ nhi gả cho Tiêu Kính Viễn sống rất tốt, không bị ủy khuất gì. Nghĩ tới nghĩ lui, hấn không đồng ý hôn sự này, có bao nhiêu phần là vì nữ nhi, bao nhiêu phần là vì thể diện Diệp gia?

Nghĩ vậy, trong lòng hấn ần ần có chút hồ thẹn.

Đúng lúc này, Ninh thị lên tiếng: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta ăn trưa trước đi, ngọc thiện đã chuẩn bị xong cả rồi."

Diệp Trường Huân nghe vậy thì lập tức đồng ý, tránh khỏi tình cảnh lúng túng không biết nói gì với Tiêu Kính Viễn. Vì thế đoàn người đi thẳng qua phòng khách dùng bữa.

Suốt bữa ăn, bầu không khí vẫn không được tự nhiên, Ninh thị dặn dò nữ nhi và con rể ăn cái này cái kia, Diệp Trường Huân không nói một lời, Diệp Thanh Xuyên cũng im lặng ăn, duy chỉ có Diệp Thanh Việt lúi rúi tỳ tỳ dài, tỳ phu ngắn, nói chuyện không ngừng.

Ăn trưa xong, A La bị mẫu thân kêu qua tâm sự chút chuyện riêng tư, còn Tiêu Kính Viễn tất nhiên giao cho Diệp Trường Huân và Diệp Thanh Xuyên.

Ninh thị bận tâm nữ nhi, hỏi một loạt vấn đề, A La đều nhất nhất trả lời, nghe xong, Ninh thị thở dài nói: "Trước kia ta cứ cho rằng người và Vinh Hân hoặc Vinh Trạch nhà hấn có thể thành chuyện tốt, không ngờ cuối cùng lại gả cho thúc thúc bọn hấn! Có điều, bây giờ xem ra trên dưới Tiêu gia đều rất coi trọng người, Tiêu Thất gia cũng chiều người như bảo bối. Như vậy ta liền yên tâm, không có gì phải lo lắng nữa."

A La cười khê: "Nương, ngài tất nhiên không cần lo lắng, ta gả đến Tiêu gia cũng giống như ở nhà vậy!"

Ninh thị nhìn nữ nhi cười đến vô tâm vô phách, lắc đầu thở dài: "Nha đầu ngốc."

A La lại cùng mẫu thân nói chuyện hồi lâu, cho đến khi mẫu thân ngừng nàng mới âm thầm thả lỏng, xem ra mẫu thân sẽ không vì mối hôn sự này mà mặt mày cau có đi.

Bên mẫu thân ổn thỏa rồi, A La liền nhớ tới bên phụ thân và ca ca, không biết bọn họ có khó xử Tiêu Kính Viễn hay không?

Nàng thả lỏng thân thể, dựng lỗ tai nghe ngóng.

Ai ngờ giọng đầu tiên nghe thấy lại là giọng Phùng Khải Nguyệt, thì ra nàng ta đang nói chuyện với Phùng di.

"Hôm nay phu quân A La cùng nàng trở về lại mặt, nghe nói là rất khí phách, A La từ đầu đến chân ăn mặc kiêu diễm, cao quý, không giống lúc còn là cô nương."

"Dù có đeo vàng đeo bạc, mặc lăng la tơ lụa thì thế nào, tóm lại vẫn là mối hôn sự không như ý!"

"Khải Nguyệt, người nói vậy là thế nào, sao có thể không như ý, ta nghe nói, vị Tiêu Thất gia kia là trọng thần triều đình đấy."

"Đúng nha, lớn tuổi như vậy, có thể không là trọng thần triều đình sao?"

Phùng di nhất thời im lặng, nhìn nữ nhi mình một lúc không nói ra lời.

Phùng Khải Nguyệt lại nói tiếp: "Nương, ngài xem, có trọng thần triều đình nào mà không râu tóc bạc trắng? Dượng bao nhiêu tuổi, ở trong triều là vị trí gì? Vị hôn phu của A La chức quan còn lớn hơn dượng đấy, có thể tương đương được bộ dạng già thế nào!"

Phùng di ghen nửa ngày không nói ra lời, cuối cùng thở dài một hơi, nói lời thăm thía: "Khải Nguyệt, A La là đứa bé không có tâm cơ, dù đối với người không quá thân thiết nhưng di người thu lưu chúng ta, bận tâm lo lắng cho chúng ta, người không thể khiến nàng thương tâm!"

"Nương, ngài không cần nhiều lời, di là di, A La là A La, làm sao có thể gộp làm một."

A La nghe đoạn đối thoại này, không khỏi buồn cười.

Phùng Khải Nguyệt tự cho bản thân là "tỷ tỷ", lại nhìn mình không vừa mắt, nàng ta ngóng trông mình xui xẻo đến vậy à? Không bằng để nàng ta như nguyệt, đến lúc đó cho nàng ta xem xem Tiêu Kính Viễn là nhân vật nào, không phải người bình thường có thể so được!

A La đang cười thì đột nhiên nghe thấy một câu, khiến nụ cười trên môi nàng cứng đờ.

"Diệp Thanh Xuyên, người đừng tưởng ta không biết những gì người làm, hiện tại ta không nói rõ với A La là vì sợ nàng thương tâm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Bí mật của ca ca, hai nam một nữ

Editor: Tường An

A La nghe được câu nói kia của Tiêu Kính Viễn, nàng cơ hồ cho rằng mình nghe nhầm, thậm chí không rõ ý tứ trong đó, Tiêu Kính Viễn đang nói chuyện với ca ca, nói ca ca che giấu mình cái gì?

Nàng tận lực khiến mình bình tĩnh lại, ngưng thở, tiếp tục nghe ngóng.

"Người sẽ nói cho nàng sao?"

Đây là thanh âm của ca ca Diệp Thanh Xuyên, ngữ khí vận đậm phong khinh mang theo ý khiêu khích.

Hắn hiển nhiên nắm chắc mười phần rằng Tiêu Kính Viễn sẽ không nói cho A La.

Tiêu Kính Viễn cười lạnh: "Diệp Thanh Xuyên, người có biết A La vì muốn chữa mắt cho người mà nhọc lòng nghĩ cách tìm kiếm Kha thần y, đều là vì người! Vì người ca ca như người, nàng đã phải bận tâm đến thế nào? Kết quả thì sao, người âm thầm ép buộc Kha thần y, khiến nàng vì người mà lo lắng đề phòng, thậm chí tìm người giả mạo A La dụ ta mắc mưu!"

"Người tra cũng đủ rõ ràng." Diệp Thanh Xuyên cười, ngữ khí thanh lãnh: "Nếu người đã tra rõ ràng thấu đáo, vậy người vạch trần ta a, có thể nói với cha mẹ ta hoặc dứt khoát nói cho A La biết!"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, im lặng một lát, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Thanh Xuyên.

Diện mạo Diệp Thanh Xuyên tương tự A La, từ mắt mũi miệng, không có chỗ nào không giống.

Nhưng diện mạo rõ ràng tương tự, khí chất bên ngoài hay tính tình bên trong lại hoàn toàn khác biệt.

Diệp Thanh Xuyên rõ ràng biết mình kiêng kỵ không muốn cho A La biết, nên mới không sợ hãi ăn nói ngông cuồng như thế.

"Người biết rõ, ta sẽ không." Tiêu Kính Viễn thông thả nói: "A La một lòng muốn chữa mắt cho người, vị trí của người trong lòng nàng thậm chí còn nặng hơn cha mẹ. Nếu nàng biết người gạt nàng làm những việc này, chắc chắn sẽ rất thương tâm. Diệp Thanh Xuyên, người đây là dùng A La để cản tay ta, khiến ta ném chuột sợ vỡ đồ."

Nào ngờ Diệp Thanh Xuyên nghe vậy chẳng những không xấu hổ, ngược lại còn tức giận.

A La là tuyệt đại mỹ nhân, ca ca nàng tuy là thân nam nhi nhưng tướng mạo hiển nhiên cũng tinh xảo, tuấn mỹ.

Nam nhân dễ nhìn như vậy khi giận lên quả thật lạnh điểm dị thường, đôi mắt đen như hàn đàm, phảng phất như trong nháy mắt có thể đóng băng thiên địa, lạnh lùng nhìn Tiêu Kính Viễn.

"Thật buồn cười, Tiêu Kính Viễn, người mà cũng có tư cách nói lời này với ta sao?" Diệp Thanh Xuyên tức giận đến cực điểm: "Người và A La có quan hệ gì, ta và A La là quan hệ gì, người hiểu A La được bao nhiêu, ta hiểu A La bao nhiêu!"

Tiêu Kính Viễn nhàn nhạt nhìn Diệp Thanh Xuyên bị hấn chọc giận, không đáp.

Tuy hấn không quen thuộc với Diệp Thanh Xuyên nhưng cũng biết Diệp Thanh Xuyên là người ít nói, có thể bị chọc giận đến mức này thật là hiếm thấy.

Diệp Thanh Xuyên thấy Tiêu Kính Viễn im lặng, cắn răng nói: "Tiêu Kính Viễn, A La nhỏ hơn người mười hai tuổi, trước mặt người, nàng vẫn là tiểu hài tử! Nhưng người đã khi dễ nàng thế nào, người bức nàng đến tình trạng gì?"

"Ta bức nàng thế nào?" Tiêu Kính Viễn lạnh nhạt hỏi lại.

Tiêu Kính Viễn hỏi như vậy rõ cuộc hoàn toàn chọc giận Diệp Thanh Xuyên ầm ầm đã lâu: "Người thế nhưng không thừa nhận? Tốt, vậy ta hỏi người, vì sao người muốn giúp Diệp gia vượt qua nguy cơ, có phải vì A La hay không? Người ngầm bức bách A La khuất phục người, lấy thân báo đáp, có phải không?"

Diệp Thanh Xuyên cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi: "Nếu không phải người dùng thủ đoạn, nhân lúc Diệp gia không có người để khi dễ một tiểu cô nương, nàng làm sao phải gả cho người?"

Diệp Thanh Xuyên nghĩ đến đây, con người thanh lãnh của hấn nổi tơ máu: "Người có biết, A La có lẽ vốn nên gả cho cháu người, tuổi tác xấp xỉ nàng! Vậy mà người ý thể hiếp người, khi nhục nàng, đoạt cháu dâu, Tiêu Kính Viễn, người làm chuyện tốt nhỉ, nếu nói ra chỉ sợ sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo!"

Tiêu Kính Viễn nghe Diệp Thanh Xuyên nói lời này, khế nheo mắt, lạnh đạm nói: "Diệp Thanh Xuyên, nếu người hận ta như vậy thì nên lấy mạng ta, tại sao cố ý thiết kế dễ A La đến cứu ta? Chẳng lẽ A La gả cho ta... không phải nằm trong kế hoạch của người sao?"

Diệp Thanh Xuyên không giận mà cười: "Tiêu Kính Viễn, người cho rằng ai cũng đa mưu túc trí, hèn hạ vô sỉ như người sao? Nếu không phải người dụ dỗ muội muội ta, cho nàng ăn bùa mê thuốc lú làm nàng vì người mà lo lắng đề phòng, khốc suất mướt thì sao ta có thể lưu lại cái mạng chó này của người?"

Tiêu Kính Viễn mỉa mai: "Ta và A La tâm đầu ý hợp, thành thân vốn là chuyện nước chảy thành sông, trong mắt người lại là đa mưu túc trí, hèn hạ vô sỉ? Người đây rõ ràng là bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cũng đúng... người như người tất nhiên không hiểu thế nào là lương tình tương duyệt!"

Hai nam tử, một thành thực lão luyện, một thanh lãnh ít nói, đã sớm âm thầm đo sức với nhau không biết bao nhiêu lần, hôm nay ngày lại mặt, thế nhưng ngôn từ kịch liệt, người một lời ta một câu, người chết ta sống, không ai nhường ai.

Ngay tại thời điểm hai người đang khẩu chiến quên trời đất, bỗng nhiên "két" một tiếng, cửa bị đẩy ra, một nữ tử lạnh lùng đứng trước bậc cửa, vẻ mặt không dám tin nhìn hai người bọn họ.

Nữ tử này tất nhiên là A La.

A La lúc này hai mắt tròn tròn, bờ môi mềm mại như cánh hoa khẽ run rẩy, ngay cả nắm tay cũng run run không ngừng.

Hai nam nhân nhất thời ngậm ngẩn.

Mặc dù bọn họ là người túc trí đa mưu, vào lúc này lại không biết làm thế nào cho phải.

A La nhìn hai nam nhân chí thân chí ái trước mắt, một người là phu quân ước hẹn cả đời, cực kỳ ý lại, tín nhiệm, một người là ca ca huyết mạch chí thân, là ca ca mà đời trước đến chết vẫn vương bận, đời này nhọc lòng muốn chữa trị mắt cho hấn!

Thế nhưng hai nam nhân này, một âm thầm tìm người giả trang mình thi triển âm mưu quỷ kế, thậm chí đã sớm ép buộc Kha thần y chữa mắt rồi mà mình chẳng hay biết gì, một người khác thì rõ ràng biết tất cả nhưng tự cho là muốn tốt cho mình, không dám nói ra sự thật!

"Tốt, tốt... có phải ta nên cảm tạ các người hay không, tất cả đều gì tốt cho ta, một người liều mạng hại phu quân ta, một người cẩn thận giấu nhem chuyện này!" A La rút cuộc nhìn không được, nước mắt chảy dài, run giọng nói.

"A La!"

"A La!"

Hai thanh âm cơ hồ đồng thời vang lên.

Diệp Thanh Xuyên luống cuống vron tay, muốn an ủi A La, nhưng nửa chừng thì khựng lại: "A La, đừng khóc, ca ca không có ý gạt muối, đang tính hôm nay sẽ nói cho muối biết tin tốt này..."

Nói được một nửa, rốt cuộc không nói tiếp được nữa... thật sự quá già, ngay cả bản thân hắn cũng không tin.

Còn Tiêu Kính Viễn thì tiến lên, ôm A La vào lòng.

"A La, mấy hôm trước ta vốn dĩ muốn nói cho nàng biết, có điều không có chứng cứ, hẳn lại là ca ca cốt nhục chí thân của nàng, nếu ta chỉ nói miệng, nàng tất nhiên sẽ không tin."

"Phải, nếu người nói, ta sẽ không tin, cho nên hôm nay người xem như bày chứng cứ ra trước mặt ta rồi!"

A La gạt chân, hận đến mức liều mạng đâm vào ngực hắn.

Mấy hôm trước, một nàng còn an ủi hắn, nói cái gì "Cho dù là người trong nhà thì thế nào? Nếu hắn có thể làm ra chuyện như vậy thì đã sớm không để ý đến cốt nhục tình thân, chẳng cần gì phải khổ sở vì hắn?"

Bây giờ ngẫm lại, nàng đúng là khờ mà, lời này hẳn lại Tiêu Kính Viễn nói với mình a!

"A La, nếu Tiêu Kính Viễn khi dễ muối thì cứ nói cho ta biết, ta thay muối..."

Bên cạnh, Diệp Thanh Xuyên thấy muối muối mình ở trong ngực Tiêu Kính Viễn làm nũng, khóc lóc nức nở, tất nhiên không nhìn được, khẽ mím môi tiến lên nói chuyện.

Ái ngờ hắn còn chưa nói xong, A La từ trong ngực Tiêu Kính Viễn ngẩng mặt lên, u oán phẫn hận nhìn mình, nức nở nói: "Ca ca, huynh không cần nói, huynh đối với ta thế nào, có dám cùng ta hai năm rưỡi mười nói rõ ràng không!"

"Này..." Diệp Thanh Xuyên nhìn muối muối khóc đến hoa lê đài vũ, trong mắt có đau lòng, gầy gù, hẳn do dự một chút, nói: "A La, có rất nhiều chuyện ta gạt muối cũng là vì tốt cho muối, ca ca sẽ không hại muối. Bây giờ nếu không giấu được, muối đi theo ta, ta nói rõ ràng với muối."

Dứt lời, hắn vron tay muốn dắt A La đi.

Nhưng Tiêu Kính Viễn sao có thể để hắn cứ như vậy mang A La đi chứ.

Từ lúc tra ra chuyện Kha thần y, Tiêu Kính Viễn càng thêm đề phòng Diệp Thanh Xuyên, kiểu thô khóc lóc ủy khuất như vậy, hẳn đương nhiên đau lòng không thôi, hận không thể ôm nàng trong ngực trấn an thật tốt, làm sao có khả năng để Diệp Thanh Xuyên mang người đi được?

"A La, nếu hắn muốn nói thì nói ở đây đi. Hắn có ý tránh ta, sợ là chột dạ, không hẳn sẽ nói sự thật với nàng."

"Tiêu Kính Viễn, vì sao người châm ngòi tình cảm huynh muối chúng ta? Nếu ta quyết định nói với nàng, tất nhiên là hai năm rưỡi mười, tuyệt đối không giả!" Diệp Thanh Xuyên ngao ngễ phản bác.

"Diệp Thanh Xuyên, người từng nói thật với A La sao?" Tiêu Kính Viễn nhướn mày hỏi lại.

"Các người không cần âm ỉ!" nghe hai nam nhân đối chọi gay gắt, đầu A La muốn nổ tung, úp mặt vào đầu vai Tiêu Kính Viễn khóc nói: "Là ta quá ngốc, luôn không hoài nghi cái gì cho nên mới để các người lừa gạt ta! Bây giờ các người không ai được âm ỉ, ta cũng không đi đâu hết, các người ở chỗ này nói rõ ràng cho ta!"

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng khóc đến mức thở hồng hển, giận run người như bị bệnh sốt rét, hắn vội vàng mềm giọng dỗ dành: "A La, được được được, không âm ỉ, ta không tranh chấp với hắn cái gì, nàng muốn thế nào đều được."

Nói xong, hắn vron tay vỗ nhẹ vào lưng A La, giúp nàng thuận khí, như thế nửa ngày A La mới dần dần bớt run.

Khẽ thở dài, hắn ngược mắt lạnh lùng nhìn Diệp Thanh Xuyên: "Chuyện đến nước này, người còn muốn gạt A La sao?"

Diệp Thanh Xuyên biết rõ muối muối mình thân thể mảnh mai, không chịu nổi tức giận như vậy, sợ nàng xảy ra chuyện gì, hiện tại trợ mắt nhìn Tiêu Kính Viễn ôm muối muối dỗ dành, mềm giọng thân thiết, cố tình muối muối mình rõ ràng chịu một bộ này, bị dỗ đến nhu thuận, ngoan ngoãn ôm cổ Tiêu Kính Viễn.

Trầm mặc mãi nửa ngày, hần hít sâu một hơi: "Được, ta nói."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Editor: Tường An

"Thật ra, mấy năm nay, hai mắt ta không thể nhìn thấy, vẫn luôn đau khổ tìm cách chữa trị, về sau nghe nói có vị Kha thần y có năng lực khôi phục từ hồi sinh, cho nên dốc sức tìm vị thần y này, cho rằng hần có thể giúp ta chữa mắt. Trong vài năm đó, ta lấy danh nghĩa vào thư viện học nội trú, thật ra là âm thầm dùng tiền riêng mua vài cửa hàng buôn bán, nhờ người làm mua bán nhà và cho thuê cửa hàng, thu được chút lợi nhuận. Dựa vào số tiền kiếm được, ta thuê người hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng nghe được tin tức Kha thần y từ hải ngoại trở về, liền mời hần đến chữa trị mắt cho ta."

"Về phần ngày ấy bố trí cạm bẫy bắt cóc Tiêu Thất gia, là vì vô tình phát hiện hần một mình xông vào khuê phòng muội, có mưu đồ gây rối, trong lòng ta phần nộ muốn đòi lại công đạo cho muội, đáng tiếc võ công của hần cao cường, ta thuê người chỉ sợ cũng không làm gì được hần cho nên đành ra hạ sách này. Sau đó ta thấy muội vì chuyện hần mất tích mà thương tâm, ta do dự hồi lâu, vốn định dứt khoát lấy mạng hần, tránh hậu họa về sau. Ngày đó ta thử thăm dò muội một phen, biết muội rất thích hần, nếu ta giết hần chỉ sợ sẽ hại muội, vì thế, ta bày kế dụ muội đến cứu hần."

Diệp Thanh Xuyên nhìn muội muội mình, nói ra những chuyện đã giấu diếm lâu nay.

Sau khi nghe xong, Tiêu Kính Viễn không nói một lời, chỉ cúi đầu nhìn A La trong lòng mình.

Những lời này, hần đã sớm đoán được.

Chỉ muốn xem A La có tin hay không, sẽ phản ứng thế nào.

Về phần A La, sau khi nghe những lời này, đầu tiên là khiếp sợ, chỉ vì nàng luôn cảm thấy ca ca ốm yếu, thuốc thang quanh năm, lại bị mù bẩm sinh, ngày thường đi thư viện học cũng không giao lưu với ai, ca ca như vậy hần là được người nhà cẩn thận che chở, chăm sóc, không thể có bất kỳ sơ suất gì.

Thật sự không ngờ ca ca đã sớm âm thầm kinh doanh cửa hàng, lại uy hiếp Kha thần y, ám toán Tiêu Kính Viễn.

Hần nói nghe nhẹ nhàng bằng giọng quơ nhưng A La biết, muốn thuê cao thủ làm hai chuyện kia, tài lực nhất định không tầm thường, càng không thể thiếu căn cơ, nhân mạch, cho nên mấy cửa hàng kia không có khả năng là buôn bán nhỏ mà hần là đã có danh tiếng.

Khiếp sợ qua đi, A La nhanh chóng tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ lời ca ca nói, nàng có rất nhiều nghi hoặc.

"Ca ca, huynh từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, không thích võ chỉ thích văn, ngày thường chỉ ở thư phòng tĩnh dưỡng, viết chữ, vẽ tranh, tại sao lại có tâm tư làm những chuyện như vậy? Hơn nữa, nghe ý tứ của huynh là đã sớm tính toán mua cửa hàng, ta và huynh lúc đó ở tổ trạch, lại không có cha mẹ ở bên cạnh chỉ bảo, huynh làm sao biết được nhiều điều, có nhiều kiến thức như vậy?"

"Mặt khác, ngày ấy ở trong chùa trên núi, người ở bên ngoài nghe trộm là ai? Chẳng lẽ là người của ca ca?"

"Còn một vấn đề nữa, đêm đó người giả mạo ta để dụ hần mắc mưu là ai? Là loại người nào có thể có tướng mạo tương tự ta, khiến ngay cả hần cũng suýt chút nữa không nhận ra?"

Trước mặt ca ca, nàng không tiện quá thân thiết với Tiêu Kính Viễn, không tiện gọi thẳng tên Tiêu Kính Viễn, chỉ có thể hàm súc thay bằng "hần".

Diệp Thanh Xuyên đảo mắt qua Tiêu Kính Viễn, im lặng một lát mới nói: "A La, đúng là ca ca từ nhỏ chỉ thích đọc sách, cũng bị tật mắt bẩm sinh, nhưng Nhị phòng chúng ta ở tổ trạch là địa vị gì, mẫu thân và muội muội ta phải chịu ủy khuất thế nào, ta mất mù nhưng tâm không mù."

Nghe vậy, A La chợt nhớ tới đủ loại chuyện ngày xưa ở tổ trạch.

Phải rồi, khi đó Nhị phòng trôi qua không tốt, ca ca là nam đỉnh duy nhất của Nhị phòng, trong lòng hần sao có thể dễ chịu? Ca ca nhọc lòng ở bên ngoài mua bán gầy dựng gia nghiệp vốn cũng là vì mẫu thân, vì mình đi? Vậy mà mình lại ở đây hoài nghi ca ca, coi ca ca là địch.

Nghĩ đến đây, trong lòng A La không khỏi áy náy, cắn môi nhìn Diệp Thanh Xuyên: "Ca ca, ta cũng không phải cố ý truy vấn huynh cái gì, ta biết huynh làm tất cả cũng vì tốt cho ta. Chẳng qua, rất nhiều chuyện huynh không nên gạt ta..."

Nếu nàng biết ca ca sớm có trù tính như vậy thì đã không bận tâm nhiều đến thế!

Diệp Thanh Xuyên cúi đầu nhìn muội muội duy nhất của mình, biết nàng xưa nay thiện tâm, nói như vậy là đã mềm lòng với mình rồi, hần cười khổ nói

tiếp: "A La, ngày xưa huynh không nói với muội chẳng qua là sợ muội lo lắng mà thôi. Bây giờ nếu muội đã hỏi, ta tất nhiên sẽ không giấu diếm điều gì. Lúc trước ta đã làm sai chuyện, suýt nữa hại tính mạng Tiêu Thất gia, chỉ mong A La không hận ta, nếu không, sợ là ta chỉ có thể lấy chết tạ tội!"

"Ca ca!" trong lòng A La vốn dĩ đã buông lỏng, không còn chút giận nữa, bây giờ lại nghe ca ca ngữ khí suy sụp, thần sắc tiêu điều, thậm chí có ý lấy chết tạ tội, nàng không khỏi kinh hãi, càng thêm áy náy vô cùng.

Nàng vốn định chữa khỏi mắt cho ca ca, để hẳn tìm một nàng dâu tốt, nhưng chưa bao giờ đề cập với hắn.

Nếu nàng mọi việc đều gạt ca ca, vậy dựa vào cái gì muốn ca ca mọi việc đều nói với nàng?

"Ca ca, huynh nói lời này làm chi, ngày xưa cho dù huynh có chuyện không nói với ta, nhưng bây giờ chúng ta đã thẳng thắn nói chuyện rõ ràng, về sau ta sẽ không oán huynh nữa, còn chuyện ám toán Tiêu Kính Viễn cũng đã qua rồi, huống hồ hiện tại hắn cũng bình yên vô sự, hẳn tất nhiên sẽ không trách huynh!"

Dứt lời, A La ngửa mặt nhìn Tiêu Kính Viễn: "Chàng sẽ không ghi hận ca ca ta chứ?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, trong lòng cười khỏ, hắn có thể nói ghi hận sao?

"Đương nhiên là không." Tiêu Kính Viễn biểu hiện khoan dung độ lượng, âm giọng nói: "Là ca ca, cho dù làm chuyện gì không nên làm, ta nể mặt nàng cũng sẽ không để trong lòng."

A La quay đầu nói với Diệp Thanh Xuyên: "Ca ca, chuyện quá khứ liền bỏ qua đi, ta chỉ mong về sau có chuyện gì huynh có thể nói ra, huynh muội chúng ta cùng nhau thương lượng không tốt sao?"

Diệp Thanh Xuyên nghe A La nói, vẻ mặt cảm động, thanh âm khề run: "A La, chúng ta là huynh muội, vốn nên đồng tâm hiệp lực, giúp đỡ lẫn nhau."

A La nhìn đôi mắt đen nhánh, âm u của ca ca, nàng nghĩ mấy năm nay mắt ca ca không thể nhìn thấy, bây giờ đã sáng trở lại, đây là việc vui lớn, lại thấy trong đôi mắt kia ngấn nước mắt, nhất thời nhớ tới đủ loại tình cảnh đời trước.

Đôi mắt của ca ca giống như ngôi sao thần bí mà xa xôi, đời trước nàng từng vô số lần cảm khái một đôi mắt đẹp như vậy lại không thể nhìn thấy ánh sáng, đời này xem như đã bù đắp được tiếc nuối rồi.

Kỳ thật, chỉ cần ca ca mạnh khỏe, nàng cần gì phải so đo những cái khác? Cần gì chỉ trích ca ca đã giấu diếm mình?

Chẳng lẽ nàng đã quên nguyện vọng sau khi được sống lại sao?

Nghĩ đến đây, A La chua xót, thấp giọng nói: "Ca ca, ta..."

Đang nói, nàng rời khỏi ôm ấp của Tiêu Kính Viễn, nhào qua ôm lấy ca ca.

"Là ta không tốt, là do ta không tốt..."

Nếu nàng đã biết rất nhiều chuyện đời trước, vì sao không thẳng thắn thành khẩn với ca ca, ngược lại để ca ca vất vả mò mẫm như vậy!

Diệp Thanh Xuyên thuận thế ôm muội muội vào lòng: "A La, vừa rồi muội muốn ta giải thích, ta còn chưa nói xong, thật ra lúc nhỏ sức khỏe ta không tốt nên sau này muốn cường thân kiện thể, lên bái sư học tập võ nghệ, ngày đó trên núi người ở bên ngoài là ta. Người giả trang muội... cũng là ta."

Hắn giương mắt liếc Tiêu Kính Viễn bên cạnh, ôm A La thật chặt: "Ta mời Kha thần y giúp ta hóa trang thành muội."

Tin tức này nếu là lúc trước nghe, A La tất nhiên sẽ vô cùng khiếp sợ, chẳng qua, bây giờ đang ôm chặt ca ca mình, cảm khái những chuyện đời trước gặp phải, nàng cảm thấy chỉ cần người thân của mình bình an là đủ.

Về phần ca ca làm chuyện gì, phảng phất đều không trọng yếu.

- - - - -

Qua giờ ngo, cảm xúc của A La dần dần bình tĩnh lại, Tiêu Kính Viễn cùng nàng ở trong viện trò chuyện, ngắm hoa tiểu thương lan thì gặp Phùng di dẫn theo Phùng Khải Nguyệt đi tới.

A La nhớ lúc này nghe Phùng Khải Nguyệt hiểu lầm là Tiêu Kính Viễn bộ dạng không tốt, còn lớn tuổi, nàng không khỏi vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, liền cố ý kéo Tiêu Kính Viễn qua chào hỏi đi.

Phùng di thấy Tiêu Kính Viễn hơn hai mươi tuổi, phong thần tuấn lãng, thậm chí quả nhiên là hiền tài lương đồng triều đình, chỉ tùy ý đứng ở đó toàn thân đã toát ra khí thế uy nghi, Phùng di giật mình, nghĩ A La có thể gả cho nam tử như vậy thật sự là tiện nghi lớn!

Huống hồ, nghe muội muội mình Ninh thị nhắc tới, Tiêu gia tặng lễ rất nặng, đều là trân bảo hiếm thấy.

Bên cạnh, Phùng Khải Nguyệt tất nhiên cũng nghe di nhắc tới chuyện này, trong lòng vốn không dễ chịu, bây giờ lại thấy Tiêu Kính Viễn một thân áo lam,

mày kiếm mắt sáng, tuần mỷ cao quý, lập tức giặt mình.

Giặt mình xong lại thấy chua xót, nghĩ A La ngốc ngốc mà có được một phu quân tốt đến thế.

Càng nghĩ càng khó chịu, bất giác nhìn Tiêu Kính Viễn thêm vài lần.

A La đương nhiên nhìn ra ý tứ Phùng Khải Nguyệt, nàng thầm cảm thấy buồn cười, đợi đến khi tiễn Phùng đi và Phùng Khải Nguyệt đi, xung quanh không có ai, A La khẽ cắn môi, làm nũng với hấn: "Trước kia thật không biết chàng là đồ treu hoa gheo nguyệt như thế, nhìn đi, biểu tỷ của ta a, ánh mắt đều muốn dán lên chàng rồi! Không cho chàng làm bừa đâu đấy!"

Tiêu Kính Viễn không ngờ nàng ngay cả loại giấm chua này cũng ăn, liền buồn cười không thôi.

Phải biết, vị biểu tỷ kia lớn lên bộ dáng thế nào hấn còn không nhìn kỹ chứ nói gì đến chuyện để ý thấy người ta nhìn hấn.

Chẳng qua, hấn cố ý nói: "Cái này ta có thể đáp ứng nàng, nhưng nàng cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Còn có điều kiện a, điều kiện gì?"

Tiêu Kính Viễn nhớ tới chuyện Diệp Thanh Xuyên, khẽ nheo mắt, nhẹ giọng nói: "Sau này không cho bất kỳ nam nhân nào ôm nàng."

"Àn?"

"Cho dù là ca ca huyết mạch chí thân cũng không được, hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng."

Diệp Thanh Xuyên kia đúng là giáo hoạt, thế nhưng lợi dụng tình cảm huynh muội, cố ý khơi gợi, dẫn dắt cảm xúc của A La, khiến nàng áy náy, cứ như vậy lừa dối qua cửa.

Vừa rồi những lời Diệp Thanh Xuyên giải thích với A La đại đa số là thật, nhưng hấn biết, Diệp Thanh Xuyên nhất định đã che giấu điểm trọng yếu nhất.

Một thiếu niên ốm yếu sống trong nhà cao cửa rộng thì sao có khả năng thần không biết quỷ không hay làm ra chuyện lớn như vậy.

Trong đó tất có kỳ quái.

Có điều, lúc đó A La đắm chìm trong ánh mắt vui sướng của A La, nhất thời không phát hiện. A La không biết, hấn cũng không nhắc lại. Đến tối, Tiêu Kính Viễn cùng A La cáo từ trở về Tiêu gia, Diệp Trường Huân, Ninh thị cùng Diệp Thanh Xuyên và Diệp Thanh Việt tiễn bọn họ ra cửa. Diệp Trường Huân dặn dò: "A La, bây giờ đã gả chồng rồi, phải thu liễm tính kiêu căng ngày xưa đi, không thể tùy hứng như lúc ở nhà được."

A La vội đáp: "Cha nói phải, về sau nữ nhi nhất định cẩn tuân lời cha dạy bảo."

Diệp Trường Huân dặn dò nữ nhi xong, nhìn về phía Tiêu Kính Viễn.

Ngoài cửa lớn đỏ thẫm, gió đông hiu quạnh, hai vị ngày xưa từng là bằng hữu xưng huynh gọi đệ, một đứng trên một đứng dưới bậc thềm.

Giờ khắc này, Diệp Trường Huân chợt nhớ tới một chuyện.

Tiêu Thất gia từng thay con cháu Tiêu gia đến tìm hấn, cầu cưới A La.

Diệp Trường Huân không đồng ý, hấn không muốn nữ nhi gả đến Tiêu gia. Khi đó, Tiêu Kính Viễn mời hấn đi thưởng trà, chính là thưởng trà thôi, một câu cũng không nói.

Cuối cùng, hấn về nhà còn đặc ý nói với Ninh thị, Tiêu Kính Viễn không có ý tứ thay cháu mình cầu hôn.

Lúc ấy làm sao hấn có thể nghĩ đến, Tiêu Kính Viễn căn bản không muốn cầu hôn thay cháu mà là cầu cho mình.

Tiêu Kính Viễn không mở miệng không phải vì hấn không muốn, mà là vì hấn không tiện trắng trợn không kiêng nể đoạt nữ nhân với cháu mình thôi!

Vật đổi sao dời, Diệp Trường Huân nghĩ đến chuyện này, lại nhìn "huynh đệ tốt" là con rể mình, tư vị trong lòng cũng chỉ có bản thân hấn biết được.

"Tiêu đại nhân, A La xưa nay không hiểu chuyện, hi vọng người ngày thường bao dung nàng nhiều hơn."

Diệp Trường Huân rất cuộc mở miệng, ngữ khí tuy không nóng không lạnh, thậm chí có hơi quá khách khí, nhưng ít nhất là đã thừa nhận người con rể này.

Tiêu Kính Viễn vừa nghe liền hiểu ý tứ của hấn, cung kính hành lễ, thành khẩn nói: "Xin nhạc phụ đại nhân yên tâm, đời này kiếp này, Tiêu Kính Viễn ta tuyệt đối không phụ Diệp Thanh La."

- - - - -

Sau khi lại mặt xong, trở về Tiêu phủ, Tiêu Kính Viễn thấy A La vẫn còn nghi hoặc đối với chuyện Diệp Thanh Xuyên, mỗi khi ngồi một mình lại ngẩn người suy nghĩ, hẳn liền biết nàng còn có khúc mắc chưa giải. Lúc ấy nàng bị Diệp Thanh Xuyên dùng tình cảm huynh muội đã động, tất nhiên chưa từng điều tra, nhưng trở về ngắm nghĩ lại liền cảm thấy chuyện của Diệp Thanh Xuyên thật sự không thể tưởng tượng được.

Trong lòng hẳn biết rõ Diệp Thanh Xuyên có bí mật không muốn cho A La biết, nhưng cũng không nói toạc ra.

Hôm nay thời tiết khá tốt, rảnh rỗi không có việc gì, hẳn liền dẫn A La đi biệt viện, chỗ đó có ôn tuyền, có thể ngâm ôn tuyền thư giãn, kỳ thật cũng muốn ở riêng với nàng nhiều một chút.

Từ lúc nàng gả đến Tiêu gia, trong nhà cháu dâu, cháu gái lớn nhỏ, nói liền không dứt, nay người này mai người kia tới bái kiến, mồm miệng ngâm miệng thăm thăm dài thăm thẳm ngắn, thân thiết cực kỳ, nàng cũng nhanh chóng hòa nhập với bọn họ, thời gian riêng tư của hai vợ chồng lại ít đi.

A La nghe nói đi ngâm ôn tuyền nhưng không vui vẻ như hẳn nghĩ, chỉ cúi đầu im lặng nửa ngày, không biết suy nghĩ cái gì.

"Sao vậy, nàng không thích?"

Tiêu Kính Viễn hận không thể hái cả sao trên trời cho nàng, miễn là nàng thích.

"Không... ta chỉ đang nghĩ trước kia đọc sách biết gần Yên Kinh có ôn tuyền, nhưng bao giờ nhìn thấy, không ngờ biệt viện của chúng ta lại có." A La ôm nam nhân nhà mình, mềm giọng cười nói.

"Biệt viện đó là lúc trước ta mua thêm, vốn là để mỗi lần thời tiết trở lạnh sẽ đưa lão tổ tông qua đó, sau này thái y nói thân thể lão tổ tông hư nhược, không thể ngâm ôn tuyền, cho nên mới để đó không dùng, chỉ thỉnh thoảng có nữ quyến hoặc người Tiêu gia đến vài lần."

"Vậy chúng ta nhanh qua xem một chút đi!" A La phản kích cười nói.

Tiêu Kính Viễn nhìn đôi mắt đen bóng tràn đầy mong đợi của nàng, hẳn là thích ngâm ôn tuyền, lập tức lệnh cho hạ nhân đi qua biệt viện thu xếp trước, đốt sẵn địa long, đến lúc nàng qua đó sẽ không bị lạnh.

Lần này ra ngoài, Tiêu Kính Viễn cùng A La ngồi xe ngựa, dọc đường đi A La đều ôm lấy Tiêu Kính Viễn. Đang thời điểm tâm hồn, tất nhiên thường có mấy động tác nhỏ, ban đầu còn có thể thu liễm một chút, đợi đến khi xe ngựa ra ngoài thành, hai người đã có chút không kiềm chế được. Tiêu Kính Viễn ôm A La, giọng khàn khàn thì thầm "Cách biệt viện còn một đoạn đường nữa, hẳn là kịp."

A La toàn thân mềm nhũn, đẩy hẳn một cái, cắn môi oán giận nói: "Không được, nếu để người bên ngoài nghe thấy, chàng không ngại mặt mặt nhưng ta về sau không dám gặp người!"

Tiêu Kính Viễn thấp giọng dỗ nàng: "Nàng nghĩ bọn hắn khóc sao, ta mang theo phu nhân đi cùng, bọn họ ai dám nghe loạn."

A La nghe vậy mới nhất thời nhớ tới, từ lúc mình lên xe ngựa, những thị vệ đi theo đều cực kỳ quy củ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, từ đầu tới cuối chỉ nửa quỳ ở đó.

"Thuộc hạ của chàng đúng là rất quy củ."

Nàng cũng nhớ ra, đây là những người hẳn đích thân huấn luyện, tất cả đều trung thành và tận tâm, sau này Thái tử đăng cơ, nghe nói trong triều đình còn vấp phải chút trắc trở, ít nhiều nhờ nhóm thuộc hạ này của hắn.

"Ngao, ta sẽ cố gắng nhanh một chút..."

- - - - -

Tiêu Kính Viễn nói hẳn sẽ nhanh một chút, A La cũng liền ồm ồm, nghĩ chỉ cần cố gắng đừng lên tiếng là được, nào ngờ, hẳn căn bản là gạt người.

Ngoài xe ngựa, tuyết đọng và lá khô bị bánh xe cán lên phát ra tiếng vang lạo xạo. Trong xe ngựa, A La gắt gao nắm chặt tay Tiêu Kính Viễn, cắn chặt răng, cố nhịn không dám lên tiếng.

Nàng cảm thấy, mình sắp bị xe ngựa này xóc nảy muốn tan rã rồi.

Không biết qua bao lâu mới kết thúc, A La đã mờ mịt không nói nên lời, tay chân bủn rủn giống như không phải của mình.

Toàn thân nàng xụi lơ như cọng mì, mềm nhũn dựa vào người Tiêu Kính Viễn, trong đầu phảng phất như có một con chim nhỏ, con chim kia thoát khỏi thân thể nàng, bay đi thật xa, bay trở lại đời trước, thời điểm nàng ngâm ôn tuyền.

Tiêu Kính Viễn nói, gia quyến Tiêu gia thỉnh thoảng sẽ đến chỗ ôn tuyền, việc này không cần hẳn nói, nàng đương nhiên biết.

Bởi vì đời trước, nàng từng theo Tiêu Vĩnh Hân đến đó ngâm ôn tuyền.

Nàng nhớ rất rõ ngày hôm đó, Tiêu Vĩnh Hân vốn dĩ muốn cùng nàng ngâm ôn tuyền, thậm chí cùng nàng uống chút rượu trái cây trợ hứng, ai ngờ hẳn lại đột nhiên có việc, bị người khác kêu đi. Một mình nàng buồn chán ngồi trong ôn tuyền chơi đùa, hai chân quấy đạp lung tung, nhìn bọt nước văng khắp

nơi.

Nhìn nhiệt khí xông lung như tiền cảnh, cảm giác say ập đến, hai mắt nàng lơ đãng, trực giác cảm thấy mình giống như hóa thành thủy thảo, dung nhập vào hồ nước này.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng cảm giác Tiêu Vinh Hân trở lại.

Tiêu Vinh Hân nâng nàng lên.

Ngày đó, có lẽ vì ở trong ôn tuyền lâu, cũng có lẽ vì nàng uống rượu, thân thể mềm nhũn không có sức lực, cảm thấy lực đạo của Tiêu Vinh Hân dường như mạnh hơn bình thường, thân hình cũng cao lớn hơn, bọt nước văng khắp nơi, sóng nước dập dờn, nàng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình ngủ trên giường mềm, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả bóng người cũng không có, nha hoàn cũng chẳng biết đi đâu.

Cũng xác nhận đêm hôm đó, nàng có thai, mười tháng sau sinh hạ lần nhì.

Sinh con xong liền xảy ra chuyện.

Mặc dù đã sớm không còn tình cảm nam nữ gì với Tiêu Vinh Hân, nhưng dù sao ôn tuyền này lưu giữ rất nhiều hồi ức của nàng, thậm chí có liên quan trực tiếp đến vận mệnh nàng, cho nên lúc Tiêu Kính Viễn đề cập chuyện đi ngâm ôn tuyền, nàng có chút thất thố.

Đang nghĩ thì cảm nhận được một đôi tay dịu dàng chạm nhẹ vào mắt nàng, nàng nở nụ cười, tựa vào lồng ngực vững chãi của nam nhân, thoải mái thở dài một hơi.

"Thất thối, ta..." nàng hơi do dự một chút, nói: "Ta bỗng nhiên không muốn đi biệt viện ngâm ôn tuyền, có được không?"

"Được, vậy chúng ta liền trở về đi." Tiêu Kính Viễn trả lời dứt khoát.

A La sửng sốt, vốn tưởng rằng Tiêu Kính Viễn sẽ hỏi vì sao, sáng sớm nay nhìn hắn có vẻ khá hứng trí nên nàng mới giả vờ thích thú muốn cùng hắn đi ngâm ôn tuyền. Bây giờ nàng đột nhiên nói không muốn đi, hắn thậm chí không hỏi lý do, cứ như vậy quay xe trở về?

"Thật xin lỗi, ta chỉ là đột nhiên hơi mệt chút." nàng nhỏ giọng giải thích.

"Là trách ta." hắn ôm nàng, thanh âm dịu dàng: "Ta không nên ép buộc nàng như vậy."

Nghe vậy, mặt A La đỏ lên, biết hắn hiểu lầm mình mệt mỏi là tại hắn.

Chẳng qua, nàng cũng không giải thích, thuận theo lời hắn, nũng nịu nói: "Ta muốn trở về ngủ một giấc thật ngon, không cho chàng quấy nhiễu ta đâu đấy."

"Hôm nay ta sai người đi Thái Y viện xin một ít dược, về nhà bồi cho nàng có lẽ sẽ giúp nàng dễ chịu một chút."

"Được?"

Mới đầu A La còn khó hiểu, sau đó nghĩ lại lời hai người vừa nói, nhất thời hiểu ra, xấu hổ không chịu được.

"Loại chuyện này mà chàng cũng nói ra ngoài, làm cả Thái Y viện đều biết, nói không chừng còn có thể truyền đến tai cha ta!"

"Sao có thể chứ, loại chuyện này, bọn họ ai dám đi nói lung tung."

A La lại không tin, tức giận đến mức nằm sấp trên người hắn, hận không thể cắn hắn một cái.

Chỉ tiếc hàm răng nhỏ kia cắn nửa ngày, rốt cuộc không nở hạ khẩu, chỉ để lại một dấu răng nhỏ mờ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Đêm động phòng, Hầu La Hương

Editor: Tường An

A La gả vào Tiêu gia đã được hơn mười ngày, cuộc sống thoải mái tự tại. So với đời trước gả đến Tiêu gia ngày ngày cứ chỉ ngôn hành cẩn thận, bây giờ

nàng nhân nhả, thông dong hơn nhiều.

Là vì sống lại một đời nên trưởng thành sớm, cũng là vì thân phận nàng hôm nay đã khác trước. Lúc này, nàng là thê tử của Tiêu Kính Viễn, được không biết bao nhiêu văn bối Tiêu gia gọi "Thất phẩm thím".

Trong số những chị em dâu đời trước, có người hợp tính, cũng có người không hợp, đời này trước mặt nàng, tất cả đều phải gọi một tiếng Thất phẩm thím. Về phần những người cùng bối phận, đối với nàng không có quan hệ lợi ích gì, lại thương tiếc nàng tuổi nhỏ gả cho Tiêu Kính Viễn, đều đối với nàng khoan dung nhiều hơn.

Đĩ nhiên, người khoan dung, chăm sóc nàng nhất, chính là Tiêu lão thái thái.

Tiêu lão thái thái vốn dĩ có chút thiên vị A La, muốn nàng làm cháu dâu mình, nhưng hiện tại cháu dâu không thành lại thành con dâu, còn gả cho tiểu nhi tử bà đặc ý nhất, Tiêu lão thái thái tất nhiên nghĩ tới liền vui vẻ, mỗi khi Tiêu Kính Viễn ra ngoài, bà liền gọi A La tới cùng chơi bài, chọc cười, miễn cho một mình nàng ở nhà sẽ buồn chán.

Hôm nay, A La tới chỗ lão thái thái chơi bài một lúc liền có chút mệt mỏi, nghiêng người dựa vào trên tháp nghỉ ngơi, phòng bên cạnh, vài vị tẩu tử cùng lão thái thái vẫn đang chơi, sau đó không biết sao lại nói đến chuyện nhà, nhắc tới hôn sự của Tiêu Vĩnh Hân.

Thì ra Tiêu Vĩnh Hân đã định thân với Kha Dung, quyết định thành hôn vào năm sau.

"Tuy có hơi vội một chút, nhưng cũng là cưới người trong nhà, trong nhà không bớt cũng không thêm người, đi từ phòng này sang phòng khác mà thôi." Trong lòng lão thái thái, so với hôn sự của Tiêu Kính Viễn coi trọng, hiển nhiên hôn sự của Tiêu Vĩnh Hân đơn giản hơn.

Chung quy, nhi tử của bà chỉ còn mỗi Tiêu Kính Viễn chưa thành thân, tôn tử lại rất nhiều.

A La nghe lời này, nhất thời dựng lỗ tai. Nàng có biết Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung thành thân nhưng lại không biết cụ thể, bây giờ nghe mấy vị tẩu tử trò chuyện với lão thái thái đúng là chi tiết hơn nhiều.

"Đứa nhỏ Kha Dung này, dung mạo tốt, nhưng là đứa nhỏ đáng thương, số khổ, sau này Vĩnh Hân cưới nàng, nàng cũng danh chính ngôn thuận ở lại nhà chúng ta."

"Đúng vậy, nói ra, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá dè dặt, ngày thường cũng không nói được vài câu." Đây là giọng Tiêu lão thái thái, hiển nhiên bà không quá thích Kha Dung.

"Kỳ thật, ít nói cũng có chỗ tốt, theo ta thấy, Kha cô nương là người cố chấp, toàn tâm toàn ý với Vĩnh Hân. Từ cái lần rơi xuống nước hồi nhỏ, mấy năm nay Vĩnh Hân tính tình đại biến, có Kha cô nương theo bên cạnh chăm sóc, lão thái thái cũng yên tâm không phải sao?"

Tiêu lão thái thái nghe vậy, gật đầu: "Phải, đứa nhỏ Vĩnh Hân này, có lẽ sau khi thành thân bệnh tình sẽ tốt lên!"

A La không khỏi thầm nghĩ trong lòng, tật xấu này của Tiêu Vĩnh Hân sợ là không tốt lên được.

Hắn cũng nhớ chuyện đời trước giống mình, nhưng ký ức của hắn không hoàn toàn rõ ràng, cho nên mới mơ hồ, mờ mịt như thế. Có lẽ trong lòng hắn dư tình chưa dứt cho nên mới muốn tìm kiếm "Diệp Thanh La" kiếp trước cùng hắn ước hẹn cả đời.

Chỉ là, Diệp Thanh La của hắn kỳ thật đã sớm không thuộc về hắn, cũng giống như, Tiêu Vĩnh Hân của nàng đã sớm không còn là của nàng.

Hắn có thể cưới Kha Dung cũng rất tốt, nếu Kha Dung có thể làm hắn quên đi dư tình kiếp trước thì càng tốt.

Từ nay về sau, bọn họ một người là thím thím, một người là cháu trai, không có bất kì liên quan gì nữa.

A La đang ngẩn người suy nghĩ thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, đến gần song cửa sổ nhìn ra liền thấy mấy vị cháu dâu trong tộc đã tới, phía sau là nha hoàn tay cầm sợi tơ màu sắc sặc sỡ.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền hiểu ra.

Đây là phong tục truyền thống của nước Đại Minh, tết đến thì hà bao và khăn tay của cả nhà đều phải làm cái mới, mà tốt nhất là do chủ mẫu trong nhà tự tay làm, cho nam nhân đeo. Phong tục này không biết bắt đầu từ khi nào, quan viên đương triều, năm hết tết đến đều sẽ đeo hà bao thê tử làm, cầu mong năm mới thăng quan phát tài, còn người đọc sách hoặc nam tử chưa thành thân thì sẽ đeo hà bao do mẫu thân hoặc nữ quyến trong nhà làm, cầu thi đỗ Trạng Nguyên. Trước kia chưa gả, A La không biết làm chuyện thêu thùa này, tất cả hà bao lớn nhỏ trong nhà đều do mẫu thân làm hết, thế nên mới đầu A La nhất thời không nhớ ra phong tục này.

Bây giờ nhớ ra, trong lòng nàng hơi căng thẳng.

Ngay cả tấm đệm ưa thích trong đồng đồ cưới của nàng đều do tú nương làm xong rồi nàng mới làm bộ thêu vài mũi mà thôi. Chỉ vậy mà đã mệt đến mấy ngày không có thời gian rảnh.

Bây giờ gả chồng rồi, không thể tùy tiện như lúc trước, nàng cũng nên thêu hà bao cho Tiêu Kính Viễn đi!

Nàng liền đứng dậy đi qua phòng bên. Mọi người trong phòng đang nói rôm rả náo nhiệt, thấy A La đi vào thì lần lượt trêu ghẹo: "Thất thắm thắm vừa nhìn chính là người khéo tay, không biết sẽ thêu dạng hà bao gì cho Thất thúc đây, nhất định là có thể khiến các người mở rộng tầm mắt! Đến lúc đó, các người không cần nhìn chăm chăm ta nữa!"

Thì ra mọi người đang nói đùa với nhau, đề tài vừa vặn dời sang A La.

Tiêu lão thái thái vừa nghe liền gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, năm ngoái Kính Viễn cũng không chú trọng chuyện này, chỉ tùy tiện đôi cái mới do tú nương làm, sau này là do Đại bá mẫu người nói, trường tâu như mẹ, hẳn là nên để nàng thêu hà bao. Bây giờ Kính Viễn có vợ rồi, từ nay về sau liền do A La làm cho hẳn."

A La nghe vậy trong lòng nặng nề, có điều trước mặt nhiều người nàng chỉ đành kiên trì gật đầu cười cười.

A La trở về phòng mình, lấy sợi tơ bảy màu nhận từ chỗ lão thái thái, lại kêu ma ma mang dụng cụ thêu đến, quyết định luyện tay thử trước một chút. Lỗ ma ma nhìn, tất nhiên đau lòng không thôi: "Phu nhân, ngài làm gì phải phí công như thế, cứ để nha hoàn bên dưới giúp là được. Nếu không, ta có thể giúp ngài thêu a, cần gì tự mình động thủ, nếu làm tay bị thương thì không nói cô gia, ngay cả lão bà ta cũng đau lòng."

A La lại kiên trì nói: "Ta đã thành thân, làm vợ người ta rồi, đương nhiên phải làm tròn bổn phận."

Nàng cố chấp kiên trì như vậy thật ra còn có một nguyên do, đòi trước gả cho Tiêu Vĩnh Hân, nàng không để ý mấy chuyện này nên để nha hoàn làm giúp, nhưng cuối cùng nàng và Tiêu Vĩnh Hân chung quy không thể làm phu thê cả đời.

Đời này gả cho Tiêu Kính Viễn, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nàng rất quý trọng mối duyên phận này, chỉ mong có thể cùng hắn bạc đầu giao lão. Bởi vì trong lòng quá quý trọng, khó tránh khỏi cầu toàn, e sợ lại giống đời trước.

Giờ đây, dù chỉ là một cái hà bao nhỏ, nàng cũng muốn tự tay làm, cầu may mắn, an tâm.

Lỗ ma ma thấy nàng quyết tâm cũng không khuyên nữa, ở bên cạnh giúp nàng tách sợi tơ, thở dài cảm khái: "Phu nhân thật sự trưởng thành rồi, trước kia ở nhà lão phu nhân nói mãi ngài cũng không thềm để bụng, hiện tại không có ai thúc giục nhưng vẫn nhất định muốn tự tay thêu thùa."

A La nghe xong, cười cười: "Việc gì cũng có lần đầu mà!"

Đang nói thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, A La nỗ lực tốt, biết là Tiêu Kính Viễn trở về, vội vàng đi ra nghênh đón.

Tiêu Kính Viễn mới từ trong triều về, mặc quan phục đỏ tía, dáng người cao lớn ngọc thụ lâm phong, A La mím môi cười đi qua, đặc ý nói: "Thất thúc nhìn xem, ta đang chuẩn bị làm hà bao cho chàng."

"Nàng làm?" Tiêu Kính Viễn để hạ nhân hầu hạ thay thường phục, hơi bất ngờ hỏi: "Nàng biết làm cái này?"

A La nhất thời có chút mất hứng, thầm nghĩ mình xưa nay không giỏi nữ công nhưng hắn cũng không thể nghi ngờ nàng vậy chứ? Huống chi, trước kia không biết, có lẽ hiện tại biết thì sao?

Nàng liền cố ý nói: "Ồ trong mắt chàng ta là người không học vấn không nghề nghiệp, nhưng chàng nào biết, ta thêu hà bao ngay cả nương đều muốn khen đấy!"

"Thật sự?"

"Đúng vậy!" A La nói dối ngay cả mắt cũng không chớp cái nào.

Tiêu Kính Viễn cảm lấy tay nàng, chăm chú nhìn. Bàn tay nàng trắng nõn như bạch ngọc, mềm mại không xương, ngón tay thon dài, xinh xắn đáng yêu, móng tay tinh tế trong suốt, không cần bôi vẽ cái gì đã có màu hồng phấn tự nhiên.

"Không tin nàng cũng không phải không muốn nàng thêu, chỉ là nàng tính tình hoạt bát, không ổn trọng, lỡ như lúc thêu bị thương tay thì sao được?"

"Thất thúc, chàng yên tâm đi, ta không để tay bị thương đâu, chàng chỉ cần chờ mấy ngày nữa đeo hà bao A La đích thân thêu là được!" A La xuất khẩu cuồng ngôn, mạnh miệng tuyên bố.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng nói chắc chắn như thế, cũng không kiên trì khuyên nữa, cười nheo mắt nàng: "Ta xưa nay không để ý mấy chuyện này, nàng thêu cũng được, không thêu cũng thế, đều không trọng yếu, chỉ cần nhớ đừng để tay bị thương là được."

A La dĩ nhiên gật đầu đáp ứng, đúng lúc bữa tối đã chuẩn bị xong, hai vợ chồng cùng nhau dùng bữa, vừa ăn vừa tán gẫu chuyện nhà, A La nhìn như vô tình nhắc tới hôn sự của Tiêu Vĩnh Hân và Kha Dung.

"Xem ra, phù chúng ta sắp có náo nhiệt rồi!" nàng giả vờ không thèm để ý hôn sự của bọn họ, chỉ nói ngóng trông xem náo nhiệt để che giấu tâm tư.

"Lần này Vĩnh Hân muốn cưới Kha Dung, ta thấy hơi bất ngờ." có điều đây là chuyện của văn bối, nếu bọn họ đã có chủ ý, hẳn làm thúc thúc tất nhiên không tiện nói cái gì, cứ theo ý bọn họ thôi.

"Không biết nữa, ta cũng không quen thân với hai người họ lắm..." A La cẩn thận phui sạch quan hệ.

- - - - -

Năm nay, hai mươi mốt tháng chạp, Tiêu Vinh Hân và Kha Dung thành hôn.

Bởi vì Kha Dung ở nhờ Tiêu phủ cho nên đành phải đưa nàng đến biệt viện ở thôn trang, đến ngày thành hôn lại đến đón dâu. Mấy vị phu nhân Tiêu gia bận rộn chuẩn bị hôn sự. A La ý vào tuổi còn nhỏ, lại là nàng dâu mới gả đến nên không cần bận tâm lo liệu việc gì, chỉ cùng nhóm cháu dâu bồi lão thái thái trò chuyện, nhàn rỗi xem náo nhiệt.

Tiêu Kính Viễn là nhân vật có tiếng trong triều, tất nhiên phải tiếp đón khách khứa, bận rộn cực kỳ. Lúc A La về phòng, hân còn chưa trở lại, nàng mang khung thêu ra tiếp tục làm hà bao.

Nói ra cũng hổ thẹn, nàng đã làm hỏng bốn cái khung thêu, hủy hết mấy sợi tơ rồi mà ngay cả một cái hà bao cũng không thêu xong.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" A La khó xử nhìn mấy mũi thêu loạn thất bát tao trên bàn, thở dài: "Ta đã nói chắc chắn sẽ thêu cho Thất thúc một cái hà bao a!"

Bên cạnh, Lỗ ma ma bất đắc dĩ lắc đầu: "Phu nhân, ngài đã đâm vào tay hai lần rồi, cũng may là nhanh chóng bôi thuốc mới gấu được Thất gia đó. Nếu lại ép buộc nữa, Thất gia biết ngài bị thương tay, sợ là sẽ tức giận, đến lúc đó, hạ nhân chúng ta cũng sẽ bị phạt."

Lỗ ma ma đã sớm nhìn ra, vị Tiêu Thất gia kia đối với phu nhân thì ôn hòa, nói chuyện dịu dàng êm tai, nhưng đối với người khác thì chính là phán quan trên công đường a, chỉ cần hân nghiêm mặt một cái, thật sự là hù chết người đó.

Mà Tiêu Thất gia đã cố ý dận dò các nàng chăm sóc phu nhân cho tốt, nếu như biết các nàng để mặc phu nhân thêu thừa bị thương tay, còn không biết sẽ trách phạt các nàng thế nào đâu!

A La ngẫm lại cũng đúng, suy sụp nhìn mấy sợi tơ: "Thôi thôi, nhân sinh khổ đoản, ta cảm làm là tận hưởng lạc thú trước mắt, cần gì làm khó bản thân chứ!"

Cứ quyết định như vậy, để Lỗ ma ma tìm nha hoàn thêu thừa tốt làm giúp nàng là được.

Như thế cũng tiện báo cáo kết quả với Tiêu Kính Viễn, không đến mức quá khóác lác.

Lỗ ma ma thấy A La cuối cùng không ép buộc nữa, liền cười ha hả kêu nha hoàn mang một cái hà bao tới: "Phu nhân, ta đã sớm chuẩn bị xong."

A La không ngờ Lỗ ma ma đã sớm nhìn thấu mình, biết mình cuối cùng sẽ bỏ cuộc, nhất thời không nói ra lời, qua nửa ngày mới cầm cái hà bao kia lên, tỉ mỉ xem xét.

"Cái này thêu thật sống động, rất đẹp mắt, đường may cũng tốt, tặng cho Thất thúc cũng có thể diện."

Nhưng mà chung quy không phải mình thêu a!

Lỗ ma ma nhìn ra tâm tư A La, liền bày cách: "Phu nhân ngài xem, con cá này còn chưa thêu mắt, để ngài thêu không phải được rồi sao?"

Thật sự là không ai hiểu A La hơn Lỗ ma ma, A La mừng rỡ, vội vàng cầm kim chỉ ra thêu mắt cá, vậy là đại công cáo thành.

Kế tiếp nàng chỉ cần chờ Tiêu Kính Viễn trở về, đích thân tặng hà bao cho hân, đáng tiếc chờ mãi vẫn không thấy bóng người, không biết qua bao lâu, nàng liền tựa người vào trên giường mơ màng ngủ thiếp đi.

Đêm nay Tiêu gia giăng đèn kết hoa, náo nhiệt cả một vùng, đương nhiên cũng truyền đến phòng A La.

A La khẽ lật người, lại nghe được có người hô lên: "Sai lầm, sai lầm, không đúng, người là giả! Người căn bản không phải A La, người gạt ta, người cũng dám gạt ta, người lừa ta thật khổ, các người cút cho ta, cút!"

A La giật mình tỉnh lại, lúc này toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Trong tiếng cười nói âm ỉ, náo nhiệt bên ngoài, vẫn như cũ có giọng nói kia.

Đó là giọng của Tiêu Vinh Hân.

"Người cút cho ta, cút! Nếu không cút ta liền bóp chết người!" Tiêu Vinh Hân nói.

"Ta không cút, tại sao ta phải cút, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta và người, ta sao ta phải rời đi! Chẳng lẽ hôn sự này không phải người tự đến cầu lão thái thái sao, nếu người đã cưới ta thì tại sao bây giờ lại đối xử với ta như vậy? Người là phu quân ta, ta là thê tử của người, người dựa vào cái gì bảo ta cút? Đây là phòng của ta!"

Thanh âm nữ tử thể lương, run rẩy, ẩn chứa bao nhiêu bi thương cùng tuyệt vọng.

"Kha Dung ta trong nhà đã sớm suy tàn, thân như lục bình không nơi nương tựa, hiện tại ta chỉ cầu mong có một chỗ dựa mà thôi, ta đã gả cho ngươi, từ nay về sau ngươi chính là trời của ta, ngươi bảo ta cút, ta có thể cút đi đâu đây, chẳng lẽ muốn ta đi chết hay sao?"

"Chuyện này không liên quan gì đến ta, ngươi là giả, là giả, ngươi cút cho ta!"

"Tốt, ngươi bảo ta cút, ta chết cho ngươi xem!"

Dứt lời, nữ nhân giống như vùng vẫy làm gì đó, kế tiếp là một mảnh hỗn loạn, ma ma nha hoàn đều bị kinh động, tiếng khuyên can, tiếng cầu cứu rối ren.

A La tất nhiên biết, đây là Tiêu Vinh Hân và Kha Dung.

Đêm động phòng hoa chúc của bọn họ lại âm ỉ thành như vậy?

A La vô lực nằm đó, hai mắt nhìn đỉnh màn.

Ngày ấy Tiêu Vinh Hân đàn khúc Hầu La Hương trong rừng trúc, ánh mắt hân hoan rõ ràng có vẻ bồi hồi, mê mang, không biết mình rốt cuộc tìm ai. A La đã gả cho Tiêu Kính Viễn, không có khả năng quay đầu, cho nên nàng liền thúc đẩy hân một phen, nói ra tên Kha Dung.

Nàng vốn dĩ có ý tốt, nghĩ hân và Kha Dung là thanh mai trúc mã, quan hệ cũng tốt, nếu hân cưới Kha Dung, hai người họ sẽ thành một đôi, chậm rãi quên đi quá khứ thị phi, bệnh của hân có lẽ sẽ tốt lên.

Không ngờ, đêm động phòng hoa chúc, hân lại phát tác, đối đãi với Kha Dung như thế.

Nếu vậy, là nàng hảo tâm làm chuyện sai rồi.

Trong một mảnh lung tung rối loạn, A La lại nghe được khúc Hầu La Hương kia.

Lần này, khúc đàn cực kỳ thông thả, trầm thấp, trong đó phảng phất ẩn chứa biết bao đau thương.

Bi thương vì tâm chết, người đàn khúc này, tâm đã chết.

Nhắm mắt lại, A La nghe thấy người gảy đàn lầm bầm "A La, ngươi ở đây, ta biết ngươi đang ở gần đây, vì sao ngươi không đến gặp ta, vì sao!"

Thanh âm khàn khàn tuyệt vọng, nghe vào tai như dao nhọn đâm vào ngực.

Tiêu Vinh Hân vẫn nhớ nàng, chưa bao giờ quên.

Hân chỉ nhận nhầm mà thôi.

Hân thật sự chỉ nhận nhầm..

Toàn thân A La vốn dĩ đều là mồ hôi lạnh, giờ đây chợt nghe thấy lời nói này, càng thêm hóa vô đơn chí, chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, muốn cử động thân thể nhưng căn bản không thể động đậy, trong đầu chỉ liên tiếp vang lên một câu nói: Ta nhận nhầm, sai lầm, A La, ngươi rốt cuộc ở đâu..

- - - - -

Đợi đến khi Tiêu Kính Viễn trở về phòng, thấy A La đã ngủ rồi, hân rón rén thay trung y, cởi giày rồi lên giường. Ai ngờ vừa lên giường liền sờ thấy hai má A La lạnh băng, hân giật mình, nhanh chóng thấp đèn lên, sờ mạch đập trên cổ tay A La.

Mạch đập vững vàng, có điều toàn thân lạnh băng, khớp hàm cắn chặt.

Tiêu Kính Viễn không yên lòng, lập tức sai người đi mời đại phu, lại gọi nha hoàn đưa bát súp tỏi, cẩn thận ôm nàng dậy, đút cho nàng uống.

Về phần A La sau khi mê man, thân thể nhẹ bẫng, hai chân như đạp trên mây, cứ như vậy lao đảo phiêu dăng đi về phía trước, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên thấy phía trước có một người mặc bạch y, nhẹ nhàng bay lại đây.

Hai người đối diện nhau, lúc này A La mới phát hiện người nọ chính là Tiêu Vinh Hân.

Ánh mắt Tiêu Vinh Hân hư vô mờ mịt, không biết nhìn về nơi nào.

A La mở miệng hỏi: "Vinh Hân, tại sao ngươi ở chỗ này, không phải ngươi đã cưới Kha Dung sao? Hôm nay là đêm động phòng của ngươi, ngươi nên trở về hảo hảo chung sống với Kha Dung mới phải."

Tiêu Vinh Hân nhẹ nhàng khảy một cái, tiếng đàn vang lên.

A La cúi đầu nhìn mới phát hiện trên tay hấn cầm một cây đàn cổ.

"A La, ta muốn tìm A La... Ta đánh mất nàng, ta phải tìm được nàng..."

A La nghe vậy, nỗi đau ngày xưa lại xuất hiện, cắn răng nói: "Mười bảy năm, ngươi chưa từng đi tìm, bây giờ muốn tìm, đã quá muộn rồi!"

Tiêu Vinh Hân ngược mắt nhìn nàng, miệng mớ hồ thì thào: "Ngươi rất giống A La của ta, nhưng thật thật giả giả ta làm sao phân biệt, ta nào biết, ngươi là thật hay giả..."

A La rót cuộc nghe không nổi nữa.

Mặc dù kiếp này nàng và Tiêu Vinh Hân đã sớm không còn tình yêu nam nữ, nhưng chung quy đời trước quen biết nhiều năm, nàng không đành lòng nhìn hấn kiếp này thống khổ như vậy!

"Vinh Hân, ta van ngươi hãy quên đi, đó đều là chuyện đời trước, ta đã thoát ra khỏi giấc mộng đó, ngươi cũng mau chóng giải thoát, sống đời này thật tốt mới là thật!"

"Diệp Thanh La ta không biết nữa đường rút lui, giữa ngươi và ta tuyệt đối không có khả năng!"

Nàng dùng hết khí lực toàn thân nói với Tiêu Vinh Hân, đó là những lời nàng chưa có cơ hội nói với hấn.

"A La, nàng mau tỉnh lại!" Ngay tại thời điểm nàng tê tâm liệt phế hô to với Tiêu Vinh Hân, một giọng nói lo lắng truyền đến.

"Thất thúc?" nàng nhìn xung quanh, mong chờ: "Thất thúc, Thất thúc chàng ở đâu? Chàng tới cứu ta..."

"A La, không sao, đừng sợ!"

Tiêu Kính Viễn ôm chặt A La vẫn lạnh run như cũ, dùng môi mình dán lên gò má nàng.

Theo tiếng gọi trầm thấp của Tiêu Kính Viễn, A La mờ mịt tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy chính là hai mắt đầy tơ máu của hấn.

Rõ ràng ở trong mộng một khoảng thời gian, lại giống như ngăn cách cả đời.

Tiêu Kính Viễn hiện tại, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt tiêu tụy, dưới cằm mọc râu lún phún như đã mấy ngày chưa cạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Editor: Tường An

A La chậm rãi mở mắt ra, lại thấy nam tử hai mắt phỉm tơ máu, khuôn mặt tiêu tụy, thần sắc nôn nóng và lo lắng nhìn mình chằm chằm. Đầu óc nàng trống rỗng, mờ mịt sững sốt nửa ngày mới dần tỉnh táo lại.

Đúng rồi, là lúc Tiêu Vinh Hân và Kha Dung động phòng, nàng nghe được đối thoại của bọn họ liền tay chân lạnh lẽo, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Mà Tiêu Kính Viễn biến thành bộ dáng này, hiển nhiên nàng đã bất tỉnh thời gian khá lâu, A La khó khăn mở miệng, vội vàng nói: "Thất thúc... ta không sao, chàng đừng..."

Lời còn chưa nói hết, nàng đã bị Tiêu Kính Viễn ôm vào ngực.

Trước nay hấn chưa bao giờ dùng lực lớn như vậy, lớn đến mức nàng bị ôm chặt trong ngực hấn, cơ hồ cảm thấy hơi đau. Có điều, nàng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ dán sát vào hấn, dùng hai má cảm nhận hơi thở của hấn.

Dưới lồng ngực sấn chắc là tiếng tim đập vững vàng, ổn định mà hữu lực.

Trong lòng nàng vốn đang bối rối, luống cuống, bây giờ tỉnh lại, nhìn thấy hấn, bị hấn ôm thật chặt, nhất thời cảm thấy dễ chịu, nhẹ nhõm.

Đời này kiếp này, nàng có nam nhân này để dựa vào.

Một lúc sau, sự đen tối, băng lãnh cùng nỗi sợ hãi trong mộng dần dần biến mất, thay vào đó là khí tức ấm áp của Tiêu Kính Viễn, A La chậm rãi thả lỏng tinh thần.

"Thất thúc..." nàng nhỏ giọng lầm bầm: "Có phải ta bị bệnh không?"

"Phải." Bàn tay rộng lớn, ấm áp của nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng, cúi đầu xuống, bờ môi khô khốc xẹt qua chóp mũi nàng, thân mật âu yếm. "Bị bệnh hai ngày ba đêm, vẫn luôn không tỉnh lại."

Nếu nàng còn không tỉnh lại nữa, sợ là hẳn sẽ chuyển toàn bộ Thái Y Viện qua đây luôn.

"Hai ngày ba đêm?" A La không ngờ mình ở chỗ hư vô kia gặp Tiêu Vinh Hân một lát mà thôi, thế nhưng thực tế đã qua hai ngày ba đêm.

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn gương mặt kiên nghị của hắn, cái cằm gầy đi, sắc bén hơn so với lúc trước, trên mặt còn có râu mọc lôm chôm, giống như đã lâu chưa xử lý, nhìn tiêu tụy chưa bao giờ thấy.

Nàng muốn nâng tay lên, nhưng cuối cùng vì suy yếu mà cánh tay không có lực, giờ được một nửa lại rũ xuống.

Bàn tay to hữu lực của Tiêu Kính Viễn bao lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, giúp nàng nâng lên.

A La liền nương theo lực đạo này, chậm rãi chạm vào mặt hắn.

Khuôn mặt Tiêu Kính Viễn xưa nay quá mức nghiêm khắc, lúc này gầy đi càng thêm khí thế sắc bén hơn. A La nhẹ nhàng, cẩn thận chạm vào mỗi góc cạnh trên mặt hắn, đau lòng vuốt ve sống mũi cao thẳng của hắn.

"Ta bị bệnh đã nhiều ngày, thật là khiến chàng một muốn chết rồi." giọng A La khàn khàn, yếu ớt.

"Ta không sao." tay hắn đề tay nàng lại, "Chỉ cần nàng tỉnh lại, muốn ta thế nào đều được."

Nàng đột nhiên mê man như vậy, đại phu có tiếng của Thái Y Viện đều đến xem qua, thậm chí Diệp Thanh Xuyên còn đưa cả Kha thần y đến, nhưng tất cả đều bó tay hết cách. Bọn họ nói nàng không có bệnh, mạch đập và khí tức đều bình thường, nhưng nàng vẫn cứ mãi bất tỉnh như vậy.

Chẳng những bất tỉnh, còn khẽ nhủ mảy, đôi môi khô khốc thường phát ra thanh âm mơ hồ, mờ mịt mà tuyệt vọng. Hắn cứ như vậy ôm nàng, bắt lực ôm nàng, tro mắt nhìn nàng trầm luân trong thống khổ, một mình giãy dụa. Hắn hận không thể tiến vào giấc mộng của nàng, nắm tay nàng cùng thoát khỏi khổ cảnh.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, hắn nhớ nàng từng nói nàng thường mơ thấy ác mộng, về cái chết tại thủy lao Tiêu gia.

Trong lòng hắn khủng hoảng, nghĩ không phải nàng cứ như vậy bị nhốt đến chết trong con ác mộng về cái thủy lao kia đây chứ?

Tiêu Kính Viễn xưa nay chỉ tin tưởng vào thực lực bản thân, hắn cảm thấy việc là do người, không liên quan đến thần phạt. Nhưng vào thời điểm đó, khi hắn tuyệt vọng ôm nàng, nhìn nàng thống khổ cau mày thì hắn thậm chí bắt đầu ngóng trông trên đời này thật sự có thần phạt.

Nếu có thần phạt, hắn nguyện ý quỳ xuống khấn cầu ba ngày ba đêm, chỉ mong nàng có thể thoát khỏi khổ cảnh.

Giờ đây, nàng rốt cuộc đã tỉnh lại.

Tiêu Kính Viễn ôm thê tử đã mất mà tìm lại được, đôi môi khô nứt dịu dàng hôn lên mái tóc đen của nàng: "A La, nói cho ta biết, nàng mơ thấy cái gì?"

A La đang ý ới trong lòng Tiêu Kính Viễn, nghe hắn hỏi vậy, im lặng một lúc mới cẩn thận ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Kính Viễn chỉ cảm thấy người trong lòng khẽ run lên, ánh mắt cẩn thận nhìn hắn, con ngươi đen lấp lánh, yếu ớt mềm mại như giọt sương khiến người ta không dám thở mạnh, sợ hơi không cẩn thận sẽ làm nàng kính hãi.

Hắn rũ mắt nhìn thê tử trong ngực, ôn nhu nói: "Nếu không muốn nói thì không nói cũng được."

A La khẽ cắn môi, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Người nàng mơ thấy, là Tiêu Vinh Hân.

Trong mộng, Tiêu Vinh Hân còn đối với nàng nhớ mãi không quên.

Việc này, nàng không có cách nào nói cho Tiêu Kính Viễn, nếu nói ra, còn không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu phiền toái.

Nàng càng không biết, nếu Tiêu Kính Viễn biết nàng từng gả cho cháu ruột của hắn, liệu một người nghiêm khắc, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi như hắn còn có thể vẫn đối với nàng như trước hay không, trong lòng thật sự sẽ không có khúc mắc sao?

"Thật ra cũng không có gì..." ánh mắt Tiêu Kính Viễn rất phức tạp, nàng nhìn không hiểu, cũng có chút không dám nhìn, liền rũ mắt xuống né tránh ánh mắt của hắn, nhẹ giọng nói: "Trong mộng có nhiều yêu ma quỷ quái, ta rất sợ hãi..."

Nói tới đây, thân thể nàng co quắp lại.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy, tất nhiên đau lòng, vội vàng ôm chặt nàng: "Không sao, đều đã qua rồi, trước uống chút canh nóng đi, nàng đã mấy ngày chưa ăn gì rồi."

A La thấy hắn không hỏi nữa, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Lúc này, Lỗ ma ma mang canh gà vào. Tiêu Kính Viễn nhận lấy, ngồi bên cạnh giường, một tay ôm nàng, một tay cầm thìa, đích thân đút cho nàng ăn.

A La uống từng ngụm canh gà, ngẩn ngơ nhìn đôi tay trước mắt.

Tay hắn thon dài, rắn chắc, lòng bàn tay có một tầng kén mỏng, đây là tay phu quân nàng, ban đêm sẽ vỗ về nàng, sẽ tiếp thêm sức lực mỗi khi nàng yếu ớt, cũng sẽ đút nàng uống canh khi nàng bị bệnh.

Kiếp này có phu quân như thế, nàng còn cầu gì nữa.

Nàng nhớ tới hà bao lúc trước Lỗ ma ma đưa, không khỏi nhỏ giọng nói: "Chắc là sắp qua năm mới rồi?"

"Ân, ngày mai chính là tết niên 30."

A La thở dài: "Sắp qua năm, ta lại phải nằm trên giường dưỡng bệnh, thật là không có gắng mà."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy liền cười, đùa nàng: "Lo gì chứ, bây giờ đã tỉnh, mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi."

A La hơi mím môi, vùng vẫy tựa vào đầu giường, sờ soạng lấy từ dưới gối ra một cái hà bao, cúi đầu nhìn mắt cá, đó là do chính tay nàng thêu.

"Thất thúc, cái này tặng chàng." nàng thẹn thùng đưa qua, yếu ớt nói: "Đây chính là ta tự tay thêu."

... tự tay thêu mắt cá.

Tiêu Kính Viễn nhận lấy, cúi đầu quan sát một phen, cuối cùng nhướng mày nói: "Thì ra nàng thật sự biết thêu, ta vốn cho rằng với cái tính hay xúc động của nàng, sớm muộn gì cũng bị kim đâm vào tay."

Sau đó sẽ thêu ra một cái hà bao sút sọc.

Hắn biết rõ tính tình tiểu nương từ nhà mình.

A La không ngờ Tiêu Kính Viễn một câu nói toạc ra chân tướng, đành phải cứng rắn chống chế: "Sao có thể chứ? Chàng xem không phải ta thêu được hà bao đây sao?"

Tiêu Kính Viễn cười khê: "Phải, ta nhìn mắt con cá này, rất thông minh."

Mắt cá?

A La xấu hổ, chột dạ cúi đầu xuống, sao hắn lại đặc biệt nói tới mắt cá a?

- - - - -

A La bị bệnh, Ninh thị tất nhiên đến thăm, thấy khuôn mặt nhò nhẩn của nữ nhi gầy đi rất nhiều thì đau lòng cực kỳ, ngàn dặn vạn dò hạ nhân phải hầu hạ thật tốt, lại kéo Lỗ ma ma qua nói một hồi.

Tiền Ninh thị ra về, A La chợt nhớ tới chuyện Kha thần y, hỏi Tiêu Kính Viễn, hắn nói: "Bây giờ Kha đại phu đối với ca ca nàng là nói gì nghe nấy, ca ca nàng muốn hắn đến, hắn đương nhiên đến."

Chỉ tiếc, đến cũng không có tác dụng gì, đối với chuyện A La đột nhiên ngã bệnh cũng bó tay hết cách.

"Đúng rồi, mấy ngày nay Tiêu Vĩnh Hân cũng bị bệnh, ta để Kha đại phu qua xem cho hắn."

"Vĩnh Hân cũng bị bệnh?" A La vừa nghe, trong lòng cả kinh, suýt làm rơi chén trà trong tay.

Tiêu Kính Viễn quay đầu nhìn về phía nàng: "Phải."

Chẳng biết tại sao, A La cảm thấy ánh mắt Tiêu Kính Viễn phảng phất như nhìn thấu tâm tư nàng, nàng khẽ ho khản che giấu tâm tư, ra vẻ lơ đãng hỏi: "Vĩnh Hân bị bệnh gì, có nặng không?"

"Trước kia tinh thần hắn có chút hồ đồ, từ sau hôm động phòng bệnh càng nặng hơn, hai ngày trước còn nằm trên giường không dậy nổi, miệng lưỡi khô khốc, nói mê sảng hết cái này đến cái khác."

"Như vậy a..." vậy không phải là bệnh tương tự nàng sao?

A La cẩn thận nhìn Tiêu Kính Viễn, muốn nhìn ra chút manh mối từ ánh mắt hắn, nhưng nhìn hồi lâu, ngoài sự bình tĩnh thì không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Hiện tại, nàng chỉ mong hắn cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, nha hoàn vén màn đi vào báo Tiêu lão thái thái đã tới.

Mấy ngày nay, từ Tiêu lão thái thái đến cháu dâu, cháu gái Tiêu gia đều đến thăm A La, thuốc bổ cũng đã chất thành ngọn núi nhỏ.

Lão thái thái cực kỳ quan tâm A La, mỗi khi nhớ liền đến xem một lát, hỏi thăm bệnh tình một phen, dặn dò: "Cần cái gì thì cứ sai nha hoàn qua chỗ ta lấy, nhất định phải tinh dưỡng thật tốt, để thân thể sớm ngày khỏe lại."

Đại phu nhân cười phụ họa: "Đúng vậy, phải sớm khỏe lại, dưỡng thân thể cho tốt, sinh một tiểu tử mập mạp cho Kính Viễn, lão tổ tông trông mong lắm đây!"

A La nghe lời này, có chút ngoài ý muốn.

Nàng mới thành thân với Tiêu Kính Viễn, chưa nghĩ tới chuyện có con sớm như vậy, không ngờ lão tổ tông đã âm thầm chờ mong.

Lão tổ tông cũng cười ha ha nói: "Tất nhiên rồi, Kính Viễn cũng lớn tuổi, sớm nên làm cha!"

Trong lòng A La càng nặng nề... nàng nhìn trộm Tiêu Kính Viễn bên cạnh, không khỏi nghĩ, có phải hắn cũng gấp gáp muốn làm cha không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đề tài về hài tử

Editor: Tường An

Nghe lời lão tổ tông và Đại phu nhân nói, A La cũng biết là cố ý nói cho mình nghe nên trong lòng không khỏi nghĩ nhiều.

Nàng mới gả đến đây không lâu thì triều miên giường bệnh, bây giờ lão tổ tông vội vã muốn ôm tôn tử, nàng đành hữu tâm vô lực. Thật ra lão tổ tông nghĩ thế nào, đối với nàng đều không quan trọng, dù sao, bà thương nàng cũng tốt, không thương nàng thì thôi, nàng không quá để ý.

Nhưng nếu Tiêu Kính Viễn cũng muốn sớm có con trai thì sao? Chung quy hắn đã hai mươi bảy tuổi rồi.

Hai mươi bảy tuổi, nếu là người khác, chỉ sợ đã có hài tử mười tuổi, đã sớm học thuộc tứ thư ngũ kinh ấy chứ.

Hắn... nghĩ thế nào? Có phải cũng âm thầm tiếc nuối vì nàng bị bệnh nên trì hoãn chuyện hài tử hay không?

"Ngốc nhìn ta làm cái gì?" Tiêu Kính Viễn đi đến trước mặt A La, vẫy vẫy tay trước mắt nàng.

A La thu hồi tinh thần, vội vàng nói: "A, không có gì, không có gì."

"Vậy vừa rồi vì sao cứ luôn nhìn chằm chằm ta?"

"Ta vừa rồi bỗng nhiên mệt mỏi thôi!"

A La chưa biết nên mở miệng nói chuyện này thế nào, đành đáp qua loa đại khái.

Tiêu Kính Viễn thấy vậy cũng không hỏi gì thêm, đúng lúc Lỗ ma ma đi vào hầu hạ A La uống thuốc, Tiêu Kính Viễn lấy ra một hộp đường, tính đợi nàng uống thuốc xong sẽ cho nàng tráng miệng.

A La cầm chén thuốc, hơi chần chờ một phen, không muốn uống lắm, lại do dự quan sát Tiêu Kính Viễn bên cạnh, ho khan một tiếng, nói: "Thất thúc, ta có thể hỏi chàng một chuyện không?"

"Ân, nói đi." Tiêu Kính Viễn cầm hộp đường trong tay, thật ra hắn đã sớm nhìn ra nàng có lời muốn nói, chỉ cố ý không nhắc đến, chờ xem nàng có thể nghẹn tới khi nào.

Con người A La linh động, thử thăm dò: "Lời hôm nay lão tổ tông nói, chàng nghe chưa?"

"Nói cái gì?"

A La gấp gáp: "Chính là nói cái kia a!"

"Cái nào?" Tiêu Kính Viễn thần sắc ung dung.

A La bất đắc dĩ, đành phải nói rõ: "Chính là lão tổ tông nói, ngóng trông sớm có một tôn tử mập mạp a!"

Tiêu Kính Viễn cười cười: "Thế nào, nàng cũng ngóng trông sớm sinh một tiểu tử mập mạp?"

A La nghe vậy, trong lòng nhất thời khó chịu, thậm chí kỳ thật hẳn cũng trông mong đi? Nàng lập tức nhìn Tiêu Kính Viễn nói: "Đều tại ta, vừa vào cửa không bao lâu liền ngã bệnh, bây giờ phải uống thuốc, không biết lúc nào mới có thể... Chỉ sợ cứ như vậy bị trì hoãn."

"Nói cũng phải." Tiêu Kính Viễn nói.

Thấy thế, A La càng cho rằng Tiêu Kính Viễn thật sự ngóng trông một tiểu tử béo tròn, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác thất lạc cùng bất đắc dĩ.

Sao nàng lại không có tiền đồ vậy chứ, đang yên đang lành lại bị bệnh.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng cúi đầu, bộ dáng ôm yếu, không khỏi buồn cười, tiến lên nâng cằm A La, nhét một viên đường vào miệng nàng.

"Ngô..." trong miệng đột nhiên ngọt ngào, A La nháy nháy mắt nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn vỗ vỗ cái đầu lông xù của nàng: "Cái đầu nhỏ này chứa cái gì vậy, đừng miên man suy nghĩ nữa, an tâm dưỡng bệnh cho tốt là được!"

"Nhưng mà..." A La kéo góc áo Tiêu Kính Viễn, mềm giọng mở miệng.

"Nhưng mà cái gì?"

"Ta thấy lão phu nhân rất mong có tôn tử a, hôm nay Đại phu nhân cũng nói như vậy, ta nghe các nàng nói chuyện, trong lòng ta cũng gấp, chàng hẳn là cũng ngóng trông đi? Dù sao tuổi chàng không nhỏ nữa!"

"Nàng a..." Tiêu Kính Viễn nhìn thê tử, bất đắc dĩ lắc đầu: "Nghe những lời đó làm cái gì, hơn nữa, nàng không hỏi ta, làm sao biết ta sốt ruột?"

"Được rồi." A La liếm liếm vị ngọt còn sót lại trên môi, nhu thuận hỏi: "Vậy bây giờ ta hỏi chàng, chàng nói cho ta biết a!"

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng nàng chớp chớp mắt, suýt chút cười ra tiếng, nhin không được cúi đầu, ấn môi mình lên môi nàng, vừa thơm vừa ngọt, tư vị vô cùng tốt.

Hai vợ chồng bắt đầu ngồi trên giường cùng nhau ăn đường...

Hai người ý ôi một lúc lâu, Tiêu Kính Viễn vén một lọn tóc rũ xuống má A La, giọng khàn khàn nói: "A La, ta cũng không sốt ruột muốn có con, nếu ta sốt ruột thì sao có thể kiên nhẫn chờ tới bây giờ? Về phần lời mẫu thân nói, nàng không cần để ý. Bên dưới chẳng qua chỉ dựa theo ý mẫu thân mà nói chuyện thôi, ta sẽ đề cập chuyện này với mẫu thân, để về sau không nói chuyện này trước mặt nàng nữa."

"Hôm nay ta không nói thẳng ra là vì tôn trọng bà, không muốn bà mất mặt trước con dâu, nhưng nếu có lần sau, ta sẽ không im lặng cho qua."

A La nghe Tiêu Kính Viễn nói vậy, rốt cuộc thờ phào một hơi, có điều nàng vẫn lo lắng lão phu nhân bên kia: "Nhưng chàng tuổi không nhỏ, mẫu thân đương nhiên ngóng trông chàng sớm có huyết mạch nối dõi, nếu bà cố ý muốn, chàng phải làm sao đây? Bà có vì vậy mà giận ta hay không?"

"Không đâu." Tiêu Kính Viễn bình tĩnh nói: "Ta tất nhiên sẽ không nói với mẫu thân là nàng không muốn, ta sẽ nói với bà, là ta hiện tại chưa muốn có con. Bà không trách được nàng."

"Nhưng thật ra chàng muốn đúng không?" A La cẩn thận đề đặt hỏi.

"Không có." Ngữ khí Tiêu Kính Viễn dứt khoát, không cho phép nghi ngờ: "Ta cũng không muốn."

"Vì sao a?"

Tiêu Kính Viễn liếc nhìn tiểu thê tử trong ngực mình.

Hắn thích bộ dáng nàng thỏa mãn, ý lại trong lòng hắn, chỉ hy vọng cứ như vậy cả đời.

"Nàng hiện giờ tuổi còn nhỏ, nếu sớm mang thai chỉ sợ không tốt cho thân thể."

A La mới mười lăm tuổi, bây giờ mang thai còn hơi sớm, ít nhất cũng phải chờ đến mười bảy mười tám tuổi mới yên tâm.

"Nhưng mà..." A La không ngờ hắn nói ra lý do này, trong lòng ầm ập, ngọt ngào, toàn thân thư thái, có điều nàng vẫn nhin không được hỏi: "Chờ ta

mười tám thì chàng đã ba mươi rồi, như vậy có muộn quá không? Chẳng lẽ chàng không sốt ruột muốn có huyết mạch nối đời sao? Chung quy, người bình thường đến tuổi này đều sớm mong có con rồi!"

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, đưa tay nâng cằm nàng lên.

Cằm nàng nhỏ nhắn, tinh xảo, hấn nâng trong tay phảng phất như nâng một món đồ sứ dễ vỡ.

"Ngốc, ta có nàng đã đủ bận tâm rồi, đời này chỉ hận không thể coi nàng là tiểu hài tử mà cung chiêu che chở, làm gì còn tâm tư đi lo lắng chăm sóc một tiểu hài tử khác."

Chuyện hài tử không phải là không muốn mà là không nóng nảy, hấn và A La còn có cả đời, cứ từ từ.

Về phần hiện tại, vài năm nay hấn chỉ muốn cùng tiểu thê tử của mình nắm tay qua ngày tháng an nhàn tự tại.

Bất kỳ nữ nhân nào nghe lời này đều sẽ cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc đi, trong thành Yến Kinh này, nữ nhi nhà ai sau khi gả đi, có thể được phu quân sủng ái như thế? Đời trước A La không biết, đời này cũng không biết.

Những lời này, nàng biết, trừ nàng ra, trên đời này không có nữ nhân khác có thể nghe được.

Nàng ngẩng mặt lên, ngây ngốc nhìn phu quân mình, nhìn gương mặt kiên cường kia, nhất thời cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc vì người này nàng đã biết rất nhiều năm, từ đời trước đã biết.

Từ thúc thúc của phu quân cho đến bây giờ là phu quân mình, nàng đã vượt qua một con sông thế nào, lại đi một con đường ra sao.

Xa lạ vì nàng chưa bao giờ biết, một nam tử như hấn lại có thể bao dung mình tùy hứng, dung túng mình mỗi khi không hiểu chuyện cùng sự non nớt của mình.

Hấn cơ hồ dùng cả đời kiên nhẫn đợi mình lớn lên, chờ đợi mình làm thê tử hấn.

"Thất thúc..." A La si ngốc nhìn nam tử trước mắt, nhịn không được hỏi: "Năm đó, vì sao chàng muốn rời bỏ ta? Vì sao vứt bỏ ta mặc kệ?"

Nếu như lúc trước trong lòng nàng có nghi hoặc, thì hiện tại nàng không hề hoài nghi.

Cho dù năm đó mình còn nhỏ, cho dù lúc ấy Tiêu Kính Viễn không có khả năng động tình với một nữ hài như mình, hấn nhất định cũng sẽ không bỏ lại mình mà đi, nhất định là có nguyên nhân nào khác, khiến hấn không thể không rời đi.

Tiêu Kính Viễn ôm chặt nàng từ phía sau, đặt cằm mình lên mái tóc mềm mại thơm mát của nàng.

"Lúc ấy nàng còn nhỏ như vậy, trong lòng ta đã sinh lòng thương yêu đối với nàng, muốn ở bên cạnh chăm sóc nàng, nhưng nếu người khác biết sẽ nghĩ thế nào?"

Người biết, tất nhiên sẽ hiểu hấn thương tiếc tiểu cô nương này, nguyện chăm sóc nàng như phụ thân, người không biết chỉ sợ sẽ cho rằng hấn biến thái, ham mê ấu nữ.

A La cúi đầu ngẫm lại, cảm thấy cũng có đạo lý.

"Chỉ sợ người khác sẽ cười ta, nói ta dưỡng nàng dâu nhỏ."

Dứt lời, môi hấn nhẹ nhàng hôn lên trán tiểu tức phụ nhà hấn.

- - - - -

A La không biết Tiêu Kính Viễn nói với lão tổ tông bên kia thế nào, từ sau hôm đó, lão tổ tông không hề nhắc đến chuyện ôm tiểu tôn tử mập mạp trước mặt nàng nữa. Lão tổ tông không đề cập, các chị em dâu khác cũng không nói, A La cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa qua năm mới, mỗi khi rảnh rỗi A La đều theo mấy chị em dâu đến chỗ lão tổ tông tán gẫu việc nhà, tất nhiên khó tránh khỏi gặp mặt Kha Dung. Kha Dung đã gả vào Tiêu gia, nhưng người trong nhà đều biết nàng còn chưa viên phòng với Tiêu Vĩnh Hân thì hấn đã xảy ra chuyện.

Mọi người nhìn nàng khó tránh khỏi có chút đồng tình.

Kha Dung cũng không nói gì nhiều, bái kiến lão tổ tông xong liền vội vàng trở về chăm sóc Tiêu Vĩnh Hân.

Lão tổ tông cũng biết bệnh tình cháu mình, cũng không gấp, chỉ nói "Đây là bệnh cũ tái phát, từ từ sẽ bình thường lại thôi."

Có đôi khi nhìn bóng dáng đơn bạc của Kha Dung, trong lòng A La có chút áy náy, nàng nghĩ nếu không phải ngày ấy mình nhắc tên Kha Dung với Tiêu Vĩnh Hân thì có lẽ Tiêu Vĩnh Hân đang còn bồi hồi, giằng dụa, hoàn toàn sẽ không cầu cưới Kha Dung.

Nếu hấn không cầu cưới Kha Dung, nàng ấy tất nhiên không gả được tốt nhưng ít ra sẽ không phải chịu tội như bây giờ.

Chẳng qua, nàng cũng chỉ nghĩ như thế mà thôi.

Nàng đòi trước từng chịu tội, đòi này phá lệ ích kỷ, chỉ mong người thân, bằng hữu và bản thân mình sống thật tốt, về phần những người không liên quan, nàng không có quá nhiều tình lực đi quan tâm bọn họ, hiện tại cũng chỉ có thể làm bản thân không nghĩ đến chuyện Kha Dung nữa.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tự an ủi bản thân, A La nhẹ nhàng thở phào một hơi, thì nghe được một tin tức.

Tiêu Vinh Hân tỉnh lại.

Chẳng những tỉnh, còn điên rồi.

Tiêu Vinh Hân phát điên, lớn tiếng kêu một cái tên.

"A La."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123

Editor: Tường An

Tiêu Vinh Hân điên rồi.

Thời điểm A La nghe tin này liền cả kinh, giương mắt nhìn Tiêu Kính Viễn, đúng lúc hấn cũng đang nhìn nàng.

Trong ánh mắt kia mang vài phần xem kỹ, lại phảng phất như đã sớm nhìn thấu nàng.

Trong lòng nàng ảm ảm có dự cảm không tốt, lập tức dời mắt, ra vẻ bình tĩnh nói: "Đang yên đang lành sao lại điên rồi? Ta nghe ý tứ lão tổ tông nói, lúc trước sức khỏe hấn đã không tốt lắm... chắc không phải là bệnh cũ tái phát đi? Kha thần y cũng không chữa được?"

Tiêu Kính Viễn chăm chú nhìn tiểu kiều thê nhà mình, da dẻ mịn màng non mềm bung ra sữa, mặt mày ứng hồng kiều diễm.

Có lẽ vì làn da quá mềm mịn cho nên dễ đỏ mặt.

Mỗi lần kích động, tức giận hay nói dối đều sẽ dễ dàng ứng đỏ.

"Sau khi hấn điên rồi, ai cũng không nhận ra." Tiêu Kính Viễn nhìn thê tử mình, chậm rãi nói tiếp.

"Không nhận ra ai? Vậy phải làm sao bây giờ?" A La nghe vậy, nghĩ đến tình cảnh Tiêu Vinh Hân hiện tại, cũng khó chịu thay hấn.

Nàng mong Tiêu Vinh Hân đòi này có thể sống tốt, mặc dù hấn đã không có quan hệ gì với mình nhưng dù sao nàng vẫn nhớ ký ức đòi trước. Quá khứ đã qua, yêu hận cũng tan thành mây khói, nàng vẫn hi vọng hấn sống tốt.

Tất cả mọi người trôi qua ngày tháng an lành, không liên quan đến nhau, cũng không cần nhớ thương gì nhau, mọi người đều sống yên ổn chẳng phải rất tốt sao?

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng ra vẻ bình tĩnh, tiếp tục nói: "Hấn chỉ gọi tên một người."

"A?" trong lòng A La hoảng hốt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Kính Viễn, lại thấy đáy mắt hấn ẩn chứa tình cảm thâm trầm khó hiểu.

Thời khắc này, nàng bỗng nhiên ý thức được.

Nên đến rồi sẽ đến.

Một số chuyện nàng che giấu hấn, hiện tại không giấu được nữa.

Nàng ngửa mặt nhìn hấn, khẽ cắn môi, ngữ khí suy sụp, nhận mệnh: "Thất thúc, có lời gì chàng cứ nói đi, không cần như vậy."

Hấn là Thất thúc đã đoán được gì đó, hấn thông minh như thế, chỉ là không muốn nói trắng ra mà thôi.

Tiêu Kính Viễn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ sau khi nàng gả lại đây, sân viện vắng vẻ này đã thay đổi, dần có thêm đủ loại hoa cỏ đa dạng, bức tường đối diện cũng họa một bức tranh núi Phú Xuân, hẳn thậm chí còn theo yêu cầu của nàng làm vài cái xe ngựa gỗ nhỏ đặt ở góc sân, cảnh sắc có một phen thú vị.

Mỗi khi nhìn những thứ này, trong lòng hắn rất yêu thích.

Hắn là một người nhát nhẽo, không thú vị, ngay cả cách sinh hoạt cũng rất cứng nhắc, giờ đây sân viện hoang vu của hắn bởi vì có nàng đến mà trở nên sinh động, cuộc sống của hắn cũng vì nàng mà trở nên có tư vị, có màu sắc hơn.

Nhưng hiện tại hắn rốt cuộc phát hiện, lâu nay mình đã bỏ quên một vấn đề.

A La nói, trong mộng, nàng chết ở thủy lao Tiêu gia.

Nhưng nàng là nữ nhi Diệp gia, tại sao lại chết ở thủy lao Tiêu gia?

Lúc đầu vừa nghe chi nghi, có lẽ nữ nhi Diệp gia đến Tiêu gia làm khách mới xảy ra chuyện, bây giờ nghĩ lại, cho dù có người muốn hại nữ nhi Diệp gia thì sao lại chọn một nơi như thủy lao Tiêu gia? Đối phương hành động ở Tiêu gia chẳng lẽ không sợ dễ bị người khác phát hiện hơn sao?

Từ khi trong lòng có nghi hoặc này, Tiêu Kính Viễn biết, mình cách chân tướng không xa.

Hắn nhớ, lần đầu tiên gặp nàng, nàng nhỏ như vậy nhưng thật ra hiểu chuyện hơn rất nhiều so với những đứa nhỏ cùng trang lứa, thậm chí hắn dễ dàng xâm nhập khuê phòng của nàng.

Ngày thường nàng cùng đám cháu dẫu chung đụng, không cần quá phí tâm cũng đã biết sở thích, tính tình, thậm chí là gia cảnh nhà mẹ đẻ của đối phương.

Còn có, kỳ thật nàng hiểu biết khá nhiều về hạ nhân Tiêu gia, ít nhất là biết rõ hơn hắn.

Cho nên, nữ nhi Diệp gia sẽ xuất hiện tại Tiêu gia, cuối cùng bị hại chết trong thủy lao Tiêu gia, nguyên nhân chỉ có một, chính là nữ nhi Diệp gia gả đến Tiêu gia.

Trong mộng, hoặc là nói, trong giấc mộng về đời trước của nàng, thật ra nàng đã gả đến Tiêu gia.

Nàng gả cho ai?

Tiêu Kính Viễn khẽ siết chặt nắm tay, nhớ lúc trước, hắn đứng ở chỗ cao, trầm mặc nhìn nàng cùng các cháu mình chơi đùa.

Lần đó, Vĩnh Hân đàn một khúc, Kha Dung bồi bên cạnh, hắn nhớ rõ, A La từng quay đầu lại nhìn.

Về mặt lúc nàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Vĩnh Hân lộ ra một cổ bi thương, giống như người trải qua tang thương đi tới cuối cùng của nhân sinh thì phát hiện người bên gối phụ lòng mình đến thế.

Hắn từng nghi hoặc một đứa nhỏ như nàng sao lại có vẻ mặt như vậy, nhưng rất nhanh nàng lại là bộ dáng ngây thơ non nớt ngày xưa, phẳng phất như vừa rồi hắn nhìn thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

Về sau, thời gian trôi qua, hắn cũng chậm rãi quên mất.

Nhắm mắt lại, Tiêu Kính Viễn hít thở sâu, hắn nghĩ tới một chuyện kỳ thật vô cùng trọng yếu, nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều không nghĩ đến.

Hắn quay đầu nhìn thê tử của mình: "Ngày xưa Vĩnh Hân thích đàn nhất chỉ có một khúc nhạc, nàng biết tên khúc nhạc đó không?"

A La nghe hắn hỏi, cũng không có gì để che giấu nữa, nàng quay mặt qua chỗ khác, hung hăng cắn môi, cắn môi dưới đến chảy máu.

"Ta biết..."

Hầu La Hương.

"Là Hầu La Hương." Tiêu Kính Viễn nói, "Chữ La kia, thật ra là tên nàng đi?"

"Phải." Chuyện đến nước này rồi, A La thừa nhận.

Tiêu Kính Viễn khẽ thở dài, vẫn nhìn thê tử, rốt cuộc nói ra đáp án của vấn đề lúc trước: "Sau khi hắn điên rồi, ai cũng không nhận ra, chỉ một mực gọi tên nàng."

Đáp án này tựa như một hòn đá ném vào mặt nước, A La cười khổ một tiếng.

Nàng không hề trốn tránh, nhìn thẳng Tiêu Kính Viễn: "Thất thúc, chàng cũng có thể đoán được, ta và Tiêu Vĩnh Hân quả thật có chút liên quan. Giấc

mộng ta từng nói thật ra chính là đời trước. Đời trước, ta gả cho Tiêu Vĩnh Hân, trở thành cháu dâu của chàng."

Thời điểm nói ra lời này, nàng cảm nhận được sự đau thương cùng tuyệt vọng.

Nàng chợt phát hiện, mình sai lầm rồi.

Nàng hẳn là nên sớm nói chuyện này cho Tiêu Kính Viễn.

Nếu hẳn sớm biết, đời trước nàng thật ra là cháu dâu của hẳn, có lẽ giữa hẳn và nàng sẽ không có cái gì.

Nếu ngay từ đầu không có mối nhân duyên này, nàng cũng sẽ không bắt đầu, không để ý thì sẽ không khổ sở. Bây giờ nàng đã gả cho hẳn, phảng phất như rơi vào hủ mật, được hẳn thương yêu cung chiều, hận thời khắc này kéo dài cả đời. Hẳn đã trở nên không thể thiếu, giống như không khí, dung nhập vào cốt nhục nàng, thành một phần của thân thể nàng.

Nếu lúc này hẳn lui lại, mạnh mẽ tách ra thì chính là rút gân róc xương, đau thấu tâm can.

Thống khổ như vậy, nàng làm sao chịu đựng được đây?

Cúi đầu, nàng không dám nhìn Tiêu Kính Viễn.

Hắn nhất định đang tức giận, có lẽ đang cau mày, dùng ánh mắt không tương tượng nổi nhìn mình.

Người như hẳn vậy, làm sao có thể cho phép loại chuyện rối loạn lễ giáo này tồn tại?

Về sau... hẳn sẽ đối đãi với mình thế nào, đối đãi người thê tử hẳn mới cưới này thế nào?

"A La..." Tiêu Kính Viễn nhìn tiểu thê tử cúi đầu không dám nhìn mình, nhìn nàng cắn chặt môi, nói: "Nàng cho rằng hiện tại ta nên làm thế nào?"

Hắn nên làm thế nào?

Trong lòng A La cười khổ, nàng hi vọng tất cả chưa bao giờ xảy ra, nàng hi vọng Tiêu Vĩnh Hân đời này không nhớ những ký ức đời trước.

Nàng còn hi vọng, tất cả mọi chuyện đời trước như đá chìm đáy biển, ngay cả nàng cũng dứt khoát quên đi.

Đời này trọng sinh, có một nhân sinh mới, chẳng phải càng tốt hơn sao?

Nhưng nàng biết không có khả năng, nàng không giấu được.

"Thất thúc muốn làm thế nào, đều có thể..." nàng thấp giọng nói như vậy.

Tiêu Vĩnh Hân điên rồi, luôn miệng kêu tên nàng, sợ là chuyện này đã truyền khắp rồi.

Trên dưới Tiêu gia sẽ nghĩ thế nào, không biết sẽ có bao nhiêu tin đồn.

Chuyện này, cho dù Tiêu Kính Viễn muốn che giấu để bảo vệ mình, e là không thể.

Huống chi, chỉ sợ hẳn căn bản không thể chấp nhận loại chuyện vô văn này đi?

Tiêu Kính Viễn nhìn bộ dáng tiểu thê tử giống như phạm nhân cúi đầu chờ tam đường hội thẩm, không khỏi thở dài.

"A La, ta quả thật giận nàng."

"Ta biết..." tuy đã sớm dự liệu nhưng khi nghe lời này, A La vẫn đau lòng. "Chuyện này ta vốn không nên gạt chàng, ta sai lầm rồi, chàng lại biết chân tướng, chàng đối với ta thế nào đều có thể."

Miệng nói như vậy, tâm lại lạnh lẽo.

Những chuyện bọn họ từng trải qua hiện lên rõ ràng trước mắt.

Vui vẻ, ngọt ngào, sủng ái, tình đầu ý hợp chung quy không thể vượt qua luân thường đạo lý?

"Ta giận nàng là bởi vì nàng luôn gạt không nói cho ta biết." ngữ khí Tiêu Kính Viễn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Nàng cho rằng bởi vì chuyện đời trước có lẽ có, ta sẽ rời xa nàng?"

"Ta..." A La đột nhiên ngừng đầu, có chút không dám tin nhìn Tiêu Kính Viễn.

Trong con ngươi đen của hẳn là nồng đậm bất đắc dĩ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Sao lại ngốc như vậy." Tiêu Kính Viễn thở dài.

A La chợt hiểu ý tứ của hắn, cắn cắn môi, vẫn cảm thấy không thể tin được: "Thất thúc, chàng thật sự không thèm để ý sao, đòi trước của ta?"

Dù sao, trong suy nghĩ của nàng, hắn là một người rất tuân thủ lễ nghĩa, bối phận khác biệt, giống như kiếp trước.

Hắn bắt đầu đi lắc đầu, vươn tay ôm nàng vào lòng.

Có lẽ vì quá lo lắng, thân thể đơn bạc của nàng khẽ run rẩy, tay cũng lạnh lẽo.

Hắn đem đôi tay kia vùi vào lồng ngực mình, ủ ấm cho nàng, lại ôm chặt nàng trong lòng.

"Cho nên mới nói, nàng là ngốc tử." Bờ môi nóng bỏng của Tiêu Kính Viễn dán vào trán nàng, nghe hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, có thể cảm nhận được nhiệt khí truyền đến.

"Nhưng chàng rốt cuộc nghĩ thế nào? Chàng một chút cũng không thèm để ý đúng không?" Trong lòng A La vẫn lo lắng, nàng không rõ vì sao hắn liên tục mắng nàng ngốc, lại không nói rõ ràng với nàng.

Nàng muốn nghe hắn nói ra... vỗ về tâm trạng bất an của nàng.

"Nói nàng ngốc nàng đúng là ngốc thật, nàng ngốc như vậy, đòi trước không có ta chiếu cố, nàng sống thế nào được?"

Tiêu Kính Viễn vừa nói vừa xoa đầu nàng, nhưng đang xoa thì dừng lại.

Đòi trước, nàng không có hắn chiếu cố, cho nên chết.

Tuổi còn trẻ liền bị người ta hại, chết trong thùy lao Tiêu gia.

Nghĩ đến đây, hắn cảm giác toàn thân phát lạnh, theo bản năng càng ôm chặt nàng hơn.

May mắn, đòi này nàng ở trong lòng hắn, trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tình đầu ý hợp

Editor: Tường An

A La bị Tiêu Kính Viễn ôm vào ngực như vậy, chỉ cảm thấy khó thở. Hắn dùng lực mạnh quá, gắt gao ôm chặt nàng, chỗ ngực bị ép tới khó chịu. Hắn lại không nói rõ ràng với nàng, dù biết hắn không để ý nhưng trong lòng nàng vẫn có rất nhiều nghi hoặc, hắn không nói rõ làm nàng có chút rầu rĩ.

A La đấu tranh tư tưởng một phen, nhẹ giọng nhắc nhở: "Thất thúc..."

Nhưng Thất thúc của nàng chỉ ôm nàng, thậm chí còn hôn nàng, nhưng vẫn không nói lời nào.

Nàng bắt đầu đi, đành phải đẩy đẩy cánh tay hắn: "Thất thúc, chàng rốt cuộc nghĩ thế nào? Còn nữa, Tiêu Vĩnh Hân gọi tên ta trước mặt mọi người như thế, chỉ sợ khó tránh khỏi có tin đồn truyền ra, ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu người khác nghị luận về chàng thì phải làm sao đây?"

Tiêu Kính Viễn là quan lớn trong triều, nếu có lời đồn đãi không tốt sẽ gây bất lợi với tiền đồ của hắn.

"Ngoan, đừng nhúc nhích." Tiêu Kính Viễn càng ôm chặt hơn, cúi đầu, hơi thở gấp gấp hôn trên mặt nàng, vừa hôn vừa nghẹn giọng hỏi: "Nàng, ngốc tử này, đòi trước vì sao không biết theo ta?"

"Ta..." A La bị hắn hôn thở hổn hển, đầu óc đặc quánh như hồ dán, căn bản không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

Đòi trước? Đòi trước trong mắt trong lòng nàng đều chỉ xem hắn là trường bối, không có tướng mạo thanh tú như Tiêu Vĩnh Hân, cũng không dịu dàng săn sóc như Tiêu Vĩnh Hân, thậm chí hắn so với những trường bối khác còn nghiêm khắc, cứng nhắc hơn nhiều.

Hắn đòi trước sẽ chỉ khiến nàng kính nhi viễn chi mà thôi. (kính trọng, xa cách)

Nhưng mà lời này nàng làm sao dám nói!

"Nói thật cho ta." ngón tay Tiêu Kính Viễn ghim nàng hơi đau, "Có phải đời trước ghét bỏ ta, trong lòng chỉ nghĩ tới thiếu niên trẻ tuổi không."

Nàng thế nhưng gả cho cháu hần.

Nàng thế nhưng làm thê tử của người khác.

Hần không thể tưởng tượng được, đời trước hần làm thế nào nhìn nàng gả cho người khác?

Nghĩ đến đây, lồng ngực Tiêu Kính Viễn ần ần đau, cảm giác đau đớn đó không mãnh liệt cũng không rõ ràng, nhưng thật sự đau xót, phảng phất như vết thương cũ năm xưa, đau đã mấy đời.

Hần cắn răng, cơ hồ phát tiết cắn lên cổ nàng: "Tên ngu ngốc này! Ta..."

Những lời sau đó, hần không nói ra, trực tiếp ôm ngang nàng lên giường.

Sâu trong đáy lòng sinh ra một ý niệm vĩnh viễn không thể nói ra miệng.

Tiểu nhân nhi mềm mại này thuộc về hần, sao có thể để người khác chiếm đi được... cho dù là đời trước.

Hần vội vã muốn nghiệm chứng, nàng từ đầu đến chân, mỗi tác da thịt, mỗi sợi tóc, mỗi một tiếng rên khẽ đều thuộc về hần.

Hoàn toàn, không cho phép người khác mơ ước.

- - - - -

Gả cho Tiêu Kính Viễn lâu như vậy, A La vẫn cho rằng có một số việc rất khó thừa nhận nhưng chung quy vẫn có thể thừa nhận được. Chẳng qua bây giờ nàng mới biết, thì ra hần sẵn sóc nàng cho nên mới ôn nhu, không dám dùng mười phần sức lực.

Lúc này, hần lại không kiêng nể gì.

Nàng chảy nước mắt cầu hần, hần lại liên tục ép hỏi nàng "ngươi là của ai, nói cho ta, ngươi là của ai".

Nàng mặc dù ý loạn tình mê cũng nhận không được ôm cổ hần, nức nở cầu xin tha thứ, trong miệng lại nói: Là Thất thúc, A La là của Thất thúc, vẫn luôn là của Thất thúc, đời trước phải, đời này cũng vậy.

Hần lại hỏi: Ta tốt hay người khác tốt, người khác có thể so được với ta sao.

Nàng mềm nhũn đáp: Trên đời này trăm ngàn nam tử cũng không ai so được với Thất thúc, Thất thúc mới là nam nhi chân chính.

Đợi đến khi mưa gió qua đi, A La dần dần hồi phục tinh thần mới nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi, thật sự là xấu hổ muốn chết.

Con người a, thời điểm tình nùng là một tâm tư, đợi khi tình tảo lại là tâm tư khác. Thời điểm tình nùng có thể nói ra những lời ngày thường không nói nên lời, thậm chí chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy xấu hổ không có mặt mũi gặp người, hận không thể đào cái lỗ mà chui xuống.

Nàng nâng mí mắt, len lén nhìn nam nhân đang ôm mình.

Những lời buồn nôn kia cũng không phải mình muốn nói, là hần buộc mình nói, nhìn hần có xấu hổ hay không?

Nhưng khi nàng nhìn qua chỉ thấy nam nhân này nghiêm túc từ từ nhắm hai mắt lại, sống mũi cao thẳng, bờ môi khẽ nhếch lên, bộ dáng giống như khi hần vừa hạ triều trở về.

Này... thật sự hoàn toàn khác với người mưa rền gió dữ vừa rồi a.

Nhìn một nam nhân nghiêm túc như vậy, ngươi có thể tưởng tượng được hần sẽ hỏi ra mấy lời xấu hổ kia sao?

A La cứ như vậy nhìn lão nam nhân nửa ngày, hần cũng không mở mắt ra, không nói với nàng câu nào.

Không có biện pháp, nàng rốt cuộc không nhận được, tức giận hỏi hần: "Hiện tại phải làm thế nào?"

Về phần hần có để ý chuyện đời trước của nàng và Tiểu Vinh Hần hay không, đã không cần thiết hỏi nữa, dù sao vừa rồi bọn họ lời nên nói đã nói, không nên nói cũng nói rồi, chỉ còn kém nàng trực tiếp biến mình thành bánh ngọt đút vào miệng hần, lại bồi thêm một câu "A La đều là của Thất thúc, Thất thúc là nam nhi oai hùng nhất trên đời này, không có Thất thúc A La không sống nổi"...

Cho nên bây giờ nàng chỉ bận tâm một chuyện, toàn bộ Tiêu gia đều biết chuyện này, bọn họ nên làm gì để ngăn chặn lời đồn truyền đi?

Nhưng Tiêu Kính Viễn vẫn như cũ, mắt cũng không thêm mở một chút.

"Thất thúc..." nàng thờ dãi nhận mệnh.

Hắn là nhân vật dày dạn kinh nghiệm chinh chiến sa trường, lịch lãm nhiều năm trong triều, tất nhiên là trầm tĩnh hơn ai hết, một tiểu nữ tử như nàng làm sao sánh bằng... bất luận là chuyện chăn gối hay chuyện này, nàng đều cam bái hạ phong.

Nàng lôi kéo cánh tay rắn chắc của hắn: "Hảo Thất thúc, chàng rút cuộc nghĩ thế nào, bây giờ nên làm gì a?"

Thế nhưng lần này Tiêu Kính Viễn vẫn không nói chuyện, cũng không mở mắt, chỉ nhẹ nhàng nâng nàng lên để nàng dựa vào gần mình hơn.

Nàng cười khổ.

"Chỉ sợ rất nhanh thôi lão tổ tông sẽ gọi chúng ta qua, nếu bà hỏi tới thì phải trả lời thế nào?"

Lúc này, Tiêu Kính Viễn rút cuộc mở mắt nhìn nàng, nói: "Còn nhớ chuyện năm đó ta đột nhiên rời nàng đến Bắc Cương không?"

"Chàng..." nàng không rõ, sao hắn đột nhiên dòi qua cái đề tài cách xa ba ngàn dặm này, có điều nàng vẫn đáp: "Sao có thể quên chứ!"

Tiêu Kính Viễn nhìn chằm chằm vết bớt đỏ tươi trên người A La, giọng khàn khàn: "Ngày xưa nàng hỏi ta, ta vẫn luôn không nói thật với nàng. Thật ra ta đột nhiên rời đi là vì một giấc mộng."

"Trong mộng, ta nhìn thấy nàng trưởng thành, chính là bộ dáng nàng hiện tại. Ta còn mơ thấy vết bớt trên người nàng, chính là nó."

Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào vết bớt kia.

"Làm sao có thể?" A La nhú mày, cảm thấy hơi khó tin.

Đời trước Tiêu Kính Viễn và nàng gần như không có liên quan gì, sao có thể mơ thấy cái này?

Hắn vươn tay ôm chặt nàng, nàng liền nằm nghiêng, hai người mặt đối mặt, hô hấp đối phương quanh quẩn.

"Từ khi mới sinh ra, trong lòng bàn tay ta đã có khắc tên nàng, có lẽ đời trước, giữa nàng và ta có liên hệ gì đó."

Duyên phận của hắn và nàng thật ra bắt nguồn từ sự thương tiếc và chăm sóc nàng tuổi nhỏ.

Mà hắn có thể dễ dàng đột nhiên sinh ra tâm thương tiếc, đôi đôi khác biệt với những nữ hài khác, có lẽ ít nhiều cũng vì tên của nàng đi.

Vận mệnh đã sớm chú định.

A La chớp chớp mắt, không nói chuyện.

Nàng nhớ lại năm đó, nàng mười bốn tuổi, ở Tiêu gia chơi đùa cùng tỷ muội của Tiêu Vinh Hân, nàng vụng trộm trốn vào căn nhà gỗ giữa rừng hoa đào, kết quả liền vô ý bị Tiêu Kính Viễn phát hiện.

Lúc ấy chính là hắn đã gọi tên nàng.

Đời trước nàng chưa bao giờ nghĩ lại, lúc ấy Tiêu Kính Viễn gọi mình đã dùng ngữ khí thế nào. Bây giờ nghĩ kỹ lại, trong con người thâm trầm khó hiểu nam nhân kia nhìn mình, mơ hồ có đề nén tình cảm.

Trước kia trẻ tuổi chưa trải sự đời, nàng dễ dàng bỏ qua, chỉ cảm thấy hắn thật là khó hiểu, khiến người ta e ngại.

"Có lẽ vậy..." nàng cầm tay hắn, nhẹ giọng nói.

Đời này, hắn thế nhưng nắm chặt tên nàng trong lòng bàn tay mà đi đến nhân thế.

"Bắt đầu từ sáng mai, nàng thức dậy sớm theo ta tập võ đi." Tiêu Kính Viễn vỗ vỗ mặt nàng, ôn nhu nói.

"A?" A La cả kinh, vẻ mặt khó tin nhìn hắn.

Này... vừa mới nghe chuyện đời trước, trong lòng nàng tràn đầy cảm khái, còn chút ưu thương, tiếc nuối, làm sao đột nhiên nhắc tới tập võ rồi.

Tiêu Kính Viễn lại nói: "Đời trước, trong lòng ta nhất định vương bạn nàng, chỉ hận đã bỏ lỡ, trơ mắt nhìn nàng thành cháu dâu của ta. Đời này ta cưới được nàng, tất nhiên phải đền bù tiếc nuối đời trước, sống cho cả hai đời. Thân thể nàng mảnh mai như vậy, chẳng lẽ không nên theo ta cường thân kiện thể, vậy mới có thể có càng nhiều thời gian bồi ta."

"A..." đến mức này, A La nhìn nam nhân bên cạnh, thật sự là một câu cũng không nói nên lời.

Mình vất vả nghĩ biện pháp dùng thân thể để thoát khỏi khổ ải luyện chữ, không ngờ, vừa đảo mắt hắn lại muốn mình tập võ?

Chẳng lẽ hắn hi vọng mình trở thành một nữ lương đồng văn võ toàn tài hay sao?

Về chuyện tập võ, dù sao cũng cần kẻ sách lâu dài, A La không gấp gáp, nhưng chuyện Tiêu Vinh Hân chính là chuyện gấp lửa cháy sém lông mày, không thể không bận tâm nên giải thích thế nào.

Nhưng Tiêu Kính Viễn lại không vội, đêm hôm đó, đích thân đi cùng nàng qua chỗ lão tổ tông.

Hai vợ chồng đi vào phòng, gặp Đại phu nhân, Nhị phu nhân và vài vị cháu dâu đều ở đây, thần sắc mọi người nhìn bọn họ khó tránh khỏi có chút khác thường.

Ngắm lại cũng đúng, Tiêu Vinh Hân và A La tuổi tác xấp xỉ, lão tổ tông lại từng có ý cho bọn họ kết thân, lúc trước A La gả cho Tiêu Kính Viễn vốn đã khiến mọi người cực kỳ kinh ngạc. Sau này hôn sự thành, mọi người cũng dần dần không cảm thấy gì nữa.

Hiện tại Tiêu Vinh Hân luôn miệng hô tên thăm thăm, sao có thể không gọi lên tâm nghi ngờ của mọi người?

A La thấy tình cảnh này liền nhìn Tiêu Kính Viễn xin giúp đỡ.

Nàng thật sự không biết hán tính thế nào, hỏi hán cũng không chịu nói.

Tiêu Kính Viễn tất nhiên cảm nhận được A La mất tự nhiên, lập tức vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn về phía mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tiêu gia loạn

Editor: Tường An

Tiêu lão phu nhân nhìn con trai và con dâu đi vào, đáy lòng không khỏi thở dài thật dài.

Bà bây giờ lớn tuổi, chỉ ngóng trông cả nhà yên ổn hòa thuận. Đến cái tuổi này rồi, nếu phải chứng kiến người trong nhà lục đục, xa cách nhau thì dù chết đi, dưới cửu tuyền cũng không thể an tâm a!

Bà cũng xem như nhìn A La từ nhỏ lớn lên. Nhìn bộ dáng nàng lúc nhỏ liền biết cô nương này về sau sẽ khuynh thành tuyệt sắc, tính tình lại khiến người ta thương yêu như vậy, bà già rồi, thích nhìn tiểu cô nương trẻ tuổi, vui tươi, tham lam nghịch, sau này rước tiểu cô nương về làm cháu dâu mình thì tốt biết mấy.

Bà biết chuyện của đám tiểu bối có thể không được như ý bà, cho nên cũng bỏ qua ý nghĩ này.

Ai ngờ, thời điểm bà bỏ qua ý nghĩ này, tiểu nhi tử Tiêu Kính Viễn thế nhưng nói muốn thành thân, thỉnh bà đích thân đi cầu hôn, đối tượng lại chính là tiểu cô nương Diệp gia!

Lúc ấy, bà cũng hiểu, tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, lại chưa từng nghị hôn, nếu Kính Viễn cưới nàng, người ngoài sẽ có cái nhìn không tốt.

Có điều, tiểu nhi tử lớn tuổi chưa thành thân, chậm trễ nhiều năm, mấy lần trước đó muốn hán kết thân đều không thành công. Cho nên khi đó bà đâu thể lo lắng gì nhiều, chỉ ngóng trông hán thành gia lập thất mà thôi.

Chỉ cần hán thành thân, dù hán cưới ai bà đều đồng ý, căn bản không phản đối.

Sau khi cưới vào cửa, nhìn đôi phu thê hòa thuận mỹ mãn, nhìn nhi tử ngày xưa luôn nghiêm mặt đã dần dần cười nhiều hơn, bà xem như thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy bà có chết cũng nhắm mắt.

Nào ngờ, chưa bao lâu liền xảy ra chuyện này.

Bệnh của Vinh Hân thật ra từ bảy tám tuổi đã bị, vẫn chưa từng khỏi hẳn, mời bao nhiêu danh y đều không có kết quả.

Nhưng trước kia hán chỉ si si ngốc ngốc thì cũng thôi, bây giờ thế nhưng luôn miệng hô tên thăm thăm!

Việc này mà truyền đi, Tiêu gia sợ là mất hết thể diện, trở thành trò cười khắp đầu đường cuối ngõ!

"Sao hôm nay các người lại qua đây?" Mặc dù tâm sự nặng nề, lão thái thái vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười từ ái.

"Mấy ngày trước A La bị bệnh, hôm nay đã khỏe hơn nhiều rồi, nhi tử liền cùng nàng tới đây một chuyến, thỉnh an mẫu thân." Tiêu Kính Viễn cung kính nói.

A La nghe vậy, vội vàng che giấu tâm sự, cười nói: "Từ lúc A La bị bệnh, mẫu thân mỗi ngày đều qua thăm, trong lòng con dâu có chút băn khoăn, không dễ gì chờ thân thể tốt lên chút liền muốn nhanh chóng đến tận hiếu, thỉnh an lão tổ tông. Không ngờ Thất gia nói cũng đã lâu chưa qua nên chúng con cùng nhau đến đây."

Lão tổ tông nhìn con trai và con dâu hiếu thuận, trong lòng tất nhiên vui vẻ, thỏa mãn nói: "A La khỏe lại là tốt, người a, vẫn phải ở trong phòng hảo hảo dưỡng bệnh, không nên chạy loạn."

Dứt lời liền gọi A La qua, kéo tay nàng, cẩn thận quan sát sắc mặt, sau đó quay đầu nói với Nhị phu nhân: "Người xem, khuôn mặt nhỏ nhắn xem như có thần thái, không giống mấy ngày trước, vàng như nến, lão thái bà này nhìn cũng sợ hãi!"

Những người khác mặc dù trong lòng có nghi hoặc, lúc này đều thu hồi tâm tư, Nhị phu nhân là người bát diện linh lung (người đối nhân xử thế linh hoạt, khéo léo), vội vàng cười nói: "Lão thái thái nói phải, thần sắc A La hôm nay trắng hồng như hoa đào tháng ba, quả thật đã khỏe lại rồi, đây cũng là nhờ phúc lão tổ tông!"

Những người khác nghe lời này, đều lần lượt hòa theo khen vài câu.

Chung quy, Tiêu Thất gia ở Tiêu gia, trên triều đình có địa vị gì, mọi người đều biết.

Cho dù Tiêu Vĩnh Hân bên kia có liên lụy vì Thất phu nhân này, thì trước mặt Tiêu Thất gia, ai dám nói chuyện? Huống hồ, nhìn tình cảnh hôm nay, người sáng suốt đều biết, Tiêu Thất gia đặc biệt cùng phu nhân mình tới đây chính là muốn làm chỗ dựa cho nàng ấy.

Mặc kệ bên kia làm âm mưu thế nào, đây chính là phu nhân hấn, Tiêu Kính Viễn hấn không nói chuyện thì người khác cũng đừng hòng xen mồm.

Mọi người đều hiểu rõ.

Vì thế, bầu không khí trong phòng ôn hòa, ấm áp, cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt.

Duy chỉ có Đại phu nhân hôm nay mới từ chỗ Tiêu Vĩnh Hân đi ra, nhìn nhi tử như vậy, trong lòng không biết là tư vị gì, mới đến chỗ lão tổ tông nói vài câu liền thấy A La cùng lão Thất đi tới.

Nàng nhìn vợ chồng người ta hòa hợp, cùng đến trước mặt lão tổ tông tận hiếu, lại nghĩ đến con trai mình, trong lòng càng xót xa.

Trước kia cũng không thấy Vĩnh Hân có ý gì với A La, ngược lại luôn đối xử ôn hòa với Kha Dung, giờ đây cưới được Kha Dung về rồi, nàng vốn chỉ mong sau khi cưới vợ sinh con, Vĩnh Hân có thể tốt lên, nào ngờ lại đột nhiên phát bệnh.

Phát bệnh không nói, miệng còn liên tiếp nhắc tên A La.

Chuyện này quả thật quá quái dị.

Đang nghĩ thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, sau đó là tiếng khóc tiếng thét sắc nhọn: "Vĩnh Hân, Vĩnh Hân! Người đừng như vậy! Ta van người!"

Mọi người nghe xong nhất thời biến sắc, biết tiếng khóc thê lương này là của Kha Dung.

Kèm theo đó còn có tiếng bọn nha hoàn kinh hô.

Lão tổ tông là người từng trải, bình tĩnh ra lệnh: "Trần Châu, người ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì..."

Không ngờ lời còn chưa dứt đã thấy cửa bị đẩy ra, một bóng người vọt vào, miệng còn liên tục lải nhải: "A La, A La, người đang ở đâu, A La..."

A La tất nhiên biết người kia là ai, rõ ràng là chuyện đời trước, hoàn toàn không giống đời này, vì sao nàng vẫn bị dây dưa mãi không thôi? Chẳng lẽ nàng không thể quên đi kiếp trước, hảo hảo cùng nam nhân mình yêu sống yên ổn qua ngày hay sao?

Đúng lúc này, một đôi tay đặt vào eo nàng, bàn tay nam nhân rộng lớn hữu lực.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Kính Viễn bên cạnh, môi hấn khẽ mấp máy nói: Đừng sợ, không có việc gì.

Nhìn nam nhân bên cạnh, A La chợt bình tâm lại, khẽ gật đầu với hấn, ý bảo nàng không sao.

Bên kia, Tiêu Vĩnh Hân xông vào phòng liền bị Đại phu nhân cùng mấy vị phu nhân khác tiến lên ngăn lại. Tiêu Vĩnh Hân bị đè chặt hai tay hai chân, mắt đỏ lên, trán nổi gân xanh, giống như nổi điên gầm lên: "A La, A La, vì sao người không muốn gặp ta!"

Theo sát phía sau Tiêu Vĩnh Hân là thê tử mới cưới của hấn, Kha Dung.

Kha Dung đầu tóc hỗn loạn, quần áo dính vết bẩn, hai mắt khóc đến sưng đỏ, tê tâm liệt phế gọi Tiêu Vĩnh Hân: "Vĩnh Hân, theo ta trở về, người theo ta trở về..."

Nhóm tẩu tử đang giữ chặt Tiêu Vĩnh Hân, không quản được Kha Dung, chỉ cần khuyên giải Kha Dung thì Tiêu Vĩnh Hân lại làm ầm lên.

Lão tổ tông nhìn tình cảnh này, tức giận đến mức hai tay phát run: "Điên rồi, đúng là điên rồi! Thật sự là điên rồi!"

Trong phòng một mảnh rối ren, chợt nghe thấy một tiếng quát trầm thấp: "Vĩnh Hân, người chạy đến phòng lão tổ tông làm ầm ĩ như thế còn ra thể thống gì!"

Nói xong lập tức tiến lên chế trụ Tiêu Vĩnh Hân.

Người này đương nhiên là Tiêu Kính Viễn.

Hắn vừa khống chế Tiêu Vĩnh Hân vừa phân phó người bên cạnh: "Tiêu Quải, truyền lệnh xuống, chuyện hôm nay toàn bộ Tiêu gia không cho phép bất kỳ ai truyền ra ngoài, trái lệnh liền xử trí theo gia pháp. Sau đó sai người vào cung mời thái y lại đây."

Tiêu Quải nhận lệnh lập tức đi làm, Tiêu Kính Viễn quay đầu nói với mấy vị tẩu tử: "Kính Viễn mang Vĩnh Hân về phòng trước, làm phiền Nhị tẩu và các cháu dâu khuyên giải lão phu nhân."

Kế tiếp, nói với Đại phu nhân: "Đại tẩu, còn phải phiền tẩu mang theo Vĩnh Hân về phòng nghỉ tạm trước."

Hắn phân phó xong, mọi người bắt đầu chia nhau hành động, tình cảnh khóc nháo ầm ĩ đã được khống chế.

Chỉ có Tiêu Vĩnh Hân đang bị Tiêu Kính Viễn chế trụ vẫn thờ phì phò, đỏ mặt cả giận nói: "Buông ta ra, ta muốn A La, A La của ta!"

Nhưng hắn căn bản không phải đối thủ của Tiêu Kính Viễn, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng, hắn càng tức giận kêu to: "A La, ta biết người đang ở đây, vì sao không muốn gặp ta! Người còn hận ta sao? Là ta sai, là ta sai rồi! Ta biết sai lầm rồi!"

Thanh âm "ta sai rồi" theo lương, bén nhọn, quanh quẩn trong phòng.

A La ngẩn ngơ nhìn nam tử chặt vật kia, nghe ba chữ "ta sai rồi" liền tiếp truyền vào tai mà tâm thần chấn động, hai chân vô lực.

Vì sao hắn nói hắn sai rồi, hắn sai cái gì?

Trong nháy mắt đó, nàng cơ hồ muốn xông qua hỏi hắn.

Đời này sống lại, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã muốn hỏi.

Vì sao, suốt mười bảy năm người đều không biết ta ở nơi nào...

Nàng ở trong thủy lao đau khổ chờ đợi mười bảy năm.

Mười bảy năm thống khổ, dày vò, dày vò đến chết lặng, lại chết lặng đến hồ hững, cho đến khi sống lại chỉ muốn quên đi quá khứ, một lần nữa trở lại thời thơ ấu.

Nàng đã đi một vòng xuống địa ngục, rồi luân hồi, nhưng từ đầu đến cuối không có được lấy một đáp án.

Thế nhưng cuối cùng A La vẫn tận lực đè nén, nàng cắn môi, im lặng đứng một bên, trơ mắt nhìn hắn bị dùng vải bó bịt miệng, bị Tiêu Kính Viễn sai hạ nhân mang đi.

Mấy vị trong phòng hiển nhiên bị chấn kinh rồi, mặc dù các nàng đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn nhìn không được nhìn A La vài lần.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, Thất phẩm thậm vừa mới gả đến rốt cuộc có liên quan gì đến Tiêu Vĩnh Hân.

A La hít một hơi thật sâu, dùng hết khí lực ép bản thân phải trấn định.

Nàng bây giờ không chỉ có một mình, nàng còn có phu quân.

Nàng không thể bởi vì chuyện này mà khiến phu quân bị người khác chỉ trích.

Dù bị cả nhà hoài nghi, nàng cũng phải làm bộ như không có việc gì.

Chuyện này không liên quan đến nàng.

Đời này, nàng và Tiêu Vĩnh Hân vốn không có quan hệ gì!

Nghĩ đến đây, A La dùng nỗ lực lớn nhất đời này làm bản thân thả lỏng, sau đó nhủ mảy, nghỉ ngơi nhìn về phía Tiêu Vinh Hân rồi đi, lẩm bẩm nói: "Đang yên đang lành, sao Tam thiếu gia lại gọi tên ta?"

Có vị cháu dâu ngày thường có quan hệ tốt với A La vừa nghe lời này liền nhân cơ hội nhỏ giọng nói: "Cũng chưa chắc là tên thâm hiểm, dù sao người trùng tên có rất nhiều."

"Đúng đó, trước kia ta thấy Tam đệ và Thất thẩm cũng có quen biết, hẳn luôn luôn đều không nhìn Thất thẩm."

A La lập tức cười khở, cố ý nói: "Tam cháu dâu tướng mạo tương tự ta, chẳng lẽ hẳn nghĩ sai cái gì rồi?"

Nàng vừa nói lời này tất nhiên đã dẫn dắt ý nghĩ của mọi người.

"Tam đệ và Tam đệ muội là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, chỉ sợ không phải hẳn điên mà là nhớ lộn đi?"

Những người khác còn có thể nói cái gì, dù trong lòng còn hoài nghi cũng chỉ có thể gật đầu: "Đúng vậy, chắc là nhớ lộn."

Đúng lúc này, Tam phu nhân đi tới, nghe thấy lời đám văn bối nói, không khỏi trách mắng: "Vinh Hân vốn bị bệnh, điên điên khùng khùng, e là đụng phải thứ gì không sạch sẽ, miệng nói ra nhưng chưa chắc đã biết, các người ở đó đoán mò lung tung còn ra thể thống gì!"

Tam phu nhân vừa dứt lời, đám cháu dâu vội vàng cúi đầu nhận sai: "Đúng đúng, Tam thẩm thẩm nói rất có lý, lời người điên nói không thể coi là thật."

A La cảm kích nhìn về phía Tam phu nhân.

Như vậy cũng tốt, ít nhất ngoài mặt cũng có thể che giấu chuyện này.

Về phần trong lòng mọi người nghĩ thế nào thì không phải nàng có thể quản được.

Cây ngay không sợ chết đứng, đời này nàng chỉ có một mình Tiêu Kính Viễn, chỉ cần mình không thẹn với lương tâm, cần gì quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Hơn nữa, đều là con cháu Tiêu gia, có hoài nghi thì cũng chỉ có thể chôn trong bụng, ai có gan dám truyền ra ngoài chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Editor: Tường An

Tiêu Vinh Hân làm loạn một hồi trong phòng Tiêu lão thái thái, cuối cùng xem như miễn cưỡng dẹp yên. Nhưng dù Tiêu Kính Viễn đã mời thái y trong cung đến cũng không chữa hết bệnh điên của Tiêu Vinh Hân, cho nên sau đó đám nha hoàn hạ nhân vẫn nghe được chút tiếng gió.

Nghe nói Tiêu Vinh Hân luôn miệng nói, A La đời trước là thê tử của hắn, sinh con dưỡng cái cho hắn, còn chỉ vào mũi Kha Dung mà mắng to, rằng Kha Dung vô liêm sỉ, lừa gạt hắn, thời điểm phát điên thậm chí muốn nhào tới bóp chết Kha Dung.

Việc này truyền đến tai A La, nàng ngược lại rất bình tĩnh, không hề hoảng hốt.

Nếu như Tiêu Vinh Hân luôn miệng gọi tên A La, có lẽ người khác sẽ cho rằng nàng cùng hắn có tư tình trước, sau đó mới gả cho Tiêu Kính Viễn, nhất định sẽ khiến người ta hiểu lầm. Bây giờ hắn nói cái gì mà đời trước, loại chuyện hoang đường này, ai mà tin chứ? Không phải càng khiến người khác cho rằng Tiêu Tam thiếu gia bị trúng tà, bị dính vào thứ gì không sạch sẽ sao?

Quả nhiên, lúc nàng cùng vài vị cháu dâu tán gẫu, đám cháu dâu đều bất bình thay nàng.

"Mới vào cửa liền vô duyên vô cớ bị hắt nước bẩn như vậy, cái gì đời trước đời này, cũng không biết hắn nói cái gì!"

"Đúng vậy, điên điên khùng khùng, vốn nên trông chừng hắn cho tốt."

Cuối cùng, mọi người bắt đầu suy đoán lung tung, nghĩ rằng địa vị Tiêu Thất thúc trên triều cao như vậy, lại giao hảo với Thái tử, đột nhiên xảy ra loại chuyện này, chắc không phải là do người khác ra tay, nhằm hại Thất thúc đi.

Bọn họ nghĩ xa như thế, A La cũng không tiện nói cái gì, mọi người đoán mò một hồi, rốt cuộc sống chết mặc bay, ai về phòng người đó.

Tiêu gia tất nhiên phải xử trí chuyện này, nhốt Tiêu Vinh Hân trong viện, ngoại trừ ma ma thân cận và vài gã sai vặt, những người khác đều không được

tới gần, đồng thời nghiêm cấm bên dưới nghị luận chuyện này.

Sau mấy ngày tết, trong nhà đủ thứ chuyện phải lo, đón khách đãi khách, ai cũng bận rộn, dần dần trong nhà không còn ai nhắc đến chuyện này.

Mọi người đều chung ý nghĩ, chỉ coi như Tiêu Vĩnh Hân không tồn tại.

Đại phu nhân nghĩ tới liền khổ sở, mỗi lần gặp đều thấy hai mắt sưng đỏ, nhưng người khác cũng không an ủi được, dù sao Tam thiếu gia điên nhiều năm như vậy, hiện giờ chỉ là nghiêm trọng hơn mà thôi.

Nhìn Tiêu Vĩnh Hân như vậy, A La chỉ đành thở dài một tiếng. Thở dài xong lại nghĩ đến Kha Dung.

Đối với người đời trước hại mình, trong lòng A La ít nhiều cũng có suy đoán, nhưng không có chứng cứ xác thực.

Bây giờ Tiêu Vĩnh Hân nói ra, nàng tính sẽ ngấm lại, vì sao lại nói là Kha Dung lừa hắn, vì sao muốn bóp chết Kha Dung?

Nếu như đời trước Kha Dung hoàn toàn không liên quan đến chuyện này, vậy đời này Kha Dung chỉ là nhân vật vô tội bị liên lụy, tại sao hắn lại hận Kha Dung đến thế?

Có một lần đến phòng lão tổ tông thỉnh an, lúc đi ra trùng hợp gặp Kha Dung.

Sắc mặt Kha Dung tái nhợt, xương gò má nhô ra, mới qua mấy ngày mà một cô nương như hoa như ngọc đã tiêu tụy thành phụ nhân.

Kha Dung vừa nhìn thấy A La, cơ hồ hận nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt âm lãnh.

"Diệp Thanh La, nếu ngươi đã thông đồng với hắn thì tại sao không lấy hắn?"

A La khẽ nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Cháu dâu sao lại nói ra lời ấy? Lời như vậy không thể nói lung tung, cẩn thận ta nói với Thất thúc ngươi, với tính tình của hắn, nói vậy cháu dâu cũng biết sẽ có hậu quả gì rồi chứ."

Kha Dung nghẹn lời, mấy ngày nay, chuyện trong nhà đều do Tiêu Kính Viễn lo liệu.

Ngày xưa mọi người chỉ biết hắn là tướng quân uy mãnh ở Bắc Cương, cũng biết hắn là quan lớn trong triều, nhưng ở nhà hắn vẫn là Thất thúc cao xa đậm mực, nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng sẽ không quá mức e ngại hắn.

Nhưng trải qua chuyện lần này, mọi người đều biết thủ đoạn lời đing, quyết đoán của hắn.

Cấp dưới chỉ cần nhiều lời một chữ, hắn liền trực tiếp đưa đến trước mặt đại lão gia, xử trí theo gia pháp, không nể mặt chút nào.

Kha Dung là văn bối, nào dám trêu chọc Tiêu Kính Viễn, hiện tại thật vất vả mới gặp được A La, còn chưa nói được vài câu, A La đã đem Tiêu Kính Viễn ra chặn họng nàng.

Nàng tức giận đến đỏ mặt, cắn răng nói: "Ngươi không cần đem Thất thúc ra hù dọa ta, ngươi cho là ta không biết chuyện ngươi đã làm sao? Nếu ta nói chuyện với Thất thúc, xem hắn còn che chở ngươi hay không!"

A La nghe vậy, cố ý hỏi: "Nga? Ta rốt cuộc đã làm cái gì?"

Kha Dung nhìn về mặt vô tội của A La, tức giận cười lạnh: "Ngươi ý mình dung mạo tốt, thông đồng Tiêu Vĩnh Hân, lại trêu đùa hắn! Năm đó ta chỉ cho rằng người hắn thích là ta, bây giờ ta mới biết, thì ra mặt hắn nhìn ta nhưng trong lòng lại nghĩ tới ngươi!"

"Các ngươi rõ ràng là một đôi cặp nam nữ, đã sớm thông đồng với nhau, thế nhưng một người cưới ta, hại cả đời ta, một người gả cho Thất thúc, khiến Thất thúc mất hết thể diện!"

A La vốn nghĩ có thể thám thính được chút tin tức, lúc này nghe Kha Dung nói vậy, liền biết nàng ta căn bản không hề biết chuyện đời trước, chắc là nghe được đôi câu vài lời từ chỗ Tiêu Vĩnh Hân, cho rằng đời này mình và Tiêu Vĩnh Hân có tư tình, sau này Tiêu Vĩnh Hân nhận nhầm mới cưới nàng ta.

A La biết có dây dưa cũng vô ích, không dò hỏi được tin tức gì, không muốn so đo với nàng ta, lạnh nhạt nói: "Ta thấy sắc mặt cháu dâu xanh xao vàng vọt, chắc là thời gian này không nghỉ ngơi tốt. Dù Tam diệt bị bệnh, ngươi cũng nên bảo trọng thân thể mới phải, chỗ ta có tổ yến thượng đẳng, hôm khác sẽ đưa cho cháu dâu một ít, cháu dâu nhớ bảo hạ nhân hâm ấm mỗi ngày."

Nói xong, A La liền dẫn nha hoàn rời đi.

Kha Dung nói cả nửa ngày, ai ngờ A La không hề có chút phản ứng nào, cuối cùng còn nói đưa tổ yến cho nàng.

Nàng thêm vào ăn tổ yến của nàng ta! Nàng muốn ăn tổ yến chẳng lẽ không thể tự mua được hay sao?

Nhìn bóng dáng A La thân nhiên rời đi, Kha Dung tức giận đến mức hai tay phát run nhưng lại không thể làm gì.

Trở về phòng, A La nhớ tới tình cảnh vừa rồi liền có chút đắc ý: "Vũ Xuân, vừa rồi ta nói câu kia, có phải rất hợp tình huống, đáp rất thỏa đáng không?"

Vũ Xuân mỉm cười, đáp: "Đúng vậy, tốt đến mức không thể tốt hơn. Kỳ thật, phu nhân không cần nói với nàng ta cái gì, nàng ta có chỗ nào so được với phu nhân. Lúc trước nói Kha cô nương tương mạo tương tự phu nhân, nô tỳ cũng thấy có điểm giống. Nhưng bây giờ nhìn lại, quả thật một trời một vực, kém rất xa."

A La nhớ tới bộ dáng tiêu tụy của Kha Dung, ngược lại thu hồi vẻ đắc ý, thở dài: "Nàng ta cũng không dễ dàng gì, đáng tiếc."

Lại cân nhắc, đời này nàng ta gả cho Tiêu Vinh Hân, có lẽ ít nhiều cũng do một tay mình thúc đẩy, cảm giác giống như mình hại nàng ta vậy.

"Mà thôi, không nghĩ nữa, chờ Thất thúc trở về, ta phải nói rõ với hắn, chỉ sợ đời trước Kha Dung chính là..."

Đang nói thì bỗng nhiên buồn nôn, nàng theo bản năng che miệng, suýt nữa phun ra.

Vũ Xuân thấy vậy cũng hoảng sợ, vội vàng lấy cái chậu đến cho nàng, ai ngờ A La nôn khan nửa ngày mà không phun được gì.

Lúc này, vài nha hoàn khác cũng vào phòng, người đầm lưng, người đưa khăn, lo lắng nói: "Vẫn nên báo cho Thất gia, mời đại phu tới xem một chút đi."

Cảm giác khó chịu buồn nôn qua đi, A La mệt mỏi nhắm mắt lại, một lúc sau mới lắc đầu: "Không cần, chờ Thất gia trở về rồi nói sau."

Nàng dĩ nhiên biết, đây là có thai.

Vốn cho rằng sau trận ốm vừa rồi, nàng nhất thời nửa khắc không thể có thai, không ngờ lại có nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Mang thai

Editor: Tường An

Tin tức A La mang thai truyền ra, lão tổ tông vui mừng hóng rồi, xua tan bầu không khí âm trầm mà Tiêu Vinh Hân mang đến. Về phần Tiêu Kính Viễn sau khi biết tin, không hề vui mừng như A La tưởng, ngược lại ánh mắt có chút suy nghĩ sâu xa.

A La thấy vậy, trong lòng thấp thỏm: "Thất thúc, làm sao vậy, chàng không muốn đứa bé này?"

Tuy bụng nàng vẫn chưa có dấu hiệu gì nhưng nàng đã phảng phất cảm nhận được trong bụng mình đang mang một đứa bé, cho nên tình mẫu tử dào dạt.

Thấy Tiêu Kính Viễn không có vẻ vui mừng, ngược lại còn thêm ưu tư, nàng không khỏi nhớ tới lời hắn nói lúc trước, hắn nói hắn không sốt ruột có con. Chẳng lẽ bởi vì không sốt ruột cho nên bây giờ nàng có thai, hắn cũng không thích thai nhi trong bụng?

Tiêu Kính Viễn nhìn về mặt A La liền biết nàng hiểu lầm, lập tức đỡ nàng ngồi xuống, giải thích: "Nàng mang thai ta tất nhiên vui mừng, cũng ngóng trông nàng có thể sinh con cho ta, có điều, thứ nhất, nàng bệnh nặng mới khỏi, ta chỉ sợ thân thể nàng không chịu nổi mệt nhọc."

Phải biết hiện tại A La mới 15 tuổi thôi, đến lúc sinh cũng chưa tới 16 tuổi, tuổi còn nhỏ như vậy, quá trình sinh sản sẽ rất nguy hiểm.

"Thứ hai, không phải nàng nói ở trong mộng, chính là lúc sinh sản bị người ta đánh cắp thân phận sao? Hiện tại chưa tra ra người kia, nàng đã có thai rồi, ta chỉ sợ nàng sẽ có sơ xuất gì."

Tiêu Kính Viễn do dự một chút, cuối cùng nói với A La: "Mấy ngày nay ta ở bên ngoài bận rộn thật ra là vì quốc vương Nam La băng hà, Nam La nội loạn, sau khi thế tử Nam La đoạt được vị trí quốc vương liền điều động binh mã, ý đồ xâm phạm biên cảnh Đại Minh ta."

A La nghe lời này như sét đánh ngang tai.

Đời trước, nàng mười bảy tuổi sinh con, mà thời điểm nàng sinh con, Tiêu Vinh Hân hộ tống thúc phụ Tiêu Kính Viễn xuất chinh, chính là vì đánh Nam La!

Mình mang thai, Nam La quốc nội loạn, tất cả đều giống kiếp trước, lại đều sớm hơn hai năm!

"Thất thúc, chàng, chàng?" Nàng nhìn Tiêu Kính Viễn, nói không ra lời, trong lòng run rẩy.

Sắp tới Tiêu Kính Viễn cũng sẽ Nam chinh? Nếu hắn đến Nam Cương, vậy có phải mình sẽ rơi vào hoàn cảnh đời trước hay không?!

"Phải." Tiêu Kính Viễn đáp một tiếng, ngữ khí có chút trầm trọng, nhưng hiện tại tân đế đăng cơ mới hơn một năm, triều đình nhân tâm bất ổn, lại thêm

Nam La quốc xâm chiếm biên cảnh phía Nam, ần soái này nếu hấn không nhận thì để ai nhận bây giờ?

"Có điều, trước khi ta đi, ta nhất định sẽ tra ra người đòi trước đã hại nàng."

Tiêu Kính Viễn cầm bàn tay lạnh lẽo của thê tử, đặt trong lòng bàn tay sưởi ấm, ôn nhu trấn an.

"Ân, Thất thúc, ta tin chàng." A La rũ mắt, đè nén sợ hãi trong lòng, khẽ gật đầu.

Tiêu Kính Viễn nhìn thê tử, biết nàng tuy ngoại miệng nói như vậy nhưng thật ra trong lòng vẫn bất an.

Nghĩ tới những chuyện nàng kể về đời trước, hấn không khỏi đau lòng, bất kỳ nữ tử nào trải qua nỗi thống khổ của nàng đời trước, rồi lại mang theo ký ức sống lại, ai có thể an tâm với tương lai trước mắt?

"A La, nàng không cần nghĩ nhiều, cứ an tâm dưỡng thai là được. Về phần người có tâm muốn hại nàng, ta nhất định sẽ khiến hấn trả giá đắt."

Thanh âm của hấn trầm thấp, truyền vào tai A La khiến lòng nàng bình tĩnh hơn.

"Ta biết, Thất thúc."

Thất thúc hứa hẹn, trước giờ đều nói là làm, Thất thúc không phải Tiêu Vĩnh Hân, nàng... phải tin tưởng Thất thúc mới đúng.

- - - - -

Kỳ thật, lúc A La có suy đoán Kha Dung là người hại nàng đời trước, thì Tiêu Kính Viễn cũng bắt đầu dùng ánh mắt hoài nghi quan sát nữ nhân sống nhờ ở Tiêu gia nhiều năm, bây giờ là cháu dâu mình này.

Nhưng bất luận đời trước nàng ta đã làm cái gì, chỉ cần đời này không làm, Tiêu Kính Viễn liền không có khả năng hạ thủ với nàng ta.

Dù sao, đời này Kha Dung chẳng những vô tội, thậm chí có thể nói, nàng ta cũng là người bị hại.

Với thân phận và nhân phẩm của Tiêu Kính Viễn, dù thế nào cũng không thể ra tay với Kha Dung.

Nhưng hấn nhất thiết phải cho A La một công đạo, cũng để A La yên tâm.

Vốn dĩ Tiêu Kính Viễn có đủ thời gian giải quyết chuyện này, chậm rãi hóa giải nguy cơ bên người A La, nhưng bây giờ hấn sắp viễn chinh Nam Cương, hấn không thể để một mình A La mang thai còn phải đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Dưới tình thế này, Tiêu Kính Viễn rất nhanh đã có tính toán, trước tiên, hấn kéo dài thời gian đại quân xuất phát, sau đó cùng A La đến biệt viện ở chân núi nghỉ ngơi... căn cứ theo cách nói của A La, đời trước nàng sinh sản ở nơi này.

"Thất thúc, phương hướng này không đúng a, không phải chúng ta nên đi thẳng về phía trước sao?"

Con đường này, đối với A La mà nói, dù có qua mấy đời nàng cũng sẽ không quên.

Nàng dựa vào người Tiêu Kính Viễn, nghi ngờ hỏi.

Tiêu Kính Viễn dứt cho nàng một miếng ô mai, nói: "Chúng ta không đến biệt viện kia."

"Không đi?" A La nghi hoặc: "Không phải lúc trước đã nói, dứt khoát đến biệt viện kia, tìm ra người xấu kia sớm một bước sao?"

Tiêu Kính Viễn cười cười, lại nói: "Hiện tại người Tiêu phủ và những người quen biết đều cho rằng chúng ta đi biệt viện, chúng ta ngược lại không đi."

"Nhưng mà..." A La vẫn không hiểu hấn đang muốn làm cái gì?

Chung quy, cách ngày hấn xuất chinh cũng không xa, thời gian cấp bách, hấn không có thời gian nhàn tản bồi nàng dạo chơi trên núi.

Tiêu Kính Viễn khẽ thở dài, ôm A La vào ngực: "A La ngốc, ta làm sao có thể đặt nàng vào chỗ nguy hiểm như vậy?"

Hấn là người, không phải thần, đã là người thì không có khả năng khống chế hoàn mỹ mọi chuyện, lỡ như A La thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Hấn sẽ không để A La mạo hiểm.

"Vậy chúng ta làm thế nào bức người xấu kia lộ diện?" A La vẫn không hiểu.

"Nếu đời trước người kia có thể làm A La giả, vậy đời này, sao chúng ta không gây ông đập lưng ông?"

A La bừng tỉnh đại ngộ: "Ý chàng là để một A La giả ở biệt viện kia, còn ta sẽ trốn ở một nơi khác an toàn hơn?"

"Phải."

"Nhưng mà, chúng ta tìm đâu ra một A La giả chứ?"

Tiêu Kính Viễn cười nói: "Không phải có ca ca nàng sao?"

Nếu Diệp Thanh Xuyên có thể nhờ vào sự trợ giúp của Kha thần y giả trang thành A La thì bây giờ đương nhiên có thể tạo ra một A La giả càng giống A La thật hơn.

"Ca ca cũng biết chuyện này?"

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Đương nhiên."

Chuyện lớn như vậy, Diệp Thanh Xuyên làm sao có thể không biết, sao có khả năng không xen một chân vào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Editor: Tường An

Đầu xuân tháng hai, liễu non non mơn xanh biếc, chim bói cá lúu rúu nhảy nhót tới lui trên cành liễu.

A La vốn muốn ngủ trưa một giấc, nhưng nghe âm thanh rúu rít kia nên sớm tỉnh lại, dựa vào song cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lúc này Tiêu Kính Viễn trở lại, thấy nàng không ngủ, hắn vừa đóng cửa sổ vừa thuận miệng nói: "Bên ngoài khí trời còn chưa ấm lên, cẩn thận cảm lạnh."

A La ngược lại đang hứng trí, nói với Tiêu Kính Viễn: "Ta thấy liễu xanh tươi đẹp như vậy, hay là chàng bé xuống làm sáo liễu* cho ta đi?"

*Sáo liễu: sáo làm bằng cành liễu. Khi xuân sang hoa nở rộ, các răng liễu cũng trở nên xanh mướt và ngậm no nước. Người ta thường chọn lấy cành liễu mập, cắt lấy một đoạn, vụn hơi miết tay một chút là vỏ và lõi cành liễu sẽ tách rời ra. Sau đó dùng dao vót mỏng một đầu vỏ cành liễu làm đầu ngậm thổi, đục thêm vài lỗ ở phần thân là chúng đã có một cây sáo đồ chơi bằng vỏ cành liễu khá thú vị và có thể thổi được những khúc dân ca đơn giản có âm thanh nghe cũng tựa tựa như âm thanh của cây sáo trúc thực thụ.

Tiêu Kính Viễn nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ nói: "Lớn như vậy rồi mà còn ham chơi."

Miệng thì nói thế, nhưng hắn vẫn nhảy lên bẻ mấy cành liễu xuống, vặt hết lá liễu đi, bắt đầu làm sáo cho A La. Hắn rất khéo tay, ngón tay thon dài liến thoắng vài cái đã làm ra vài cây sáo liễu rồi.

Hắn giữ lại một cái to, đưa cho A La một cái nhỏ, hai vợ chồng ngồi trước song cửa sổ thổi sáo. Một thanh âm trầm bổng dày rộng, một thanh âm thanh lãnh cao vút, tiếng sáo của hai người hòa vào nhau khiến mấy chú chim bói cá trên cành nhảy nhót vui thích.

"Tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào, tốt xấu gì chàng cũng nên nói cho ta biết a!"

Từ lúc A La theo Tiêu Kính Viễn đến biệt viện bí ẩn này, hằng ngày nô bộc hầu hạ thành đàn, thậm chí Tiêu Kính Viễn còn sai người chuẩn bị một phòng bếp lớn và đầu bếp riêng, mặc cho nàng sai sử, cuộc sống trôi qua tự do tự tại.

Chỉ có điều, tâm chung quy vẫn không an, không biết tình hình bên Tiêu Kính Viễn như thế nào, không biết Kha Dung bên kia ra sao, không biết kế hoạch của ca ca và Tiêu Kính Viễn là gì.

Những nỗi bận tâm này, mỗi khi nhớ tới, nàng lại thấy không kiên định, cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài thật dài.

Tiêu Kính Viễn biết tiểu thê tử của mình không yên lòng, liền nói với nàng chi tiết từng bước kế hoạch của mình và Diệp Thanh Xuyên.

"Ca ca nàng cũng không biết làm thế nào thuyết phục được Phùng Khải Nguyệt, chính là vị biểu tỷ kia của nàng, để Kha thần y trang điểm thành bộ dáng nàng, hiện giờ đang ở trong biệt viện kia dưỡng thai. Cái chúng ta cần bây giờ là thời gian."

"Phùng Khải Nguyệt?"

A La cũng chưa từng nghĩ đến ca ca thế nhưng dùng nàng ấy để giả trang thành mình: "Nàng ấy chịu làm?"

Phùng Khải Nguyệt hiểu lắm nàng ấy là nữ nhi ruột của mẫu thân mình, ủy khuất cho rằng mình và nàng ấy cùng một mẹ sinh ra nhưng cuộc sống của

nàng ấy lại bất hạnh như thế, vậy mà chịu giả trang mình ư?

"Ca ca nàng tự có biện pháp." Theo Tiêu Kính Viễn thấy, vị ca ca này của A La đúng là thần thông quảng đại, còn có chuyện gì mà hấn không làm được sao? Chỉ kém hiểu rõ kiếp trước kiếp này.

A La nghe vậy, không khỏi cau mày cẩn thận suy nghĩ.

Đối với Phùng Khải Nguyệt, mình từng hoài nghi nàng ấy, nhưng hiện tại xem ra nàng ấy chỉ vì chuyện thân thể mà ghen ghét mình, cũng không nghĩ tới thay mặt đổi đào, dù sao nàng ấy không quen thuộc Tiêu gia, khả năng giả mạo mình là rất ít, càng không nói đến chuyện giấu giếm được người chồng đầu gối tay ấp Tiêu Vĩnh Hân.

Hiện giờ nàng ấy ẩn nấp ở đâu, sau này hôn sự đều phải dựa vào bản thân, bị ca ca dụ dỗ đe dọa, nàng ấy nguyện ý nghe theo lời ca ca cũng có thể hiểu được.

Nhưng còn Kha thần y...

Trong lòng A La nổi lên nghi ngờ.

Kha thần y có bản lĩnh như vậy, có thể khiến khuôn mặt người khác thay đổi, càng có thể dùng một người có dung mạo cực kỳ tương tự để đánh tráo?

Vậy đời trước...

A La nghĩ đến đây, bỗng nhiên sống lưng phát rét, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Đời trước, nếu thật sự là Kha thần y, vậy đời này ca ca lợi dụng Kha thần y như vậy, có thể được sao?

Nghĩ nghĩ, trong lòng nàng lộp bộp, đột nhiên biến sắc.

Tiêu Kính Viễn thấy nàng như thế, nghi hoặc hỏi: "A La, nàng nghĩ đến điều gì? Làm sao vậy?"

Dứt lời liền kéo tay nàng qua.

A La nhìn nam nhân bên cạnh, trong lòng ổn định lại, hỏi: "Thất thúc, không phải chàng nói Kha thần y đã nhận tổ quy tông sao, vậy hấn và Kha Dung có quan hệ gì hay không?"

Tiêu Kính Viễn nghe vậy mới hiểu lo lắng trong lòng A La, giải thích: "Nàng nghĩ không sai, bọn họ đều họ Kha, đúng là cùng tông tộc, có điều, Kha Dung chỉ là bàng chi, mười mấy năm qua đã cách rất xa chi của Kha thần y rồi. Huống hồ, từ sau khi Kha thần y nhận tổ quy tông còn chưa nhận thức hết toàn bộ người Kha gia thì đã được mời đi chu du Đào quốc, mà Kha Dung đã sớm đến ở nhờ Tiêu gia, hai người bọn họ tuyệt đối không có khả năng quen biết."

A La nghe hấn nói, tảng đá trong lòng mới buông xuống, nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ chuyện đời trước.

Đời trước, Kha thần y thật sự đi hải ngoại sao, hấn có khả năng có tiếp xúc với Kha Dung hay không, hoặc sâu hơn nữa là giúp đỡ Kha Dung giả mạo mình? Kha thần y là bằng hữu của Tiêu Kính Viễn, cũng từng đến xem bệnh cho lão tổ tông, rất có địa vị ở Tiêu gia, về mặt y thuật có thể xưng là thiên tài, nếu hấn chịu hỗ trợ Kha Dung, chỉ sợ Kha Dung thật sự đủ khả năng lấy giả đánh tráo, thay thế mình.

Chỉ là hiện tại Kha thần y bị ca ca khống chế, nàng nghĩ một hồi, cuối cùng cũng không nhắc đến việc này nữa.

Nàng tin tưởng ca ca, chỉ cần ca ca có thể khống chế tốt Kha thần y, như vậy Kha thần y sẽ không đứng về phe địch.

- - - - -

Thời gian này đang khẩn cấp trừ bị binh mã xuất chinh Nam Cương, Tiêu Kính Viễn rất bận, không có thời gian bồi đến A La, cho nên nàng ở biệt viện một mình. May mà ngoài biệt viện có thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn ẩn nấp bảo hộ, chỉ cần A La ho khan một tiếng, bọn họ sẽ lập tức lao ra.

Một mình A La ở biệt viện cũng không có gì phải lo lắng.

Duy chỉ có một điều là bị đè nén, buồn chán cực kỳ, ngày thường không bước ra khỏi biệt viện, muốn tìm người trò chuyện cũng không có ai, chỉ có thể nói ma ma, nha hoàn cùng đọc sách, viết chữ.

Có lẽ chỗ tốt duy nhất chính là chữ của nàng rất có tiến bộ, chờ Thất thúc nhìn thấy sẽ không nói nàng không học vấn không nghề nghiệp nữa.

Thỉnh thoảng nàng cũng có nhận được chút tin tức từ bên tổ trạch Tiêu gia truyền đến, biết lão tổ tông còn từng đích thân đến thăm "A La giả" nhưng không hề phát hiện ra manh mối.

"Nghe nói Kha Dung cũng đi theo." Lỗ ma ma nói tin tức nghe được cho A La biết.

A La khẽ thờ dài.

Chỗ Tiêu Kính Viễn và ca ca đều truyền tin tức đến, nàng biết bọn họ đã bố trí tốt thiên la địa võng chờ Kha Dung nhảy vào. Nếu như Kha Dung thật sự động ác niệm đối với mình thì hoàn toàn không thể trốn thoát.

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Cứ xem như người đời trước hại mình là Kha Dung, nhưng đời này tình thế đã thay đổi, Kha Dung đời này không hẳn sẽ có ác ý với mình. Vì để sau này hoàn toàn an tâm, bây giờ bày ra cái bẫy này, đặc biệt dùng một A La giả để kích phát ác niệm trong lòng Kha Dung.

Như vậy, nàng thật có chút không hiểu, nếu không có kế hoạch này, Kha Dung thật sự vẫn sẽ hại nàng sao?

Rốt cuộc là mình dùng tình thế bắt buộc Kha Dung hại mình, hay là nói vận mệnh đã chú định nàng ấy sẽ hại mình?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ cảm thấy hoang mang không thôi.

Có điều nghĩ lại, đời này sống lại vốn là chuyện rất kỳ diệu rồi, người xưa còn có chuyện hồ điệp mộng ta hay ta mộng hồ điệp, huống chi một phạm phu tục tử như mình.

*"Trang Chu mộng hồ điệp" là một đoạn văn nổi tiếng kim cổ, trong đó có câu: "Không biết Chu chiêm bao là bướm hay bướm chiêm bao là Chu" với lẽ "Bướm chiêm bao là Chu" thì cả cuộc đời phức tạp chỉ nằm trong một giấc mơ của con bướm mà thôi...

Nguyên văn như sau: "Tích giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã, tự dụ thích chí dữ bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã. Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư? Hồ điệp chi mộng vi Chu dư? Chu dữ hồ điệp, tắc tất hữu phạt hĩ. Thử chi vị Vật hóa".

Cuối cùng đành không thêm nghĩ nữa, chỉ mong hết thảy đều thuận lợi.

Vì thế, A La nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không suy nghĩ những chuyện hỗn loạn kia nữa, chỉ mong Tiêu Kính Viễn và ca ca có thể bảo hộ mình chu toàn, không chỉ vì mình mà còn vì bào thai trong bụng.

Hôm nay nàng nôn nghén nặng hơn, người mệt mỏi muốn đi ngủ sớm.

Nào ngờ vừa mới tắt đèn thì có nha hoàn bẩm báo có người cầu kiến nàng, đối phương chỉ nói là lão tổ tông nhờ hần tới.

A La nghe vậy không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ giờ này ai tới tìm mình? Còn lấy danh nghĩa lão tổ tông mà đến.

Theo lý thuyết, lão tổ tông căn bản không biết mình đang ở đây mới đúng.

Im lặng một lát, cuối cùng nàng vẫn nói: "Mời đối phương vào đi."

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nếu đối phương đã tìm tới cửa, có nghĩ hành tung của mình đã bại lộ, trốn tránh không kịp chưa chắc là cách giải quyết tốt.

Nha hoàn lập tức đi truyền lời, sau một lúc lâu lại thấy Vũ Xuân vội vã chạy vào, sắc mặt không tốt.

"Phu nhân, bên ngoài, bên ngoài là Tam thiếu gia!"

"Tam thiếu gia? Tam thiếu gia nào?"

"Chính là... chính là Tiêu gia Tam thiếu gia!" Vũ Xuân khẽ giậm chân, bắt đầu đi giải thích.

"Hắn?" A La nhất thời biến sắc, "Không phải hần điên rồi, bị lão phu nhân nhốt lại à, làm sao lại tìm tới nơi này?"

Ai ngờ lời vừa dứt liền nghe thấy một giọng nói thanh lãnh mà tối tăm: "A La, ta cũng đã tìm tới cửa, nàng lại nhẫn tâm không gặp ta?"

Vừa nghe lời này, A La cả kinh cơ hồ ba hồn bảy vía đều bay mất.

Cái giọng nói này, gọi nàng là A La như vậy!

Rõ ràng là phu quân đời trước của nàng!

A La còn chưa kịp phản ứng, người nọ đã vén màn đi vào.

Hắn một thân bạch y, thân thể đơn bạc, sắc mặt thâm đậm, trong ngực ôm một cây đàn cổ.

"Người..." A La toàn thân lạnh lẽo, cứng đờ đứng ở đó, im lặng nhìn nam nhân đi tới.

Nam nhân kia cười khò một tiếng, ánh mắt đảo qua cái bụng vẫn còn bằng phẳng của A La, nhẹ giọng nói: "A La, ta chỉ cầu có thể nói chuyện với nàng một chút, nàng cũng không muốn sao?"

Thanh âm hần âm đậm, lộ ra bi ai vô hạn.

"Người có biết, ta đau khổ tìm nàng rất nhiều năm, cũng đợi nàng rất nhiều năm."

Đợi đến mức, hần cơ hồ sắp tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tiêu Vĩnh Hãn đau

Editor: Tường An

"Người làm thế nào vào đây được?" A La ý thức được điều gì, "Người bên ngoài, người đã mua chuộc người nào?"

Nếu không, Tiêu Vĩnh Hãn sao có thể xuất quỷ nhập thần vào được tận đây.

Tiêu Vĩnh Hãn rũ mắt, nhàn nhạt nói: "A La, nàng đã quên, đời trước, ngày chúng ta thành thân, Tiêu Nguyệt uống say."

A La nghe lời này, nhát thời hiểu ra.

Đời trước, ngày Tiêu Vĩnh Hãn thành thân đã đoán được Tiêu Nguyệt có tình cảm với hần, chẳng qua vẫn luôn che giấu mà thôi, đời này, hần không khách khí lợi dụng Tiêu Nguyệt.

"Người... rốt cuộc muốn thế nào?"

Nếu như Tiêu Nguyệt đã bị Tiêu Vĩnh Hãn lợi dụng, vậy người của mình bảo hộ nơi này như tường đồng vách sắt cũng sẽ tan rã, cho nên nàng cũng không kêu người, chỉ cảnh giác nhìn Tiêu Vĩnh Hãn, bảo vệ bụng mình.

Tiêu Vĩnh Hãn hiển nhiên nhìn thấy động tác của A La, ánh mắt có chút thâm lương, giễu cợt.

"Ta rốt cuộc muốn thế nào? Nàng nói ta có thể thế nào? Ta trở mặt nhìn thâm tử của mình trở thành thăm thẳm, ta còn có thể thế nào?"

A La nghe vậy, không tức giận mà cười nói: "Bây giờ người nói những lời này làm gì? Người rõ ràng biết đó đều là chuyện đời trước! Huống chi... huống chi người..."

Nàng hít thở sâu, biết mình hiện đang mang thai, tuyệt đối không thể có sơ xuất gì, còn Tiêu Vĩnh Hãn hiện tại điên điên khùng khùng, nàng cần phải khơi dậy lòng áy náy của hần chứ không thể tranh cãi với hần.

Bằng không, lỡ hần phát tác, nổi điên lên thì hậu quả sẽ không lường được.

"Chẳng lẽ người không biết đời trước ta phải chịu khổ thế nào?"

Nàng vừa nói lời này, Tiêu Vĩnh Hãn lập tức biến sắc, thân thể run rẩy kịch liệt, cơ hồ không ôm chặt cây đàn cầm trong tay.

A La nhìn liền biết kế này có thể thành, vội vàng nói tiếp: "Người muốn nói chuyện với ta, nhưng giữa ta và người còn có gì để nói? Vĩnh Hãn, người muốn nghe ta nói đã chịu đựng đau khổ mười bảy năm dưới thủy lao như thế nào sao? Lúc ấy người ở đâu, là cùng tiện nhân kia âu yếm quần quýt hay đang đàn khúc Hầu La Hương cho người khác?"

"A La, A La..." ánh mắt Tiêu Vĩnh Hãn đau thương, thống khổ, hần run rẩy cơ hồ đứng không vững.

A La cắn răng, tiếp tục hỏi: "Nếu người còn có chút lương tâm thì nói cho ta biết, người hại ta rốt cuộc là ai, nếu người không nói, vậy ta liền biết, thì ra người lừa dối người nọ cho nên mới che chở nàng ta? Hoặc là, việc này căn bản có liên quan đến người, người người yêu vốn là nàng ta, nàng ta làm tất cả đều là chủ ý của người!"

Tiêu Vĩnh Hãn nghe vậy, đánh rơi đàn cầm xuống đất, che mặt khóc ròng.

"A La, ta không có, không có phụ nàng, từ đầu đến cuối đều không có, ta bị người nọ lừa, lừa ta thật khổ... Những năm đó, ta vẫn luôn mơ thấy nàng, vẫn luôn mơ thấy nàng..."

"Điều ta muốn nghe không phải là người áy náy thế nào mà là chân tướng, người nói cho ta biết chân tướng."

Xuyên qua khe hở ngón tay gầy đến trơ xương, Tiêu Vinh Hân nhìn về phía A La, run giọng nói: "A La, ta sống đến bây giờ chỉ vì có thể nói chuyện với nàng... nàng muốn biết cái gì, ta đều nói cho nàng biết..."

Thì ra đời trước, người phát hiện ra manh mối trước tiên chính là thúc thúc của Tiêu Vinh Hân, Tiêu Kính Viễn.

Lần đó hắn chinh chiến Nam Cương, sau đó ở lại Nam Cương phòng thủ mười bảy năm.

Mười bảy năm sau, hắn trở lại Yến Kinh, trong một lần đến thỉnh an Tiêu lão thái thái vô tình gặp cháu dâu của mình, hắn liền ngẩn người, nhìn chăm chăm cháu dâu mình, nửa ngày không nói chuyện.

Về sau, không biết hắn cẩn thận điều tra thế nào, dần dần phát hiện ra sơ hở của vị cháu dâu già này.

Khi bọn họ vất vả tìm được thủy lao, người đầu tiên xông vào cũng là Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn ôm A La đi ra.

Khi đó A La vừa trút hơi thở cuối cùng, thân thể còn độ ấm, chỉ tiếc chung quy không thể cứu sống.

"Kỳ thật lần đó từ Nam La trở về, ta cũng phát hiện không thích hợp, nhưng ta nghe người ta nói nữ nhân sau khi sinh nếu không chú ý tĩnh dưỡng, tính tình sẽ thay đổi, thân hình cũng sẽ biến dạng. Ta cho rằng vì mình viễn chinh Nam Cương, không ở bên cạnh nàng khi nàng sinh, khiến trong lòng nàng tích tụ nên tính tình mới thay đổi, từ đó về sau, ta ở trước mặt tiện nhân kia càng cẩn thận nhường nhịn, thậm chí mọi cách lấy lòng."

"Trong lòng ta rất khổ sở, cảm thấy tình yêu ngày xưa đã sớm hao hết, chỉ còn lại khắc khổ và bất đắc dĩ, nhưng mỗi lần nhớ tới tình cảm trước kia, rốt cuộc vẫn kiềm chế được."

"Ta cũng thường xuyên nằm mơ, mơ thấy nàng bị người ta giam trong nhà lao, thống khổ không chịu nổi. Nhưng sau khi tỉnh lại ta luôn cho rằng mộng là giả, là trái ngược với hiện thực... ta vẫn cho đó là giả..."

Tiêu Vinh Hân lầm bầm: "Từ trước đến nay ta không hề biết, thì ra mình có mắt không trông, hại A La của ta chịu khổ dưới thủy lao mười bảy năm, mà ta lại cùng tiện nhân kia làm phu thê mười bảy năm!"

Cho nên thời điểm biết chân tướng, khi nhìn thúc thúc ôm A La hấp hối từ trong thủy lao ra, hắn căn bản không thể chấp nhận sự thật này.

Hắn bị một A La già lừa gạt mười bảy năm.

Hắn hận mình có mắt không trông, trong lúc tuyệt vọng, hắn rút dao tự sát.

Trước khi chết, hắn nắm chặt bức họa A La.

Hắn tự nhủ với bản thân, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền*, hắn nhất định phải tìm được A La, nhất định sẽ nhận ra A La, sẽ không bị A La già kia che mắt.

***Bích lạc (碧落): trời xanh, hoàng tuyền (黄泉): suối vàng.**

Trích từ bài thơ Trường Hận Ca (長恨歌) của Bạch Cư Dị (白居易): Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền / Lương xứ mang mang giai bất kiến.

上窮碧落下黃泉 / 兩處茫茫皆不見.

Lên tận trời xanh, xuống dưới suối vàng / Hai xứ mênh mông đều không thấy hình bóng nàng.

Không ngờ hắn phát hiện thời gian đảo ngược 27 năm, hắn chết đi lại trở về khi còn nhỏ.

Chỉ tiếc, ký ức về kiếp trước của hắn không trọn vẹn, hắn chỉ nhớ mình muốn tìm kiếm một người, chỉ nhớ rõ người này có thể là thật, có thể là giả, hắn nhất định phải cảnh giác không thể bị lừa.

Quanh co lòng vòng, cuối cùng hắn vẫn tìm nhầm người!

Đến khi chợt tỉnh lại, biết rõ tất cả thì đã quá muộn.

Thất thúc của hắn đã cưới người hắn yêu!

"A La, ta không có gì cả, nếu không phải là A Nguyệt giúp ta thì ngay cả gặp nàng một lần ta cũng không có cơ hội, hấn sợ ta đoạt nàng đi, để phòng ta, hấn có khả năng còn muốn lấy mạng ta."

A La nghe xong, nói không động dung là giả.

Nàng chưa từng nghĩ đến, ngay tại thời điểm nàng vừa chết đi, Tiêu Kính Viễn tìm được nàng, mang nàng ra khỏi cái thủy lao tối tăm khiến thống khổ kia.

Lại càng không ngờ sau khi biết chân tướng, Tiêu Vinh Hân sẽ hối hận mà tự sát.

Cúi đầu im lặng một lát, nàng chợt nhớ đến một chuyện, đôi mắt ửng đỏ nhìn Tiêu Vinh Hân: "Hài tử ta sinh ra, sau này, sau này... thế nào?"

Tiêu Vinh Hân cười khò, ánh mắt đảo qua bụng A La

"Hấn rất tốt, lớn lên rất hiểu chuyện, có tiền đồ."

A La cắn môi, cố gắng đè nén xúc động nghẹn ngào: "Cảm ơn ngươì, Vinh Hân."

Sau khi nàng sinh hài tử liền gặp vận rủi, tình mẫu tử từ ái đối với hài tử kia thật ra đã sớm hao hết. Chẳng qua, bây giờ một lần nữa mang thai, khó tránh khỏi nhớ tới.

Lúc này nghe hấn nói, nàng xem như triệt để buông bỏ kiếp trước.

"Chẳng lẽ nàng không có chuyện gì khác muốn hỏi sao?"

"Ngươi cảm thấy ta nên hỏi cái gì?" nàng dừng một chút, nhướn mày nói: "Ta muốn hỏi, nữ nhân kia là ai, ngươi sẽ nói cho ta biết sao?"

Tiêu Vinh Hân ngẩn ngơ nhìn nàng, một lúc sau bỗng nhiên cười to.

"Nàng quả nhiên không biết, nàng thế nhưng vẫn luôn không biết?"

Trong lòng A La nóng nảy, vội hỏi: "Ta nên biết cái gì?"

"Chẳng lẽ nàng không biết, hài tử kia rốt cuộc là của ai?"

"Ngươi... có ý gì?"

A La nghe hấn nói, bỗng dừng ý thức được cái gì, toàn thân phát lạnh.

Nhưng ngay khi nàng vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến thanh âm kêu đánh kêu giết, ngoài cửa sổ ánh lửa tận trời.

Tiếp đó, Lỗ ma ma vội vã chạy vào phòng, lo lắng nói: "Phụ nhân, không xong rồi, bên ngoài có một nhóm sơn tặc tập kích biệt viện, bọn chúng còn phóng hỏa, chúng ta phải nhanh lên..."

Lời còn chưa dứt, bà liền phát hiện bên cạnh trong phòng còn có Tiêu Vinh Hân một thân bạch y.

- - - - -

Kế hoạch của Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên có thể nói là hoàn mỹ.

Kha Dung quả nhiên trúng kế.

Có lẽ trong lòng nàng ta có quá nhiều thứ không cam tâm, cho nên đích thân tìm đến mưu hại "A La".

Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên tất nhiên bắt quả tang Kha Dung ngay tại trận.

Lúc đó có mặt Kha thần y, Tiêu Kính Viễn cũng ở đó, Diệp Thanh Xuyên lạnh lùng nhìn chằm chằm Kha Dung đang quỳ dưới đất.

Kha Dung quỳ khóc lóc, van xin muốn gặp Tiêu Vinh Hân lần cuối: "Nếu không thể gặp hấn, ta chết không nhắm mắt!"

Nhưng không ngờ, Diệp Thanh Xuyên vẻ mặt lãnh đạm đột nhiên tiến lên đá một cước vào mặt Kha Dung, mặt nàng ta máu me be bét.

Diệp Thanh Xuyên vẻ mặt không đổi, lạnh lùng nhìn Kha Dung quỳ dưới đất, lại đá một cước.

Kha Dung mặt mũi máu me nằm trên mặt đất, vô cùng thê thảm.

Diệp Thanh Xuyên quay đầu hỏi Kha thần y: "Kha thần y cảm thấy, phụ nhân này có ác độc không?"

Kha thần y mấy năm qua vẫn luôn làm việc cho Diệp Thanh Xuyên, chứng kiến tình cảnh này, chỉ cảm thấy Diệp Thanh Xuyên phảng phất như thay đổi thành con người khác, hần khó mà nói cái gì, chỉ trầm ngâm đáp: "Dù sao cũng chỉ là một phụ nhân, có ác độc đi nữa thì lấy mạng nàng là được, thiếu gia cần gì làm như thế?"

Nhưng Diệp Thanh Xuyên chột vồ tay, cười lạnh nói với Kha thần y: "Thế nào, Kha thần y cuối cùng vẫn niệm cốt nhục tình thân, không nữa?"

Lời này vừa nói ra khiến mọi người kinh hãi, Kha thần y nhú mày: "Thiếu gia nói gì vậy?"

Tiêu Kính Viễn cũng cảm thấy quý dị, nhú mày đứng một bên không lên tiếng.

Diệp Thanh Xuyên nói: "Cha con các người vốn dĩ nên sớm nhận nhau, chỉ tiếc, ta có khả năng biết trước tương lai, đặc biệt dẫn người rời khỏi Kha gia, làm cho người và vị nữ nhi tư sinh này không nhận thức nhau, lần này may nhờ có người cha là người thủ pháp dịch dung cao minh mà nên ta mới lừa được nữ nhi người, Diệp Thanh Xuyên ta mới có thể đá nữ nhi người hai cước."

Hần vừa dứt lời, Kha thần y toàn thân run rẩy, không thể tin nhìn phụ nhân nằm trên mặt đất.

"Người hẳn là nghĩ tới, năm đó người trở lại Kha gia, bị người Kha gia lạnh nhạt, nhưng có một vị phụ nhân thương tiếc người, lúc ấy các người lên kút làm chuyện cầu thả, có nghiệt chủng này."

Kha thần y nhớ lại chuyện năm đó, có chút không thể tin nổi, nhìn Kha Dung: "Nàng, cho dù nàng là nữ nhi ruột của ta thì thế nào?"

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hẳn không dám tin nhìn chằm chằm Diệp Thanh Xuyên: "Người đã sớm biết, vì sao lại gạt ta? Vì sao bố trí cái bẫy này, hại cha con chúng ta tương tàn?"

Diệp Thanh Xuyên phát tay liền có người bắt Kha thần y lại, đè xuống đất, quỳ song song với Kha Dung.

Hần lạnh lùng liếc nhìn hai cha con trước mặt, túm chặt tóc Kha thần y, thanh âm lãnh lệ: "Người hỏi ta vì sao? Các người cũng có tư cách hỏi vì sao ư? Năm đó các người..."

Hần cắn răng, thanh âm thê lương, từng câu từng chữ nói: "Hại muội muội ta thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chân tướng

Editor: Tường An

Lời hắn nói, Kha thần y và Kha Dung tất nhiên không hiểu.

Dĩ nhiên, Diệp Thanh Xuyên cũng không cần bọn họ hiểu.

Tiêu Kính Viễn lúc này đã không cần nói gì nữa, hắn chấp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn tất cả.

Chỉ thấy Diệp Thanh Xuyên bạch y thanh nhã như tiên nhân hạ phàm bỗng chốc biến thành diêm la đòi mạng, giống như phát tiết, ra sức đánh Kha thần y và Kha Dung.

Kha thần y muốn cứu nữ nhi nhưng chỉ đành bất lực, trơ mắt nhìn nữ nhi chịu tra tấn.

Một lúc sau, Kha thần y đã hấp hối.

Kha Dung dùng hết khí lực cuối cùng nâng đầu lên, hận ý trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

"Diệp... Diệp Thanh Xuyên... ta không biết mình làm sao đắc tội người, mà người hại ta như vậy..."

Diệp Thanh Xuyên lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, giống như nhìn một con côn trùng xấu xí.

"Ta muốn gặp Tiêu Vĩnh Hân, để ta gặp Tiêu Vĩnh Hân..."

"Vậy ta sẽ khiến người sống, sống thật lâu, nhưng cả đời cũng không gặp được Tiêu Vĩnh Hân." Diệp Thanh Xuyên khinh thường nhìn nữ nhân trên mặt đất, cười lạnh nói.

Kha Dung suy sụp ngã xuống, hữu khí vô lực lâm lâm: "Vậy thì người đừng hòng gặp lại muội muội người..."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, nhất thời nhủ mảy.

Diệp Thanh Xuyên hiển nhiên cũng nghe được: "Ngươi có ý gì?"

Kha Dung bỗng nhiên cười to, vừa cười vừa nói: "Tiêu Vĩnh Hân lợi dụng Tiêu Nguyệt, biết một chỗ biệt viện, đến đó tìm Diệp Thanh La. Ta không biết người nào là thật người nào là giả, liền cho người theo Tiêu Vĩnh Hân đến chỗ biệt viện đó, còn ta đến nơi này..."

Nàng vừa ho ra máu vừa nói: "Tuy ta trúng mai phục của các ngươi, nhưng Tiêu Vĩnh Hân cũng nhất định sẽ mang Diệp Thanh La đi... Các ngươi vĩnh viễn không có khả năng biết Diệp Thanh La bị giấu ở nơi nào!"

Ánh mắt Kha Dung tràn ngập hận ý nhìn Diệp Thanh Xuyên: "Kha Dung ta tuy ăn nhờ ở đậu nhưng dù sao vẫn là người Kha gia, ta cũng có biện pháp riêng của ta, chỉ cần người của ta tìm được Diệp Thanh La, nhất định sẽ giấu nàng ta đi, đời này, các ngươi đừng mơ tìm được nàng ta!"

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, nhất thời hiểu ra cái gì, tiến lên bóp chặt cổ Kha Dung: "Chỗ ngươi nói có phải là thủy lao hay không?"

Kha Dung hô hấp gian nan: "Ngươi, làm sao ngươi biết thủy lao?"

Tiêu Kính Viễn nói: "Ta là người Tiêu gia, đương nhiên biết, ngươi cho rằng giấu A La dưới thủy lao thì chúng ta không tìm được sao?"

Kha Dung trừng Tiêu Kính Viễn, sắc mặt vốn trắng bệch nhất thời nghẹn đỏ bừng, nàng tuyệt vọng nhìn chăm chăm Tiêu Kính Viễn, ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

Cuối cùng, khóe môi nàng tràn ra một dòng máu đỏ tươi, cố gắng phun ra vài chữ: "Vĩnh... Vĩnh Hân..."

- - - - -

Kha Dung chết.

Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên liếc nhìn nhau, bất chấp những thứ khác, tức tốc mang người chạy tới biệt viện nơi A La ẩn thân, khổ nỗi khi đuổi tới chỉ thấy lửa đỏ tận trời, chung quanh đầy thi thể và vết máu.

Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Thanh Xuyên đồng thời vọt vào biệt viện, nhưng tìm khắp trong phòng cũng không thấy A La.

May mắn, cũng không có bất cứ thi thể nào.

Bọn họ tìm được Lỗ ma ma, được bà báo cho biết quả nhiên là Tiêu Vĩnh Hân mang A La đi.

Tiêu Vĩnh Hân ở nơi nào?

Hắn sẽ mang A La đi đâu? Thủy lao?

Hai nam nhân liếc nhìn nhau.

Tiêu Kính Viễn nhủ mảy, hỏi Diệp Thanh Xuyên: "Thủy lao rốt cuộc ở nơi nào?"

Diệp Thanh Xuyên cũng nhủ mảy theo: "Ngươi không biết? Vừa nãy không phải ngươi nói ngươi là người Tiêu gia, biết thủy lao ở đâu sao?"

Trong lòng Tiêu Kính Viễn trầm xuống: "Không phải ngươi biết chuyện kiếp trước à, sao không biết thủy lao ở nơi nào?"

Diệp Thanh Xuyên liếc Tiêu Kính Viễn một cái, cười lạnh nói: "Ta làm sao biết được, năm đó khi ta trở lại Yến Kinh thì A La đã được hạ táng! Thủy lao của Tiêu gia các ngươi, ta làm sao biết được?"

Tiêu Kính Viễn nghẹn lời, một lúc sau mới cứng nhắc nói: "Nếu như thế thì nên giữ lại mạng Kha Dung!"

Diệp Thanh Xuyên im lặng một chút, hỏi Tiêu Kính Viễn: "Đúng vậy, sao ngươi lại bóp chết nàng ta?"

Tiêu Kính Viễn nhất thời bất đắc dĩ: "Ta cũng không phải muốn lấy mạng nàng ta, nàng ta đã sớm..."

Hắn muốn nói, nàng ta đã sớm bị ngươi đánh cho nửa chết nửa sống, ta không dùng khí lực thì tự nàng cũng sẽ chết, nhưng lại cảm thấy chuyện đã đến nước này, tranh luận vấn đề này với Diệp Thanh Xuyên hiển nhiên không có chút ý nghĩa nào.

Diệp Thanh Xuyên có bất mãn với mình, nhưng trước mắt hai người đều có cùng mục tiêu, bảo vệ A La.

"Tình hình hiện tại, chúng ta vẫn nên tìm ra vị trí thủy lao trước."

"Còn nữa, tìm ra cháu ngươi." Diệp Thanh Xuyên lạnh lùng nói: "Cháu ngươi tất nhiên biết thủy lao ở chỗ nào!"

Hai người đang nói chuyện thì thấy Tiêu Nguyệt toàn thân đầy vết thương chạy tới, quỳ xuống trước mặt Tiêu Kính Viễn, nói: "Là Tiêu Nguyệt vô năng không thể bảo hộ phu nhân, trúng kế của người khác!"

Diệp Thanh Xuyên nghĩ tới lời Kha Dung đã nói, lại nhìn Tiêu Nguyệt, lạnh lùng trào phúng: "Gia nô Tiêu gia các người bồi dưỡng ra đều là cái đức hạnh này? Khó trách muội muội ta rơi vào kết cục như vậy!"

Tiêu Kính Viễn cúi đầu nhìn về phía Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt từ nhỏ lớn lên ở Tiêu gia, ngày xưa nhìn có vẻ băng lãnh vô tình, không ngờ lại động tâm với Tiêu Vinh Hân.

Hắn mặt mũi nhăm nhăm lại, phân phó thuộc hạ: "Trước tiên cứ giam lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Bí mật Tiêu gia

Editor: Tường An

Theo cách nói của Diệp Thanh Xuyên, đời trước Kha Dung biết vị trí thủy lao Tiêu gia, đời này cũng biết, mà cả hai đời, khoảng thời gian trước năm bảy tám tuổi trải qua hoàn toàn khác nhau.

Như vậy chứng tỏ chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà có liên quan đến thân thể của Kha Dung, chính xác là từ năm bảy tám tuổi trở về trước khiến nàng ta nhất định có thể biết bí mật này.

Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Thanh Xuyên lật xem gia phả Tiêu gia và tộc chí trong tổ miếu, sau đó nghiên cứu tình huống cha mẹ Kha Dung, điều tra phân tích từng chút một về lai lịch của Kha Dung.

Thì ra năm đó phủ đệ Tiêu gia được công trạng ngự dụng xây dựng theo bản vẽ thiết kế của đại tượng ngự dụng đương triều Kha Nam Hải. Sau khi Tiêu phủ xây xong, nghe nói bản vẽ kia đã bị thiêu rụi trong một trận hỏa hoạn.

*Đại tượng/ công tượng ngự dụng: Kiến trúc sư/ thợ xây chuyên làm việc cho vua.

Vì thế, ngay cả người Tiêu gia cũng được không tận mắt nhìn thấy bản vẽ năm đó.

"Nhưng trên thực tế, trận hỏa hoạn kia chẳng qua để che giấu tai mắt người khác mà thôi, Kha Nam Hải đã cầm bản vẽ đi, lưu giữ tại Kha gia. Bản vẽ này cơ mật như thế, tất nhiên không phải toàn bộ người Kha gia đều biết về nó, mỗi đời chỉ có một phòng được bảo quản, qua thời gian, bản vẽ lưu truyền đến tay phụ thân của Kha Dung."

Mặc dù phụ thân của Kha Dung chỉ là một chi nhỏ không đáng kể của Kha gia, nhưng có lẽ hắn cùng tông với Kha Nam Hải cho nên mới có được bản vẽ này.

"Về phần Tiêu gia các người" thời điểm Diệp Thanh Xuyên nhắc tới chữ "Tiêu", ngữ khí có chút xem thường, "Có lẽ ban đầu, bí mật về thủy lao được bí mật truyền miệng cho con cháu, nhưng qua nhiều đời, cũng có thể vì lão tổ tông nào đó của các người trước khi chết chưa kịp nói, bí mật không được truyền lại cho nên cứ như vậy biến mất tại Tiêu gia."

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Phải. Chẳng qua, Tiêu gia còn Tị Thủy châu năm đó Hoàng thượng ban thưởng, vẫn luôn ở Tiêu gia, đời đời tương truyền."

Chỉ tiếc, không ai biết công dụng của Tị Thủy châu, càng không biết nó có liên quan đến bí mật thủy lao Tiêu gia.

Diệp Thanh Xuyên khẽ nheo mắt: "Thật ra còn có một chuyện, Kha Dung mặc dù chỉ là một chi nhỏ của Kha gia, cũng không có địa vị gì ở Kha gia, nhưng bởi vì có bản thiết kế này cho nên vẫn luôn có một bang phái thần bí ở phía sau giúp đỡ nàng ta."

Kiếp trước, sau khi muội muội chết, hắn trước tiên xử lý Kha Dung, sau đó chậm rãi khiến bang phái đứng sau nàng ta sụp đổ, cuối cùng bắt đầu đấu với Tiêu gia.

Quá trình đó có bao nhiêu gian khổ, không cần nói cũng có thể tưởng tượng được.

"Năm đó Thái Tông hoàng đế cho xây dựng Tiêu phủ có thể là vì giữ lại đường lui cho mình, chỉ tiếc bí mật này thất truyền tại Tiêu gia, bản thiết kế cũng lưu lạc đến tay một chi nhỏ của Kha gia, mà Thái Tông hoàng đế... cũng không thể lưu lại bí mật này."

Không nói đến các đời hoàng đế trước có mấy vị không phải là thừa kế ngôi vị hoàng đế từ phụ thân, chỉ nói hoàng đế đương triều, chẳng phải là thúc thúc kéo cháu xuống ngựa để lên làm hoàng đế sao. Trong hoàng thất, loại chuyện này rất bình thường, bí mật của Thái Tông hoàng đế làm sao có thể

hoàn chỉnh lưu truyền được đến nay chứ.

"Ta vốn đã âm thầm trừ tính muốn làm tan rã lực lượng sau lưng nàng, chỉ tiếc bọn họ như rết trăm chân, bên cạnh nàng ta vẫn còn sót lại một số nhân lực, mà những người này cũng đủ để hiệp trợ Tiêu Vinh Hân uy hiếp A La."

Tiêu Kính Viễn nheo mắt, im lặng một lát, nói: "Việc này không nên chậm trễ, ta đã sai người phân công hành động, một nhóm trước tiên rút hết nước hồ Song Nguyệt đi, một nhóm khác tìm kiếm Tiêu Vinh Hân."

Diệp Thanh Xuyên liếc Tiêu Kính Viễn một cái, gật đầu: "Tốt."

- - - - -

Hai bên tiến triển rất thuận lợi. Rất nhanh đã tìm được Tiêu Vinh Hân, nhưng hắn vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, mọi bao nhiêu thái y cũng không có biện pháp.

"Đây là dư nghiệt bên cạnh Kha Dung làm." Diệp Thanh Xuyên hiểu rất rõ người của Kha Dung, "Đứa cháu kia của ngươi đúng là quá ngu dốt, chẳng qua bị người khác lợi dụng mà thôi."

Đối phương lợi dụng hắn xong liền đã thương hắn, cướp A La đi, giam A La vào thủy lao.

"Thật ra ta vẫn không hiểu một điều" Tiêu Kính Viễn hỏi Diệp Thanh Xuyên "Bên cạnh Kha Dung đã có lực lượng thần bí như vậy, vì sao nàng ta còn muốn ăn nhờ ở đậu Tiêu gia, lấy thân phận một nữ tử yếu đuối ở lại Tiêu gia?"

Kha Dung từ khi bảy tuổi đã ở lại Tiêu gia, nhiều năm như vậy mà không có ai nhìn ra sơ hở.

Diệp Thanh Xuyên lắc đầu: "Ta cũng không biết, kỳ thật..." hắn ngừng lại một chút, nhìn Tiêu Kính Viễn: "Ta vẫn cho là Tiêu gia các ngươi trợ trụ vì ngược*."

*Trợ trụ vì ngược: Giúp vua Trụ làm điều ác, nổi giáo cho giặc.

Cho nên đời trước, sau khi tiêu diệt xong nhân mã của Kha Dung, hắn liền dốc hết sức đối đầu với Tiêu gia, cuối cùng đem thiên hạ Đại Minh này quấy đến người ngã ngựa đổ!

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, trầm tư một lát, lẩm bẩm "Đi xem tình hình bên hồ Song Nguyệt trước đi."

Nhưng chờ đến khi nước trong hồ Song Nguyệt bị rút hết, lộ ra đáy hồ toàn nước bùn, mọi người triệt để thất vọng rồi. Đây chỉ là một cái hồ bình thường, đáy hồ cũng giống như bao đáy hồ khác, chỉ có nước bùn, lá cây héo úa, tàn cây, nào có thủy lao gì đâu!

Hiện tại cách thời điểm A La mất tích đã ba ngày, sắc mặt Tiêu Kính Viễn càng thêm khó coi, đã mấy ngày nay hắn không ăn không ngủ.

Chuyện này ban đầu còn gạt được lão tổ tông, về sau không biết thế nào để lọt chút tiếng gió, lão tổ tông ngắt tại chỗ. Gia môn bất hạnh, thật không ngờ Tiêu gia còn nuôi mầm tai họa như vậy.

Nhân mã của Diệp Thanh Xuyên cơ hồ đào ba thước đất tìm kiếm dư nghiệt của Kha Dung, nhưng lục soát khắp trong ngoài thành Yến Kinh cũng không có chút manh mối nào. Cuối cùng, dời ánh mắt về phía Tiêu gia.

Tiêu Kính Viễn lúc này sắc mặt âm trầm, cả người giống như cành cây khô.

"Ta đã lục soát toàn bộ Tiêu gia một lần, không bỏ sót góc ngách nào, nhưng không hề có người nào khả nghi."

Con cháu Tiêu gia hiển nhiên không có khả năng làm tay sai cho Kha Dung, huống hồ tính thời gian cũng không có khả năng này, bối cảnh lai lịch của đám tức phụ Tiêu gia cũng đã điều tra một lượt, tuyệt đối không có khả năng. Về phần nô bộc Tiêu gia, cơ bản đều là nô tài gia đường (đời đời làm nô cho Tiêu gia), thân thế trong sạch, cũng không có khả năng có quan hệ gì với Kha Dung.

Nhưng Diệp Thanh Xuyên lại nheo mắt: "Không đúng, không đúng.... Năm đó Thái Tông hoàng đế sai người xây Tiêu phủ, đặt Tị Thủy châu tại Tiêu gia, để bản vẽ thiết kế lại cho Kha Nam Hải, lại cho hắn một lực lượng thần bí, như vậy..."

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, đột nhiên nghĩ đến: "Lực lượng thần bí kia, thật ra giấu ở Tiêu gia?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được ý tứ trong mắt đối phương.

Người Tiêu gia tất nhiên có vấn đề.

Diệp Thanh Xuyên khẽ cắn môi: "Đúng vậy, không sai, cho nên... ta cũng từng bị che mắt, cho rằng..."

Cho rằng người Tiêu gia mới là mầm tai họa hại muội muội mình.

Hai người đã có suy đoán, việc này không nên chậm trễ, vội vàng mang danh sách nhân khẩu Tiêu gia tới, nghiên cứu từng người, cuối cùng, ánh mắt

hoài nghi tập trung vào bảy người.

Mọi người phản công hành động, rốt cuộc có một ngày, Tiêu đại quân gia Tiêu Quải bỏ trốn trong đêm.

Tiêu Kính Viễn đã sớm bố trí mai phục, tất nhiên sẽ không để hán chạy thoát, sau một phen huyết chiến, Tiêu Quải sa lưới, Diệp Thanh Xuyên thì triển thủ đoạn bức cung, Tiêu Quải cắn lưỡi tự sát, còn Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên chỉ lấy được một bản vẽ cổ xưa, mơ hồ.

Trên bản vẽ đánh dấu vị trí thủy lao là ngay bên dưới tông miếu Tiêu gia.

Có hai con đường thông đến thủy lao, một cái đã bị người khác bít lại, chỉ còn một con đường khác, Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Thanh Xuyên lập tức chạy đến, đáng tiếc, lúc đến mới phát hiện, ngọn núi kia đã bị nổ tung.

Núi đã bị hủy, không còn đường đi.

Giờ phút này, Tiêu Kính Viễn cơ hồ tuyệt vọng.

Hắn phát hiện hán và Diệp Thanh Xuyên phí hết khí lực, từng bước bắt được độc thủ sau màn, nhưng vẫn như cũ không tìm được đường vào thủy lao.

Trước mắt giống như có một thế lực khổng lồ âm thầm khống chế tất cả.

Theo như lời A La và Diệp Thanh Xuyên, đời trước hán chưa kịp cứu A La, đời này cũng không thể sao?

Diệp Thanh Xuyên sắp hồng mắt, hán không thể chấp nhận mình trù tính nhiều năm mà vẫn là kết cục như vậy.

"Tiêu Kính Viễn, ngươi bây giờ có hai lựa chọn, thứ nhất, kêu cháu ngươi tỉnh dậy, nếu hán đã làm sai chuyện thì không cần nằm đó giả chết! Cho dù hán hồn phi phách tán, ngươi cũng phải bắt được âm hồn của hán, khiến hán nói ra lỗi vào thủy lao ở nơi nào! Thứ hai..."

Diệp Thanh Xuyên tức đỏ mắt: "Hủy tông miếu nhà các ngươi!"

Tính tới hiện tại Tiêu Kính Viễn đã bốn ngày chưa từng chớp mắt, hai mắt đều là tơ máu, hán nhìn chăm chăm Diệp Thanh Xuyên, im lặng nửa ngày mới cắn răng nói: "Diệp Thanh Xuyên, so với ngươi, ta càng hi vọng A La còn sống, nàng là thể tử của ta, trong bụng nàng mang hài tử của ta, so với ngươi... ta càng hi vọng nàng sống sót."

Nói tới đây, giọng nói hán cơ hồ có chút nghẹn ngào.

"Nếu có thể, ta nguyện ý dùng mạng mình đổi lấy mạng sống cho nàng."

Diệp Thanh Xuyên nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt, nhất thời im lặng, hán biết, Tiêu Kính Viễn nói thật.

Nhưng nói thật thì sao, muội muội của hán đâu? Muội muội của hán đang ở đâu? Ở nơi nào!

Tiêu Kính Viễn nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt thanh lãnh gầy gò: "Nhưng mà, 100 cái mạng của Tiêu Kính Viễn cũng không chống lại được với tông miếu Tiêu gia. Ta không có khả năng vì thể tử của mình mà phá hủy tông miếu Tiêu gia."

Hơi thở Diệp Thanh Xuyên nặng nề, áp lực mà tuyệt vọng.

Thật ra hán cũng hiểu, một gia tộc như Tiêu gia, chỉ cần còn có một người sống thì sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể phá tông miếu của bọn họ.

Cho dù là ngôi cửu ngũ, cho dù là tội lớn xét nhà diệt tộc cũng sẽ không động đến tông miếu người khác.

Lúc này nếu hán bức bách phá hủy tông miếu Tiêu gia, hán sẽ không có cơ hội bước vào Tiêu gia nửa bước, càng không thể tìm được muội muội.

Tiêu Kính Viễn mở to mắt, gần từng chữ: "Bây giờ chúng ta bắt đầu đào từ đáy hồ, đào ba thước."

A La từng nói, lúc ở trong thủy lao nàng có nghe tiếng nước, như vậy thủy lao nhất định thông với nguồn nước.

Đáy hồ Song Nguyệt rất có khả năng sẽ tìm được manh mối.

Diệp Thanh Xuyên gật đầu: "Hiện tại cũng chỉ còn cách này."

Đúng lúc này, có một hạ nhân thở hồng hộc chạy tới: "Tĩnh! Tĩnh!"

Diệp Thanh Xuyên và Tiêu Kính Viễn đồng thời nhìn qua.

"Tam thiếu gia tĩnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132

Editor: Tường An

Tiêu Vinh Hân vừa tỉnh lại, câu nói đầu tiên chính là: "A La, cứu nàng. A La, cứu A La."

Diệp Thanh Xuyên xông lên, túm chặt cổ áo hắn, lạnh giọng nói: "Ta không muốn nghe ngươi nhiều lời, ngươi cũng không cần nằm trên giường giả bệnh, bây giờ, lập tức, nói cho ta biết, thủy lao ở chỗ nào? Các ngươi rút cuộc giấu A La ở đâu!"

Tiêu Vinh Hân nghẹn trắng mặt, ho khan không ngừng.

Tiêu Kính Viễn tiến lên, kéo cháu mình khỏi tay Diệp Thanh Xuyên, nhưng đối với đứa cháu sắc mặt thống khổ ho khụ khụ không ngừng, câu đầu tiên hắn nói là: "Vinh Hân, thủy lao rút cuộc ở nơi nào?"

Tiêu Vinh Hân suy yếu, cố gắng lắm mới thì thào nói ra hai chữ mơ hồ: "Khó phòng..."

Sau đó, hắn lại ngất đi.

Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên liếc nhau một cái, lập tức như hai mũi tên rời cung, cùng phóng về phía khó phòng.

Trên đường đến khó phòng, Tiêu Kính Viễn mới giật mình nhận ra, Tiêu đại quân gia Tiêu Quái vẫn luôn trông coi khó phòng Tiêu gia.

Tiêu Quái ở lại Tiêu gia chính là vì bảo vệ bí mật thủy lao, mà bí mật đó hiển nhiên liên quan đến nơi hắn có thể tự do ra vào, chính là khó phòng.

Mà trong khó phòng...

Tiêu Kính Viễn nghĩ tới thời điểm A La vừa gả cho hắn, hắn từng dẫn A La đến khó phòng chọn đồ đạc gia cụ, chỗ đó có một cái kho bỏ hoang bị khóa lại.

Bí mật hắn là nằm ở cái kho này.

Tiêu Kính Viễn cùng Diệp Thanh Xuyên chạy đến chỗ cái kho bỏ hoang, nhưng không tìm được chìa khóa, không ai biết chìa khóa ở đâu, cho nên Tiêu Kính Viễn dứt khoát vặn gãy ổ khóa.

Sau khi vào trong, chỉ thấy nơi này âm u ẩm ướt, cũng không thấy thông đạo bí mật gì chứ nói chi là thủy lao.

Cho đến lúc này, A La đã mất tích mấy ngày, tinh thần Diệp Thanh Xuyên cơ hồ hồng mắt, hắn không rõ vì sao trọng sinh một đời, muối muối vẫn phải chịu khổ lao ngục.

Hắn biết, nàng sợ tối, nhất định rất sợ bóng tối.

Nghĩ đến đây, hắn mệt mỏi tựa vào vách tường nhà kho, trào phúng nói: "Chắc không phải là cháu ngươi đang lừa gạt đi, hay là trong này còn có bí mật gì mà ngay cả hắn cũng không biết?"

Tiêu Kính Viễn không để ý tới Diệp Thanh Xuyên lạnh nhạt trào phúng, tận lực khiến mình tỉnh táo lại, cẩn thận nghiêm túc quan sát khó phòng, không dám bỏ qua chút manh mối nào.

Cuối cùng, hắn rút cuộc mở miệng: "Bức tường này hình như ẩm ướt hơn những chỗ khác."

Diệp Thanh Xuyên nhú mày, hắn cũng phát hiện, dùng tay kiểm tra, quả thật ẩm ướt hơn những chỗ khác nhiều.

"Có lẽ chính vì nơi này quá ẩm ướt nên mới bị bỏ hoang không dùng tới."

"Đúng vậy, nguyên nhân khiến căn phòng này ẩm ướt chính là..."

Hai người liếc nhau, đều hiểu rõ ý tứ trong mắt đối phương, mọi người lập tức hợp lực phá bỏ bức tường kia.

Ban đầu, bức tường căn bản không sút mẻ gì, một lúc sau mới dần dần nứt ra thành một cái khe, đồng thời có nước chảy ra.

Hai người thấy vậy, vội vàng lui về phía sau, rút lui khỏi khó phòng, nhưng đã chậm, nước ào ạt tràn ra, phá vỡ bức tường và có xu hướng nhấn chìm cả cái kho này.

Tiêu Kính Viễn vừa sai người dựng đập ngăn nước giữa kho phụ và kho chính, vừa muốn đi vào tìm kiếm A La.

"Nếu đây cũng là một thông đạo thì tại sao tất cả đều là nước?"

Thân thể Diệp Thanh Xuyên bẩm sinh đã yếu hơn người khác, mặc dù đời này chăm chỉ luyện võ nhưng cuối cùng vẫn yếu.

Hắn đã bắt đầu ho khan, vừa ho vừa nói: "Vạn vật tương sinh tương khắc, có nhân tất có quả, nếu đã có lỗi đi này có nước thì tất nhiên sẽ có biện pháp dẫn nước đi."

Nếu không, lưu lại một thông đạo trông không hiển nhiên không hợp lẽ thường.

Tiêu Kính Viễn nghe lời này nhất thời hiểu ra, vội vàng sai người đi lấy Tị thủy châu.

Giờ đây hắn rốt cuộc đã biết vì sao tổ tông lưu lại Tị thủy châu.

May mắn là ngày thường A La không nhờ mang theo Tị thủy châu mà cất giữ trong phòng, đúng lúc hiện tại có thể dùng.

Sau khi ném Tị thủy châu vào nước, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, dòng nước chậm rãi biến mất, cuối cùng trong khổ phòng chỉ còn lại mặt đất ướt át, nước trong thông đạo cũng dần dần rút hết.

Tiêu Kính Viễn và Diệp Thanh Xuyên nhìn nhau, men theo thông đạo bùn lầy đi về phía trước.

Trên đường đi có vài cơ quan ám khí, cạm bẫy, nhưng cũng may hai người võ công tốt, đều lần lượt hóa giải, thuận tiện phá hủy những cơ quan kia.

Cuối cùng rốt cuộc đi đến một khu vực trống trải, quả nhiên phía dưới có một cái hồ, giữa hồ có một phòng giam, bên bờ hồ là một chiếc thuyền nhỏ cũ kỹ không biết đã qua bao nhiêu năm.

Hai người sợ chiếc thuyền kia lại có ám khí gì, cũng không dùng thuyền mà trực tiếp thi triển khinh công bay qua.

Thời điểm mở cánh cửa phòng giam, hai người không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua đối phương, đều thấy rõ ánh mắt nặng nề của nhau.

Sau cánh cửa này có rất nhiều khả năng.

Có lẽ A La đã xảy ra chuyện, có lẽ căn bản không ở chỗ này, bọn họ chỉ tốn công vô ích một hồi, hoặc là nàng đang ở bên trong, ngóng trông bọn họ đến cứu nàng.

Nếu như nàng không có ở đây, vậy phải làm sao bây giờ, bọn họ nên đi đâu tìm nàng?

Nếu như nàng đã xảy ra chuyện, vậy... nên làm cái gì bây giờ?

Khẽ cắn môi, bọn họ rốt cuộc hạ quyết tâm, dứt khoát đẩy cánh cửa kia ra.

Khoảnh khắc cửa mở ra, Tiêu Kính Viễn cơ hồ không dám nhìn.

Trong không khí tràn đầy mùi ẩm mốc, mục nát, hắn nhìn thấy A La sắc mặt tái nhợt nhắm mắt nằm trong góc, không biết sinh tử.

"A La!"

Hắn bất chấp tất cả, xông lên ôm lấy A La, động tác đầu tiên là dùng tay thăm dò hơi thở của nàng.

Bên cạnh, Diệp Thanh Xuyên nhìn động tác của hắn, hai tay run rẩy.

"Thế nào?" Diệp Thanh Xuyên run giọng hỏi.

Tiêu Kính Viễn không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu, ôm lấy nữ nhân trong ngực.

Đúng lúc này, A La tỉnh lại, suy yếu nhìn hắn, ánh mắt mờ mịt.

"A La?" hai nam nhân đồng thời lên tiếng.

"Ca ca, Thất thúc... các người?"

Nàng khẽ nhủ mảy, trong đầu mờ ảo mông lung, thậm chí có chút không phân rõ đây là đời trước hay là đời này? Nàng rốt cuộc bao nhiêu tuổi, đã ở trong thủy lao này bao nhiêu năm? Mười bảy năm, hay một năm, một tháng, vài ngày?

Còn bào thai trong bụng nàng, đã sinh hay chưa sinh?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt nàng kinh hoàng, nâng tay sờ bụng mình.

Tiêu Kính Viễn kiểm tra mạch đập của nàng, vẫn là hi mạch, lại nhìn bụng nàng, ôn nhu trấn an: "Không có việc gì, hài tử của chúng ta vẫn rất tốt."

A La cố gắng nâng tay sờ sờ bụng mình.

Tiêu Kính Viễn ở đây, hài tử vẫn còn, bên cạnh còn có ca ca, thật tốt.

Đời này mới là thật, đời trước là giả.

Nàng nở nụ cười yếu ớt với phu quân và ca ca mình, sau đó liền nhắm mắt lại, thiếp đi.

Nàng quá mệt mỏi.

Thời gian vài ngày nhưng lại phẳng phát như mười bảy năm.

- - - - -

Lúc Tiêu Kính Viễn ôm A La từ trong thủy lao đi ra, đúng lúc Tiêu Vinh Hãn cũng lết thân thể bệnh tật đi đến, vừa vặn nhìn thấy.

Thời điểm hắn nhìn thấy thân hình mảnh mai, đơn bạc kia tựa vào lòng thúc thúc mình, được thúc thúc mình ôm ra, toàn thân hắn mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

Có lẽ đời trước không cam lòng, cực kỳ không cam lòng.

Không cam lòng nhất chính là, vì sao người phát hiện A La giả không phải là mình mà là thúc thúc, vì sao người cuối cùng ôm A La ra khỏi thủy lao không phải mình mà là thúc thúc.

Hắn không cam lòng, cảm giác này chôn sâu trong lòng hắn, giống như một cái gai ghim vào tim hắn, thế cho nên đời này sống lại mặc dù đã không nhớ rõ chuyện đời trước nhưng vẫn như cũ không cam lòng, vẫn canh cánh trong lòng, chậm rãi nảy mầm.

Nhưng giờ đây, hắn suy sụp ở đó nhìn thân ảnh cao lớn kia ôm người mình tâm tâm niệm niệm rời khỏi cái nơi tù cấm này, hắn triệt để tuyệt vọng.

Hắn chính là như vậy, một lần không nhận ra, lần thứ hai vẫn không nhận ra.

Đời trước không thể cứu nàng, đời này vẫn không thể cứu nàng.

A La nằm trên giường mấy ngày, hắn cũng nằm ở đó mấy ngày.

Mấy ngày sau, hắn đã thê thảm không thành hình người, nhưng vẫn cố gắng đứng lên, run rẩy đi tới trước mặt Tiêu Kính Viễn.

"Thất thúc, cầu người... để ta gặp nàng một lần."

Hắn không giải thích, chỉ thấp giọng cầu xin như vậy.

Tiêu Kính Viễn nhìn đứa cháu trước mắt, im lặng nửa ngày, không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

Hắn biết Tiêu Vinh Hãn là phu quân của A La đời trước, cũng biết hắn vẫn như cũ nhớ mãi không quên, có điều bọn họ đều có liên quan với nhau qua ký ức đời trước, cho dù thế nào cũng cần một kết thúc.

Tiêu Vinh Hãn thấy Tiêu Kính Viễn sáng khoái đồng ý thì có chút ngoài ý muốn, tiếp đó là áy náy không cách nào hình dung.

"Thất thúc, cảm ơn người."

Bây giờ hắn mới biết được, hắn vĩnh viễn không thể so được với Thất thúc, từ đầu tới cuối đều kém xa Thất thúc.

Lúc hắn bước vào cửa, Tiêu Kính Viễn ở phía sau bỗng nhiên lên tiếng: "Từ nay về sau, chuyện cũ trước kia, đều kết thúc."

Tiêu Vinh Hãn dừng một chút, lồng ngực ần ần đau, cuối cùng vẫn nhịn xuống, gật đầu nói: "Thất thúc, ta biết."

Thời điểm hắn đi vào, A La đang nằm trong chăn gấm màu hồng, sắc mặt đã tốt hơn so với lúc mới từ thủy lao đi ra, mái tóc đen nhánh xõa bên gối, nhìn nàng phẳng phát như một đóa mẫu đơn điểm lệ.

Tiêu Vinh Hãn nghẹn giọng gọi: "A La."

Thật ra A La đã sớm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nàng mở mắt nhìn về phía phu quân đời trước của mình.

"Người muốn nói gì, cứ nói đi."

Đối mặt với hấn, nàng đã không còn chút vướng bận nào, không chút gợn sóng.

Nếu như hấn muốn nói gì với nàng, vậy nàng liền làm một thánh giả, nghe hấn nói thôi.

Nói xong, từ nay về sau nàng không bao giờ muốn nhìn người này thêm lần nào nữa.

"Đời trước, ta không nhận ra A La giả, là ta không tốt. Ta vẫn cho rằng, nếu cho một cơ hội nữa, ta có thể nhận ra, không ngờ đời này ta vẫn như cũ không làm được."

"Ta lại một lần nữa hại nàng phải chịu khổ trong thủy lao."

"Hiện tại ta rút cuộc có thể thừa nhận, kỳ thật là do bản thân ta không tốt."

"Ta còn là một nam nhân lòng dạ hẹp hòi, bởi vì ta có tư tâm, có lẽ trong lòng ta cũng có oán hận đi. Vì chút oán hận mà bản thân ta cũng chưa từng phát giác, ta cố ý bỏ quên một vài chuyện, cho nên không nhận ra người kia không phải nàng."

A La nghe những lời này, thân nhiên nói: "Ngươi nói tiếp đi."

Tiêu Vinh Hấn nhìn A La: "Trước khi chết, nàng ta có nói, lần đầu tiên nhìn thấy ta liền yêu ta, nhưng trong lòng trong mắt ta đều chỉ có nàng. Nàng ta biết không thể cướp ta đi, liền giả vờ không thèm để ý, nhìn ta cưới nàng, nhìn ta đánh đàn cho nàng, nhìn chúng ta bên nhau."

"Kỳ thật, ngày chúng ta thành thân, nàng ta đã tới tìm ta."

"Ân, sau đó thì sao?" Nàng thật sự không biết, ngày mình thành thân thì ra còn có chuyện như vậy.

"Nàng ta cầu xin ta, ôm ta..." Tiêu Vinh Hấn gian nan nói: "Lúc ấy ta tức giận, nói vài câu khó nghe với nàng ta."

A La gật đầu: "Cho nên nàng ta vì yêu sinh hận?"

Chẳng biết tại sao, bây giờ nhắc tới chuyện cũ, nàng giống như nghe câu chuyện của người khác.

"Đây là lỗi của ta, lúc ấy ta buồn bực, quả thật làm nàng ta tổn thương, chỉ không ngờ nàng ta âm ngoan đến thế, trong tay lại nắm giữ thế lực, cho nên khiến nàng phải chịu kiếp nạn lớn."

Đêm tân hôn, hấn lại bị người khác dùng kế lừa ra ngoài, những lời hấn nói ra trong lúc tức giận, đối với một cô nương trẻ tuổi, đúng là khó có thể thừa nhận được.

Nhưng có ai ngờ, một tiểu cô nương khốn khổ vì tình cuối cùng lại gây nên sóng gió như thế?

"Tốt, ta đã biết."

Mọi chuyện đều đã qua, về phần Kha Dung nhận bao nhiêu ủy khuất, thương tổn, hấn có bao nhiêu áy náy, hiện giờ nàng đều không quan tâm, nàng chỉ muốn thuận lợi sinh hài tử, cùng Tiêu Kính Viễn hảo hảo sống cả đời.

Thủy lao kia, nàng đã sớm thoát khỏi.

Tiêu Vinh Hấn nhìn nữ nhân vừa quen thuộc vừa xa lạ trên giường, một lúc sau, trước mắt hấn phảng phất như hiện ra khung cảnh đời trước, nàng đứng dưới tàng cây hoa đào, xấu hổ cười khẽ.

Khi đó, nàng cười với hấn, gọi hấn là Vinh Hấn ca ca.

Nhưng lúc này, nàng nhìn hấn, ánh mắt trong veo như nước, không chút gợn sóng, giống như nhìn một người qua đường xa lạ.

Đến tận bây giờ hấn mới hoàn toàn hiểu ra, Diệp Thanh La thuộc về hấn đã sớm biến mất tại mười bảy năm trong thủy lao.

Ông trời có lẽ có thể cho ngươi cơ hội sống lại một lần, nhưng thời gian sẽ không quay lại, càng không phải là thuốc hồi hận vạn năng để ngươi bù đắp sai lầm của mình.

Thứ đã mất đi, sẽ không bao giờ trở lại.

Tiêu Vinh Hấn nhìn thoáng qua nữ tử trên giường lần cuối, xoay người, tập tễnh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chờ ta từ Nam La trở về

Editor: Tường An

Sức khỏe A La dần dần khôi phục, tinh thần cũng tốt trở lại, bụng cũng lớn lên từng ngày.

Hôm nay trời trong nắng ấm, liễu xanh đung đưa trong gió, thỉnh thoảng có tiếng ve kêu truyền đến, bất tri bất giác đã bắt đầu vào hè.

Thừa dịp thời tiết ấm áp, Tiêu Kính Viễn cùng A La tản bộ trong sân viện.

"May mắn năm ngoái ta nói chàng làm mấy món đồ chơi gỗ, đợi con chúng ta sinh ra đúng lúc có thể cho nó chơi đùa, tiểu hài tử rất thích những thứ này."

"Nàng đúng là nghĩ xa thật." Tiêu Kính Viễn dừng bước, vươn tay vuốt ve bụng A La: "Chờ ta từ Nam La trở về, có thời gian rảnh lại làm thêm nhiều đồ chơi cho hài tử."

Nghe hán nhắc tới chuyện Nam La, trong lòng A La không khỏi có chút nặng nề.

"Trong hai ngày này chàng sẽ xuất phát phải không?"

Nàng đang dưỡng bệnh, hán sợ nàng biết sẽ khổ sở nên luôn tránh không đề cập đến chuyện Nam La, nhưng nàng làm sao không đoán được chứ, mấy ngày nay hán tranh thủ thời gian bồi nàng, sau khi nàng nghỉ ngơi, hán liền vội vàng ra ngoài, bận rộn chuẩn bị cho chuyến Nam chinh.

Tình hình phía biên cương giáp Nam La quốc đang rất nguy cấp, hán còn ở kéo dài thời gian ở Yên Kinh cũng là vì nàng.

Sợ là bên Hoàng thượng đã thúc giục hán không biết bao nhiêu lần, cũng không biết hán phải chịu đựng bao nhiêu áp lực.

"Phải." Tiêu Kính Viễn chưa bao giờ nghĩ đến, mình ở biên quan mấy năm, đã quen với cuộc sống chinh chiến biên cương, thế nhưng có một ngày, trong lúc quốc gia nguy nan, hán lại không nổi lên đường.

Ở Yên Kinh có quá nhiều vương hậu, trong nhà đang lúc rối loạn, vừa trải qua kiếp nạn lớn như thế, lão tổ tông cũng vì chuyện này mà thương tâm không thôi, A La lại đang mang thai, bên Đại phòng tình cảnh bi thảm, hán thật sự không nỡ để A La ở nhà một mình.

"Nếu không, nàng về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày giải sầu đi?"

Tiêu Kính Viễn cho rằng, Tiêu gia đã trải qua sự việc vừa rồi, không thích hợp để an tâm dưỡng thai, nếu trở về Diệp gia, ít nhất A La sẽ được chăm sóc tốt hơn.

Huống hồ, tuy hiện tại Kha Dung đã chết, Kha thần y cũng đã bị bắt, nhưng trong lòng hán vẫn không yên tâm, sợ A La lại gặp bất trắc.

Chung quy, đoạn nhân duyên này không dễ gì có được, A La lại mang thai hài tử, hán là trượng phu không thể canh giữ bên cạnh nàng cho nên luôn thấp thỏm không yên.

Quay về Diệp gia, có Diệp Thanh Xuyên canh chừng, như vậy hán sẽ yên tâm hơn.

Diệp Thanh Xuyên tuy xuất quỷ nhập thần nhưng may mắn là đối với muội muội cơ hồ bất chấp tính mạng mà che chở, dù có chuyện gì cũng sẽ bảo hộ A La chu toàn.

A La ngẫm lại thấy cũng đúng.

Vì chuyện mình mất tích, Tiêu gia nhắc lên sóng to gió lớn, thậm chí Tiêu Kính Viễn và ca ca suýt nữa đã xuống tay với tông miếu Tiêu gia, việc này truyền đi, các phòng khó tránh khỏi lời ra tiếng vào.

Nàng mang thai hài tử, phu quân lại không ở bên cạnh, ra ngoài tránh một thời gian cũng tốt.

A La lập tức gật đầu: "Được, chờ sau khi chàng đi, ta cũng trở về Diệp gia."

Trước khi xuất chinh, Tiêu Kính Viễn đến gặp Tiêu Vĩnh Hân một lần.

Tiêu Vĩnh Hân đã rời khỏi Tiêu gia, xuất gia quy y.

Lúc Tiêu Kính Viễn đến, Tiêu Vĩnh Hân đang mặt không biểu cảm niệm kinh gõ mõ.

Đã từng, từ khi còn nhỏ, ai cũng khen Tiêu Vĩnh Hân, nói tiểu hài tử này giống như đồng tử bên cạnh Quan Âm, mang theo tiên khí.

Kết quả, bây giờ hẳn thật sự quy y cửa Phật.

Trong làn hương khói lượn lờ, dung nhan hẳn mờ mịt, xa xôi tựa hư ảo, kinh thư và hương khói đã sớm che đi yêu hận trần thế ngày xưa, thế gian đã không còn Tiêu Vinh Hân, chỉ có một đệ tử Vong Trần nơi Phật Môn.

Niệm xong một quyển kinh thư, Vong Trần mở mắt ra, nhìn thấy thúc thúc trước mặt.

"Thí chủ." Hẳn rũ mắt gọi, xem như chào hỏi.

Tiêu Kính Viễn mở miệng: "Vốn dĩ, ta không nên tới quấy rầy người."

Phật Môn thanh tịnh, thật sự không nên để những thị phi trần thế quấy rầy hẳn, chẳng qua, trong lòng luôn cất giấu một khúc mắc không giải được. Khúc mắc này chỉ có thể nhờ Tiêu Vinh Hân ngày xưa giúp đỡ.

Vong Trần nghe vậy liền cười khỏ, im lặng nửa ngày mới lẩm bẩm nói: "Tiêu thí chủ muốn hỏi chuyện kiếp trước?"

Tiêu Kính Viễn gật đầu: "Phải."

Vong Trần niệm một câu Phật hiệu, đặt kinh thư xuống, ngữ khí đậm mạc: "Mời thí chủ cứ nói, Vong Trần biết, nhất định sẽ nói hết."

Tiêu Kính Viễn nghe hẳn nói như vậy, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xuyên qua ngọn trúc xanh, tháp thoáng từng tòa Phật xá bên cạnh mấy cây bồ đề, xa xa, miếu thờ rộng lớn khí phách lộ ra đường cong góc mái nổi bật trên nền trời xanh thẳm, trang nghiêm túc mịch.

Hắn im lặng mãi một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Thời điểm ta được sinh ra, trong lòng bàn tay có khắc một chữ La."

Cho nên nữ danh của hắn là A La, vốn là tên của nữ tử.

Hắn vẫn cho rằng giữa hắn và A La là cơ duyên trùng hợp, nhưng giờ đây lại cảm thấy, chuyện không hẳn là như thế, hoặc nếu nói cơ duyên xảo hợp, chẳng qua là kiếp trước muốn mà không được.

"Nói vậy thí chủ đã có suy đoán." Vong Trần nhìn về phía thúc thúc mình, nam nhân cả hai đời đều ôm A La ra khỏi thủy lao.

Hắn từng hận người này, nhưng bây giờ, trải qua hồi ức hai đời, hẳn chỉ còn cảm kích.

"Phu nhân thí chủ hiện giờ đang mang thai đi?" Vong Trần không đáp vấn đề của Tiêu Kính Viễn mà hỏi ngược lại.

"Phải."

"Có biết là nam hay nữ?" Vong Trần tiếp tục hỏi.

"Hiện tại mới bốn tháng, tất nhiên không biết." Tiêu Kính Viễn cũng không hiểu vì sao Vong Trần hỏi cái này, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Vong Trần nghe vậy, cười cười, nói: "Bảo thai trong bụng phu nhân là nam hài, thời điểm sinh ra trên ngực có một nốt ruồi son."

Tiêu Kính Viễn kinh ngạc: "Vì sao?"

Vong Trần thờ dài, cười khỏ một tiếng.

"Bởi vì đời trước, tôn phu nhân từng hạ sinh một nam hài cho thí chủ, trên ngực cũng có một nốt ruồi son."

Mặc dù Tiêu Kính Viễn ít nhiều đã có suy đoán, sợ là mình đời trước trong lòng ái mộ cháu dâu, chuyện trái luân thường đạo lý như thế hẳn thật sự không dám nghĩ tới, nhưng lại muốn biết cho nên mới đến hỏi Tiêu Vinh Hân.

Có điều, thật không ngờ còn đến mức cháu thai âm kết như vậy, lòng ngực hẳn chấn động, cổ họng dâng lên một cỗ tình ngọt.

"Làm sao có thể?"

Làm sao có khả năng, làm sao có khả năng? Tiêu Kính Viễn đời trước lại có thể làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy?

Vong Trần lắc đầu cười khỏ, nhắm mắt lại.

"Thí chủ, thật sự là như thế, cho nên trong một khoảng thời gian rất dài, người tên Tiêu Vinh Hân không phải trong lòng không có oán, bất hòa với vợ con, cơ hồ không dám đối mặt. Nhưng oán xong, hẳn cũng biết không trách được ai, dần dần cũng có ý quên đi tất cả."

Chính vì nguyên nhân này, bọn họ bất hòa vài năm, cũng làm hắn bỏ quên, hoặc là nói, chấp nhận nàng có chút khác biệt so với trước kia.

Chỉ cho là vì sinh con khổ sở cộng thêm vài năm bất hòa, cho nên tính cách nàng đã thay đổi.

Lại chưa từng nghĩ, người đã sớm không phải nàng.

Bảo bối mình tâm tâm niệm niệm thật ra đã sớm bị nhốt dưới thủy lao, chịu đau khổ, giày vò sống qua ngày.

"Rốt cuộc vì sao lại thế này!" Tiêu Kính Viễn tiến lên, lạnh lùng ép hỏi.

Hắn thật sự không có cách nào tin tưởng, mình lại lăm ra chuyện cảm thú như thế!

"Là Kha Dung" ngữ khí Vong Trần phiền muộn: "Ta tôn thương nàng, nàng hận ta, cố ý muốn hủy hoại người ta yêu nhất, ngày đó đúng lúc Thất thúc ở biệt viện ôn tuyền, ta và A La cũng đi biệt viện ôn tuyền, chuyện vốn không có gì, tránh mặt nhau là được. Nhưng Kha Dung lại dùng kế gọi ta ra ngoài, lại hạ được trong nước trà, cho nên Thất thúc và A La có quan hệ da thịt chỉ thân."

Mặc dù hắn đã không phải là Tiêu Vĩnh Hân, mặc dù giờ đây hắn là Vong Trần, nhưng thời điểm nhắc tới bốn chữ cuối cùng, giọng hắn vẫn phát run.

"Sau này, thúc thúc biết mình phạm phải sai lầm lớn, gấp gáp rời đi, vốn muốn rời khỏi Tiêu gia, từ đó về sau không bao giờ trở về nữa, ai ngờ phía Nam La náo động, thúc thúc mang binh xuất chinh, ta cũng đi theo. Sau khi bình ổn biên cương phía Nam, thúc thúc ở lại biên quan. Mãi đến mười bảy năm sau, thúc thúc trở về, vô tình gặp A La, có lẽ..."

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Kính Viễn: "Có lẽ các ngươi đã nói với nhau vài câu, cho nên ngươi liền nhìn ra đây là A La giả, không phải người thật."

Tiêu Kính Viễn hít sâu một hơi, tay nắm chặt thành quyền.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó thúc thúc tra ra chân tướng, bắt được Kha Dung, cứu A La từ thủy lao ra, chỉ tiếc đã muộn."

Tiêu Kính Viễn nhíu mày: "Chính là Kha Dung, nhưng nàng ta chỉ là một nữ tử yếu đuối mà thôi, có thể vì yêu hận tình cừu mà làm ra chuyện như vậy?"

Vong Trần cúi đầu, hồi lâu mới lên tiếng: "Nàng đúng là nữ tử yếu đuối, vốn không có dã tâm, nhưng có lẽ vì ta tôn thương nàng, có lẽ vì ngày xưa nàng sống quá hèn mọn cho nên sau này làm ra những chuyện đó."

"Về phần chữ trong lòng bàn tay thúc thúc, ta cũng không biết..."

Không biết qua bao lâu, tiếng niệm kinh, tiếng gõ mõ lại vang lên.

Thanh âm người niệm kinh mờ hồ mang theo tia phiền muộn, cũng không biết niệm bao nhiêu quyển kinh, gõ mõ bao nhiêu hồi mới chậm rãi xua đi sự không cam lòng và tuyệt vọng ngày xưa.

Tiêu Kính Viễn ngậy ngốc rời khỏi Phật xá.

Lúc này, một tiếng chuông chùa vang lên, phía xa, mặt trời chiều lặn xuống sau núi tản ra vạn trượng hồng quang, tựa như một mảnh lụa mỏng bao phủ Phật Môn rồi xa trần thế này bên trong.

Một hồi kiếp nạn, có người chết, có người quy y cửa Phật, cũng có người tức giận bất bình, còn hắn, tập tễnh xuống núi.

Hắn vĩnh viễn không có khả năng biết, đời trước hắn dùng tâm tình gì, dùng phương thức thế nào khắc tên A La trong lòng bàn tay mình, để rồi đời này, hắn mang theo chữ La đi đến nhân gian.

Có điều, mặc kệ đời trước yêu hận thế nào, ân oán tình cừu ra sao, hắn và A La đời này thật sự không dễ dàng gì kết được đoạn nhân duyên này.

"Chờ ta, chờ ta từ Nam La trở về."

Hắn nhìn Yên Kinh phía xa, chỗ đó ngàn vạn mái nhà, trong đó có một nơi, một phụ nhân xinh đẹp tuyệt trần đang nâng tay, nhẹ nhàng vỗ về bụng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn phải viễn chinh Nam La, A La làm hiền thê bắt đầu chuẩn bị quần áo và vật dụng cần thiết cho hắn.

Lỗ ma ma theo bên cạnh lắm lắm: "Phu nhân đừng mệt nhọc, để ta kêu vài nha hoàn chuẩn bị không được sao? Ngài vẫn nên nhàn rỗi dưỡng thai thôi."

Thân thể phu nhân mới dường tốt lên một chút, bà không đành lòng nhìn phu nhân bận rộn, mệt mỏi.

A La lại cười nói: "Dù sao ta cũng không có việc gì làm, có thể làm cái gì thì làm cái đó đi."

Kỳ thật, bọn họ thành thân không lâu thì nàng bị bệnh nặng một hồi, tiếp đến là chuyện Tiêu Vĩnh Hân, có thể nói là giằng co long trời lở đất, bây giờ mới an ổn được vài ngày, hắn lại phải viễn chinh Nam Cương.

A La hiện tại không mong muốn gì khác, chỉ hi vọng hắn có thể bình an trở về, đứa bé trong bụng nàng có thể thuận lợi sinh ra, từ nay về sau một nhà ba người trải qua ngày tháng vô ưu vô lo.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, vài ngày chịu tai ương thủy lao còn giày vò, thống khổ hơn mười bảy năm đời trước.

Đoạn nhân duyên này không dễ gì có được, trong lòng nàng vô cùng quý trọng nó.

Đang thu xếp hành trang thì Tiêu Kính Viễn đi vào.

Nàng vội vàng nghênh đón: "Thất thúc."

Nhưng khi đến trước mặt hắn, nàng lại cảm thấy thần sắc hắn có chút khác thường.

Trong lòng nàng thất kinh: "Thất thúc, làm sao vậy?"

Tiêu Kính Viễn chăm chú nhìn nàng nửa ngày, sau đó dời mắt xuống nhìn bụng nàng.

"Có còn nôn nghén không?" mấy ngày trước nàng nôn nghén khổ sở, uống hết vài thang thuốc đại phu kê đơn mới xem như tốt hơn một chút.

"Không có, hôm nay không buồn nôn." nàng cười nói: "Thật ra qua ba tháng đầu thì sẽ không nôn nghén nữa."

Nói tới đây, nàng đột nhiên ý thức được cái gì, không nói nữa.

Tiêu Kính Viễn lại hiểu.

Đời trước nàng cũng từng mang thai mười tháng, đó là cốt nhục của hắn.

Hắn không biết năm đó mình dùng tâm tình gì nhìn nữ nhân mình yêu mến gả cho cháu ruột mình, càng không biết mình ôm ý nghĩ gì rời xa Yến Kinh, khổ sở, cô độc phòng thủ biên quan xa xôi suốt mười bảy năm.

Nàng từng sinh một đứa nhỏ cho hắn.

Tiêu Kính Viễn tiến lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

"Thất thúc..." A La hơi khó hiểu, thần sắc hắn hôm nay thật sự khác thường.

Ngón tay có vết chai móng của Tiêu Kính Viễn dịu dàng vuốt ve môi nàng: "Đừng gọi ta là Thất thúc."

"Ân?" A La càng nghi hoặc.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn nàng đều gọi hắn như vậy, mặc dù hiện tại đã gả cho hắn nhưng cũng không đổi xưng hô khác, cứ tùy ý gọi như thế.

"Vậy... phải gọi thế nào?" A La chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn phu quân mình.

"Gọi tên ta đi." Tiêu Kính Viễn cười khẽ, ôn nhu nói.

"Được." A La gật đầu.

"Nào, gọi một tiếng ta nghe xem?"

"A... Được."

Kỳ thật, lúc đối mặt với Tiêu Kính Viễn, A La luôn cảm thấy hắn thật cường đại, không gì không làm được, một người cao cao tại thượng như thế, nếu nàng gọi thẳng tên hắn thì cảm thấy không được tự nhiên.

Cảm giác này giống như gọi thẳng tên thần linh trên cửu trùng thiên vậy!

Mặc dù bây giờ hấn đã là phu quân nàng, nhưng ấn tượng trước kia thật sự khắc quá sâu, cho nên nàng không gọi cái tên khiến nàng có cảm giác mạo phạm hấn được.

"Ân?" Tiêu Kính Viễn thấy nàng không gọi, nhướn mày nhìn nàng, ánh mắt chờ mong.

Nàng lấy hết dũng khí, gọi lên cái tên đã từng là cấm kỵ đối với nàng: "Kính Viễn."

Kính Viễn, đây là tên của hấn, tên của phu quân nàng.

Tiêu Kính Viễn nghe nàng dùng ngữ điệu yêu kiều mềm mại gọi tên mình như vậy, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, nhu tình như tràn ra khỏi lồng ngực, hấn nhin không được ôm nàng vào lòng.

"Kính Viễn?" Nàng càng thêm khó hiểu, hôm nay hấn làm sao vậy?

Tiêu Kính Viễn vẫn không biết đủ, hấn ôm nàng, lại nói: "Nào, gọi ta một tiếng Kính Viễn ca ca."

A La nhất thời tròn tròn mắt, khẽ đẩy ngực hấn ra, nghiêng đầu đánh giá hấn một phen.

"Sao vậy, nàng nhìn cái gì?"

A La lắc đầu, cảm thán: "Ta nhìn xem có phải là chàng bị người khác tráo đổi rồi không."

Nếu không, sao tính tình bỗng dưng thay đổi như thế?

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nói vậy, cười cười, nhin không được vron tay nhéo nhéo gò má mềm mại của nàng.

"Ta chỉ nghĩ, ngày mai phải đi rồi, không biết khi nào mới có thể trở về." hấn dừng lại một chút, bất đắc dĩ cười nói: "Chờ đến lúc ta trở về, có phải bụng nàng sẽ lớn lên nhiều hay không?"

A La ngẫm cũng đúng, nhân tiện nói: "Đúng vậy, bụng sẽ lớn lên, mập, khó coi."

Tiêu Kính Viễn nắm tay nàng đi đến trước cửa sổ, nhìn liễu xanh đung đưa bên ngoài: "Không sao, béo một chút, mập cũng rất tốt."

Nói xong, hấn chỉ vào cây liễu trong viện: "Nàng xem, hiện tại chính là thời điểm hoa liễu tung bay, khoảng 5 tháng nữa nàng cũng sắp sinh rồi, khi ấy vừa mới vào thu, lá trên cây lại bắt đầu rụng."

"Phải." A La gật đầu: "Chờ qua Trung Thu, liền đến ngày sinh rồi."

Đôi tay hữu lực của Tiêu Kính Viễn ôm chặt eo nàng: "Vậy chúng ta liền lấy mùa lá rụng làm hạn định, đợi đến mùa lá rụng, ta trở về, cùng nàng. Ta muốn đích thân bồi nàng trải qua nỗi khổ sinh nở, nhìn nàng hạ sinh hài tử của chúng ta."

A La ngẩng đầu nhìn phu quân mình: "Được, vậy ta chờ chàng, chờ chàng bình an trở về."

Tiêu Kính Viễn cười nói: "Yên tâm đi, ta có hà bao nàng tự tay làm cho ta, thời điểm lá bắt đầu rụng, ta nhất định có thể trở về."

"Hà bao?" A La chớp mắt, trong lòng không khỏi then thừng, nghĩ tới cái hà bao kia, điểm duy nhất nàng có thể tự tay làm chỉ có mắt cá.

"Ừ, chính là cái hồi tết nàng làm."

A La hơi cúi đầu, trông mắt chuyển động, thầm nghĩ có nên nói thật cho hấn biết hay không?

Nhưng hiện tại đang tình nồng mật ý, khanh khanh ta ta, thật sự quá ngọt ngào, nếu nói ra có phải rất sát phong cảnh không?

Nghĩ nghĩ, cuối cùng nàng quyết định không nói.

Hay là đợi đến lúc hấn bình an trở về rồi nói cho hấn biết đi.

Phu nhân của hấn căn bản không biết làm nữ công, nếu nói hiền lành chăm chỉ thì cũng chỉ có thể làm bộ làm dáng thôi.

Kỳ thật... không phải hấn cũng biết, nàng từ nhỏ chính là một tên không học vấn không nghề nghiệp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Diệp Thanh Xuyên

Editor: Tường An

A La đứng trên tháp cao nhìn phu quân mình xuất chinh, cùng nàng đi lên tháp cao chính là lão tổ tông Tiêu gia.

Khoảng thời gian này lão tổ tông dường như già đi rất nhiều, nếp nhăn trên mặt sâu hơn, tóc bạc nhiều hơn, đi đường cũng có chút khập khiễng.

"Tiêu gia chúng ta vừa gặp vận rủi, ta chỉ ngóng trông đứa bé trong bụng người bình an sinh ra, ta nghe nói, oa nhi mới sinh có thể mang đến phúc vận." lão tổ tông lẩm bẩm: "Thật ra trong nhà có tiếng trẻ con khóc cũng tốt, sẽ náo nhiệt hơn."

Nghe lời lão tổ tông nói, lại nhìn vị cháu đầu đời bên cạnh bà, A La nhất thời cũng cảm thấy có chút đơn bạc.

Đại phu nhân bị chuyện này đã kích đến ngã bệnh, việc bếp núc trong nhà hiện giờ do Nhị phu nhân quản lý, mới tiếp nhận nên không buồn sẽ lắm, bận tối tăm mặt mũi. Mà Tiêu Kính Viễn vừa xuất chinh, nàng liền về nhà mẹ đẻ ở, lão tổ tông tất nhiên cảm thấy tịch mịch.

"Mẫu thân, ngài yên tâm, mấy ngày nữa ta trở về, đến mùa thu Kính Viễn cũng trở về, kiến công lập nghiệp, trong nhà lại sinh thêm hài tử, đều là việc vui."

Lão tổ tông ngẫm lại cũng đúng, gật đầu nói: "Chỉ mong như thế, chỉ mong như thế, không cầu kiến công lập nghiệp, chỉ cầu bình an là phúc."

Tiền Tiêu Kính Viễn đi, cáo biệt lão tổ tông, A La khởi hành trở về Diệp gia.

Hiện tại Phùng Khải Nguyệt đã đính hôn, là trưởng tử của một quan tam phẩm đương triều, mối hôn sự này đối với Phùng Khải Nguyệt xem như cực kỳ tốt rồi, nàng ấy tất nhiên vui mừng, gặp A La cũng tươi cười rạng rỡ.

Ninh thị nhìn nữ nhi trở về, đích thân đỡ nữ nhi vào phòng, lại dặn dò những điều cấm kỵ trong lúc mang thai, phân phó phòng bếp nhanh chóng đi chuẩn bị đồ ăn cho A La theo thực đơn mà bà đã viết sẵn từ trước.

A La thoải mái ngồi trên giường mềm, nghe mẫu thân lải nhải cái này cái kia, trong lòng cảm khái vạn phần.

Có nương thật tốt.

Tối nay Diệp gia bày gia yến cho A La đón gió tẩy trần.

A La gả đi không bao lâu thì ngã bệnh, sau đó lại xảy ra chuyện mất tích khiến Ninh thị và Diệp Trường Huân lo lắng không yên. Lúc ấy Diệp Trường Huân cũng vận dụng tất cả lực lượng của mình cùng tìm kiếm, nhưng không ngờ cuối cùng lại tìm được trong trạch viện Tiêu gia.

"Tiêu gia cũng thật là gia nghiệp lớn thị phi nhiều, sớm biết như thế thì không nên theo ý người để người gả qua đó." Ninh thị thở dài, nữ nhi bảo bối của bà gả qua đúng là gặp nhiều tai nạn.

Bên cạnh, Diệp Thanh Việt gấp một miếng giò heo vào bát tý tý: "Tỷ, cho người ăn giò heo, đổi vận, xả xui."

A La phì cười: "Nghe ai nói, ăn cái này có thể đổi vận?"

Diệp Thanh Việt nghĩ nghĩ: "Trong sách nói."

Ninh thị bắt đắc dĩ, cười mắng: "Người bót nói hươu nói vượn đi."

Sau đó nói với A La: "Bây giờ Thanh Việt đi theo bên cạnh Thái tử, càng ngày càng không nghiêm túc, ta nhìn cũng cảm thấy có chút tùy tiện, ngày mai cũng nên để cha người tìm Thái tử nói, phải hảo hảo quản thúc hắn."

A La nhin cười, gật đầu nói: "Mẫu thân nói phải, Thanh Việt mới bây lớn đã được Thái tử coi trọng, thiếu niên đắc chí, chỉ sợ tính tình quá tùy tiện."

Mẹ con hai người người một lời ta một tiếng, nói đến mức da đầu Diệp Thanh Việt run lên, vội vàng cầu xin tha thứ: "Không phải ta chỉ gấp cho tỷ tỷ một miếng giò heo thôi sao, đâu ra liên lụy nhiều chuyện như vậy... Về sau ta không gấp nữa là được..."

Hắn bày ra bộ dáng đáng thương như vậy khiến hai người cười không ngừng.

Dùng xong bữa tối, A La liền qua phòng ca ca.

Nàng thật sự không ngờ ca ca cũng có ký ức đời trước.

Có điều, cẩn thận ngẫm lại, ngày xưa ca ca làm việc đã sớm lộ ra manh mối, là do nàng không phát giác mà thôi.

Nàng nghĩ muốn cùng ca ca nói vài câu, nhưng đi đến hành lang gặp khúc trước thư phòng ca ca lại dừng chân.

Nói cái gì đây, hỏi ca ca, sao huynh cũng sống lại?

Hay là hỏi ca ca chuyện đời trước?

Hai huynh muội bọn họ mấy năm nay thật ra đều gạt đối phương, trải qua chuyện lần này, cuối cùng biết được chân tướng, vì thế hai người liền ngồi trò chuyện về đời trước?

Nàng không khỏi cười khẽ, đang do dự có nên dứt khoát không đề cập tới hay không, trong lòng biết rõ là được, bên tai lại truyền đến một giọng nói, nhất thời nụ cười liền động lại trên môi.

"Đây chính là tâng bả đồ của Tiêu gia."

"Vâng, chủ nhân, bả đồ này chia làm hai phần, một phần là bả thiết kế Tiêu phủ, trong đó bao gồm thông đạo dưới lòng đất và bố cục đập chứa nước thủy lao, một phần khác chính là tâng bả đồ này. Lúc trước, khi Tiêu Quải bị bắt hẳn chỉ lấy ra bả thiết kế, lại giấu đi tâng bả đồ này."

"Ha ha, năm đó tổ tiên Hoàng đế lưu lại tâng bả đồ này là vì lưu lại đường lui cho con cháu đời sau, nhưng hẳn sao có thể nghĩ đến thế sự biến hóa khôn lường, trải qua các đời Hoàng đế đã sớm thất truyền bí mật tâng bả đồ này, còn lưu lạc vào tay người ngoài."

"Kha Dung kia là nữ tử, tất nhiên không có dã tâm, tâng bả đồ này cũng xem như người tài không được trọng dụng."

"Không, cho dù Kha Dung có dã tâm, tâng bả đồ này cũng sẽ không thuộc về nàng ta."

"Chủ nhân, tại sao nói như vậy?"

A La nghe đến đó đã khiếp sợ không thôi, người được gọi là chủ nhân rõ ràng chính là ca ca Diệp Thanh Xuyên của nàng.

Lại nghe được ca ca nói: "Tuy năm đó tổ tiên Hoàng đế âm thầm ra lệnh cho cao thủ đại nội thành lập Âm Vân Hội, lưu lại ngọc bội kia làm tín vật hiệu lệnh, là vì khiến bọn họ ngày nào đó sẽ giúp chủ nhân ngọc bội mở ra tâng bả đồ. Có điều, thế sự khôn lường, Âm Vân Hội hôm nay đã sớm không còn là Âm Vân Hội ngày xưa. Nội bộ Âm Vân Hội đã chia năm xẻ bảy, mỗi người đều ắp giấu dã tâm, bọn họ sao có thể cam tâm nghe lệnh một nữ tử yếu đuối? Bọn họ giúp Kha Dung hóa thiêu Thiên Dật Thư Lô, bắt giam muội muội ta chẳng qua là tiện tay làm để che mắt Kha Dung mà thôi, muốn từ chỗ Kha Dung lấy được tâng bả đồ. Một khi lấy được, cũng chính là lúc Kha Dung chết."

"Khó trách, người của Âm Vân Hội căn bản không có ý muốn bảo vệ Kha Dung."

"Một nữ tử yếu đuối lại cất giấu bảo bối tất nhiên sẽ dẫn đến nhiều người mơ ước, nàng ta cho rằng nàng ta lợi dụng người khác, nhưng thật ra là bị người khác lợi dụng. Chỉ hận là, nàng ta khiến muội muội ta chịu khổ lao ngục, để nàng ta chết như vậy thật quá tiện nghi!"

"Chủ nhân hiện giờ có thể tiêu diệt Âm Vân Hội, đoạt được tâng bả đồ này là điều đáng mừng, từ nay về sau, chủ nhân dù muốn cả thiên hạ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao."

"Thiên hạ? Lấy thiên hạ này dễ như lấy đồ trong túi, lấy nó thì có ý tứ gì?"

Thanh âm thanh lãnh, ngạo khí khôn cùng vang lên trong thư phòng.

"Hiện tại cũng là thời điểm thiên thời địa lợi nhân hòa, phía Nam La náo động, Tiêu Kính Viễn xuất chinh Nam Cương, ta có thể buông tay buông chân, mới tận diệt Âm Vân Hội này. Chờ tìm một cơ hội lấy Tị thủy châu từ chỗ muội muội ta, lên vào đập chứa nước Tiêu gia, mở ra bảo tàng..."

A La nghe lời này, chân kinh không thôi, tỉnh té nghĩ lại, ít nhiều cũng hiểu một chút.

Thì ra ca ca liên thủ với Tiêu Kính Viễn, cung cấp tin tức về đời trước, thật ra đã che giấu rất nhiều.

Ca ca giờ đây đã đoạt được tâng bả đồ, muốn lấy được bảo tàng ở Tiêu gia, sau đó thì sao?

Hắn... hẳn rất cuộc muốn làm cái gì?

Nghe ý tứ ca ca, tâng bả đồ kia có thể mở ra bảo tàng, có thể khuynh đảo thiên hạ a!

Khiếp sợ qua đi, A La dần dần bình tĩnh lại, trong chớp mắt, nàng đã có ý tưởng.

Lập tức tháo Tị thủy châu trên đầu xuống, đi về phía thư phòng ca ca.

Nàng vừa đến gần, bên trong chắc là nghe thấy tiếng bước chân của nàng, đã không có động tĩnh.

Nàng cười cười đẩy cửa đi vào, thấy ca ca đang ngồi trước bàn gỗ lim, bên cạnh là một nam tử áo đen, không thấy rõ mặt.

Diệp Thanh Xuyên nhìn muội muội đi vào, lại thấy nàng lớn bụng, vội vàng tiến lên đỡ nàng: "A La, sao lại qua đây?"

Trong lúc nói chuyện, nam tử áo đen đã yên lặng lui xuống.

A La ngẩng đầu nhìn ca ca mình, hồi lâu mới nói: "Ca ca, lời các người nói vừa rồi, ta cũng nghe được."

Diệp Thanh Xuyên khẽ biến sắc: "A La?"

A La nhìn ca ca, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

"Ca ca, ta biết đời trước huynh nhất định phải chịu nhiều khổ cực, huynh vì báo thù cho ta mà bỏ ra rất nhiều. Nhưng mà, quá khứ đều đã qua, ta không hi vọng huynh phải làm gì vì ta nữa, cũng không hi vọng huynh vì tàng bảo đồ mà hao hết tâm tư, bây giờ cha mẹ đều ở đây, ta cũng sống rất tốt, chúng ta còn có thêm một đệ đệ, huynh không thể sống một cuộc sống yên ổn sao? Nếu huynh lại xảy ra chuyện gì, huynh báo cha mẹ phải giải quyết thế nào? Huynh báo ta phải làm sao?"

Diệp Thanh Xuyên thật sự không ngờ, dựa vào nỗ lực của mình và thuộc hạ, thế nhưng lại để muội muội nghe lén được.

Hắn cắn răng, cau mày nói: "A La, nếu muội đã nghe thấy, vậy ta cũng không gạt muội, Tiêu gia có bảo vật, đó là bảo tàng phú khả địch quốc. Nếu ta hao hết tâm tư có được bảo tàng này..."

Ai biết hắn còn chưa nói hết lời thì A La đã châm nến, đột nhiên đưa Tị thủy châu vào ngọn lửa.

Ngọn lửa thiêu trụng ngón tay như bạch ngọc của nàng, cũng hủy đi Tị thủy châu trong tay nàng.

Vạn vật tương sinh tương khắc, Tị thủy châu có thể xua nước nhưng lại sợ lửa, tay nàng chỉ cảm thấy nóng bỏng một chút, Tị thủy châu đã tan chảy hết.

Diệp Thanh Xuyên thấy cảnh này, vội vàng bắt được cổ tay muội muội, nhưng đã muộn.

Tị thủy châu đã thế gian hiếm có đã biến thành một bãi nước ấm, mà ngón tay A La cũng đã tổn thương.

Diệp Thanh Xuyên tức muốn chết, hô lên: "Người tới, người tới! Mời đại phu!"

A La nhìn đau, ngược đời mắt đầm lệ nhìn ca ca: "Ca ca, Tị thủy châu đã bị hủy, không thể tiến vào đập chứa nước Tiêu gia, trừ phi hủy đi tông miếu Tiêu gia. Chẳng lẽ huynh nhẫn tâm đối địch với Tiêu gia, nhìn hạnh phúc của muội bị hủy hoại sao? Ta, trong bụng ta đã có huyết mạch Tiêu gia."

Diệp Thanh Xuyên nhìn muội muội rung rung nước mắt, lại nhìn Tị thủy châu đã bị hủy, lắc đầu thở dài: "A La, muội cần gì phải tự tổn thương mình để bức ta? Đối với ta mà nói, bảo tàng kia có cũng được, không có cũng chẳng sao, ta chỉ là..."

Hắn không có dã tâm điên đảo thiên hạ, cũng không muốn làm một người phú khả địch quốc, chỉ là, mất mấy năm trù tính, không lấy được bảo tàng kia, trong lòng không thoải mái mà thôi!

A La nghe vậy, nhào vào lòng ca ca: "Ca ca, ta biết, ta đều biết!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Phiên ngoại

PHÒNG VẤN NGẮN 2 NHÂN VẬT CHÍNH

Editor: Tường An

1. Trước khi các người yêu nhau, ấn tượng của bản thân về người kia là gì?

A La: Quá cứng nhắc, quá nghiêm khắc, hẳn nhất định không khiến người khác yêu thích.

Tiêu Kính Viễn: Quá xinh đẹp, quá ngốc, nàng làm thế nào sống sót được.

2. Các người thích nhất quần áo màu gì?

A La: Hồng phấn, hồng phấn, hồng phấn.

Tiêu Kính Viễn: (lén hỏi tác giả) có thể nói cho ta biết, vừa rồi nàng nói thích màu gì không?

3. Thời điểm H, quần áo các người tự cởi, hay là đối phương cởi giúp?

A La: Đương nhiên là ta tự cởi...

Tiêu Kính Viễn: Không cởi, trực tiếp lên.

4. Số lần H một đêm là?

A La: Hai lần!

Tiêu Kính Viễn: Ba lần!

A La: Cái gì (O_o)

Tiêu Kính Viễn: Có một lần nàng ngủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137

Editor: Tường An

Ngoài trời mưa thu lá phát, A La ngồi trước cửa sổ nhìn màn mưa mông lung, nhìn lá vàng rơi phiêu linh trong gió, nghĩ tới phu quân đang viễn chinh Nam Cương.

Lúc trước hắn nói, vào thu, hắn sẽ trở về.

Hiện giờ bụng nàng ngày càng lớn, đi đường có hơi gian nan. Có điều, vì muốn thuận lợi sinh nở, nàng vẫn kiên trì mỗi ngày đi bộ vài vòng trong viện.

Nàng sờ những món đồ chơi gỗ trong sân, miệng lầm bầm: "Các người biết không, đây là tự tay phụ thân làm cho các người, chờ các người sinh ra, lớn lên một chút thì có thể cùng nhau chơi đùa rồi."

Bụng nàng rất lớn, lớn hơn thai phụ bình thường, đối với thân thể nhỏ yếu của nàng thì rất nặng.

Người khác nhìn sẽ kinh ngạc nói: "Chắc không phải là song thai chứ, bình thường chưa từng thấy bụng ai lớn như vậy!"

A La cười cười, vuốt ve bụng, cảm nhận máy thai bên trong, im lặng không nói.

Lúc đầu nàng cũng không nghĩ đến, nhưng có một hôm, nàng đang cầm bút viết thư cho Tiêu Kính Viễn thì nghe thấy tiếng tim thai không phải chỉ một mà là hai cái.

Nàng lẳng lẳng lắng nghe hồi lâu, một là tiếng tim thai mạnh mẽ hữu lực mà trước giờ nàng vẫn nghe được, ngoài ra còn có một tiếng tim đập khác yếu hơn một chút. Lúc ấy nàng cũng cả kinh, đời này sống lại, nàng vẫn theo thói quen nghĩ rằng tương lai sẽ phát sinh giống như đời trước, cho rằng mình sẽ sinh một nam hài.

Thật không ngờ, lần này là mang song thai.

Cảm xúc vui sướng qua đi, nàng không khỏi bắt đầu lo lắng, đứa thứ nhất tim đập mạnh mẽ hữu lực, đứa thứ hai tim đập tương đối yếu, như vậy đứa thứ hai thể chất có yếu ớt nhiều bệnh từ khi sinh ra hay không?

Về sau, nàng cẩn thận cảm nhận máy thai, lắng nghe tiếng tim thai, phát hiện ra đứa thứ hai tuy hơi yếu, nhưng thai nhi vẫn ổn định, có lẽ là do tính tình văn tĩnh nên mới có vẻ nhu nhược hơn đứa thứ nhất một chút.

Nghĩ như vậy, nàng khó tránh khỏi suy đoán, hay là đứa thứ hai là nữ hài tử?

Nghĩ đến khả năng mình có thể mang long phượng thai, A La cực kỳ vui sướng, hận không thể nhanh chóng nói cho Tiêu Kính Viễn biết.

Có điều, nàng không nhắc đến chuyện này trong thư gửi cho hắn, bởi vì nàng muốn đợi đến khi hắn trở về sẽ chính miệng nói với hắn, hắn nhất định sẽ rất thích, nàng muốn nhìn thấy bộ dạng vui mừng của hắn.

Trang giấy mỏng manh không thể truyền đạt được sự kích động khi hắn nghe được tin tức này.

Nàng ngồi trước song cửa sổ, trầm nghĩ lúc nào Tiêu Kính Viễn mới có thể về đến kinh thành.

Mấy hôm trước nhận được thư nhà là do thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn ra roi thúc ngựa đưa tới trước, nói là còn hai ba ngày nữa sẽ tới kinh thành.

Nghĩ đến đây, nàng bắt giác nở nụ cười ôn nhu, ngọt ngào.

Lần này Tiêu Kính Viễn bình định Nam Cương, bắt được đầu lĩnh kẻ địch, khiến Quốc vương địch quốc phái Thái tử đến Đại Minh triều đưa thư đầu hàng, có thể nói là đại quân toàn thắng, Hoàng đế đã hạ vài đạo thánh chỉ phong thưởng Tiêu Kính Viễn và các tướng sĩ, mà nàng cũng thê bằng phu quý, trở thành nhất phẩm phu nhân.

Những nhân vật có tiếng ở Yên Kinh, giới quý tộc ngày thường có qua lại đều đến cửa chúc mừng Tiêu gia song hỷ lâm môn, chẳng qua, những việc này đều do lão tổ tông và Nhị phu nhân ra mặt tưng phở.

A La đang mang thai, tất nhiên được cả nhà che chở đầy đủ, sẽ không để nàng bị mấy chuyện kia quấy rầy.

Nàng hiện tại cần thanh tịnh, an tâm chờ sinh, lão tổ tông đã sớm phân phó hạ nhân như vậy.

Đang miên man suy nghĩ thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, ngẩng đầu nhìn liền thấy Vũ Xuân chạy vào.

Về mặt Vũ Xuân kích động, thở hổn hển nói: "Trở lại, trở lại rồi!"

Mặc dù Vũ Xuân nói không đầu không đuôi nhưng A La vừa nghe liền hiểu, Tiêu Kính Viễn trở về rồi!

Nàng vui mừng gọi Lỗ ma ma, gọi nha hoàn chuẩn bị trà nước, chuẩn bị khăn, y phục mới tinh cho Tiêu Kính Viễn đón gió tẩy trần, còn mình chạy tới trước gương.

"Ma ma, ta bây giờ mập lên rất nhiều phải không?" nàng sờ sờ bụng,捏 hai má mình, trong lòng có chút thấp thỏm.

Lỗ ma ma bên cạnh cười ha hả nói: "Phu nhân a, người mang thai sao có thể không mập, theo ta thấy, như ngài bây giờ là còn gầy đấy."

"A?" A La nghe lời này, trong lòng nguội lạnh một nửa.

Nàng vốn cho rằng Lỗ ma ma sẽ nói "Phu nhân ngoại trừ bụng lớn thì những chỗ khác đều không béo, mặt và cánh tay đều rất gầy", nhưng Lỗ ma ma lại nói như thế, càng chứng tỏ nàng bây giờ rất béo a!

Nàng nhịn không được lại quay qua soi gương.

Lỗ ma ma thì cứ cười ha hả, hài lòng nhìn A La, thở dài nói: "Da thịt phu nhân trắng như tuyết mùa đông, lông lánh trong suốt, phiếm hồng khiến người ta vừa nhìn liền thích! Còn cánh tay này, cũng không gầy như trước kia, nhìn mượt mà, có phúc!"

A La nghe lời này nhất thời có chút dờ khóc dờ cười, nàng nên vui mừng hay nên mất hứng đây?

Cũng không biết chờ Tiêu Kính Viễn trở về có thích như vậy không?

Dĩ nhiên, nói không chừng hán căn bản không để ý chuyện này, chỉ nhớ thương bảo bối trong bụng nàng.

Nói chuyện phiếm với Lỗ ma ma một hồi, vui vẻ mong mỏi phu quân trở về, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, quân gia mới nhậm chức dẫn theo gã sai vặt vội vàng chạy đến.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" chỗ của nàng rất thanh tịnh, nếu không có chuyện gì thì bình thường quân gia sẽ không tới.

Vừa dứt lời, quân gia đã đến trước mái hiên, cung kính đáp: "Vừa rồi nhận được tin tức Thất gia bị thương, đã sắp về đến Tiêu phủ, chuẩn bị đưa vào."

Lời này quả thật như sấm sét ngang tai, đầu óc A La rối loạn, hai chân cơ hồ đứng không vững.

"Bị, bị thương?" nàng siết chặt tấm khăn trong tay, "Rốt cuộc là thế nào, bị thương có nặng không? Vì sao lúc trước không hề nghe nói việc này?"

Quân gia thấy vị Thất phu nhân này mặt mũi trắng bệch, còn đang mang thai sắp sinh, nhất thời cũng không dám ngắt đầu lên.

"Cái này, lão nô cũng không biết, chỉ nghe nói, bởi vì lúc trước sợ phu nhân biết sẽ lo lắng nên không dám đề hạ nhân bẩm báo. Là bị thương lúc ở Nam Cương, một đường về đến Kinh thành, hẳn là, hẳn là không sao đâu..."

Quân gia nói chuyện có chút không lưu loát, bị Thất phu nhân này quả thật được lão tổ tông yêu thương chiều chuộng cực kỳ, bây giờ bị tin tức này dọa sợ, lỡ như xảy ra chuyện gì, hẳn không dám đương nổi a!

Khiếp sợ qua đi, A La dần bình tĩnh lại, trầm nghĩ, từ Nam Cương trở về đi đường đã vài ngày, nếu có thể chống đỡ đến bây giờ thì hẳn là không nguy hiểm tính mạng.

Cùng lắm là cắt tay cắt chân, vậy cũng không sao, cho dù hấn không thể đi lại, nàng cũng có thể ở bên cạnh cả đời hầu hạ hấn, chỉ cần hấn còn sống là tốt rồi.

Còn sống, nhìn nàng hạ sinh long phượng thai của bọn họ, nhìn bọn nhỏ lớn lên, vậy là đủ rồi.

A La hít thở sâu, bình tĩnh tâm tình, nói với quản gia: "Trước tiên sai người tháo dỡ bậc cửa ra, hấn bị thương, hoặc là được nâng vào, hoặc là xe ngựa chở vào, đi qua bậc cửa sẽ bị vướng."

Sau đó phân phó nha hoàn: "Chuẩn bị giường đệm và nước ấm."

Nàng dù gì cũng đã trải qua nhiều chuyện, ban đầu có lo lắng kinh sợ nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, bắt đầu an bài hạ nhân.

Bên này vừa chuẩn bị thỏa đáng, Tiêu Kính Viễn rốt cuộc được người ta đặt nằm trên giường nâng vào.

A La vốn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất rồi, nhưng vừa nhìn thấy hấn nhắm mắt lẳng lặng nằm trên giường, nàng suýt rơi nước mắt, vội vàng đuổi theo, sai người đặt hấn trên giường trong phòng.

Bên ngoài, quản gia đã dẫn người rời đi, chỉ còn một thuộc hạ của Tiêu Kính Viễn ở lại hồi báo mọi chuyện.

Thì ra Tiêu Kính Viễn trúng một mũi tên vào ngực, vị trí gần sát trái tim, vì trên mũi tên có độc mà đại phu trong quân nhất thời không giải được độc này, cho nên miệng vết thương chậm chạp không tốt lên, kéo dài tới bây giờ.

Hoàng thượng đã sớm phái ngự y trong cung đến giải độc, miệng vết thương mới dần dần khôi phục, hiện tại chỉ cần tĩnh dưỡng là được.

A La nghe lời này xong, thở phào nhẹ nhõm một hơi, về phần cần nằm trên giường tĩnh dưỡng thì không phải vấn đề gì lớn.

Đang nghĩ thì bên Tiêu Kính Viễn có động tĩnh, A La vội vàng đi qua.

"Chàng, chàng có khát nước không? Ta kêu người mang chén canh vào?"

"Chàng cảm thấy thế nào, có mệt lắm không?"

"Miệng vết thương thì sao, có còn đau không?"

Nàng cuống quýt nói một tràng, Tiêu Kính Viễn mới tỉnh lại nghe vậy liền nở nụ cười.

Vết thương ở ngực chậm chạp không tốt lên, trên đường về Yến Kinh cũng chịu không ít đau khổ, thế nên thân thể suy yếu, gương mặt tái nhợt tiêu tụy.

Hấn khó khăn xoay đầu qua, muốn nhìn bụng A La.

Bụng A La rất lớn, lớn đến mức hấn cũng không dám tin.

"Quả thật mập lên nhiều." hấn nhớ tới lúc trước nàng oán giận, liền cười nói một câu như vậy.

"A..." sự đau lòng đối với hấn nhất thời bay sạch, ném lên chín tầng mây.

Sao lại nói chuyện như vậy chứ?

Ai ngờ hấn lại nói tiếp: "Có điều như vậy càng đẹp mắt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Đoàn tụ ngọt ngào

Editor: Tường An

Tiêu Kính Viễn lập công lớn, vốn dĩ nên vào cung tiếp nhận khánh công yến nhưng vì thương thế của hấn không nhẹ nên khánh công yến liền giao cho thuộc hạ thay mặt tham dự, còn hấn thì nằm ở nhà hưởng thụ tiểu kiều thế phục vụ, rảnh rỗi thì sờ sờ bảo bối trong bụng A La mấy thai.

Hôm nay, Tiêu Kính Viễn thoải mái nằm trên giường ngắm lá rụng ngoài cửa sổ, A La ngồi một bên tự tay đút cho hấn chén canh gà đầu bếp mới hầm lúc sáng.

"Phu quân..." A La vẫn hơi ngượng ngùng gọi trực tiếp tên hần nên chỉ gọi phu quân, "Có vài chuyện, ta phải nói cho chàng biết."

"Chuyện gì?"

"Ta nói ra, chàng không được tức giận đó!"

"Ừ, nàng nói đi."

Tiêu Kính Viễn dừng động tác, ngẩng đầu nhìn thê tử nhà mình.

Nàng có lẽ có quá nhiều tâm sự, về đời trước, về người trong lòng nàng từng nhớ, và... về hài tử kia.

Quá nhiều chuyện.

Nếu nàng muốn nói ra, vậy hần liền chăm chú lắng nghe.

"Kính Viễn phu quân... chàng còn nhớ..." trông mắt A La xoay chuyển, nghĩ tới việc này không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Lúc trước nàng nói khoác mà không biết ngượng, nói nàng nhất định phải tự tay làm, cuối cùng lại chỉ thuê được mấy châm.

"Nhớ cái gì?" tay Tiêu Kính Viễn bất giác siết chặt chần gấm.

Hần không biết nàng có chuyện gì không tiện nói với mình? Là về hài tử kia sao, hay là... nàng đối với Tiêu Vĩnh Hân còn chưa dứt tình?

"Lúc trước từng tặng cho chàng một cái hà bao." A La áp ứng.

"Ừ, cái hà bao kia làm sao?" Tiêu Kính Viễn khẽ nhủ mảy.

"Cái hà bao kia, kỳ thật cũng không phải ta tự thuê... là nha hoàn làm giúp ta, ta chỉ thuê mất cá thôi." A La xấu hổ cực kỳ, không dám nhìn Tiêu Kính Viễn.

Tiêu Kính Viễn nghe vậy liền sừng sốt, lại sừng sốt một hồi.

"Aizz, chàng cũng biết ta vốn không biết... ta, về sau ta có thể từ từ học... học xong sẽ làm cho chàng a!" A La dịu dàng nắm tay hần, ôn nhu làm nũng, thanh âm ngọt như đường mật.

Tiêu Kính Viễn vừa tức giận vừa buồn cười, vươn tay xoa tóc nàng.

"Nàng a, tiểu ngu ngốc!" hần bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta còn tưởng là chuyện gì, thì ra là cái này? Nàng cho là ta không biết nương tử của mình có bao nhiêu cân lượng à?"

Hần đã sớm nhìn ra.

A La nghe hần nói giống như đã sớm biết rồi, chỉ không nói toạc ra mà thôi? Ngẫm lại liền ngượng ngùng mím môi cười.

"Còn một chuyện nữa, ta cũng phải thẳng thắn với chàng." A La thành thật nói.

"Ừ, nói đi, còn có chuyện gì?" hần thật không biết, vị tiểu thê tử này rốt cuộc giấu giếm mình bao nhiêu chuyện.

A La nghe thanh âm trầm thấp, khàn khàn của hần, trong đó chứa đựng không biết bao nhiêu dung túng, bao dung, nàng vuốt ve bụng, cười nói: "Trước kia, mỗi ngày chàng đều bắt ta luyện chữ, ta không thích nhưng cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ta chính là một đứa không học vẫn không nghề nghiệp, như vậy thật mất hết mặt mũi, cho nên ta liền cố ý ngồi lên đùi chàng..."

Lời kế tiếp nàng khó mà nói ra miệng.

Bọn họ đều biết, mỗi lần như thế nàng đều thích ngồi trên đùi hần, nhích tới nhích lui, chẳng mấy chốc bọn họ đã lên bàn, về sau Tiêu Kính Viễn còn đặc biệt bố trí thêm một cái giường thấp trong thư phòng.

Tiêu Kính Viễn nghe lời này, nhìn chăm chăm gò má đỏ ửng của tiểu thê tử, im lặng không nói.

A La thấy hần như vậy trong lòng không khỏi trầm nghĩ, hần đang nghĩ gì? Nàng lập tức kéo tay hần, thăm thì làm nũng: "Ta cũng không phải cố ý gạt chàng, thật sự là mấy bảng chữ mẫu kia rất nhàm chán, ta lại không muốn làm danh gia thư pháp, cần gì phải luyện chữ chứ..."

Ai ngờ trong mắt Tiêu Kính Viễn hiện lên ý cười, vẫy tay bảo nàng lại gần.

Nàng không dám trái lời, nhanh chóng nhích tới.

"Ngu ngốc." hần cắn lỗ tai nàng, trầm thấp nói.

A La vô tội: "Sao chàng lại nói ta ngốc? Ta đúng là học thư pháp không tốt, nhưng mà trên đời này không viết tốt loại thư pháp kia cũng không phải chỉ một mình ta..."

Tiêu Kính Viễn thật sự dở khóc dở cười, nếu không phải đang bị thương, hẳn hẳn không thể trực tiếp áp nàng xuống giường: "Nàng cho rằng ta thật sự muốn nàng học thư pháp?"

Lúc ấy đang trong thời gian tân hôn, hẳn lại có quá nhiều công vụ phải xử lý, luyện tiếu tiểu kiều thể cho nên dứt khoát để nàng đến thư phòng cùng mình. Nhưng nếu nói ra, mình đường đường là trọng thần triều đình, xử lý công vụ cũng muốn kiều thể bồi bên cạnh cũng không dễ nghe, vì thế mới bày ra chuyện bảo nàng luyện thư pháp.

Chưa từng nghĩ, nàng vì không muốn luyện chữ mà cái đầu nhỏ kia nghĩ ra 1001 biện pháp câu dẫn hẳn, qua một hai lần liền khiến hẳn từ đó về sau tận lực tạo điều kiện để nàng tiếp tục câu dẫn hẳn.

Đáng tiếc, hình tượng của hẳn trong lòng nàng là một nam nhân quá nghiêm túc, cho nên nàng không hề nghĩ đến mục đích thật sự của hẳn.

"Vậy thì vì cái gì?"

Tiêu Kính Viễn đỡ gáy A La, làm nàng cúi thấp đầu xuống, sau đó cắn tai nàng một cái: "Đúng là tiểu hồ đồ, thật ra mỗi lần ta bảo nàng luyện chữ là vì ta thích nhìn nàng ngồi lên đùi ta, ôm cổ ta làm nũng... rồi sau đó..."

Thanh âm hẳn trầm trầm, dịu dàng, mập mờ vô hạn.

A La giật mình, ngoài ý muốn nhìn hẳn, ngẫm lại lúc ấy đủ loại hoang đường, mặt nàng đỏ lên.

"Chàng, chàng thật là..." nàng cắn môi, nhẹn không được đánh vào vai hẳn.

Vốn là muốn đâm ngực nhưng vết thương của hẳn còn chưa lành hẳn nên không dám đánh.

Ai ngờ vừa đánh một cái, hẳn liền cau mày cắn răng, bộ dạng rất thống khổ.

A La bị dọa: "Này, không sao chứ? Ta đụng vào miệng vết thương của chàng à? Đại phu? Đại phu!"

Tiêu Kính Viễn gian nan lắc đầu: "Ta không sao, chỉ đau một chút thôi... Nàng gọi đại phu tới cũng vô ích..."

"A? Vậy làm sao bây giờ?"

"Nàng xoa chỗ này cho ta..." Tiêu Kính Viễn nâng tay, ý bảo A La: "Xoa một chút có lẽ sẽ đỡ."

A La nhìn ngực hẳn, nào dám xuống tay, cẩn thận dè dặt chạm vào: "Chỗ này? Hay là chỗ này?"

"Đúng, chỗ này." Tiêu Kính Viễn đã thống khổ nhắm mắt lại.

A La không dám chần chừ, vội vàng luồn tay vào giúp hẳn xoa vuốt.

Nàng xoa nắn một lát.

Hắn nhíu mày: "Sang trái một chút, đúng, chỗ đó, nhẹ nhàng."

Nàng lại xoa nắn.

Hắn thở phào một cái: "Vẫn nên dùng lực một chút đi."

Dần dần, A La cảm thấy không bình thường, nhẹn không được vừa vuốt ve vừa lặng lẽ nhìn miệng vết thương.

Chỗ mình xoa nắn vừa không phải huyết đạo vừa không chạm đến miệng vết thương, sao có thể đau được?

Hơn nữa, cho dù có đau, chẳng lẽ xoa nắn vài cái liền hết đau sao?

Cuối cùng, nàng phát hiện chuyện này không bình thường.

"Kính Viễn ca ca..." nàng cố ý mềm giọng gọi hẳn.

"Ân?"

"Có một việc, có lẽ ta quên nói cho chàng biết."

Bởi vì Tiêu Kính Viễn bị thương, nàng quả thật có rất nhiều chuyện chưa kịp nói, nghĩ đến đây nàng khẽ thở dài... may mắn lúc trước chưa nói.

"Chuyện gì?"

"Có điều, ta sợ sau khi chàng biết sẽ quá kích động, miệng vết thương càng đau đớn, vậy thì phiền toái rồi, cho nên chờ vết thương của chàng hết đau rồi nói vậy."

Tiêu Kính Viễn nghe vậy, mỉm cười nhìn thê tử, chút tâm tư nhỏ của nàng, hần tất nhiên rõ như lòng bàn tay.

Nàng đương nhiên đang gạt hấn.

"Chuyện có trọng yếu vậy sao?" Tiêu Kính Viễn cố ý nói.

"Ân, tất nhiên rồi." A La đảo đảo mắt, cố ý nhấn mạnh: "Ta không có gạt chàng, là thật sự!"

Nhưng mà cái ngữ khí cường điệu của nàng quả thật là giấu đầu lòi đuôi.

Khóe miệng Tiêu Kính Viễn càng cong lên.

"Ừ, ta cũng tin là thật sự."

"Vậy lúc nào chàng mới hết đau a?" nàng mỉm cười nhìn hấn, đôi mắt long lanh tràn ngập chờ mong.

"Ta cũng không biết."

"Ách, được rồi." nàng dịu dàng nhìn hấn, ánh mắt đau lòng, thương tiếc.

Đêm đó, A La ở bên cạnh làm đồ lót cho hài tử, Tiêu Kính Viễn dựa vào đầu giường đọc sách.

"A La, sao nàng làm nhiều quần áo vậy?" Tiêu Kính Viễn nhìn cái túi to đựng quần áo bên cạnh, có chút buồn bực.

Quần áo tiểu oa nhi rất nhỏ, chỉ bằng hai bàn tay hấn thôi, nhìn rất đáng yêu, nhưng làm nhiều như vậy có thể mặc hết không?

A La ngẩng đầu liếc hấn một cái: "Kỳ thật có một chuyện vì hài tử của chúng ta, ta vẫn muốn nói cho chàng biết."

"Chuyện gì?" Tiêu Kính Viễn khẽ nhú mày, nhìn bộ dáng nàng thờ dãi bất đắc dĩ giống như không phải chuyện tốt? Hấn cúi đầu nhìn cái bụng lớn của nàng, không khỏi thấp thòm.

"Bảo bối của chúng ta làm sao? Ta nghe nói mấy tháng gần đây nàng cũng không mời đại phu xem mạch, có cần mời Vương thái y đến một chuyến không?"

"Không cần." So với thái y, A La càng biết rõ hơn trong bụng nàng có hai đứa bé, cũng biết rõ tình trạng hai bảo bối bây giờ rất tốt, dù sao mỗi ngày nàng đều lắng nghe động tĩnh của bọn nó.

"Rốt cuộc làm sao?" Tiêu Kính Viễn cứ cảm thấy hình như nàng có chuyện gì gạt hấn.

"Lúc trước ta đã nói rồi mà, ta có một chuyện rất trọng yếu muốn nói cho chàng, nhưng mà ta cũng nói, chờ sau khi vết thương chàng hết đau rồi nói, kết quả không phải chàng vẫn luôn đau ngực sao?"

Mấy ngày nay vết thương của hấn lại đổi thuốc, nhìn vẫn kinh hãi như cũ nhưng ít nhất cũng không sinh mùi, đang dần dần khép lại, không có chuyện gì lớn.

"Ta hiện tại không đau, nàng nói đi." Tiêu Kính Viễn gấp đến mức nhin đau ngồi dậy.

A La thấy lúc hấn ngồi dậy còn khẽ nhú mày, vội vàng đi qua giúp hấn vuốt ve mi tâm, hỏi: "Chàng muốn nhi tử hay nữ nhi?"

"Ta... nhi tử." Tiêu Kính Viễn nhớ đời trước nàng sinh cho mình một nam hài, nên dứt khoát nói như vậy.

Hài tử kia, đời này sẽ trở lại đúng không?

"Thì ra chàng trọng nam khinh nữ, nếu ta sinh một nữ hài nhi, có phải chàng sẽ ghét bỏ ta không sinh được nam hài cho chàng không?" A La bĩu môi, cố ý nói.

"Ặc..." Tiêu Kính Viễn nghĩ nghĩ, đành nói: "Ta rất thích nữ hài nhi."

"Nam hài nhi liền không thích?" A La muốn làm khó hấn.

"Nam hài cũng thích!" Tiêu Kính Viễn rốt cuộc ngộ ra đáp án chính xác: "Chỉ cần là nàng sinh, nam hài hay nữ hài ta đều thích."

A La mỉm cười khê: "Được rồi, vậy nếu ta sinh một lần hai đứa thì sao?"

"Cái gì?" Tiêu Kính Viễn có chút mơ hồ.

A La sờ bụng, về mặt bình thường: "Trong bụng ta là long phượng thai a, nam có nữ có."

Tiêu Kính Viễn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhìn chăm chăm bụng A La nửa ngày, đột nhiên bật dậy: "A La, nàg!"

Nhưng hán mới nhích người liền động tới miệng vết thương, đau đớn rên một tiếng.

Mãi nửa ngày mới hồi phục tinh thần, hán nhìn chăm chăm bụng A La: "Nàg, sao nàg không nói cho ta biết sớm?"

"Ta đã sớm nói a, ta nói có một chuyện trọng yếu muốn nói cho chàng, khổ nỗi chàng cảm thấy..." A La thật bất đắc dĩ: "Chàng cảm thấy ngực đau, chỉ có thể vết thương tốt lên một chút, ta nghĩ nghĩ liền không nói a."

"Nàg..."

Tiêu Kính Viễn nhớ lúc giấu đầu lòi đuôi nhấn mạnh hai chữ "thật sự", nhất thời hết chỗ nói.

Không ngờ mình thông minh một đời, luôn nói vợ mình là tiểu ngu ngốc, bây giờ lại bị tiểu ngu ngốc này chơi xỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Mừng song bào thai chào đời

Editor: Tường An

Thân thể Tiêu Kính Viễn dần dần khôi phục, đã có thể ra ngoài đi bộ vài vòng. A La cũng sắp đến ngày sinh, mỗi ngày đều cùng hán ra ngoài tản bộ.

Bụng nàg quá lớn, nhiều khi đi đường phải cố hết sức.

Hiện tại Tiêu Kính Viễn đã mời hai vị thánh thủ phụ khoa và bà đỡ chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào. Nữ nhân sinh con giống như đi qua quỷ môn quan, nàg một lần sinh hai đứa càng là quỷ môn quan trong quỷ môn quan.

Thật ra A La không lo lắng lắm, cũng không biết vì sao, trong lòng nàg có một ý nghĩ, mình nhất định sẽ thuận lợi sinh hạ hai bảo bối, nàg thậm chí nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh về sau hai huynh muội mập mạp ngồi ở đó chơi đùa.

Tiêu Kính Viễn thì không bình tĩnh được như A La, vết thương ở ngực hán còn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng hán không để ý tới, trong lòng chỉ bận tâm A La. Mỗi lần nhìn thân thể nàg nhỏ yếu như vậy mà phải mang cái bụng to tướng, hán liền thay nàg lo lắng, lúc đi đường chỉ hận không thể đỡ bụng giúp nàg.

A La nhìn hán như vậy, không khỏi buồn cười.

Kỳ thật không riêng gì nàg, ngay cả vài vị cháu dâu cũng đều che miệng cười thầm.

"Nhớ năm đó Thất thúc uy phong, cao lãnh cỡ nào, đám văn bối chúng ta có ai mà không sợ hán. Nhưng từ khi hán cưới Thất thẩm, thật sự giống như biến thành một người khác!"

"Đúng vậy, không nói đâu xa, ngay cả cách ăn mặc cũng không giống trước kia. Ta thấy Thất thúc của chúng ta chính là ngày càng trẻ ra đó!"

Trước kia Tiêu Kính Viễn thích mặc y phục màu đen, màu nâu, bây giờ mỗi ngày đều mặc màu trắng, màu chàm, màu trắng non... tương đối trẻ trung, sáng sủa, khí chất nghiêm túc khó gần ngày xưa đã giảm đi rất nhiều, nhìn ôn hòa hơn. Thậm chí ngẫu nhiên gặp văn bối chào hỏi, còn sẽ cười đáp lại.

"Cũng không biết Thất thúc làm cha sẽ là bộ dáng gì?"

"Thất thúc nhất định là một nghiêm phụ đi!"

"Ta thấy chưa chắc, đến lúc đó có khi còn mặc cho tiểu oa nhi cười trên cổ hán đi tiểu đấy!"

- - - - -

Trong lúc mọi người vui đùa suy đoán, A La không khỏi nhìn mấy món đồ chơi nhỏ ở góc Tây viện.

Phu quân nàng thật sự rất khéo tay, vết thương còn chưa khỏi hẳn đã tranh thủ làm thêm đồ chơi cho hài tử, mua thêm vài vật nhỏ, có chuông gỗ để treo trước mặt hài tử, có ếch con làm bằng gỗ biết bật nhảy, còn có thể phát ra âm thanh oa oa.

Tiêu Kính Viễn nói những thứ này đều chuẩn bị cho nam hài, còn nữ hài, hẳn cố ý sai người chuẩn bị các loại búp bê vải, có hình chó nhỏ, mèo nhỏ, nói là nữ hài có lẽ sẽ thích mấy cái này. Ngoài ra, hẳn còn đặt làm một đôi kim tòa như ý cát tường, về sau cho hai huynh muội mỗi người một cái.

*Khóa trường mệnh vàng (kim tòa): còn được gọi là "百家锁" bách gia tòa (khóa bản mệnh) hay trường mệnh tòa (khóa trường thọ), là dây chuyền khóa trường thọ có lục lạc mà mấy em bé hay đeo. Khi em bé được 100 ngày tuổi, ở Trung Quốc sẽ chuẩn bị cho bé khóa trường mệnh, ý nghĩa là phúc khí của trăm nhà sẽ tập trung vào bé. Kiểu dáng của nó rất đa dạng. Trong đó, loại đơn giản nhất là dùng sợi dây đỏ khâu đồng tiền lại rồi đeo trên cổ bé; có loại dùng bạc tạo thành hình cái khoá, dùng vàng hoặc bạc làm thành sợi dây đeo cho bé. Theo người ta thì chất liệu làm khóa trường mệnh càng quý giá thì thân lực của khoá sẽ càng lớn. Hoa văn trang trí trên khóa trường mệnh đều tượng trưng cho phúc thọ miên trường, đa phần chữ trên khóa đều là những lời tốt đẹp như: "Trường mệnh phú quý" 长命富贵, "Trường mệnh bách tuế" 长命百岁, "Cát tường như ý" 吉祥如意,...

Đối với chuyện này, A La ít nhiều cảm thấy có chút không biết là tư vị gì, có một ngày, nàng lôi kéo tay hắn, nói: "Ta còn chưa quên lúc trước chàng nói thế nào đâu, đảo mắt một cái đã quên lên chín tầng mây rồi."

"Nói cái gì?" Tiêu Kính Viễn không biết nàng nói đến chuyện gì, hẳn đã nói cái gì rồi quên không làm sao?

A La nhướn mày, cười nói: "Lúc đó chàng nói không vội có hài tử, nói chiếu cố một mình ta còn không xuê đó!"

Tiêu Kính Viễn nghe nàng nhắc tới chuyện này, bất đắc dĩ cúi đầu hôn gò má nàng: "A La nói phải, nàng cũng là đại oa nhi, ta làm sao lại quên mất. Hay là như vậy đi, chờ hai bảo bối sinh ra, ta liền có ba bảo bối, đến lúc đó ta một tay ôm nàng, một tay ôm hai đứa nhỏ, đi ra ngoài liên hô một tiếng "bán tiểu heo đây"."

A La nghe hắn nói vậy không khỏi cười rộ lên, néo néo mặt hắn: "Trước giờ không biết thì ra miệng lưỡi chàng trơn tru như vậy! Đường đường lương đồng triều đình, nếu để người khác biết còn không cười rớt răng sao!"

Tiêu Kính Viễn chậm rãi thu lại nụ cười: "Đúng rồi, sau này đám cháu dâu lại đây, nhớ để hạ nhân báo cho ta một tiếng, ta tránh đi một chút."

"A, vì sao?"

Tiêu Kính Viễn nghiêm trang nói: "Trước mặt bọn họ, ta phải bày ra bộ dáng thúc thúc."

A La nghe vậy, nhất thời không nói gì, cuối cùng ghen cười nói: "Phu quân, chỉ sợ đã quá muộn rồi..."

Ai bảo chàng cưới tiểu nương tử a ~

Nhóm văn bối cháu dâu đã sớm lên lút nghị luận bộ dáng chàng bị tiểu oa nhi làm nũng rồi.

- - - - -

Theo lý mà nói trong vòng mấy ngày nay sẽ sinh, thế nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Lão tổ tông mỗi ngày ba lượt đều phái người tới hỏi tình huống, Nhị phu nhân chủ trì việc bếp núc, e sợ có chỗ nào suy xét không chu toàn, cũng thường phái nha hoàn đến ân cần thăm hỏi, còn Tiêu Kính Viễn từ lúc bị thương liền ở nhà dưỡng bệnh vẫn chưa từng vào triều.

Bụng A La bây giờ đã quá lớn, muốn đi dạo một vòng trong sân đều phải có người đi cùng, nhưng bất luận nàng vận động thế nào, bụng nàng đều không có động tĩnh.

Bởi vậy A La khó tránh khỏi hơi sốt ruột, chung quy dù là ai bị người nhà một ngày ba lần ân cần hỏi thăm chỉ sợ trong lòng cũng không thể thoải mái nổi.

Nàng nhỏ giọng thương lượng với oa nhi trong bụng: "Nam bảo nhi, ngươi làm ca ca là phải làm gương cho muội muội, tốt xấu gì cũng nên ra trước đi?"

Nhưng mà nam bảo nhi trong bụng chỉ duỗi chân đá một cái, sau đó liền không có động tĩnh.

A La thở dài, lại nhỏ giọng thương lượng với một oa nhi khác: "Nữ bảo nhi, ngươi làm tỷ tỷ là phải làm gương cho đệ đệ, tốt xấu gì cũng nên ra trước đi?"

Nhưng mà nữ bảo nhi trong bụng chỉ nhúc nhích cái mông nhỏ, sau đó liền không có động tĩnh.

A La bất đắc dĩ, hai tiểu oa nhi này cũng quá không chịu thể diện cho mẫu thân đi?

Đang nghĩ thì Tiêu Kính Viễn đi tới: "Sao nàng không ngồi xuống, đứng trước cửa làm gì? Lỡ không cẩn thận va chạm thì sao được?"

A La thở dài: "Mỗi ngày không có việc gì làm, rất nhàm chán, nghĩ muốn đi chung quanh một chút."

Tiêu Kính Viễn lắc đầu, kiên định nói: "Đại phu dặn một ngày ra ngoài đi lại ba lần là được rồi, hôm nay nàng đã đi đủ ba lần, vẫn nên ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi. Đến, ta cùng nàng chơi cờ."

Chơi cờ?

Kỳ thật, A La cũng không muốn chơi cờ với hắn.

Bởi vì chơi cờ với hắn, nàng nhất định sẽ thua.

Dĩ nhiên, hắn là trượng phu, sẽ nhường nàng vài nước cờ, nhưng bất luận nhường thế nào, nàng vẫn thua.

Thật sự ứng với câu nói kia của hắn "hàng là tiểu ngọc tử". Nhưng nàng có gốc đi nữa cũng không thể gốc đến mức muốn chơi cờ với hắn đi?

Bất đắc dĩ Tiêu Kính Viễn đã lôi kéo nàng bày xong bàn cờ, nàng chỉ có thể kiên trì ngồi xuống.

Hắn nâng tay, trực tiếp nhường nàng năm quân.

Lá thu rơi xuống, ván cờ vô thanh, nàng lên ngược mắt, thấy hắn đang thưởng thức trà, lập tức nhanh tay giấu một quân cờ vào tay áo.

"Khụ, chúng ta tiếp tục đi!"

"Được." Tiêu Kính Viễn thoát nhìn không phát hiện động tác của nàng.

Một lát sau, nha hoàn mang bánh ngọt táo đỏ hạt sen lên, Tiêu Kính Viễn bình thường không ăn đồ ngọt, không biết thế nào lại bốc một miếng, chậm rãi ăn.

A La thừa dịp hắn ăn bánh, lại nhanh chóng giấu một quân cờ vào tay áo.

"Kính Viễn phu quân, tới lượt chàng!" Âm mưu đạt được, A La ngọt ngào gọi.

"Được." Tiêu Kính Viễn lau tay, tiếp tục chơi cờ.

Cho nên lần này...

Tiêu Kính Viễn rốt cuộc thua, thua thật thảm.

"Vì sao quân cờ càng ngày càng ít vậy?" sau khi thua vài ván, hắn rốt cuộc buồn bực.

A La nhướn mày, cố ý nói: "Phải không, ít đi sao?"

Tiêu Kính Viễn khẽ nhíu mày, nhìn bàn cờ, cân nhắc một phen: "Hình như đúng là ít đi."

"Ta không biết a!" A La vừa ném quân cờ trong tay áo vào góc bàn, miệng vừa đúng lý hợp tình nói: "Làm sao lại ít đi được, kì quái!"

Cuối cùng Tiêu Kính Viễn lắc lắc đầu, buông tiếng thở dài: "Có lẽ đều bị nàng ăn đi!"

A La nghe lời này cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng nhìn biểu cảm của hắn hoàn toàn không giống nói đùa, cũng chỉ hùa theo cười cười: "Có khả năng đi..."

"Có điều, dù sao ta vẫn thắng!"

Nàng đang đắc ý nói như vậy, bụng đột nhiên đau đớn khiến nàng nhịn không được "a" một tiếng.

"Làm sao?" Tiêu Kính Viễn vội vàng đứng dậy đỡ nàng.

Nàng cau mày cắn răng nhịn đau, run rẩy nói: "Ta, ta hình như lần này thật sự muốn sinh..."

- - - - -

Hôm đó A La đau khổ một canh giờ, sinh ra hai oa nhi khóc nỉ non, đối với một nữ tử mang thai đầu mà thân thể nhỏ yếu như nàng thì xem như sinh nở trôi chảy thuận lợi.

Sau này, A La thường nói đùa: Thắng phu quân một ván cờ, sinh hạ hai hài tử.

Cho nên mỗi lần đều nói với Tiêu Kính Viễn: "Về sau chơi cờ, chàng nhất định phải uống nhiều trà, ăn nhiều bánh ngọt."

Vì hai hài tử sinh non nên nhỏ hơn oa nhi sinh đủ tháng một chút, nhìn gầy yếu nhỏ nhắn, nhưng tay chân đều quẩy đạp rất có lực.

Ra trước là ca ca, ra sau là muội muội.

Tiêu Kính Viễn đã sớm chuẩn bị bốn nhũ nương và hai ma ma chuyên môn hầu hạ, đại bảo nhị bảo ăn sữa rất ra sức, thức dậy cũng không khóc, lão tổ

tông đều nói hai hài tử rất ngoan ngoãn nhu thuận.

Trong thời gian A La ở cữ, Tiêu Kính Viễn đều bồi bên cạnh nàng, hạ nhân mang cơm mang cháo đến, hẩn tự tay đút cho nàng ăn.

Lần này sinh nở, thời điểm nàng kêu la đau đớn nhất, Tiêu Kính Viễn ở bên ngoài nghe được cũng xúc động kinh tâm (nhìn mà đau lòng, nhìn mà phát hoảng...), liền quyết định đời này bọn họ chỉ có hai hài tử thôi, không sinh thêm nữa.

A La ngược lại không cảm thấy thống khổ gì lắm, hướng chi sau khi sinh được phu quân săn sóc, được bà bà, tẩu tẩu quan tâm, nàng còn cái gì không thỏa mãn đâu.

Qua một tháng, hai đứa bé đều mập lên rất nhiều, còn nặng hơn tiểu oa nhi bình thường, khiến mọi người vui mừng hớn hở.

Tiểu oa nhi ôm trong ngực, tròn tròn béo béo, da thịt mềm mịn như nước, đôi mắt to xoay tròn, trong trẻo, môi chúm chím hồng hồng.

Còn có cái chân nhỏ, nắm trong lòng bàn tay, mềm mại chọc người thương yêu, bộ dáng ngây thơ khả ái.

Lão tổ tông và các tẩu tẩu trong nhà nhìn đều thích cực kỳ, hận không thể mỗi ngày hai lần qua xem mới được.

Tiêu Kính Viễn mỗi lần đều nhìn chằm chằm hai tiểu oa nhi, nhìn không dời mắt.

"Ngày xưa cũng nhìn đám cháu trai rồi nhưng trước giờ không biết tiểu oa nhi có thể nhu thuận, đáng yêu như thế." Tiêu Kính Viễn thờ dãi nói.

A La cười cười: "Kỳ thật, oa nhi nhà người ta không hẳn là không đáng yêu, chẳng qua người ta ôm cho thúc thúc chàng nhìn, bộ dáng của chàng e là dọa trẻ con sợ quá khóc lên, làm sao có thể cười cười, khoa tay múa chân chứ?"

Tiêu Kính Viễn ngẫm lại hình như chính là đạo lý này, lập tức không thêm nghĩ nữa, chỉ chuyên tâm chăm sóc, chơi đùa với hai bảo bối nhà mình.

A La nhìn nam nhân thân hình cao lớn mặc y phục thường ngày, khom lưng ngồi bên cạnh giường, ánh mắt ôn nhu nhìn hai tiểu oa nhi mang theo ý cười, khí chất ôn nhu khiến khuôn mặt kiên nghị trở nên mềm mại hơn, làm hẩn thoát nhìn trẻ tuổi hơn nhiều.

Nàng không khỏi nhất thời nhớ tới Tiêu Kính Viễn trong trí nhớ, một Tiêu Kính Viễn tuổi trẻ tài tử, phong hầu bá tướng, lạnh lùng uy nghi khiến người ta e ngại.

Nếu không đến bên cạnh hẩn, bước vào lòng hẩn, chỉ sợ nàng vĩnh viễn sẽ không biết được một Tiêu Kính Viễn ôn nhu như vậy.

Nếu không đến bên hẩn, nàng làm sao có thể vào buổi tối mùa đông ngồi thưởng thức trà, thưởng thức cảnh tượng hòa thuận vui vẻ thế này.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi đứng dậy, vòng tay ôm eo hẩn từ phía sau, chôn mặt vào tấm lưng vững chãi của hẩn.

"Thế nào, cũng muốn ta ôm một cái?" Hẩn khẽ cười trêu chọc nàng.

Nàng mím môi cười, vẫn như cũ áp mặt vào lưng hẩn, không nói tiếng nào.

Bất luận có bao nhiêu khổ đau cuối cùng đều sẽ qua đi, trở thành một hồi ức xa xôi.

Thời điểm chôn mình trong lòng hẩn, hưởng thụ những ngọt ngào, dịu dàng mà hẩn mang đến thì những chuyện không thoải mái kia, tình tế cảm nhận lại cảm thấy có chút chua xót, ngọt ngào.

Năm tháng là một chén rượu, chậm rãi thưởng thức mới biết, dư vị vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Phiên ngoại Kha Dung

Editor: Tường An

Ta là nữ nhi Kha gia, lại là một chi nhỏ không đáng chú ý nhất trong Kha gia.

Ta thích đọc sách, ba tuổi đã biết chữ, bốn tuổi có thể cầm bút, năm tuổi biết làm thơ, các trưởng bối đều khen ta còn xuất sắc hơn rất nhiều nam nhi trong tộc, chỉ tiếc là thân nữ nhi.

Khi đó ta còn không hiểu, ngày ngốc hỏi phụ thân, là nữ nhi thì làm sao, dù thân nữ nhi ta cũng nhất định đọc sách biết chữ. Ta dùng bàn tay nhỏ mập

mặt của mình, cầm bút biết cho phụ thân xem.

Phụ thân cười cười, sờ đầu ta, không nói gì.

Năm tháng cứ như vậy trôi qua, ta từ từ lớn lên, vẫn như cũ ham mê đọc sách, khát khao được chu du thiên hạ, thường thức phong cảnh khắp thế gian. Khi đó ta cho rằng đời này ta sẽ sống cuộc sống như vậy, nhưng đời người chung quy có rất nhiều biến cố, ta tuổi còn nhỏ căn bản không thể đoán trước.

Phụ thân bệnh nặng, buông tay nhân gian, sau đó mẫu thân cũng triền miên trên giường bệnh, không gượng dậy nổi.

Một mình ta chăm sóc mẫu thân bệnh nặng, không thể thường xuyên đọc sách, nhưng khi đêm khuya thanh vắng ta vẫn sẽ cố dành chút thời gian xem lại những cuốn sách đã từng ghi chép.

Một ngày nọ, đại phu nói, bệnh của mẫu thân không dễ gì chữa khỏi, có điều hần nhớ trong một cuốn sách tên là "Thiên La Tán ký" có ghi chép về một thiên phương, nghe nói có thể chữa được loại bệnh này.

Ta vui mừng vô cùng, vội vàng hỏi "Thiên La Tán ký" này ở nơi nào, đại phu nói ở Thiên Dật thư lâu.

Thiên Dật thư lâu? Ta nghe xong liền sùng sốt.

Đó là Tàng Thư Các của Kha gia, nơi đó không phải người bình thường có thể vào được.

Theo quy củ của Thiên Dật thư lâu, chỉ có nam tử trong tộc mới vào được, còn nữ tử thì không thể. Các vị đích tử, trưởng tử, đích tôn, trưởng tôn có thể đến đó mỗi ngày, còn những nam tử khác thì ba ngày mới được vào một lần, mà mỗi lần ra vào đều phải đăng ký thời gian rõ ràng, không thể rối loạn thứ tự.

Thiên Dật thư lâu là tòa lầu các cao nhất Kha gia, đi lại trong trạch viện ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy thư lâu, nhưng đối với đại đa số người Kha gia mà nói, đây là một nơi rất thần bí, thần bí đến mức có người cả đời không có khả năng bước vào cửa Thiên Dật thư lâu.

Ta hiện tại chỉ muốn nghĩ cách mượn được quyển sách này, hoặc tự mình vào thư lâu để tìm.

Ta tới thỉnh cầu tông trưởng Kha gia, thị nữ nói ta chờ một lát, nàng đi vào bẩm báo.

Ta nghe, trong lòng vui vẻ, cảm thấy ít nhất cũng có hi vọng, chỉ cần gặp được tông trưởng, ta nhất định sẽ quỳ xuống cầu xin hần cho ta vào thư lâu, chỉ cần cho ta xem quyển sách kia một chút là tốt rồi.

Nếu ta thật sự không thể đi vào thì cũng có thể cầu một người có tư cách vào thư lâu xem giúp ta, có phải trong thư lâu có một quyển sách tên "Thiên La Tán ký" hay không, có phải trong sách có phương thuốc chữa khỏi bệnh cho mẫu thân ta hay không.

Nước trà ở chỗ tông trưởng không biết là trà gì, dùng nước gì để pha, đó là tư vị mà đời này ta chưa từng được nhắm nháp, rất dễ uống, cực kỳ dễ uống.

Ta uống một chén trà, lại một chén, một chén nữa, nhưng tông trưởng vẫn không phái người đi ra.

Ta bắt đầu sốt ruột, trà ngon vào miệng cũng thành lạnh lẽo, đắng chát.

Ngẫu nhiên có thị nữ, hạ nhân đi ngang qua sánh, ánh mắt bọn họ nhìn về phía ta giống như nhìn tro bụi, thật giống như ta hoàn toàn không tồn tại.

Ta nghĩ, một nữ nhi thuộc một chi nhỏ như ta, lại mất phụ thân, cô nhi quả phụ trong mắt bọn họ còn chẳng bằng hạt bụi.

Kha gia là đại gia tộc, là gia tộc đời đời thư hương, nhưng Kha gia quá lớn, con cháu Kha gia cũng quá nhiều, có huyết thống thư hương môn đệ thì thế nào, rất nhiều người trong Kha gia đều bình phàm, bần cùng cả đời.

Ta cứ như vậy ngây ngốc ngồi chờ, các thị nữ và hạ nhân ngẫu nhiên đi ngang qua cũng bắt đầu chỉ trỏ bàn tán, ta vẫn mắt điếc tai ngơ mà chờ, chờ đến khi sắc trời dần tối, chờ đến khi mặt trời lặn, chờ đến khi bụng đói kêu vang, đến khi ẩm trà khô cạn.

Ta đứng dậy đi ra khỏi sảnh, lúc đi ngang qua sân thì nghe thấy người khác bàn luận xôn xao.

"Tiểu cô nương này sao lại ngồi trong sảnh lâu như vậy?"

"Suyt, cũng không biết là nha đầu phòng nào, nói là muốn tiến vào Thiên Dật thư lâu."

"Thiên Dật thư lâu? Một nha đầu như nàng? Suy nghĩ của nàng cũng quá kỳ lạ rồi, nhìn y phục nàng mặc, ta còn tưởng là nha hoàn phòng nào đấy!"

"Đúng vậy, Thiên Dật thư lâu không phải người bình thường có thể vào, đừng nói một nha đầu bần chi, ngay cả đích tôn Tam thiếu gia nói muốn xem một quyển sách trong đó, cầu xin mãi nửa ngày còn chưa được đi vào đâu!"

"Vốn dĩ chỉ là một nha đầu bần chi, không hiểu quy củ mà thôi."

"Đúng đó, đúng đó!"

Có lẽ bởi vì ta mặc váy xanh, đúng lúc đứng bên cạnh cây trúc nên bọn họ không nhìn thấy ta, thoải mái bàn tán như vậy.

Ta nghe những lời này, chỉ ngờ ngạc đứng đó, lại giống như bọn họ đang nói về một người khác.

Không dừng lại lâu, ta rời khỏi trạch viện của tông trưởng, dọc theo con đường lát gạch đỏ đi thẳng về phía trước, xuyên qua một đoạn hàng lang gấp khúc, qua một cái cửa hình trăng non, ta đi đến bên cạnh Thiên Dật thư lâu.

Thiên Dật thư lâu này chẳng những là thánh địa Kha gia, cũng là thánh địa của những người đọc sách trong phạm vi hai trăm dặm quanh đây, thậm chí là thánh địa của người đọc sách trong thiên hạ.

Thánh địa này ở Kha gia, ta là người Kha gia, có điều ta là nữ tử, ta vĩnh viễn không có tư cách bước vào Thiên Dật thư lâu thuộc về Kha gia.

Ta lẳng lặng đứng đó hồi lâu, cuối cùng mệt mỏi, tính toán trở về.

Đã đến giờ mẫu thân uống thuốc rồi, ta phải về hầu hạ bà uống thuốc.

Nào ngờ, ngay lúc ta xoay người thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chuẩn bị đi vào Thiên Dật thư lâu.

Đó chính là đường ca Tam phòng.

Vị đường ca kia chính là một người không học vấn không nghề nghiệp, ngày thường bất luận là đọc sách hay viết thơ đều kém hơn ta rất nhiều.

Hắn... vậy mà có tư cách bước vào Thiên Dật thư lâu.

Ta do dự một chút, cuối cùng vẫn kiên trì đi tới trước mặt đường ca.

"Lục đường ca."

"Ngươi là... A Dung? Sao ngươi lại chạy đến chỗ này, đây không phải là nơi ngươi có thể tới!" Lục đường ca lấp bắp kinh hãi.

"Lục đường ca, ta có chuyện muốn cầu ngươi giúp đỡ."

"Chuyện gì, ngươi nói nghe một chút."

"Nương ta bị bệnh, đại phu nói trong Thiên Dật thư lâu có một quyển sách tên là 'Thiên La Tán ký' ghi lại một phương thuốc có thể trị bệnh cho nương ta, ngươi có thể vào đó xem rồi ghi lại phương thuốc giúp ta được không?"

Lục đường ca nghe vậy, lắc đầu nói: "A Dung a, ý nghĩ của ngươi thật kỳ lạ, sách trong Thiên Dật thư lâu làm sao có thể tùy tiện sao chép được?"

"Lục đường ca, ngươi giúp ta một chút đi, nương ta..."

Ta còn chưa nói hết, Lục đường ca đã ngắt lời: "A Dung, không được đâu, nếu ta vi phạm quy củ, sợ là cả đời này ta sẽ không thể bước vào Thiên Dật thư lâu nữa!"

Ta nhất thời ngắc ngứ, không nói nên lời.

Ai cũng biết, là một nam nhi Kha gia mà cả đời không thể bước vào Thiên Dật thư lâu, điều đó có ý nghĩa thế nào.

Không biết từ lúc nào, Lục đường ca đã đi vào Thiên Dật thư lâu, ta đứng bên ngoài nhìn theo bóng lưng hắn, nhìn hắn bước vào thánh địa mà đời này ta không có khả năng đặt chân đến.

Ta xoay người, chậm rãi trở về nhà.

Nương ta còn đang bệnh, ta phải về nấu thuốc cho bà, mặc dù ta biết nấu thuốc cũng không tác dụng gì.

- - - - -

Nương ta chết, trước khi chết bà giao cho ta một phong thư và một khối ngọc.

Đó là một khối ngọc hình rồng, ta chưa bao giờ thấy mẫu thân lấy nó ra.

Sau khi đọc hết phong thư, ta mới biết được cha mẹ ta cất giấu bí mật động trời như vậy.

Tổ tiên Hoàng đế từng bố trí một cái kho ở Tiêu gia cất giấu một bảo tàng đủ để đảo điên một quốc gia, lưu lại cho con cháu đời sau, nếu lưu lạc đến tuyệt cảnh thì có thể lấy ra để đảm bảo an toàn xã tắc.

Bí mật này một nửa lưu truyền ở Tiêu gia, một nửa lưu lại ở Kha gia.

Tiêu gia bảo vệ bảo tàng, còn Kha gia khổng chế một lực lượng thần bí và bản đồ địa hình thủy lao.

Chẳng qua người biết bí mật này quá ít, đòi đòi tương truyền, âm kém dương sai lưu lạc đến tay một bång chi nhỏ của Kha gia. Đến thế hệ phụ thân, bí mật này suýt nữa bị chôn vùi, biến mất khỏi thế gian.

Ta cũng không phải nữ nhi ruột của phụ thân.

Phụ thân có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng dù thế nào đi nữa, hấn không có ý định truyền lại bí mật này cho ta.

Trong thư, mẫu thân có nhắc tới, cha ruột ta từng là một khách nhân của đích tôn Kha gia. Đương nhiên, sau này ta mới biết, người này thật ra cũng có quan hệ máu mủ với Kha gia.

Sau khi giải thích hết bí mật, mẫu thân có dặn dò ta, bí mật này từ đời tổ tông của phụ thân, đã tương truyền rất nhiều năm.

Lưu lạc tới một bång chi nhỏ bé, không đáng chú ý của Kha gia, không có ai xuất chúng, thậm chí là bản cùng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ vận dụng bí mật này. Bởi vì bọn họ biết rõ, bí mật này một khi xuất thế sẽ khiến quốc gia oanh động, dân chúng lầm than.

Mẫu thân giao bí mật này cho ta là vì sợ ta một mình cô độc, bị người khác khi dễ.

Mẫu thân hi vọng thế hệ của ta sẽ không vận dụng bí mật này.

Kỳ thật ta cũng hi vọng cả đời này ta sẽ không đụng đến nó.

Có điều... là bọn họ ép ta, bức ta vận dụng một lực lượng thần bí, cường đại để đòi lại công đạo!

Ta cảm khối ngọc rồng, bắt đầu trở thành người thừa kế lực lượng thần bí kia.

Bọn họ đã kéo dài mấy trăm năm chỉ vì có thể đợi đến khi người thừa kế dùng long ngọc hiệu lệnh bọn họ.

Mà ta, hiệu lệnh đầu tiên phát ra chính là: thiêu hủy Thiên Dật thư lâu.

Mẫu thân đã mất, ta không cần tìm cách bước vào Thiên Dật thư lâu nữa, càng không cần phương thuốc kia.

Chẳng qua, ta không vào được Thiên Dật thư lâu, không nhìn thấy phương thuốc kia, thì khắp thiên hạ này cũng không ai có thể nhìn thấy nó.

Ta đứng trên thảo cao đằng xa nhìn ngọn lửa hùng hực thiêu cháy, nghe tiếng thét chói tai tuyệt vọng của người Kha gia, những người phí công phí sức cứu hòa, nhìn không được cười lớn.

Đây là thiên hạ chí bảo trong truyền thuyết, ta muốn hủy hoại nó, khiến các người thống khổ, khiến các người hối hận, để các người vĩnh viễn nhìn mảnh tro tàn kia, chìm trong nỗi tiếc vô tận.

Ta lẳng lặng rời khỏi Kha gia, đến Yến Kinh tìm Tiêu gia nương tựa.

Dường như vận mệnh đã định trước, thật trùng hợp, di của ta gả vào Tiêu gia, là Đại phu nhân Tiêu gia.

Nhưng ta không có dã tâm gì, càng không có hứng thú với bảo tàng kia, cũng không quan tâm đến đảo điên quốc gia cái gì.

Ta chỉ muốn sống thật tốt, giống như cha mẹ ta, giống tổ phụ, bình yên mà sống.

Về phần lực lượng bí mật kia, đời này kiếp này, ta nghĩ ta sẽ không bao giờ cần đến nữa.

Thời điểm ta lần đầu bước chân vào Tiêu gia, ta đã gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình.

Hắn tên Tiêu Vĩnh Hân, là biểu ca của ta.

Thân hình cao ráo, da trắng như sứ, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, tuấn mỹ tuyệt luân, vẻ mặt có chút kiêu căng, phảng phất như thần tiên hạ phàm. Thời điểm gặp mặt, hấn đã nở nụ cười với ta.

Nụ cười của hấn khiến ta như nghe thấy thanh âm hoa nở.

Trên đời này chưa từng có ai cười với ta, một nụ cười đẹp như thế.

Sau khi đến nhà di, liên tiếp mấy ngày ta không thể ngủ yên, nhắm mắt lại đều là nụ cười của hấn, giữa đầy trời bông tuyết, hấn cười với ta.

Nhưng điều ta không nghĩ đến chính là, hấn và nữ nhi Diệp gia Diệp Thanh La có quan hệ rất tốt, cực kỳ tốt.

Mọi người đều nói, trong mắt trong lòng hắn chỉ có một nữ tử là A La.

Ta không tin.

Người khác nói, tương lai hắn sẽ cưới A La làm vợ.

Ta vẫn không tin.

Người khác nói, A La là nữ tử xinh đẹp nhất Yên Kinh.

Ta đương nhiên càng không tin.

Người khác còn nói, tướng mạo A La và ta có chút tương tự.

Ta tin.

Vì thế, khi ta gặp A La trong lời đồn, nhìn dung mạo tuyệt sắc của nàng ấy, ta khẽ nhú mày.

Trong lòng Vĩnh Hân biểu ca hắn là có ta, lần đầu tiên gặp hắn đã cười với ta đẹp như vậy, vì sao hắn không cưới ta mà lại là A La kia?

Vì sao... sau này hắn cũng không dám nhìn ta nữa?

Ta kiềm nén nghi ngờ trong lòng, nhu thuận lưu lại Tiêu gia, ở lại bên cạnh di, làm một bé gái mồ côi được người ta thương tiếc chăm sóc, cũng bị người ta thờ dài thương xót.

Trong mắt người khác, ta thật hèn mọn.

Ta nghĩ, ta quả thật hèn mọn, trước mặt Tiêu Vĩnh Hân, ta hèn mọn đến cực điểm.

Ta cứ như vậy đau khổ lưu lại Tiêu gia, chỉ hi vọng hắn có thể liếc mắt nhìn ta, không phải là Diệp Thanh La kia.

Nhưng ta không ngờ ta đau khổ chờ đợi như vậy, kết quả chính là tin tức hắn muốn cưới Diệp Thanh La.

Đêm hắn tân hôn, ta mua thuốc ma ma, dùng kế mời hắn ra ngoài.

Ta hỏi hắn, có nguyện ý cùng ta bỏ trốn hay không.

Chỉ cần hắn nguyện ý, ta có thể cho hắn tất cả, bao gồm bí mật về bảo tàng ở Tiêu gia.

Thế nhưng hắn lại dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn ta, giống như ta là một trò cười.

Ta khóc, khóc thỉnh cầu hắn.

Ta đòi này chỉ là một bé gái mồ côi nhu nhược, ta không cầu gì nhiều.

Thời niên thiếu ta cầu Thiên Dật thư lâu, bây giờ, ta cầu hắn.

Ta chỉ cầu thế gian này đừng bức ta đến đường cùng, ta chỉ cầu hắn có thể lại cho ta một nụ cười như vậy.

Nhưng những lời hắn nói cơ hồ giẫm nát hi vọng cùng tự tôn của ta dưới lòng bàn chân.

Ta không thể ngờ tới, thiếu niên đã từng cười ấm áp với ta, có một ngày lại có thể nói với ta những lời tàn nhẫn đến thế.

Đêm đó, hắn cưới Diệp Thanh La.

Về sau, ta chết.

Ta muốn chết, ta muốn đi vào 18 tầng địa ngục.

Bởi vì chỉ khi ta bước chân vào 18 tầng địa ngục ta mới có thể kéo các người xuống, cùng trầm luân.

Các người khinh bỉ ta, thương xót ta, bỏ qua ta, các người lên nói dung mạo ta và Diệp Thanh La tương tự nhưng Diệp Thanh La xinh đẹp hơn ta, ác người chỉ cho rằng ta là bé gái mồ côi nhu nhược, bất lực, các người cho rằng có thể tùy tiện bị giẫm đạp.

Vậy ta liền muốn các người cùng ta thống khổ.

Ta có thể khiến Thiên Dật thư lâu hóa thành tro tàn chỉ trong một đêm thì ta cũng có thể khiến Tiêu Vĩnh Hân người thống khổ cả đời.

Ta muốn người chịu nỗi đau bị phản bội, làm thê tử người sinh hạ hài tử của thúc thúc người.

Ta muốn Diệp Thanh La vĩnh viễn bị giam trong thùy lao, muốn cho nàng ta nghe người tự tay đàn khúc Hầu La Hương cho ta.

Ta nhắm mắt lại, cười nhìn tất cả.

Vĩnh Hân, thời điểm người tươi cười dịu dàng đeo trâm cài tóc cho ta, người có biết ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Diệp Thanh Xuyên đòi trước

Editor: Tường An

Hai mắt hấn rốt cuộc đã được chữa khỏi, nhìn thấy ánh sáng.

Hắn nhìn trời này, đất này, nhìn phong cảnh thế gian, nhận thức cái gì là màu hồng, màu xanh, cái gì là hoa nở hoa tàn, hạ vũ đông tuyết.

Những thứ này hấn đều biết nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Chẳng qua, so với những thứ này, còn có một người hấn muốn nhìn, chính là muội muội A La của hấn.

Cha mẹ đã mất, người Diệp gia đối với hấn dù có thân nhưng vẫn cách một tầng.

Thê tử của hấn cũng chưa từng xem trọng hấn, hấn biết thật ra trong lòng thê tử bất mãn hấn là một người mù, thường oán thâm với người khác.

Mặc dù biết điều này cũng không thể trách nàng, nhưng hấn cũng không có cách nào xem nàng là người thân chân chính.

Trong lòng hấn chỉ có một người thân duy nhất, A La.

Hấn vội vã trở về Yên Kinh, muốn nhìn xem A La là bộ dáng gì, có phải tướng mạo rất giống hấn hay không?

Nhưng thời điểm trở về Yên Kinh, hấn không khỏi có chút ảm đạm.

Mấy năm nay hấn không ở Yên Kinh, lâu lâu mới trở về một lần, lần nào gặp mặt A La cũng cảm thấy như cách một tầng. A La đối với hấn rất lãnh đạm, cũng không nói chuyện nhiều.

Ban đầu hấn cũng cảm thấy nghi hoặc, sau mới biết thời điểm nàng sinh nở xuất huyết nhiều suýt nữa mất mạng, vừa sinh hài tử xong thì truyền tới tin tức Tiêu Vĩnh Hân bị thương, chuyện này khiến nàng hậu sản ưu tư, tâm tình tích tụ, đè nén cho nên tính tình cũng thay đổi.

Diệp Thanh Xuyên không khỏi thở dài.

Huynh muội bọn họ từng rất thân thiết, giờ đây muội muội xuất giá, lại trải qua nhiều chuyện, tính tình đã hoàn toàn khác trước.

Cũng trách hấn quá vô dụng, hai mắt không thể nhìn thấy, Diệp gia đã suy tàn, căn bản không thể làm chỗ dựa cho muội muội, nếu không muội muội tội gì phải chịu ủy khuất như thế, tính tình đại biến.

Có điều... hấn vẫn rất chờ mong có thể tận mắt nhìn thấy muội muội mình.

Mất đã được chữa khỏi, hấn tính toán lần nữa tham gia khoa cử, bước vào con đường làm quan, chậm rãi vực dậy Diệp gia, muội muội cũng xem như có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa.

Cứ như vậy hấn ôm tâm tình chờ mong, vui vẻ đi vào Yên Kinh, đến trước cửa Tiêu phủ.

Nhưng khi bước vào Tiêu gia, hấn liền gặp phải ánh mắt né tránh của quần gia, hấn mang theo nghi hoặc vội vã muốn đi gặp muội muội, cuối cùng lại nhận được một tin tức khiến hấn khiếp sợ không thôi.

Thì ra muội muội mà mấy lần trước hấn về Yên Kinh gặp căn bản là giả.

Đó là một vị thân thích của Tiêu gia tên là Kha Dung, dung mạo có phần tương tự muội muội, sau khi trải qua dịch dung tí mỉ, công thêm đáng người của muội muội có thay đổi sau khi sinh, cho nên mới giấu giếm được tai mắt mọi người, giả mạo thành muội muội của hấn!

Đáng giận là hấn gặp mặt vài lần, chỉ cho rằng nàng hậu sản tâm tình tích tụ nên tính tình đại biến như lời mọi người nói, lại chưa bao giờ phát hiện đó căn bản không phải muội muội mình!

Giờ khắc này Diệp Thanh Xuyên thật hận bản thân mình vô năng, hận mình dễ dàng tin lời người khác, hận mình mất mù tâm mù, đương nhiên càng hận người Tiêu gia!

"Muội muội ta đâu, muội muội ta rốt cuộc ở nơi nào!" hấn luôn vận đàm phong khinh, hiện tại rít gào rống giận với người Tiêu gia, giống như một đầu thú bị chọc giận.

Người Tiêu gia hồi lâu không nói chuyện, cuối cùng hấn mới biết, muội muội của hấn đã chết.

Muội muội hấn bị nữ nhân điên kia cầm tù mười bảy năm, trong mười bảy năm đó, nữ nhân điên kia thường xuyên khiến muội muội nghe Tiêu Vinh Hấn tự tay đàn khúc Hầu La Hương cho ả.

Mà khi Tiêu Kính Viễn từ Nam Cương trở về, ngẫu nhiên phát hiện bí mật này, tra ra chân tướng, tố giác nữ nhân điên kia, ả ta dự cảm sự việc sắp bại lộ, đã đến thủy lao giết muội muội hấn.

Trước khi chết, nữ nhân điên kia nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đám người Tiêu gia, cười nói: "Thứ ta không có được, các ngươi cũng đừng mơ có được! Tiêu Vinh Hấn, ngươi chung sống với ta mười bảy năm, ngươi tự tay đàn Hầu La Hương vì ta, ngươi đã sớm phản bội lời hứa của ngươi, ha ha ha, ngươi xuống cửu tuyền còn có mặt mũi đi gặp Diệp Thanh La của ngươi sao?"

Diệp Thanh Xuyên có lẽ không biết những chuyện khác, nhưng hấn hiểu rất rõ, nữ nhân điên này nhất định yêu Tiêu Vinh Hấn sâu đậm.

Yêu sâu, hận sâu, cho nên dùng thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi hại chết muội muội hấn.

Nữ nhân điên đã chết, chết ở Tiêu gia, hấn nên hận ai đây? Nên báo thù rửa hận cho muội muội thế nào? Nên làm sao an ủi linh hồn muội muội?

Hấn nên lấy cái gì để phát tiết nỗi hận trong lòng, nỗi hận không một lần được tận mắt nhìn thấy muội muội của mình?

Diệp Thanh Xuyên nhận đá kích, thống khổ không chịu nổi rời khỏi Tiêu gia, bắt đầu tìm đường giải thoát.

Một năm sau, hấn trở thành rể hiền của Thập Hà vương quyền khuynh Tây Bắc, dưới sự trợ giúp của Thập Hà vương, hấn bước vào con đường kinh thương, nuôi dưỡng tư binh, mua chuộc quyền quý, dần dần bành trướng thế lực của mình.

Hấn muốn báo thù.

Muốn Tiêu gia hầu môn quý tộc trả giá cho cái chết của muội muội, muốn Tiêu gia thống khổ, muốn Tiêu Vinh Hấn cả đời sống trong hối hận.

Tiêu Vinh Hấn vốn dĩ đã rất thống khổ sao?

Như vậy hấn không ngại khiến hấn ta thống khổ hơn, khiến hấn ta phải trả giá đắt.

Người làm ca ca như hấn đời này chưa làm được gì cho muội muội, trả thù Tiêu gia chính là điều duy nhất hấn có thể làm vì nàng.

Hấn lấy thân phận con rể Thập Hà vương đến Yên Kinh, tuy đã ba mươi sáu tuổi nhưng hấn vẫn tuấn mỹ như ngọc, phong tư uy nghi. Hấn vốn tài hoa hơn người, tướng mạo xuất chúng, chẳng qua trước kia gia thế Diệp gia không lớn, hấn lại bị mù bẩm sinh cho nên người khác không chú ý đến, giờ đây hấn là rể hiền của Thập Hà vương, lại là long chương phượng tư (phong thái xuất chúng), sao có thể không khiến người Yên Kinh khuynh đảo.

Hấn kết giao với giới quyền quý Yên Kinh, mọi việc thuận lợi, âm thầm cấu kết với không biết bao nhiêu trọng thần triều đình, cuối cùng hao hết tâm tư buộc tội tham ô cho Tiêu Kính Viễn, cơ hồ khiến Tiêu Kính Viễn thân bại danh liệt.

Cùng lúc đó, hấn cũng bắt đầu tra ra chân tướng ẩn sau cái chết của muội muội, phát hiện một bí mật động trời.

Thì ra phía dưới Tiêu gia có cất giấu một bảo tàng có thể lay động triều chính, sau lưng Kha Dung còn có một thế lực cường đạo, đây mới là căn nguyên khiến muội muội hấn chết thảm.

Hấn bắt đầu ra tay đối phó thế lực thần bí kia, cũng bắt đầu từng bước giành lấy bảo tàng.

Muội muội đã chết, thiên hạ này chẳng còn gì để hấn lưu luyến nữa, hấn đoạt lấy bảo tàng, quây cho thiên hạ này long trời lở đất cũng không hấn là không thể. Đúng lúc Tiêu gia đang suy bại, hấn nhất định phải hung hăng giẫm nát bọn họ dưới chân, dỡ tông miếu nhà bọn họ, khiến bọn họ cả đời không thể ngóc đầu dậy!

Đáng tiếc, đúng lúc này vùng Đông Bắc có thổ phỉ tác loạn, triều đình vẫn quyết định phái Tiêu Kính Viễn đến Đông Bắc bình định phản loạn.

Diệp Thanh Xuyên thấy vậy, dẫn người chạy tới Đông Bắc.

Tiêu Kính Viễn muốn đánh trận đúng không, vậy hấn sẽ chống đối Tiêu Kính Viễn, tham gia phản loạn.

Bất giác phải bắt vua trước, muốn hủy hoại Tiêu gia, trước hết phải giết Tiêu Kính Viễn.

Vì thế cuối cùng, hắn và Tiêu Kính Viễn gặp nhau trên sa trường.

Diệp Thanh Xuyên vốn chỉ là một thư sinh văn nhược, lại dẫn đầu chỉ huy một đám ô hợp, quyết đấu một trận sống chết với binh mã của Tiêu Kính Viễn.

Diệp Thanh Xuyên biết rõ, đánh trận không thể đánh như vậy, có đánh cũng sẽ không thắng nổi, cho nên vì giết chết Tiêu Kính Viễn, hắn bố trí thiên la địa võng, bẫy trong bẫy, quả nhiên đã dẫn dụ được Tiêu Kính Viễn sập bẫy. Nhưng hắn chung quy đánh giá thấp Tiêu Kính Viễn, cho nên không thể như nguyện dẫn Tiêu Kính Viễn sập bẫy rồi toàn thân trở ra.

Đó là một buổi chiều hoàng hôn, cuồng phong sắc bén gào thét trên bình nguyên Đông Bắc cỏ cây khô vàng, vạn vật hiu quạnh, lòng người cũng héo rũ theo.

Sau một hồi chém giết thảm thiết, gần như tất cả mọi người đều chết sạch, hắn gian nan dùng một thanh đao mẻ chống đỡ thân thể tàn tạ, tập tễnh tìm kiếm người kia trong đồng xác.

Hắn biết, Tiêu Vĩnh Hân đã chết, rất nhiều người Tiêu gia cũng đã chết, mọi hi vọng của Tiêu gia đều ký thác vào Tiêu Kính Viễn.

Hắn nhất định phải giết Tiêu Kính Viễn.

Hắn nhất định phải gặp được Tiêu Kính Viễn.

Kỳ thật, hắn còn một câu muốn hỏi Tiêu Kính Viễn.

Nghe nói Tiêu Kính Viễn là người ôm muội muội hắn ra khỏi thủy lao, hắn có rất nhiều chuyện về muội muội muốn hỏi Tiêu Kính Viễn.

Gió lạnh như dao cắt qua khuôn mặt bạch ngọc của hắn, hắn cắn răng, siết chặt thanh đao trong tay, đạp lên từng đồng thi thể đi tới chỗ Tiêu Kính Viễn.

Hắn cùng Tiêu Kính Viễn đấu mấy năm, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội đánh giá Tiêu Kính Viễn ở cự ly gần như vậy.

Tiêu Kính Viễn có một gương mặt kiên cường, nghiêm nghị, mái tóc nửa trắng nửa đen, lúc này gần như nửa người đều ngấm trong máu khiến người ta không nhìn ta hắn còn sống hay đã chết.

Diệp Thanh Xuyên nhớ rõ mình từng hạ lệnh giữ lại mạng Tiêu Kính Viễn, nhất định không được giết chết hắn.

Diệp Thanh Xuyên nheo mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân nằm trên mặt đất, một lúc sau, quả nhiên thấy ngón tay hắn giật giật.

Tiêu Kính Viễn quả nhiên chưa chết.

Diệp Thanh Xuyên tiến lên, nhắc chân đạp lên lưng hắn.

"Không phải ngươi là Tiêu Kính Viễn bách chiến bách thắng sao, đứng lên." Thanh âm hắn lạnh lẽo như vọng đến từ địa ngục.

Thân thể Tiêu Kính Viễn bắt đầu khẽ run rẩy, sau đó đầu hơi động dẩy.

Hắn quả nhiên tỉnh lại.

"Ngươi cho rằng... linh hồn nàng trên trời nhìn thấy ngươi như vậy, nàng có thể an tâm sao?" hai mắt Tiêu Kính Viễn cơ hồ chảy ra máu, hỏi.

"An tâm? Người Tiêu gia các ngươi còn có mặt mũi nói an tâm với ta? Muội muội ta chết thế nào, muội muội ta chết như thế nào?" Diệp Thanh Xuyên quăng đao qua một bên, trực tiếp nhào tới bóp cổ Tiêu Kính Viễn: "Tiêu gia các ngươi đều mù hết sao? Nàng từ nhỏ đã được yêu thương chiều chuộng, ngay cả kim khâu đâm vào tay cũng sẽ khóc, cuối cùng thì sao, gả đến Tiêu gia các ngươi, bị nhốt dưới thủy lao mười bảy năm! Mười bảy năm!"

Khóe mắt Diệp Thanh Xuyên như muốn nứt: "Các ngươi để nữ nhân điên kia thay thế nàng những mười bảy năm!"

Không ai biết trong lòng Diệp Thanh Xuyên hận cỡ nào, nếu như nói người Tiêu gia không nhận ra A La giả đều là mắt mù, vậy còn mình, tại sao mình cũng không nhận ra? Rõ ràng lúc ấy mình cảm giác được có điều khác thường, vì sao không vẫn tin lời người Tiêu gia mà không tiếp tục truy cứu?

Nếu, nếu như mình hoài nghi nhiều thêm một chút, nếu như mình ở lại Yên Kinh thêm vài ngày thì có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối, có lẽ chuyện này sẽ không bị che giấu tận mười bảy năm!

"Ngươi nói a, ngươi nói cho ta biết, nàng rốt cuộc... cuối cùng..." Diệp Thanh Xuyên nghẹn giọng nói: "Nàng cuối cùng chết như thế nào tại thủy lao..."

Hắn là người thân duy nhất, là chỗ dựa duy nhất của muội muội.

Hắn cố gắng hồi tưởng, một lần cuối cùng chân chính gặp nàng là lúc nào, hắn là mười bảy năm trước, khi nàng còn đang mang thai, từng bước từng bước lác tũn đến nhà gặp hắn.

Hắn nhớ rõ mình quay đầu cười với nàng, ý bảo nàng trở về đi.

Miệng nàng giật giật tựa như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói gì cả.

Lúc ấy hắn nghĩ, qua vài ngày nữa hắn sẽ lại đến thăm nàng.

Nào ngờ vài ngày sau Diệp gia xảy ra chuyện, hắn cũng bị sung quân biên cương, chịu nhiều gian khổ, lang bạt kỳ hồ, cho đến mấy năm sau mới chò được một lần đại xá thiên hạ.

Cố gắng bò lên từng chút từng chút, chữa trị mắt, trở thành con rể Tháp Hà vương.

Mấy năm đó, hắn cơ hồ không đêm nào an giấc, hắn liều mạng nghĩ vì sao lúc ấy hắn không nói nhiều với nàng vài câu, vì sao hắn không phát hiện đó là giả.

Điều này đã trở thành mộng yểm khiến hắn không thể ngủ yên giấc.

Dưới sự bức bách của Diệp Thanh Xuyên, Tiêu Kính Viễn lại cười, cười đến tràn ngập tang thương.

"Đây đều là... lỗi của ta, là ta sai, kiếp sau, ta..."

Còn chưa nói hết câu, Tiêu Kính Viễn đã phun một ngụm máu lớn.

Hắn gian nan nâng tay lên, giống như muốn nhìn tay mình một chút, thế nhưng cuối cùng vẫn không đủ sức mà nhìn.

Hắn chết, đầu vô lực rũ xuống.

Tay hắn, cũng buông xuống mặt đất.

Gió Bắc rét buốt thấu xương thổi qua đám cỏ khô dính máu, thổi qua lòng bàn tay hắn.

Trong lòng bàn tay có khắc một chữ: La.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Vương bận của Diệp Thanh Xuyên

Editor: Tường An

Ta tên A Viêm

Cái tên A Viêm này có hai hỏa. Phụ thân nói, bởi vì năm ta chào đời, Tháp Hà thành có hai trận đại hỏa: hỏa hoạn.

*Hỏa (火), Viêm (炎).

Có thầy bói nói, tên này không tốt, vốn là mệnh hỏa, tên lại thêm hai hỏa, hỏa quá vượng.

Phụ thân ta cười ha ha, không thèm để ý: "Mệnh, là thứ gì? Nữ nhi của ta chẳng lẽ cũng phải thuận theo thứ vận mệnh đồ bỏ kia? Mệnh của nữ nhi ta, ta có thể làm chủ!"

Phụ thân dám nói như vậy là vì, hắn là Tháp Hà vương đại danh鼎鼎.

Tháp Hà vương, con cháu đời đời kế vị, trở thành Tháp Hà vương đời tiếp theo.

Mà ta, là nữ nhi duy nhất của hắn.

Là nữ nhi duy nhất của hắn, ta có tư bản để bốc đồng, ta có thể lên trời, có thể xuống đất, không có gì mà ta không thể làm, ta vĩnh viễn không sợ hãi, vĩnh viễn kiêu căng tùy hứng.

Tính cách ta nhiệt tình như lửa, nữ tử 15 tuổi ở Tháp Hà thành đều đã sớm kết thân, còn ta đã qua tuổi thành thân. Phụ thân nhịn không được hỏi ta, ngoại trừ cuộc muốn tìm kiếm nam nhân gì, ta cười nói đương nhiên muốn tìm nam nhân mình thích.

Có điều, ta thích kiểu nam nhân gì, thật ra ta cũng không biết.

Nữ hài tử ở độ tuổi này thường thích mơ mộng về tình yêu, về tương lai, nhưng mộng của ta lại hoàn toàn trống rỗng.

Mãi cho đến ngày đó, ta gặp kiếp nạn trong mệnh định của ta, Diệp Thanh Xuyên.

Tuổi hán cũng không nhỏ, đã đến tuổi lập niên (30 tuổi), nhưng lần đầu tiên ta nhìn thấy hán, ta bỏ quên cả tuổi tác, bỏ quên thân phận, hán đứng trong đám người, lóa mắt như vậy, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã cướp đi trái tim ta.

Hàng lông mày thanh mảnh nhưng không mất tinh xảo, khuôn mặt tiêu tụy nhưng không mấy may tổn hại đến da thịt trắng tuyết, rõ ràng là vẻ mặt lạnh lùng nhạt nhẽo lại khiến ta cảm nhận được một loại khát vọng hùng hực như liệt hỏa thiêu đốt.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hán, ta liền biết hán chính là người vận mệnh chủ định ta phải đợi.

Mệnh ta mang hỏa, tên cũng mang hỏa, người tràn ngập hỏa tính như ta phải chờ đợi một nam nhân thanh lãnh như hán đến trung hòa hòa trong sinh mệnh ta.

Tất cả mọi người trong Tháp Hà thành đều biết, tiểu quận chúa của Tháp Hà vương nhìn trúng một nam nhân mù.

Đúng vậy, hán bị mù bẩm sinh, hai mắt không thể nhìn thấy vật, nhưng mà ta không để ý.

Ta đối với hán nhiệt tình như lửa, hán đối với ta lạnh lùng thản nhiên, ta cũng không để ý.

Bất luận hán đối với ta thế nào ta đều không để ý, bởi vì ta tin một ngày nào đó, dòng suối mát lạnh như hán sẽ vì ta mà hóa thành dung nham sôi trào.

Ta có kiên nhẫn đợi đến ngày đó.

Chẳng sợ ngày đó là cả đời ta cũng không để ý.

Ta tìm kiếm danh y giúp hán chữa trị mắt.

Hán nói, sau khi chữa khỏi mắt, chuyện đầu tiên hán muốn làm là trở lại Yên Kinh xem tổ trạch ngày xưa giờ đã là trạch viện nhà người khác, đi thăm người muội muội đã xa cách nhiều năm.

Ta nói, được, ta chờ ngươi, chờ ngươi trở về.

Ta đợi đúng ba tháng, hán trở về, nhưng sau khi trở về hán giống như thay đổi thành một người khác.

Không còn cái khí chất thanh lãnh ngày trước nữa, toàn thân mang một cỗ khí tức điên cuồng, giống như con thú bị người ta bức đến tuyệt cảnh.

Hán hỏi, ta có còn nguyện ý gả cho hán hay không.

Ta nói ta nguyện ý.

Hán còn nói, hán cưới ta là có mục đích, cưới ta không phải vì yêu ta, ta không hận hay sao.

Ta nói không hận.

Ta không biết hán gặp phải chuyện gì, hán không nói ta liền không hỏi.

Ta chỉ biết, hán nguyện ý cưới ta, vậy là đủ rồi.

Lúc trước ngay cả liếc mắt nhìn ta hán cũng không muốn, hiện tại nguyện ý cưới ta, đây đối với ta đã là cơ hội hiếm có rồi.

Gả cho hán, ở bên hán, dùng thời gian cả đời đổi lấy một lần quay đầu của hán.

Vì hán, cửa hồi môn của ta là cả một tòa Tháp Hà thành.

Một người, một tòa thành, ta ở nơi này, chờ ngươi, chờ ngươi quay đầu lại nhìn ta.

-- -----

Diệp Thanh Xuyên không ngờ đời này muội muội lại gả cho Tiêu Kính Viễn.

Ban đầu hán không thể tiếp nhận chuyện này, thậm chí có xúc động muốn giết Tiêu Kính Viễn, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Đời trước Tiêu Kính Viễn chết trong tay hán, vậy thì đời này cũng có thể, không phải sao?

Nhưng mà tình cảm của muội muội đối với Tiêu Kính Viễn dường như vượt quá tưởng tượng của hắn rồi, hắn không thể không lần nữa đánh giá lại chuyện này.

Đồng thời, hắn cũng nhớ đời trước, thời khắc cuối cùng khi Tiêu Kính Viễn chết, trong lòng bàn tay vết máu loang lổ có khắc một chữ La.

Cho nên, Tiêu Kính Viễn và muội muội ở kiếp trước rốt cuộc có quan hệ thế nào?

Diệp Thanh Xuyên không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Muội muội muốn gả cho ai thì cứ để nàng gả đi thôi. Đời này, phía sau muội muội còn có cha mẹ, có Diệp Thanh Xuyên, còn có một đệ đệ nhỏ tuổi Diệp Thanh Việt.

Đời này, Diệp Thanh La không phải không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, nàng sẽ không bị người khác khi dễ.

Đời này, Diệp Thanh La là một nữ hài tử có tư bản để bốc đồng.

Chỉ có nữ hài tử được nuông chiều, sủng ái mới có tư cách tùy hứng.

Nghĩ như vậy, Diệp Thanh Xuyên lại nhớ tới một nữ hài nhiệt tình như lửa ở phương Bắc, nàng tên A Viêm.

Ngày sinh tháng đẻ của A Viêm mang hỏa, tên cũng có hỏa, là một nữ hài nóng nảy hấp tấp.

Lần đầu tiên A Viêm nhìn thấy hắn là năm nàng 15 tuổi, A Viêm 15 tuổi đối với hắn nhất kiến chung tình, đến chết không thay đổi. Sau khi mất hắn được chữa khỏi, biết muội muội mình gặp chuyện không may, hắn gần như điên cuồng trở về cưới A Viêm.

A Viêm biết tất cả nhưng nàng không nói gì.

A Viêm nói nàng là ngọn lửa, ngọn lửa một khi thiêu đốt thì không có đường quay đầu lại.

A Viêm còn nói, nàng sẽ chờ hắn, dùng cả đời mình để chờ.

Nhưng A Viêm chờ một đời cũng không chờ được Diệp Thanh Xuyên thuộc về nàng. Bởi vì sau khi quấy cho thiên hạ này long trời lở đất, Diệp Thanh Xuyên chết, chết rất thảm thiết.

Hắn không biết A Viêm thế nào, hắn nghĩ, A Viêm nhất định sẽ đứng trên tường thành, si ngốc nhìn phương xa, nhìn một Diệp Thanh Xuyên vĩnh viễn sẽ không trở về với nàng.

Đời này, trước khi hoàn thành những chuyện muốn làm, hắn không dám đi Thập Hà thành gặp A Viêm. Đời trước hắn không sợ hãi, không hiểu cái gì là cô phụ, đời này hắn bắt đầu sợ.

Hắn sợ nhìn thấy A Viêm của hắn.

Hắn lợi dụng ký ức đời trước, thành lập một thế lực thuộc về mình, đến khi căn cơ đủ mạnh để chống lại Tiêu gia, hắn lại trở mắt nhìn A La giả cho Tiêu Kính Viễn, vượt qua kiếp nạn trong vận mệnh, sinh ra một đôi long phượng thai ngọt ngào khả ái, lại nhìn đôi long phượng thai chậm rãi lớn lên, biết gọi cứu cứu, biết chạy nhảy chơi đùa trong sân.

Đến tận lúc này, hắn không còn vương bận hay tiếc nuối gì nữa.

Hắn sống lại đời này, trách nhiệm đối với A La đã kết thúc.

Thở phào nhẹ nhõm, hắn một người một ngựa rời khỏi Yến Kinh, đi đến phương Bắc xa xôi, đi đến Thập Hà thành như cách cả một đời kia.

A Viêm hiện tại hắn là 13 tuổi đi, chính là tuổi tìm người đời gả.

Đời trước, lần đầu tiên hắn gặp A Viêm, nàng đã 15 tuổi, không biết A Viêm 13 tuổi là bộ dáng gì nhỉ?

Trước Thập Hà thành chung quanh bao phủ bởi cát vàng, hắn dừng ngựa trông sang, trên tường thành có một nữ hài tử váy đỏ như lửa, tay xách trường mâu, đang nói gì đó với tướng sĩ bên cạnh.

A Viêm...

Ánh mắt Diệp Thanh Xuyên chợt mơ hồ.

Đời trước và đời này cộng lại, hắn chưa từng khóc, nhưng bây giờ, một lần nữa nhìn thấy A Viêm căn bản không nhận thức mình, hắn thế nhưng muốn khóc.

Hắn nắm chặt dây cương, thậm chí có một khắc bồi hồi.

Hắn thật sự sẽ đi vào Tháp Hà thành, đi vào sinh mệnh A Viêm sao? Có phải hiện tại hắn quay đầu rồi đi, đối với nàng lại lựa chọn tốt hơn hay không?

A Viêm không có Diệp Thanh Xuyên có phải sẽ sống vui vẻ hơn hay không?

Hắn đòi trước từ đầu đến cuối đều lợi dụng nữ hài tử kia, đòi này tại sao không buông tha nàng đi?

Không có mình, nàng vẫn là tiểu quận chúa vô ưu vô lo, có thể ở Tháp Hà thành tiêu sái tùy hứng, có phụ thân chọn cho nàng một phu quân vừa trung hậu vừa thương yêu nàng, có thể cùng phu quân sinh một đám trẻ con nhu thuận đáng yêu, giống như A La và Tiêu Kính Viễn đòi này vậy.

Hắn vì sao lại muốn quấy rối nhân sinh kiều ngạo của nàng?

Nghĩ đến đây, hắn siết chặt dây cương, chuẩn bị quay đầu ngựa rồi đi.

Đòi này không có hắn, nàng kỳ thật có thể sống càng tốt hơn.

Nhưng đúng lúc này, một mũi tên phá không mà đến, nhắm thẳng vào mi tâm hắn. Hắn hơi nghiêng đầu, mũi tên xẹt qua bên tai hắn.

Ngoài đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tường thành, nữ tử váy đỏ tay cầm trường cung, từ trên cao nhìn về phía mình.

"Người là loại người nào? Vì sao lên lên lút lút!"

Thanh âm tiểu cô nương 13 tuổi rõ ràng, thanh thúy, tràn đầy kiều ngạo.

Hắn nhìn mũi tên, nhẹ nhàng nở nụ cười, lại nhìn về phía cô nương kia.

A Viêm... tính tình nàng vẫn giống như đòi trước, có điều càng kiên cường, càng đáng yêu hơn, cũng càng rạng rỡ, chói lóa như mặt trời buổi sáng.

"Tại sao không nói chuyện? Người tới, bắt hắn lại cho ta!" Nữ hài tử chỉ huy thủ hạ bắt người.

Vì thế Diệp Thanh Xuyên rất nhanh đã bị bao vây, trường mâu nhắm thẳng vào hắn, hắn không hề phản kháng, bị dẫn tới trước mặt nữ hài tử.

"Người rốt cuộc là ai? Đến Tháp Hà thành có mục đích gì?" nàng nhướn mày, nhìn kỹ hắn.

Hắn lại si ngốc nhìn nàng, nhìn nàng thần thái tỏa sáng động lòng người, nở một nụ cười dịu dàng như nước.

A Viêm ngăn ra, nhướn mày nói: "Bị bắt rồi mà còn cười được, chẳng lẽ là ngốc tử? Thật đáng tiếc, lớn lên để nhìn như vậy."

Cấp dưới đi đến xin chỉ thị: "Quận chúa, ngài định xử lý người này thế nào?"

A Viêm nhìn tướng mạo như thơ như họa của Diệp Thanh Xuyên, lại nhìn cách ăn mặc không phú tức quý của hắn, lập tức kiều ngạo đắc ý nói: "Có lẽ là gian tế, có lẽ là tôi tớ nhà nào bỏ trốn, cũng có thể là ngốc tử... Có điều, không cần biết là cái gì, giữ hắn lại làm người hầu hạ bản cô nương, làm một nô tài đi!"

"Này..." cấp dưới tròn tròn mắt, một người lai lịch không rõ làm sao có thể giữ lại bên cạnh quận chúa được.

Nhưng chuyện A Viêm đã quyết định, người khác không có đường phản bác, vì thế Diệp Thanh Xuyên cứ như vậy lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Diệp Thanh Xuyên và A Viêm

Editor: Tường An

"Ăn ăn ăn, sao người ngốc vậy chứ, chơi cầu cũng không biết chơi!" A Viêm khinh bỉ, khiển trách Diệp Thanh Xuyên: "Uổng phí một túi da tốt như vậy, ngay cả nô tài cũng không biết làm!"

Diệp Thanh Xuyên không oán giận, cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nàng, vui vẻ chịu đựng.

A Viêm nhìn con người đen kịt, thâm sâu như biển, cảm xúc trong đó nàng nhìn không hiểu cái gì, thế nhưng chẳng biết tại sao tim nàng đập nhanh vài nhịp, mặt ửng đỏ, quay mặt đi cần môi nói: "Quả nhiên là ngốc tử!"

Chơi cầu chắc là không được, A Viêm lại dẫn Diệp Thanh Xuyên đi chơi ném bao cát.

"Bên này bên này! Ném qua cho ta, người hiểu hay không!"

"Ai u, người chạy tới làm cái gì, đừng ngăn cản ta!"

A Viêm tức chết rồi.

Vừa nãy nha hoàn ném bao cát lại đây, nàng chuẩn bị đón được thì tên nô tài ngốc này lại chạy lên ngăn cản, hại nàng không tiếp được bao cát.

"Thật là phí phạm cái túi da này a, người đúng là ngốc chết, làm nô tài cũng không biết làm, ngày khác phải đuổi người đi mới được!"

A Viêm hung dữ chống nạnh, răn dạy nam tử tuần mỹ như ngọc.

Nam tử không nói một lời, im lặng nhận lấy những lời chỉ trích của nàng.

"Người bị mắng mà cũng không tức giận, người không để ý sao?" A Viêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc lắc đầu.

Nhưng đáp lại là nụ cười của nam tử kia.

Giữa đầy trời cát vàng, dưới tường thành cổ xưa, nam tử tuần mỹ mặc y phục thô ráp của nô tài, tươi cười với nàng.

Nụ cười sạch sẽ, trong veo như suối mát trong khe núi, gột rửa cát vàng của Tháp Hà thành, cũng xua tan bộ khí của A Viêm.

A Viêm cầm roi ngựa, đi tới bên cạnh nam tử: "Quý xuống."

Diệp Thanh Xuyên khụy gối, quỳ xuống.

A Viêm dùng roi ngựa nâng cằm nam nhân, nghiền ngẫm gương mặt hại nước hại dân kia, từ lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này nàng đã cảm thấy rất dễ nhìn.

Nhưng nam nhân dễ nhìn như vậy, ở trước mặt nàng luôn mặc cho nàng khiển trách, răn dạy, chưa từng có nửa câu oán giận.

Hắn rõ ràng xuất thân phú quý, tại sao đến bên cạnh nàng, hắn có mục đích gì?

"Người rốt cuộc muốn làm gì? Nói."

"Nói chuyện a, ta biết người nói được, đừng có giả cầm trước mặt bản quận chúa!"

"Người có nói không? Không nói đúng không? Tốt, người tới, ném hắn vào hố phân cho ta!"

Chẳng biết tại sao, theo trực giác của nàng, nam nhân dễ nhìn như vậy nhất định thích sạch sẽ.

Quả nhiên, nam nhân lên tiếng: "Tiểu quận chúa."

Thanh âm hắn theo gió truyền đến, rất êm tai, giống như giai điệu mẫu thân thường ngâm nga bên tai nàng hồi bé.

Dịu dàng đến mức khiến người ta xót xa.

A Viêm sợ run, cúi đầu nhìn chằm chằm nam nhân tuần mỹ này.

Nàng đang chờ hắn nói tiếp.

"Nô tài đến bên cạnh tiểu quận chúa là vì kiếp trước nợ tiểu quận chúa một mạng, muốn dùng đời này để báo đáp."

Nam nhân rũ mắt, thanh âm cung kính, thành khẩn.

A Viêm sùng sốt mãi nửa ngày, nhũn mỳ nhìn kỹ nam nhân quỳ dưới chân mình, nhìn tướng mạo thể gian hiem có kia, nhớ lại thanh âm êm tai vừa rồi.

Qua một lúc lâu, nàng rốt cuộc vung roi lên.

Roi lướt qua không trung, nện vào lưng nam nhân kia, tư thế quỳ của hắn vẫn không hề thay đổi.

A Viêm lại quất một roi, hung hăng mà quất.

"Đây không phải coi ta là người ngu sao? Tuy bản quận chúa mỹ mạo như hoa, hấp dẫn không biết bao nhiêu nam tử tới cầu hôn, nhưng mà kỹ xảo biểu diễn của người quá vụng về, lời nói quá dối trá, bản quận chúa cũng không phải con nít ba tuổi, sao có thể bị người lừa gạt?"

A Viêm quất một lèo hơn hai mươi roi mới đỡ tức.

"Người tới, kéo xuống, cho làm chút việc nặng đi!"

Diệp Thanh Xuyên bị đánh máu me loang lổ, bị người ta kéo xuống.

Hắn bị sai đi dọn gạch đất, đi móc bùn cát, cho gia súc ăn cỏ uống nước.

Cả hai đời cộng lại Diệp Thanh Xuyên cũng chưa từng làm những việc này, nam tử như hắn, dù thời điểm bị sung quân biên cương vẫn được người khác chiều cố chứ không phải lưu lạc tới hoàn cảnh này.

Chẳng qua hiện tại, hắn không nói hai lời, lẳng lặng mà làm, còn làm rất tốt.

Vì thế nhóm binh lính Tháp Hà thành mỗi lần nhắc tới Diệp Thanh Xuyên đều là "Cái tên lớn lên giống nữ nhân kia làm việc quả thật như trâu vậy".

Mà tiểu quận chúa kiều ngạo phảng phất như đã quên mất nam nhân tuần mỹ từng làm bạn bên cạnh nàng rồi, nàng vẫn cứ ca hát, vui đùa, tiếp tục cười ngửa, tiếp tục hưởng thụ nhân sinh thuộc về nàng.

Mãi cho đến một ngày nào đó, nàng uống mấy chén rượu nho, say rượu tựa người trên tháp.

"Phụ thân không cho ta uống rượu, nhưng mà ta cảm thấy rượu nho này rất ngon, rất dễ uống, có thể so với mỹ vị trên thế gian này."

"Ta cảm thấy hiện tại ta đang bay, bay trên không trung... thật thoải mái a..."

Nàng ngây ngốc cười, vung ống tay áo lên, xoay tròn giữa tầm thâm Ba Tư lớn.

"Nhưng mà, ta lại cảm thấy, hình như ta cần một người đi theo ta..."

Nàng nghiêng đầu dựa vào tháp, nghĩ nghĩ liền phân phó thị nữ: "Mang tên nam nhân dễ nhìn lại biết nói dối kia đến đây cho ta."

"Dễ nhìn, biết nói dối?" Bởi vì thời gian đã khá lâu, bọn thị nữ cũng đã quên mất nam nhân từng làm bạn bên cạnh tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa A Viêm mất hứng: "Chính là nam nhân thanh lãnh như ánh trăng trên trời, như nước suối trong khe núi kia... cái nam nhân dễ nhìn kia a..."

Bọn thị nữ bàn luận xôn xao nửa ngày, rốt cuộc đã hiểu, thì ra chính là nam nhân bị quận chúa đánh cho một trận rồi sai đi làm việc nặng kia!

Vì thế bọn thị nữ vội vàng sai người gọi Diệp Thanh Xuyên tới.

Đáng thương Diệp Thanh Xuyên lúc này đang móc phân ngựa, trên chân, trên người, thậm chí trên mặt đều bị dính phân. Bọn thị nữ vừa nhìn người phân này liền che mũi, trợn tròn mắt.

Này... nếu để hắn tới trước mặt tiểu quận chúa, tất cả mọi người đều chịu không nổi đi?

Mọi người thương lượng với nhau, mau chóng đem nam nhân này đi tắm, lại vẩy chút phấn thơm và nước hoa lên.

Một lúc sau, nam nhân bị biến thành thơm ngào ngạt mặc áo choàng trắng tuyết đi đến trước mặt tiểu quận chúa A Viêm.

A Viêm say rượu, ánh mắt mông lung nhìn mỹ nam tử thế gian hiếm có trước mặt, nhìn hắn làn da trắng như bạch ngọc, tóc đen như mực, một thân bạch y có thể so với thần tiên.

Nàng không thích đọc sách, từ ngữ thiếu thốn, cho nên lấp bấp một hồi cũng không biết hình dung về tuần mỹ của nam nhân này thế nào.

Hắn rất dễ nhìn, dễ nhìn khiến nàng muốn khóc.

"Lại đây." nàng vẫy vẫy tay, gọi hắn.

Diệp Thanh Xuyên yên lặng nhìn tiểu nhân nhi ban ngày kiều ngạo không ai bì nổi này, nhìn bóng dáng nàng dưới ánh đèn mông lung xinh đẹp, nhìn ánh mắt lơ đãng say như bao phủ một tầng sương của nàng.

Hắn nghĩ tới đời trước, cái đêm bọn họ động phòng hoa chúc.

Kỳ thật lúc ấy hắn rất qua loa, trong lòng có rất nhiều gánh nặng, hắn làm gì có tâm tình hưởng thụ đêm động phòng hoa chúc.

Cho nên hắn chưa từng nghiêm túc nhìn nàng, không nhìn thấy vẻ chờ mong, thấp thỏm của nàng dưới ánh đèn.

Hắn hơi rũ mắt, đi tới trước mặt nàng.

Lọt vào tầm mắt hắn là đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn, móng chân hồng phấn, tinh xảo như vỏ sò.

"Ngốc tử, vì sao nhìn chăm chăm chân ta?" tiểu quận chúa ngoắc ngoắc ngón chân, nhướn mày nhìn hắn.

"Dễ nhìn." hắn không ngẩng đầu, chỉ nhìn chăm chăm chân nàng.

Đôi này, trước mặt nàng, hắn có thể hạ thấp, nhỏ bé như bụi bặm.

Tiểu quận chúa cười rộ lên, vừa cười vừa giơ chân lên.

Vì thế, hắn quỳ trên tấm thảm Ba Tư, để chân nàng đạp lên đầu gối mình.

"Giúp ta xoa bóp đi!" thanh âm nàng hờn dỗi động lòng người.

"Được." hắn vươn tay, nhẹ nhàng, cung chiêu vuốt ve, mát xa chân cho nàng.

Tiểu quận chúa bắt đầu cảm thấy ngứa, khanh khách cười, dùng chân nhẹ nhàng đá Diệp Thanh Xuyên, sau đó không biết thế nào, đôi chân kia liền đạp vào ngực hắn.

Diệp Thanh Xuyên ôm chặt lấy đôi chân kia, giống như ôm bảo bối đã mất mà tìm lại được.

Tiểu quận chúa ngừng cười, ánh mắt mê ly nhìn nam nhân quỳ dưới đất, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng, bờ môi yêu kiều khẽ mím lại.

Tại Tháp Hà thành phương Bắc xa xôi này, nữ nhân còn thành thân sớm hơn ở Yến Kinh.

Mà nàng, thân là nữ nhi của Tháp Hà vương, thiên chi kiều nữ, nàng có tư bản sống phóng túng tùy ý, càng có tư bản để ngủ với một, hai nam nhân hợp mắt nàng.

Tối nay nàng uống say, trong lòng trống rỗng, chỗ nào đó trên thân thể cũng trống rỗng, nàng cần an ủi.

Nam nhân quỳ ở đó, dọc theo đôi chân trắng nõn từ từ hướng lên trên, cuối cùng bò lên giường, đè lên tiểu quận chúa thiên chi kiều nữ.

Hắn rất dịu dàng, dịu dàng đến mức giống như nâng niu trân bảo hiếm có, mà nàng thì chìm trong đau đớn cùng sung sướng cực hạn, cơ hồ khóc thành tiếng.

Đêm hôm đó, hắn yêu thương nàng một lần, lại một lần, quỳ ở đó ôm nàng.

"Vì sao, vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?"

Kỳ thật, lần đầu tiên gặp hắn, nàng đã cảm giác được bộ dáng hắn nhìn nàng giống như nàng là thứ hắn yêu nhất mất đi mà tìm lại được.

"Bởi vì ta yêu nàng."

"Yêu, yêu là cái gì?"

"Yêu chính là đặt nàng trong tâm khảm, một đời, vĩnh viễn không bao giờ quên."

"Chỉ có một đời sao? Vậy còn kiếp sau?"

Nam nhân sững sốt, im lặng rất lâu mới nói: "Đúng, còn có kiếp sau, kiếp sau nữa... đương nhiên, còn có đời trước."

"Vậy vì sao ngươi yêu ta?"

"Yêu, có cần lý do không?"

"Vậy ngươi... vì sao lại khóc?"

"Bởi vì ta đau."

"A, ta còn tưởng loại chuyện này chỉ có ta đau, thì ra ngươi cũng đau à? Nhưng mà ta chỉ đau một chút thôi, sao ngươi đến bây giờ vẫn đau? Đừng khóc, ta thôi cho ngươi một chút đi."

Nam nhân rất dễ nhìn, cho nên tiểu quận chúa không nỡ nhìn hắn khóc.

Trong bóng đêm, Diệp Thanh Xuyên nhìn tiểu quận chúa tựa vào ngực mình thối khí, nâng tay ôm nàng thật chặt.

Nàng nói, nàng sẽ chờ trên tường thành Tháp Hà, chờ hắn trở về.

Một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày, nàng có thời gian cả đời để chờ hắn.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn làm nàng thất vọng, nàng dùng cả đời cũng không chờ được hắn.

May mắn, nàng và hắn còn có kiếp sau.

Kiếp này bọn họ vẫn như cũ có thể đợi cả đời.

Đổi lại là hắn chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Đại đoàn viên

Editor: Tường An

"Thanh Xuyên thúc thúc, còn bao lâu nữa chúng ta sẽ đến Yến Kinh a!" A Viêm bấu môi làm nũng, ăn vạ trong ngực Diệp Thanh Xuyên, lắc lắc cánh tay hắn.

"Gọi ca ca."

"Hừ, người lớn tuổi như vậy, vì sao ta không thể gọi thúc thúc! Cha ta nói, bao nhiêu thanh niên tài tuấn thì không cần, làm gì nhất định phải chọn người già như ngươi!"

Diệp Thanh Xuyên bắt đầu dĩ cười, sủng nịnh chọc chọc gương mặt nàng.

"Vậy nàng nói cho hắn biết sao?"

"Ta nào biết a!" A Viêm ủy khuất: "Ta chỉ buồn bực, rõ ràng lúc đầu gặp ta càng nhìn càng thấy ngươi không phải thứ gì tốt, nhưng sau đó làm thế nào mà ta bị lừa rồi? Sao lại để ngươi ngủ cùng chứ?"

Nàng nhớ rõ lúc ấy nàng kiên định nghĩ, nam nhân này rất dễ nhìn, làm hồng nhan họa thủy hại nước hại dân, nhất quyết không thể mắc mưu, vẫn nên nhanh chóng tống hắn đi móc hồ phân đi thôi!

"Nàng thế nhưng không biết vì sao?" Diệp Thanh Xuyên nhướn mày cười.

"Vì sao a?" A Viêm nghi hoặc nhìn hắn.

"Bởi vì..." Diệp Thanh Xuyên kề sát vào tai nàng, "Thứ nhất, ta sẽ quý, thứ hai, ta sẽ xoa bóp, thứ ba, ta lại hôn, thứ tư, ta sẽ..."

Hắn hạ thấp thanh âm xuống mức chỉ có hai người bọn họ nghe được, thì thầm nói cho nàng chữ cuối cùng.

Mặt nàng nhất thời đỏ bừng.

"Ngươi đồ vô si này!"

Nàng thật sự bị gat, bị ăn rồi.

Hắn nhìn có vẻ rất thành thật đi móc hồ phân, thành thật quỳ trước mặt nàng, nhưng thực tế thì sao, hắn bắt đầu vô thanh vô thức thông đồng nàng!

Mà hắn vừa nói bốn trình tự kia không phải là trình tự hành động đêm hắn ngủ với nàng sao?

Nàng phần nộ thò tay nhéo lỗ tai hắn.

"Nói đi, ngươi rốt cuộc có mục đích gì, có phải ngươi cố ý chạy tới Tháp Hà thành thông đồng ta đúng không?"

"Phải." hắn thành thật trả lời.

"Vậy ngươi vì sao thông đồng ta?" nàng ghé sát vào mặt hắn, ép hỏi.

"Bởi vì ta yêu nàng." thanh âm hắn thuần hậu, dễ nghe, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Nàng suýt nữa bị ánh mắt này lừa gạt, có điều tỉnh táo lại, nàng quyết định không thể mắc mưu.

"Diệp Thanh Xuyên, tuy trong bụng ta mang thai cục cưng của ngươi, nhưng cũng không phải là ta không thể vứt bỏ ngươi, chỉ cần ta muốn, ta liền trực tiếp đá ngươi đi, cho ngươi cút sang một bên!"

"Phải, quận chúa bất cứ lúc nào đều có thể vứt bỏ ta, không cần ta nữa."

"Vậy ngươi còn không nói thật!" A Viêm dựa vào ngực hần, ngẩng đầu, vênh vao tự đắc ép hỏi.

"Nàng muốn ta nói cái gì?" Diệp Thanh Xuyên vô tội hỏi lại.

"Ta..." A Viêm ngập ngừng, bị hần ba hoa một hồi, nàng lại quên mình muốn hỏi cái gì rồi.

Không được, phải từ từ, chuyện muốn hỏi còn nhiều lắm, trên người hần có quá nhiều điểm đáng ngờ, nàng phải chậm rãi tra rõ.

Mà chuyện quan trọng nhất đương nhiên là...

"Nói đi, đêm hôm đó, chính là cái đêm chúng ta làm chuyện kia, ta thấy ngươi còn rất lợi hại, ngươi thật sự là lần đầu tiên sao?"

Hừ, không phải trước kia từng có nữ nhân khác đi?

"Ta lợi hại thế nào a?" Diệp Thanh Xuyên mỉm cười hỏi nữ nhân kiều ngạo trong ngực.

"Ngươi, ngươi..." A Viêm nhớ lại đêm đó, mặt đỏ bừng nhưng vẫn cứng miệng nói: "Ngươi không phải là sẽ hôn, sẽ xoa bóp, sẽ cái gì gì kia sao?"

Nàng vốn cảm thấy mình chẳng qua đến tuổi nên muốn tìm một nô tài tùy tiện chơi đùa, chơi xong rồi một cước đá bay là được.

Ai ngờ thủ đoạn của hần quá cao minh, khiến nàng trầm mê trong đó không thể thoát ra được.

Từ đó về sau, nàng liền không thể rời xa nam nhân này.

Ban đêm ngủ, nhất định phải để hần ôm mới được.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, nàng ngủ với nam nhân này nhiều lần khó tránh khỏi mang thai, không cẩn thận liền có hài tử của hần.

Chuyện này tất nhiên không giấu được, bị phụ thân phát hiện, phụ thân giận dữ kéo Diệp Thanh Xuyên ra ngoài đánh một trận.

Đánh xong thì thương lượng cách giải quyết, nói là muốn bỏ hài tử trong bụng nàng, để nàng nhanh chóng thành thân.

Nàng không nỡ, kiên quyết muốn giữ cái thai.

Phụ thân bất đắc dĩ: "Ai chịu nhận tiểu tạp chủng trong bụng ngươi a?"

A Viêm nói: "Phụ thân, đây chính là cháu ngoại của người a, sao người có thể nói nó là tạp chủng chứ!"

Phụ thân: "Không gọi tạp chủng cũng được, ngươi nhanh chóng gả cho cha của tiểu tạp chủng, như vậy đứa nhỏ này không phải là tạp chủng."

Roi vào đường cùng, nàng đành phải kén rể, gả cho nam nhân này.

Ngày thành thân nàng mới biết được, thì ra hần tên Diệp Thanh Xuyên! Tiếp theo mới biết, thì ra hần hơn nàng những 15 tuổi a!

Đây quả thật là thiệt thòi lớn, một nam nhân lớn hơn mình 15 tuổi.

A Viêm trong lòng cảm thấy mình thua thiệt lớn, nhớ tới một đêm kia, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc trước nàng ngây thơ vô tri, không biết hần dờ bao nhiêu thủ đoạn với mình, bây giờ dần dần ngủ với hần nhiều hơn cũng dần dần hiểu ra, đây chính là Diệp Thanh Xuyên thúc thúc thông đồng thiếu nữ thanh thuần vô tội a!

"Dù sao ngươi chính là lợi hại! Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải nói rõ vì sao ngươi lợi hại như vậy?"

"Bản thân ta cũng không biết mình lợi hại, nếu không biết mình lợi hại thì làm sao nói rõ tại sao mình lợi hại?" Diệp Thanh Xuyên nghiêm trang đáp.

A Viêm ghen lời.

Có điều, nàng là ai, nàng là nữ nhi của Thái Hà vương, rất nhanh đã điều chỉnh lại suy nghĩ: "Vậy ngươi chỉ cần trả lời một vấn đề, trước kia ngươi từng có nữ nhân khác không?"

"Trước kia?"

"Đúng!"

Ánh mắt thâm sâu của Diệp Thanh Xuyên khẽ động.

Trước kia, hắn đương nhiên từng có nữ nhân, từng có một nữ nhân tên A Viêm, một nữ nhân luôn si ngốc nhìn hắn.

A Viêm nhìn ánh mắt hắn, nhất thời cảm thấy không bình thường.

Nàng nhìn hắn, tan nát cõi lòng nói: "Ngươi, ngươi, ngươi quả nhiên từng có nữ nhân khác đúng không? Ta biết ngay mà, khó trách ngươi lợi hại như vậy, thì ra ngươi đã sớm ngủ với nữ nhân khác, không được không được, ta quá thua thiệt!"

Dứt lời, nàng liền muốn vọt ra ngoài xe ngựa: "Ta cũng phải ngủ với một nam nhân khác, như vậy mới huề nhau!"

Diệp Thanh Xuyên vươn tay kéo nàng lại, hung hăng ôm chặt vào lòng, lập tức cúi đầu hôn xuống.

Lực đạo hắn rất mạnh, cho nên A Viêm tự xưng là võ công tốt cũng không phản kháng được.

Nụ hôn của hắn mạnh mẽ, tràn đầy dục vọng chiếm hữu, thậm chí có chút tàn nhẫn.

Sau khi hôn xong, A Viêm ủy khuất sờ sờ môi mình, chỗ đó đã sưng đỏ lên.

"Ngươi làm cái gì vậy, quá độc ác!"

Nam nhân dịu dàng, trung thành, quý xuống mắt xa chân cho nàng đâu rồi?

Diệp Thanh Xuyên ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

"Ta vốn có thể bỏ qua nàng, là nàng không buông tha ta." hắn nhắm mắt, chậm rãi nói: "Nếu đời này nàng không chịu buông tha ta, vậy ta sẽ dây dưa nàng cả đời. Về sau không được nhắc đến nam nhân khác, ta sẽ tức giận."

A Viêm tựa vào ngực hắn, trái tim khẽ run rẩy.

Nàng nhìn ra, hắn nóng giận thật khiến người ta kinh hoàng.

Bình thường hắn có thể quý trước mặt nàng, về mặt thành thật dễ dàng nàng, nhưng nàng không được nhắc tới nam nhân khác.

Hắn đang ghen, dâm chưa của hắn thật đáng sợ.

Nhưng mà nam nhân đáng sợ như vậy lại khiến lòng A Viêm như hoa nở rộ, đóa hoa nở rộ run run đón gió.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình bị hắn câu mất hồn phách rồi.

Nàng run rẩy ôm chặt cổ hắn, ngẩng mặt hôn lên môi hắn.

"Ta đột nhiên cảm thấy mình thật yêu ngươi, thật yêu ngươi..." nàng nỉ non "Giống như yêu ngươi mấy đời... Kỳ thật ngươi thế nào đều không sao cả, ta mặc kệ những chuyện quá khứ... chỉ cần bây giờ ngươi là của ta là tốt rồi..."

Diệp Thanh Xuyên ngẩn ngơ nhìn nữ nhân trong ngực, hắn phảng phất như nhìn thấy A Viêm đời trước, A Viêm đời trước khóc trong lòng mình.

Hắn cắn răng, trái tim giống như bị cửa một đường, đau đến mức không kiềm chế được.

Hung hăng ôm nàng trong ngực, dùng tất cả sự dịu dàng, ôn nhu hôn nàng.

Vừa hôn vừa nói: "A Viêm, nàng nhớ kỹ, ta chỉ có nàng, luôn luôn chỉ có một mình nàng. Ta chỉ hôn nàng, chỉ ôm nàng."

"Chưa từng có bất kỳ nữ nhân nào khác."

Cả hai đời, chỉ có một mình nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Giai Nhân Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.